

La bibliothèque numérique Digimom

Maison de l'Orient et de la Méditerranée (MOM) - Jean Pouilloux
CNRS / Université Lumière Lyon 2

<http://www.mom.fr/digimom>

Le projet de bibliothèque numérique Digimom est issu de la volonté de la bibliothèque de la MOM de communiquer à un public élargi et/ou distant, une sélection d'ouvrages libres de droit. Il est le fruit de la collaboration entre les personnels de la bibliothèque et du Service Image.

La sélection des titres proposés répond à la fois à des besoins de conservation des originaux mais surtout à la volonté de rendre à nouveau accessibles des ouvrages rares afin de promouvoir gratuitement la diffusion du savoir et de la culture dans les champs d'investigation propres à la Maison de l'Orient et de la Méditerranée.

Dans le respect du code de la propriété intellectuelle (articles L. 342-1 et suivants), la reproduction et la communication au public des documents diffusés sur Digimom sont autorisées à condition de respecter les règles suivantes :

- mentionner la source qui a permis la reproduction de ces documents sous leur forme numérique de la façon suivante : « Digimom – Maison de l'Orient et de la Méditerranée, Lyon - France » ;
- ne pas utiliser ces documents à des fins commerciales ;
- ne pas modifier ces documents sans l'accord explicite de la MOM.

The digital library Digimom

The digital library Digimom results from the will of the library of the Maison de l'Orient et de la Méditerranée to communicate to a widened and distant public a set of royalty-free books. This project was carried out by the library staff with the technical collaboration of the Images department.

Digimom fulfills at the same time needs for conservation of the originals, and the will to make rare books once again accessible in order to promote the free of charge diffusion of knowledge and culture in the fields of investigation specific to the Maison de l'Orient et de la Méditerranée.

In the respect of the French code of intellectual property (articles L. 342-1 and following), the reproduction and the communication to the public of the documents diffused on Digimom are authorized with the proviso of complying with the following rules:

- *State the source which has enabled the production of these documents in their digital form: "Digimom - Maison de l'Orient et de la Méditerranée, Lyon – France".*
- *Do not use these documents for commercial ends.*
- *Do not modify these documents without the explicit agreement of the Maison de l'Orient et de la Méditerranée.*

CORPVS
INSCRIPTIONVM GRAECARVM.

VOLVMEN QVARTVM.

CORPVS
INSCRIPTIONVM GRAECARVM.

AVCTORITATE ET IMPENSIS

ACADEMIAE LITTERARVM REGIAE BORVSSICAE

EX MATERIA

AB

AVGVSTO BOECKHIO ET IOANNE FRANZIO

COLLECTA ET AB HOC EX PARTE DIGESTA ET PERTRACTATA

EDIDERVNT

ERNESTVS CVRTIVS ET ADOLPHVS KIRCHHOFF.

INDICES SVBIECIT HERMANNVS ROEHL.

VOLVMEN QVARTVM.

PARS XXXIX. INSCRIPTIONES LOCORVM INCERTORVM.

PARS XL. INSCRIPTIONES CHRISTIANAE.

INDICES.

BEROLINI EX OFFICINA ACADEMICA
(G. VOGT).

VENDIT G. REIMERI LIBRARIA

MDCCCLXXVII.

PRAEFATIO EDITORIS

AD INSCRIPTIONES LOCORUM INCERTORUM.

Ioannes Franzius, quum praematura morte huic operi, in quo totus habitabat, subito eriperetur, non solum quod tertii voluminis restabat, elaboratum reliquit, sed etiam ad quartum volumen edendum strenue perrexerat. Et quum duo maxime fuerint inscriptionum Graecarum genera ex consilio totius operis huic quarto volumini reservata, alterum, quod est Christianae aetatis, paucis tantum attigerat, alterum, quod vetustiorum inscriptionum supplementum est titulosque eos complectitur, qui certae patriae reddi et propterea prioribus voluminibus ex ordine geographico constitutis commode inseri non poterant, ita digesserat atque pertractaverat, ut ad edendam materiam fere omnia parata essent neque quidquam desideraretur nisi postrema cura, qualis inter edendum ab editore solet adhiberi.

Quare quum continuandi operis munus ab Academia Regia mihi mandatum esset, in hoc priore voluminis quarti fasciculo nihil aliud faciendum esse intellexi, quam ut materiam a Franzio collectam ac fere elaboratam e scriniis eius eruerem, eandem ex variis litterarum subsidiis post mortem Franzii editis auferem, quae ab illo nimis prolixè tractata esse videbantur, brevius absolverem, alia denique quae iteratis curis non probari poterant, emendarem. In quo negotio difficillimo atque parum iucundo, ut sponte intelligunt omnes qui ipsi libros aliena manu scriptos edendos curaverunt, haud mediocriter adiuvarer auctoritate Boeckhii, qua uti poteram ubi ipse decernere nolebam, neque abnuebat humanitas Eduardi Gerhardi, ex eruditionis suae copia ad tractandas inscriptiones vasorum fictilium suppeditare, quaecunque ad usus meos faciebant.

Iam totum illud inscriptionum genus, quod priore voluminis quarti fasciculo continetur, ita est comparatum, ut etiam summa industria non possit omnis monumentorum, quae huc pertinent, copia exhauriri; permulta in museis et publicis et privatis latent inedita atque inter ea quae in lucem prodierunt, non pauca sunt eiusmodi, ut propter tenuitatem argumenti vix digna sint, quae in corpus inscriptionum recipiantur. Quare equidem non dubito fore multos, quibus in eligendis titulis parum severus fuisse videar. Sed quum Franzius fictilium Graecorum litteratorum quam plenissimum conspectum proponere instituisset, ab hoc consilio omnino recedere mate-

riamque summa illius diligentia congestam nimis extenuare nefas esse duxi.

Instituerat praeterea Franzius de toto vasorum inscriptorum genere disputationem, quam introductionis instar huic parti operis praemissurus erat. Itaque quum meum esset cavere, ex manuscriptis viri doctissimi ne quid periret, quod in usum litterarum converti posset, quaecunque illius introductionis fragmenta supererant, congesti atque concinnavi, quantum fieri poterat, ipsum suis verbis utentem introducens. In quo nemo me reprehendet, quod neque meum iudicium interponere volui neque immiscere ea, quae de eadem re ab Iahnio et Gerhardo nuper disputata sunt; quod si voluissem, fieri non potuisset, quin totius disputationis ordo et ratio turbaretur.

L. Inscriptiones vasorum fictilium, quae ubi reperta sint ut plurimum constat, nemo facile mirabitur, quod in huius operis parte ea exposuimus, quae est inscriptionibus locorum incertorum reservata. Nam vasa fictilia picturis ornata quum olim communi nomine Etrusca vocarentur, Winckelmannus primus vidit Graecae esse originis. Quippe inventis pluribus vasculis non solum in Etruria sed etiam in Magna Graecia, Nolae praesertim, et in Sicilia atque in ipsa Graecia, intellectum est a Graecis profecta esse si non omnia, at longe plurima. Quam opinionem mox viris quibusdam Italis incertam reddiderunt vasorum pictorum prope sex milia Vulcis in Etruria reperta.

At vasorum in Etruria repertorum alia mere Etrusca esse, alia Graeca, inscriptiones docuerunt. Atque in Graecis quidem quum ex argumento picturarum et ratione linguae appareret alia Doricae esse originis, alia eaque longe plurima genti Atticae deberi, factum est ut alii aliunde allata esse dicerent, alii in oppidis Etruriae a colonis Graecis fabricata contenderent. Et illi quidem aut Corintho et Athenis repetebant, ut Odofredus Muellerus, qui mox etiam Cumas tanquam *ὀρυκτήριον* importatorum vasorum praedicabat, aut ex Magna Graecia vel Sicilia invecta arbitrabantur, ut R. Rochettus, Boeckhius, Broendstedtius; inque his qui pluribus rem persecutus est Bunsenius quum vidisset Nolae in urbe Campaniae similia vasa reperiri, supellectilem Vul-

centem Chalcidensibus Nolae habitantibus tribuit indeque vasorum originis Atticae in solo Etruriae repertorum sibi causam repperisse videbatur. Ii autem qui de importatione vasorum iudicaverunt iniquius, ita causae suae patrocinati sunt, ut aut gentem Atticam a Pelasgis oriundam in oppidis Etruriae resedisse statuerent, cui opera figlina deberentur, ut Millingenius, aut coloniam Graecam, quae Atticis institutis plurimum debuisset, post aetatem Demarati Corinthii vel coloniam figulorum Atheniensium in Etruria consedissee ibique artem figlinam exercuisse sive *ισοπολιτείαν* adeptam sive collegium figulorum constituentem, ut Gerhardus et Welckerus; hisque partim adstipulati sunt Dux de Luynes, Lenormantius et I. de Witte, dissentientes in eo, quod *ισοπολιτείαν* Graecorum Vulcis incolentium statui posse negabant. Postremo qui de ea re disputaverunt, Abekenius et Osannus, eorum illi plurima vasa per commercium in Etruriam invecta videbantur, primum Corintho et ex coloniis Corinthiorum, deinde Athenis et ex Magna Graecia, quamquam concedit etiam in Etruria aliquando figlinam obtinuisse imitatricem Atticae, Osannus autem antiquum genus vasorum, quod cum Aegyptiorum arte cohaerere videbatur, Naucratis repetendum esse statuebat, Atticam vero vasorum originem ita explicare conabatur, ut ea ex colonia Attica Thuriis deducta repereretur.

Commercii gentium Graecarum per Etruriam dixeris plura superesse vestigia, quam instituta resque Etruscorum prodere videntur. Testis est Demaratus Bacchiada, qui Corintho relicta Olymp. 30. cum opificibus suis dicitur in Etruriam migrasse, testis Tarquinius, qui orta invidia Etruscorum culturam Graecam Romam propagavit favente Cumana civitate dudum in terra Opica Tyrrenorum condita. Sed in tanta taciturnitate litterarum commercia Etruscorum cum Phoenicibus et cum Graecis summo opere ferbuisse colligi ex iis potest, quae in sepulcris Etruriae reperta sunt. In his quum varia sunt quae originem aut Aegyptiam aut Babylonicam produnt, tum vasa fictilia picturis ornata originis manifesto Graecae, quae quidem ex sepulcris recentioribus sunt reportata numero plura, quam ex vetustioribus, in quibus supellex aurea et aenea dominatur. Loca hoc nomine inprimis insignia sunt maritima ad mare infernum, ager Vulcentium, Caere, Tarquinii, ad mare superum Hadria, minus mediterranea Veii, Clusium, Volterra, ut Agyllaeorum, Tarquiniensium, Hadrianorum cum Graecis commercia facile agnoscas. Post Etruriam, si de proventu vasorum pictorum agitur, longe feracissimum solum est Magnae Graeciae atque Siciliae. Et ex Magna Graecia quidem inprimis notabiles sunt Campania, Lucania, Apulia. Iam quum artem figlinam in civitatibus Magnae Graeciae floruisse dubitari non possit, consentaneum est figlinam Atticam Cumis ex vetustissima civitate Ionica propagatam esse in coloniam postea Palaepolim et Neapolim dictam indeque Nolam operibus figlinis refertissimam, studiis potius

Graecam quam natura. Fuit enim Nola olim civitas Osca, mox Tusca, postremo Samnitibus subiecta, unde litterae Oscae hinc inde sub pedibus vasorum Nolanorum rasae (v. Gerhard Neuerworb. Denkmäler. I. n. 1614. 1616. 1617. II. n. 1667). Sed qui multitudinem vasorum ibi repertam sine colonia Attica explicari posse diffidebant, Nolam pro civitate prope Attica habuerunt nisi auctoritate Iustini (xx, 1) et Sittii Italici (XII. 161), Abellae et Nolae colonos Chalcidenses tribuentium: qui auctores etiamsi verum sit quod tradunt, tamen quum seriore demum tempore c. Ol. 94. nummi Nolanorum (ΝΩΛΑΙΩΝ) appareant Neapolitanis similes, vix severius iudicium videatur Kramereri, coloniam Atticam Nolae tribui posse negantis. Praeter Cumas et Nolam notabiles sunt Capua, Plistia, Surrentum. In Lucania urbs Posidonia, quae Samnitibus subiecta Paestum audit, satis multa praestitit opera figlina; praestitit Anxia, contra nihil repertum Crotona, nihil Thuriis, quorum celebres olim *λήκυθοι*, pauca in Bruttis, ut Locris (cf. n. 5770). Tarenti in Calabria haud dubie figlinae olim floruerunt, quarum admodum paucae innotuerunt reliquiae (cf. n. 7731): superest fervidissimi Tarentinorum et Corinthiorum commercii testimonium in nummis regionum mari Adriatico adiacentium indeque quantum institutorum Graecorum in viciniam redundarit, non nullis indiciis demonstrant oppida Apuliae, ut Rubi, Canusium, Barium, Gnathia, quorum figlinae recentiores. Atque Uriae in Apulia a. 1828. reperta figlina officina est vasis varii generis referta, luculento testimonio figlinarum olim in Magna Graecia obtinentium. Denique ex urbibus Siciliae, quae repertis vasis fictilibus memorabiles sunt, notamus Agrigentum, Gelam, Camarinam, Panormum, Syracusas, Acras.

Ingentem copiam vasorum ex Italia redundantem si consideraveris, pauca numero videbuntur esse, quae ex Graecia parente huius supellectilis reportata habentur, ut Athenis (vid. Gerhard Annal. dell' Inst. archeol. Rom. IX, 1837 p. 135 sq. cf. huius operis Vol. I. n. 33. et infra vetustiora n. 7472. n. 7489. n. 7515. 7629. 7703. 7789. 7982. 8006. 8210. 8226. recentiora n. 8353. 8355. 8358. 8361. 8372. 8464. 8502., Corintho (vid. huius operis Vol. I. n. 7. et R. Rochette Annal. de l'Inst. arch. Vol. XIX. 1847. p. 234 sqq.), Megaris (vide Dodwell a Tourcet. II. p. 180. cf. R. Rochette l. c. p. 250. n. 2.), Argis (R. Rochette l. c. p. 250. n. 3.), ex insulis Aegina (Bull. dell' Inst. arch. 1829 p. 118. 122. 1830 p. 129. 1841 p. 85. cf. R. Rochette l. c. p. 250. not. 4.), Thera et Melo (Bull. dell' Inst. arch. 1829 p. 126 Gerhard Annal. de l'Inst. arch. Vol. IX. p. 134 sq.), Melite (Bull. dell' Inst. arch. 1842. p. 43.), denique ex Ionia in Asia minore (Bullett. dell' Inst. arch. 1832 p. 169). Huius rei causa inde repetenda videtur, quod vasa alibi alii usui potissimum destinata erant, et sepulcra, quae tali supellectile exornare moris erat, ubi cadavera sepeliebantur, non cremabantur, (cf. Abek. Mittelitalien p. 259.), non ubique pari diligentia exstructa sunt. Quippe aliis sepulcra in rupibus

sunt incisa ut in Etruria, Apulia, Lucania (vide Le-
noir *Annal. de l'Inst. archéol.* Vol. IV. p. 254 sqq.
Millin *Les tombeaux de Canosa* Par. 1816. fol.), aliis,
quos natura loci deficiebat, ex lapidibus constructa,
aliis vel laterculi aut nuda terra suffecerunt (cf. Io-
rio *Metodo per rinvenire e frugare i sepolcri degli*
antichi. Nap. 1824. Gargiulo Cenni *sulla maniera*
di rinvenire i vasi fittili. Nap. 1831. Abeken l. c.
p. 233 sq.). Nec tamen de more illo, quo vasa sepul-
cris imponebantur, ex natura loci iudicandum po-
tius (*Annal. de l'Inst. arch.* Vol. VII. p. 29.), quam
ex condicionibus rerum publicarum, recteque Le-
normantius (*Élite des mon. céramograph.* T. I. p. XXI.)
hanc in rem monuit: „la proportion du nombre des
vases peints que l'on découvre, est en rapport avec
la grandeur et la richesse des sépultures, or, pour
que cette dernière circonstance se produise, ce n'est
pas assez que la nature du sol y soit propice, il
faut avant tout que la constitution politique du pays
ait introduit une grande inégalité de conditions et
concentré les richesses dans un petit nombre de
familles.” Quod quo probabilius est, eo minus pro-
bari posse videtur quod idem alibi statuit contem-
dens, ubi locorum pauca tantum vasa reperiantur,
ibi importata esse aliunde, ubi contra multa, ibi
fuisse olim figlinam. Nam variae caussae possunt esse,
cur, ubi figlina olim floruit, pauca eius vestigia sint
relicta. Neque ex sepulcris in Attica hucusque aper-
tis tuto colligas de studio, quo Athenienses sepul-
cra vasis sunt exornare soliti, ut fortasse minus re-
cte iudicaverit qui contenderit, eos hunc usum non
magno opere excoluisse. Nam quum multa extant
sepulcra in Attica, quae nondum diligenter sunt per-
vestigata (v. Ross *Reisen in Griechenland.* I. p. XVI.), tum
ex paucitate vasculorum ibi repertorum sequi vide-
tur, Athenienses non omne vasorum genus quod a
vivis adhibebatur mortuorum sepulcris consecrasse;
quod contra videmus Italiotas fecisse et Etruscos
(cf. O. Mueller l. c. p. 110.).

Iam mercaturam vasorum fictilium Atticorum
aliquando ferventem fuisse quum aliis iudiciis patet,
ut lege, qua Argivi et Aeginetae in festis quibusdam
interdixerunt, ne quis testis Atticis uteretur (Herod.
V, 88), tum inde intelligi potest, quod vasorum Pa-
nathenaicorum, quae plurima ex sepulcris Vulcen-
tibus et Nolanis reportata sunt, alia in insula maris
Aegaei (*Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1830. p. 193),
alia in Cyrenaica reperta sunt eaque nominibus ar-
chontum Atheniensium insignita; vid. n. 7787. 6.
Vasa vinaria Rhodiorum, Cnidiorum, aliorum in
Siciliam, in Aegyptum, in Bosporum per commer-
cium pervenisse iam satis constat utque dubitari
amplius non potest, quin opera figlina ad oras Ita-
liae delata sint, ita etiam quae in Italia confecta
sunt, ultro citroque portata videntur, siquidem va-
sculorum Ergotimi alterum in insula Aegina (n. 8184),
alterum Clusii in Etruria (n. 8185) in lucem protractum
est: vasculorum Nicosthenis, figuli ex supellectile
Vulcis reperta notissimi, unum inventum Agrigenti (n.
8241), aliud, ni fallor, in Lucania (n. 8334); Talidis alia

Vulcis (n. 8293. 8294), aliud Agrigenti (n. 8292)
laminaque argentea ad aliud vasculum Talidis per-
tinens in Magna Graecia (n. 8295), denique Euthy-
midis figuli aliud Hadriae (n. 8197), alia Vulcis
eruta (n. 8198. 8199) et Tlesonis Nearchi filii plu-
rima in Etruria, unum Corinthi (n. 8309.).

II. Vasorum Graecorum ex Etruria reporta-
torum duo distingui genera possunt, rudius et per-
fectius. Utriusque generis communis est forma au-
stera quaedam, communis color niger figurarum.
Prioris generis argilla pallida, formae graviores, or-
namenta colore partim fusco et rubro, partim nigro
picta eaque tam multa, ut nullus fere locus relinqua-
tur vacuus, saepe pluribus distributa zonis: in orna-
mentis flores et animalia, venationes, rariores pug-
nae heroum. Huiusmodi vasa fere Doricae originis
esse inscriptiones prodiderunt; quumque simillimum
sit vas a Dodwello repertum Corinthi (Vol. I. n. 7.)
ad originem Corinthiacam revocari posse putantur.
Exempla sunt n. 7373. 7374. 7375. (cf. *Mus. Berol.*
n. 1699.) 7376 sq. Horum vasorum aetas, quantum
ex inscriptionibus iudicari licet, facile Olympiadem
40 attingit putabatque Abekenius in hac antiquissima
supellectile esse nonnulla ex genere alabastrorum,
quae vel ad tempora Demarati pertinere viderentur.
Sed genus artificii semel ex Graecia illatum in Ita-
liam figulis coloniarum copiam suppeditaverit artis
exercendae, ut nihil caussae sit cur ex Corintho re-
petamus omnia. Sunt coloniae Doricae in Sicilia,
in Magna Graecia, est denique Corcyra, quibus non
minore iure talia vascula tribui possunt. Nonnulla
etiam in Italia atque adeo in Etruria fabricata esse
colligi certe potest ex vase Capuano n. 7373. et ex
vasculo, cui alphabetum Doricum impositum est, ut
n. 8342. Litteratura igitur antiqua Dorica, quae in
huiusmodi vasis obtinet, haec est:

A A A A
B Γ(?)
C Δ ^
D Δ Δ
E B Z
I C P F C
Θ
⊗
ζ I
K
Λ Λ Γ
M M M
N N
+ ⊕ Ξ
ο ο ρ ο α ο
P P
ϙ η(?)
P P
M ε
T T
V Y Y
ϕ ϕ
ψ ψ + X

Singularum litterarum formas non omnium omnes in eodem alphabeto fuisse sponte patet. Sic quibus ξ̄ fuit +, iis χ̄ forma Ψ sive Υ habebatur, et rursus quibus valuit Ξ, apud eos moris fuit litteram ξ̄ forma + sive X repraesentare. Itemque qui litteram E forma Β exprimebant, eos litterae B formam peculiarem tribuisse consentaneum est. In quo satis erit notasse levitatem eorum qui ex formis litterarum originem operum fictilium demonstrare posse sibi videntur. Littera O interdum has formas habet ο ο α; interdum latus eius apertum manet Ο Ο, ut in titulis Meliis ap. Ross. Inscr. ined. III. p. 1. ubi C; indeque consentaneum formam induisse ad similitudinem litterae Ω proxime accedentem multo ante tempus, quo haec forma pro vocali longa in usum recepta est. Hoc confirmari etiam videtur titulo ΝΥΘΕΟΝ ΗΙΕΡΩΝ (Ross. l. c. p. 5. et huius operis Vol. II. p. 1080. n. 2423. c.): unde existimandum de n. 7434. 7440. 7812. 8390. 8397.

III. Alterum genus vasorum, quod perfectius diximus, Atticum est: cuius generis duae sunt species. Aut enim antiqua pingendi ratione nigrae figurarum species in rubra vasis superficie exprimebantur, aut totum vas nigro colore inducebatur, figurae rubicundae relinquebantur. Neque tamen recentiore hac pingendi ratione invalescente putanda est altera prorsus obsolevisse. Quam in rem quum alia afferri argumenta possunt, tum litteratura Ionica hinc inde in huiusmodi vasis obvia (cf. n. 8409). In argumentis sensim maior simplicitas, ornamenta pauciora, rariora animalia; celebrantur inprimis heroum facinora, deorum concilia et pugnae, coetus Bacchici, certamina hominum, res ephedorum, vita privata (cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 18 sqq. Kramer l. c. p. 73 sqq. Abeken l. c. p. 293. 337.). Vasorum huius generis litteratorum dialectus Attica est, palaeographia, qualem constat apud Athenienses Olymp. 70—90 obtinuisse, unde de aetate vasorum existimari potest. Excepta pauca sunt vasa, quae litteraturam Ionicam sequuntur. Litterae vetustae Atticae in hoc genere vasorum obviae hae sunt:

Α Α Ρ Α Λ Λ Α
 Β Β Β
 Λ
 Δ Δ Δ
 Ε Ε
 Ι
 Φ
 Η Η
 Θ Θ Θ
 Ι
 Κ Κ (Φ n. 7966.)
 Λ Λ
 Μ
 Ν
 + Σ Χ Σ
 Ο Ο
 Π
 Ϙ
 Ρ Ρ Ρ Ρ (Ρ 8187. Ϙ 7837. 8315.)

Σ ξ ζ ~ ε
 Τ
 Υ
 Ο (Θ 7746)
 + Χ
 Ο Σ

De orthographia pauca sufficiunt. Diphthongus OY simplici littera O repraesentatur (cf. Elem. epigr. Gr. p. 49.) excepta negatione OY n. 8198 et uno exemplo ΠΕΡΙΤΟΥΣ n. 7737. Diphthongi AI et OI semel apparent scriptae AE et OE, (n. 7746. 7756.), ut in titulo Tanagraeo Vol. I. n. 1599. Littera simplex E pro diphthongo EI frequens est, ut in nominibus ΑΙΝΕΑΣ n. 7377. 7675. 7687. 7686. 8200. ΠΕΛΕΑ et ΝΑΥΚΛΕΑ n. 8217. ΠΕΡΙΘΟΣ n. 7756. 8231. 8352. ΕΥ + ΕΡΟΣ n. 8202. 8203. Negligentiae cuidam aut peculiari pronuntiationi tribueris I positum pro EI; ut ΧΙΡΟΝ n. 7400. 7687. 8185. d. 8287. 8359. ΚΙΤΑΛΟΡΑ n. 7831. ΘΑΙΑ 7468. ΚΙΤΑΡΧΟΣ 8292. 8295. ΠΑΤΡΟΚΛΙΑ n. 7687. ΚΙΒΟΛΟΣ ΚΛΙΣΟΦΟΣ n. 7892. quam in rem O. Muellerus comparavit ΞΙΛΕΝΟΞ Vol. I. n. 74. quod nomen et ipsum habetur ita scriptum n. 8184. 8185. f. (cf. 7398. 8377. 8380.). Consonae duplices ex more vetusto simplici repraesentantur, ut λ pro ll, π pro ππ, σ pro σσ, ρ pro ρρ, unde etiam ΞΑΦΟ n. 7759. ΒΡΙΑΧΟΞ 7465. quamquam etiam duplices efferuntur, ut ΗΙΠΠΟΘΟΝ n. 7434. b., ΑΠΟΛΛΟΝ n. 7667. ΑΥΙΛΛΕΥΣ n. 7686. ΗΙΠΠΟΛΥΤΕ n. 7733. ΚΑΛΛΙΑΣ n. 7829—7832. ΚΑΛΛΙΚΛΕΣ n. 7833. ΗΙΠΠΟΚΡΙΤΟΣ n. 7827. b. ΗΙΠΠΑΡΧΟΣ n. 8159. 8163. 8329. Habetur etiam interdum duplicatio consonarum ex pronuntiatione explicanda, ut ΟΡΕΣΣΤΕΣ n. 7701. ΠΙΕΣΣΘΕ n. 8095. (cf. ΑΞΕΤΕΑΣ n. 8480. 8481. 8482. sq. ΚΑΞΕΤΩΡ, ΑΞΕΤΕΡΟΓΗ 8487.), ΤΡΙΤΟΝΝΟΣ n. 7590. ΟΡΕΙΜΑ++ΟΣ n. 7463. (cf. Elem. epigr. Gr. p. 49.). Liquida N ante K et Γ plerumque servatur, ut ΑΝΚΑΟΣ n. 7375. ΕΝΚΕΛΑΔΟΣ n. 7404—7407. ΕΝΠΕΔΟ n. 8139. ΕΝΠΕΔΟΚΡΑΤΕΣ n. 8184. ΠΑΝΘΑΙΟΣ 8266—8282; cf. 8177. sq. Memorabilis spiritus asperi usus in nominibus, in quibus vulgo non obtinet aspiratio, ex more veterum Atheniensium, ut ΗΟΙΝΟΣ n. 7398. ΗΙΣΧΥΛΟΣ n. 8165. 8179. 8228. 8229. 8230. ΗΙΛΕΙΘΥΑ n. 7402. 7403. (cf. Elem. epigr. Gr. p. 111.). Praeterea Atticismum repraesentant formae ΗΕΡΑΚΛΕΕΣ n. 7553. 7592. 7610. 8145. 8238. (cf. Elem. epigr. Gr. p. 151.), ΗΑΥΤΕΙ (αὐτῆί) n. 7842. ΗΟΔΙ (ὀδί) n. 7383. ΚΑΜΟΙ et ΧΑΤΕΡΟΣ (κάμοί, χᾶτερος) n. 7853. ΕΛΡΑΦΣΕΚΑΓΟΕΣΕΜΕ (ἔγραψε κάπῶσέ με) 8154. 8157. ΕΛΑ n. 7860. Rara interpunctio est, ut (s) 7853. (i) 8238. 8465. 8504. (z) 8262. 8264. 8265. (o) 8346. b. (z) 8344.

Insunt tamen in hoc genere vasorum, quae quum veterem Ionismum sequuntur, tum formas Doricas Doricamque palaeographiam immixtas habent; quo pertinent n. 7582. Ἀθηναίη et Γαρύφονης (p. Γηρυφόνης), n. 7383. Μενεσσεύς ὀδί, Μενέλεως, Ὀλυτεὺς (cf. n. 7676. 7699. 8185. c. 8208.), n. 7711. Ἀμφιάραος,

Καλλωπά, Ἐριφύλη, Καλλιφόρα, n. 8154. Ἴόλαος, Καλλιφόρα (cf. n. 8155.). Unde cavendum, ne, ubicunque litterae in Doricis frequentes aut formae Doricae inveniantur, continuo de origine Dorica cogitemus. Iam etsi non ab omni parte consentimus cum Ussingio (De nominibus vasorum p. 15.) statuente, ex eo, quod nomina Ionica illis litteris quae ex Doricis inscriptionibus innotuerunt scripta sint, sequi ut non solis Doribus propriae sint litterae, tamen apparet Iones veteres Koppa Ϙ et Vau Phoenicium F non minus quam Dores olim in usu habuisse. Ut mittam titulum non mere Atticum (Vol. I. n. 166.), quo ad demonstrandum usum litterae Ϙ abusus est Osannus (l. c. p. 26.), exempla sint titulus vetustus Ionicus Vol. I. n. 10. (cf. Elem. epigr. Gr. p. 104.), ubi F, et vasculum Cumanum antiquius n. 8337. ubi Ϙ; unde facile explicari possunt hae litterae in vasculis Atticam dialectum sequentibus obviae, ut n. 7459. 7582. Hinc nescio an non recte dubitaverit Odofredus Muellerus (l. c. p. 85.) de forma FIOLEOS, quae subesse videtur lectioni EIOLEOS n. 7559. licet in vasis plurimis redeat forma vulgaris IOLEOS s. IOIAOS. Nam quo minus diphthongum EI pro I positam statuamus ut TEISIAS p. TIEIAE n. 7891. (Elem. epigr. Gr. p. 150.), obstat quod Iota in hoc nomine brevis est littera. Itaque Ϙ et F remotissimi Ionismi indicia sunt. Verum tamen etiam alias litteras ex inscriptionibus Doricis notas redire in vasculis iis videmus, quae dialectum Atticam prae se ferunt; quo pertinet inprimis + (i. e. E) et V (i. e. X), ut n. 7459. 7460. 7580. 7686. unde coniectura fieri potest pictores Atticos inter Dores artem facitantes aliquando usos esse litteratura Dorica. In quo haud scio an argumentum peti possit ex vasculo n. 8287. quod pinxit Praxias, qui si ex Attica oriundus est, ut videtur (certe nomen Praxias in Attica non infrequens), quum adhibuerit litteras + et V, satis prospectum videbitur coniecturae quam diximus fieri posse. Idem Praxias simul redarguit opinionem Kramerii (l. c. p. 60.), qui reperiri litteram + (pro + s. i. e. E) in vasis, in quibus figurae rubro colore pictae sunt, negabat. Nam in huiusmodi vasis reperta littera V (n. 7580.), quum consentaneum est locum habere etiam litteram + (i. e. E), quae propria est alphabeti, in quo V est i. q. X, tum utriusque formae potestas apparet ex vasculo n. 8287. ubi pictor, qui VIPON et AVIMEI dedit, necessario scripsit nomen suum ΠΡΑ+ΙΑΣ, quod Πραξίας legendum esse contra Rochettum monuit etiam Rangabé Revue archéol. III. 2. p. 424. licet is argumento nullo usus. Hinc etiam n. 7620. ΔΕ+ΙΟΣ legendum Δεξίος, et dubitari potest, num n. 7672. ΦΟΙΝΙ+ necessario refingendum sit in ΦΟΙΝΙ+s ac non potius recte + pro E ceperit Grotfendus (Annal. de l'Inst. arch. Rom. 1835. p. 221.). Utcunque autem iudicaveris de formis + et V in vasculis huius generis obviis, formae Doricae, quales sunt Ὀλυτεύς, Ἀμφιάραος, Ἴόλαος, Καλλιφόρα, una cum formis Ionicis coniunctae, satis, opinor, evincunt talia

vascula a figulis esse profecta, qui, si non Dores erant consuetudinem Atticam aemulantes, videri possunt Iones aut Attici fuisse ex vicinia Dorica nonnulla mutuantes, quam in rem citari etiam possunt ex vasculis Atticam originem prodentibus formae Σιλανός et Καλύκα n. 7398. et formula singularis ΜΑΜΕΚΑΙΠΟΤΕΟ n. 7844. Sunt vero quae iure figlinis Doricis tribui posse videantur, ut n. 7757. (Ἀρκεσίλας), 8120. (αἰθε γενοίμαν), 7603. 7604. 7605. (Δαιάνειρα), 7704. (Οιδιπόδας), 7697. (Ἱμερόπα, Ὀλυσεύς). Quod denique ad formam severiorem Ionicam ΑΘΕΝΑΙΕ (p. ΑΘΕΝΑΙΑ cf. Vol. I. n. 526.) attinet, quae habetur n. 7583. una cum voce ΝΗΙΔΕΣ (Νηίδες) et n. 7582. una cum forma ex parte Dorica Γαρυφόνης, videndum ne vasa talibus formis exstructa opificibus Cumanis tribuenda sint vel certe pictoribus illinc oriundis; id quod probabile reddit vasculum Cumanum paulo ante citatum n. 8337. in quo Ταταίης p. Ταταίας. Ad eandemque originem revocandae videntur formae ΑΝΤΙΕΣ ΟΛΑΤΙΕΣ p. ΑΝΤΙΑΣ ΟΛΑΤΙΑΣ 7459.

Sed quam priorem huius generis vasorum speciem posuimus figuris nigris insignem, in ea quum multa sunt, quae elegantiam severiorem Atticam prae se ferunt, cuius generis sunt etiam antiquiora Siciliensia (n. 7460. 7575. 7631. 7632. 7665. 7681.), tum insunt alia quae ab illis distinguenda esse primus vidit Gerhardus nomine Tyrrhenorum indito. Spectatur in his ars ad luxuriantem quandam elegantiam deflexa: figurae sunt nigrae in superficie fusca pictae, in quo etiam purpurae usus multiplex; atque ut ornamenta in marginibus picta consuetudinem Doricam, ita ars incultior formaeque vasorum imitationem figlinae Atticae prae se ferunt. Argumenta fere ex palaestra petita sunt, ac si quae tractantur heroica plerumque fontem reconditiorem habent. Totaque indoles horum vasorum facit ut dubitari non possit, quin in Etruria figlina floruerit imitatrix Atticae, quae inprimis amphorarum et cylicum species excoluit (Abeken l. c. p. 296. sq.). Inscriptiones saepe aut parum correctae aut ita compositae, ut, quum litteris Graecis pictae sint, nec vocabula nec sensum praestent: ut negari non possit pictores interdum scribendi aut imperitos aut incuriosos litteris lusisse et speciem titulorum potius quam titulos dare vasis suis voluisse (vide utriusque formae exempla n. 7432. 7526. 7552. 7554. 7562. 7587. 7589. 7594. 7594. b. 7596. 7600. 7602. 7604. b. 7614. 7617. 7620. b. 7624. b. 7627. 7648. 7653. 7658. 7666. 7675. b. 7690. 7713. 7714. 7848. 7849. 7880. cf. alia similia quae non recepimus Mus. étr. n. 539. 579. 1676. 1708. 2000. 2018. Réserve étrusque n. 58. 56. 4. 7. Mus. Gregor. II. tab. LXVIII. 2. Mus. Berol. n. 468. 640. 707. 1599. 1739. Gerhard Rapp. Volc. n. 668. 2. 671. b. et d. et e. n. 44. Inghirami Vasi fitt. IV. tab. 301 — 307.).

Altera species, in qua superficies vasorum colore nigro inducta, figurae rubicundae relictae sunt, magnam illam quidem et ipsa tulit copiam amphorarum et cylicum, in quibus item hinc inde perversa

scriptura apparet (ut n. 7409. c. 7424. 7516—7520. 7589. 7620. b. 7621. b. 7672. b. 7693. 7696. 7752. 7840. 7883. 7896. 7919. 7922. 7989. 8018. 8019. 8084. 8085. 8086. 8102. 8103. cf. Mus. étr. n. 4. Réserve étr. n. 20. 23. 25.), non tamen ea species ad artis fastigium evecta in Etruria est, sed in Magna Graecia, ubi imitatio ceramographiae Atticae summo studio exercebatur. Primum locum tenent vasa Nolanana, quorum pauca artem vetustiore eamque graviolem testantur, pleraque artem perfectiorem Atticam expressam habent. Repraesentantur in his Apollo, Ceres, Minerva magis quam Bacchus et Bacchica, deorum et heroum amores potius quam certamina et bella, crebroque res epheborum, erotica, domestica. In formis vasorum excellit species amphorarum graciliorum, quae proprie Nolananae vocantur (Abeken l. c. p. 339.). Nonnulla in Etruriam invecta, ut Vulcos et Veios. Horum vasorum maximam partem inter Olymp. 80—90. confectam esse inscriptiones docent non solum litteratura Attica vetusta sed etiam litteratura Ionica conceptae; in quo cave putes litteraturam Ionicam non ante Ol. 94, 2. receptam esse a privatis hominibus, in Italia praesertim cum Ionia commercium exercente. Itaque figlinam Nolanam consentaneum est floruisse quo tempore Nolani Samnitibus parebant (Olymp. 85. 2. a. u. 315.). Conveniunt tempora Veiorum, qua in urbe inventa sunt vasa Nolanana, invecta ante Olymp. 95. 3. a. u. 396. quo anno Veii diruti sunt. Cum arte Nolanana de virtute certant opera figlina in Sicilia reperta, quae ubi litterata sunt, nihil habent quod Siciliae proprium dixeris; dialectus et litteratura vetusta Attica est (cf. n. 7388. 7417. 7434. b. 7439. 7441. 7454. 7479. 7480. 7538. 7759. 7811. 8080.); in paucis iisque recentioribus litteratura Ionica obtinet (cf. n. 8362. 8376. 8438.). Nolananae succedit figlina ea, cuius reliquias Plistia conservavit. Quae ibi vasa reperta sunt, etsi Nolanis recentioribus simillima, tamen speciem quandam prae se ferre diversam ab illis videntur. Neque improbabile quod Abekenius coniecit, ut figlina Nolanana Neapoli originem habuerit, ita figlinae Plistianae originem ex urbe Capua repetendam videri, ex cuius urbis rudibus pauca huius generis vasa in lucem protracta sunt (cf. n. 8401. c. 8458. b. et Abeken l. c. p. 341.). Ceterum vasa Plistiana circiter Olymp. 100. confecta putantur. Post figlinas Campaniae considerari par est ceramographiam Lucaniae et Apuliae aetate illis recentiore. Nam quum vasa Paesti in Lucania reperta proxime accedunt ad artem elegantiore quam supellex Plistiana prae se fert, tum vasa Apuliae, praesertim Rubis et Canusii effossa, artem produnt tumoris plenam et in imitationem pompae prope dramaticae compositam (Abeken l. c. p. 346. sqq. Gerhard Apul. Vasenb. Einleit. p. 1.). Videtur ceramographia Graeca non multum ultra Olymp. 140. floruisse. Exstinctam esse Senatusconsulto de Bacchanalibus edito (a. u. 568. a. Chr. 186.) coniecit Gerhardus. Qua coniectura refutata Kramerus (l. c. p. 157. sqq.) artem statuit sub finem

secundi belli Punici obmutuisse (cf. Osann. l. c. p. 41. sqq.).

De vasis recentioribus Magnae Graeciae litteratis haec habeto. Inscriptiones litteratura Ionica conceptae sunt. In formis litterarum nihil memorabile nisi † et † pro Φ (n. 8422. 8432.), et † et † pro Ψ (n. 8422. 8423.). Spiritus asperi nota †, ut in inscriptionibus nummisque Magnae Graeciae (cf. tab. Heracl. p. 705.), ita in vasculis praesertim ex Lucania et Apulia reportatis extat, ut n. 8391. 8395. ΗΗΡΑΚΛΗΞ, 8351. ΗΗΡΑ, 8396. ΗΗΡΑΚΛΗΞ ΗΕΡΜΕΙΑΞ, 8432. ΗΥΨΙΠΥΛΗ, 8407. ΗΙΑΞΩΝ. Haec nota ubi habetur una cum vestigiis litteraturae antiquioris, inscriptiones, nisi antiquitatem ementiuntur, prodere aetatem videntur, qua litteratura Ionica nondum confirmata est in regione, in qua confectum est vasculum: quo pertinet imprimis n. 8480. ubi una cum spiritus nota † usum habes promiscuum litterarum E et H. Nam forma spiritus † videtur illa una cum litteratura Ionica, in qua H designandae vocali ἦτα inservire coepit, apud gentes quasdam introducta esse (cf. Elem. epigr. Gr. p. 43.). Unde conicias in inscriptionibus n. 7612. ΗΕΡΑΚΛΕΞ, ΑΘΕΝΑΙΕ, ΑΡΕΞ affectatam antiquitatem esse retenta litteratura antiqua et admissa forma spiritus †. Dialectus etiam per haec vasa fere regnat Attica: in qua notabiles sunt formae Ionismi antiquioris residuae, ut Ἀθηναίη n. 8401. c., Εὐθυμίη, Εὐνομίη n. 8399. Κρηναίη n. 8481. quae cum dialecto Cumana (n. 8337.) comparandae sunt. Sed quemadmodum in vasis Vulcentibus antiquioribus dialectum mixtam animadvertimus, ita etiam in hac supellectile recentiore vestigia dialecti Doricae hinc inde deprehenduntur, ut n. 8447. τὰν σφαιῖραν, 8395. Σελάνα, Ἐρμᾶς, 8407. Ἐρμᾶς, 8402. Ἐρμᾶς, Ἀθάνα, 8421. Ὁρέστας, 8437. Ἀπάτα, Φιλομήλα, 8401. c. Ἀφροδίτα et Ἀθηναίη, 8492. Ἀὼς et Ἀλκμήνη, 8497. Δάστας ἡμῖ, 8498. ἁ λάκυνθος.

Vasa litteris Ionicis inscripta pauca ex Etruria reportata sunt, ut n. 8349. 8354. 8360. 8384. 8398. 8401. 8408. 8409. 8410. 8411. 8426. 8435. 8454. 8459. 8504. 8350. 8403. 8453. in quo notabilia sunt exempla nondum confirmatae orthographiae, ut ΑΘΗΝΑΑ ΠΡΕΜΝΟΞΙΑ ΑΡΕΘΟΞΑ n. 8398. ΚΑΛΕ ΑΝΔΡΟΜΑΧΕ ΝΕΞΤΩΡ n. 8408. ΗΕΩΞ n. 8410. Insunt etiam in his quae Doricae dialecti vestigia traxerunt, ut Ἐρμᾶς, Ἀθάνα n. 8401. Ἐρμᾶς, Ποσειδῶν, Δαμάτηρ, Ἀπέλλων, Ἀρταμῖς n. 8426. Πολυδεύκας n. 8433. Οἰδιπόδους, Καλλιόπα n. 8427. Πέρνα n. 8450. Ἐν τᾷ σαρῶ n. 8506.

IV. In materiam vasorum diversae originis nondum satis inquisitum. Quippe varietas materiei non solum in natura argillae cernitur, sed etiam in mixtura eius artificiosa; unde non tutum ex natura argillae velle sedem exputare figlinae. Iudicari ea de re interdum potest, ubi argilla magnam diversitatem habet, ut argilla rubicunda vasorum quorundam Siciliensium, quae colligitur prope Panormum, et argilla Caeretana, ex qua facta sunt nonnulla vascula Nicosthenis (Abeken l. c. p. 299.). De compositione

argillae vasorum Vulcentium, Magnae Graeciae, Siciliensium etsi experimenta facta sunt a viris doctis (Abeken l. c. p. 364.), tamen nec haec multum adhuc lucis attulerunt, et de argilla Coliadis, quam *βάπτεισθαι ὑπὸ τῆς μίλτου* Suidas dixit (v. *Κωλιάδος κεραμῆες*), ulterius inquirendum videtur (cf. Kramer l. c. p. 196. et Osann. l. c. p. 14.). De formis vasorum variis iudicaturum videndum de usu. Plurima vasa Etruriae licet demonstrari possit nunquam in usu fuisse communi, tamen usus, ad quem in Graecia proprie destinata erant, formas iis peculiare constituit. Hinc etiam per classes vasa a viris doctis digesta sunt, atque eo usque processit eorum diligentia, ut vel singulis formis vasorum quae antiquitus nomina fuissent, explicare posse sibi viderentur (Theod. Panofka Recherches sur les véritables noms des vases grecs, Par. 1829. fol. Gerhard Annal. de l'Inst. arch. Rom. III. p. 221—270. Berlins ant. Bildw. I. 1836. p. 342. sqq. rursusque Annal. VIII. 1836. p. 147. sqq.), quod exceptis formis hydriae, amphorae, crateris, cylicis, lecythi parum feliciter cessisse demonstravit Letronnius Journ. des Sav. 1835. (quae commentatio seorsum excusa est titulo: Observations philologiques et archéologiques sur les noms des vases grecs cet. Par. 1833. 4.), idem Journ. des Sav. 1837. Nov. Déc. 1838. Janv. (et seorsum excusa titulo: Supplément aux observations sur les noms des vases grecs, Par. 1838. 4.) et ibid. 1840. p. 427—430. Cf. O. Mueller Enchirid. archaeol. §. 298—301. Ussing De nominibus vasorum Graecorum disputatio, Hauniae 1844. 8. In universum patet peculiare formas fuisse vasorum Corinthiorum, Atticorum, Tyrrhenorum, Nolanorum, Capuanorum, Apulorum (cf. Thiersch in Actis Acad. scient. Monac. IV. 1. p. 1. sqq. tab. II.), sed formas singulas singulae suo modo figlinae excoluerunt (Abeken l. c. p. 365. sqq.). Hinc fit ut viri in hoc genere studiorum versati vel figlinas diversas, ut Atticam, Etruscam, Nolanam, Siciliensem distingui posse arbitrentur.

V. His ita compositis licebit quaestionem de origine vasorum in Etruria repertorum paucis perstringere. Originem artis ceramographicae utcunque in Italia excoltae primum Doricam, deinde Atticam esse vel ex iis, quae paulo ante exposuimus, apparet. Nam quum Etrusci cum gentibus Graecis antiquitus peculiari quodam vinculo coniuncti hospites Dorienses liberaliter exceperunt, tum commercium non solum cum Phoenicibus sed mox etiam cum Graecis habuerunt, ex quo coloniae Doricae et Ionicae in Magnam Graeciam Siciliamque deductae sunt. Cui commercio non nocuit simultas interdum exorta, si qui Graecorum terra aut mari dominationem exercere minarentur. Qualem simultatem post Tarquinium experti sunt Phocaeenses (Abeken l. c. p. 277. sqq.). Sed quum inter Olymp. 70—80. re nummaria Atheniensium per orbem increbescere (v. Boeckh. Disquisit. metrol. p. 324.). opes eorum terra marique late patuissent, factum est, ut ars Attica per Italiam diffusa sensim auctoritatem artis

Doricae summo veret. Clamant id vasa in Etruria et Magna Graecia atque adeo in Sicilia reperta, quae non solum scripturam et dialectum praeorum Atheniensium, sed etiam imaginem totius cultus vitaeque Atheniensis expressam habent, clamant amphorae Panathenicae, clamant denique nomina in vasis picta, in quibus pauca sunt quae non Athenis aut frequentia aut propria fuisse et libris scriptis et inscriptionibus vetustis demonstrari possit, ut mittam ea quae pro Atheniensium nominibus pictores haberi voluerunt, ut n. 7719. 8139. ubi recensentur obsides Athenienses Theseum sequentes, et n. 8036. ubi puellae *ὕδροφόροι* ad Callirrhoen fontem Athenarum repraesentantur. Spirant Atticam nomina *Ἀνδροκλῆς*, *Ἐπίδρομος*, *Εὐαίω*, *Εὐφίλητος*, *Ἰπποκρίτος*, *Κηφισοφῶν*, *Λύσις*, *Ὀλυμπιόδωρος*, *Ὀνήτωρ*, *Ὀνητορίδης*, *Παναίτιος*, *Πασικλῆς*, *Στησίλειος*, *Χαρμίδης*, alia (cf. tab. nominum infra VI. 2.). Ac per nobis mirum videri debet et, si casu, satis eo singulari factum, quod quae fasti Attici archontum eponymorum inter Olymp. 71—111. praebent nomina, haud ita pauca redeunt in inscriptionibus vasorum, quorum confectio in illud ipsum incidit spatium Olympiadum, ut:

<i>Ἰππαρχος</i>	Olymp. 71, 1.
<i>Ἀεστορίδης</i>	— 76, 3.
<i>Χάρης</i>	— 77, 1.
<i>Καλλίας</i>	— 81, 1. 92, 1. 93, 3. 100, 4.
<i>Πεδιεύς</i>	— 82, 4.
<i>Δίφιλος</i>	— 84, 3.
<i>Θεόδωρος</i>	— 85, 3.
<i>Εὐκλῆς</i>	— 88, 2.
<i>Ἀλκαῖος</i>	— 89, 3.
<i>Ἀντιφῶν</i>	— 90, 3.
<i>Εὐκλείδης</i>	— 94, 2.
<i>Λάχης</i>	— 95, 1.
<i>Δημόστρατος</i>	— 96, 4. 97, 3.
<i>Νίκων</i>	— 100, 2.
<i>Ἰπποδάμας</i>	— 101, 2.
<i>Νικόμαχος</i>	— 109, 4.
<i>Πυθόδηλος</i>	— 111, 1.

Quid quod vasis nomina celebrantur familiarum Atheniensium, quas non audacioris videtur cum Od. Muellero (l. c. p. 97.) coniecere esse eas ipsas, quarum disertior apud scriptores notitia extat: quo pertinent nomina *Μεγακλῆς*, *Ἰπποκράτης*, *Γλαύκων*, *Λεαγρος*, *Καλλίας*, *Λεωκράτης*, *Στροϊβός*. Laudatur *Ἰπποκράτης* in vase Vulcente n. 8036. in quo repraesentantur puellae ad Callirrhoen fontem, atque in alio vase n. 7633. Herculem cum Iolao et Mercurio Bacchumque cum Satyris exhibente. Hippocrates quin idem in utroque vase intelligendus sit, dubitari vix potest. Iam quum vasculum n. 8036, in quo fons Callirrhoe, manifesto Athenas spectet atque in alio vase Vulcente n. 8314. in quo pictor Philtias puellas pinxit hydrophoros, habeatur *Μεγακλῆς καλός*, ultro ad familiam nobilem deducimur Megaclem, cuius filius Hippocrates memoratur apud Herod. VI. 131. Hinc probabile fit Hippocratem, cuius nuptiae celebrantur vasculo n. 8036. fuisse eum ipsum, cuius meminit Herodotus, Megaclem autem, qui laudatur

n. 8314. illius filium, fratrem Agaristes, quae Xanthippo peperit Periclem. Alias familias Athenienses offerunt nomina Γλαύκων, Λέαγρος, Καλλίας. Constat Leagram Glauconis filium praetorem Atheniensium Olymp. 79. fuisse (Herodot. IX. 75. Pausan. I. 29. 4.). Rursus Leagri filius Glauco idem dux copiarum navalium Olymp. 86. memoratur a Thucydide I. 51. Huius Glauconis filius videtur fuisse Leagrus ille, cuius ex sorore Callias tertius Hipponicum genuit teste Andocide Myst. 117. Bekk. Habes plures Leagros, plures Glaucones, gentemque nominibus Calliae et Hipponici claram. Iam Leagrus ephēbus laudatur vasis Vulcentibus n. 7616. 7839. 7840. 7841. 7842. 7843. 7844. 7845. Glauco in vase Vulcente n. 7802. in amphora Nolana n. 7805. b. in vasculo Rubis in Apulia reperto n. 7805. cum quibus componi non debet vasculum Nolanum n. 7806. in quo Glauco quidam laudatur haud paucis Olympiadibus recentior apposita inscriptione antiquiore. Rursus Callias laudatur in vasis Vulcentibus, ut n. 8294. et in vasis Nolanis n. 7743. c. 7830—7832., ut mitam alia quae huc non pertinent (n. 7865. 8077.). Quis igitur est, qui sibi non persuadeat vascula illa ad familias Athenienses celebres referri oportere, in quibus nomina Glauco et Leagrus, Callias et Hipponicus alternant? Videoque etiam Muellerum suspicatum esse Leagram in vasculis laudatum esse eum, quem Plato Comicus in fabula Laio perstrinxit (v. Clinton Fasti Hell. p. 277. Kr.), filium illum haud dubie Glauconis eius, quem Olymp. 86. Atheniensium classi praefectum fuisse tradit Thucydides l. c. (cf. Meineke Quaest. Scen. II. p. 19.). Nec minus probabile est, quod idem vir doctus monuit, Atheniensium Leocratis et Stroebi vasculis celebrari memoriam. Fuit Leocrates Stroebi filius praetor Atheniensium (Thucyd. I. 105.), qui apud Plataeas collega Aristidis fuit (Plutarch. Arist. 20.). Alius Leocrates Stroebi filius laudatur Anthol. Jacobs. VI. 144. Ad hanc igitur familiam, in qua nomina alternant Leocratis et Stroebi, vix dubium quin referenda sint vascula n. 7846. καλὸς Λεωκράτης, n. 7652. 8046. Στροεῖδος καλός. Atque ad similes coniecturas invitare etiam alia possunt nomina, ut Ἐπιχάρης n. 7881. quem Muellerus eundem esse coniecit, qui temporibus belli Peloponnesiaci Olympiae vicit stadio. Accedit denique mentio archontum Atheniensium in vasculis Panathenaicis in Cyrenaica repertis (n. 7787. b. 7787. c.).

Itaque quum demonstrari non possit coloniam Atticam in Etruria fuisse, cuius necessitatibus haec supellex inservisse putetur, immo non fuisse facile sit ex sepulcris Etruscis evincere, sequitur ut concedamus, aut maximam partem importatam esse, si non ex Attica, certe ex civitatibus Magnae Graeciae, quae cum figlinis Atticis commercium habuerint, aut figulos origine Atticos in oppido aliquo Etruriae constitutos elegantiae studiis indigenarum intentos exemplaria vasorum multiplicasse et imitatione expressisse, qualia Athenis facta sunt. Re accurate pensitata utrumque factum esse probabile est. Nam

quemadmodum ante indicavimus esse quae suadeant, ut nonnulla opera in Etruria nata putemus, in his quae vasa Tyrrhena vocantur (mittimus enim vasa mere Etrusca originis illa haud dubie recentioris, de quibus vid. Gerhard. Rapp. Volc. p. 305. Bunsen Annal. de l'Inst. arch. Rom. VI. 54. 81. R. Rochette ibid. p. 264. Bull. dell' Inst. arch. 1846. p. 105.), ita opifices Atticos in Etruria artem figlinam factitasse haud scio an demonstrari possit ex vase n. 8287. Quod quum pictum sit a Praxia natione Graeco, fortasse Atheniensi (vide supra), in ansa notatum habet nomen Etruscum ΘΟΥΡΑ, ni fallor, figuli. De hoc nomine Etrusco cf. Annal. 1834. p. 277. Bull. 1836. p. 28. 31. 1840. p. 5. 102. 122. 154. 1841. p. 70. 1843. p. 2. Et figulum quidem huius vasis ante nomen pictoris exsculptum pro Etrusco habuerunt etiam alii, ut Od. Muellerus l. c. p. 87. Bunsenius l. c. p. 55. Gerhardus Rapp. Volc. p. 176., falsi in eo quod argumentum ex formis nominum ΠΕΛΕΙ et ΑΒΙΑΛΕΙ petierunt. Nam nec figulus Etruscus pinxit ea nomina, sed Graecus, et, si quid Etrusci inest in formis, videtur potius quam est. Crebra enim ea negligentia pictorum animadverti potest in inscriptionibus vasculorum, ut syllabae nominum finales corruptae aut imperfectae appareant (cf. n. 7756. 8079. 8208. 8277.). Videndumque ne similiter explicari debeat vasculum n. 8147. a Duride natione Graeco pictum, cuius sub pede notatio extat, ut videtur, Etrusca. Atque omnino ratio habenda erit etiam litterarum Etruscarum sub pedibus vasorum rasarum ut n. 7389. 7607. 8135. 8212. 8277. (cf. Cat. di scelte antich. cet. p. 51. n. 791. Mus. étrusque p. 36. (p. 272.) n. 35. coll. Stuardo in Arch. Brit. XXIII. p. 135. praeterea Mus. étrusque p. 45. n. 303. ibid. p. 113. n. 1261. ibid. (Inscriptions d'Hypogées) n. 581. 1749. 1750. Gerhard Neuerw. Denk. I. n. 1620.), etsi hoc argumentum qui pro simplici importatione vasorum militant ita tollendum putabant, ut litteras illas raras dicerent postquam pridem cocta vasa essent (Kramerus Archaeol. Zeitung 1844. p. 335.), parum illi, ut nobis videtur, considerate. Itaque si pictores Graeci vindicari Etruriae possunt, possunt etiam figuli, quos consentaneum est fere pictoris munere functos esse. Et vasa Nicosthenis nomine insignita id ipsum prodere videntur utpote ex argilla rubicundiore facta, quae etiam nunc in Caeretano agro colligitur (cf. Abeken l. c. p. 299.). Quumque ars plastica Etruscorum omnino maior fuerit, quam ars pingendi, videndum ne studium, quo Etrusci ceramographiam Graecam prosequerentur, inprimis pictores Graecos artem figlinam exercentes invitaverit. Cui opinioni favere etiam picturae videntur in sepulcris Etruscis repertae, ex quibus Abekenius coniecit (l. c. p. 309.) artem pingendi allatam potius in Etruriam a Graecis, quam factitatam ab indigenis.

Quae quum ita sint, concedendum figulos et pictores ex Attica oriundos in Etruria artem factitasse quo ibi cunque modo constitutos. In quo tamen haud scio, quanti sit argumentum illud, quo

usus est Letronnius (Revue archéol. III. p. 385.), qui quum nomina figulorum et pictorum pleraque in vasis compareant ex Etruria reportatis, figulos et pictores Atticos in Etruria degentes collegit magis intentos fuisse celebrandis nominibus suis, utpote in terra peregrina artem exercentes, indeque novum fulcrum accedere opinioni eorum, qui figlinam Atticam in Etruria floruisse contenderent. Nam etiam in Attica figulos et pictores nomina sua in vasis pinxisse patet ex n. 8210. 8226., ut casui potius tribuendum sit quod plurima ex Etruria nomina innotuerunt opificum, siquidem ibi etiam plurima reperta vasa sunt eaque fere vetustiora vasis in Magna Graecia inventis. Nam illud quoque observare licet, opifices antiquitus nomina pinxisse sua, mox aucta arte latiusque patente omisisse. Nec maiori offensionem dixeris esse quod monuit Bunsenius Annal. de l'Inst. arch. Rom. 1834. p. 45. „l'existence d'une caste propageant l'art de potiers de père en fils paraît peu conforme au caractère grec.” Nam si in musica, in orchestica, in poesi vel optima Graecorum aetate ars a patre translata ad filium est tanquam munere hereditario, figlina eodem modo propagari potuit praesertim opificibus in terra peregrina constitutis. Eo deducere videtur Ergotimus figulus n. 8184. 8185. cuius filius est Euchirus n. 8202. 8203. quod Euchiri nomen fortasse inducere aliquem possit (cf. Welcker Mus. Rhenan. 1848. p. 394.) ut a colonia Dorica Demarati repetat, quem Euchir et Eugrammus secuti dicuntur Euchirumque vasculorum n. 8202. 8203. auctorem coniciat descendere ab opificibus Corinthiis, praesertim quum c. Ol. 60. Corinthi fuerit Euchirus sculptor (Pausan. VI. 4. 4., Boeckh Theräische Inschr. p. 78.). At notus est etiam Atheniensis Euchir Ebulidis filius, sculptor (Pausan. VIII. 14. 10.), ut nihil obstet quominus Euchirum figulum pro Atheniensi habeamus. Et omnino plura sunt nomina figulorum et pictorum, quae Athenis repeti possunt. Sic, ut pauca attingam, pro Philtia ex Attica oriundo (n. 8145.) afferri potest Φιλτιάδης Ευπεταίων, cuius mentio fit apud Demosthenem idemque nomen, si lectio tuta est n. 8314., cum memoria familiae Megaclis coniungitur. Quod si Callias, qui laudatur n. 8294. una cum alio ephebo Atheniensi Νεκλειδῆς, ad celebrem gentem Atheniensem pertinet, ut paulo ante coniecimus, etiam figuli Talidis, qui illam oenochoen fecit, patria videri Attica potest. Idemque de Tlesone (n. 8299. sq.) licet statuere, siquidem Tlesonides Atheniensis habetur etiam Vol. I. n. 151. et de Tlepolemo (n. 8296. sq.), quod nomen gerunt archon Olymp. 79., 2. et praetor Atheniensis ap. Thuc. I. 117. cf. Vol. I. n. 538. Neque ob stare videtur cylix Tlesonis Nearchi filii reperta in agro Corinthi (n. 8309.). Memorabile nomen est Amasis figuli et pictoris (n. 8124. 8129. 8238.), quod Osannus parum feliciter putavit adhiberi posse ad firmandum argumentum, quo demonstrare studebat vasa antiquissima, quae vulgo Aegyptia vocantur, Naucrattide esse invecata. Nomen constat Aegyptium esse nec vereor ne I.

de Witte (Rev. de philol. II. p. 391.) sponsores inveniat ex Asia repetens. Itaque O. Muellerus de alio nomine Aegyptio Psammetichi mentionem iniiciens usum horum nominum ad commercium Graecorum et Aegyptiorum revocavit. Hunc usum pluribus persecutus est Letronnius (Rev. archéol. IV, 2. p. 349. sq.) exemplis appositis connubiorum a regibus Aegypti initorum cum familiis exteris. Simili origini tribuendum etiam nomen Amasis, quod videndum ne et ipsum primum Corinthi receptum sit, etsi non coniecimus cum R. Rochetto (Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 31. Welcker Mus. Rhen. VI. p. 394.) Amasin pictorem et figulum fuisse Corinthium. Nec probabilius Panofka (Arch. Ztg. 1846. p. 241.), qui Amasin figulum coniecit esse Eleum. Ceterum his nominibus Aegyptiis Letronnius alia duo adiungit, alterum Ἀμυρταίου, alterum Ψαίμιδος, quod ei videtur esse i. q. Ψάμμης. Sed Amasis figulus et pictor utcunque nomen nactus Aegyptium, Graecus est natione quumque in litteratura Atticam sit consuetudinem secutus, consentaneum est ex Attica oriundum putare. Et sunt plurima, ut monuimus, nomina figulorum et pictorum, quae vindicari Atticae queant, ut Αἰνεάδης, Ἀνδοκίδης, Ἀρχικλῆς, Δεινιάδης, Ἐπιγένης, Ἐρμολογένης, Ἐρμολκλῆς, Εὐερνίδης, ΕὐΣυμίδης, Εὐξίθεος, Εὐφρόνιος, Θεοφειδίδης, Ἴσχυλος, Κλεοφράδης, Μειδίας, Ναυκύδης, Νικασθένης, Ξενοκλῆς, Ὀνήσιμος, Πιστόζενος, Πολύγνωτος, Πύθων, Σωσίας, Φεΐδιππος, Φρῆνος.

VI. Inscriptiones vasorum fictilium aut explicationi inserviunt rerum repraesentatarum aut laudationi eorum, quos celebrari voluerunt qui vasa pinxerunt, aut significant possessorem aut denique sunt nomina pictorum et figulorum et notationes variae a figulis maxime sub pedibus vasorum rasae.

1. Inscriptiones explicationi rerum repraesentatarum inservientes aut nomina propria sunt aut appellativa aut exclamationes et dicta. Explicationem mentiuntur litterae temere congestae lusui cuidam tribuendae pictoris.
 - a. In nominibus propriis fere casus rectus dominatur; pro recto interdum casus secundus est positus in nominibus deorum et heroum, quem casum pendere ab intellecta voce εἰκῶν putato. Vide ad n. 7590. Rarus pluralis numerus est ut Νηίδες n. 7583. Ἐσπερίδες n. 8480.
 - b. Appellativa habentur rarius in personis, ut ἄλιος γέρον n. 8239. τροφός n. 8139. b. 8185. b. ἰέρεια τροφός n. 7692. ἰππόδαμει n. 7578. ἰοφόρος, εἰρμοφόρος, φύλακος n. 7757. Crebrius in animalibus et rebus, ut γλαυξ n. 7691. σφίγξ ἧδε 8139. ταῦρος φορβάς 7747. βουός 7675. 8185. d. λύρα 8139. b. ὕδρια 8185. e. σταθμός 7757. Σᾶκος 8185. e. ναός 8145. b. ὄχημα 8353. τέμνων 8468. 69. δημόσια, ἴδια 8465. 8466.

Ex utroque genere nominum conflata est explicatio ea, qua fit indicatio loci vel argu-

PRAEFATIO EDITORIS.

- menū, ut Τρώων κρήνη n. 8185. e. Καλλιρόη κρήνη 8036. Ναξίων 8375. Ὀρος Ἀθηναίας 8191. τῶν Ἀθηνησεν ἄθλων 7761. sq. σταδίου ἀνδρῶν νίκη 7761. b. ara Διός 8422. aedes Creontis Κρεόντεια 8424. Σιλανός τέρπων ἠδὺς αἶνες 7398. Διονύσια 7471. (cf. n. 7472.). Διπέλια 7638. Θερισταί 8184. Χειρωνεΐα? 7870. Πατρόκλεια 7687. b.
- c. In exclamationibus formulae sollemnes sunt ὁ δεῖνα καλός, ὁ παῖς καλός, καλός, χαῖρε, quae non solum praedicantur de figuris repraesentatis, sed etiam tribuuntur figuris ad os appictae, ut sententia sit personarum quae repraesentantur; cf. 7408. Sic ὁ παῖς καλός ori appictum feminae n. 8053. Neque aliter statuendum videtur de formulis χαῖρε Θεσεύς n. 7737. χαῖρε σὺ, καλός ναί 8056. χαῖρε 7630. πῖνε καὶ σὺ 7813. μᾶ με καὶ πρότεο 7844. Ad exclamationes figuris tributas pertinent Ζεῦ φίλε n. 8291. εὐ σὺ et νικᾷς 8139. et genus interiectionum, ut Φίον 7374. ἐλεεῦ 7571. 7635. 8038. εἶα εὐοῖ 7655. αἰαῖ παῦσαι 7892. φεῦ ὄττοτοῖ 7526. ποτνία Σελάνα 8425.— Epitheton καλός non solum hominum, sed etiam deorum heroumque nominibus aut figuris appictum reperitur et deorum quidem nominibus, ut Ἀθηναία καλή 7657. Διόνυσος καλός 7417. 7442. Ἡφαιστος καλός 7415. Λυαῖος καλός 7557. Οἶνος καλός 7466. Γέλως καλός 7467. Φάος κ. 8376. Ἐρμῆς καλός 7447. Ἐρως 8376. eodem iure quo Veneris Praxiteliae amator cuius parieti tenuive arboris cortici incidisse fertur ΚΑΛΗΑΦΡΟΔΙΤΗ (Luc. Am. 16. Callim. Cydipp. fr. 1. Aristaenet. Epist. 1. 10.). Heroicis autem ubi appictum aut nominibus est, ut Ἡρακλῆς καλός 7760. Ἴόλεως καλός 7634. Κέφαλος καλός 7531. Θέτις καλή 7394. Ἐκτωρ καλός 8405. Νέστωρ καλός 8415. c. Πάρις καλός 7660. Πέρσης καλός 7873. Ἀλέξανδρος καλός 8401. b. Θεσεύς καλός 7732. Ἴππολίτη, Ἀνδρομαχῆ καλή 7733. aut figuris, ut Herculi n. 7581. Achilli n. 8406., videndum ne ita statui debeat, ut fere intelligendi putentur esse, quorum in gratiam picturae factae sunt: quae coniectura pridem est a viris doctis proposita. Ut mittam nomina Ἀλέξανδρος, Ἴππολύτη, Ἀνδρομαχῆ, Κέφαλος, quae indita esse hominibus nemo ambigat, privatorum nomina videri possunt Ἡρακλῆς (cf. Keil Onomatol. p. 17.), Ἴόλεως (cf. Thucyd. I, 62.), Νέστωρ (ut in nummis ap. Mionnet II, 125. et alibi) neque dubium, quin in his etiam nomina Θεσεύς, Πάρις, Πέρσης, Θέτις recenseri possint. Idemque de laudatione Θάλεια καλή n. 7473. dictum putato.
- d. Dicta figuris appicta sunt εἶδεν Φήμην (?) 7737. καὶ τρίπευν 7705. ὠδὲ ποτ' ἐν Τίρυνδι 7980. ἔρος ἔστ' ἐλέεις 7752. εἰπὴν μοι τὰν σφαῖραν 8447. οὐ παντός ἔστι Κόρινθος 8410. quamquam hic ut in plerisque locis huius generis lectio in-
- certa est. Praeterea in huiusmodi dictis recenseri possunt etiam colloquia n. 7842. 7853. 8120.
- e. Litterae temere congestae in speciem inscriptionum sunt n. 7432. 7552. 7675. b. 8108. etc. aliae quas non operae pretium duximus recipere Mus. étr. n. 4. 539. 579. 676. 1708. 2000. 2018. Réserve étr. n. 4. 7. 20. 23. 25. 56. 58. Mus. Gregor. II. tab. LXXVIII. 2. Mus. Berol. n. 468. 640. 707. 1599. 1739. Gerhard Rapp. Volc. n. 668. 1. 671. Inghirami Vasi fittili IV. tab. 301-307. Gerh. Neuerworbene Denkm. I. p. 20. n. 1599. Rose Inscr. Gr. vetust. p. 98. tab. XII, 5. Ab hoc tamen lusu distinguenda sunt specimen syllabicum et alphabetum in vasculis pictum n. 8342. 8343.
2. Inscriptiones laudationi inservientes, quarum pars ad figuras repraesentatas refertur, ut supra monuimus. Formula in his sollemnis est ὁ δεῖνα καλός (raro κάλλιστος ut n. 7791. 7526. 8144. b. aut κάρτα καλός n. 7598. κάρτα δίκαιος n. 7857.), ἢ δεῖνα καλή vel simpliciter ὁ δεῖνα, ἢ δεῖνα; longeque frequentissima formula est ὁ παῖς καλός, ἢ παῖς καλή, sive καλός ὁ παῖς, καλή ἢ παῖς, etiam simpliciter aut ὁ παῖς, ἢ παῖς, aut καλός, καλή, vel καλός εἶ, καλή δοκεῖς (n. 5770.), καλός δοκεῖ n. 7853. 7811. (cf. Vol. I. n. 541.); aucta interdum vocula ναί, ναίχι (sic enim rectius scribitur quam ναίχι, quod aliquoties in hoc volumen irrepsisse video), ut ὁ παῖς καλός ναί, ὁ παῖς ναί, ναίχι κάρτα n. 7920. ὁ παῖς ναί 7956. 7957. ὁ παῖς καλός ναί 8094. ὁ παῖς καλός ναίχι 7398. 8020. 8114. b. ὁ παῖς ναίχι καλός n. 7982. 7838. ὁ παῖς καλός, ναίχι καλός n. 7923. καλός ὁ παῖς, ναίχι καλός 8283. ὁ παῖς ναίχι 7477. καλός ναίχι 7563. 7661. ὁ δεῖνα καλός, ναίχι καλός 7398. καλός, ναίχι καλός 7651. ὁ δεῖνα καλός, ναίχι καλός 7635. καλός ναί 8007. 8064. (cf. n. 7853.), de qua formula viri docti certatim comparaverunt Callimach. Epigr. XXIX. (xxx.). De sensu formulae non inter omnes constat. Sumitur vulgo, pleraque id genus vascula eo consilio picta esse, ut pueris adolescentibus sollemni quadam occasione, quum in gymnasia epheborum reciperentur, quum gymnastico quodam honore florerent aut victoriam in certaminibus reportarent, quum pallium virile sumerent, ab amicis dono darentur. Sed quum constet Atheniensibus moris fuisse, nomina pulchrorum puerorum, ubicunque spatium aut locus daretur, adiecta appellatione καλός appingere vel incidere, ut ὁ Πυριλάμπους Δῆμος καλός (Aristoph. Vesp. 98. coll. schol.), de quo more multi multa congesserunt, inde viri docti recte statuuisse videntur, nihil ob stare quominus pictores pueros, quos populus in ore ferebat, laudasse in vasculis putentur idque interdum prospicientes commercio ita fecisse, ut formulas generales, quales sunt καλός, καλή suppressis nominibus ponerent (Mazocchi Tab. Heracl. p. 139. Lanzi

de' vasi antichi dipinti p. 197-sq. Kramer Stil und Herkunft etc. p. 212.). Unde fit ut huiusmodi titulorum alii pro amatoris aut nuptialibus, alii pro palaestricis haberi possint. Ad formulas generales praeterea pertinent χαῖρε (χαῖρε μὴν 8515. χαῖρε σύ 8231), προσαγορεύω n. 7893-98, 7899, νικά 7550. νικᾶς 7548. 7874 cf. 7480. 8139. 8391. Inprimis creber usus est verbi χαῖρε in cyclicibus, ubi addi solet ad bibendum cohortatio, ut χαῖρε καὶ πῖε in qua formula fere scriptum est ΠΙΕΙ, ut n. 8046, 8096, 8097, χαῖρε καὶ πῖε εὖ 8098, 8099, 8100. σύ χαῖρε καὶ πῖε εὖ τοι 8101. χαῖρε καὶ πῖε με 8102. χαῖρε καὶ πῖε τήνδε (sc. τὴν κύλικα) 8103. 8104 sq. χαῖρε καὶ πῖε με ναίχι 8315. Quo ex genere sunt etiam καλή· ἔπως πῖεσθε 8095. πῖνε καὶ σύ 7813 πρότινε· μὴ κατ'ἤς 8470. πῖνε εὐφραίνου 8471.

Pueri, puellae in vasis laudati:

- Ἄσκηόδοτος καλὸς 7788. 8283.
- Αἰνίας καλὸς 7789.
- Δίσχινάδης 7792.
- Ἀκεστορίδης καλὸς 7789 b.
- Ἀλεξικλῆς? καλὸς 7789.
- Ἀλκαῖος καλὸς 7790.
- Ἀλκιβιάδης καλὸς 7475.
- Ἀλκίμαχος καλὸς 8390. 8397. 8442. 8448.
- Ἀνβρόσιος 7892.
- Ἀνδρέας κάλλιστος 7791. (cf. 7594 b.)
- Ἀνδρίων? 7601.
- Ἀνδροκλῆς 7792.
- Ἀνδρομένης 7793.
- Ἀνδρόνικος 7792.
- Ἀνδρσοθένης 7792.
- Ἀνδρίππη 8449 b.
- Ἀνδριππος 7402.
- Ἀνθυλλα καλή 8038. 8039. Ἀνθυλλα 8139 b.
- Ἀντίας καλὸς 7794. Ἀντίας 7892.
- Ἀντίμαχος καλὸς 7892. Ἀντίμαχος 7738 b.
- Ἀντιμέδων 7475 b.
- Ἀντιμένης 7794 b.
- Ἀντισθένης καλὸς 7789.
- Ἀντιφάνης 8219.
- Ἀντιφῶν καλὸς 7795.
- Ἀπολλόδωρος καλὸς 7796.
- Ἀρίσταρχος καλὸς 7797.
- Ἀριστείδης καλὸς 7798. 7799.
- Ἀριστόδημος καλὸς 7799 b.
- Ἀρχ[εστράτη] 8449 b.
- Ἀρχιππος καλὸς 7800.
- Ἀσωπόδωρος καλὸς 8076.
- Ἀσωποκλῆς 7892.
- Αὐτόλυκος 7801.
- Αὐτομένης καλὸς 7635.
- Ἀφροδισία 8219.
- Βάτραχος 7892.
- Βλεΰιας 7792.
- Γλαῦκος vide Γλαύκων.
- Γλαύκων καλὸς 7802-7806.
- Γλίκη 8139.
- Δάμας καλὸς 7759. 7807.

- Δεινομάχη 8441.
- Δεινόμαχος 7738.
- Δέξιος καλὸς 7620.
- Δημήτριος 8080.
- Δημόνικος 8076 b.
- Δημόστρατε χαῖρε 7421.
- Διογένης καλὸς 7475 b. 7808. 7809.
- Διόδωρος 7634.
- Διοκλῆς καλὸς 7810 cf. 7811.
- Διομήδης 7537 b.
- Διονυσιγένης 8219.
- Δίφιλος 7812. 8076 b.
- Διωξιππίδης 8047.
- Διώξιππος καλὸς 7813. cf. 8047.
- Δίων καλὸς 8016. Δίων 8382.
- Δωρόθεος καλὸς 7398. 7814 b. 7853. 7892. Δωρόθεος 7578. 7814. 7814 b. 8382.
- Δῶτος 8498 b.
- Ἐλπινίκη 8450 b.
- Ἐλπίνικος καλὸς 7816.
- Ἐπηράτη 8036.
- Ἐπέλειος καλὸς 7398. cf. 7819.
- Ἐπίδρομος καλὸς 7817. 7818.
- Ἐπιλαῖς 8079.
- Ἐπίλεως? καλὸς 7819.
- Ἐπιμήδης καλὸς 7729.
- Ἐπιχάρης 7892. 8397.
- Ἐρανος? καλὸς 7892.
- Ἐρατοσθένης 7892.
- Ἐράτων 7468.
- Ἐρμίονη 8079.
- Ἐρόθεμις καλὸς 8205.
- Ἐτέοπλος 7402. 8198.
- Εὐαγόρας 7892.
- Εὐαίνετος 8077.
- Εὐαίων καλὸς 7537. 7815. Εὐαίων 8077.
- Εὐάνθη 8139.
- Εὐδώρα 8449.
- Εὐήνη 8036.
- Εὐθεος 7877.
- Εὐκλείδης 7875.
- Εὐκλῆς 8219.
- Εὐμάχη 7738.
- Εὐνίκη 8139.
- Εὐνικος 7832. 8382.
- Εὐόδημη 7743 b.
- Εὐπαραίτητος 7593.
- Εὐπολις καλὸς 7820.
- Εὐ[π]ότμη 7743 b.
- Εὐφύλητος καλὸς 7624. 7821. 7822.
- Ἑγίας καλὸς 8313.
- Ἑραῖς καλή 7823.
- Θεόδωρος καλὸς 7398.
- Θρασυκλείδης 7475 b.
- Θρέψ[ιππ]ε χαῖρε 8459.
- Ἰκέτης 7825 b.
- Ἰμερος καλὸς 7697.
- Ἰζίας (?) 7818 b.
- Ἰόλη 8037.
- Ἰππαρχος καλὸς 8159. 8163. 8389. Ἰππαρχος 7578.

- Ἰππίων καλὸς 7538. 7826.
 Ἰπποδάμιας 7827. 8220.
 Ἰπποκράτης καλὸς 7633. 8036.
 Ἰππάρχης κάλλιστος 7526. 8144 β. Ἰππόκριτος 7827 β.
 Ἰππόξενος καλὸς 7828.
 Ἰσαῖος? καλὸς 7515.
 Καλλι -- 7402.
 Καλλίας καλὸς 7743 c. 7829. 7830. 7831. 7832. 8294.
 Καλλίας 7402. 7473. 8077. 8078. 8382. 8450.
 Καλλικλῆς καλὸς 7833. 7834.
 Καλλικράτης 7719.
 Καλλίμαχος 8320.
 Καλλίμορφος 8451.
 Καλλίοπα 8427.
 Καλλίοπη 7522 β.
 Καλλίππη καλὴ 8040.
 Κάλλιππος καλὸς 8449.
 Κάλλις 7679.
 Καλλισθένης 7679.
 Καλλιστράτη 8219.
 Καλλιστῶ 8219. 8449 β.
 Καλλιφάνης 7875.
 Καρ... 7619 c.
 Καρύστιος καλὸς 7414.
 Κέφαλος 8370.
 Κηφισοφῶν καλὸς 7892.
 Κλειβουλος 7892.
 Κλεινίας καλὸς 7835. cf. 7604 β.
 Κλείσοφος 7892.
 Κλειταγόρας 7837.
 Κλειτάρχος καλὸς 8292. 8295.
 Κλεόδοξα 8044. 8450.
 Κλεοφάνης 8080.
 Κλεόφαντις? 8080.
 Κλεὼ 8037.
 Κλέων 7892.
 Κόνων? 7643.
 Κόροϊφος καλὸς 8451.
 Κράτης 7836.
 Κυανὴ 8036.
 Κυδίας 7857.
 Κώμαρχος 8198.
 Λαβότας καλὸς 7837.
 Λαδάμιας καλὸς 7423.
 Λάχης καλὸς 7728. 7838.
 Λέαγρος καλὸς 7616. 7841. 7843. 7844. Λέαγρος 7839.
 7840. 7842. 7845.
 Λεωκράτης καλὸς 7846.
 Λίνος? 7539.
 Λοτῶ 8450 β.
 Λυκῖνος 8139.
 Λύκιος 8139.
 Λύκος καλὸς 7847. (cf. 7848. 7849.) Λύκος 8204. 8205.
 Λυρίτης 7522 β.
 Λυρκίας 8219.
 Λυσιππίδης καλὸς 8041.
 Λύσις καλὸς 7608. 7850. 7851. Λύσις 7733. 7852. 7907.
 Λύσιων 8191.
 Μαντίθεος (?) 8325.
 Μεγακλῆς καλὸς 7606. 8314.
 Μέλγχος 7634.
 Μέλητος καλὸς 8152.
 Μέλιττα 8449 β.
 Μείμων καλὸς 7451 β. 7473. 7576. 7679. 7655. 7760.
 7853. 7854. 7855. 7856.
 Μνησίλα καλὴ 7593. 8038. 8040.
 Μόλις 7854.
 Μουσαίων 7634.
 Μυθρῖνη 8449 β.
 Μυρτάλη καλὴ 8038. 8039.
 Μυσίας 7418 c.
 Ναύκλεια καλὴ 8219.
 Νεοκλείδης 8294.
 Νικαγόρας καλὸς 7594. 7594 β.
 Νικάρχος κάρτα δίκαιος 7857.
 Νικήσιππος καλὸς 7595.
 Νικόδημος καλὸς 8453.
 Νικοκλῆς? καλὸς 7858. 7859.
 Νικόλαος 7853.
 Νικόμαχος 8044. 8382.
 Νικόπολις 8450.
 Νικοσθένης 8219.
 Νικοστράτη 8219.
 Νικόστρατος καλὸς 7400. 7555. 7562. Νικόστρατος 7701.
 Νικοτέλης 8382.
 Νικοφίλη 8076 β.
 Νίκων καλὸς 7854. 7860. 7861. 7862. 7863. Νίκων 8219.
 Νύφης 7679. 7760.
 Ξάνθος 7854.
 Ξενοφῶν 7814.
 Ξένων καλὸς 8454.
 Οἰνάνθη καλὴ 7715.
 Οἰωνοκλῆς καλὸς 7864. 7865.
 Ὀλυμπιόδωρος καλὸς 7843. 7892.
 Ὀνητορίδης καλὸς 8154. 8156. 8157.
 Ὀνήτωρ καλὸς 7574. 7707 β.
 Ὀρθαγόρας καλὸς 7866.
 Ὀρσιμένης 8199.
 Παίδικος 7867. 7868. 7869. 8035.
 Παναίτιος καλὸς 7456. 7457. 7458. 7870. 7871. 8206.
 Πασικλῆς καλὸς 7420.
 Πανσίμαχος καλὸς 7872.
 Πεδιεύς καλὸς 7392 cf. 7751.
 Πέλεια 8219.
 Πελίας καλὸς 7872 β.
 Πέρσης καλὸς 7873.
 Πηγασίς 8450.
 Πλήξιππος 8196 β. 7670.
 Πολύτης 8441. 8455.
 Πολυάδης aut Πολυέτης 8444.
 Πολύλαος 8079.
 Πολυμένης (?) καλὸς 8045. Πολυμένους 7874.
 Πόρνα 8450.
 Πρόνομος 8382.
 Πρωτόμαχος 7875.
 Πυθάρατος 7792.
 Πυθόδηλος καλὸς 7876.
 Πυθόκλης καλὸς 7390.
 Πυλάδης 7605.
 Πύλης 7552 β.

- Ῥόδον 8038. 8040. Ῥόδον καλή 8039. 8041.
 Ῥοδῶπις 8037.
 Σελίνικος 8450.
 Σίκων 7877. 8427. (8139.)
 Σίμη καλή 8035.
 Σιμιάδης καλὸς 7855.
 Σῆμος 8313.
 Σιμυλῆς 8036.
 Σίμων 7877.
 Σκύθης 7878.
 Σμίκυθος 7878.
 Σόλων καλὸς 7854. Σόλων 8139.
 Σοφῖνος? καλὸς 7880.
 Σόφων 8456.
 Στησίας καλὸς 7586. 7691. 8155.
 Στησίλειος καλὸς 7590.
 Στροϊβός καλὸς 7652. 8046.
 Σωκράτης καλὸς 7879.
 Σωσίας καλὸς 7421.
 Σώστρατος καλὸς κάρτα 7598. Σώστρατος, χαῖρε
 7447. Σώστρατος 7421.
 Σωτέλης 7454.
 Σώτιμος 7421. 7807.
 Σωφάνης καλὸς 8457.
 Τεισίας καλὸς 7891.
 Τελέδημος 8198.
 Τελέσιλλα 8039. 8010.
 Τέλης καλὸς 7660. Τέλης 8198.
 Τηλεκλῆς 7643.
 Τηλέμαχος 7743 b.
 Τηλοκλῆς 7634.
 Τιμάξενος καλὸς 7881. 7882. 7883.
 Τιμὸν 8139.
 Τίμων 7892.
 Τιωνίδης καλὸς 7884.
 Φαύλλος 8199.
 Φεῖδων καλὸς 7395.
 [Φι]λίππος 7854. Φιλίππος 8382.
 Φίλων καλὸς 7878. 8076 b.
 Φοῖνιξ 7892. 8191.
 Φόρμος 7892.
 Φυλονόη 8441.
 Χαϊρέστρατος καλὸς 7807. 7885. 8149. 8150. Χαϊρέ-
 στρατος 7886.
 Χαιρίας 7887.
 Χάρ[η]ς καλὸς 7789. Χάρης 7421. 7447.
 Χαρίας 8382.
 Χαριδημος 8184.
 Χαρινίδης 8219.
 Χαρίνος 8382. (cf. 8182.)
 Χαριμίδης καλὸς 7616 b. 7831. 7883. 7888. 7889. 7890.
 7891. 8017.
 Χάρου καλὸς 7563.
 Χίλων 7854.
 Χοῖρος καλὸς 7593.
 Χερσνίκη 8036.
 Χρέμης 7834.
 Ψόλων καλὸς 8458.
3. Paucae sunt inscriptiones, quibus diserte possessoris fit mentio, ut Ἀνδρίανος 7601. Πολυμέ-

νους 7874. Σωστράτου εἰμί 7588. Χάρωνος εἰμί 8338.
 Τρεμίου εἰμί 8339. Ταταῖς εἰμί λήκυθος cet. 8337.
 Δάστας ἡμί 8497. Διονυσίου ἁ λάκυθος τοῦ Ματά-
 λου 8498. Cf. Vol. I. n. 545. R. Rochett. qui
 in Annal. Inst. Rom. VI. p. 293 e vasculis
 Adrianis affert: ΣΟΛΕΙΟ ΕΜΙ, . . . ΔΑΕΜΙ.
 Eodem videndum ne pertineant vasa recentiora
 n. 8501. 8504. 8505. 8507. 8508. 8509. Non
 magis frequens est dedicatio diserte exposita
 sive diis, ut n. 8340. 8341. 8017. sive homi-
 nibus, ut n. 8502. 8503.

4. In inscriptionibus figulorum et pictorum formulae sunt ὁ δεῖνα ἐποίησεν, ὁ δεῖνα ἔγραψεν, ὁ δεῖνα ἔγραψε καὶ ἐποίησεν. De vi vocabulorum ἔγραψε et ἐποίησε mira olim commentum sunt viri docti (Raoul-Rochette Journ. des Sav. 1830. Fevr. et Mars, ibid. 1834. p. 121). Meliorem viam inierunt Comes de Clarac Mélanges d'antiq. Gr. et Rom. p. 40 sqq. Creuzer Athen. Gefäss 1832. p. 12. (cf. Panofka Bullet. dell' Inst. arch. Rom. 1829. p. 137. Annal. 1830. p. 362). Hodieque qui de ea re iudicaverunt (J. de Witte Revue de philol. 11. p. 380. Abeken l. c. p. 413.) inter eos convenit artem figlinam et pictoriam mature distinctas fuisse, id quod vel nomina Euchir et Eugrammus significant, ut proprie ποιεῖν figulo, γράφειν pictori competat: unde in vasis saepe utriusque nomina sua profitebantur, ut Δεινιάδης ἐποίησεν· Φιλτίας ἔγραψεν 8145. Ἐπίκτητος ἔγραψε· Πύθων ἐποίησεν 8160. Ἐπίκτητος ἔγραψεν· Νικοσθένης ἐποίησεν 8164. Ἐπίκτητος ἔγραψεν· Ἰσχύλος ἐποίησεν 8165. 8179. Ἐπίκτητος ἔγραψεν· Πάμφαιος ἐποίησεν 8178. Ἐργύτιμος ἐποίησεν· Ἀριστοφάνης ἔγραψε 8182. Ἐργύτιμος ἐποίησεν· Κλιτίας ἔγραψεν 8185. Εὐξίθεος ἐποίησεν· Χόλχος ἔγραψεν 8200. Ἰλῖνος ἐποίησε· Ψίαξ ἔγραψεν 8226. Ἰσχύλος ἐποίησεν, Φεῖδιππος ἔγραψε 8228. Ἰσχύλος ἐποίησεν· Σακωνίδης ἔγραψεν 8230. Χαχρυλίων ἐποίησεν· Εὐφρόνιος ἔγραψεν 8233. Κλεοφράδης ἐποίησεν· Ἀμασις ἔγραψεν 8238. Τληπόλεμος ἐποίησεν· Σακωνίδης ἔγραψεν· 8298. Αἰνεάδης ἔγραψεν· Κλέων ἐποίησεν 8123. Sed ut figulus etiam pictoris simul munere fungebatur (ἔγραψε καὶ ἐποίησεν), ita nihil obstat quominus formula ὁ δεῖνα ἐποίησεν putemus saepe designari figulum pictoris simul munere functum. Nam ἐποίησεν de figulo iuxta et de pictore dictum esse demonstrat n. 8139. Γλαυκύτης μὲ ἐποίησεν· Ἀρχι- κλῆς ἐποίησεν· quod aliter explicari non potest nisi ita ut alteruter dicatur pictor vasis fuisse, qui quum posuerit ἐποίησεν non secus ac figulus, apparet ποιεῖν de opera figlina et de pictore iuxta dictum esse. Idemque docet Euphronius qui vasi una cum figulo quodam edendo inscripsit ἔγραψεν n. 8233. una cum pictore ἐποίησεν n. 8205. unde apparet eum et figulum et pictorem fuisse: qui ubi solus artem exercebat utramque satis habuit scripsisse ἐποίησεν (n. 8204. 8206. 8207. 8208. 8209.), quod idem esse atque ἔγραψε καὶ ἐποίησεν, vel inde probari potest, quod Euthymides pictor n. 8198.

gloriatur se picturam composuisse quanta arte nunquam pinxerit Euphronius. Itaque etiam Amasis qui figulo pinxit vasculum n. 8238. ubi utramque artem exercuit, accuratius ille quidem scripsit ἔγραψε καὶ ἐποίησεν (n. 8129.), alias brevius dedit ἐποίησεν, ut n. 8124—8128., et Execias similiter nunc ἔγραψε καὶ ἐποίησεν scripsit (n. 8154. 8157.), ἐποίησεν solum (8153. 8155. 8156.), quod idem esse ac ἔγραψε καὶ ἐποίησε, indicare ipse videtur, utraque formula exhibita in vase n. 8157. Neque aliter de Duride statuendum (ἔγραψε καὶ ἐποίησε n. 8150. ἐποίει n. 8152.), qui quum aliquoties ἔγραψε simpliciter dederit (n. 8146—8149. 8151.), indicio esse potest eum inprimis arti pingendi operam dedisse, ut Epictetus (n. 8159—8180.) et Euthymides (8197—8199.), sive hos putes figlinas habuisse, in quibus artem pictoriam exercuerint, sive officinam pictoriam, cui ex figlinis vasa pingenda traderentur. Omnino autem ubi in vasis iisque pictura ornatū solum extat verbum ἐποίησεν, consentaneum putare figulum pictoris simul munere functum esse, in Etruria praesertim, ubi arti plasticae inprimis honor est habitus (cf. Abeken l. c. p. 296.). Ceterum ut ex more vetusto interdum dicitur μὲ ἐποίησεν (n. 8125. 8126. 8138. 8141. 8211. 8266. 8267. 8296. 8297.), μὲ ἔγραψεν (8185.), ἐποίησεν ἐμὲ s. ἐποίησέ με (8185. 8192—8195. 8312. semel etiam ἐποίησεν ἐμὲ εὖ 8316.), ita Execias bis versum trimetrum effecit (Ἐξηκίας ἔγραψε κατ' ἑσέ με) 8154. 8157. In orthographia non est quod immoremur. Forma frequentissima est ΕΠΟΙΕΣΕΝ (raro ΕΠΟΙΕΣΕ), interdum ΕΠΟΕΣΕΝ (8127. 8131. 8132. 8134. 8212. 8215. 8217. 8221. 8230. 8306.) sive ΕΠΟΕΣΕ (8153. 8154. 8158.). Pictoris notam in antiquiore opere esse ΕΛΡΑΦΣΕΝ, in recentiore ΕΓΡΑΨΕ (8487) sponte patet. In illo pro ΕΛΡΑΦΣΕΝ hinc inde forma obvia est ΕΛΡΑΦΣΕΝ (8161. 8164. 8165. 8167. 8180.), quae pro aequae bona habetur a Panofka (Cabin. Pourtalès p. 120), quum manifesto sit incuriae pictoris tribuenda. Pro aoristo raro imperfectum extare videtur, ut ΕΛΡΑΦΕ 8182. 8197. 8228. ΕΓΡΑΦΕ 8481 sq. ΕΠΟΙΕΙ 8152. 8318; semel ΕΙΡΓΑΣΙΕΤΟ 8478. Imperfectum ut feramus in opere recentiore, ut n. 8182. 8481 sq. 8478, tamen a simplicitate vetustiorum artificum abhorrere videtur (cf. ad n. 6854 b.). Itaque videndum ne in ΕΛΡΑΦΕ n. 8197. 8228. exciderit Σ, simili incuria, ut Ε excidit in ΕΠΟΙΕΣΝ n. 8182. 8319, in ΕΛΡΑΦΣΕΝ 8147., quumque pictores Duris, Pamphaeus, Chelis fere aoristo sint usi in operibus suis, haud scio an conicere debeamus formam ΕΠΟΙΕΙ casui cuidam tribuendam esse, ut aut hodie scriptura fallat oculos nostros aut olim imperfecte sit pictum vocabulum (ex. c. ΕΠΟΙΕΣ pro ΕΠΟΙΕΣΕΝ). Quamquam scite animadversum est,

in iis Duridis et Pamphaei vasculis, in quibus ἐποίει inest, etiam pictorum nomina recentiore litteratura scripta videri; cf. n. 8152, unde coniectura fieri potest, artifices cognomines diversae aetatis intelligendos esse. Vid. Jahn Beschreibung der Vasensammlung K. Ludwigs p. CX.

Figuli et pictores ex vasis pictis innotuerunt hi:

- Ἄγαθάνδρος (?) ἐπ. 8327.
 Αἰνεάδης ἔγρ. 8123. cf. 8321.
 Ἄμασις ἐπ. 8124. 8125. 8126. 8127. 8128.
 ἔγρ. καὶ ἐπ. 8129.
 ἔγρ. 8238.
 Ἀνακλῆς ἐπ. 8130.
 Ἀνδοκίδης ἐπ. 8131. 8132. 8133. 8134. 8135.
 Ἀνδρόμαχος (?) 8476.
 Ἀπολλοφάνης (?) 8476.
 Ἀριδῆλος ἐπ. 8136.
 Ἀρίσταρχος Ἀρίστωνος (?) 8477.
 Ἀριστοφάνης ε. cf. Gerhard Vasen u. Trinkschalen II, 111.
 Ἀρτέμων (?) 8479 b.
 Ἀρχικλῆς ἐπ. 8137—8141.
 Ἀστίας ἔγρ. 8481—8483.
 Βρύλλ(λ)ος ἐπ. 8142. 8142 b. 8143.
 Γλαυκύτης ἐπ. 8139. 8144. 8144 b. cf. 7526.
 Δίδυμος ἐπ. 8145 b.
 Δεινιάδης ἐπ. 8145.
 Δούρις ἔγρ. 8146—8149. 8151. ἔγρ. καὶ ἐπ. 8150.
 ἐπ. 8152.
 Ἐξηκίας ἐπ. 8153. 8155. 8156. 8157. ἔγρ. καὶ ἐπ. 8154.
 Ἐπιγένης ἐπ. 8158.
 Ἐπίκτητος ἔγρ. 8159—8180.
 Ἐπίτιμος ἐπ. 8181.
 Ἐργῆνος ἐπ. 8182.
 Ἐργυτέλης ὁ Νεάρχου ἐπ. 8183.
 Ἐργότιμος ἐπ. 8184. 8185.
 Ἐρμαῖος ἐπ. 8186.
 Ἐρμογένης ἐπ. 8187—8196.
 Εὐεργυίδης ἐπ. 8196 b.
 Εὐθυμίδης ὁ Πολίου ἔγρ. 8197—8199.
 Εὐκλῆς ἐπ. 8323.
 Εὐκράτης? ἐπ. 8324.
 Εὐξίθεος ἐπ. 8200. 8201.
 Εὐφρόνιος ἐπ. 8204—8209. 8209 b. ἔγρ. 8232. (cf. ad 7845.)
 Εὐχειρος ὁ Ἐργότιμου ἐπ. 8202. 8203.
 Ἐχεκράτης (?) 8209 c.
 Ἐγίας ἔγρ. 8210.
 Θεόζωτος ἐπ. 8211. cf. 8212. 8213.
 Θεουφειδίδης ἐπ. 8214.
 Ἰέρων ἐπ. 8215—8225.
 Ἰλῆνος ἐπ. 8226.
 Ἰππαρχμος ἔγρ. 8227.
 Ἰσχυλῆς ἐπ. 8165. 8179. 8228—8230.
 Καρχυλίων vide Καρχυλίων.
 Κλεοφράδης ἐπ. 8238.
 Κλέων? ἐπ. 8123.
 Κλιτίας ἔγρ. 8185. 8314 (?).
 Κόλχος vide Χόλχος.
 Κριτίας ἔγρ. 8314.

Λάσιμος ἔγρ. 8486.
 Μαντίθεος (?) 8325.
 Μειδίας ἔπ. 8487.
 Μυρωνίδης? ἔγρ. 8326.
 Ναυκίδης ἔγρ. 8136.
 Νεάνδρος ἔπ. 8240.
 Νικοσθένης ἔπ. 8164. 8241—8261. (cf. 8334—8335.)
 Ξενοκλῆς ἔπ. 8262. 8263. 8264.
 Ξενόφαντος Ἀθηναῖος ἔπ. 8489.
 Ὀνήσιμος ἔγρ. 8205. cf. 8326 b.
 Πάνφαιος ἔπ. 8177. 8178. 8266—8282.
 Πειθῖνος ἔγρ. 8283.
 Πιστόξενος ἔπ. 8284.
 Πολύγνωτος ἔγρ. 8285. 8286.
 Πραξίας ἔγρ. 8287.
 Πριάπος ἔπ. 8288.
 Πύθων ἔπ. 8160.
 Πύθων ἔγρ. 8492.
 Σακωνίδης ἔγρ. 8230. 8298.
 Σικανός ἔπ. 8288 b.
 Σιλανίων ἔπ. 8289.
 Σωκλῆς ἔπ. 8290.
 Σωσίας ἔπ. 8291.
 Ταλειδῆς ἔπ. 8292—8295.
 Τληπόλεμος ἔπ. 8296—8298.
 Τλήσων ὁ Νεάρχου ἔπ. 8299. 8300—8309. cf. 8310.
 Τυχίος ἔπ. 8311. 8312.
 Ὑψίς ἔγρ. 8313.
 Φειδίππος ἔγρ. 8228.
 Φιλίας ἔγρ. 8145. (cf. 8314.)
 Φρῶνος ἔπ. 8315.
 Χαριταῖος ἔπ. 8316. 8317.
 Χαρχυλίων ἔπ. 8231—8237.
 Χέλις ἔπ. 8318. 8319. 8320.
 Χόλχος ἔπ. 8200. 8239.
 Ψίαξ ἔγρ. 8226.

5. Sub pedibus vasorum reperiuntur inscriptiones rasae, quae nunc notationes sunt disertiores figulorum, ut n. 8344 sq., nunc ad genus siglorum pertinent. De illis egregie meritus est Letronnius (Nouvelles annales publiées par la section française de l'Inst. archéol. T. I. 1856 p. 497 sq. Journal des Sav. Janv. 1858; ibid. 1840 p. 427—430). Nam quum fuerint, qui mirifice abuterentur his notationibus, putantes hinc iudicium posse ferri de nominibus vasorum, Letronnius demonstravit, tales notationes fere nihil commune habere cum vasis, quorum sub pedibus rasae invenirentur. Eius argumentatio digna est quam hoc loco repetamus integram.

„Quatre noms différents se trouvant sous le pied du même vase, ils ne peuvent avoir aucun rapport avec sa forme. Ces sortes de noms expriment évidemment autre chose que celui du vase sous lequel on les trouve. Tous ces noms sont au pluriel, parcequ'ils sont suivis du signe numérique qui indique plusieurs unités. Il paraît donc clair que nous avons sous

les yeux une note commémorative, un memento du potier, soit des objets qu'il a fabriqués, soit de ceux qu'il a vendus, avec le prix. Tous les exemples autorisent à croire que les noms au pluriel ont toujours été suivis d'un chiffre: quand on n'en voit plus, c'est qu'ils sont effacés. Ces inscriptions paraissent avoir toutes été tracées à la pointe et assez négligemment. Le trait sur le vase du Musée royal (n. 8344.) montre, que, quand on l'a tracé, la terre n'était plus humide, mais n'avait pas encore acquis la dureté qu'elle prenait au feu. Or il faut se rappeler que, parmi les vases grecs, les uns ont été fabriqués d'une seule pièce avec leur pied, les autres, et c'est le plus grand nombre, sont de deux pièces, le pied ayant été tourné à part et rajusté après coup. Il est à remarquer en outre que les vases sous lesquels on lit ces inscriptions, savoir l'hydria, le stamnos, l'amphore, l'oxybaphon (pour me servir ici de la nomenclature admise par les deux savants antiquaires), sont justement de la seconde espèce. Ceci lève toute difficulté; car, assurément, il n'eût pas été commode de retourner ces grands vases pour tracer sous leurs pieds les inscriptions; mais, avant que ces pieds eussent été cuits avec le vase, et quand ils étaient mis à part dans l'atelier, rien de plus facile que d'y inscrire provisoirement les notes dont on avait besoin. On ne devait s'en servir pour cet usage que lorsque, déjà secs, ils pouvaient être maniés sans courir le risque d'être déformés; et c'est en effet dans cet état qu'ils devaient se trouver, à en juger par la nature du trait. Ces notes, qui n'avaient qu'un intérêt du moment, devenaient bientôt inutiles; à mesure qu'on en avait besoin, les pieds étaient ensuite repris par le potier et ajustés aux divers vases auxquels leur forme et leur dimension les rendaient propres. Dans le remaniement il pouvait arriver que les lettres fussent effacées par la main du potier; d'autres fois elles subsistaient entières. Et en effet nous les trouvons tantôt intactes, tantôt effacées et endommagées plus ou moins. Ces notes écrites sous des pieds isolés dans le but évident que nous venons de signaler, ne se rapportaient à aucune forme déterminée. Sous un pied, qui plus tard devait être joint à une amphore, à un cratère, à une hydrie, on écrivait des notes relatives, soit à diverses espèces de vases, soit à une espèce tout à fait différente de celle du vase auquel il fut plus tard rajusté: de là les noms de cyathe, d'oxybaphon, d'arystère, de chytre, sous une amphore ou une espèce de cratère, qui n'ont aucun rapport avec ces mêmes noms. D'après ce qui précède, il est clair, que si tout nom au pluriel a dû être suivi d'un chiffre, tout chiffre a dû être précédé d'un nom de vase, à moins que ce chiffre ne designât le

vase même, sur lequel il est tracé. Ainsi par exemple, si l'on trouvait le nombre 20 ou 30 suivi de l'expression d'un prix, sous un de ces vases, dont le pied n'a point été rajusté après coup, mais a été tourné en même temps et si ce nombre n'était précédé d'aucun nom, il ne pourrait se rapporter qu'au vase même et il indiquerait que 20 ou 30 de ces vases doivent être ou ont été fabriqués ou vendus. Tel est probablement le sens d'une inscription, qui se trouve sous un petit pot du Musée de Berlin (8346 b.).

Tales igitur notationes figulorum exposuimus n. 8344-8346. 8347.

6. Sed quoniam hae notationes de loco, quo scriptura posita in vasculis est, nos commonefaciunt, non abs re videtur esse de collocatione et dispositione inscriptionum paucis disserere. Inscriptiones explicationi inservientes in universum aut iuxta figuras aut supra aut infra positae sunt, prout spatium et arbitrium tulit; in quo memorabile quod interdum per incuriam pictorum figuris nomina non sua imposita sunt, ut n. 7446. 7633. 7663. 7665. 7737. (Cf. R. Rochette Journal des Sav. 1825. p. 482. Gerhard Rapp. Volc. p. 170 n. 652.). Hinc inde nomina picta sunt in partibus figurarum, ut in femore figurarum (n. 7382. 8085); qui mos notior ex re statuaria (Cic. Verr. IV. 43. Appul. Apol. p. 492. Par.), aut in rebus repraesentatis, ut in ara Διός 8422, in epistylis aedium Κρεόντεια 8424, in ore dolii Εύρουσθεύς 7571, in clypeo Θέτις cet. 7470, in meta τέρυμων 8468. 8469, in labro δημόσια, ἴδια 8465 sq. Mitto versuum directiones anfractuosas, quibus pictores interdum nomina pinxerunt aut spatio coacti aut animi causa (cf. Elem. epigr. Gr. p. 35). Notabilius est pictores, quemadmodum conversionem vultus sequebantur, quibus dicta tribuebant, inscriptionibus ad os earum positis ideoque nunc a sinistra ad dextram, nunc a dextra ad sinistram litteras ducebant (cf. n. 7408. 7705. 7759. 7980. 8061. cet.), ita etiam figuris dextrorsum prospicientibus nomina fere appinxisse litteris a sinistra ad dextram ductis, figuris sinistrorsum conversis a dextra ad sinistram: qua de re monuit Minervinius Bull. arch. Nap. II. p. 122. Cf. ad n. 7711. Eamque normam animadvertere licet etiam in anaglyphis quum vetustioribus tum recentioribus (cf. n. 6854 d.). Simplicior ratio est inscriptionum ad laudationum genus pertinentium, quae quum in quolibet spatio areae picturis destinatae apparent, tum haud raro rebus repraesentatis impositae sunt, ut nomina in clypeis: Εύφίλητος καλὸς 7821. Λύσις 7907. in disco Πελυμένους 7874. Exclamationes in clypeis, ut καλὸς 7388. 7480. καλὸς εἶ 7672. καλὸς ναὶ 8007. σῆσον 7741. in labro καλὸς 7966. καλὸς εἶ 8048. προσ-αγορεύω 7899. λῶσαι 7979. in utre καλὸς εἶ

7517. καλὴ 7966. in stela καλὸς 7476. 8029. εἶσαν μοι τὰν σφαῖραν 8447. a qua licentia distinguenda sunt exempla alia, in quibus aut sigla clypeis inscripta, ut n. 7695. 7901. 8013 sq., aut in tessera pictum nomen eius a quo exhibita fingitur, ut Σίσυφος n. 7752 b., aut denique cippo sepulchrali impositum epitaphium exhibetur, ut n. 8429, vel nomina defunctorum heroum, ut n. 7703. 8415. 8416. 8419. 8420. Postremo pictores quum nomina sua plerumque in area ipsa picturis destinata posuerunt, tum in ansis vasculorum scripserunt, ut n. 8201. 8215 sq. 8220. cf. n. 8287., aut in margine pedis vasorum, ut n. 8131. 8132. 8153. 8244. 8268. 8291; raro, ut videtur, sub pede vasis, ut n. 8271. 8282. 8321. 8527.

7. In inscriptionibus quae difficiliores intellectu sunt, cavendum ne omnia continuo ad genus scripturae illud revocemus, quo quendam pictorum lusum contineri supra diximus. Et consentaneum est, multa parum accurate, multa vitiose, multa perverse posita esse a pictoribus saepe scribendi aut imperitis aut incuriosis. Nonnulla etiam male reficta videntur a manu antiqua, posteaquam litterae evanuerunt. Cui rei pervestigandae viri docti nondum eam, quam par erat, diligentiam impenderunt. Quod ni esset, saepe minus iniqua condicio esset artis criticae. Itaque operae pretium facturi nobis visi sumus, si negligentiam et petulantiam pictorum paucis perstrinxissemus, missis inscriptionibus iis, quae aut imperfecte traditae, ut n. 7407. 7425, aut parum distincte pictae sunt, ut n. 7399. 7409 cet. Alia huius generis ut ap. Tischbein IV, 56. Stackelberg Gräber d. Hell. tab. XV. non recepimus.

Ac primum quidem, ut a facilioribus ordiamur, inscriptiones corruptae sunt aut insertis litteris syllabisque supervacaneis, ut

KIAIE saepius pro KALE

KALOSO KALOS pro KALOS KALOS 7753.

NIKOΔΗΜΟΞΟΚΑΛΟΣ p. NIKOΔΗΜΟΞΚΑΛΟΣ 8453.

A + ILEEVΣ p. A + ILEVΣ 7665.

EIV + ΣΙΟΕΣ p. EV + ΣΙΟΕΟΣ 8200.

ΕΡΟΙΟΕΣΕΝ p. ΕΡΟΙΕΣΕΝ 8203.

ΕΡΟΙΕΝΟΣΕΝΟΝ p. ΕΡΟΙΕΣΕΝ 8269.

ΕΥΡΟΙΕΣΚΥΝΕ

ΕΜΕΕΥΡΟΙΕΚΕΥΕΜΕΝΕΣΕ } p. ΕΡΟΙΕΣΕΝΕΜΕ 8323.

unde nemo mirabitur, si quis n. 8326 OINIEΣ expulsis litteris supervacaneis legerit ONES.

aut litteris omissis, ut

HEMES p. HERMES 7411. HPMES p. HERMES 7431.

7410. HKATE p. HEKATE 7434.

HEΦITOS p. HΦAICTOS 7415.

PONTMEΔA p. PONTOMEΔA 7687.

ATALATE p. ATALANTE 8185 a.

NIKOTPATE p. NIKOSTPATE 8219.

ALE + ΣNΔPOΣ p. ALE + ΣANΔPOΣ 8220.

NIKOΘENES p. NIKOΣΘENES 8219.

TIMADPA p. TIMANΔPA 8220.

ΤΥΤΑΡΕΟΣ p. ΤΥΝΔΑΡΕΟΣ 8220.
 ΘΟΝΙ†S p. ΘΟΙΝΙ†S 8200.
 ΠΡΟΜΕΘΕΞ p. ΠΡΟΜΕΘΕΥΞ 8350.
 ΕΙΥ†ΣΙΘΕΣ p. ΕΥ†ΣΙΘΕΟΣ 8200.
 ΤΑΕΙΔΕΣ p. ΤΑΛΕΙΔΕΣ 8293.
 ΦΙΤΙΑΣ p. ΦΙΛΤΙΑΣ 8314. si verum est Φ.
 ΚΑΟΣ p. ΚΑΛΟΣ 7415. 7615. 8061.
 ΚΑΙΣ p. ΚΑΛΟΣ 8060.
 ΚΛΟΞ p. ΚΑΛΟΞ 8438.
 ΟΥΧ p. ΖΟΪΑΧ 7989.
 ΚΟ~ p. ΚΑΛΟΣ 8008.
 ΚΟΕΣΕΤ p. ΚΑΛΕΕΙ 7545.
 ΤΕΔΕ p. ΤΕΝΔΕ 8105. 8107. 8298. 8108. 8109. 8031.
 ΕΠΟΙΕΣΝ 8182. 8319. ΕΛΡΑΦΣΝ 8147.

Formas ut ΑΡΙΑΝΕ pro ΑΡΙΑΔΝΕ 7448. cf. 7719.
 et ΤΛΕΝΠΟΛΕΜΟΣ p. ΤΛΕΠΟΛΕΜΟΣ 8296 sq. de
 industria hoc loco non recensuimus, quia hae videri
 possunt pronuntiationi peculiari esse tribuendae.

His talibusque vitiis crebrior est perversa com-
 positio litterarum cui quid subsit etsi interdum
 non liquet neque certo dici potest, tamen hinc inde
 exputare quodam modo licebit idque eo maiore cum
spe veri inveniendi, quo magis iudicium subegeris
 tractandis iis compositionibus, quibus quid sibi
 pictor voluerit, apparet. In quo memorabilia sunt
 vasa ea, in quibus inscriptiones aliae bene compo-
 sitae sunt, aliae aut parum distincte pictae aut per-
 verse. Perversae compositionis litterarum simpli-
 cissima forma est ea, qua litterae turbatae sunt, ut

ΠΑΜΑΦΙΟΣ p. ΠΑΜΦΑΙΟΣ n. 8177. 8178.
 ΚΑΙΤΟΣ p. ΚΑΙΣΤΟ 8219.
 ΚΑΙΤΡΑΣΤΕ p. ΚΑΙΣΤΡΑΤΕ 8219.
 ΦΙΛΟΞΚΕΤ p. ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΞ 8404.
 ΛΟΣΧΑ p. ΚΑΛΟΣ 7995.
 ΟΛΣ, ΚΑΟΙΣ, ΚΑΙΣΟ p. ΚΑΛΟΣ 7658 cet.

quae quidem perversitas haud raro aucta est posi-
 tis litteris falsis pro veris, ut ΣΧ~Ο 7995, ΛΙΟ
 7520, ΚΝΣΟΙ 7666, ΑΟΕΤΣ 7615, ΧΟΣΑΣ, ΑΧΣΟ
 p. ΚΑΛΟΣ 7567, ΙΣΟΣΑΝΟΣ p. ΚΑΛΟΣ ΚΑΛΟΣ
 7909.

Sed depravatio inscriptionum serpit longius.
 Sunt enim inscriptiones, in quibus non solum vitia
 irrepserunt quae paullo ante memoravimus, sed etiam
 litterae verae falsis mixtae miram quandam sive
 negligentiam sive petulantiam produnt, ut
 ΔΑΙΑΝΙΑ ΝΕΝΙΜΟΣ p. ΔΑΙΑΝΕΙΡΑ ΝΕΣΣΟΣ 7604.
 ΝΟΣ ΥΝΘΙΟΣ p. ΠΑΝΦΑΙΟΣ 8269.
 ΟΙ†ΟΙΡΕΞ p. ΖΕΪΡΑΡΕΗ 7617.
 ΕΝΦ†ΕΝ p. ΗΕΡΑΡΕΣ 7615.
 ΝΚΣΤΕΤΑΣΟΣ ΚΑΝΟΤΕ p. ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΛΟΣ
 7562.
 †ΥΣΟΙΥΣΙΥΣΟ ΑΥΣΟΙΥΣΟΙ ΥΣ p. ΑΥΤΟΙΥΚΟΣ
 ΑΥΤΟΙΥΚΟΣ 7801.
 ΥΥΙΟΥΙΟΣΚΕ ΙΥΙΟΣΥ ΥΥΙΟΣ ΚΗΟΣΙΣ p. ΙΥΚΟΣ
 ΚΑΛΟΣ ΙΥΚΟΣ ΚΑΛΟΣ 7818 (cf. 7849.)
 ΙΧΕΙΜ ΧΙ ΧΣ Λ^Λ p. ΙΥΣΙΜΑ†ΟΣ ΚΑΛΟΣ 7713.

ΚΙΣΙ ΛΕ†ΛΟ^† †Ε†ΛΙΟ†Ε †ΟΛΕ †ΙΕΙΟ
 Γ†ΙΟ p. ΚΑΛΟΣ ΔΕ †ΙΟΣ ΔΕ†ΙΟΣ ΔΕ
 †ΙΟΣ 7620.
 ΚΑΛΟΣ ΙΣΟΙΣΟΣ p. ΚΑΛΟΣ ΙΣΑΙΟΣ (nisi pictor
 voluit ΚΑΛΟΣ ΚΑΛΟΣ) 7515.
 ΔΟΣΚΙΕΙΤΚΦΗ p. ΔΙΟΚΙΕΣΚΑΛΟΣ 7811.
 ΚΙΚΖΝΖΛ ΑΝΥΟΛΟΥΟΕ p. ΚΙΕΙΝΙΑΣ ΚΑΛΟΣ ΚΑΛΟΣ
 7604 b.
 ΝΟΣΝΑΛΟΣΝ ΚΑΛΟΣΚΟΣΝ p. ΚΑΛΟΣ ΚΑΛΟΣ ΚΑΛΟΣ
 ΚΑΛΟΣ 7409 c.
 ΚΙΟΥΟΝ ΚΟΙΝΟ ΚΣΙΚΙΑ p. ΚΑΛΟΣ ΚΑΛΟΣ ΚΑΛΟΣ
 7639.
 ΥΥΙΟΣΙΛΙΟΣ p. ΚΑΛΟΣ ΚΑΛΟΣ 7712.
 ΚΧΣΛΣΚΣΛΣ p. ΚΑΛΟΣ ΚΑΛΟΣ 7575.
 ΝΕΟΤΑΚΙΟ p. ΚΑΛΟΣ 7653.
 ΝΕΟΤΙΟ p. ΚΑΛΟΣ 7822.
 ΝΟΕΟΚΤΣ p. ΚΑΛΟΣ 7743 b.
 ΑΥΙΙΟΝ p. ΚΑΛΟΣ 7424.
 †ΑΟ†Σ p. ΚΑΛΟΣ 7807.
 ΑΣΙΚΗΟ ΚΙΟΚΕ p. ΚΑΛΟΣ ΔΟΚΕ 7811.
 ΟΔΓΖΟ ΟΖΓΑΓΙΖΟ p. ΖΟΪΑΧΖΙΑΠΟΗ 7739.
 ΗΟΝΙΟΙΑ ΛΟ=ΙΟ p. ΗΟ ΠΑΙΣ ΚΑΛΟΣ 7631.
 ΗΟΝΝΝ ΝΟΝ p. ΗΟ ΠΑΙΣ ΚΑΛΟΣ 7519.
 ††ΠΒ††ΠΑΝ†† p. ΗΟ ΠΑΙΣ ΚΑΛΟΣ 7602.
 ΑΤΦΗΝ ΚΕ† p. ΗΟΠΑΙΣ ΚΑΛΟΣ 7940.
 ΝΟΕ ΝΟΝΑΣ ΝΟΝΑΣ p. ΗΟΠΑΙΣ ΗΟΠΑΙΣ ΗΟΠΑΙΣ
 7976. cf. 7982 b. 8006. 8009. 8010. 8011. 8025. 8026.
 8076.
 ΠΡΙΟΣΚΠΖ p. ΠΡΟΣΑΛΟΡΕΥΟ 7896. cf. 7893. 7897.
 7898.
 ΙΞΑ†Ν p. ΧΑΙΡΕ vel potius ΞΡΙΑ† 7624 b.
 ΞΔΟΑ† p. ΞΡΙΑ† 7627.
 ΤΕΝΕΝΡΣΤΣΤ p. ΚΑΙΡΕΙΤΕΝΔΕ 8103. cf. 8110.
 ΔΟΙΗΣΝ p. ΕΠΟΙΕΣΕΝ 8128. cf. 8136. 8297.

Huic perversitati scripturae, quae ipsa per se
 multiplex est, accedit repetitio syllabarum, quae
 non minus interdum litteris falsis, omissis, tur-
 batis obscuratur, ut

... ΤΕΤΟΣ ΤΟΣΤΟΣ i. e. [ΕΡΙΚ]ΤΕΤΟΣ ΤΟΣ
 ΤΟΣ 8180.
 ΕΥ ΝΙΟΕΤΣ ΟΙΥΤΟΗΕ i. e. ΕΥΦΙΛΕΤΟΣ ΦΙΛΕΤΟΣ
 7822.
 ΚΟΝΕ ΚΙΕΝΣΙΧ ΙΕΣΙΧ Ο i. e. [ΝΙ]ΚΟΚΙΕΣ ΚΙΕΣ
 ΚΑΛΟΣ ΙΕΣ ΚΑΛΟΣ 7858. cf. 7859.
 Ο†ΝΚ† ΟΕΝΕΣ ΟΕΝΕΣ i. e. ΝΙΚΟΞΘΕΝΕΣΘΕΝΕΣ
 8334.

quo pertinere etiam lusus peculiaris videtur pictoris,
 qui scripturus ΠΡΟΣΑΛΟΡΕΥΟ non solum hoc vi-
 tiavit vocabulum, sed etiam ultimas verbi syllabas
 multifariam corruptas ad nauseam usque repetiit
 n. 7666. 7895. Similiter iudicabis de interiectione
 ΕΙΕΙΕΥ crebro repetita. Cuius modi repetitio
 vocabulorum non magis offensionem est, quam for-
 mulae ΚΑΛΟΣ, ΚΑΙΕ, ΗΟΠΑΙΣ ΚΑΛΟΣ quinques,
 sexies, septies repetitae.

Haec reperi a Franzio de universo fictilium inceptorum genere adnotata, quae quod hoc loco edenda curavi, etiam post novissimas virorum doctorum curas haud inutiliter factum esse confido. Ipsa vero inscriptionum collectio quamquam cum summa diligentia instituta est, facile tamen intelligitur in tanta horum operum multitudine fieri non posse, quin multa supersint huic fasciculo addenda, quae aut praetermissa sunt aut, quum sero innotuissent, non poterant suo loco collocari. Huc pertinet amphora Nolana figuris nigris picta, post n. 7739 inserenda, quam una cum patera n. 8196 b. eodemque loco repertam esse testis est Minervinius qui edidit in libro suo: Monumenti antichi inediti posseduti da Raff. Barone Tab. I. Bacchus in hac amphora pictus est e Iovis gremio prodiens, ut monuit O. Jahn (Beschreibung der Vasensammlung K. Ludwigs p. LXI n. 402 c.). Iovi sedenti adscriptum est ΚΑΛΟΣ, Baccho ΔΙΟΞΦΟΞ Διὸς φῶς, Iunoni quae adstat ΗΕΡΑ Ἥρα.

Accedunt alia duo vasa eiusdem fere originis, sed recentioris artis et scripturae, quorum mentionem hac occasione oblata non putavi praetereundam esse. Alterum, Graecorum et Amazonum certaminibus egregie ornatum, editum est in Bullet. Archeol. Napolitano Anni 1855 Tab. VIII. Amazonum nomina leguntur haec: ΛΑΟΔΟΚΗ Λαοδόκη. ΚΡΕΟΥΣΑ Κρέουσα. ΜΥΙΑΝΕ Μυ[ρί]νη. ΚΛΥΜΕΝΗ Κλυμένη. ΩΚΥΑ Η Ὠκυά[λη]. ΑΡΙΞΕΤΟΜ - - Ἀρισσοτομ[άχη]. Qui cum Amazonibus arma contulerunt, iis haec nomina adscripta sunt: ΘΗΣ ΥΞ Θησ[ε]ύς. ΦΥΛΑΚΟΣ Φύλακος. ΦΑΛΗΡΟΣ Φάληρος. ΑΣΤΥΟΨΟΣ Ἀστυόχος. ΜΟΝΙΨΟΣ Μούνυχος. ΙΟΡΑΣ Ἰό[β]ας. De Phalero heroe cf. n. 7731. Hoc vasculum post n. 8441. collectioni nostrae inserendum est.

Alterum est Rubense, Petropolin translatum, de quo post Stephanium in Parergis Archaeologicis egit Preller in Gerhardi Ephemeride Archaeologica a. 1855 p. 158. Inest Triptolemus in Aegypto, quae Nilo appicto significatur. Assidet Venus cum Suada; Triptolemo Ceres vinum infundit adstantibus Horis. Adscripta sunt nomina ΝΕΙΛΟΣ Νείλος. ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ Τριπτόλεμος. ΑΦΡΟΔΙΤΗ Ἀφροδίτη. ΠΕΙΘΩ Πειθώ. ΔΗΜΗΤΗΡ Δημήτηρ. ΞΩΡΑΙ Ξωραι. Huius tituli in corpore nostro locus est post n. 8355.

Postremo loco apponere placuit pateram figuris nigris ornatam, in ipsa Graecia repertam et descriptam in ephemeridis Atticae, quae Ἀθηναῖα dicitur, a. 1855 mens. April. n. 2399, quae patera operibus scripturae vetustate insignioribus p. n. 7377 inserenda erit. Repraesentantur certamina heroum ante Troiam, adscriptis nominibus ab altera parte his: ΑΧΞΛΛΒΟΥΜ Ἀχλλεύς. ΒΚΚΤΟΡ Ἐκτωρ. ΦΟΞΝΞΞ Φοίνιξ. ΝΟΔΑΓΓΑΜ Σαρπαδών. ΜΟΛΟΔ Δόλων. ab altera parte: ΑΞΦΑΜ Αἴας. ΜΑΦΜΖΑ Αἰνέας. ΜΑΦΖΑ Αἴας. ΗΠΟΚΛΒΜ Ἴπποκλῆς. Sic fere nomina et litteras traditas accepimus.

Haec nunc habui de vasis addenda.

In sectione VI., quae supellectilem variam complectitur, inter pondera plumbea inscripta post n. 8533. iam inserenda erit mina Attica quae nuper transit in Museum Berolinense, inscriptione ornata retrograda ANM μνᾶ. Edidit Pinder Monatsber. der Berl. Acad. 1856 p. 183, unde formam plumbi huc apponere licuit

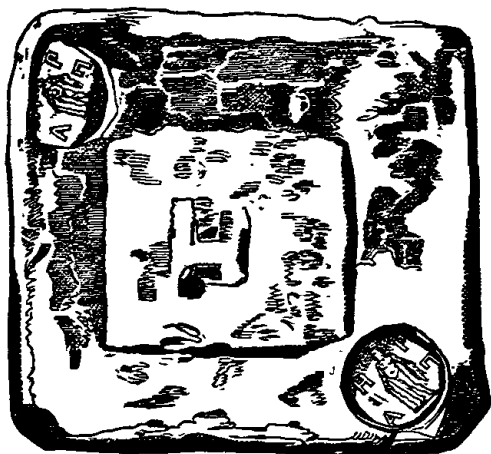
Ponderis plumbei sub n. 8545. descripti secundum Garruccium (Piombi antichi raccolti dall' Em. Pr. Altieri) haec est forma:

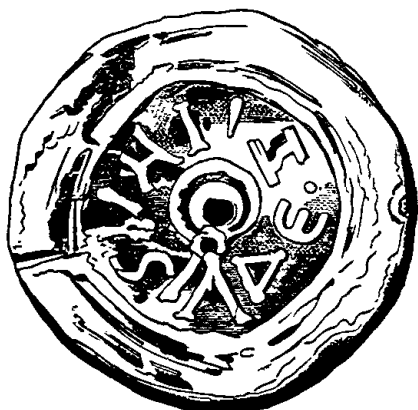
Ad explicandum huius ponderis titulum conferri debent tituli Tauromentani Vol. III. n. 5640. et 5641 (cf. p. 642. B.), ubi summae quaedam residuae εν ἀνδοκεία τῷ δείνος asservari dicuntur. Ἀνδοκεία igitur id officii habuisse videtur, ut pecuniae publicae bene collocandae curam gereret. Cuius muneris quum in lapidibus Siculis mentio fiat, Gar-

ruccius in Annalibus numismaticis ab Ios. Fiorelli editis (1846 p. 201) pondus illud eiusdem originis esse non improbabiler coniecit.

Ab eodem Garruccio ibidem descripta ac delineata habemus alia pondera Graeca, ex quibus ea quae propter litteras impressas memorabilia videntur, hoc loco repetenda curavimus ad explendam seriem ponderum Graece inscriptorum quam exhibuimus n. 8532 — 8555.

Plumbum est, quod ad pondus octo unciarum librae Romanae accedere ait Garruccius; hoc igitur pondus littera Η significatum esse videtur, quae medio plumbo impressa est. In duobus angulis idem pondus duo quaedam sigilla impressa habet, quae ponderis publice comprobandi causa addita esse conieceris. Utrobique Hercules adscriptis litteris ΗΡ ΑΠ, in quibus litteris magistratum nomina latere videntur editori, qui sic fere legendum esse censet: 'ΗΡακλῆς Ἀπολλοδώρου, Herculis figuram quasi pro supplemento nominis esse iudicans.

Hoc plumbum dum integrum erat, quatuor videtur unciarum pondus habuisse. Inscriptio, duobus circulis inclusa adeo deformata est, ut vix legi possit. Garruccius proposuit ΔΕ. ΞΙΦΗΑΣ Δέ(κμος) Ξιφίας.

Pondus est unciae et dimidia. Imago inest cuspidis; litteras adscriptas editor legi vult ΚΥΝΑΙΟ Κύναιος, quod nomen idem putat esse atque Κύναιος. Res prorsus dubia est.

Ad gemmas inscriptas, quae quartam huius fasciculi sectionem constituunt, nihil adnotare volui, quamquam de nonnullis huius generis operibus probe scio dubitari posse, num digna sint, quibus in antiquorum titulorum corpore locus concedatur. Sed in difficillimis his quaestionibus quum raro fiat, ut e sola litterarum ratione iudicium peti possit, nolui hac in re multus esse; apposui igitur quam traditam accepi titulorum materiam, additis quae de iisdem operibus a recentioribus adnotata inveneram. Quo minus autem ipse hanc quaestionem de integro pertractare potui, eo exoptatius factum est, ut Henricus Brunn, quem in condenda sculptorum Graecorum historia critica doctam et fructuosam operam ponere sciebam, de hac gemmarum inscriptarum collectione atque de eo maxime gemmarum genere, quibus artificum nomina addita esse dicuntur, nonnulla ad me scriberet, quae in rem meam ut converterem, lubentissime concessit. Quum autem noluerim hoc loco occupare ea, quae et de antiquitate titulorum recte aestimanda et de discernendis artificum et possessorum nominibus repperisse sibi videtur vir ille doctus, officiosa eius liberalitate sic utar, ut in singulis quibusdam titulis quid ex illius sententia addendum vel corrigendum sit, breviter moneam, omnes qui huius generis inscriptionum studiosiores sunt, ad ipsius Brunni librum delegans propediem edendum, ubi materiam in hoc fasciculo congestam, accuratius digestam, diiudicatam, explicitam invenient.

n. 7135. ut monet Brunnus, idem est atque n. 7235.

n. 7147. AMARANTHVS. Cf. Raspe n. 5750. pl. XL. Sic etiam Bracci II. p. 284. Ibidem dele 'Winckelmann Monum. ined. etc.'

n. 7152. Braccio iudice opus Flavii Sirleti.

n. 7157. Teste eodem opus recentioris aetatis.

n. 7159. Nomen a falsario additum esse suspicatur Viscont. II. p. 330, 556. De eadem re vide R. Rochette Lettre p. 119 (sic pro 'p. 46' legendum est). Cf. Koehler Opp. III. p. 35.

n. 7182. Secundum imaginem aere expressam DORY.

n. 7183. In lemmate dele 'Winckelm. Descr. p. 76.'

n. 7189. ΕΥΗΜΕΡΟΥ in lapide est, ubi Clarac falso ΕΥΗΜΗΡΟΥ.

n. 7195. Huius lapidis antiquitatem comprobavit Brunnus 'Jahrb. der Rhein. Alterthumsfr.' XXIII. p. 122.

n. 7196. Apud Caylum et Eckhel. qui h. l. citantur, gemma sine nomine exhibetur.

n. 7199. Nomen videtur esse possessoris, quum gens Castricia Perusina e lapidibus nota sit.

n. 7202. Flavii Sirleti opus secundum Braccium.

n. 7206. Nomen falsarii manu additum, sicut recte iudicare videtur Dubois ap. Clarac.

n. 7212. ΔΕΥΤΟΝΟC legi expresse testatur De Jonge; 'similis' quae ibidem affertur gemma, est eadem.

n. 7213. Cf. Bracci Tav. d'agg. XI, 2. p. 107 et Mus. Worsl. Tab. 29, 5. ed. Germ. Hinc videtur titulus latine scriptus esse.

- n. 7219. Apud Braccium II. 283 inter suspectas.
- n. 7232. Pro 'coll. Strozz.' lege: coll. Andreini, nunc Mus. Florentini. Caput est Apollinis. Cf. Bullett. dell' Inst. 1839. p. 101. Impronte V. 72.
- n. 7234. Nomen possessoris esse videtur, quum nulla in lapide expressa sit imago.
- n. 7239. Caracallam, cuius imago in lapide est, pro S. Petro habuerunt; hinc explicanda est inscriptio.
- n. 7246. Titulus merito suspectus; cf. Bracci II. 285.
- n. 7247. In fine lemmatis, ubi citatur Uhdenius, pro 'p. 234' scribe: p. 324.
- n. 7257. Dele in lemmate 'Raspe Tab. LV. n. 12192'; ibidem in adnotatione addendum est, jam ante Welckerum ap. Murr. p. 106. Scopae nomen sculptorum catalogo insertum esse.
- n. 7279. Huius lapidis imago est ap. Klotz. 'Ueber geschnittene Steine', unde antiquitas gemmae videtur dubia esse.
- n. 7281. Cf. Uhden 'über einen antiken geschnittenen Ringstein' in Comment. Acad. Scient. Berolinensis ann. 1820—1821 p. 324, ubi titulus explicatur Ε χρυσοῦν.
- n. 7282. ΟΡΟΥ teste Gorio, ubi 'inter gemmas dubias et incertas vel fictitio nomine scriptas' refertur.
- Ad lapides denique, qui inscriptionum incertae patriae agmen ducunt, Carolus Keilius qua solet esse humanitate et benevolentia, inspectis plagulis per litteras monuit nonnulla, quibus si uti nollem, nefas esset. Monuit igitur vir egregius
- ad n. 6817. post φιλοτιμίας desiderari ἔνεκα, quod quum in lapide deesse videatur, subaudiri posse putavit Franzius, exemplis fortasse non satis certis usus.
- ad. n. 6820, 3. proponit Κ]λυμενίδος.
6, 7. Ἀ[κ]τιονείκης.
11 sq. ἀρχὴς τὸ δεύτερον Ἐπίτευ[γ]μα Μενεκράτους. De verbo ἀρχὴς idem conferri iubet Ross. Inscript. Ined. Fasc. II. p. 20, de nomine muliebri Ephemerid. Archaeol. Atticae n. 1555: Ἐπίτευγμα Μενάνδρου Μειλησίου. ibidem n. 1555 et Syll. Inscr. Boeot. LIX. b. p. 170.
- ad. n. 6823. Hunc titulum edidit Keilius Syll. n. IV. b. p. 19.
- n. 6834. putat idem antiquo anaglypho recentiore aetate subscriptum esse.
- n. 6843, 44. (iidem numeri in explicatione tituli 6843 restituendi sunt, ubi per errorem factum est, ut legas n. 6840. 6841.) iudice Keilio ad Coum insulam referendi sunt et Ξενοφῶν Φιλοκλαύδιος eidem videtur medicus esse ille Claudii, cuius meminerunt Tacitus Annal. XII, c. 67 et Diog. Laert. II, 6, 59.
- ad. n. 6934. conferri iubet O. Jahn Archaeolog. Beitrage p. 450.
- ad. n. 6954. monet legendum esse Ἡρῶ Λυσάνδρου, sicut etiam n. 6947. legatur ἠρωσι, in quo lapide si vere scriptum sit ΚΛΕΑΝΔΡΙΔΕΙ, hoc ex vetustiore scriptione pro Κλεανδρίδη esse iudicat.

PARS TRICESIMA NONA.

INSCRIPTIONES INCERTORUM LOCORUM.

Inscriptiones, quarum patria aut indagari non potest, aut incerta est, ita disposuimus, ut primum decreta et honores quum privatorum et magistratum tum domus Augustae, deinde dedicationes diis oblatas titulosque aut statuis et anaglyphis aut operibus publicis inscriptos, denique epitaphia exponeremus. Et hae quidem inscriptiones fere omnes ex

lapidibus sunt desumptae. Subiecimus deinceps gemmarum genera varia et vasa, quorum partem etsi superioribus partibus dispertire poteramus, tamen ob argumentum maluimus hoc loco cuncta profligare una, postremo si quid sigillorum, ponderum, tesserarum superest, in fine huius partis componendum putavimus.

SECTIO PRIMA.

6817.

In marmore candido 2½' alto, 11½" lato, in quo anaglypho representatur homo stans iuxta puerum, qui sublata dextra eum suscipit. Lapidem Monachii quum a. 1825. regia aedificaretur repertum in conclavi quodam subterraneo, quod diruendum sortitus est Kirfelius lapicida, ab hoc accepit Academia regia Monacensis. Putatur esse ex collectione Comitis Thun e Castris Batavis (Passau) delata. Edidit Iosephus de Hefner Oberbayerisches Archiv VI p. 217 sqq. n. 18. cum interpretatione Frederici Thierschii.

ΟΔΗΜΟΣΤΕΦΑΙΟΙ
ΦΑΝΩΕΥΤΑΚΤΟΝΕΥΤΑ
ΣΤΗΝΠΑΤΡΙΔΑΦΙΛΟΤΣΙ
Μ

Ἡ Βουλὴ καὶ ὁ δῆμος στεφανοῖ [χρυσῶ στε]φάνω Εὐ-
τακτον Εὐτά[κτου τῆς εἰ]ς τὴν πατρίδα φιλοτ[ε]μίας.

Thierschius emendabat vs. 3. Εὐτάκτου υἱὸν διὰ τὴν εἰς τὴν πατρίδα φιλοτ[ε]μίας. Forma tituli est ea, quam inscriptiones ex insula Paro reportatae (Vol. II. n. 2380. 2381. 2382.) referunt. Unde conicias Parium titulum esse; eiusdemque patriae videntur esse inscriptio Vol. II. n. 1941. et quam Boeckhiius in Smyrnaeis ponendam existimavit Vol. II. n. 3255.

6818.

Lapis Dawkinsianus; edidit Chandlerus Marm. Oxon. II. xxxii.

ΗΑΥΤΟ ΡΙΚΕΝΣΤΕΦΑ
ΝΟΥΣΘΑ ΗΔΕΚΑΙΤΟΥΗΦΙΣ
ΜΑΤΟΚΕΚΥΡΩΜΕΝΟΝΑΥΤΩΙΤΩΝ
ΤΕΙΜΩΝΑΠΟΔΕΙΧΘΗΝΑΙΔΕΚΑΙΑΝ
5 ΔΡΑΣΤΟΥΣΑΙΤΗΣΟΜΕΝΟΥΣΠΑΡΑ
ΤΟΥΔΗΜΟΥΤΟΝΤΟΠΟΝΚΑΙΕΑΝΔΟ
ΘΗΕΝΧΑΡΑΞΟΝΤΑΣΤΟΝΤΕΣΤΕ
ΦΑΝΟΝΚΑΙΤΟΥΗΦΙΣΜΑΑΝΔΡ
ΠΕΔΕΙΧΘΗΣΑΝΜΑΙΑΝΔΡΙ
10 ΚΛΕΙΔΟΥΟΝΗΣΙΜΟΣΝΙΚΟΙ

- - - - -
- - - - -
- αὐτέ[ν, καδὰ κέκ]ρικεν, στεφα-
νοῦσθα[ι· ἀναγραφῆναι] δὲ καὶ τὸ ψήφισ-
μα τὸ κεκυρωμένον αὐτῶ τῶν
τεμῶν· ἀποδείχθῆναι δὲ καὶ ἄν-

5 δρας τοὺς αἰτησομένους παρὰ
τοῦ δήμου τὸν τόπον, καὶ εἰς δο-
σῆ, ἐνχαράξοντας τὸν τε στέ-
φανον καὶ τὸ ψήφισμα. ἄνδρες ἀ-
πεδείχθησαν Μαιάνδρι[ος Ἡρα-
10 κλείδου, Ὀνήσιμος Νικοκλέους?

Fragmentum est decreti urbis cuiusdam Asiae: quo deducit nomen Μαιάνδριος frequens illud in civitatibus Maeandro adiacentibus. Conicias esse urbe Teo oriundum, argumento usus, quod quum Μαιάνδριος Ἡρακλείδου habetur in titulo Teio Vol. II. n. 3078. tum marmora Dawkinsiana plurima Teo ablata sunt (cf. Vol. II. lemma ad n. 3087.). Videtur autem decretum esse collegii cuiusdam, quale fuit ἡ Ἐχίνου συμμορία l. c. n. 3065. 3066. id quod colligo ex eo, quod viri eliguntur a populo locum honoribus exponendis idoneum petitori.

6819.

In columella marmorea alta pedem I, digitos III, crassa digitos II, quae a. 1540. in portu Anconitano reperta olim asservabatur Romae in museo Cardinalis Carpensis. Transcripsit et edidit Smetius fol. XLII. r. cum Hegii interpret. Lat. indeque Gruterus p. CCCXXVII. item cum interpret. Lat. Hegii; unde repetierunt Rigaltius ad Onosandr. Strateg. 1599. Not. p. 9 sq. (1600. p. 7. 8.) cum emendationibus, quas carpit Scaliger fol. 9. m; Gronovius Thes. antiq. Gr. T. VIII. Praef. p. 7 sq. lit-

teris minusculis cum interpret. Lat., Vandalus Dissert. p. 590 sq. cum interpret. Lat. Prioribus octo versibus truncatam exhibet Maffei Mus. Veron. p. XLIV. cum interpret. Lat. Interpretationem Latinam dedit Capacius Hist. Neap. I. c. 18. Citant Sirmondus ad Sidonium Apollin. a. 1652. p. 26. Scaliger ad Euseb. p. 485. Maffei de siglis Graec. Extat in codice Victorii Monacensi n. 27. fol. 51. unde transcriptam misit Spengelius.

ΕΔΟΞΕΤΟΙΣ ΑΛΕΙΦΟΜΕΝΟΙΣ ΕΡΕΙΔΗ
 ΒΑΤΩΝ ΦΙΛΩΝΟΣ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΜΕΝ
 ΕΦΕΤΗ ΔΥΟ ΠΡΟΧΕΙΡΙΣΘΕΙΣ ΓΥΜΝΑΣΙ
 ΑΡΧΟΣ ΠΡΟΕΣΤΑΤΗΣ ΕΝ ΔΟΞΩΣ
 5 ΚΑΙ ΚΑΤΑΞΙΩΣ ΑΥΤΟΥ ΤΕ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΩΝ
 ΑΛΕΙΦΟΜΕΝΩΝ ΠΡΟΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ
 ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΑΝΘΩΝΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΕΥΔΟ
 ΚΙΜΗΣΑΝΤΑΣ ΤΕ ΦΑΝΩΣΕΝ ΑΥΤΟΝ
 ΕΡΙΤΑ ΠΡΟΕΙΡΗΜΕΝΑ ΕΤΗ ΔΥΟ ΘΑΛ
 10 ΛΟΥΣ ΤΕ ΦΑΝΩΙ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΩΝ
 ΑΝΑΓΡΑΦΗΝ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΟΣ ΧΑΡΙΝ
 ΕΙΣ ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΚΑΤΑΚΕΧΩΡΙΚΕΝ ΦΙ
 ΛΟΤΙΜΙΑΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΟΙΠΗΣ
 ΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΗΣ ΕΧΩΝ ΔΙΕΤΕΛΕΣΕΝ ΕΙΣ
 15 ΑΥΤΟΥΣ ΠΑΛΙΝ ΤΕ ΕΙΣ ΤΟ Κ̄Λ ΚΑΙ Ξ̄
 Λ ΚΑΙ Η̄ Κ̄ ΛΑΞΙΩΘΕΙΣ ΥΠΕΜΕΙΝΕ ΓΥ
 ΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣ ΑΙ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΡΜΟΣΙΟΥΣ ΑΝΕΥ
 ΤΑΞΙΑΝ ΑΥΤΟΣ ΤΕ ΣΥΝΕΤΗΡΗΣΕΝ ΚΑΙ
 ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΕΙΦΟΜΕΝΩΝ
 20 ΚΤΕΝΕΣΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΤΙΜΟΤΕΡΟΝ ΕΤΙ
 ΠΟΛΛῶ ΠΡΟΕΣΤΑΤΗΣ ΕΝ ΤΟΥΣ ΤΕ ΤΩΙ
 ΕΡΜΕΙ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΙ ΤΙΘΕΜΕΝΟΥΣ ΥΠΕΡ
 ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΥΜΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ
 ΣΥΝΕΥΚΟΣΜΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΥ ΔΥ
 25 ΝΑΜΙΝ ΚΑΙ ΙΔΙΑΝ ΕΚΤΙΘΕΙΣ ἄθλα
 ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΟΙΣ ΑΓΩΝΙΣΟΜΕΝΟΙΣ
 ΕΦΟΙΣ ΘΕΩΡΟΥΝΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΠΑΣΑΝ
 ΠΡΟΘΥΜΙΑΝ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΗΝ ΕΝ ΔΕΙΚΝΥΜΕ
 ΝΟΝ ΑΥΤΟΝ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥΣ
 30 ΤΕ ΧΡΥΣΟΥΣ ΠΕΡΙ ΤΕ ΘΕΙΚΕΝ ΚΑΙ ΓΡΑΠΤΗ
 ΤΕΤΙΜΗΚΕΝ ΕΙΚΟΝΙ ΒΑΤΩΝ ΦΙΛΩΝΟΣ
 ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣ ΑΝΤΑ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕ
 ΤΑΡΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΟΝ ΕΞΗΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΝ
 ΤΩΙ ΠΡΟΔΕΔΗΛΩΜΕΝΩΙ ΧΡΩΝΩΙ ΤΩΝ ΝΕ
 35 ΩΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΕΥΣΧΗΜΟΝΑΤΕ ΚΑΙ
 ΠΡΕΠΟΥΣΑΝ ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΝ ΔΕ ΔΟΧΘΑΙΔΕ
 ΚΑΙ ΝΥΝ ΕΠΑΙΝΕΣΑΙ ΤΕ ΑΥΤΟΝ ΕΠΙ ΤΟΥΤΟΙΣ
 ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΕΡΙΣΤΕΦΑΝΩΣ ΑΙ ΠΑΛΙΝ ΧΡΥΣΩΙ
 ΣΤΕΦΑΝΩΙ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΝ ΧΡΥΣΟΥΣ ΣΤΕΦΑ
 40 ΝΟΥΣ ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΑΙ ΤΟ ΔΕ ΔΟ
 ΓΜΑΤΟ ΔΕ ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ ΕΙΣ ΤΗ ΛΗΝ ΛΙΘΙ
 ΝΗΝ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΙΝΑΙ ΕΝ Τῶ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΑ
 ΤΩΙ ΤΟΠΩ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΠΡΟΣ ΑΞΙΩΣΑΙ
 ΔΕ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟ Θ̄Κ̄ ΛΕΤΙ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗ
 45 ΣΑΙ ΔΙΟΤΙ ΤΟΥΤΟ ΠΡΑΞΑΣΕΣΤΑΙ ΠΑΣΙ ΤΟΙΣ
 ΑΛΕΙΦΟΜΕΝΟΙΣ ΚΕΧΑΡΙΣΜΕΝΟΣ

Littera Φ hanc formam habet φ.

Vs. 3. init. Vict. ΕΠΕΤΗ, Smet. Grut. ΕΦΕΤΗ.
 Vs. 9. extr. Vict. ΘΑΙ. Vs. 12. Maff. ΚΑΤΑΚΕΧΩΡΗ
 ΚΕΝ, Smet. Grut. Vict. ΚΑΤΑΚΕΧΩΡΙΚΕΝ. Vs. 13.
 init. Vict. ΛΟΘΥΜΙΑΣ. Vs. 14. Vict. omittit ΗΣ.
 Vs. 15. Grut. Κ̄Λ ΚΑΙ, Smet. Vict. Κ̄Λ ΚΑΙ; Maff.
 omittit L. Vs. 17. extr. Smet. Grut. EN p. ΕΥ. Vs. 20.
 Rigalt. ΚΤΕΝΕΣΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΤΙΜΟΤΕΡΩΝ.
 Vs. 22. init. Smet. Grut. Vict. ΕΡΜΕΙ, Maff. ΕΡΜΗΙ.

Vs. 26. init. Smet. Grut. ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ, Vict. ΚΑΘΗ
 ΚΟΝΤΑ. Vs. 34. extr. Smet. Grut. Vict. ΤΩΝ ΝΕ,
 Maff. ΤΟΝ ΝΕ. Vs. 40. Smet. Grut. ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ
 ΧΩΡΗΣΑΙ, Vict. ΛΕΥΚΩΜΑ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΑΙ, Maff.
 ΛΕΥΚΩΜΑ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΑΙ. Vs. 46. Vict. ΚΕΧΑΡΙ
 ΣΜΕΝΟΙΣ.

* Ἐδοξε τοῖς ἀλειφομένοις· ἐπειδὴ
 Βάτων Φίλωνος πρότερον μὲν
 ἐφ' ἔτη δύο προχειρισθεῖς γυμνασί-
 αρχος προεστάτησε ἐνδόξως
 5 καὶ καταξίως αὐτοῦ τε καὶ τῆς τῶν
 ἀλειφομένων προαίρεσως τοῦ
 γυμνασίου, ἀνθ' ὧν τὸ κοινὸν εὐδο-
 κιμήσαντα ἐστεφάνωσεν αὐτὸν
 ἐπὶ τὰ προεξημένα ἔτη δύο Θαλ-
 10 λοῦ στεφάνῳ καὶ τὴν περὶ τούτων
 ἀναγραφὴν ὑπομνήματος χάριν
 εἰς τὸ γυμνάσιον κατακεχώρικεν φι-
 λοτιμίας ἕνεκεν καὶ τῆς λοιπῆς ἐ-
 πιμελείας ἧς ἔχων διετέλεσεν εἰς
 15 αὐτούς, πάλιν τε εἰς τὸ κ̄ς L καὶ ξ̄κ
 L καὶ η̄κ L ἀξιώθεῖς ὑπέμεινε γυ-
 μνασιάρχῃσαι καὶ τὴν ἀρμόζουσαν εὐ-
 ταξίαν αὐτὸς τε συνετήρησεν καὶ
 τοῦ τόπου καὶ τῶν ἀλειφομένων ἐ-
 20 κτενέστερον καὶ φιλοτιμότερον ἔτι
 πολλῶ προεστάτησεν, τοὺς τε τῶ
 Ἑρμῆ καὶ Ἡρακλεῖ τιθεμένους ὑπὲρ
 τοῦ βασιλέως γυμνικοὺς ἀγῶνας
 συνευκοσμῶν κατὰ τὴν αὐτοῦ δύ-
 25 ναμιν κα[τ'] ἰδίαν ἐκτιθεῖς ἄθλα τὰ
 καθήκοντα τοῖς ἀγωνιζομένοις,
 ἐφ' οἷς θεωροῦν τὸ κοινὸν πᾶσαν
 προθυμίαν καὶ σπουδὴν ἐνδεικνύμε-
 νον αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ τόπου στεφάνου
 30 τε χρυσοῦς περιτέθεικεν καὶ γραπτῇ
 τετίμηκεν εἰκόνι Βάτων Φίλωνος
 γυμνασιάρχῃσαντα τὸ τρίτον καὶ τέ-
 τартον καὶ πέμπτον ἐξῆς καὶ τὴν ἐν
 τῶ προδεδηλωμένῳ χρόνῳ τῶν νέ-
 35 ων προστασίαν εὐσχήμονά τε καὶ
 πρέπουσαν ποιησάμενον, δεδόχθαι δὲ
 καὶ νῦν ἐπαίνεσθαι τε αὐτὸν ἐπὶ τούτοις
 καὶ προεπιστεφανῶσαι πάλιν χρυσῶ
 στεφάνῳ καὶ τοὺς μὲν χρυσοῦς στεφά-
 40 νους εἰς λεύκωμα καταχωρίσαι, τὸ δὲ δό-
 γμα τόδε ἀναγράψαι εἰς στήλην λιθί-
 νην καὶ ἀναθεῖναι ἐν τῶ ἐπιφανεστά-
 τῳ τόπῳ τοῦ γυμνασίου, προαξιῶσαι
 δὲ αὐτὸν καὶ εἰς τὸ ξ̄κ L ἔτι γυμνασιάρχῃ-
 45 σαι, διότι τοῦτο πράξας ἔσται πᾶσι τοῖς
 ἀλειφομένοις κεχαρισμένος.

Titulum ex Asia minore oriundum esse quum
 alia produnt tum notae numerales praemisso numero
 minore et siglum anni L, quod Gudius male pro
 lustro habuit. Eodem pertinet regis (τοῦ βασιλέως

vs. 23.) mentio. Coniicias monumentum ex urbe esse regno Pergameno subiecta, ut anni xxvi, xxvii, xxviii, xxix sint aut Attali I., quem constat annos xliii regnasse (a. Chr. 240 - 197.), aut Eumenis II., qui inde ab a. Chr. 197 - 158. regnum obtinuit (cf. Vol. II. p. 656. b.). Quod si ita est, inclino eo ut putem regem in inscriptione memoratum esse Eumenem II. quo posito titulus scriptus fuerit circi-

ter a. 169. exacto anno regis xxviii. Nam Baton postquam gymnasiarcha fuit duos per annos, rursus eodem magistratu functus est per tres annos continuos qui sunt regis anni xxvi, xxvii, xxviii, quibus exactis hoc titulo honoratur rogatus simul ut etiam in annum subsequentem xxxi gymnasiarchiam suscipiat.

6820.

Marmor Choiseulianum 5½ pollices latum, fere 16 pollices altum: est apud Com. de Clarac Catal. mus. Paris. p. 227. n. 574. apud Dubois Catal. marm. Choiseul. p. 91. n. 215. unde repetiit Osannus Syllog. p. 349. n. 9. Habeo etiam ex schedis S. Martini et Odofr. Mülleri.

— Α
 - ΟΧΟΥΦΥΛΗΣ
 - ΛΥΜΕΝΙΔΟΣ
 ΑΡΧΩΝ ΠΑΓ
 5 ΛΙΣ ΠΑΓ +
 ΛΕΟΥΣ Α
 ΤΙΟΝΕΙΚΗΤ
 ΠΟΣΥΝΟΔΟΥ
 ΣΗΣΙΕΡΑΣ Ο
 10 ΑΙΠΕΡΙΟΔΟ
 ΙΚΗΣ ΑΡΧΙΣ
 ΤΟΔΕΥΤΕ
 ΡΟΝΕΠΙΤΕΥ
 ΟΜΑΜΕΝΕ
 15 ΚΡΑΤΟΥΣ

Ἐπί] Ἀ[ντι-
 όχου Φυλῆς
 Εὐμενίδος
 ἄρχων Παγ-
 κ]λ[ῆ]ς Παγ-
 κ]λέους α,
 ἱερ]νεϊκῆς
 ἀ]πὸ συνόδου
 τ]ῆς ἱερᾶς, ὁ
 κ]αὶ π[ε]ριόδου-
 νε]ϊκῆς, ἄρχ[ων]
 τὸ δεύτε-
 ρον ἐπὶ - -
 - - Μενε-
 κράτους.

Vs. 1. omittit Clar. Dub. sched. Müll., est in schedis S. Martini. Vs. 11. Clar. Dub. ΙΚΗΣΑΡΗΙ, Müll. ΙΚΗΣΑΡΧΙ, Mart. ΙΚΗΣΑΡΧΙΣ. Vs. 13. Clar. Dub. Müll. ΟΝΕΠΙΤΕ, Mart. ΡΟΝΕΠΙΤΕΥ. Vs. 14. Clar. Dub. ΜΑΜΕΝΕ, Müll. ΙΜΑ ΜΕΝΕ, Mart. ΟΜΑΜΕΝΕ.

Notatur in eodem lapide esse ΑΡΧΩΝΕΠΩΝΥΙ i. e. ἄρχων ἐπώνυ[μος]. Videtur Pancles bis archon synodi artificum Dionysiacorum fuisse. Mentio φυλῆς Εὐμενίδος, si recte restituimus vocem, efficit ut titulum regno Pergameno tribuendum esse putem, sive Ilio sive vicinae civitati. Perperam Osannus Atticae inscriptionis fragmentum esse arbitrabatur.

6821.

In herma capite truncato, in corpore ipso, quod herma repraesentatur, inscriptio longior; edidit Maffei Mus. Veron. p. XLVII. 6.

-	-	-	ΑΝΤΟΝ	Μ. Ἀβάσκ]αντον
-	-	-	-	-
-	-	-	-	-
-	-	-	-	-
5	Τ	Ο	ΝΑΡΧΙΕΡΕΑΔΙΑ	τὸν ἀρχιερέα διὰ
	Β	Ι	ΟΥ	βίου
-	-	-	-	-
-	-	-	-	-
10	-	-	-	-
-	-	-	-	-
-	-	-	-	-
-	-	-	-	-
15	-	-	-	-
-	-	-	-	-
-	-	-	-	-
-	-	-	-	-
20	Μ	Α	ΥΡΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ	Μ. Αὐρ. Ἀλέξανδρος
	Τ	Ο	-	τὰν -
-	-	-	-	-
-	-	-	-	-
-	-	-	-	-

Obscura sunt, quae adnotavit Maffei: „ex fugientibus et incertis litteris videtur colligi posse M. Aurelii Imperatoris libertum, nepotem suum τὸν ἀνεψιὸν condecorare voluisse utpote τῇ πάσῃ ἀρετῇ κεκοσμημένον.” Inde patere videtur Maffei plures in lapide dispexisse litteras, quas non expressit apographo suo.

6822.

In lapide: habeo ex schedis Pittaci, qui Athenis tribuit ut plurima quae non sunt Attica.

	ΝΕΩΣΑΥ.	- - - - -	ν ἕως αὐ	- - - - -
	ΑΕΠΙΒΑΛΛ.	- - - - -	τ]ὰ ἐπιβάλλ[οντα	- - - - -
	ΕΓΓΥΗΤΩΝΗΡΑ	- - - - -	ἐγγυητῶν ἢ πρα	- - - - -
	ΠΑΝΗΓΥΡΕΩΣΕΝΑΛ	- - - - -	τῆς] πανηγύρεως ἐν	- - - - -
5	ΟΝΤΩΝΩΙΑΝΤΡΟΠΩΙ	5	όντων ᾧ ἂν τρέπω	- - - - -
	ΜΠΑΡΑΓΙΝΟΜΕΝΩΙΞΕ	- - - - -	παραγνομένῳ ξέ[γνῳ?	- - - - -
	ΕΣΑΣΤΝΙΤΩΝΤΟΙΟΥ	- - - - -	τῶν τοιού[των	- - - - -
	ΝΑΡΑΛΛΑΣΣΗΤΑΙΜΗ	- - - - -	ἄ]ν ἀπαλλάσσηται μη[δὲ	- - - - -
	ΡΟΣΔΙΑΒΑΛΛΗΤΑΙΑΡ	- - - - -	π]ροσδιβάλληται	- - - - -
10	ΓΥΡΙΑΡΧΑΣΑΥΤΩΝΤΩΝ	10	πανη]γυριάρχας αὐτῶν τῶν	- - - - -
	ΣΠΕΡΙΚΕΙΜΕΝΟΙΣΛΙ	- - - - -	τοῖ]ς περικειμένοις λι	- - - - -
	ΙΣΤΗΝΠΑΝΗΓΥΡΙΝΚΑ	- - - - -	ε]ῖς τὴν πανήγυριν κα	- - - - -
	ΨΤΟΣΧΩΡΑΙΡΟΤΥΡΑ	- - - - -	- - - - -	- - - - -
	ΤΗΣΠΟΛΕΩΣΑΡΧΟΝ	- - - - -	τῆς πόλεως ἀρχόν[των	- - - - -
15	ΙΩΙΝΩΔΕΚΑΙΤΟΥΣΣΤΡΑ. .	15	- δὲ καὶ τοὺς στρα[τηγούς	- - τῶν
	ΗΓΥΡΙΝΟΙΚΟΝΟΜΟΥΜΕΝΩΝ		κατὰ τὴν παν]ήγυριν οἰκονομουμένων.	

6823.

Fragmentum lapidis, quod Asiae tribuit Pittacus qui misit („εις τὸ μέρος καλούμενον Καράμπορον”).

ΥΡΥΦΑΩΝΕΥΘΥΜΟΥΕΛΓ	Τ]ρύφων Εὐθύμου	- - - - -
ΕΕΛΥ - - - - -	- - - - -	[δεδ-
ΟΧΘΑΙΤΟΙΣΣΥΝΕΔΡΟΙΣΚΕΙΜΕΝΟΙΣ	όχθαι τοῖς συνέδροις· κ[αθη]μένοις	- - - - -
	- - - - -	- - - - -
	Est ex rogatione, ut videtur.	

6824.

Constantinopoli in loco Pera, in aedibus legationis Russicae; ex schedis Åkerbladi misit Münsterus.

ΤΣΑΛΟΠΟΝΤΙΑ	Τ. Σαλ(βίου) Ποντια-
ΝΟΥΑΓΩΝΟΘΕ	νοῦ ἀγωνοθε-
ΤΙΚΟΣΚΑΙ	τικός καὶ
ΑΓΟΡΑΝΟΜ.	ἀγορανομ[ικός].

6825.

In anaglypho eleganter facto, in quo repraesentantur athletae; edidit Viscontus Mus. Pio-Clem. T. V. tab. 65.

ΟΥΣ Ξ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ξ ΜΕΝΕΣΘΕΥΣ Ξ	Viscontus, cui debetur coniectura Ἄγαθόπους,
Ἄγαθό]πους. Δημήτριος. Μενεσθεύς.	comparat titulum Atticum Vol. I. n. 272. in quo
	col. II. inter ephebos comparent Demetrius et Me-
	nestheus, nec tamen ideo confidit Atticum anagly-
	phum esse. Recte. Nomina enim ista satis frequen-
	tia sunt.

6826.

Venetiis in museo Tarvisiano, in anaglypho, quo repraesentatur athleta equum manu tenens; edidit Montfaucon. Diar. Ital. p. 70.

ΩΣΕΠΙΤΥΓΧΑΝΟΝΤΟΣ

Montfauconius qui vertit: *utpote qui victoriam retulerit*, anaglyphum putat in honorem athletae factum esse, qui in ludo equestri vicisset. At equis athletae non certant. Nisi subditicia inscriptio est, dixeris titulum sepulcralem esse mutilum. Notum nomen est Ἐπιτυγχανῶν.

6826. b.

Vicentiae in lapide ibi reperto a. 1768.; edidit Furlanetto Le ant. lapide Padovine 1847. p. 438.

ΛΦΑΒΙΟΝΤΟΝΚΕΙΛΩΝΑΓΡΩΜΗΣ

Λ(σίκιον) Φάβιον - - Κείλωνα γ(έροντα) Ρώμης - -

Litterae ΤΟΝ male lectae sunt. Videtur subesse aut Τ(ίτου) υ(ἰόν) vel similis notatio, aut tribus

Romana ut Terentina. Etiam de littera Γ dubia res est. Si fides transcribenti, certe melius Cavendonius (Bull. dell' Inst. arch. Rom. 1848. p. 112.) per γέροντα (i. e. senatorem) exposuit, quam Furlanettus qui γερούσιαν intelligendam esse arbitrabatur.

6827.

In lapide: edidit Maffei Mus. Veron. p. XLI. 1. unde repetiit Donatus Inscr. p. 98. 4. Accuratus edita est in Venturi Guida al mus. Veron. T. I. p. 79. tab. 9. n. 21. aeri incisa (cf. p. 80.).

- - - - -
ΣΕΒΑΣΤΗΝΤΙΒΕΡΙΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΟΣΣΕΒΑΣΤΟΥ
- - ΜΗΤΕΡΑ - -
- - - - -

Vs. 4. Maff. ΜΗΤΕΡΑΝ.

Ἰουλίαν] Σεβαστήν, Τιβερίου Καίσαρος Σεβαστοῦ μητέρα - - - - -

Inscriptionem quum Maffei inter duas Corcyraeas ediderit, augurari licet esse Corcyraeam.

6828.

In basi marmoris candidi; edidit Iacobus Samuel Söderberg Prodrom. inscriptionum Graecarum e museo regio Holmiensi, Upsal. 1835. n. 9.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ
ΤΡΑΙΑΝΩΙ
ΑΔΡΙΑΝΩΙ
ΚΑΙΣΑΡΙ
5 ΣΕΒΑΣΤΩΙ
ΟΛΥΝΠΙΩΙ
ΕΩΤΗΡΙΚΑΙ
ΚΤΙΣΤΗΙ

Αὐτοκράτορι Τραϊανῷ Ἀδριανῷ Καίσαρι Σεβαστῷ, Ὀλυμπίῳ, σωτῆρι καὶ κτίστῃ.

Huius generis tituli plures a diversis civitatibus positi Athenis sunt (Vol. I. n. 321-346. cf. ad n. 331. et Vol. II. n. 3036. 3547.).

6829.

Florentiae in vestibulo musei Medicei lapis Ricardianus; edidit Reinesius Synt. inscr. Cl. III. n. xxxvi. p. 314. accuratus Sponius Miscell. erud. antiq. X. n. 116. p. 369. cum interpret. Lat. Gorius Inscr. Etrur. T. I. n. 41. p. 22. cum notis. Ex Sponio repetiit Vandalus Dissert. III. p. 259 sqq. cum interpret. Lat. et notis (cf. p. 427.). Tractavit Io. Ern. Imm. Walchius in programme: Vota pia pro Augusto protectore suo Carolo Augusto cet. a societate Latina eiusdem tricennialibus sollemni ritu indicanda, Ienae 1764. 4. Citant Maffei Crit. lapid. p. 296. Corsinus Fast. Att. T. I. p. 368 sq. Est etiam in schedis Van Vaasseni ex codice Iani Wittii, qui in catalogo biblioth. Witt. Mss. in folio p. 48. n. 55. memoratur. Habeo in schedis meis.

ΥΠΕΡ ΣΩΤΗΡΙΑΣ·ΚΑΙ ΝΕΙΚΗΣ·ΚΑΙ ΑΙΩΝΙΑΣ·ΔΙΑΜΟΝΗΣ
ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ·ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ·ΛΟΥΚΙΟΥ·ΣΕΠΤΙΜΙΟΥ
ΣΕΥΗΡΟΥ·ΕΥΣΕΒΟΥΣ·ΠΕΡΤΙΝΑΚΟΣ·ΣΕΒΑΣΤΟΥ·ΑΡΑΒΙΚΟΥ·ΑΔΙΑΒΗΝΙ
5 ΚΟΥ·ΠΑΡΘΙΚΟΥ·ΜΕΓΙΣΤΟΥ·ΚΑΙ·ΜΑΡΚΟΥ·ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ
ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΑΡΑΒΙΚΟΥ·ΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΥ·ΠΑΡΘΙΚΟΥ·ΜΕΓΙΣΤΟΥ·ΚΑΙ
ΛΟΥΚΙΟΥ·ΣΕΠΤΙΜΙΟΥ·ΕΤΕΡΑ ΚΑΙΣΑΡΟΣ·ΚΑΙ·ΙΟΥΛΙΑΣ·ΣΕΒΑΣΤΗΣ·
ΜΗΤΡΟΣ·ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΝΠΑΝΤΟΣ·ΑΥΤΩΝ·ΟΙΚΟΥ·ΚΑΙ
ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ Α·ΣΕΠΤΙΜΙΟΣ·ΤΡΥΦΩΝ·ΚΑΙ·ΩΣ
10 ΧΡΗΜΑΤΙΖΩ·ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΥΣ·ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ·ΓΕΝΟΜΕΝΟΣ ΙΕΡΕΥΣ
ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΞΗΣ ΔΙΣΚΑΙ ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ·ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΕΜΟΝΟΣ·ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΔΙΑ
ΒΙΟΥ·ΕΤΙΤΕ·ΚΑΙ ΤΕΙΜΗΘΕΙΣ·ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ·ΜΑΡΚΟΥ·ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ
ΣΕΒΑΣΤΟΥ·ΤΟΥ ΝΕΟΥ·ΔΙΟΝΥΣΟΥ·ΔΙΑ ΒΙΟΥ·ΚΑΙ ΥΠΟΧΟΜΕΝΟΣ ΑΥΘΑΙ
ΡΕΤΟΣ·ΚΑΙ ΤΑΥΤΗΝ·ΤΗΝ ΑΡΧΙΕΡΩΣΥΝΗΝ·ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΕΠΙΤΕΛΕΙΝ
15 ΤΟΝ ΔΙΟΝΥΣΟΝ·ΑΝΑΚΟΣΜΗΣΑΣ·ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΠΡΩΤΟΣ
ΛΟΓΙΣΤΕΥΟΝΤΟΣ·Μ·ΟΥΟΛΥΣΣΙΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ
ΕΠΑΝΓΕΙΛΑΜΕΝΟΣ·ΤΟΝ ΔΙΟΝΥΣΟΝ ΑΝΑΚΟΣΜΗΣΑΙ·ΕΠΙ·ΑΡΧΟΝΤΟΣ
ΒΕΝΤΙΔΙΟΥ·ΣΩΤΛ·ΠΥΘΑΓΛΟΥ·ΠΕΡΙΟΔΟΝΕΙΚΟΥ·ΠΑΡΑΔΟΣΟΥ
ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΟΣ·ΑΙΛΙΟΥ·ΑΓΛΩΜΕΡΟΥ·ΚΙΘΑΡΩΔΟΥ ΠΑΡΑΔΟ
20 ΣΟΥ·ΚΑΙΝΟΜΟΔΙΚΙΟΥ·ΑΥΛΟΥ·ΟΙΝΕΟΣ·ΤΡΑΓΩΔΟΥ·ΠΑΡΑΔΟΣΟΥ
ΕΤΕΛΕΙΩΣΑ ΔΕ ΩΣ ΕΠΗΝΓΕΙΛΑΜΗΝ·ΤΟΝ ΔΙΟΝΥΣΟΝ·ΕΠΙΑΡ
ΧΟΝΤΟΣ·ΑΥΡ·ΑΓΧΑΡΗΝΟΥ·ΦΑΙΔΡΟΥ·ΕΦΕΣΙΟΥ·ΚΩΜΩΔΟΥ
ΠΕΡΙΟΔΟΝΕΙΚΟΥ·ΚΑΠΕΤΩΛΙΟΝΣΙΚΟΥ·ΠΑΡΑΔΟΣΟΥ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΟΣ
ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ·Μ·ΑΚΚΥΡΙΟΥ·ΣΥΛΛΕΟΣ·ΚΩΜΩΔΟΥ·ΠΕΡΙΟΔΟΝΕΙΚΟΥ
ΠΑΡΑΔΟΣΟΥ·ΚΑΙΝΟΜΟΔΙΚΤΟΥ·ΤΙΒ·ΚΛΑΥΔ·ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΛΑΔΙΚΕ
25 ΩΣ·ΤΡΑΓΩΔΟΥ·ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΟΥ ΠΑΡΑΔΟΣΟΥ

Dedimus exemplar Gorianum quod optimum est, paucis mutatis ex nostro apographo. Vs. 3. init. Spon. Rein. ΣΟΥΗΡΟΥ, Gor. CEYHPOY recte. Vs. 6. Rein. Spon. ΓΕΤΑ in lacuna; vestigia nominis etiam nunc dispiciuntur. Vs. 9. init. Rein. Spon. ΧΡΗ ΜΑΤΙΖΩΝ male. Vs. 11. extr. Gor. Vaass. ΑΝΤΩΝΙ ΝΟΥ, Spon. quod dedi. Vs. 15. Vaass. ΜΟΥ.ΟΔΥC CIOY. Vs. 16. Rein. ΕΠΑΝΤΙΛΕΜΕΝΟΣ, Spon. ΕΠ ΑΝΤΙΛΑΜΕΝΟΣ, Vaass. ΕΠΑΝΤΕΙΛΑΜΕΝΟΣ.

Vs. 17. Gor. CΩΓΑ, reliqui CΩΤΑ. Vs. 19. ΝΟΜΟ ΔΙΚΤΟΥ priores, dein Spon. ΟΙΝΕΩC. Vs. 24. Vaass. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΛΑΔΚΕ, Gor. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΛΑΔΙ ΚΕ, Rein. Spon. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.ΛΑΟΔΙΚΕ. Sed ΛΑΔΙΚΕ in marmore esse et notatur ap. Gor. et nos ipsi vidimus. Est autem ita ΛΑΔΙΚ^ε. In apographo Vaasseniano absunt puncta, quae posuimus ubi sunt in lapide.

- Ἐπεὶ σωτηρίας καὶ νείκης καὶ αἰωνίας διαμονῆς
τῶν κυρίων αὐτοκρατόρων Λουκίου Σεπτιμίου
Σεουήρου Εὐσεβοῦς Περτί[α]κος Σεβαστοῦ, Ἀραβικοῦ, Ἀδιαβηνι-
κοῦ, Παρθικοῦ, Μεγίστου, καὶ Μάρκου Αὐρηλίου Ἀντωνεῖνου
5 Σεβαστοῦ Ἀραβικοῦ Ἀδιαβηνικοῦ Παρθικοῦ, Μεγίστου, καὶ
Λουκίου Σεπτιμίου [Γέτα] Καίσαρος καὶ Ἰουλίας Σεβαστῆς,
μητρὸς στρατοπέδων, καὶ τοῦ σύνπαντος αὐτῶν οἴκου καὶ
ιεράς συνόδου Α. Σεπτίμιος Τρύφων καὶ ὡς
χρηματίζω, Ἀλεξανδρεὺς, φιλόσοφος, γενόμενος[ς] ἱερεὺς
10 κατὰ τὸ ἐξῆς δις καὶ ἀρχιερεὺς τοῦ καθηγεμόνος Διονύσου διὰ
βίου, ἔτι τε καὶ τειμηθεὶς ἀρχιερεὺς Μάρκου Αὐρηλίου Ἀντωνεῖνου
Σεβαστοῦ τοῦ νέου Διονύσου διὰ βίου, καὶ ὑποσχόμενος αὐθαί-
ρετος καὶ ταύτην τὴν ἀρχιερωσύνην διὰ βίου ἐπιτελεῖν
τὸν Διόνυσον ἀνακοσμήσας ἐκ τῶν ἰδίων πρῶτος
15 λογιστεύοντας Μ. Οὐολυσσίου Περικλέους
ἐπανγελάμενος τὸν Διόνυσον ἀνακοσμήσαι ἐπὶ ἀρχοντας
Βεντιδίου Σώτ[α], πυθαύλου, περιοδονεῖκου παραδόξου,
καὶ γραμματέ[ω]ς Αἰλίου Ἀγ[α]θημέρου, κισαρμδοῦ παραδό-
ξου, καὶ νομοδίκ[τ]ου Αὐλοῦ Οἰνέ[ω]ς, τραγωδοῦ παραδόξου,
20 ἐτελείωσα δέ, ὡς ἐπηγγελάμην, τὸν Διόνυσον ἐπὶ ἀρ-
χοντας Αὐρηλίου Ἀγαθαρήνου Φαίδρου, Ἐφεσίου, κωμωδοῦ,
περιοδονεῖκου, Καπετωλιον[ε]ῖκου παραδόξου, καὶ γραμματέ[ω]ς
Μενεκρ[ά]τους Ἀσσυρίου Συλλέ[ω]ς, κωμωδοῦ, περιοδονεῖκου
παραδόξου, καὶ νομοδίκτου Τιβ. Κλαυδ(ίου) Ἀλεξάνδρου, Λαδικέ-
25 ως, τραγωδοῦ καὶ ποιητοῦ παραδόξου.

Titulus, ut ex praescriptis patet, ad a. u. c. 951-965. p. Chr. 198 - 210. pertinet. Getae ibi nomen de industria erasum est (conf. Vol. II. n. 2091. b.). L. Septimius Trypho, qui hoc titulo templum Bacchi a se ornatum celebravit, bis sacerdos fuit synodi artificum Dionysiacorum, quale sodalium est artificum Ioniae et Hellesponti Teium, cum quo coniuncti erant οἱ περὶ τὸν καθηγεμόνα Διόνυσον (Vol. II. n. 3067.). Nec nimis indulgere videtur coniecturis si quis ob mentionem τοῦ καθηγεμόνος Διονύσου, cuius ἀρχιερεὺς perpetuus apparet Trypho, eo inclinaverit ut putet monumentum nostrum collegio tribui posse artificum illorum Teiorum, quos aetate Imperatorum constat habitasse Lebedi. Vid. Boeckh. ad n. 3067. p. 657. a. conf. n. 2933. 3082. Cui quidem opinioni certe non obstat quod sacerdos natione Alexandrinus est. Accedit quod in titulo Smyrnaeo Vol. II. n. 3208. supparis aetatis habetur P. Aelius Agathemerus Ἐφέσιος καὶ Σμυριαῖος καὶ Περγαμηνός, κισαρμδὸς ἱερατικῆς καὶ μελοποιῆς ἔνδοξος, quem coniecturas esse eum, qui Αἴλιος Ἀγαθημέρος, κισαρμδὸς παραδόξος audit in titulo nostro vs. 18. Sed haec utcunque coniectata de sede collegii artificum, cu-

ius sacerdos Trypho fuit, etsi disertius demonstrari non possunt, tamen Asianum titulum esse vel ex patria magistratuum synodi vss. 21. 23. 24. admodum probabile fit. Manifestus enim error est Walchii, qui titulum Perintho tribuit, negligentius ad hunc relatis iis, quae Reinesius ad titulum praecedentem (huius operis n. 2022.) monuit. Qui error notatus etiam a Boeckhio est Vol. II. ad n. 2022. De singulis pauca sufficiunt. In magistratibus synodi praeter sacerdotem, archontem, scribam, logisten (cf. Vol. II. n. 2741. 2953.), nunc comparet etiam νομοδίκτης i. e. νομοδείκτης (iure consultus), quo nomine Plutarcho Gracch. 9. Mucius Scaevola appellatur. Vss. 8. 9. de formula καὶ ὡς χρηματίζω vide ad n. 4680. Vs. 11. M. Aur. Antoninus, qui nunc (ut Antoninus Pius Vol. I. n. 349.) νέος Διόνυσος audit, est Caracalla. Vs. 17 sqq. de pythaulis, citharoedis, tragoedis, comoedis, poetis cf. Vol. I. n. 1584. Vol. II. n. 2758. 2759. de περιοδονική et παραδόξω Vol. II. n. 2682. 3427. Vs. 22. Καπετωλιονική formatum vocabulum est ut σεβαστονικής (n. 6787. c.). Vs. 24. formam Λαδικεὺς p. Λαδικεὺς etiam alibi obviam reppereris.

6830.

Ex Ursini notis ad Trebell. Pollionem edidit Gruterus p. CCLXXV. 1. unde repetiit Fleetwood Inscr. Syll. p. 112. 2. litt. minusculis.

ΑΓΑΘΗ. ΤΥΧΗ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ. ΚΑΙΣΑΡΑ. ΠΟΠΛΙΟΝ. ΛΙΚΙΝΙΟΝ
ΙΓΝΑΤΙΟΝ. ΓΑΛΛΙΗΝΟΝ. ΕΥΣΕΒΗ. ΕΥΤΥΧΗ
ΣΕΒΑΚΤΟΝ

Ἀγαθῆ τύχη.
Αὐτοκράτορα Καίσαρα Πόπλιον Λικίνιον Ἰγνάτιον Γαλ-
λιηὸν Εὐσεβῆ Εὐτυχῆ Σεβαστὸν - - -

SECTIO SECUNDA.

6831.

In anaglypho, in quo figura sacrificula pone aram sedens: edidit Iacobus Samuel Söderberg Prodrom. inscriptt. Grr. ex museo regio Holmiensi, Upsal. 1833. n. 6.

ΤΑΣΙΤΑΡΑΣ . . .
ΤΗΝΔΙΠΕΥΧΑ . . .
. . . ΜΟΝ

Τὰς [ύδ]ρ[ί]ας - - -
Δι' εὐχα[ριστήρι]ον.

Vs. 1. litterae et male transcriptae et disiectae videntur pro ΤΑΣΥΔΡΙΑΣ (cf. n. 6612.), nisi subest maior corruptela. Vs. 2. init. conicias fuisse ΘΗΚΑ, ut sit ἀνέθηκα. Male transcriptum est etiam ultimum ΜΟΝ, in quo manifesto est ΠΙΟΝ.

6832.

In pede marmoreo votivo ex Asia apportato, quem emit Besak quidam: transcripsit et Boeckhio misit Köhlerus.

ΑΜΜΕΙΑΝΟΣ
ΔΙΕΙ
ΕΥΧΗΝ

Ἀμμειανὸς
Διεὶ
εὐχὴν.

6833.

Sub statua; edidit Paciaud. Monum. Peloponn. I. p. 35. aeri incisam. Est etiam in Collect. antiq. musei Naniani n. 18. et in libello: Gemme per le nozze Tiepolo-Nani Tab. XVIII. p. 152. Venet. 1812.

ΑΘΗΝΑ ΕΙΡΗΝΟΦΟΡΟΣ

Ἀθηναῖα εἰρηνοφόρος.

6834.

In lapide anaglypho ornato, quo mulier repraesentatur sedens, olim *Alestae* et ex collectione, ut videtur, Franc. Quirini, patricii Veneti, posthac Patavii apud Rhamnusios (vide Vol. II. n. 2297.); Romae tribuit Holstenius, sed qua auctoritate id fecerit, nescio. Certe quum edebat Holstenius, lapis fuit Patavii. Edidit Laur. Pignorius Symb. epist. 1629. 25. unde repetierunt Reinesius Epist. ad Hoffmann. et Rupert. 1660. p. 158. et Synt. inscr. 1682. Cl. I. CXXVI. p. 165. Falconerius Inscr. Athlet. p. 152. Rursus ediderunt Holstenius Nott. et castigg. ad Steph. Byz. 1684. p. 270. Salomonius Inscr. agri Patav. 1708. p. 81. Ex schedis Hieronymi Aleandri dedit Donius Inscr. Cl. I. n. 57. p. 15. unde repetiit Muratorius T. I. p. LXXIX. Accuratissime edidit Maffei Mus. Veron. p. LI. 15. (cf. p. LVII.) aeri incisam, ex quo petiit Castellus Inscr. Panormit. p. 94. Repetiit Furlanetto Lapid. Padovane p. 482. Titulum quoniam demonstrari non potest primum fuisse Romae, in incertis posui locis. Nam potest lapis ex Graecia advectus esse in regionem Venetorum.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑΤΗΝΕΜΕΣΕΙ
ΡΑΜΝΟΥΝΤΟΘΕΝΝΕΑΙΡΑ
ΑΘΗΝΑΙΑΧΑΡΙΤΟΒΛΕΦΑ
ΡΟΣΑΝΕΘΗΚΕΝ

Simulacrum hoc Neerae una cum inscriptione confictum esse censuit Reinesius, quem refutavit Maffei (cf. Crit. lapid. p. 53 sq.). Nec potest subditicium esse vel propter anaglyphum. Neve tamen putes Neeram esse eam contra quam scripta extat oratio in Demosthenis operibus: etsi ea ut meretrix poterat *χαριτοβλέφαρος* cognominari (cf. Athen. XIII, 595. F.) et poterat alibi atque Athenis aliquando dedicare titulum, qualis hic est, pro libertate, in quam asserta et ipsa est. Sed aliam hanc Neeram esse Atheniensem, vel litterarum formae ostendunt, quae certe aetatem Romanam produunt.

Dedi apographum Maffei, cum quo consentit Holstenius excepta forma litterarum. Aliter versus 1. 2. distribuit Salomonius: ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣΧΑΡΙΣ ΤΗΡΙΑ cet. Vs. 2. Pign. ΤΗΝΕΜΕΣΕΙ, Don. ΤΗΝΕΜΕΣΕΙΤΗ. Vs. 5. Salom. ΡΑΜΝΟΥΣΤΗΘΕΝ.

Ἐλευθερίας χαριστήρια τῆ Νεμέσει Ῥαμνουτόθεν Νεαίρα Ἀθηναία χαριτοβλέφαρος ἀνέθηκεν.

6835.

In anaglypho, quo repraesentatur Cybele inter duos leones, in palatio Marchionis olim Obizzi, quod nunc Ducis Mutinensis est; ediderunt Cavedoni Mus. Estense del Catajo p. 111. et Thiersch Itiner. Ital. T. I. p. 510. Furlanetto Lapid. Padovane p. 480.

ΜΗΤΕΡΑΘΕΩΝΠΕΡΓΑΜΗΝΗΝ
ΝΕΙΚΗΦΟΡΟΣ - ΙΔΙΑΝ
ΠΡΟΣΤ. ΤΙΜ

Uno versu titulum absolvit Thierschius, qui
vs. 1. ΜΗΙΦΙΔΥΕΩΝ. ΝΙΓΑΜΗΝΗΝ, vs. 2. ΙΕΙΚΗ
ΦΟΡΟΣΛΙΔΙΑΝ, vs. 3. ΠΡΟΣΤ. ΤΙΗΝ.

Μητέρα Θεῶν Περγαμηνήν Νεικηφόρος [τὴν] ἰδίαν προ-
στ[α]τι[ν].

6836.

In anaglypho, in quo protome Cybeles; edidit Dubois Catal. marm. Choiseul. n. 143. Clarac Cat. mus. Paris. 637. Habeo etiam ex schedis Odofr. Mülleri.

ΑΝΔΙΡΗΝΗ

infra:

ΓΛΥΚΙΝΝΑΜΗΝΟΦΩΝΤΟΣΘΕΩΙ
ΑΓΝΗΙΕΥΧΗΝ

Dub. ΓΛΥΚΙΝΑ.

Ἀνδριηνῆ Γλύκινα Μηνοφῶντος Θεῶ ἀγνή εὐχὴν.

Ἀνδριηνῆ vocatur Cybele ab Andeiris oppido Mysiae. Vid. Strab. XIII, 614.

6837.

Venetis in domo Grimanorum, sub anaglypho quo repraesentatur Cybele sedens inter columnas duas striatas in aedícula, cum duobus leonibus; imaginem exhibet Pococke Descr. Or. T. II. P. II. p. 212. tab. 98. Inscriptionem ediderunt Sponius in Aris ignot. deor. XIX. in Gronovii Thes. ant. Gr. T. VII. p. 147. et Miscell. erud. ant. III. n. 58. p. 97. Muratorius ex schedis suis T. I. p. XXXI. 2. Thiersch Itin. Ital. T. I. p. 256. Citatur Journ. des Sav. a. 1677. p. 140. Habeo etiam ex schedis Niebuhrii et Rinckii.

ΜΗΤΡΙΘΕΩΝΑΓΓΙΣΤΕΙΑΜΕΡΙΜΝΟΣΟΙΚΟΝΟΜΟΣΤΗΣΠΟΛΕΩΣ
ΕΥΧΗΝ

Sic Sponius et Reinesius. Muratorius quinque versibus, Niebuhrius distinxit titulum. Praeterea Murat. C p. Σ et Ω p. Ω habet, Nieb. ΤΑΣ p. ΤΗΣ.

Μητρί Θεῶν Ἀγγίστει Ἀμέριμνος οἰκονόμος τῆς πόλεως εὐχὴν.

Notum nomen Cybeles Ἀγδιστις, quae forma habetur ap. Strab. X, 469. XII, 567. Paus. I, 4, 5. VII, 17, 5. Hesych. v. Ἀγδιστις. Eandemque in titulo

nostro reponendam statuit Gallandus ap. Spon. p. 98. et in Gronovii Thes. ant. Gr. T. VII. p. 267. Sed secundum pronuntiationem variari etiam scriptura potuit, ut n. 3993. est Ἀγδιστις, n. 3886. ubi Θεῶν Ἀγδίστειων (cf. Addend. ad n. 3886.). Itaque scriptura Ἀγγιστις p. Ἀγδιστις s. Ἀνγδιστις ex pronuntiatione diiudicanda videtur.

6838.

In anaglypho eleganter facto sacrificium repraesentante: circa aram variae figurae, quarum una agnum tenet; edidit Iac. Sam. Södeberg Prodröm. inscriptionum Graec. e museo regio Holmiensi, Upsal. 1833. n. 7.

ΜΟΣΧΟΣΜΗΤΡΙΝΟΜΑΙΑ[Ι]
Ε[Υ]ΧΗΝ

Μόσχος Μητρί νομία εὐχὴν.

6839.

6840.

In anaglypho Terram et Mercurium repraesentante; edidit Maffei Mus. Veron. p. LI. 9.

Florentiae in palatio Riccardiano; edidit Gorius Inscr. T. I. p. 88.

ΓΗ

ΕΡΜΗΣ

ΕΡΙΣ

ΠΑΦΙΗ

ΠΑΛΛΑΣ

Γῆ.

Ἑρμῆς.

Ἐρίς.

Παφίη.

Παλλάς.

6841.

In sella marmorea, olim inter Arundeliana, quorum plurima, quae quidem inscriptiones Graecas habent, Smyrnae sunt eruta opera Peirescii (vide Gassendi Vit. Peiresc. p. 140.); ediderunt Reinesius Synt. inscr. Cl. I. n. cxxxiii. p. 167. Maittaire Append. Marm. Arundel. n. 152. Chandler Marm. Oxon. XIII. (II, 15.) aeri incisam; unde petiit Fabrettus c. VI. n. 184. p. 495. Tractavit I. Nixon Marmor Estonianum seu dissertatio de sella marmorea votiva Estoniae in agro Northamptoniensi conservata, Lond. 1744. 4.

ΟΙΕΡΕΥΣΑΡΧΙΔΑΜ[ΟΣ]
ΦΙΛΑΕΝΕΤΟΥΙΣΙΔΙ
ΟΣΙΡΙΔΙΑΝΟΥΒΙΔΙ
ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ὁ ἱερεὺς Ἀρχίδαμος Φιλα[ι]νέτου Ἰσιδι, Ὀσίριδι, Ἀνού-
βιδι χαριστήριον.

Smyrnae Nixonus vindicabat titulum parum probabiliter ob Dorismum. Ne Delo quidem tribuerim, etsi titulis Deliacis similiorem.

6842.

In fragmento lapidis in museo Vindobonensi; edidit Arneth Beschreibung der zum K. K. Münz- und Antiken-Kabinet gehörigen Statuen, Büsten, Reliefs etc. Wien 1845. p. 9. n. 23.

ΚΡΑΤΗΣ
ΥΠΕΡΕΥΦΡΑΝΟΡΟΣ
ΣΑΡΑΠΝΣΙ

Κράτης ὑπὲρ Εὐφράνορος Σαράπ[ι, Ἰ]σι.
Sic recte legit Letronnius Revue archéol. III.
1846. p. 346. not.

6843.

Lapis Dawkinsianus; edidit Chandler Marm. Oxon. II; xviii.

ΘΕΟΙΣ ΠΑΤΡΩ
ΟΙΣ ΥΠΕΡΥΓΕΙ
ΑΣ ΜΑΡΚΟΥ ΑΙ
ΛΙΟΥ ΣΑΒΙΝΙΑ
5 ΝΟΥΥΙΟΥ ΠΟΛΕ
ΩΣ ΚΑΙ ΓΕΡΟΥ.
ΙΑΣ ΕΥΕΡΓΕΤΑ
ΤΑΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Θεοῖς πατρώοις ὑπὲρ ὑγείας Μάρκου Αἰλίου Σαβινιανῶ, υἱοῦ πόλεως καὶ γεροῦ[σ]ίας, εὐεργέτα τῆς πατρίδος.
Tituli n. 6840. 6841. quin ex eadem civitate Dorica sint, non est dubium. Ἰὼς πόλεως, Βουλῆς, δήμου notus honor est. Cf. Vol. I. n. 1058. 1370. Vol. II. n. 3083.

6844.

In museo Kempiano; missu Thomasini de Mazaugues edidit Muratorius T. IV. p. MCMLXXXVI. 8. cum interpret. Lat. Citavit Dobraeus Diar. Class. T. XXX. p. 140. Extat in Monum. Kempian. p. 45. n. 39.

ΘΕΟΙΣ ΠΑΤΡΩΟΙΣ
ΥΠΕΡΥΓΕΙΑΣ ΓΑΙΟΥ
ΣΤΕΡΤΙΝΙΟΥ ΗΡΑΚΛΙ
ΤΟΥΥΙΟΥ ΞΕΝΟΦΩΝ
5 ΤΟΣ ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΟΣ
ΦΙΛΟΚΛΑΥΔΙΟΥ ΦΙΛΟ
ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΔΑΜΟΥ
ΥΙΟΥ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΔΟΣ
ΕΥΣΕΒΟΥΣ ΕΥΕΡΓΕΤΑ
10 ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Θεοῖς πατρώοις ὑπὲρ ὑγείας Γαίου Στερτινίου Ἡρακλίτου, υἱοῦ Ξενοφώντος, Φιλοκαίσαρος, Φιλοκλαυδίου, Φιλοσεβάστου δάμου υἱοῦ, φιλοπατρίδος, εὐσεβοῦς, εὐεργέτα τ[ᾶ]ς πατρίδος.
Vide ad n. 6843.

6845.

In insula Vecti in villa Appuldurcombe, in tabula marmorea pedum plantae incisae sunt, quibus adscripta nomina; ex musei Worsleiani descriptione Viscontiana misit Odofr. Müllerus.

	ΩΝ	ΦΙΝΤΙ	ΣΕΚΟΥ	MENAN
	Σ	ΟΣ	ΝΔΟΥ	ΔΡΟΥ
--ων[ε]ς.	Φίντιος.	Σεκούδου.	Μενάνδρου.	

De pedum planta, symbolo adventus hominum ad adorandum, cf. n. 4946.

6845. b.

In tabula lapidis rude sculpta, quae asservatur Tergesti in museo publico; insculptae sunt duae manus sublatae; edidit Ludolfus Stephanus Ind. schol. in univ. litt. Caes. Dorpat. per alt. sem. a. 1849. habend. p. 12.

ΛΟΥΚΙΦΕΡΑ
Hoc loco duae
manus sublatae
ΟCΙΩ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩ

Λουκιφέρα ὀσίω καὶ δικαίω.
Vide ad n. 3819. in Add. Vol. III. p. 1051.

6846.

In lapide quadrato musei Britannici, in quo tabula incisa est cum capite deae modio ornatae, et cornucopiae, quae ad impressionem in argillam vel similem massam facta sunt; habeo ex schedis Odofr. Mülleri.

∩ΟΔΡΘΧ Κέρδος.

6847.

Florentiae in palatio Riccardiano; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. 57. p. 98.

... ΠΡΙΟΣ ΚΑΙ ... ΚΗ
 Τ. Κ. ... ΚΛΗΤΟΣ
 ΑΙΑΙ

Hoc loco anaglyphum.

ΑΝΕΘΗΚΕΝ ΤΟΣ ΤΗ ΧΑΡΙΝ
 Τ. Κ. . ΔΓ. . Υ.

Κύ]πιος καὶ [Ἐπί]κ[τ]η-
 τ[ος] καὶ [αἰ] Κλήτος
 Αἰλι[ανοῦ]? - - -

Ἀνέθηκεν [εὐχ]ῆ[ς] χάριν
 - - - - -

6848.

In monumento marmoreo bubonem repraesentantē qui unguibus murem s. soricem tenet; caput eius tectum integumento, quod more Aegyptiaco formatum est, tanquam calanticā; genae avis in similitudinem nisi effectae sunt, quod de industria factum videtur; in basi inscriptio est: in lateribus basis binis sunt Victoriae, palmam et coronam tenentes. Monumentum olim Romae habuit Blanchinius; nunc asservatur Lugduni (Leidae) in museo universitatis litterarum. Edidit Gorius Inscr. Etrur. T. III. p. LXIX sqq. tab. VI. aeri incisum cum explicatione absurda, quam partim explodit Villoisonus Anecd. Gr. T. II. p. 123. (cf. Epist. Vjnariens. p. 119. et eiusdem Prolegg. ad II. p. IX.); idem in dissertatione: Archatis bubonis vatis Assariorum statua marmorea, Florent. 1744. 4°.; habetur etiam in libro rarissimo: Recueil de planches de la collection de Thoms tab. XXI. Accuratissime expressit Reuvensius Lettres à Mr. Letronne sur les papyrus cet. tab. I. II. III. cum amplo commentario (cf. Epist. II. p. 1-52.). Nuper repetiit Ianssenius Mus. Lugd. Bat. inscr. Græc. et Lat. p. 61. n. 1. (cf. Leemans Descr. rais. des monum. Ég. du Musée p. 30. n. 434.).

ΡΧΑΤΗΣ ·
 ΠΕΤΡΙΟΣ · ΗΟ
 ΜΑΝΤΙΩΜΑΝ
 ΤΕΟΛΕΤ · Δ · ΑΕ ·
 5 C A P I Ω Ν ·

Vs. 3. Gor. MANTIC.MAN. Vs. 4. extr. Gor. AC.

Ἀρχάτης Πέτριος ὁ μάντις μαντεοῖται δ' ἀσπαρίων.

Monumentum est aetatis Romanae, superstitionis Aegyptiacae. Huius modi monumentorum saepe facilius est legere inscriptiones quam explicare. Ut mittam tentatam a Gorio interpretationem, Odofr. Müllerus (Gött. Gel. Anz. 1831. St. 56. p. 556.) ita lectum ivit: Ἀρχάτης Πέτριος ὁ μάντις μαντεύεται δ' ἀσπαρίων, quae statuit ita explicari posse, ut avis ipse vates saxeus et Archates appellatus vaticinia edere quattuor assibus dicatur. Et hunc quidem male lecta male interpretatum esse apparet. Recte singula legisse Reuvensius videtur. Initio nihil magnopere offendit; Ἀρχάτης potest esse pro Ἀρχάδης, quod nomen aliunde notum est; Πέτριος aut gentilicium potest esse aut nomen patris (Πέτρις); Reuvensius habet pro nomine hominis proprio, comparans inscriptionem Latinam ap. Murator. T. IV. p. MCMXXIV. 4. in qua est *Petrius*. Atque Ἀρχάτης Πέτριος omnino hominem designat, non avem, ut voluit Hagenbuchius, cui ἀρχάτης πέτριος bubo s. ulula saxatilis esse videbatur (Epist. epigr. p. 425.). Denique articulo O lapicida praefixit Romanum H, quo scriptura speciem archaismi prae se fert, qualem archaismum Reuvensius non debuit cum scriptura vetustissima in titulis gnosticis adhibita comparare. Difficultas est in extremis. Avis vocari videtur μαντεοῖται, voce mire composita, cuius significatio Reu-

vensio iudice est *avis augurii*. Quae significatio etsi firmari exemplis non potest (nam quae affert Reuvensius, *νυκταῖτος, γυπαῖτος, ἀλιάτος* comparari non possunt), tamen quum compositio vocis licet perversa manifesto in lapide sit, vix invenias quem alium inesse sensum dicas. Et potest sane noctua Palladis avis et ipsa mantica (cf. Bulenger de augur. II. c. 6. in Graev. Thes. Ant. Rom. T. V. Böttiger Amalth. III. p. 265. not. 5.) ex syncretismo senioris aevi niso Aegyptiaco (Jablonski Panth. Aegypt. I. p. 158. 206. Millin Monum. inéd. I. p. 385.) assimilata, aliquando avis augurii vocari. Quattuor asses pretium indicant; quum vero tanta avis marmorea, quae cum basi plus quam bipedalis est, quaternis assibus constare non possit, Reuvensio pretium annotari videtur avis vivae, cuius marmore expressa imago sit: quae quidem designatio simul mysticam quandam involvat notionem. Nam quum numerus quaternarius ex religione Aegyptiaca placitisque gnosticis divinus habeatur, fieri posse, ut avis, quae quaternis assibus constiterit, monetis minutissimis, avis quaternarum unitatum vocetur. Haec Reuvensii interpretatio etsi improbatur Müllero, tamen habere videtur, quo se tueatur, imprimis in eo, quod mystica quaedam ratio subesse dicitur. Quamquam non nego me quoque male habere quum alia tum quod omissus articulus est in voce μαντεοῖται. Murem autem quem bubo unguibus tenens repraesentatur (cf. simile monumentum ap. Böttiger. Amalthea T. III. tab. VII. p. 261 sqq.), Reuvensius ex institutis Aegyptiacis repetit, ex quibus haberi possit pro sacrificio buboni oblato. In universum apparet nisum ab Aegyptiis imprimis cultum atque in auguriis adhibitum nunc forma avis Minervae dedicari ab Archata quodam vate.

6849.

In basi marmorea pulvinaris s. sedilis elegantissimi; edidit Iac. Sam. Söndberg, Prodrum. inscriptionum Graec. e museo regio Holmiensi, Upsal. 1833. n. 10.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ ΑΛΕΙCΙΝΑΝΩΤΙΚΟΙC ΤΟΙC ΠΡΟC ΑΝΑΤΟΛΗΝ

ΑΥΡ·ΒΙΚΤΩΡΕΙΝΟC·Θ·ΝΕΟC ΔΩΡΟΝ ΕΘΗΚΑ

Ἄγαθῆ τύχη. Ἄλε - - - ωτικοῖς τοῖς πρὸς ἀνατολήν
 Αὐρ(ήλιος) Βικτωρεῖνος Β νέος δῶρον ἔθηκα.

Siglum Β notat patrem filio cognominem esse.

6850.

Marmor Choiseulianum; edidit Dubois Catal. d'antiquités de la collection de feu M. Choiseul-Gouffier, Par. 1818. n. 204. p. 85. et Suppl. p. 7. Catal. Clarac. n. 652. 647. Tit. A. repetit C. Fr. Hermann Über griech. Monatskunde, Götting. 1844. p. 14. litteris minusculis. Tit. B. in latere dextero marmoris eiusdem est.

A.

ΜΗΝΟC ΔΕΙΟΥ Θ Δ Θ Η Α Ν Α Β Α Σ Ι Σ Τ Η Σ Θ Ε Ο Υ Τ Η Ζ
 Η Υ Δ Ρ Ο Π Ο Σ Ι Α Μ Η Ν Ο Σ Ι Ο Υ Λ Α Ι Ο Υ Ν Ο Υ Μ Η Ν Ι Α Θ
 Η Τ Ο Μ Π Ε Κ Π Ρ Υ Τ Α Ν Ε Ι Ο Υ Θ Ι
 Τ Α Ν Ε Ω Μ Α Τ Α Μ Η Ν Ο Σ Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι Ο Υ Θ Ι Ε
 5 Η Δ Υ Σ Ι Σ Τ Η Σ Θ Ε Ο Υ Μ Η Ν Ο Σ Η Φ Α Ι Σ Τ Ι Ο Υ Θ Δ
 Η Κ Α Τ Α Κ Λ Η Σ Ι Σ Μ Η Ν Ο Σ Π Ο Σ Ι Δ Ε Ι Ο Υ Θ Ι Ε
 Κ Α Τ Α Κ Ε Λ Ε Υ Σ Ι Ν Τ Η Σ Θ Ε Ο Υ Α Ρ Ι Σ Τ Ι Π Π Ο Σ Α Ρ Ι Σ Τ Ι Π Π Ο Υ
 Ε Π Ε Γ Ρ Α Ψ Α

B.

Α Π Ε Λ Λ Η Σ Κ Α Ι Μ Η Τ Ρ Ο Θ Ε Μ Ι Σ Ο Ι Κ Λ Ε Α Ν Α Κ Τ Ι Δ Ο Υ
 Τ Η Ν Τ Η Θ Η Ν Μ Ε Λ Ι Τ Ε Ι Α Ν Λ Υ Σ Α Ν Ι Ο Υ
 Ε Κ Τ Ρ Ο Φ Η Σ Ε Ν Ε Κ Ε Ν Κ Α Ι Φ Ι Λ Ο Σ Τ Ο Ρ Γ Ι Α Σ Τ Η Σ Ε Α Υ Τ Ω Ν

A.

- - - - -
 μηνὸς Δείου δ. ἡ ἀνάβασις τῆς Θεοῦ τῆ ζ.
 ἡ ὑδροποσία μηνὸς Ἰουλαίου νομηνία·
 ἡ πομπὴ ἐκ πρυτανείου ι.
 τὰ νεώματα μηνὸς Ἀπολλωνίου ιε.
 5 ἡ δύσις τῆς Θεοῦ μηνὸς Ἡφαιστίου δ.
 ἡ κατάκλησις μηνὸς Ποσιδείου ιε.
 κατὰ κέλευσιν τῆς Θεοῦ Ἀριστίππος Ἀριστίππου.
 ἐπέγραψα.

B.

Ἀπελλῆς καὶ Μητρόθεμις εἰ Κλεανακτίδου τὴν τήθην
 Μελίτειαν Λυσανίου ἐκτροφῆς ἕνεκεν καὶ φιλοστοργίας
 τῆς ἑαυτῶν.

Lapis ex Asia minore oriundus est. De patria non constat. Tit. A. supra mutilus fragmentum est catalogi festorum deae, ut videtur, unius, mensium nominibus insigne. In mensibus noti sunt Dios et Apollonius, ille ex calendario Macedonico, hic ex Elidis et Tauromenii litteris. Iulaeum cum Cyprio Iulio comparavit C. Hermannus l. c. p. 64. Hephaestius et Posideus prorsus novi accedunt. Civitatis Asianae cuiusdam proprios hos menses esse liquet. Iam si licet de loco coniecturam facere, ex titulo B. qui marmor docet diversis temporibus diverso usui inserviisse, utaris nomine Κλεανακτίδου. Hoc enim nomen gente tyrannorum Mitylenes celebratum (Strab. XIII. p. 617.) facere potest, ut lapidem Lesbium esse coniciamus.

6851.

In marmore circiter XXII pollices alto, XIII pollices lato, quod asservatur in museo Strangfordiano. Habeo ex schedis Brönstedii.

[Textum vide pag. seq.]

- - - - ρος Ἀδραστου,
 - - - ἐνης Νικάνδρου,
 - - λος Ἀσκληπιοδώρου,
 Ζη]νόδοτος Ἀρχεπόλιδος,
 5 - - κ[ί]ων Μηνοφῶντος,
 Ἀντίπατρος Ἀπολλωνίου,
 Ἀρτεμιδώρος Διονυσωδώρου,
 Διοκλῆς Ἀρχεβίου,
 [Μν]η[σ]ίλοχος Μαιανδρίου,
 10 Διονύσιος Ἀριστάρχου,
 Δάμων Δημητρίου,
 Φιλόξενος Μενίππου,
 Ἄγαθοκλῆς Δημητρίου,
 Ἀπολλάνιος Σωκράτου,

15 Βίων Διονυσίου,
 Βάκχιος Διονυσίου τοῦ Βακχίου,
 Δίων Μαιανδρίου,
 Δημήτριος Δημητρίου τοῦ Δάμωνος,
 Ἔστιαῖος Διοδώρου,
 20 Μηνόδορος Διοκλείου,
 Μενεκλῆς Ἀσκληπιάδου,
 Μηνόδορος Ἀρχίππου,
 Διοκλῆς Διοκλείου,
 Δημοκράτ[η]ς Μηνοδέμωδος,
 25 Δημοσχάρ[η]ς [Λυ]σιμάχου,
 Λυ[σαν]ίας Λυσίππου,
 Ἀνδρόνικος Μητροδώρου,
 Ποσειδώνιος Ἔστιαίου,

B 2

PARS XXXIX. INSCRIPTIONES

. ΡΟΣΑΔΡΑΣΤΟΥ
 ΕΝΗΣΝΙΚΑΝΔΡΟΥ
 . . ΙΜΑΛΟΣΑΣΚΛΗΠΙΟΔΩΡΟΥ
 ΝΟΔΟΤΟΣΑΡΧΕΠΟΛΙΔΟΣ
 5 Κ. ΩΝΜΗΝΟΦΩΝΤΟΣ
 ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
 ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΥ (sic)
 ΔΙΟΚΛΗΣΑΡΧΕΒΙΟΥ
 . ΗΙΛΟΧΟΣΜΑΙΑΝΔΡΙΟΥ
 10 ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ
 ΔΑΜΩΝΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
 ΦΙΛΟΞΕΝΟΣΜΕΝΙΣΚΟΥ
 ΑΓΑΘΟΚΛΗΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
 ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΣΩΚΡΑΤΟΥ
 15 ΒΙΩΝΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
 ΒΑΚΧΙΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥΤΟΥΒΑΚΧΙΟΥ
 ΔΙΩΝΜΑΙΑΝΔΡΙΟΥ
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥΤΟΥΔΑΜΩΝΟΣ
 ΕΣΤΙΑΙΟΣΔΙΟΔΩΡΟΥ
 20 ΜΗΝΟΔΩΡΟΣΔΙΟΚΛΕΙΟΥΣ (sic)
 ΜΕΝΕΚΛΗΣΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ
 ΜΗΝΟΔΩΡΟΣΑΡΧΙΠΠΟΥ
 ΔΙΟΚΛΗΣΔΙΟΚΛΕΙΟΥΣ
 ΔΗΜΟΚΡΑΤΟΣΜΗΝΟΘΕΜΙΔΟΣ
 25 ΔΗΜΟΧΑΡΙΣ . . . ΣΙΜΑΧΟΥ
 ΛΥ . . ΜΙΑΣΛΥΣΙΠΠΟΥ
 ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ
 ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΣΕΣΤΙΑΙΟΥ
 ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΣ . . . ΗΛΟΥ
 30 ΑΡΙΣΤΙΩΝΧΑΡΜΙΔΟΥ
 ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΟΣΚΛΕΟΦΑΝΟΥ (sic)
 ΜΗΝΟΔΩΡΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
 ΘΕΟΚΡΙΤΟΣΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
 . . Σ . . . Α . ΣΑΡΧΙΠΠΟΥ
 35 ΜΟΣ . . ΩΝΟΣ
 . . ΕΝΗΣΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ
 Ο . Γ . ΟΣΑΙ Θ . . .
 Λ Δ
 Α Ο .

Ποσειδώνιος [Εύμ]ήλου,
 30 Ἀριστίων Χαρμίδου,
 Ἀρχέστρατος Κλεοφάνου,
 Μηνόδωρος Ἀπολλωνίου,
 Θεόκριτος Θεοκρίτου,
 [Ἐ]σ[τι]α[ί]ος Ἀρχίππου,
 35 - - - Μοσ[χί]ωνος,
 [Εὐμ]ένης Ἀγαθακλέους,
 - - - - -
 - - - - -
 - - - - -

Lapidem qui possidet sibi missum Constantino-
 polin ex Attica oriundum putat. Cui opinioni Brönd-
 stadius annotat favere marmor, quod ei videtur esse
 Pentelicum. Ex Asia minore lapidem esse colligi
 ex nominibus potest, in quibus etiam *Μαιάνδριος* est
 nomen frequens in civitatibus Maeandro adiacen-
 tibus (cf. n. 6818.). Accedit nomen *Ἐστιαῖος*. Quod
 si coniecere licet, dixerim lapidem aut Teium aut
 Milesium esse.

ΠΟΜΠΑΙ
ΔΗΜΟΣΙΑ
ΠΡΟΣΟΔΟ
ΑΝΙΚΠΩΛ
5 ΤΕΘΗΘΗΣ
ΥΠΟΛΟΓΟΝ
ΚΑΤΑΤΕΤΩ
ΓΑΙΟΣΚΛΛ

Vs. 1. Müll. ΠΟΜΠΑΥ. Vs. 4 Müll. ΑΝΤΙΠΩΝ.
Vs. 5. Müll. ΤΕΘΗΘΗΣ. Vss. 7. 8. omittit Müller.

Multa a latere abscissa videntur. Nunc initia tantum versuum apparent:

πομπαι - - - - -
δημόσια - - - - -
πρόσοδο[ς] - - - - -
αν [ἐ]κπώ[ματα] - - - ἵνα ἐν τῷ δημοσίῳ ἀνα-
5 τεθῇ θεσ[αυρῶ] - - - - -
ὑπόλογον - - - - -
κατά τε τ[ὰ] - - - - -
Γάιος Κλ[αύδιος] - - - - -

Fragmentum indicis vasorum sacrorum esse putat Dobraeus. Videtur potius esse donatio in rem publicam collata.

6852. b.

In fragmento marmoris candidi, quod asservatur Patavii; edidit Furlanetto Lapid. Padovane p. 482. tab. LXL. 3.

ΙΙΘΑΠΗΗΙΧΑΡΙΑ
ΙΗΤΟΥΤΟΥΛΙΩΓΝΗΤ

Vs. 1. ἐν τῇ στ]οῶ [τ]ῆ Χαρι[άδου] - - -

Vs. 2. Διογν]ήτου τοῦ [Δ]ι[σ]γνν[τ]ου - - -

Ex nominibus colligi potest Athenis advectum esse monumentum.

6853.

In imagine Alexandri Magni; edidit Caylus Rec. d'antiq. T. IV. P. III. tab. 48. 2. 3. (cf. p. 139 sq.)

ΑΛΕΞΜΑΤΡΩΣ

Ἀλέξ[ανδ]ρ[ος] - - - Cf. n. 6019.

6854.

Massiliae apud D. Fouquier, qui Smyrnae mercaturam exercens quum alia tum, ut opinor, hoc quoque monumentum acquisivit atque in Europam apportavit; edidit Sponius Miscell. erud. antiq. IV. p. 138. Tractaverunt R. Rochette Quest. de l'hist. de l'art Par. 1846. p. 75 sq. Comes de Clarac Revue archéol. III. p. 210 sq.

...ΠΟΣΙΠΠΑΣΟΥΠΕΛΟΠΟΝ...
ΚΑΛΑΜΙΣΕΠΟΙΕΙ

- - - προς Ἰππάσου Πελοπον[νήσιος]
Κάλαμις ἐποίει.

Hippasum, cuius filius statua honoratur, Rochettus censet esse philosophum Pythagoreum, cuius meminit Diogenes Laertius VIII, 84. Sed Hippasus ille fuit Metapontinus; titulus filium Peloponnesium tradit. Itaque videndum ne Hippasus noster sit Lacedaemonius ille, cuius item ap. Diog. Laert. l. c. fit mentio. Utut est, Calamidem concedendum

nobilem illum statuarium esse Pericli aequalem (cf. Sillig. Cat. art. p. 105 sq.). Sed titulus non antiquus est: exspectantur litterae ὧ longe aliae atque traditae sunt, recteque Comes de Clarac desideravit:

-- ΠΟΣΗΠΠΑΣΟΠΕΛΕΠΟΝ -- ΚΑΛΑΜΙΣΕΠΟΙΕΙ

quae quum non probabile sit a Sponio tanto opere mutata esse, restat ut statuae antiquae basin recentiore suppositam putemus, in qua vetus inscriptio litteratura recentiore concepta repetita est; nec tamen inde sequitur in vetere inscriptione fuisse ΕΡΟΙΕΙ, non ΕΡΟΙΕΞΕΝ.

6854. b.

In pede sinistro statuae aeneae ex Graecia Liburnum translatae, litteris argenteis; statua ephebum repraesentat, quem pro Apolline Letronnius, pro adolescente victore R. Rochettus habuit; asservatur in museo Parisino Louvre; editam Monum. ined. d. Inst. arch. Rom. Vol. I. tab. LIX. descripserunt Raoul-Rochette Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. V. p. 195 sqq. (cf. Gerhard Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1852. p. 196.) et Letronnius ibid. Vol. VI. p. 198 sqq. et Revue archéol. I, 2. p. 459 sq. Fuit in interiore statuae parte lamina plumbea inscripta, cuius tria fragmina (a. b. c.) per cava oculorum in lucem protracta sunt; descripsit Letronnius Journ. des Débats d. 3. mens. Oct. 1842. (cf. Kunstblatt 1842. n. 85.); edidit et commentatus est idem in Dissertatione ex Mémoires de l'Académie des inscriptions T. XV. P. II. p. 128-176. bis edita singillatim titulo hoc: Explication d'une inscription grecque trouvée dans l'intérieur d'une statue antique de bronze avec des observations sur quelques points de l'histoire de l'art chez les anciens; repetiit et tractavit Raoul-Rochette Questions de l'histoire de l'art discutées à l'occasion d'une inscription grecque gravée sur une lame de plomb et trouvée dans l'intérieur d'une statue antique de bronze, Par. 1846. Cf. etiam H. Brunn Geschichte der griech. Künstler I. p. 472.

υ -
ΑΘΑΝΑ-Α
ΔΕΚΑΤΑΝ

a.
ΗΝΟΔΟ

b.
ΞΩΝΡΟΛ

c.
ΟΣΕΠΟΣ

[Ὁ δᾶμος] Ἀθαναία δεκάταν.

In opere Inst. arch. Rom. expressa est ita:

ΑΘΑΝΑΙΑ
ΔΕΚΑΤΑΝ

accuratius dedit Rochettus l. c. unde repetii. Idem quod contendit esse ΑΘΑΝΑΑ, non ΑΘΑΝΑΙΑ, minus recte contendit. Nam litterae I manifesto et vestigium superest et spatium. Ἀθαναία forma vetustior est pro Ἀθάνα (cf. Keil Anal. epigr. p. 89 sq.); et si Ἀθηνάα p. Ἀθηναία habetur in Atticis, nondum tamen comparuit forma Dorica Ἀθανάα. Iota quod vocatur mutum omissum videtur ex dialecti Doricae ratione (cf. Elem. epigr. Gr. p. 218.). Nec vereor ne quis cum Rochetto nominativum statuat esse Ἀθαναία. Quodsi simpliciter Ἀθαναία δεκάταν putes fuisse, deest unde pendeat accusativus. Supra ultimam syllabam nominis deae vestigia habes litterarum (ΟΣ), quae Letronnius bene monuit videri superesse ex nomine eius qui dedicavit statuam, licet refragante Rochetto cui illi ductus nihili videntur esse („ce sont deux signes paléographiques dont l'interprétation reste soumise à toutes les explications qu'on en voudra donner!"). Potest nomen privati subesse ut Vol. I. n. 1172. Vol. II. n. 2364. ubi scribe ΑΓΟΛΩΝΙΔΕΚΑΤΗΝ, quae vera lectio est, et n. 2660. (cf. Annal. d. Inst. arch. Rom. T. XIII. p. 22. not.). Sed ut cum Letronnio putem fuisse ΟΔΑΜΟΞ, facit singularis modestia artificum, qui nomina laminae plumbeae inscripta in interiore statua reposuerunt. Singularem dicimus modestiam. Nam quod Letronnius ex verbis Ciceronis (Tuscul. Quaest. I, 15. *quid enim Phidias sui similem speciem inclusit in clypeo Minervae, quum inscribere non liceret?*) collegit negans artificibus permissum fuisse, ut statuis publica auctoritate dedicandis nomina inscriberent sua, satis illud a Rochetto refutatum putamus. Negari tamen non potest, aliquando artificem nomen in abdito loco posuisse, quemadmodum Göttingius in anaglyphis zophori Parthenonis inscriptionem artificis ut videtur nomen continentem animadvertit in parte postica sellae ita positam ut prorsus lateat spectatorem (Jen. Litt. Zeit. 1845. n. 253. Verz. der Gegenst. des archäol. Mus. d. Univ. Jena, p. 18. Keil. in Schneidew. Philolog. I. p. 749.). Duos artifices esse, qui donarium fecerunt, ex fragmentis laminae apparet, quae Rochettus ita restituenda esse arbitrabatur:

[Μ]ηνόδο[τος Τύριος καὶ - - -]φῶν Ῥόδ[ι]ος ἐπόσ[υν].

Nomen Μηνόδοτος etiam Letronnius proposuit qui de Menodoto Nicomedensi cogitavit (n. 6164.). Menodotum Tyrium sculptorem Rochettus sumpsit ex inscriptione Attica: ὁ δεινα Καρυήλου καὶ Μηνόδοτος Ἀρτεμιδώρου Τύριος ἐποίησαν (Pittakis L'anc. Athènes p. 67.). Sed res valde incerta est, praesertim quum ne de nomine quidem Μηνόδοτος satis constet; potest enim esse etiam Ζηνόδοτος. Neque inde, quod Menodotus Tyrius una cum socio laboravit, argumentum petieris, in titulo nostro eundem Menodotum intelligen-

dum esse, quippe qui una cum socio statuam fecerit. Artificis Rhodii nomen Ἀντιφῶν, Ἀριστοφῶν, Ἰεροφῶν aut simile fuit. Letronnius cui nomen Μηνόδοτος satis tutum videbatur, in artifice Rhodio coniecit Μηνοφῶν, Μητροφῶν (Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. XVII. p. 542.). Binorum artificum operam ita explicavit Rossius (Kunstblatt 1836. n. 16. Lettre à Mr. Thiersch n. 2. p. 5.), ut alterum sculptorem fuisse, alterum fabrum flaturarium statueret; cui coniecturae a Letronnio probatae recte obloquens Rochettus monuit, alterum artificum, nisi diserte filius alterius aut frater diceretur, pro discipulo potius alterius habendum videri, cuius opera in proplasmate faciendo cerneretur. Inscriptionum, alterius in pede statuae litteris argenteis positae, alterius in lamina plumbea exaratae, non eadem palaeographia est; illius formae litterarum antiquiores videntur, huius recentiores. Quam differentiam ita perstrinxit Letronnius, ut in formis alterius maiorem non sine quadam affectatione antiquitatis diligentiam, in altera negligentiam artificum leviter nomina sua exarantium cerni putaret. Hoc iudicium in reprehensionem Rochetti incurrit iusto ut videtur acriorem. Nam ut largiar Letronnio concedi non posse quod dixit artifices negligentius exarasse inscriptionem in qua litterae hinc inde vel apicibus ornatae sunt, Rochettus cupidius contendit utriusque inscriptionis palaeographiam adeo differre, ut, quum altera aetatem prodant primo saeculo epochae Christianae posteriorem potius quam anteriorem, uterque titulus eidem aetati iisdemque hominibus tribui nullo pacto possit. Hoc dictum eo audacius est, quod demonstrari non potest formam Γ pro Σ non paulo ante saeculum Christi tempora proxime antecedens usu receptam aut litteras ea aetate nondum hinc inde apicibus fuisse ornatas. Accedit quod inscriptiones ob litterarum paucitatem comparari inter sese accurate nequeunt. Itaque etiam nunc valet Letronnii iudicium, qui non multum a vero aberrare videtur statuens opus medio fere primo ante Chr. nat. saeculo tribui posse; potest paulo antiquius esse, non multo. Quodsi tanti est, quaerere hoc loco de usu litterarum diversas aetates prodentium in inscriptionibus eiusdem monumenti, satis ablegare lectorem ad Vol. II. n. 2278. sed res in aperto est. Quippe artifices ex aetate artis labentis consentaneum est in inscriptionibus primariis monumento imponendis usum vulgarem et vetustate sancitum diu retinuisse, non ut affectarent antiquitatem potius quam quod id moris esset. Praeterea miror quod Rochettum, qui nodum in scirpo quaerens tantopere perhorruit palaeographiae atque adeo dialecti differentiam, nihil movit palaeographica diversitas inscriptionis Atticae, ex qua Menodotum Tyrium sumpsit, et tituli in lamina plumbea exarati, cuius eundem Menodotum Tyrium auctorem fuisse voluit. Nempe arbitrium regnat in cupiditatibus. Quo pertinet etiam coniectura, qua Rochettus l. c. p. 206. statuam nostram ex insula Thera oriundam suspicabatur ob Iota mutuum in titulo quodam Theraeo exsulans. Quo

nihil potest cogitari levius. Statuam apud gentem Doricam ortam esse sponte patet. Itaque quum alter artificum Rhodius sit, coniciat aliquis potius statuam in insula Rhodo dedicatam esse. De dialecto Dorica in insula Rhodo diu servata cf. Elem. epigr. Gr. p. 185. Alter artificum sive Μηνόδοτος fuit, cuius nominis de vetustate disserit Letronnius (Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. XVII. p. 340 sq.), sive Ζηνόδοτος, potest esse ex gente aut non Dorica, aut Dorica ea, apud quam Dorismus severior (Μανόδοτος Aristophan. Av. 658.) maturius obsoleverit. Fructuosissime autem Rochettus aliam quaestionem tractavit quam Letronnius hac inscriptione oblata instituit de usu imperfecti ἐποίει et aoristi ἐποίησεν, uterque nescius occupatam a Lessingio (Laocoon §. 27.), ut monuit Keilius in Schneidewini Philologo I. p. 750. Nam quum Lessingius ex verbis Plinii H. N. Praef. I. p. 13. edit. Sillig., commentus esset artifices, qui operibus suis inscripserunt ἐποίησεν, omnes post Alexandri M. tempora et eos quidem paulo ante aetatem Imperatorum aut sub Imperato-

ribus floruisse, Letronnius eam regulam invertit ita, ut ex Plinii verbis demonstrare conaretur artifices antiquiores aoristo ἐποίησεν usos esse, mox, quum Apelles verecundia quadam ductus usum imperfecti ἐποίει praevisset, hunc imperfecti usum eo usque praevaluisse, ut Plinius tria non amplius ex aetate Apellis tempora insecuta opera novisset, in quibus aoristus ἐποίησεν esset exaratus; indeque collegit aoristi usum prodere aetatem vetustiore, imperfecti aetatem Alexandri M. temporibus recentiore. At Plinium hac in re errasse falsamque regulam esse a Letronnio excogitatam larga exemplorum copia demonstravit Rochettus, ut facile intelligi possit artifices qui post Apellem vixerunt crebro imperfecto illos quidem usos esse, non tamen ut usus aoristi qui semper obtinuit antiquatus esse videretur. Usum imperfecti vel antiquissimis temporibus non fuisse ignotum docet titulus Theraeus 6. Elem. epigr. Gr. p. 55.: $\alpha\zeta\omicron\lambda\omicron\mu\omicron\tau\alpha\gamma\alpha\gamma\alpha$ Postremo eandem rem tractavit H. Brunn. in Mus. Rhen. Nov. Ser. VIII. p. 235 sq.

6854. c.

In anaglypho, in quo repraesentatur Paridis apud Helenam adventus (Il. III, 423.); Helenae in sella sedenti assidet Venus, pone quam in alto Peitho; ante eas adveniens Paris chlamyde in tergum reiecta; denique Amor erecto vultu Paridem contemplan; est in museo Neapolitano; descripserunt Winckelmannus Monum. ined. n. 115. Mazochius Tab. Heracl. p. 138. Martorellus Thec. calam. T. II. p. 471. Vargas Macchiucca de ant. Neap. Colon. T. II. p. 421. aeri incisum; Inghirami Galleria Omerica tab. x. Gerhard et Panofka Neapels ant. Bildw. I. p. 69. n. 210.

ΠΙΘΩ				Martorellus plene habet ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.		
ΕΛΕΝΗ	ΑΦΡΟΔΙΤΗ	ΑΛΕΞ	Π[ε]ιδώ.	'Ελένη.	'Αφροδίτη.	'Αλέξ[ανδρος].

6854. d.

In anaglypho in museo Neapolitano; repraesentatur Orpheus Eurydicen abeuntem contemplan, adstante Mercurio; descripserunt Winckelmannus Monum. ined. p. 114. Martorellus Thec. calam. T. II. p. 471. Gerhard et Panofka Neapels ant. Bildw. I. p. 67. n. 206.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ	ΞΥΞΦΘΟ	ΗΡΜΗΣ		Martorellus dedit ΕΡΜΗΣ.	
			Εύρυδικη.	'Ορφεύς.	[Ε]ρμής.

6854. e.

In anaglypho in museo Neapolitano; repraesentantur Gratiae et quattuor Nymphae; descripserunt Gerhard et Panofka Neapels ant. Bildw. I. p. 82 sq. n. 275. (cf. Panofka Lettera all' Abb. Maggioro, Pal. 1825.).

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ	ΑΓΛΑΪΗ	ΘΑΛΙΗ	ΙΣΜΗΝΗ	ΚΥΚΑΪΣ	ΕΡΑΝΝΟ	ΤΕΛΟΝΝΗΣΟΣ
Εύφροσύνη.	'Αγλαΐη.	Θαλίη.	'Ισμίνη.	Κυκαΐς.	'Ερανν[ώ].	Τ[η]λόνησος.

6854. f.

In marmore in Britanniam allato; edidit Leakius Transact. of the Roy. society of Lit. Ser. II. T. I. 1843. p. 274. (conf. p. 305.), unde litteris minusculis repetiit Welckerus Mus. Rhen. 1845. p. 274. n. 53. Postremo edidit B. Hertz. in descriptione collectionis suae (Catalogue of the collection of antiquities ect. London 1851.) p. 154.

ΚΑΙΜΕΤΑΛΛΟΦ	ΚΡΑΤΗΣΑΙΑΓΛ	- - - - -
ΝΟΝΞΙΦΟΣΥΙΕ	ΕΛΛΗΝΩ	- - - - -
ΟΣΗΡΚΕΣΑΠΤΗ	ΕΝΙΑΥΤΟΙ	καὶ μετὰ λαοφ[ό]νον ξίφος υἱός ἤρκεσα π[ά]τρη
ΚΤΕΙΝΑΔΑΧΙΑ	ΠΡΟΣΔΕΜ	κτεῖνα δ' Ἀχιλλῆα γήραος εὐφραδίη·
5 ΛΗΑΓΗΡΑΟΣΕΥ	ΤΟΝΜΟΙΡ	ἐς δέκατον δ' ἐκράτησα Πα[υ]ελλήνω[υ] ἐνιαυτόν,
ΦΡΑΔΙΗ	ΟΥΤΙΣΕΧΕ	πρὸς δὲ μ[ε]τον Μειρῶν αὐτίς ἔχε[ι] δύνασιν.
ΕΣΔΕΚΑΤΟΝΔΕ	ΔΥΝΑΣΙΝ	Loquitur Priamus, cuius statua basi hoc epigrammate instructae imposita erat. Et gloriatur is, se etiam post Hectoris necem patriae defendendae parem fuisse. Noti enim strategematis, quo Achilles Paridis et Deiphobi manu perit, auctor fereba-

tur Priamus. Dictys IV, 10: „tum utroque exercitu sacrificio insistente Priamus tempus nactus Idaeum ad Achillem super Polyxena cum mandatis mittit”. Schol. Eurip. Hec. 585. λέγεται γὰρ κληθῆναι αὐτὸν

πρὸς τοῦ Πριάμου ὡς φίλον καὶ φονευθῆναι πρὸς Ἀλεξάνδρου διὰ βέλους. Tzet. Posthom. 387. παραφασίησι Πριάμου. Tangit hanc fabulam Lycophron 271.

6855.

Venetis in vestibulo bibliothecae S. Marci sub statua; missu Octavii Boehii edidit Muratorius T. III. p. MDCIX. 3. cum Lat. interpret. et not. Dedit etiam Zanetti Delle antiche statue Greche e Romane che nell' antisala della libreria di San Marco e in altri luoghi pubblici di Venezia si trovano, Venez. 1740. fol. P. I. tab. 25. Repetiit Viscontus Mus. Pio-Clem. T. III. p. 34. (p. 119. edit. Mediol.) Rursus exhibet Thiersch Itiner. Ital. T. I. p. 240.

ΠΡΟΘΕΩΝΟΙ
ΜΗΔΕΝΑΚΡΩΤΗ
ΡΙΑΧΕΝΘΑΔΕ

Vs. 1. extr. Mur. ΟΥ, Thiersch. COY. Vs. 2. Mur. ΔΕΝΚΡΩΤΗ; hodie M laesum est. Vs. 3. Mur. ΟΙΑΧΕΝΘΑΔΕ; hodie ultimum Ε, quod habent etiam Zanetti et Viscontus, evanidum est.

Πρὸς θεῶν σοι, μηδὲν ἀκρωτηριάσης ἐνθάδε.

Viscontus recte notat esse ex Graecia allatam statuam, non Faustinae Antonini Pii uxoris, ut putabatur; sed mulieris cuiusdam, cuius tumulo imposita erat more Graecorum. Comparantur Cicero nis oratio pro domo §. 43. et Anthologiae Palatinae epitymbium n. 649. Versum Thierschius dicit esse trochaicum. Ac videtur auctor talem versum facere voluisse. Ut hic ἀκρωτηριάσης producta paenultima, ita alibi etiam ἡργάσατο producta secunda syllaba.

6855. b.

In parva statua aenea repraesentante hominem sedentem seminudum tam macrum, ut similis sit σκελετῶ, reperta prope Augustam Suessionum (Soissons) in Gallia, in flumine Axona (Aisne), collectionis Com. de Jessaint; litterae punctis delineatae sunt in pallio quod tegit crura statuae; edidit Adr. de Longperier Revue archéol. I, 2. p. 458 sq. in tab. aeri incisa.

ΕΥΔΑΜΙΔΑΣ

ΠΕΡΔΙΚ

Εὐδαμίδας Περδικ(κα).

Statua videtur alicubi in templo Aesculapii aut Apollinis dedicata fuisse pro restituta salute. Editor apte comparat effigiem hominis, cui diuturno morbo carne consumpta sola reliqua erant ossa, dedicatam Delphis ab Hippocrate Pausan. X, 2, 4. Ex compositione caesariei statuae editor colligit opus pertinere ad aetatem Imperatorum, cui etiam addicunt formae litterarum.

6855. c.

In lapide cocto s. tegula in antiquario musei Berolinensis (4750. 4815.).

ΕΡΜΟΚΡΑ

ἘρμOCRά(τους).

6855. d.

Monumentum chronologicum, quod in museo Capitolino asservatur; de patria nihil constat, nisi quod e campo Romano Romam delatum esse dicunt. Tabula est marmoris mollissimi, quod Palombinum vocant Itali (cf. Vol. III. p. 845.); tabulae quod superest fragmentum altum est 3 poll. latum 3½, marginibus ubicunque fractis. Fuit autem ab altera parte sculpta, ab altera inscripta. Sculptura exhibet apparatus bellicum; equum in medio positum circumstant milites; quare fuerunt, qui de Bucephalo ad Alexandrum a Mardis reducto cogitarent. Qui cautius iudicant, totum opus nimis detritum esse fatentur, quam ut de hominum habitu atque universa imaginis ratione quidquam certi effici possit. Inscriptio in columnas disposita fuit; duarum columnarum fragmenta servata sunt, quorum alterum XXVI vel — si reliquarum vestigia adnumerare volueris — XXXVI habet lineas, alterum XXX. Litterae sunt minutissimae eaeque tam leviter exaratae usuque adeo detritae, ut nudo oculo non omnes discerni possint. Haec tabula a. 1845. primum innotuit atque in consessu instituti, quod dicunt, romani archaeologici proposita est, in cuius actis menstruis (Bull. 1845. p. 82. p. 191 sq.) Secchius primus de argumento tabulae exposuit. Qui dum doctam monumenti editionem parat, ectypum tabulae gypso factum, quale in hoc scripturae genere minime potuit edituro sufficere, sub manus venit Garuccio V. D. Neapolitano et ab eodem in actis acad. Herculensis a. 1855. editur. Quo facto Melchiorius, qui museo romano Capitolino administrando summa laude praeest, tabulam, quam prave editam aegre ferebat, non modo ipse accuratissime exprimendam curavit, sed etiam Henzenio nostro ita tradidit, ut hic omni otio atque diligenti studio eam describere atque inquirere posset. Edidit idem in museo Rhenano anni 1853. p. 161 sq.

[Textum vide pag. seq. interpositum.]

Tabula est chronologica, eo consilio composita, ut longa temporum series oculis commode submissa memoriae obtuentium facilius infingeretur; cuius generis alia monumenta exstant, et inscriptione

et sculptura ornata, quae ad erudiendae iuventutis usum facta esse videntur. Cf. de his monumentis disserentem Iahnium in libro „Kieler Studien” p. 148 sq. Sed differt a similibus tabulis haec, de qua agi-

[Continuatur p. 18.]

A.

^ C
—ΠΙΜΙC
—ΜΟΝΕΞΗΙ
ΔΔ ΤΗΡΟΥCΚΩΝΠΙ

5 ΙΟΔΕΥΤΕΡΟΝ ΚΑΙΚΙ
ΘΩΝΕΙC ΑΙΓΥΠΤΟΝ ΕΒΑCΙΛΕ
ΥCΕΝ ΑΦΟΥΕΤΗ ΡΓ
ΑΦΟΥ ΜΑΡΙΟC CΩCΤΙΑΝ ΚΑΤΑΛΑ
ΒΟΜΕΝΟC ΚΑΙ ΑΝΑΓΚΑCΑC CΥΝ . . .
10 ΘΑΙΟΥ ΚΕΜΜΕΙΝΑ CΤΗ ΠΙCΤΕΙ
ΟΚΤΑΟΥΙΟΝ ΑΠΕΚΤΕΙΝΕΝ CΥΛΛΑC
ΔΕ ΠΙΤΗC ΑΤΤΙΚΗC ΑΘΗΝΑC
ΕΞΕΠΟΛΙΟΡΚΗCΕΝ ΕΤΗ ΡΒ
ΑΦΟΥ ΦΙΜΒΡΙΑC ΜΙΘΡΑΔΛΤΟΥCΤ
15 ΡΑΤΟ ΠΕΔΟΝ ΠΕΡΙΚΥΖΙΚΟΝ
ΕΝΙΚΗCΕΝ ΚΑΙ ΙΛΙΟΝ ΕΞΕΠΟ
ΛΙΟΡΚΗCΕΝ ΚΑΙ ΥΠΟ CΥΛΛΑ
CΥΝCΧΕΘΕΙC ΕΑΥΤΟΝ ΑΝΕΙ
ΛΕΝ ΚΛΙΜΙΘΡΑΔΑΤΗC ΠΡΟC
20 CΥΛΛΑΝ CΥΝΘΗΚΑC ΕΠΟΙΗ
CΑΤΟ ΚΑΙ ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ ΤΟ
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΙC ΒΙΘΥΝΙΑΝ
ΚΑΤΕΛΘΩΝ ΕΒΑCΙΛΕΥCΕΝ ΚΑΙ
ΑΡΙΟΒΑΡΖΑΝΗC ΕΙC ΚΑΠΠΑ
25 ΔΟΚΙΑΝ ΚΑΤΗΧΘΗ ΑΦΟΥΕΤΗ Ρ
ΑΦΟΥ CΥΛΛΑC ΝΩΡΒΑΝΟΝ ΝΙΚΑ
ΠΕΡΙ ΚΑΠΥΗΝ ΚΑΙ ΜΑΡΙΟΝ ΤΟΝ
ΥΠΑΤΟΝ ΕΝ ΠΡΑΕΝΕCΤΩΙ CΥΝ
ΚΛΕΙCΑC ΔΙΑΔΙΔΡΑCΚΟΝΤΑ
30 ΑΠΕΚΤΕΙΝΕΝ ΑΦΟΥΕΤΗ ΡΗ
ΟΥCΥΛΛΑC ΔΙΚΤΑΤΩΡ ΕΓΕΝΕΤΟ
ΤΗ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥΔΕ ΡΖ
ΟΦΥCΚΩΝ ΕΠΙ
ΓΕΝΕΤΗ ΡC
35 ΙΦΙΛΑ
Π

A.

1-7 ἀφ' οὗ Σύλλας ἐπὶ Μιθ[ραδατικὸν πόλε]μον
ἐξῆ[λθεν καὶ Σω]τῆρ ὁ Φύσκων π
τ]ὸ δεύτερον καὶ κ[ατελ]θὼν εἰς Αἴγυπτον
ἐβασίλευσεν ἀφ' οὗ ἔτη ργ.
8-13 ἀφ' οὗ Μάριος Ὄστίαν καταλαβόμενος καὶ
ἀναγκάσας συν[έστ]θαι οὐκ ἐμμένει τῇ πίστει
Ὀκταούσιον ἀπέκτεινεν, Σύλλας δ' ἐπὶ τῆς Ἀττικῆς
Ἀθήνας ἐξεπολιόρκησεν ἔτη ρβ.
14-25 ἀφ' οὗ Φιμβρίας Μιθραδ[ά]του στρατόπεδον περὶ
Κύζικον ἐνίκησεν καὶ Ἴλιον ἐξεπολιόρκησεν καὶ
ὑπὸ Σύλλα συνσχεθεὶς ἑαυτὸν ἀνείλεν κ[α]ὶ Μιθρα-
δάτης πρὸς Σύλλαν συνθήκας ἐποιήσατο καὶ Φιλο-
πάτωρ τὸ δεύτερον εἰς Βιθυνίαν κατελθὼν ἐβασί-
λευσεν καὶ Ἀριοβαρζάνης εἰς Καππαδοκίαν κατή-
χθη, ἀφ' οὗ ἔτη ρ.
26-30 ἀφ' οὗ Σύλλας Νωρβανὸν νικᾷ περὶ Καπύην καὶ
Μάριον τὸν ὑπάτον ἐν Πρα[ι]νεστῶ συνκλείσας δια-
διδράσκοντα ἀπέκτεινεν, ἀφ' οὗ ἔτη ρη.
31-32 ἀφ' οὗ Σύλλας δικτάτωρ ἐγένετο, [ἔ]τη μέχρι
τοῦδε ρζ.
33-34 ἀφ' οὗ Σωτῆρ] ὁ Φύσκων ἐπι[καλούμενος ἀπέθα-
ν]εν ἔτη ρδ.

INSCR. GR. VOL. IV.

B.

ΑΦ
ΤΟ
ΑΦΟΥ>
ΝΟΜΟΙ

5 ΑΝΑΧΑΡΣΙC CΥCΤΙ
ΠΑΡΕΓΕΝΕΤΟ ΑΦ
ΑΦΟΥ ΚΡΟΙC CΟC ΛΥΔΩΝ ΕΒΙ
ΑΦΟΥ ΟΙC CΟΦΟΙ ΩΝΟΜΑCΘΗCΑΙ
ΑΦΟΥ ΠΕΙCΙCΤΡΑΤΟC ΕΤΥΡΑΝΝΕΥC
10 ΝΑΙC ΚΑΙ ΑΙC ΩΠΟC ΥΠΟ ΔΕΛΦΩΝ
ΜΝΙCΘΗ ΕΤΗ ΦΘ
ΑΦΟΥ ΚΡΟΙC CΟC ΚΥΡΩ ΥΠΟ ΧΕΙΡΙΟC
ΑΦΟΥ ΚΑΜΒΥCΗC ΑΙΓΥΠΤΟΝ ΚΑΤΙ
ΚΑΙ ΠΥΘΑΓΟΡΑC ΕΑΛΩ ΕΤΗ ΦΜ
15 ΑΦΟΥ ΑΡΜΟΔΙΟC ΚΑΙ ΑΡΙCΤΟΓΕΙΤΩΝ
ΠΑΡΧΟΝΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΑΝΕΙΛΟΝ
ΔΑΡΕΙΟC ΕΠΙCΚΥΘΑC ΔΙΕΒΗCΕΥΞΑ
ΚΙΜΜΕΡΙΟΝ CΩCΠΟΡΟΝ ΕΤΗ ΦΚΗ
ΑΦΟΥ ΞΕΡΞΗC ΚΑΤΑ ΑΒΥΔΟΝ ΖΕΥΞΑC
20 ΕΛΛΗCΠΟΝΤΟΝ ΔΙΕΒΗ ΚΑΙ ΘΕΜ
ΤΟΚΛΗC ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΟΥC ΒΑΡ
ΡΟΥC ΕΝΙΚΑ ΑΦΟΥΕΤΗ ΥΡ
ΑΦΟΥ CΩΚΡΑΤΗC ΟΦΙΛΟC CΟΦΟC
ΚΛΕΙΤΟC ΟΕΦΕCΙΟC ΚΑΙ ΑΝΑΞΑ
25 ΚΑΙ ΠΑΡΜΕΝΙΔΗC ΚΑΙ ΖΗΝΩΝ ΕΤΗ
ΑΦΟΥ ΟΠΕΛΟΠΟΝΝΗCΙΑΚΟC ΠΟΛ
ΕΝΕCΤΗ ΚΑΙ ΘΟΥΚΥΔΙΔΗC ΗΝ ΕΤΗ
ΑΦΟΥ ΓΑΛΑΤΑΙ ΡΩΜΑΙΟΥC ΝΙΚΗ
ΕCΧΟΝ ΡΩΜΗΝ ΕΤΗ ΥΑ
30 ΑΝΕΙC

B.

1-2 ἀφ' οὗ το
3-6 ἀφ' οὗ [Σόλων ἤρξεν Ἀθηναίων καὶ] νόμο[υ]c αὐ-
τοῖc ἔθηκε καὶ] Ἀνάχαρσιc ὁ C[κύθη]c εἰc Ἑλ-
λάδα] παρεγένετο ἀφ' οὗ ἔτη . .
7 ἀφ' οὗ Κρείcτοc Λυδῶν ἐβ[α]σίλευσεν, ἔτη . .
8 ἀφ' οὗ οἱ σοφοὶ ὠνομάcθηcα[ν] ἔτη . .
9-11 ἀφ' οὗ Πειcίcτρατοc ἐτυράννευc[εν ἐν Ἀθῆ]ναιc καὶ
Αἰcωποc ὑπὸ Δελφῶν [κατεκρη]μνίcθη, ἔτη φθ.
12 ἀφ' οὗ Κροῖcτοc Κύρω ὑποχείριοc [ἐγένετο, ἔτη . .
13-14 ἀφ' οὗ Καμβύcηc Αἴγυπτον κατ[εστρέ]ψατο] καὶ
Πυθαγόραc εἶλω, ἔτη φμ.
15-18 ἀφ' οὗ Ἀρμόδιοc καὶ Ἀριcτογεῖτων [Ἴπ]παρχον τὸν
τύραννον ἀνείλων [καὶ] Δαρεῖοc ἐπὶ Cκύθηc διέβη
ζεῦξα[c τὸν] Κιμμέριον Β[ε]cπορον ἔτη φκη.
19-22 ἀφ' οὗ Ξέρξηc κατ' Ἀβυδον ζεύξαc [τὸν] Ἑλλή-
cποντον διέβη καὶ Θεμ[ι]cτοκλήc ναυμαχίᾳ τοῖc
βαρ[βα]ροc ἐνικά, ἀφ' οὗ ἔτη υα.
23-25 ἀφ' οὗ Cωκράτηc ὁ φιλόcτοφοc [καὶ Ἡρά]κλειτοc
ὁ Ἐφέcιοc καὶ Ἀναξ[α]γόραc] καὶ Παρμενίδηc καὶ
Ζήνων, ἔτη . .
26-27 ἀφ' οὗ ὁ Πελοποννηcιακὸc πόλ[εμο]c ἐνέcτη καὶ
Θουκυδιδηc ἦν, ἔτη . .
28-29 ἀφ' οὗ Γαλάται Ρωμαίοc νικῆ[σαντεc] ἐcχον Ῥώ-
μην ἔτη υα.

C

mus, non una ratione. Historia enim quam tractat non est graeca, neque romana sed universa. Rerum gestarum autem, quarum in hoc fragmento exstat memoria, is est ordo, ut quae septimo urbis saeculo gesta sunt, in anteriore columna, quae inter Solonem atque diem Alliensem evenerunt, in posteriore referantur. Decurrunt tempora sinistrorsum, ita ut, dum incolumis erat tabula, omnium rerum in ea memoratarum antiquissima in capite fuerit illius columnae, quae prima fuit a dextra, recentissima autem in pede columnae omnium maxime ad sinistram positae. Quodsi quis a recentiore aevo ad antiquiora progredi volebat, in unaquaque columna ab infima parte ascendere debebat legendo, quasi adverso flumine ad fontem pergas. Tempora appositis annis notantur. Anni autem ex eo quo auctor tabulae scribebat, anno computantur; id quod patet ex col. A. vs. 32. μέχρι τούδε. Qua in re mirum est annos chronographi cum annis Romanorum civilibus nusquam congruere; namque aut in duos annos divelluntur quae ad eosdem Consules pertinent sicut bellum Praenestinum et Sullae dictatura, aut quae duorum annorum consularium sunt ut Marii reditus atque expugnatio Athenarum, uno coniunguntur anno. Quodsi annum tabulae, unde omnia pendent, quaerimus, reperimus eum, qui partim respondeat anno urbis 768, partim 769; quod ut uno exemplo probetur, annus 98, quo anno exeunte secundum tabulam bellum Praenestinum gestum est, eo ducit, ut anno urbis 769 tabulam scriptam esse statuamus; annus 768 vero efficitur, si 97 annorum intervalum, quod inter dictaturam Sullae et annum tabulae intercedere dicitur, respicimus. Quid igitur? Anne putamus chronographum nostrum ex eo ipso mense, quo scribebat, tempora computasse atque illinc duodenorum mensium mensura annos ita definiisse, ut iustus eorum ordo omnino perturbaretur? Ita videtur Henzenius tabulae singularitatem explicare voluisse, sed haec ratio ab omni usu nimis abhorret. Itaque quum minime putandum sit, chronographum suum sibi annum finxisse, quo antiquitatem novo modo emetiretur, aliam annorum rationem antiquitatis usu sancitam illum secutum esse verisimillimum est. Quo genere nulla epocha, puto, inveniatur, quam rationibus chronographi subesse probabilius sit, quam epocha ut dicunt Alexandrina, quae inter Graecos Alexandriae inventa apud orientales homines diu obtinuit. Conf. Ideler. Enchir. Chronol. I, 140. Annus enim chronographi cum, ut Henzenius intellexit, videatur esse talis, ut a fine consularis anni exorsus maiorem partem insequentis anni complectatur, simillimus est anno Alexandrino, quem constat a. d. 11. Septembris initium habuisse; unde patet quomodo factum sit, ut quae exeunte aliquo consulatu facta sunt, a chronographo plerumque cum iis coniungantur, quae ad sequentes magistratus referri soleant. Peregrinae epochae usu non est cur offendamur in monumento Italico, cuius sermo est peregrinus atque origo ignota. Accedit quod rerum Aegyptiacarum diligentius haberi

videtur ratio, quam ab eo expectaveris, qui universae historiae quendam conspectum proponere voluerit; certe in parvulo fragmento prioris columnae eiusdem regis e stirpe Ptolemaeorum oriundi duobus locis mentio fit eiusque vita pro brevitate ea, cui in eiusmodi tabulis chronologicis studendum est, accuratissime enarratur; unde non temere aliquis coniecero auctorem tabulae aut ipsum fuisse Alexandrinum aut tabulam suam nescio qua de causa Alexandrinorum usui accommodare voluisse aut denique prototypon quod dicunt tabulae Alexandriae vel a quodam Alexandrino factum esse, namque hoc ipsum quod superest monumentum quo minus Graeca manu exaratum esse credam, prohibet scripturae ratio, velut in nomine Πρανεστῶν, quod prima manu Πρανεστῶν scriptum fuit, quo errore Latina manus sese prodere videtur.

Gravius est si quis obiecerit ne sic quidem omnes difficultates chronologicas tolli.

Etenim si annum chronographi, unde tota temporum ratio exorditur, eum esse statuamus, qui a mense Septembri anni urbis 768 usque ad eundem mensem anni 769 extenditur, quomodo explicabimus, annum 98, quem ante Septembrem anni urbis 672 finiri ex iis, quae monuimus, efficitur, eo usque extendi, ut quae m. Novembri facta esse scimus, complectatur? Complectitur autem bellum Praenestinum, quod post cladem Telesini gestum est; cum Telesino autem, ut tradit Velleius II, 27, Kalendis Novembribus dimicatum est. Qua in re chronographus aut temporum seriem aliter traditam sequi malebat aut in adornandis fastis parum accuratus fuit; neque enim quisquam aut eruditionem aut diligentiam magnopere laudandam in hoc opere inesse contenderit; id quod cum aliis probetur exemplis, tum in remotioribus temporibus maxime conspicuum est; sic philosophos Graecos aetatis maxime diversae uni anno adscriptos vides.

A. vs. 1-7. Initium fragmenti ab Henzenio, qui in illustrando titulo viam egregie munivit, e paucis quae supersunt litterarum vestigiis feliciter restitutum esse nulla dubitatio est. Eundem sequor in titulo restituendo, notans tantum, ubi aliter sentio. Ptolemaei X. Philometoris II. Σωτήρος II. Lathyri historiam exposuit Letronnius Inscr. Aeg. I. p. 56. 66. 79. Post decem annorum regnum in Cyprum insulam secedere coactus est, unde cum undevicesimo rediisset anno, iterum rex factus est; id quod Letronnius a. u. 665 evenisse putabat; sed annus tabulae respondet anno urbis 66 $\frac{6}{7}$ atque hanc computationem confirmat, quod Lepsius in dissertatione academ. (über einige Ergebnisse der ägypt. Denkm. f. d. Ptolemäergeschichte) in scriptis acad. Berol. 1852. p. 505. anno ante Chr. 88, ab u. 666 Ptolemaeum illum regnum recuperavisse ex monumentis demonstravit. In fine vs. 4. quod Henzenius coniecit π[αρακληθεῖς] vix commendandum est; παρακαλεῖν enim est ad auxilium advocare, quod hic nude positum sententiae parum convenit. Accedit quod tot

litteris spatium quod vacuum est non sufficit. Equidem praetulerim παρῆν.

vs. 8-13. Henzenius obiectum verbi ἀναγκάσας recte desiderans, ante id Ῥώμην, Ῥωμαίους vel σύγκλητον excidisse coniecit. Haud improbabiler. In vs. 12. nota ΤΗΙΣ pro ΤΗΣ scriptum.

vs. 14-25. Res a Fimbria in Mysia gestas narrat Appianus c. 52., ubi victoria apud Cyzicum memoratur nulla, sed hinc non efficitur chronographum falsum esse. Eiusdem imperatoris mors minus recte ante foedus a Sulla ictum posita est, nullo alio consilio, nisi ut quae ad eundem pertinerent Fimbriam, eodem loco comprehenderentur. Nicomedes Philopator et Ariobarzanes, uterque a Romanis contra Mithridatem in regnum restitutus, ex Appiano Mithr. 10 sq. 15. 18. 60. noti sunt.

B. vs. 3-6. de tota loci sententia dubitari nequit, quamquam in singulis verbis, quae cum Henzenio inserui, non omnia certa esse vix est quod moneam. Ceterum in tota hac altera columna numeri annorum multo magis detriti sunt aut prorsus

evanuerunt neque fieri potest, ut certa coniectura restituantur, quum chronographus suam sequatur temporum rationem a vulgari computatione eo magis alienam, quo antiquiora sunt tempora, de quibus agitur. Itaque Croesi regnum ultra Pisistratum remotum esse videmus, ut inter utrumque intercedat septem sapientium epocha, quam Olympiadis undequingagesimae anno tertio aut duodequingagesimae quarto statuunt. A Pisistrato regnum occupante usque ad Hipparchi necem computantur anni quinquaginta duo, ita ut verisimillimum sit, etiam in nostra tabula sicut in marmore Pario Hipparchi mortem Pisistratidarumque fugam ad eundem annum relatas esse.

De singulis nihil addam nisi in vs. 15-18. miro errore de Cimmerico Bosporo a Persis iuncto tradi. In anno apposito dubium est post duas notas numerales ὕξ excideritne tertia necne.

In fine canonem epocharum, qualis ex hoc fragmento restitui potest, in tabula descriptum proposui:

Annus chronographi	urbis	a. Chr.	Res gestae
"	"	"	Solon leges condit.
"	"	"	Anacharsis Athenis adventus.
"	"	"	Croesus Lydorum rex.
"	"	"	Septem sapientes.
579	191	563	Pisistratus regnare coepit.
"	"	"	Aesopus Delphis occisus.
"	"	"	Croesus victus.
540	230	524	Aegyptus a Cambyse expugnata.
528	242	512	Hipparchus interfectus.
"	"	"	Darii contra Scythas expeditio.
? 490	280	474	Xerxes Hellespontum iungit.
"	"	"	Themistocles Persas vincit.
"	"	"	Socrates, Heraclitus, Anaxagoras, Parmenides, Zeno.
"	"	"	Belli Peloponnesiaci initium.
401	369	"	Roma a Gallis capta.

103	66 $\frac{6}{7}$		Sullae contra Mithridatem expeditio.
			Ptolemaeus Soter II. iterum rex factus.
102	66 $\frac{7}{8}$		Marius occupat Ostiam; bellum Octavianum.
			Sulla Athenas expugnat.
100	66 $\frac{8}{8}$		Fimbriae apud Cyzicum victoria, mors.
			Mithridatae cum Sulla foedus.
			Nicomedis in Bithyniam, Ariobarzanes in Cappadociam reditus.
98	67 $\frac{1}{2}$		Sullae ad Capuam victoria.
			Marii iunioris mors.
97	67 $\frac{2}{2}$		Sulla dictator.
96	67 $\frac{3}{2}$		Ptolemaei Σωτήρος mors.

6855. e.

In anaglypho repraesentante gladiatorem, quod asservatur in museo Britannico; ex schedis Samuelis Birchii edidit Gerhardus Archaeol. Zeitung 1848. p. 202.

ΙΛΑΡΟΣ

Ἰλαρος.

6855. f.

In anaglypho duos gladiatores pugnantes repraesentante, quod asservatur in museo Britannico; ex schedis Samuelis Birchii edidit Gerhardus Archaeol. Zeitung 1848. p. 202.

ΑΠΕΛΥΘΗΣΑΝ

ΑΜΑΖΩΝ ΑΧΙΛΛΙΑ

Ἀπελύθησαν.

Ἀμαζῶν Ἀχιλλ[ε]α.

An sensus est: Ἀμαζῶν Ἀχιλλεῖα ἐνίκησεν? Gerhardus putabat nomina esse familiae gladiatorum Ἀμαζῶν Ἀχιλλεῖα. Gladiator Ἀχιλλεὺς habetur Vol. II. n. 3291.

SECTIO TERTIA.

6856.

Romae, olim in hortis magni Ducis Etruriae; transcripsit Ursinus, edidit Gruterus p. CCLXXXVIII. 5. repetierunt Grotius Anthol. Graec. cum annotatione Hieronymi de Bosch, V. p. 288., Welckerus Syllog. epigr. p. 69. Meineke ad Babrii fabulas Aesopaeas a Lachmanno editas, Berol. 1845. p. 173. litteris minusculis.

ΟΚΛΕΙΝΟCΙΝΙCΒΑCΙΛΕΩCΑΜΑΖΑCΠΟC
 ΟΜΙΘΡΙΔΑΤΟΥΒΑCΙΛΕΩCΚΑCΙΓΝΗΤΟC
 ΩΓΑΙΑΠΑΤΡΗCΚΑCΠΙΑCΠΑΡΑΚΛΗΟΡΑC
 ΙΒΗΡΙΒΗΡΟCΕΝΘΑΔΙΤΕΤΑΡΧΥΤΑΙ
 5 ΠΟΛΙΝΠΑΡΙΡΗΝΗΝΕΔΕΙΜΕΝΙΚΑΤΩΡ
 ΕΛΑΙΟΘΗΛΟΝΑΜΦΙΜΥΓΔΟΝΟCΝΑΜΑ
 ΘΑΝΟΝΔΟΠΑΔΟCΑΥCΟΝΩΝΑΓΗΤΟΡΙ
 ΜΟΛΩΝΑΝΑΚΤΝΑΡΘΙΚΗΝCΦΥCΜΙΝΗΝ
 ΠΡΙΝΠΕΡΠΑΛΑΖΑΙΧΕΙΡΑΔΗΙΩΛΥΘΩΡΙ
 10 ΙΦΘΙΜΟΝΑΙΑΙΧΕΙΡΑΔΟΥΡΙΚΑΝΟΖΩΡ
 ΚΑΙΦΑCΓΑΝΟΥΚΝΩΔΟΝΤΙΠΕΖΟCΙΠΙ
 ΟΔΑΥΤΟCΙCΟCΤΑΡΘΕΝΟΙCΙΝΑΙΔΟΙΑΙC

Ὁ κλεινὸς ἴνις βασιλέως Ἀμάζασπος,
 ὁ Μιθριδάτου βασιλέως κασίγνητος,
 ᾧ γαῖα πατρ[ί]ς Κασπίας παρὰ κλή[θ]ρας,
 Ἰβηρ Ἰβηρ[ισιν] ἐνθάδὶ τετάρχεται,
 5 πόλιν παρ' ἰρήν, ἣν ἔδειμε Νικάτωρ
 ἐλαιόθηλον ἀμφὶ Μυγδόνοσ νᾶμα.
 θάν[ε]ν δ' ὀπαδὸς Αὐτόνων ἀγ[ακλει]τ[ῶ]ν
 μολῶν ἀνακ[τι] Παρδικῆν [εἰ]φ' ὑσμίνην,
 πρὶν περ παλά[ξ]αι χεῖρα δῆν λύθω,
 10 ἰφθιμον αἰαῖ χεῖρα δουρὶ κα[ὶ] τ[ῶ]ξ[ω]
 καὶ φασγάνου κνώδοντι, πεζὸς ἰπ[πεύ]ς τε.
 ὁ δ' αὐτὸς ἴσος παρθένοισιν αἰδοίαις
 - - - - -
 - - - - -

Epitaphium choliambis factum, in fine mutilum. Celebratur Amazaspus, regis Mithridatis frater, qui Imperatorem Romanorum ad bellum Parthicum secutus, prope urbem ad fluvium Mygdonem a Seleuco Nicatorē conditam ex morbo, ut videtur, diem supremum obiit. Lapis nescio quo casu delatus Romam est. Amazaspus ex Iberia oriundus prope Caucasum inter Colchidem et mare Caspium. Mithridatis Iberi mentionem fieri in rebus Tiberii, Caii, Claudii, Neronis (Tacit. Ann. VI, 52. 53. XI, 8. 9. XII, 44. 45. 47. Dio Cass. LVIII, 26. LX, 8.) Boschius annotavit monuitque, quum illi Imperatores ipsi in Parthiam profecti non sint, iuniorē quendam Mithridaten intelligendum esse, ab illo genus ducentem, fortasse regem illum Iberorum, qui una cum aliis regibus a Traiano in fidem acceptus dicitur

(Eutrop. VIII, 2.). Certe Traianus intelligi potest Imperator esse ille, quem Amazaspus secutus contra Parthos est. Constat enim et ipsum profectum esse ad bellum Parthicum et saepe versatum in locis prope Nisibin s. Antiochiam Mygdoniae, a Seleuco Nicatorē conditam (Dio Cass. LXVI, 26. 30.). Vs. 1. nomen Ἀμάζασπος compositum videtur ex σποῦ, ut Ἀρμασποί. Cf. Boeckhium Vol. II. p. 111. b. Vs. 3. Κασπίαις παρὰ κλήθραις scripsit Meinekius. Vs. 4. Ἰβηρ[ισιν] coniectura est Hermanni a Meinekio recepta. Vs. 6. ἐλαιόθηλος formatum ut νεόθηλος pro νεοθαλής ap. Aeschyl. Eumen. 429. Vs. 7. de suppresso augmento in θάνεν Meinekius comparat Apollonidis Nicaeni et Diogenis Laertii versus choliambos ab ipso repetitos l. c. p. 171. Ibid. in fine ΑΓΗΤΟΡΙ corruptum esse sponte patet. Meinekius ἀρειτόλμω suspicatur fuisse. Ingeniose, non probabiliter tamen. Videtur lectio tradita ex coniectura orta, postquam litterae in lapide superstites partim male lectae partim male compositae sunt. Fuerit ΑΓ... ΗΤΟΥ... Ι. e. ΑΓ... ΕΙΤΩΝ—ἀγ[ακλει]τῶν. Vs. 10. extr. litteris ΚΑΝΟΖΩΡ subesse ΚΑΙΤΟΖΩΙ probabiliter coniecit M. Hauptius; quam coniecturam Meinekio indicavit Hermannus. Vs. 11. extr. ἰππεύς τε supplevit Scaliger ap. Gruter. p. cccvii. In fine epigrammatis nonnulla deesse nemo non videt. Hermanni supplementum: κάλλει τε μορφῆς καὶ φρενῶν γαληνεῖη, Meinekius protulit; sed plura deesse sponte patet. Expectatur enim mortis Amazaspi descriptio.

6857.

In marmore; edidit Gruterus p. CCLXXXVIII. 6. conf. not. p. CCCVIII.

ΑΤΕΙ :::: ΡΙΝΕ :::: ΡΙΔΕΙΚΕΤΟΝ ΛΗ:ΔΡΟΕΑΟ|
 ΑΤΟΝΑΕΚΑΝΙ ΗΤΕΙΝΑΤΟ ΠΑΛΟΚΝΙΟ
 ΑΕΝΙΜΕΕΣΙΤΕ ΤΙΜΕΝΟΝ ΗΓΕΜΟΝΕΣΕΙ
 :::: ΔΕΓΙΑΗΙΜΤΡΑΜΕΝΟΝΙΟΙΜΕΝΙ
 5 :::: ΜΙΡΟΙΣΙΝΠΙΦΟΙΜΕΝΗΕΛΕΓΟΙΣΙΝ
 ΑΙΜΕΝΗΙΟΙΗΓΑΜΜΟΡΟΝΕΥΕΠΙΗΣ
 ΤΟΜΕΝΟΙΧΕΤΑ :::: ΤΟΝΥΠΛΗΜΗΣΙΝΑΝΑΥΡΟΥ
 ΤΗΕ :::: ΥΑΙΡΑΠΤΗΝΥΡΑΜΕΝΟΙΟΛΙΘΟΝ
 :::: ΝΔΑΡΥΠΤΕΡΟΕΝΕΗΝΑ :::: ΠΑΛΑΙΟΗΚΑΤΟΙΥΜΙΟ
 10 ΑΝΡΙΑΝΟΣ ΜΟΥΣ :::: ΑΙΜΟΝΑΦΙΝΓΑΤΝΥΝ
 :::: ΖΡΔΕΝΟΨΙΓΟΝΟΙΣΙΝΠ :::: ΚΛΕΑΤ ::::
 :::: ΜΑΠΑΜΙΗΣΑΙ ΑΛΟΣΕ ΥΦΡΗΥΝ

Γ]εί[νωσκ' ω̄ πα]ρ[οδ]ε[ιτ', α]ριδείκετον [αν]δρ[ε]ς] αοι[δην,
 ταν [Α]ε[υ]κανή [γ]είνατο Πα[τροφίλ]ο[υ]
 - - - εσ]σι τετιμένον ήγεμόνεσ[σ]ι
 νυν] δ' επ' Α[παμί]η μ[υ]ρ[ο]μενον [φ]ιμ[εν]η.
 5 η̄ κλαίει λυγ]ροίσι [ε]πι φ[ι]μ[εν]η ελέγοισιν
 λειπο]μένη [τ]σίη[ς] α]μμορον ευεπίης.
 και] τὸ μὲν [υ]χετ' α]ω]τον υπ' [α]γκοίν]ησιν [α]ναύρου
 τῆ]δε [κατ]α[γ]ραπτῆν [ε]ύραμένοιο λίθον.
 η̄]δ' ᾱρ' υπερ]εν ε̄ην α[ί]ας, πα[ρε]θήκατο [τ]ύμ[βω]
 10 Α[δ]ριανὸς Μουσ[ῶν] δαίμον' ἀφ' [α]γ[νο]τ[άτ]ω[ν],
 ὄφρα] ἐν ὀψυγόισιν [α]γα]κλέα τ[α]ῦτα γένοιτο
 μνήματ'] Απαμίης [μ]ι[μ]ά[δ]ος εὐφρ[ο]σ[ύ]νης.

Videtur Hadrianus quidam Apameae pantomi- σῶν vocavit auctor. Ceterum apographum tam male
 mae sepulcrum condidisse ad torrentem, quo illa se habet, ut mirum non sit, si hinc inde ductus
 interierat, atque in sepulcro posuisse simulacrum interpretis aciem fefellerunt.
 defunctae, quam, opinor, δαίμονα ἀφ' ἄγνωσάτων Μου-

6858.

In domo Comitum de Guilford, in marmore: ex schedis Peyssonelii misit Ziegler. Habeo etiam ex schedis Odofr. Mülleri.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝΕΥΤΥΧΟΥ·
 ΗΡΙΟΝΕΙΜΙΚΑΙΟΥΚΕΝΟΝ
 ΟΣΤΕΑΓΑΡΜΟΙ
 ΠΕΜΨΕΝΑΔΕΛΦΕΙ
 5 ΟΥΦΡΟΝΤΙΣΑΠΕΙΤΑ
 ΛΙΗΣ·ΑΛΓΕΑΔΕΛΛΙ
 ΠΕΠΑΤΡΙ·ΑΠΟΛΥΠΛΕΙ
 ΟΝΔΕΤΕΚΟΥΣΗΙΑΤΡΙ
 ΤΟΝΩΔΕΙΝΩΝΟΥΚΕΤΑ
 10 ΡΙΘΜΟΝΕΧΕΙΣΤΟΡΓΗΝΔΟΙ
 ΧΟΜΕΝΟΙΟΠΕΡΙΚΛΑΙΟΥ
 ΣΙΝΑΔΕΛΦΟΙΠΑΙΔΕΣΔΟΡ
 ΦΑΝΙΗΝΧΗΡΟΣΥΝΗΝΔΕ
 ΓΥΝΗΙΔΕΤΡΙΗΚΟΝΤΑ
 15 ΖΩΗΣΜΟΝΟΝΕΣΧΕΝ
 ΙΑΥΤΟΥΣΚΛΙΔΥΟΤΩΦΘΟ
 ΝΕΡΩΔΑΙΜΟΝΙΜΕΜ
 ΦΟΜΕΘΑ

Litterae M, N hanc formam habent: **M, N.**
 Vss. 16. 17. 18. omittit Müllerus, ex quo dedi
 distinctionem versuum usque ad vs. 15. quam aliter
 exhibet Peyssonelius.

Ἐπιτάφιον.
 Εὐτύχου ἠρίον εἰμί, καὶ οὐ κενόν· ὅστέα γὰρ μοι
 5 πέμψεν ἀδελφειῶ φροντίς ἀπ' Εἰταλίας·
 ἄλγεα δ' ἔλλιπε πατρί, πολὺ πλείον δὲ τεκούσῃ,
 10 ἃ τρίτον ὑδείων οὐκέτ' ἀριθμὸν ἔχει.
 στρογγὴν δ' ὀχρμένοιο περικλαίουσιν ἀδελφαί,
 παῖδες δ' ὀρφανῆν, χηρσύνῃν δὲ γυνή.
 15 εἰ δὲ τρήκοντα ζῆς μόνον ἔσχ' ἐνιαυτοῦς
 καὶ δύο, τῷ φθονερῷ δαίμονι μεμφόμεθα.

6859.

In subterraneis musei Britannici in tabula rotunda; habeo ex schedis Mülleri.

ΣΗΜΑ ΜΕ ΝΥΚΤΕΛΙΟΙΟΝ
 ΟΣΤΕΦΕΣΟΙΧΟΜΕΝΟΙΟ
 ΔΥΣΤΗΝΩΝΟΡΑΑΣΔΑΚΡΥΟ
 ΕΝΤΟΚΕΩΝ

Σήμα με Νυκτελίου ν[ε]σπεφ[ε]ς σίχμενοιου
 δυστήνων ὀράας δακρυῶν τοκέων.

6860.

Epigramma in Oppianum (ex vitis Oppiani Brunck. III, 274. p. 582. Jacobs Animadv. III, 2. p. 190. Anthol. Palat. Append. n. 271), quod testante Welckero Mus. Rhen. III. 1845. p. 466. extat in schedis Ligorii, quae Romae in bibliotheca Vaticana asservantur, libr. XLIII delle antichità p. 155 et p. 195. Lapidem Ligorius se vidisse ait Venetiis apud Sebastianum Erizo virum nobilem. Conf. n. 6857.

ΟΠΠΙΑΝΟΣ ΚΛΕΟΣ ΕΣΧΟΝ ΛΟΙΔΕΟΝ ΑΛΛΑ ΜΕ ΜΟΙΡΕΩΝ
ΒΑΣΚΑΝΟΣ ΕΞΗΡΠΑΣΕ ΜΙΤΟΣ ΚΡΥΕΡΟΣ ΤΑΙΔΗΣ ΜΕ
ΚΑΙΝΕΟΝ ΟΝΤΑ ΚΑΤΕΣΧΕ ΤΟ ΤΟΝ ΕΥΕΠΙΗΣ ΕΠΙΣΥΠΟΦΗΤΗΝ
ΕΙΔΕ ΠΟΛΥΝ ΜΕΧΡΟΝ ΟΝ ΖΩΝ ΜΙΜΝΕΙΝ ΦΘΟΝΟΣ ΑΙΝΟΣ
5 ΕΙΑΣΕΝ ΟΥΚ ΑΝ ΤΙΣ ΜΟΙ ΕΙΣΟΝ ΓΕΡΑΣ ΕΛΛΑΧΕ ΦΩΤΩΝ

Sic schedae Ligorii. Varias lectiones ex libris enotantur hae: vs. 1. εἶλον ἀοιδίμον, ἔσχον ἀοιδῶν; vs. 2. ἐξήρπασε et ἐξήρπαξε, deinde κρυερός τ' et κρυερός δ'; vs. 3. κατέσχε; dele ΤΟ ap. Ligor. Vss. 4. 5. ζωῖς μίμνειν cet., Cod. Pat. ap. Rittersh. ζῶ μίμνειν cet., ἤθελεν pro εἶασεν et ἔλαχε; Cod. alt. Pal. et Mur. χρόνον μίμνειν φθόνος αἶνος εἶασεν οὐκ ἂν μου τις ἴσον κλέος ἔλαχεν ἐν χροῖνι φωτῶν. Vox εἶασεν est etiam in cod. Med. ap. Bandin. Catal. T. II. p. 587.

Ὀππιανὸς κλέος ἔσχον [ἀ]οιδέ[ω]ν, ἀλλά με Μοιρέων
Βάσκανος ἐξήρπα[ξ]ε μίτος, κρυερός τ' Ἀΐδης με
καὶ νέον ὄντα κατέσχε, τὸν εὐεπίης ἐπεφήτην,
εἰ δὲ πολὺν με χρόνον ζῶν μίμνειν φθόνος αἶνος
5 εἶασ', οὐκ ἂν τις μοί[ε] ἴσον γέρας ἔλλαχε φωτῶν.
ΛΟΙΔΕΟΝ non est i. q. ἀοιδῶν a recto ἀοιδός,
sed a recto ἀοιδή.

6860. b.

In lapide XXI poll. x lin. alto, XVI poll. VI lin. lato, olim *Aquis Sextiis* in hypogaeo domus Peyresciana, nec constat, ubi repertus sit. Ex schedis Peirescii edidit Sponius *Miscell. erud. antiq.* X, 127. p. 574. (Polen. *Suppl. Thes. Ant.* IV. p. 1595.); accuratius Fauris St. Vincens in libello: *Notice sur J. F. P. St. Vincens, Aix a. VIII et X. cum interpret. Villosioni*; deinde Chardon-la-Rochette *Magas. encycl. a. v.* (a. 1799.) T. V. p. 7 sqq. cum interpret. Lat. notisque Villosioni et suis (cf. *ibid.* p. 511. Marronis interpret. Lat. poet.) et in libro: *Mélanges de critique et philologie* 1812. T. I. p. 121 sqq. quae excerpta sunt in *Ἐξμῆ λογίῳ* 1813. p. 259 sqq. Commentatus est Fr. Münterus: *Erklärung einer Griech. Inschrift, welche auf die Samothracischen Mysterien Beziehung hat* (cf. *Jen. Allg. Litt. Zeit.* 1812.) quae commentatio repetita est in *Münteri Antiq. Abhandl.* 1816. p. 185 sqq. (cf. *Heidelb. Jahrb.* 1818. m. Maii). Rursus edidit Millin *Voyage dans le Midi de la France* T. II. p. 198 sqq. tab. xxx. 1. et vir doctus in libello: *Inscriptions en vers du musée d'Aix, Aix 1839.* Repetiit Iacobsius *Paralip.* II. n. 32. p. 779. *Anthol. Palat. App.* n. 219. (cf. *Animadv.* II, 2. p. 307. III, 2. p. 113.). Citatur in Mongaulti dissertatione in *Mem. de l'Acad. des Inscr.* T. I. p. 379. ex Abbate Prevotio *Hist. Sic. transl.* Middleton. Praef. p. LIV.

ΙΙΕΝΕ ΑΝΧΝΕCII
ΟΝΟΔΕΙΤΑ ΚΟΥΡΟΣ ΕΓΩ ΚΑΛΕΩ ΣΕ
ΘΕΩ Δ' ΛΟΣΟΥ ΚΕΤΙ ΘΗΝΗΤΟΣ ΗΙΘΕΟΣ
ΚΟΥΡΟΙ ΙΝΟΜΗΛΙΚΗ ΠΑΝΟΜΟΙΟΣ
5 ΠΛΩΤΩΝ ΣΩΤΗΡ ΣΙΝΑΜ ΚΛΑΙΟΙΣΙ
ΕΟΙ ΙΝ ΠΛΩΤΗΡ ΚΑΙ Ν ΕΩΤ
ΠΟΝΤΟΥ ΓΕΝΙΟΥ ΜΑΣΙ ΕΘΕΜ
ΥΣΕΒΗΤΙ ΕΝ ΛΑΧΩΝ
Ο Δ Ε Σ Η Μ Α Γ Π Α Υ Μ Α Ι Ο Υ Σ Ω Ν
10 ΑΙΚΑΜΑΤΟΙΟ ΚΑΙ ΑΧΘΕΟ Σ Η Δ Ε
ΠΟΝΟΙΟ ΤΑΥΤΑ ΓΑΡ ΕΝ ΖΩΟΙΣΙ
ΑΜΕΙΛΙΧΑΣ ΑΡΚΕΣ ΕΧΟΥΣΙΝ
ΕΝΔΕΤΕΘΝΕ ΙΣΙΝ ΟΜΗΓΥΡΙ
ΓΕ ΠΕΛΟΥΣΙΝ ΔΟΙΑΙΤΩΝ ΕΡΙ
15 ΜΕΝ ΕΠ' ΧΘΟΝΙ Η ΠΕΦΟΡΗΤΑΙ
Η Δ Ε ΤΕΡ' ΤΕΙΡΕΣΣΙ ΣΥΝΑΙΘΕΡΙΟΙΣ
ΧΟΡΕΥΕΙ Η ΣΤΡΑΤΙΗ ΣΕΙΣ ΕΙΝ
ΛΑΧΩΝ ΘΕΟΝ Η ΓΕ ΜΟΝ Η Α
L P S

Dedimus apographum Vincentis quale repetiit Millinus. Vs. 1. omittunt Spon. Roch. Vs. 2. ΟΝΟΝΕΙΤΑ omittunt Spon. Roch.; deinde Spon. ΚΟΙΡΟΣ ΕΠΙΚΛΕΩΣΕ. Vs. 4. init. Spon. ΚΟΙΡΟΙΣΙΝ, Roch. ΚΟΥΡΟΙΣΙΝ. Vs. 5. Spon. Roch. ΠΛΩΤΗΡΩΝ ΣΩΤΗΡ ΣΙΝ ΑΜΥΚΛΑΙΟΙΣΙ. Vs. 6. Spon. Σ. . ΟΙ. . Ν ΠΛΩΤΗΡ ΚΑΙ ΠΛΕΩΝΕΝ, Roch. ΘΕΟΙΣΙΝ ΠΛΩΤΗΡ ΚΑΤΑ ΠΛΕΩΝ. Vs. 7. Spon. ΠΟΝΤΟΥΤΕ

ΚΥΜΑΣΙΝ ΙΣΘΕΙΝ, Roch. ΠΟΝΤΟΥ ΤΕ ΚΥΜΑΣΙΝ ΙΣΤΗΝ. Vs. 8. Spon. ΕΥΣΕΒΗ ΤΡΕΦΕΩΝ ΔΕ ΛΑΧΩΝ, Roch. ΕΥΣΕΒΗ ΤΡΕΦΕΩΝ ΔΕ ΛΑΚΩΝ. Vs. 9. Spon. ΚΤΟΔΕΚΑ ΕΠΑΙΜΑΙΝΟΥΣΩΝ, Roch. ΤΟΔΕ ΣΗΜΑ ΠΕΠΑΥΜΑΙΝΟΥΣΩΝ. Vs. 10. init. Spon. ΑΡΑΜΑΙΟΙΟ, Roch. ΚΑΙΚΑΜΑΤΟΙΟ. Vs. 12. Spon. ΣΙΝΚΕΣ, Roch. ΣΑΡΚΕΣ. Vs. 13. Spon. ΕΝΔΕΤΕΘΝΕ ΩΣΙΝ ΟΜΗΓΕΡΙ., Roch. ΕΝΔΕΤΕΘΝΗΩΣΙΝ ΟΜΗΓΕΡΕΕΣ. Vs. 14. extr. Spon. Roch. ΕΤΕΡΗ. Vs. 15. Spon. ΕΠΑΧΘΟΝΙΗ, Roch. ΕΠΙΧΘΟΝΙΗ. Vs. 16. extr. Spon. ΣΥΜΑΙΘΕΡΙΟΙΣΙ, Roch. ΣΥΝΑΙΘΕΡΙΟΙΣΙ. Vs. 17. extr. Spon. Roch. ΕΙΣΕΙΛΑ. Characteres infra scriptos omittunt Spon. Roch.

- - - - - ἔχουσι [τύμβ]ον, ὀδεῖτα,
κοῦρος ἐγὼ καλέω σε, θεῶ φίλος, οὐκέτι θνητός,
ἡθεός, κούροι[σ]ιν ὀμηλική πανόμοιος
πλωτ[ήρ]ων σωτήρσιν, Ἀμυκλαίοισι [θεο]ῖσιν.
5 πλωτῆρ κα[ύτος] ἐὼν πόντου γ' ἐνὶ κύμασι[ν] ἤσθη,
εἰς εὐβίη τροφ[έων] [δὲ] λαχῶν [τ]όδε σῆμα [πέ]παυμαι
10 νόσων [κ]αὶ καμάτσιο καὶ ἄχθεος ἠδὲ πόνοιο.
ταῦτα γὰρ ἐν ζωῖσιν ἀμείλιχα σ[ά]ρκες ἔχουσιν·
ἐν δ' [αὖ] τεθνε[ῖω]σιν ὀμηγύρι[ές] γε πέλουσιν
15 δοιαί, τῶν ἐ[τ]έρη μὲν ἐπιχθονή πεφόρηται,
ἡ δ' ἑτέρη τείρεσσι σὺν αἰθερίοισι[ν] χορεύει·
ἡσ στρατιῆς εἰς εἰ[μ]ὶ λαχῶν θεὸν ἠγεμονῆα.

Vs. 1. Chardon-la-Rochette restituēbat: τοῖσιν δ' ἠχῆσσι παρ' ἀγυαλοῖσιν, ὀδεῖτα et μὴ ταχύνουσι παρέρχου ἔχουσι τύμβον ὀδεῖτα; melius Iacobsius: στήδι παρερχό-

μενος τόνδ' ἴχνεσι τύμβον, ἐδίτα; sed verba genuina praestare non possumus. Vss. 2. 3. 4. uterque ita legit, ut dedimus. Vs. 5. Chardon-la-Rochette legebat: πλωτήρ καὶ πολέων (Villoison. καὶ τὸ πλέον αὐτὰ κάρτα πλέων) πόντου γ' ἐν κύμασιν, ἤσθην (Villois. ἔστην); Iacobsius: πλωτήρ καὶ τὸς ἐάν πόντου γ' ἐν κύμασι νάσθην. Fuit haud dudie scriptum ΚΑΙΑΥΤΟC (i. e. καὶ τὸς); sed in fine videtur fuisse ΗCΘΗΝ, id quod praeiit Chard.-la-Roch. et ἤδεδαι ἐν τινι nota locutio est poetarum. Reliqua bene legerunt Chardon-la-Rochette et Iacobsius, nisi quod alter vs. 9. dedit ἐν δὴ τεθνεῖωσιν, Iacobsius: ἐν δὲ τεθνεῖωσιν, Viscontus coniecerat ἐν δ' αὖ τεθνεῖωσιν.

Villoisonus et Chardon-la-Rochette ex versibus tituli extremis collegerunt hominem Pythagoreum fuisse aut Platonicum sectae recentioris, comparantes hymnos Synesii II, 8. IV, 155. IX, 20. de chorea siderum; qui hymni etsi parum probant, tamen hominem, cui titulus positus est, mysteriis quibusdam initiatum fuisse sponte patet. Satis enim diserta doctrina est de coetibus animarum, quae aut ad terram revolvuntur ibique vagantur aut in sideribus agunt. Nec facile erit qui non recordetur mythorum Platonis, ex quibus animarum aliae novem milia annorum circa terram volutantur, aliae in contemplanda pulchritudine siderum versantur (Phaedr. 256. E. Phaed. 114 sqq. cf. Resp. X, 615. Tim. 42. B.). Propius ad rem accessit Münterus, qui ex Dioscurorum mentione atque ex mystica illa doctrina in fine tituli memorata coniecit epigramma ad hominem referri mysteriis Samothraciis initiatum: cui rei etsi copiosiore quam fructuosiore operam impendit, tamen plus iusto negavit censor commentationis Münterianae. Neque enim casui tribuenda Dioscurorum mentio, deorum illorum, qui alias Θεοὶ μεγάλοι Διόσκουροι Κάβειροι vocantur (Vol. II. n. 2296.), et constat inprimis nautas mysteriis Samothraciis initiatos fuisse, οἷς μυσούμενοι οὐδέποτε ἐναυάγουσιν (Schol. Aristid. Panath. p. 324. cf. Limburg-Brouwer T. VI. p. 321 sqq.). Inde satis, opinor, causae est, cur interpretes huius epigrammatis de Samothraciis potissimum mysteriis cogitaverit. Subscripsitque Münteri interpretationi etiam Creuzerus Symbol. et Mythol. T. II. p. 354 sq. (T. III. p. 32. edit. III.), qui, quum titulus, ut bene monuit Münterus, saeculo secundo sit vel tertio tribuendus, inde putat demonstrari religionem Samothraciam diu obtinuisse. Quamquam equidem non possum quin moneam mysteria Samothracia illa aetate videri aliorum mysteriorum elementis satis mixta fuisse, ut, quae in fine tituli de

animarum coetibus memorantur, vix decernas ex vetusta formula mysteriorum illorum interpretanda esse. Unde etiam male factum putamus, quod Münterus Samothraciae religionis ubique vestigia sibi visus est repperisse in monumento nostro. Neque enim vs. 6. quidquam reconditi est (*per pietatem parentum nactus hoc sepulcrum*), nec probari potest usum vocis σάρκες (*corpora*) significatione ex vocabulis Phoeniciis desumpta ad Samothraciam pertinere religionem. Omnino dictio vs. 8. Hellenismum sapit, nec quae Münterus ex Graecis profert, plane similia exempla sunt; prorsus alienum, quod ex Antiphonte afferitur (Stob. Serm. LIII. p. 217. edit. Wechel.); quadrat solum quod habetur ap. Max. Tyr. Diss. xxxiv. ἴδιον σαρκῶν ἠδοναί, νοῦ δὲ λόγος. Et nollem Creuzerus comprobasset rationem Münteri (Symbol. et Mythol. T. II. p. 457.). Nam mentionem σαρκῶν revocaveris etiam ad usum qualis est Vol. II. n. 3026. ὅστ' αὖ μὲν καὶ σάρκας ἐμὰς σπιλάδες διέχουσαν. Parum accurate Münterus etiam vs. 12. στρατιὰν explicabat de choro planetarum. Nam h. l. στρατιὰ est coetus alter animarum, quae planetas sectantur: qui quidem cum exercitu comparari eodem iure potest, quod a Platone Iovem dicitur sequi στρατιὰ Θεῶν τε καὶ δαυμόνων κατὰ ἕνδεκα μέρη κεκοσμημένη (Phaedr. 246. E.). Similiter vita acta cum stipendiis militaribus comparatur et στρατία (στρατεία) dicitur n. 4588. Ceterum de animarum parte astra sectantium comparandus titulus Thasius Vol. II. n. 2161. b. ubi ψυχὴ — ἐπιδήμιος ἀστραίς. De singulis praeterea pauca annotamus. Defunctus sese praedicat κοῦρον, Σεῦ φίλον, ἠΐθεον. Ad nomen eius proprium alludi vocabulis Σεῦ φίλος arbitrabatur Münterus. Parum probabiliter. Dioscuri Θεοὶ Ἀμυκλαῖοι vocantur ex fabula recentiore, quo Castor et Pollux Amyclis educati feruntur conf. Virgil. Georg. III, 89. Creuzer l. c. II. p. 312. (III. p. 26. edit. III.). Sub epigrammate quae sigla sunt Romana L P S, Münterus interpretatur longum aut latum pedes sex: qualis nota ad sepulcrum pertinens habetur etiam alibi in sepulcralibus (cf. n. 6268. 6300. 6682. 6688.). Quod autem Münterus putat ex his siglis probabile fieri monumentum ex Gallia esse, nihili est. Maiore iure dici potest nihil obstare quo minus Galliae censeamus esse, quod cultum Dioscurorum aliorumque deorum mysticorum ut Leucotheae (n. 6771.), ut Veneris cum Hercule compositae (n. 6769.), in hac ora condisse aliunde demonstrari potest (cf. Diodor. Sicul. V, 56.).

6861.

Cantabrigiae in scala bibliothecae collegii S. Trinitatis, in marmore sepulcrali; edidit Dobraeus Diar. class. T. XXX. p. 134. (conf. p. 145.). Rose Inscr. vetust. p. 399. (conf. p. 414.). Habeo etiam ex schedis O. Mülleri. Supra corona frondea insculpta est.

AC	ΕΝΘΑΔΕΓΗΚΑΤΕΧΕΙΝΕΟΝΑΝΕ	ΧΑΙΡΕ
ΠΑΠΙ	ΡΑΩΠΑΤΡΙΧΕΝΚΑΛΗ	
AC	ΧΘΩΝΔΟΚΙΜΟΙΟΤΟ	
	ΔΟΥΝΟΜΑΟΙΤΟΔΕΚΕΙΤΟ	
	ΠΑΠΙΑC/ΠΑCΙΚΡΑΤΟΥCΚΑΘ	
	Θ	

Litteras AC, pro quibus Müller habet AC, Dobraeus censet residere ex nomine ΠΑΠΙΑC quod lapicida primum iusto altius incidit. Vs. 3. extr. TO omittit Müller.

Παπίας χαῖρε.
Ἐνθάδε γῆ κατέχει νέον ἀνέρα, ᾧ πατὴρ ἦεν
καλὴ χυθὼν Δοκίμω, τὸ δ' οὐνομά οἱ τὸδ' ἔκειτο
Παπίας Πασικράτους· κάθ' ἔθανε δ' - - -

Titulum coniecimus ex Asia minore esse allatum. Videndumque ne Δόκιμον nunc dicatur oppidum Phrygiae, quod vulgo appellatur Δοκίμιον (Strab. Δοκίμια κώμη, Hierocl. Δοκίμιον). Vss. 5. 6. de coniectura non improbabili reposuimus pentameterum, in quo Παπίας pronuntiandum, ut Παππίας bisyllabum. De scriptura κάθ' ἔθανε cf. κάθ' ἔθανε Vol. II. n. 2169. et Elem. epigr. Gr. p. 247.

6862.

In anaglypho sepulcrali, quod fuit Venetiis apud Apostolum Zeno, missu Octavii Bochii edidit Murator. T. III. p. MDCCXXVII. 4. una cum anaglypho, cum interpret. Lat. et not.; accuratius dedit Maffei Mus. Veron. p. LIII. 9. Tractarunt Hagenbuch. Epist. epigr. p. 456. Leichius ad Carmin. sepulcr. p. 25. Repetierunt Bonada Anthol. II. p. 122. Burmannus ad Anthol. Lat. II. p. 223. Brunck. III, 305. n. 710. Jacobs. (Animadv. III, 2. p. 286.) Anthol. Palat. Append. n. 229.

ΠΟΛΛΑΠΕΡΙΓΕΝΟΥΧΑΙΡΕ
ΛΙΚΙΝΝΙΑΧΑΙΡΕΛΙΚΙΝΝΙΑΕΛΕΝΗΧΑΙΡΕ
ΛΑΙΝΕΟΣΣΤΗΛΗΜΕΠΕΡΙΞΕΧΕΙΕΚΔΕΜΕ
ΠΑΣΤΩΝΝΥΜΦΗΝΚΑΙΧΘΑΜΑΛΩΝΗΡΠΑΣΑ
5 ΦΝΩΣΑΙΔΑΣΠΟΛΛΑΛΥΓΡΑΓΟΝΕΥΣΙΛΙ
ΠΩΝΜΝΗΜΗΙΑΤΕΚΝΟΥ

Dedi apographum Maffeiianum. Muratorius vs. 4. ΝΥΝΦΗΝΚΑΙΚ pro ΚΑΙΚ; vs. 5. init. ΦΝΩΓΑΙΔΑΣ ΠΩΛΛΑΝΛΥΓΡΑ cet.

Πόλλα Περιγένου χαῖρε,
Λικιννία χαῖρε,
Λικιννία Ἑλένη χαῖρε.
Δαῖνεος στήλη με περίξ' ἔχει· ἐκ δέ με παστῶν
νύμφην κάχ, θαλάμων ἤρπασ' ἄφνωσ' Αἰῶς
Πόλλαν, λυγρὰ γονεῦσι λιπῶν μνημῆια τέκνου.
Non mutavi κάχ in κάκ ob litteram Θ. Hades dicitur λυγρὰ λιπῶν, ut n. 6239. Μοῖρα—λιπῶσα πατρὶ πένθος. Ceterum vide ne lapis Smyrnensis sit.

6863.

In domo Comitum de Guilford in marmore sepulcrali; habeo ex schedis Odofr. Mülleri.

ΠΑΝΤΟΣΑΤΟΙΣΧΡΗΣΤΟΙΣΦΘΙΜΕΝΟΙΣΝΟ
ΜΟΣΕΣΤΙΓΕΝΕΣΘΑΙ
ΤΩΝΔΕΤΥΧΩΝΚΑΓΩΤΟΝΔΕΤΑΦΟΝΚΑΤΕΧΩ

Πάνθ' ὅσα τοῖς χρηστοῖς φθιμένοις νόμος ἐστὶ γενέσθαι,
τῶνδε τυχῶν κάγω τόνδε τάφον κατέχω.

6864.

In aedicula sepulcrali, in qua representantur duae figurae viriles imberbes palliatae, olim Venetiis, nunc Mutinae in museo Estensi; ediderunt Maffei Mus. Veron. p. CCCLXXV. Cavedonius Mus. Est. del Catajo p. 61. Ex Maffeo repetierunt Brunck. Lectt. p. 303. edit. Lips. T. IV. p. 267. n. 695. b. Jacobs (Animadv. III, 2. p. 269.) Anthol. Palat. Append. n. 189. repetiit Furlanetto Lapid. Padovane p. 491 sq.

ΖΗΣΑΣΩΣΔΕΙΖΗΝΑΓΑΘΟΣΔΕΝ
ΑΠΑΣΙΝΟΜΙΣΘΕΙΣΘΡΕΠΤΟΣΑΚΜΗΝΝΕΟΣ
ΩΝΩΧΕΤΕΣΗΜΙΘΕΟΥΣ
ΠΑΤΡΟΒΑΣ ΠΑΤΑΣ

Cavedonius duobus versibus representat titulum flagitante metro. Idem vs. 2. ΘΡΕΠΤΟΣ, Maf-

feius habet ΗΔ. Cavedonius W pro Ω. Vs. 4. habet solus Furlanettus.

Ζήσας ὡς δεῖ ζῆν ἀγαθὸς δ' ἐν ἀπάσι νομισθεῖς
Θρέπτος ἀκμὴν νέος ὦν ἤχετ' ἐς ἡμιθέους.

Nomen defuncti est Θρέπτος. Nomina apposita Πατροβάς (fortasse Πάτροκλος) et Πα[π]ῶς ad propinquos pertinere videntur.

6865.

In fragmento anaglyphi quod fuit Veronae, ut videtur; ediderunt Maffei Mus. Veron. p. XLIX. 4. Venturi Guida al Mus. Veron. T. I. p. 90. tab. x. n. 24.

..ΡΓΕΝΟΣΟΥ...
..ΑΙ..ΟΝ..ΗΜΕΝΑΔΕΛΦΗ
..ΩΕΛΙΠΕΜΦΑΟΣΕΥΜΕΝΕΣΔΕ
..ΕΝΑ..ΔΕΩΠΕΡΕΩΣΑΙ

- - - γένος εὔ[σ]α - - -
- - - - - ἡ μὲν? ἀδελφὴ
- - - ἔλιπεμ φάος εὐμενὲς [ἄ]ε[ῖ]
- - - ε[ῖ]ν' Ἀ[ῖ]δεω περεῶσαι.

Sunt membra versuum heroicorum. Περεῶσαι scriptum pro περαιῶσαι.

6866.

In subterraneis musei Britannici in marmore sepulcrali; habeo ex schedis Odofr. Mülleri.

ΑΒΕΙΤΑ ΖΗΣΑΣΑ ἔΤΗ ΎΧ
ϙ ΜΗΝΑΣ ΔΥΩ
ϙ ΧΑΙΡΕΤΕϙ

Ἀβεῖτα ζήσασα ἔτη --, μῆνας δύο. Χαίρετε.
Defuncta alloquitur superstites. Ea nomine Avitata est. Siglum annorum fortasse fuit I vel K.

6867.

In marmore; edidit Maffei Mus. Veron. p. LIX. 2.

Θ Κ
ΑΓΑΘΕΙΝΟΣ
ΑΒΡΟΚΟΜΑΤΩ
ΑCΥΝΚΡΙΤΩ
ΦΙΛΩ

Θ(εοῖς) κ(αταχ)θονίαις).
Ἄγαθεινος Ἀβροκόμα τῷ ἀσυνκρίτῳ φίλῳ.
Ἀβροκόμας nomen est etiam in Persicis non in-
frequens. Cf. Letronne Revue archéol. IV, 2. p. 467 sq.

6868.

In altari, quod fuse descripsit Prideaux, inter marmora Arundeliana; edidit Chandlerus Marm. Oxon. II, XIX. Est apud Maittair. n. 504.

ΑΘΑΜΑΣΣΑΥΡΙΣΧΟΥ
. ΗΞΕΥΣΕΒΕΙΑΣΧΑΡΙΝ

Ἄθαμας Σαυρίσ[κ]ου. [τ]ῆς εὐσεβείας χάριν.

Prideaux nihil in eo praeter vocem ΧΑΙΡΕ le-
gere potuit. Et sane, inquit Chandlerus, elementa
non longa tantum aetate teruntur, sed de industria,
uti videtur, et aliis super ea inscriptis litteris ob-
scurantur.

6869.

In anaglypho necrodipnum representante, in lapide Choiseuliano n. 163. in museo Parisino; edidit Comes de Clarac Catal. mus. Paris. n. 557. Habeo ex schedis Odofr. Mülleri.

ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ
ΟΔ—

Ἀθηνόδωρος - - -

6870.

Parisiis in lapide quod olim habuit De Boze, postea Foucault; ediderunt Montfaucon Ant. expl. T. V. P. I. p. 72. tab. 42. aeri in-
cisam; missu Bimardi Muratorius T. II. p. MXXVIII. 1. cum explicatione Bimardi et interpret. Lat.

ΦΙΛΑΝΔΡΙ
ΑCΕΙΝΕ
ΚΕΝ
ΑΙΑCΠΑΜΜΟΝΙΟΥ ΑΜΕΜΠΤΩCΒΙΩCΑC ΚΑΛΟΚΑΓΑΘΙΑC
5 ΕΙΝΕΚΕΝΧΡΗCΤΕΚΑΙΖΗΤΗΤΕΧΑΙΡΕΑΙΑCΑΙΑΝΤΟC
ΤΕΚΝΟΝ
ΕΤΩΝΚΕΝΕΤΕCΙΝΟΛΙΓΟΙCΛΥΠΗΝΚΑΤΕΛΙΨΕ
ΤΕΚΟΥCΙΜΟΙΡΑΔΩC
ΚΑΤΕΚΛΩCΕΟΘΕΝΗΛΥΘΕΚΑΙΠΑΛΙΑΠΗΛΘΕ

ΑΡΜ
ΟΝΙ
ΑC

Vs. 4. Mur. ΑΜΕΜΜΤΩC. Vs. 5. init. idem ΕΙ
ΝΕΚΟΝ. Vs. 9. idem ΗΛΥΤΕΚΑΙΠΑΛΙΑΠΗΛΤΕ.

Φιλανδρίας εἶνεκεν Ἀρμονίας.

Δίας Π. Ἀμμ[ω]νίου ἀμέμπτως βιώσας καλοκάγαθίας
5 εἶνεκεν χρηστῆ καὶ ζητητῆ χαῖρε.

Δίας Διάντ[ο]ς τέκνον ἐτῶν κ̄.

ἐν ἔτεσιν ὀλίγοις λίπην κατέλιπε τεκοῦσι.

Μοῖρα δ' ὡς κατέκλωσ'. ὅθεν ἤλυθε καὶ πάλι ἀπῆλθε.

Sepulti sunt una pater et filius; mater Har-
monia fuisse videtur, quae monumentum posuit.
Duos versus extremos heroicis esse putavit qui
fecit.

6871.

Patauii deinde Vicentiae infra anaglyphum, quo representatur vir in lecto cubans, mulieri manum porrigens; edidit Sert. Ursatus
Monum. Patav. I. s. 7. p. 276. n. 1. (cf. p. 273.); hinc Fabrettus Inscr. c. 5. p. 193. n. 450. repetiit Furlanettus Lapid. Pado-
vane p. 500. Tractavit Hagenbuchius Epist. epigr. p. 399.

ΑΙΔΗΜΩΝ
ΠΡΟΜΟΙΡΟΣ
ΝΩΣΑΣ

Apud Ursatum accentus appositi sunt manu re-
centiori.

Αἰδήμων προμοίρ[ω]ς [βι]ώσας.

Vs. 3. restituit etiam Hagenbuchius.

6872.

Avonione in Gallia Narbonensi inter lapides sepulcrales qui ex Graecia allati in museo asservantur. In anaglypho conspiciuntur
feminae sedentes velataeque duae, inter eas ancilla. Descripsit Stark. in Gerhardi ephem. archaeol. (Arch. Anzeiger 1853.
p. 370.).

ΑΙCΧΡΑCΤΗCΜΙΔΙΟΥ

Αἰσχρας τῆς Μιδίου.

6873.

In ara marmoris albi, in quo repraesentatur puer apprehendens gallum gallinaceum, insequens canis; edidit Oudendorpius e legato Papenbrökiano p. 23. n. 24. Extat in codice Dorvilliano n. 7. unde habeo ex schedis Odofr. Mülleri.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΤΩΝ Γ

Müller: ΕΠΟΝΕ . . pro ΕΤΩΝ Γ.

Ἀλέξανδρος ἑτῶν γ̄.

Fortasse lapis Smyrnensis est.

6874.

In lapide in museo Britannico, ubi inter fragmenta sculpturae Aegyptiacae a Saltio depositus est, olim in museo Kempiano, unde mittente Praeside de Mazaugues edidit Muratorius T. III. p. MDCXXVIII. 14. cum Lat. interpret. et not. Est in Monum. Kempianis p. 44. n. 37. Habeo etiam ex schedis Odofr. Mülleri.

ΑΛΕΞΑΝ
ΔΡΟΣ — Ϛ
ΟΝΕΩΤΕΡ
ΟΣ ΕΤΩΝ
5 Ϛ Ε Ϛ

Apud Muratorium et in monum. Kemp. est R pro P, ibidem addita sunt foliola, quae omisit Müllerus. Vs. 5. monum. Kemp. ~ Γ Ϛ, Murat. Ε Ϛ, Müll. Ϛ Ε.

Ἀλέξανδρος ὁ νεώτερος ἑτῶν ε̄.

6875.

In anaglypho sepulcrali, quo repraesentatur femina in lecto recubans; edidit Maffei Mus. Veron. p. II. 7.

ΑΜΜΙΑ ΑΣΚΛΗΠΙΑ
ΔΟΥΧΡΗΣΤΗΧΑΙΡΕ

Ἀμμία Ἀσκληπιάδου
χρηστὴ χαῖρε.

6876.

Mutinae in museo Estensi del Catajo in aedicula, in qua repraesentatur Cybele tympanum et cornucopiae tenens inter duos leones, ad dextram homo chlamyde amictus urceum tenens, pone puer. Edidit Cavedonius Mus. Estes. del Catajo p. 101. repetiit Furlanettus Lapid. Padovane p. 497.

ΑΝΑΞΙΠΟΛΙΣ
ΧΑΙΡΕ

Ἀναξίπολις
χαῖρε.

6877.

Edidit Dousa Itinerar. Constantinop. p. 93.

ΑΝΕΙΚΗΤΙΟΙ
ΚΑΙ·ΜΑΧΙΜΟΣ
ΚΑΙ·ΜΥΡΤΙΛΟΣ
ΚΑΙ·ΣΤΡΑΒΩΝ
5 ΜΝΗΜΗΣ·ΧΑΡΙΝ

Ἀνεικήτ[ω] Κ[λ]. Μά[ξ]μος καὶ Μυρτίλος καὶ Στράβων
μνήμης χάριν.

6878.

Sub anaglyphis musei Medicei; ex schedis Andreinii edidit Gorius Inscr. Etrur. T. II. p. 465. 96. Habet etiam Maffei Mus. Veron. p. LIII. 6.

ΑΝΤΙΟΧΕ ΑΛΕΞΑΝ
ΔΡΟΥ ΛΑΟΔΙΚΕΥ
ΧΡΗΣΤΕΧΑΙΡΕ

Gorius ΛΑΟΔΙΚΕΙΧΡΗΣΤΗ.

Ἀντίοχε Ἀλεξάνδρου Λαοδικεῦ,
χρηστὴ χαῖρε.

6879.

Infra anaglyphum musei Parisini, quo vir et mulier duoque pueri exhibentur; edidit Comes de Clarac Catal. mus. Paris. n. 251. Habeo ex schedis Odofr. Mülleri.

ΗΝΟ . ΝΤΙ
ΔΩΡΑ . ΧΕΧΑΙ
ΧΑΙΡΕ

[Ζ]ηνο[δ]ώρα [Ἀ]ντί[ο]χε
χαῖρε. χαῖ[ρε].

Feminae nomen potest esse etiam Μηνωδώρα.

6880.

In subterraneis musei Britannici in lapide lato litteris magnis; habeo ex schedis Odofr. Mülleri.

Α Π Ι Ω Ν
Η Σ Τ Ε Χ Α Ι Ρ Ε

Ἀπίων [χρ]ηστὴ χαῖρε.

6881.

Lapis Dawkinsianus; edidit Chandler Marm. Oxon. II, LXXXI.

Τ Ο Μ Η Μ Α Α Π Ο Λ Λ Ο Δ Ω
Ρ Ο Υ Τ Ο Υ Φ Ι Λ Ο Ξ Ε Ν Ο Υ

Τὸ μῆμα Ἀπολλοδώρου τοῦ Φιλοξένου.

6882.

In anaglypho, in quo mulier sedet, duae figurae muliebres adstant; edidit Iac. Samuelis Söndberg Prodrromus inscriptionum musei Holmiensis, Upsal. 1833. n. 3.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΥ (sic)
ΙΠΠΟΤΟΥΝΕΑΠΟΛΙΤΑ
ΓΥΝΗΔΕΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ
ΧΡΗΣΤΗΧΑΙΡΕ

Ἀπολλωνία, [Ἔ]υ[γάτηρ] Ἰππότου Νεαπολίτα, γυνὴ δὲ Πτολεμαίου, χρηστὴ χαῖρε.

6883.

In museo Britannico in basi; habeo ex schedis Gerhardi, qui accepit a Britanno quodam.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΝΒ̄ΤΟΥ
ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣΤΟΝΕΠΙ
ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΝΛΕΥΚΑ
ΚΑΝΟΝΤΟΝΠΑΤΕΡΑΠΕ
5 ΡΑΙΑΣΤΗΣΜΗΤΡΟΣ
ΤΗΣΣΩΚΡΑΤΟΥΣΝΕΡ
ΣΑΝ.ΘΑΥΤΟΙ
Ν.ΑΝΔΡΙΑΝΤΑΣ
ΠΑΝΚΡΑΤΙΟΣΣΩΚΡΑΤΗΣ
10 ΟΑΛΕΙΠΤΟΣΑΘΛΗΤΗΣ
ΤΟΝΙΔΙΟΝΠΑΠΠΟΝ

[τοῦ ἀναστή]σαν[τος] αὐτοῖν [τοῖς] ἀνδριάντας Παν-
10 κράτιος Σωκράτης ὁ ἄλειπτος ἀθλητὴς τὸν ἴδιον πάπ-
πον.

De voce ἄλειπτος cf. n. 5909. Socrates athleta Pancratius audit desumpto ex arte nomine. Matri idem statuum ponit n. 6884. Stemma familiae hoc est:

Hermogenes.
|
Apollonius.
|
Apollonius ὁ ἐπικαλούμενος Λευκανός.
|
Peraea.
|
Socrates.

Ἀπολλώνιον Β̄ τοῦ Ἑρμογένους τὸν ἐπικαλούμενον Λευ-
5 κανόν, τὸν πατέρα Περαιῆς τῆς μητρὸς τῆς Σωκράτους

Repetita syllaba KA vss. 3. 4. quadrataro deberi vi-
detur.

6884.

In museo Britannico in basi; habeo ex schedis Gerhardi, qui accepit a Britanno quodam.

ΠΕΡΑΙΑΣΠΑΡΘΕΝΙΚΟΝ
ΑΝΔΡΙΑΝΤΑΘΥΓΑΤΡΟΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΒ̄ΤΟΥΕΡ
ΜΟΓΕΝΟΥΣΣΩΚΡΑΤΗΣ
5 ΤΗΣΙΔΙΑΣΜΗΤΡΟΣ
ΟΑΛΕΙΠΤΟΣΑΘΛΗΤΗΣ

Περαιῆς παρθενικὸν ἀνδριάντα θυγατρὸς Ἀπολλωνίου Β̄
5 τοῦ Ἑρμογένους Σωκράτης τῆς ἰδίας μητρὸς ὁ ἄλειπτος
ἀθλητὴς.

Conf. n. 6883.

6885.

In oppido Ateste, ex collectione, ut videtur, Francisci Quirini Veneti Patricii; edidit Salomonius Inscr. agri Patavini p. 81. accuratius Muratorius T. III. p. MDCXXXVI. 6. cum Lat. interpret. repetiit Furlanettus Lapid. Padovane p. 503.

ΑΡΓΑΙΟΣΜΑΡΜ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΟ
ΧΡΗΣΤΕΧΑΙΡΕ

Salomonius vs. 1. ΑΡΓ. . . . ΤΟΥΜΑΡΜ. . . ., et cetera lacunosa.

Ἀργαῖος Μαρμ[άκου] Ἀλεξανδρε[ύς]. χρηστὴ χαῖρε.

Argaei nomen Macedonum esse ac bene convenire cum Alexandrino monet Cavedonius Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1848. p. 112.

6886. 6887.

Musinae in museo Estensi in aedícula sepulcrali in qua repraesentatur femina velata sedens porrigens manum viro adstanti; inter utrumque puer, pone herma; edidit Cavedonius Mus. Estes. del Catajo p. 90. repetiit Furlanetto Lapid. Padovane p. 492.

ΙΚΟΝΙΟΝΑΝ
ΔΡΟΜΑΧΟΥ
ΑΝΤΙΟΧΙΞΕΑ
ΧΡΗΣΤΗΧΑΙΡΕ

Ἰκόνιον (i. e. Εἰκόνιον) Ἀνδρομάχου Ἀντιόχισσα
χρηστὴ χαῖρε.

ΑΡΙΣΤΟΝΙΚΕ
ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΕΧΡΗΣ
ΤΕΧΑΙΡΕ

Ἀριστόνικε Ἀριστάρχου Ἀθηναῖε
χρηστὴ χαῖρε.

6888.

In basi in qua exsculptus homo adstante puero, olim in museo Borgiano; ex schedis sacrae congregationis de propaganda fide edidit Clemens Cardinalis Opusc. lett. Bologna 1819. fasc. XII. p. 275. n. 168.

ΑΡΣΑΜΗΧΡΗΣΤΗΧΑΙΡΕ

Ἀρσάμη χρηστὴ χαῖρε.
Lapis ex Graecia allatus dicitur.

6889.

In anaglypho, in quo mulier in lecto sedens, figurae adstant duae; edidit Iac. Sam. Södberg Prodrum. inscriptionum musei regii Holmiensis, Upsal. 1852. n. 4.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΑΣ
ΚΑΛΛΙΓΕΝΟΥ

Ἀρτεμισίας Καλλιγένου.

6890.

In anaglypho sepulcrali; ediderunt Maffei Mus. Veron. p. LII. 12. et Venturi Guida al Mus. Veron. T. I. tab. 9. p. 79. n. 20. (cf. p. 78.)

ΑΡΧΑΓΑΘΕΔΙΟΔΩΡΟΥ
ΧΡΗΣΤΕΚΑΙΑΛΥΠΕΧΑΙΡΕ

Ἀρχάγαθε Διοδώρου
χρηστὲ καὶ ἄλυπε χαῖρε.

6891.

In museo Estensi del Catajo in anaglypho in quo repraesentatur homo barbatus recubans prope mensam tripodem; edidit Cavedonius Mus. Est. del Catajo p. 60. repetiit Furlanettus Lapidum Padovane p. 496.

ΛΕΜΕΝΟΣΘΕΟΔΩΡΟΥ
. ΟΣΜΙΩΕΒΙΩΕΑΣ

[Ἀ]σμενος Θεοδώρου
[κ]οσμίως βιώσας.

6892.

In marmore ex collectione Besboroughiana, ut e schedis Townley, quae asservantur in bibliotheca Britannica, vidit Odofr. Müllerus. Est nunc in subterraneis musei Britannici. Inest anaglyphum piscatorem exhibens. Misit Müllerus.

ΑΓΑ
ΘΗΜΟΝ
ΡΟΣΑΙΑΧΩ
ΣΥΝΤΡΟΦΩΜΝΗ
5 ΜΗΧΑΡΙΝ

Ἀγαθήμ[ε]ρος Ἀσ[τ]ιά[κ]ω
συντρόφω μνήμης χαῖρε.

6893.

Lapis Dawkinsianus cum anaglypho; edidit Chandler Marm. Oxon. II, XCL. aeri incisam.

ΑΤΙΚΑΛΑΜΨΙΟΣ
ΓΥΝΗΗΡΟΔΩΡΟΥ

Ἀτ[τ]ικὰ Λάμψιος, γυνὴ Ἡροδώρου.
Femina ex matre vocata videtur.

6894.

Inter marm. Oxon. II, XLII.

ΚΟΙΝΤΕ ΑΥΪΛΛΙΕ ΓΑΪΟΥ ΥΙΕ ΡΩΜΑΙΕ
ΧΡΗΣΤΕ ΧΑΙΡΕ

Κοίντε ΑὐΪλλιε, Γαίου υἱέ, Ῥωμαῖε,
χρηστὲ χαῖρε.

6895.

Olim Parisiis apud Bandelob, in anaglypho; edidit Maffei Galliae ant. sel. 18. p. 87. unde repetiit Muratorius T. III. p. MDCXLIV. 4. cum Lat. interpret. Habet etiam Caylus Recueil d'antiq. T. VI. P. III. tab. 64. 2. (cf. p. 204.) aeri incisam.

ΑΥΞΗΣΙΑΝΔΡΕΟΥ
ΧΡΗΣΤΗΧΑΙΡΕ

Αὐξήσις Ἀνδρέου
χρηστὴ χαῖρε.

6896.

In anaglypho sepulcrali feminam et puerum repraesentante; edidit Maffei Mus. Veron. p. LIII. 7.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑΕΠΑΓΑΘΟΥ

Hoc loco anaglyphum.

ΧΡΗΣΤΗΧΑΙΡΕ

Ἀφροδισία Ἐπαγάθου
χρηστὴ χαῖρε.

6897.

In lapide; edidit Maffei Mus. Veron. p. LXL. 2.

ΒΛΑΣΤΗ
ΕΤΩΝ
μ
ΣΥΡΙΩΝ
ΕΤΩΝ
ΙΕ

Βλάστη ἐτῶν μ. Συρίων ἐτῶν ιε.

6898.

Sub ara rotunda, in qua crania et pancrepa exsculpta sunt, in museo Britannico; habeo ex schedis Rosii et Odofr. Mülleri.

ΓΑΕΙΕΚΑΣΙΝΙΑΞΡΗ
ΣΤΕΧΑΙΡΕΚΑΙΥΓΙΑΙΝΕ

Γάειε Κασινία[ς]
χρηστὲ χαῖρε καὶ ὑγίαινε.

6899.

Aquis Sextiis in domo D. Saint-Vincens; edidit Millin Voyage dans le midi de la France Vol. II. p. 203. n. 14.

5 ΓΑΙΑΝΙ
ΠΗΝΙ
ΔΟΥΛΗΧ
ΑΜΕΝΤΟΙ
ΠΑΝΙΟΝ·ΙΙΟ

Γαίᾳ - - - δούλη χρ[ηστῆ] ἀμένπτω Ἰρανίων - - -
Vide ne litteris Latinis scriptum nomen sit
quod latet vss. 1. 2.

6900.

In anaglypho repraesentante figuram hominis palliati adstante puella, olim Patavii, posthac in museo Veronensi; edidit Sert. Ursatus Monum. Patav. I, 5, 6. p. 247. n. 1. (cf. p. 248.); hinc Reinesius Cl. XVII. p. 850. n. 61. Salomoni Agr. Pat. p. 161. Muratorius T. III. p. MDCLXXXIII 6. cum Lat. interpret. Habet etiam Maffei Mus. Veron. p. CCCCLXXXVII 1. repetiit Furlanettus Lapid. Padov. p. 502. De lapidibus Patavium aliunde advectis dicit Hagenbuch. Dipt. Brix. in epist. ad Beck. p. CCV.

ΓΛΑΥΚΟΣ ΓΛΑΥΚΟΥ
ΧΡΗΣΤΕ ΧΕΡΕ

Mur. ΧΑΙΡΕ.
Γλαῦκος Γλαύκου, χρηστὲ χεῖρε (χαῖρε).

6901.

Inter marmora Oxoniensia lapis altaris quadrati formam referens, de quo Chandlerus in syllabo: „desunt in superiore eius parte nonnulla vi abrupta: in ima voces scriptae erant imprimis, uti nunc damus; superest enim plus spatii, quam quod satis sit recipiendis, quae uncis inclusae sunt, litteris.” Edidit Reinesius Synt. Cl. XVIII. p. 870. n. 16. Habet Maittaire Marm. Oxon. XXIV. Chandler. Marm. Oxon. LXXXIV.

5 Θ Κ
ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ
ΓΛΥΚΩΝΙΚΑΙ
ΤΕΡΤΥΛΛΕΙΝΗ
ΓΝΗΣΙΟΙΣΚΑΙ
ΠΙΣΤΟΙΣ ΑΠΕΛΕ
Π.ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΩΤΗΡΙΧΟ

Vs. 6. ΑΠΕΛΕ cum toto versu extremo omittit
Maittaire.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
5 Κορνηλί[ο]ς Γλύκωνι καὶ Τερτυλλεῖνῃ γνησίοις καὶ πιστοῖς ἀπελε[υθέροις] Π. Κορνήλιος Σωτήριχο[ς].

6902.

Mutinae in museo in aedicula fastigiata in qua homo palliatus sedens repraesentatur porrigens manum feminae adstanti, utrinque puer et puella; edidit Cavedonius Mus. Estes. del Catajo p. 93. repetiit Furlanetto Lapid. Padovane p. 487.

ΓΟΡΓΙΑΑΣΚΛΗ
ΠΙΑΔΟΥΑΘΗΝΑΙ
ΕΧΑΙΡΕ

Γοργία Ἀσκληπιάδου Ἀθηναῖε χαῖρε.

6903.

In anaglypho in loco Saint-Remy Galliae reperto, in quo dicuntur esse symbola s. emblemata Christiana; edidit Millin Voyage dans le midi de la France Vol. III. p. 405. tab. LIX. 8.

ΤΟΡΤΟΝΙ
ΧΑΙΡΕ

Γοργόνι χαῖρε.
De nomine conf. n. 6645. b.

6904.

In tabula; ediderunt Maffei Mus. Veron. p. LX. 6. Venturi Guida al mus. Veron. T. I. tab. XI. n. 28. ad p. 95. (cf. p. 99.)

ΓΡΑΜΜΑ
ΤΕΥΣ
ΕΤΩΝ ΙΘ
ΧΑΙΡΕ

Γραμματεὺς ἐτῶν ιθ, χαῖρε.

6905.

Lapis Nanius ex Graecia aut Graecis insulis allatus; edidit Biagi Monum. Gr. inter epitaphia n. 3. Est in Mus. Nan. ant. coll. n. 405. aeri incisa.

ΔΑΜΟΚΡΑΤΗΣ Δαμοκράτης.

Videtur esse Corcyraea.

6906.

Venetis in lapide allato ex Graecia, translato posthac, ut videtur, in museum Estense; repraesentatur homo sedens manum porrigens feminae adstanti; edidit Sponius Recherches d'antiqu. p. 256. (cf. Poleni Thes. Suppl. T. IV. p. 497.) et Miscell. erud. antiqu. X, 48. cum interpret. Lat. Rursus ediderunt Muratorius T. III. p. MDCLXVI 9. cum Lat. interpret. et not. et Cavedonius Mus. Estes. del Catajo p. 58. repetiit Furlanetto Lapid. Padovane p. 488.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΚΤΗΤΟΥ
ΧΡΗΣΤΕ ΧΑΙΡΕ

Δημήτριος Κτήτου,
χρηστὲ χαῖρε.

6907.

Lapis ex collectione Choisenliana n. 176. Habet Comes de Clarac Catal. mus. Paris. 536. unde misit Odofr. Müllerus.

ΜΗΜΟΣΕΟΝΙCΙ·ΑΛΕΤ ΟΥ

[Δη]μοσ[θέ]ν[η] Ἀλε[ξάνδρ]ου
τῷ ἀνδρὶ Κτ[ησ]ῷ.

Τ
ΑΝΔΡΙ
ΚΤΙΩ

6908.

Venetis in vestibulo aedium Grimani in lapide ex Graecia allato, in quo anaglyphum mulierem sedentem iunctisque dexteris virum adstantem exhibens; e schedis Velseri edidit Gruterus p. DCCLXXVIII. 5. Ediderunt etiam Sponius *Miscell. erud. antiq.* X, 46. p. 337. cum interpret. Lat. Patinus *Comment. in tres inscr. Gr. Smyrna allat. in Poleni Thes. Suppl. T. II.* p. 1084. Astorius in *Sallengeri Suppl. T. II.* p. 789. Muratorius *T. III.* p. MDCLXVII. 8. ex suis schedis cum interpret. Lat. et nota inepta. Tractarunt Bouherius *Explication de quelques marbres antiques cet. p. 22.* notans Astorii inscitiam; Maffei *Crit. lapid.* p. 129. Paciaud. *Diatribe qua Graeci anaglyphi interpretatio traditur, Rom. 1751.* 4. p. XXI sqq. qui quae ibi hariolatur, retractat *Monum. Pelopon. 1761. T. II.* p. 188. Villosion *Mag. encycl. a. VII. (1801.) T. II.* p. 481 sqq. Morellius *Epist. VII. variae eruditionis 1819.* p. 37. Habeo etiam ex schedis Rinckii.

ΔΙΟΔΩΡΑΧΡΗΣΤΗ
ΧΑΙΡΕ
ΚΑΙΣΥΓΕ

ciaud. priore loco ΣΥΣΤΕ, unde censebatur fuisse ΣΥΣΤΕΡΓΕ (*Biagi Monum. Gr. p. 287.*).

Διοδώρα χρηστὴ χαῖρε. καὶ σύ γε.

De formula καὶ σύ γε, quam recte interpretati

Vs. 1. Astor. ΔΟΔΩΡΑ. Notat Reinesius litteram I vix dignosci. Vs. 3. Astor. legerat ΣΙΓΑ, Pa-

sunt Bouherius, Maffei, Paciaudus, Morellius, cf. *Vol. II. n. 1956. et Elem. epigr. p. 340.*

6909.

Mutinae in museo in aedicula, in qua repraesentatur homo imberbis palliatus sedens, ex adverso puer tunica indutus stans; edidit Cavedonius *Mus. Estes. del Catajo p. 91.* repetiit Furlanetto *Lapidi Padovane p. 489.*

ΔΙΟΝΥΣΙΕΑΣΚΛΗΠΙΟΔΩΡΟΥ
ΛΑΟΔΙΚΕΥΧΡΗΣΤΕΧΑΙΡΕ

Διονύσιε Ἀσκληπιοδώρου Λαοδικεῦ
χρηστὲ χαῖρε.

6910.

Marmor Choisenlianum, in quo repraesentatur coena funebris; edidit Dubois *Catal. marm. Choiseul. n. 146.* Habet Comes de Clarac *Catal. mus. Paris. n. 643.* unde transcripsit et misit Odofr. Müllerus.

ΔΟΝΥΣΙΕ ΜΗΝΙΔΟΣ
ΧΑΙΡΕ ΚΑΙΚΛΕΑΝΔΡΕ
ΜΗΝΙΔΟΣΧΑΙΡΕ

Vs. 2. ΚΑΙ omittit Dubois. Litteras infra appositas ΑΥΡ ΠΡΟΙ omittit Dubois.

Διονύσιε Μήνιδος χαῖρε.
καὶ Κλέανδρε Μήνιδος χαῖρε.
Αὐρ(ηλίου) Πρό[κλου]?

ΑΥΡ
ΠΡΟΙ

Nomen infra appositum quo pertineat non liquet. *Conf. n. 6917.*

6911. 6912.

Mutinae in museo in aedicula fastigiata, in qua repraesentatur femina velata sedens, adstantibus adolescente imberbi palliato et puera nuda; post feminam alia figura muliebris cistam tenens; edidit Cavedonius *Mus. Estes. del Catajo p. 92.* repetiit Furlanetto *Lapidi Padovane p. 489.*

ΔΙΟΝΥΣΙΕ
ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΕΧΡΗΣΤΕ
ΑΛΥΠΕΧΑΙΡΕ

Διονύσιε Σωστράτου, Ἀθηναῖε
χρηστὲ ἄλυπε χαῖρε.
Conf. n. 6998.

ΡΟΥΜΑΘΑΜΕΝΙΠΠΟΥΑΝΤΙΟΧΙΣΣΑ
ΑΛΥΠΕΧΡΗΣΤΗΧΑΙΡΕ

Ῥουμάθα Μενίππου Ἀντιόχισσα
ἄλυπε χρηστὴ χαῖρε.

6913.

Patavii in lapide haud dubie ex Graecia allato; ediderunt Gruterus p. DCCCLXX. 1. Sert. Ursatus Monum. Patav. L. I. S. II. n. 112 p. 55. (cf. p. 79.) de lapide rursus transcripsit Furlanettus Lapidum Padovane p. 513. qui monet vs. 3. in lapide esse Α π. Δ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΛΕΥΚΙΟΥ
ΜΑΤΕΡΙΣΚΑΖΩΠΥΡΟΥ
ΜΑΤΕΡΙΣΚΑΘΕΟΛΩΡΟΥ

Διονύσιος Λευκίου.
Ματερίσκα Ζωπύρου.
Ματερίσκα Θεο[δ]ώρου.

6914.

Ex marmoribus Oxoniensibus; ediderunt Montfaucon Ant. expl. Suppl. T. V. tab. 8. p. 28. Maittaire Marm. Oxon. XXXIII. Chandler Marm. Oxon. II, LXIV. aeri incisam.

ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ
ΔΙΟΦΑΝΤΟΥ

Διόφαντος Διοφάντου.

6915.

Marmor Whelerianum cum fastigio fani supra duas columnas Corinthiacas; edidit Chandler Marm. Oxon. II, LXV. aeri incisam. Videtur Atticum esse.

ΔΙΟΦΑΝΤΕ ΔΙΟΦΑΝΤΟΥ ΧΑΙΡΕ

Διόφαντε Διοφάντου χαίρει.

6916.

Lapis Nanius ex Graecia allatus; edidit Biagi Monum. Gr. inter epitaphia n. XXI. Coll. Mus. Nan. 112. aeri incisam.

ΔΟΞΑ · ΝΙΚΗ · ΕΤΕ
ΛΕΥΤΑ · ΕΤΩΝ Κ
ΧΑΙΡΕ

Δόξα. Νίκη ἐτελεύτα ἐτῶν κ. χαίρει.
Haud scio an femina binominis sit, Δόξα ἢ καὶ
Νίκη. An subest mendum?

6917.

Ex marmoribus Choiseulianis columna sepulchralis marmoris candidi; edidit Dubois Catal. marm. Choiseul. n. 166. Habet Comes de Clarac Catal. mus. Paris. n. 556. unde transcriptum titulum misit O. Müllerus. Iterum dedit Osannus Syllog. p. 374. n. 44.

ΔΩΝΑΤΑ
ΙΟΥΛΙΟΥ · ΕΛΟΠΟΣ
ΟΥΓΑΤΗΡ
ΧΑΙΡΕ

Vs. 2. Dub. ΙΟΥΛΙ . . . ΕΛΟΠΟΣ, Clar. ΙΟΥ
ΛΙΟΥ ΕΛΟΠΟΣ, Os. ΙΟΥΛΙΟ . . ΕΛΟΠΟΣ. Lit-
teras infra adscriptas ΑΝΙΑΣ omittit Dub.

Δωνάτα Ἰουλίου [Π]έλοπος Ουγάτηρ. χαίρει.
[Πανσ]ανίας aut [Λυσ]ανίας.

Nomen infra appositum mariti videtur esse
Osanno. Conf. n. 6910.

- - - ΑΝΙΑΣ

6918.

In marmore candido inter Choiseuliana sub viri signo rudi sculptura opere anaglypho facto; ex columnae capitulo factum hoc monumentum erat, ita ut prisco lapide uteretur qui posuit; edidit Dubois Catal. marm. Choiseul. n. 155.

ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ

Ειρηναίου.

6919.

Aquis Sextiis in domo Saint-Vincens; edidit Millin Voyage dans le midi de la France Vol. II. p. 203. n. 11.

ΑΚΙΛΙΣ
ΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟΣ
L M

Ἀκίλις Ἐπαφρόδιτος ἐτῶν μ.

6920.

Mutinae in museo Estensi del Catajo, in aedicula sepulchrali in quo repraesentatur homo palliatus stans; edidit Cavedonius Mus. Estes. del Catajo p. 104. repetiit Furlanettus Lapidum Padovane p. 496.

. . . Κ . . ΣΙΣΑΡΧ . . .
ΧΑΙΡΕ

Ἐπι[κ]τησις Ἄρχ - - -
χαίρει.

6921.

In anaglypho, olim Patavii, postea in museo Estensi; repraesentatur femina velata stans, cui puella porrigit cistam; edidit Sert. Ursatus Monum. Patav. L. I. S. II. n. 25. p. 63. (cf. p. 98.), unde petierunt Reinesius Syllog. inscr. Cl. XVII. p. 826. n. 45. Muratorius T. III. p. MDCLXX. 4. cum Lat. interpret. Denuo edidit Cavedonius Mus. Estes. del Catajo p. 102. repetiit Furlanetto Lapidum Padovane p. 490.

ΕΠΙΦΑΝΗΑ ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣ
ΧΑΙΡΕ

Ἐπιφάνηα Πολυκράτους
χαίρει.

6922.

Venetis ex domo nobilis Veneti ad locum S. Marciliani erutus lapis, marmoris Pentelici, in quo anaglyphis expressus est vir palliatus Hermae adstans, cui dextra innititur; adstat genius lugens, ut videtur; assidet capite velato mulier, cui puella cistam offert; lapidem nunc ibidem possidet Io. Dav. Weber mercator, qui apographum misit per Minutolium. Habeo etiam ex schedis Rinckii.

sub viro: sub muliere: Ἑρμίας Σωγέου. Ἀλεξάνδρεια (h. e. Ἀλεξάνδρεια).
 ΕΡΜΙΑΣ ΣΩΓΕΝΟΥΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΑ Attica videtur esse inscriptio. De forma Ἀλεξάνδρεια cf. Vol. I. n. 1181.

6923.

Mutinae in museo Estensi, in anaglypho quo repraesentatur femina velata sedens; edidit Cavedonius Mus. Estes. del Catajo p. 106. repetiit Furlanetto Lapidum Padovane p. 491.

ΕΡΩΤΙΟΝ Ἑρώτιον
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Δημητρίου
 ΕΡΜΟΠΟΛΙΤΙΣ Ἑρμοπολίτης.
 Quum non videatur probabile feminam esse ex Aegypto, ubi tria oppida sunt nomine Hermupolis insignia, videndum ne ex insula Co oriunda sit, cuius urbem Hermupolin recenset Steph. Byz. s. v.

6924.

In lapide ex Graecia, ut videtur, allato; edita est in Coll. Mus. Naniani n. 113. aeri incisa.

ΦΥΑΙΝΕΤΦ [Ε]υαίνετ[ε].

6925.

Mutinae in museo in anaglypho, quo repraesentatur homo palliatus sedens manum porrigens feminae adstanti, ad latus hominis puer, ad latus feminae puella; edidit Cavedonius Mus. Estes. del Catajo p. 88. repetiit Furlanetto Lapidum Padovane p. 491.

ΕΥΓΕΝΗΑΣΩΤΗΡΙΧΟΥΧΡΗΣΤΗ Εὐγένεια Σωτηρίχου
 ΧΑΙΡΕ χρηστή χαῖρε.

6926.

In anaglypho sub duabus statuis; edidit Paciaud. Monum. Pelopon. Vol. II. p. 233. aeri incisam. Est etiam in Coll. Mus. Nan. n. 80.

ΗΡΑΚΛΕΩΝ ΚΑΙ ΕΠΑΦ[ρ]ᾶς Εὐγενήα Ἡρακλέων καὶ Ἐπαφ[ρ]ᾶς Εὐγενήα
 ΝΗΑΙΧΡΗΣΤΗΧΑΙΡΕ χρηστή χαῖρε.

6927.

In tabula anaglyphis ornata; habeo ex schedis Gerhardi qui accepit a Britanno quodam.

ΕΥΔΕΜΩΝ·ΑΛΥΠΕ·ΧΑΙΡΕ Εὐδέμων ἄλυπε χαῖρε.

6928.

Florentiae olim in hortis Marchionis Riccardii, in anaglypho, in quo mulier in lectisternio cum mensa referta pomis; periisse hoc anaglyphum videtur Gorio, qui edidit Inscr. Etrur. T. I. n. 138. p. 58. et ex schedis Donianis ibid. T. III. Append. p. 270. 389. Ex Gorio repetiit Muratorius T. III. p. MDCCLXXI. 5. cum interpret. Lat.

ΕΥΘΔΙΑ ΒΟΗΘΟΥ ΓΥΝΗ Εὐθδία Βοήθου γυνή
 ΧΡΗΣΤΗ ΧΑΙΡΕ χρηστή χαῖρε.

6929.

Sub anaglyphis marmoris musei Medicei; ex schedis Andreinii edidit Gorius Inscr. Etrur. T. II. n. 463. p. 79.

ΕΥΠΟΛΕΜΟΣ Εὐπόλεμος
 ΔΕΙΟΡΑΣΟΥ Δ[η]ῖο[τ]ᾶ[ρ]ου.

6930.

Marmor Choiseulianum, in quo rude anaglyphum asciam cum caudice exhibens; in Choiseulianis est n. 175. Habet Comes de Clarac Catal. mus. Paris. n. 591. unde transcripsit Odofr. Müllerus.

ΑΥΡΗΛΙ ΣΙΜΟΣΚΕΛΥΙΗ ΑΙΑΕΥΣ ΑΥΡΗΛΙΑ 5 ΤΥΧΙΔΙΠ...Α ΟΣΛΕΑΝΤ.Λ.Η ΕΠΙΑΝC ΝΩ...ΥΜ.Υ ΟΑΙΑΙΤΙΙ ≡ 10 ΤΥΤΑΙΓΙ	Αὐρήλι[ος] Ὀνή- σιμος κέ [Α]υ[ρ]η- [λ]ία Εὐσ[έ]βεια Αὐρηλία [Εὐ- 5 τυχίδι (aut Εὐτυχία) [θυγατρὶ ἰδί]α. ὅς [δ]ὲ ἀν [β]άλη εἰ[π]άν[ω] ἄλλο σῶμα etc.
--	---

6931.

In anaglypho duas exhibente figuras, alteram stantem, alteram sedentem palmis porrectis vel elevatis super infantem, qui in medio stat; edidit Jac. Samuel Södberg Prodrum. inscriptionum Graec. musei regii Holmiensis, Upsal. 1852. n. 8.

ΑΝΤΕΙΠΑΤΡΟΣ
ΚΑΙ ΗΛΙΑΤΗΕΑ..
ΤΩΝΘΥΓΑΤΡΙ
ΚΑΙ ΕΥΘΥΧΕΙ
5 ΤΩ ΕΑΤΗΣΥΩ..

Ἀντίπατρος καὶ Ἡ[δ]εῖα τῆ ἐα[υ]τῶν θυγατρὶ καὶ Εὐ-
[τ]ύχει τῶ ἐα[υ]τῆς υἱῷ.

Fortasse ΕΑΤΩΝ pro ΕΑΥΤΩΝ positum est a lapicida, ut ΕΑΤΗΣ pro ΕΑΥΤΗΣ sollemni pronuntiatione aevi serioris. Conf. n. 6961.

6932.

In lapide; edidit Maffei Mus. Veron. p. LX. 7.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΑ
ΕΤΩΝΜ
ΧΑΙΡΕ

Εὐφροσύνα ἐτῶν μ. χαῖρε.

6933.

Florentiae olim in hortis Marchionis Riccardii in anaglypho, in quo mulier iacens in triclinio, vir adsidens ad eius pedes in scabullo, dexteram ori admovens, puero vas ministrante. Lapis periisse videtur. Edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. n. 19. p. 15. et ex schedis Donianis ibid. T. III. Append. p. 279. 390. Habeo etiam ex schedis meis.

ΕΧΦΡΟΣΥΝΙ-
ΛΟΧΚΙΟΥΑΛΒΑΝΙΟΥ ΙΜΛΑΔΟΥΛ
ΧΡΗΣΤΗ
ΧΑΙΡΕ

Vs. 2. Gorius priore loco ΥΜΟΥΑΛΒΑΝΙΟΥ ΙΜΛΑΔΟΥΙ... , altero ΛΟΥΚΙΟΥΑΛΒΑΝΙΟΥΚΛΑΔΟΥ; hodie non distinguuntur nisi haec: ΟΧΙΙΟΥΑΛΒΑΝΙΟΥΙΜΛΑΔΟΥΛ --. Littera Υ etiam vs. 1. similior est elemento Χ.

Εὐφροσύνη, Λουκίου Ἀλβανίου Κλάδου [γυνή],
χρηστὴ χαῖρε.

6934.

Aquis Sextiis ex collectione D. Saint-Vincens; supra Genius mortis inversis facibus, infra quem Psyche sedet in rupe; edidit Millin Voyage dans le midi de la France T. II. p. 229. tab. 36. n. 1. Conf. R. Rochette Monum. inéd. T. I. p. 226.

ΖΗΝΩΝΙ
ΧΡΗΣΤΗΚΕ
ΑΛΥΠΕΧΕΡΕ
ΖΗΣΑΣΑΕΤΗ

Ζηωνί, χρηστὴ καὶ ἄλυπε χεῖρε (χαῖρε), ζήσασα ἔτη σγ.
Millinus interpretatus est de viro Zenone, non animadvertens participium ζήσασα.

ΟΓ

6935.

Florentiae olim in aedibus Riccardianis in cippo in quo anaglyphis repraesentantur vir, mulier, puer, cum mensa pomis referta; edidit Fabrettus Inscr. c. 5. n. 205. p. 382. Denuo edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. n. 96. p. 50. unde repetiit Muratorius T. III. p. MDCLXIX. 6. Habeo etiam ex schedis meis.

ΖΩΣΙΜΑ ΖΩΣΙΜΑΧΡΗ
ΧΡΗΣΤΕ ΣΤΕΧΑΙΡΕ
ΧΑΙΡΕ

que forma in altero titulo est ap. Gor. pro ΧΡΗΣΤΕ, quod habet Fabrettus utrobique. Dedi ut est in lapide.

Ζωσιμᾶ χρηστὴ χαῖρε. Ζωσιμᾶ χρηστὴ χαῖρε.

In priore titulo vs. 1. Fabr. ΔΩΣΩΑ, Gor. ΖΩ
CIMA, vs. 2. Fabr. ΧΡΗΣΤΕ, Gor. ΧΡΗΣΤΗ, eadem-

Idem titulus bis positus non sine exemplo est.
Conf. n. 7010.

6936.

In anaglypho truncato in museo Mediceo; ex schedis Andreinii edidit Gorius Inscr. Etrur. T. II. n. 463. p. 99. Accuratius edidit Maffei Mus. Veron. p. LI. 4.

ΖΩΣΙΜΗΑΠΟΛΛΟΔΩΡ
ΟΥΓΥΝΗΔΕΑΤΤΑΛΟΥ
ΧΡΗΣΤΗΧΑΙΡΕ

Gor. vs. 1. ΣΩΣΙΜΗΑΤΙΜΟΔΩ, vs. 2. ΡΟΥΓΥ
ΝΕΑΕ cet., vs. 3. ΧΡΗΣΤΕ.

Ζωσίμη Ἀπολλοδώρου, γυνὴ δὲ Ἀττάλου,
χρηστὴ χαῖρε.

Attica videtur inscriptio.

6937.

In anaglypho, in quo vir adstante puero, ad pedes canis; edidit Maffei Mus. Veron. p. LI. 8.

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΖΩΣΙΜΟΥ
ΟΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ ΑΥΤῷ ΝΕΙΚΗ
ΝΕΙΚΗ

Ἐπίμνημα Ζωσίμου,
ὃ κατεσκεύασεν αὐτῷ Νείκη.
De forma tituli conf. n. 6958.

6938.

In lapide inscriptio missa ad Gorium a Francisco Vettorio a. 1750. edita est in Symb. litter. Vol. VI. p. 192.

ΖΩΣΙΜΟΣ
ΝΕΙΚΟΜΗΔΕΥΣ

Ζώσιμος Νεικομηδέυς.

6939.

In stela sepulcrali, in qua repraesentantur homo et femina recubantes in lectulo, in museo Estensi; edidit Cavedonius Mus. Estes. del Catajo p. 69. repetiit Furlanetto Lapid. Padovane p. 492.

ΖΩΣΙΜΟΣ ΑΠ . . . Ξ . . .

Ζώσιμος Ἄπ - - -

6940.

In lapide; edidit Maffei Mus. Veron. p. LX. 2.

ΗΡΑΙΕΣΤΡΑΤΩΝΟΣ
ΣΙΔΩΝΙΕΧΡΗΣΤΕ
ΧΑΙΡΕ

Ἡραϊε Στρατώνος Σιδώνιε
χρηστὲ χαῖρε.

6941.

In anaglypho sepulcrali, in quo femina adstante puella; edidit Maffei Mus. Veron. p. LIII. 1. aeri incisam. Habet etiam Venturi Guida al Mus. Veron. T. I. p. 90. tab. 10. n. 26. (cf. p. 93.) Repetiit Furlanettus Lapid. Padovane p. 503.

ΗΡΑΚΛΕΙΑ ΜΝΑΣΙΔΟΣ
ΧΡΗΣΤΗΧΑΙΡΕ

Ἡράκλεια Μνάσιδος
χρηστὴ χαῖρε.

6942.

Inter marmora Oxoniensia; edidit Reinesius Synt. inscr. Cl. XI. n. 45. p. 624. Repetiit Patinus Comment. in ant. monum. Smyrn. p. 236. Est in Marm. Oxon. CLIX.

. . . ΟΥΜΟΣ ΗΡΑ
ΚΛΕΙΔΙΑΝΟΣ
ΕΤΩΝ ΙΗ ΗΡΩΣ
ΤΑΤΕ ΕΝΕΠΟΙΗΣΕ

- - - ουμος Ἡρακλειδιανὸς ἐτῶν ιη.
Ἡρως [π]ατ[ήρ] ἐποίησε.

Initio Reinesius proposuit nomen Πόστουμος.

6943.

Venetiis olim in museo Tarvisiano in anaglypho, in quo mulier globum sinistra tenens, dexteram arae ardenti imponens; edidit Montfaucon Diar. Ital. p. 70.

ΘΑΛΛΟΥΣΑ ΚΑΛΛΙΒΙΟΥ

Θάλλουσα Καλλιβίου.

6944.

Marmor Choiseulianum, in quo anaglyphis expressi vir, femina et infans in eodem lecto cubantes ante mensam, in qua phiala et uva; ediderunt Viscontus Journ. des Sav. Jan. 1817. p. 57. Dubois Catal. marm. Choiseul. n. 168. Mutilam habet Comes de Clarac Catal. mus. Paris. 548. unde transcriptam misit Müllerus.

ΑΥΡ ΘΕΟΠΡΟΠΟΣ ΧΑΡΣΙΦΙΛΟΥ
ΠΡΟΜΟΙΡΩΣ ΒΙΩΣΑΣ

Sic Viscontus. Vs. 2. Dub. ΠΡΟΜΟΙΡΩΣ . . . Ω
ΣΑΣ. Clar. vs. 1. nihil nisi ΟΠΟΣΧΑΡΣΙΦΙΛΟΥ,
vs. 2. nihil nisi ΩΣΑΣ.

Αὐρ(ήλιος) Θεόπρπος Χαρσιφίλου
προμοίρως βιώσας.

Notabile nomen Χαρσίφιλος.

6945.

Marmor Nanianum ex Graecia allatum; edidit Biagi Monum. Gr. inter epitaphia n. 18. Coll. Mus. Nan. n. 106. aeri incis.

ΧΑΛΙΝΙΚΗΣ ΩΣΤΡΑΤΟΥ
ΡΗΣΤΗΧΑΙΡΕ

[Κ]α[λ]ινίκη Σωστράτου
[χ]ρηστὴ χαῖρε.

6946.

Marmor Nanianum ex Graecia allatum litteris admodum rudibus; edidit Biagi Monum. Gr. inter epitaphia n. 10. Coll. Mus. Nan. n. 107. aeri incis. ac rursus n. 170.

ΚΑΛΛΙΣΤΡΧ
ΤΟC CΤΩΜ
Λ ΧΑΙΡC

Καλλίστρ[α]τος ἐτῶν λ. χαῖρε.

6947.

Venetius in anaglypho, quo repraesentantur viri tres cubantes, pateras tenentes, ministrante puero; ad sinistram femina sedens pal-
liata, iuxta quam puella cistam tenens; ante viros mensa cibis referta, ad dextram caput equi, ad sinistram feminae arbori
serpens circumvolutus; monumentum tres fere pedes altum possidet Io. Dav. Weber mercator, qui apographum misit. Ha-
bet etiam Thiersch Itin. Ital. T. I. p. 269. sed imperfectius.

ΛΕΑΝΔΡΙΔΕΙ ΚΑΙ ΑΛΚΙΜΑΧΩΥ
ΤΟΙΣ ΚΛΕΑΝΔΡΙΔΟΥ ΗΡΩΙΣΙΝ

ΚΛΕΑΝΔΡΙΔΕΙ
ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΟΣ

[Κ]λεανδρίδαι καὶ Ἀλκιμάχῳ,
τοῖς Κλεανδρίδου, ἥρωσιν.
Κλεανδρίδαι Ἱερομνήμονος.

Cleandrides Hieromnemonis videtur pater esse,
cuius filii ante eum mortui in eodem sepulcro con-
diti sunt.

6948.

In lapide utrinque inscripto; edidit Maffei Mus. Veron. p. LX. 4. 5.

ΛΚΟΡΝΟΦΙ
ΚΙΟΣΑΚΤΙ
ΟΣΕΤΩΝ
ΛΓ
ΧΑΙΡΕ

In parte aversa:

ΖΩΣΙΜΗ
ΑΡΧΕΛΑΟΥ
ΕΤΩΝΜ
ΧΑΙΡΕ

Δ(ούκιος) Κορνοφίμιος Ἀκτίος ἐτῶν λγ. χαῖρε.

Ζωσίμη Ἀρχελάου ἐτῶν μ. χαῖρε.

6949.

Marmor Nanianum ex Graecia allatum; edidit Biagi Monum. Gr. inter epitaphia n. 4. Coll. Mus. Nan. n. 101. aeri incis.

ΚΟΤΤΙΩΝΟΣ

Κοττίωνος.

6950.

In anaglypho sepulcrali, quo repraesentantur in lecto senex barbatus, ante quem mensa ferculis referta, quattuor viri ad caput il-
lius adstantes, una femina, itemque ad pedes eius. „A tergo sex columnae; inter columnas in parietis parte superiore quin-
que tabulae, in quarum prima clupeus rotundus cum duabus hastis decussatis, in paenultima equi frenati protome, in reli-
quis protome mulieris eleganter vestitae et comatae” (quas Parcas intelligit R. Rochettus Mém. de l'Acad. cet. XIII. p. 607.
not. 2.). Monumentum olim fuit Amstelodami in hortis I. Sixii; deinde in mus. Papenbroek. nunc in museo Lugd. Batavo;
e legato Papenbroekiano edidit Oudendorpius p. 38. n. 46.; ex museo Lugd. Bat. Ianssenius Mus. L. B. inscriptt. Grr. et Latt.
p. 32 sq. tab. v. n. 10. conf. Leemans. Animadv. in Mus. L. B. inscr. p. 14 sq.

Oudend.ΑΒΟΓ.....ΑΛΛΟΦΑΝΗΣΚΥΔΡΟΓΕΝΕΥΣ
.....Α.....ΙΚΥΔΡΟΓΕΝΕΙ ΗΡΩΗ.....

Ianss. - - - - - ΟΦ. ΝΗΣΚΥΔΡΟΓΕΝΕΥΣ
- - - - - ΚΥΔΡΟΓΕΝΕΙ ΗΡΩΗ - - -

- - - - - Ἀπο]λλοφάνης Κυδρογένευσ
- - - - - Κυδρογένει ἥρωι - - -

Leemansius Κυδρογενεὺς pro nominativo habet, ut
is qui vs. 1. extr. appellatur, filius fuisse eius videat-
tur, cui positus titulus est. Falso. Rectus casus est
Κυδρογένης. Cf. nomen Κυδροκλής.

6951.

In Caledonia in cippo sepulcrali aetomate ornato, infra mutilo, eruto, ut videtur, ex ruderibus stativorum Romanorum, nunc in
Museo of the Scottish antiquarian society at Edinburgh; edidit Stuart Caledonia Romana, Edinburgh. 1845. 4°. p. 218.
Lapis videtur a Britanno quodam in Caledoniam avectus ex Graecia.

ΛΑΙ
ΑΝΤΙΟ
ΧΙΣΛΥCΙ
ΜΑΧΟΥ
5 ΙΤΩ

[Α]αὶ Ἀντιοχίς Λυσιμάχου
[τεῦ δεῖνος γυνή, χαῖρε].

6952.

Marmor Nanianum ex Graecia allatum; edidit Biagi Monum. Gr. inter epitaphia n. 20. Coll. Mus. Nan. n. 108. aeri incis.

ΛΟΥΚΕ
ΙΛΙΑΠΡΛΙ
ΑΗΚΑΙΦΙ
ΛΑΧΑΙΡΕ

Λουκειλία Πρι[μ]α, ἡ καὶ Φίλα, χαῖρε.

6953.

In subterraneis musei Britannici in tabula marmorea litteris magnis; habeo ex schedis Odofr. Mülleri.

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ
ΞΕΝΩΝΟΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΕ
5 ΧΑΙΡΕΑΓΙΔΟΣ

Λύσανδρος Ξένωνος γραμματικός·
διδάσκαλε, χαῖρε, ἄγιδος.

6954.

Aquis Sextiis in domo D. Saint-Vincens; edidit Millin Voyage dans le midi de la France, Vol. II. p. 206. n. 21. (cf. tab. 50. n. 4.)

ΗΡΩΙ
ΛΥΣΑΝΔΡΟΥ

Ἡρωῖ Λυσάνδρου.

6955.

Marmor Nanianum ex Graecia allatum; edidit Biagi Monum. Gr. inter epitaphia n. 6. Coll. Mus. Nan. n. 103. aeri incis.

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ

Λύσανδρος.

6956.

Marmor Nanianum ex Graecia allatum; edidit Biagi Monum. Gr. inter epitaphia n. 5. Coll. Mus. Nan. n. 111. aeri incis.

ΛΥΞΙΔΟΣ

Λύσιδος.

6957.

Marmor Nanianum ex Graecia allatum; edidit Biagi Monum. Gr. inter epitaphia n. 4. Coll. Mus. Nan. n. 91.

ΜΑΡΛΙΟΣ
ΛΑΜΙΛΣ

Μαρ[α]ῖος
Λ[α]μί[α]ς.

Prius nomen potest esse etiam Μάρ[κ]ιος. Lamia mater est viri defuncti, cuius pater ignotus fuerit.

6958.

In anaglypho, in quo triclinium, vir feminae adsidenti corrollam porrigens, infra navicula repraesentatur; fuit Patavii apud Io. Baptistam et Paulum Rhamnusios, ex Francisci Quirini Veneti, ut videtur, collectione; inter Atestinas corruptam edidit Salomonius Agri Patavini Inscr. p. 81. ex schedis Bartholii et Langii edidit Reinesius Synt. inscr. Cl. XII. n. 57. p. 668. Habet etiam Maffei Mus. Veron. p. LIII 5. ex quo dedimus; repetiit Furlanettus Lapidum Padovane p. 508.

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ
ΟΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝΑΥ
ΤΩ ΗΜΗΤΗΡ ΜΑΡΚΕΛΛΑΔΗ
ΜΗΤΡΙΟΥ ΖΗΣΑΝΤΙΕΤΗ
5 ΚΘ ΧΑΙΡΕ

ὑπόμνημα Μαρκέλλου, ὃ κατεσκευάσεν αὐτῷ ἡ μήτηρ Μάρκελλα Δημητρίου ζήσαντι ἔτη κθ. χαῖρε.

De forma tituli cf. n. 6937. 6978.

6959.

Londini olim in marmore candido, reperto inter rudera domus Islingtoni, cum anaglypho, quo repraesentatur vir nudus, velatis inguinibus, dextera tridentem tenens, sinistra pugionem: habetur pro retiario, sed rete non apparet, humerus sinister tectus est tegmine aliquo, quasi cataphractus. Marmor unde venerit, nemo scit, neque audeo in Britannia id primitus elaboratum statuere. Nescitur etiam ubi extet; superest delineatio sola, edita in Archaeologia Brit. T. XI. p. 48. edente et explicante Goughio aeri incisa.

ΝΙΑ ΜΑΡΤΙΑ
ΛΙΧΙΤΩΑΝΔΡΙ

- - - νία Μαρτιάλη τῷ ἀνδρί.

Goughius nomen feminae putavit esse *Aniam*; et potest sane esse *Annia* vel simile, ut *Καλπουρνία*.

6960.

In lapide ex Graecia oriundo; edidit Dousa Itin. Constantinop. p. 102. unde repetiit Gruterus p. DCCCVII. 10. hinc Fleetwood Inscr. Syllog. p. 285. 4. litteris minusculis.

[Textum vide pag. seq.]

Vs. 4. ENΘΑΔΕ habet Dousa, quod in ENTA ΔΕ depravat Gruterus. In fine Gruterus addit ΣΕ ΚΟΥΝΔΟΥΕΠΙΜΕ|ΛΟΥΜΕΝΩΝ, quae verba Dousa non habet, sed adhaeserunt ex alia inscriptione.

Τύμβον καὶ βωμὸν Μελεάγρω ἐνθάδ' ἔτε[υ]ξαν
5 Κυρία (κεῖμαι τοῦδε πάρος προγ[ε]γῶσα σύννευος),
υἱὰ Δημ[ή]τριος, Κλεόνεικος
10 γλυκυτάτῳ γεν[έ]τη μν[η]μοσύνοιο χάρην.

ΤΥΜΒΟΝ
 ΚΑΙ ΒΩΜΟΝ
 ΜΕΛΕΑΓΡΩ
 ΕΝΘΑΔΕΤΕΞΑΝ
 5 ΚΥΡΙΑΚΕΙΜΑΙ
 ΤΟΥΔΕΠΑΡΟΣ
 ΠΡΟΗΓΩΣΑΣΥΝΕΥ
 ΝΟΣΥΙΟΙΔΗΜΑΓΝΟΣ
 ΚΛΕΟΝΕΙΚΟΣΓΛΥΚΥ
 10 ΤΑΤΩΓΕΝ . . . ΤΗΜΝ . . .
 ΜΟΣΥΝΟΙΟΧΑΡΙΝ

Vs. 3. extra metrum positus, quia nomina difficultatem pepererunt auctori. Uxor ante opus absolutum defuncta videtur; unde filii inseruerunt verba *κειμαι τοῦδε πάρος προγεγῶσα σύνευος.*

6961.

Venetis, olim in palatio Valmarano, postea in domo Io. Dav. Weberi mercatoris, anaglyphum marmoris Parii, quo representatur vir sedens, ante quem mulier et adolescens adstant; hic dextra tenet volumen; supra virum est equi caput, ad quod visuntur lauri rami duo, quos circum volvitur anguis; edidit Maffei Mus. Veron. p. CCCLXXIV. 4. Habeo etiam ex schedis Rinckii, Weberi qui misit per Minutolium, Welckeri qui accepit a Creuzero. Tetigit etiam Rad. Rochettus in libro suo *Monuments inédits d'antiquité figurée* I. p. 235. ubi sculpturam anaglyphi talem esse dicit, ut ad Alexandri Severi aetatem pertinere videatur. Addidit idem tituli versionem Latinam.

Μ. ΟΠΠΙΩΜΕΝΑΝ
 ΔΡΩ·ΟΠΠΙΑΕΛΠΙΣ
 ΚΑΙ·Μ·ΟΠΠΙΟΣΦΑΥ
 ΣΤΟΣΤΩΠΑΤΡΩΝΙ
 5 ΚΑΙΑΤΟΙΣΙΩΝΤΕΣ

Vs. 4. extr. Maff. ΠΑΤΡΩΝΙ. Vs. 5. Maff. ΚΑΙ ΑΥΤΟΙΣΖΩΝΤΕΣ, Rinck. Welck. ΚΑΙΑΤΟΙΣΙΩΝΤΕΣ, Web. ΚΑΙΑΤΟΙΣΧΟΝΤΕΣ.

Μ. Ὀππίω Μενάνδρω Ὀππία Ἐλπίς καὶ Μ. Ὀππίος Φαῦστος τῶ πάτρωνι καὶ ἀτοῖς ζῶντες.

De scriptura ἀτοῖς p. αὐτοῖς cf. n. 6931.

6962.

Marmor Pamfretianum Oxonii cum anaglypho; edidit Chandler *Marm. Oxon.* II, LXVI.

ΜΕΝΕΛΑΕ ΜΕΝΕΛΑΟΥΧΑΙΡΕ

Μενέλαε Μενελάου χαῖρε.

6963.

Marmor Choiseulianum cum anaglypho in quo coena funebris composita ex quattuor figuris; edidit Dubois *Catal. marm. Choiseul.* n. 148. Habet Comes de Clarac *Catal. mus. Paris.* n. 535. unde transcriptam misit Odofr. Müller.

ΜΕΝΕΣΤΡΑΤΕ ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥ
 ΧΑΙΡΕ

Μενέστρατε Μενεκράτου χαῖρε.

6964.

Venetis, in anaglypho e museo Naniano, sub tribus statu; edidit Sponius *Recherches cur. d'antiq.* p. 235. (in *Poleni Thes. Suppl.* T. IV. p. 495.) et *Miscell. erud. antiq.* X, 47. p. 357. cum Lat. interpret. Repetiit Paciaud. *Monum. Pelopon.* Vol. II. p. 236. aeri incis. Est *Coll. mus. Nanian.* n. 68. Cf. *Passeri Osservaz. sez.* 4. p. 40. in *Memorie per servire alla storia lett. Sett.* 1758. p. 218.

ΜΗΝΟΔΟΤΗ
 ΧΡΗΣΤΗ ΧΑΙΡΕ

Μηνοδότη χρηστή χαῖρε.

6965.

Marmor Choiseulianum, in quo expressa opere anaglypho coena funebris, vir in lecto cubans, femina velata assidens; edidit Dubois *Catal. marm. Choiseul.* n. 145. Habet Comes de Clarac *Catal. mus. Paris.* n. 605. Dedit etiam Osannus *Syll.* p. 370. n. 36.

ΣΥΝΕΤΗΤΩΘΡΕΨΑΝΤΙΜ
 ΝΟΦΙΛΩΤΩΚΑΙΣΕΛΛΙΩΝ.
 ΤΗΝΣΤΗΛΗΝΕΠΕΘΗΚΕΝ
 ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣΕΝΕΚΕΝ

Vs. 2. extr. Dub. Clar. ΣΕΛΑΙΩΝ, Os. ΣΕΛΛΙΩΝ. *Συνέτη τῶ θρέψαντι Μ[η]νοφίλῳ τῶ καὶ Σελλίων[ι] τὴν στήλην ἐπέθηκεν εὐχαριστίας ἕνεκεν.*

Μηνοφιλε κουρεῦ χαῖρε.

5 ΜΗΝΟΦΙΛΕΚΟΥΡΕΥ
 ΧΑΙΡΕ

Κουρεὺς pro cognomine Menophili habuit Osannus. Sed videtur appellativum esse: tonsor.

6966.

Marmor Cantabrigiense ad scalam bibliothecae; edidit Dobraeus in epistola ad Rosium *Diar. Class.* T. XXX. p. 148. n. 42. (conf. *Rose Inscr. vetust.* p. 418.) Habeo etiam ex schedis Odofr. Mülleri.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥΤΟΥ
 ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

Μητροδώρου τοῦ Ἀπολλοδώρου.

6967.

Marmor Nanianum, in quo figurae quattuor sedentes opere anaglypho expressae; edidit Biagi Monum. Gr. inter epitaphia n. 19. Coll. Mus. Nan. n. 110. aeri incis.

ΜΗΤΡΟΣΑΣΜΕΝΑΝΑΦ
ΧΑΙΡΕΙΑ· Ν

Μητρο[λ]ας Μεάν[δρου]. χαῖρε. - -
In fine fortasse addita fuit formula [κ]α[ι] σί γε.
Conf. n. 6908.

6968.

Mutinae in museo Estensi in stela sepulcrali, in qua representantur infra inscriptionem priorem femina sedens et puer stans, infra alteram homo palliatus stans; edidit Cavedonius Mus. Estes. del Catajo p. 65. repetiit Furlanetto Lapid Padova p. 495.

ΜΟΣΧΕΙΝΑΝ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΥ

ΑΥΡΟΥΝΚΛΗΕΙΟΣ
ΕΡΜΗΣ

Μοσχέϊναν Ἀφροδισίου Αὐρουγκλήιος Ἑρμῆς.

6969.

Marmor Parisinum, in quo vir togatus adstante puero intra columnas duas Ionicas anaglypho opere expressus; ediderunt Maffeiis Galliae ant. sel. Ep. 18. p. 37. Caylus Recueil d'antiq. T. VI. P. III. tab. 82. 1. (cf. p. 200.) Ex Maffeiis repetiit Muratorius T. III. p. MDCCXIII. 15. cum Lat. interpret. Habet Comes de Clarac Catal. mus. Paris. n. 56. unde transcriptam misit Odofr. Müllerus.

ΜΟΣΧΕΜΟΣΧΟΥΧΑΙΡΕ

Μόσχε Μόσχου χαῖρε.

6970.

In insula Vecti in villa Appuldurcombe in anaglypho virum a femina abiturum exhibente; ex descriptione musei Worsleiani Viscontiana transcriptam misit Odofr. Müllerus.

ΜΟΣΧΟΣ

Μόσχος.

6971.

Marmor Choiseulianum; in columna sepulcrali marmoris candidi sculptus est miles armatus et duae palmae; edidit Dubois Catal. marm. Choiseul. n. 174. Habet Comes de Clarac Catal. mus. Paris. n. 620.

ΜΥΡΩΝ

Μύρων.

6972.

Marmor Choiseulianum; edidit Dubois Catal. marm. Choiseul. n. 162.

ΝΕΟΜΗΝΙΟΣ

Νεομήνιος.

6973.

In anaglypho mulierem sedentem exhibente; edidit Iac. Sam. Södberg Prodrum. inscriptionum Graec. e museo regio Holmiensi, Upsal. 1832. n. 2.

ΝΕΙΚΗΧΑΙΡΕ

Νείκη χαῖρε.

6974.

In lapide; edidit Maffeiis Mus. Veron. p. LX. 8.

ΚΟΥΛΧΙΟΣ

ΝΙΚΗΤΗΣ

ΧΑΙΡΕ

ΚΟΥΛΤΕΛΕΣΦΟΡΟΣ

5 ΕΤΩΝΚΒ

ΧΑΙΡΕ

Κο[ίντ]ιος Νικήτης
χαῖρε.

Κο[ίντ]ιος Τελέσφορος
ἑτῶν κβ, χαῖρε.

6975.

In anaglypho Oxonii Arundeliano, quod virum representat in lecto cubantem puero a laeva pateram ministrante, in quam anguis porrigitur. Pone virum ab altera parte caput equi, ab altera galca. Ediderunt Maittaire Marm. Oxon. n. 142. Chandler Marm. Oxon. Part. II. tab. XI. n. LXVII.

ΝΙΚΩΝ Ο Σ Ο Σ ΧΑΙΡΕ

Νίκων [Θέων]ος χαῖρε.

6976.

In anaglypho duos viros cum duobus pueris representante, quod olim fuisse Ateste dicitur; ediderunt Reinesius Synt. inscr. Cl. XVII. n. 151. p. 551. et Maffeiis Mus. Veron. p. LI. 2. repetiit Furlanettus Lapid Padova p. 501.

ΜΑΡΚΟΣ ΟΥΑΡΗΙΟΣ . ΓΑΙΟΣ ΟΥΑΡΗΙΟΣ
ΓΑΙΟΥΟΥΑΡΗΙΟΥ . ΓΑΙΟΥΟΥΑΡΗΙΟΥ

Μάρκος Ουαρήιος Γαίου Ουαρήίου.
Γάιος Ουαρήιος Γαίου Ουαρήίου.
Reinesius habet C pro Σ.

6977.

Marmor Nanianum, olim Patavii; inest anaglyphum, in quo figurae duae feminarum; edidit Reinesius *Synt. inscr. Cl. XVII. n. 90. p. 842.* Repetierunt Gudius *Inscr. p. CCCXXVII. 18. Paciaud. Monum. Pelopon. Vol. II. p. 237.* aeri incisum. Explicatur etiam in libro: *Memorie per servire alla storia lett. per il mese di Gen. 1758. p. 8. et ap. Passerium Osserv. p. 14.* Est praeterea in *Coll. Mus. Nan. n. 82.* repetiit ex Reinesio Furlanettus *Lapidi Padovane p. 501.* Postremo eundem lapidem in museo, quod est Avenione in Gallia Narbonensi vidit ac descripsit B. Starckius (*Gerhard Arch. Anzeiger 1853. p. 369.*).

Παρησία Πρωτάρχου.

ΠΑΡΗΣΙΑ ΠΡΩΤΑΡΧΟΥ

Intellige scriptum Παρῆσις, nomen muliebri.
Alterum nomen habes Vol. I. n. 999.

6978.

Super statua viri imberbis togati anaglypho expressa sub aetomate; dextrum brachium pallio involutum exserta manu; sinistra ad femur demissa videtur volumen exiguum tenens; monumentum Constantinopoli, ubi quamdiu fuerit, ignoratur, missum est ad Blarambergium, qui delineationem misit.

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΠΟΤΑΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΟΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ ΑΥΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Ἐπιμόνημα Ποτάμωνος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁ κατεσκευάσεν αὐτοῦ ἀδελφὸς Διονύσιος Ἀλεξάνδρου. eclecticismi auctor fuit, Potamonis Alexandrini, imperante Augusto florentis. At certe non constat Alexandri illum filium fuisse.
De forma tituli cf. n. 6937. 6958. 7007. Blarambergius statuit philosophi esse imaginem, qui

6979.

Marmor Nanianum ex Graecia allatum; editum est *Memorie per servire alla storia lett. Gen. 1758. p. 8.* Est in *Coll. Mus. Nan. n. 88.* Habet etiam *Paciaud. Monum. Pelopon. Vol. II. p. 237.* aeri incisum.

ΠΡΟΘΥΜΟΣ ΧΡΗΣΤΟ
ΧΑΙΡΕ

Πρόθυμος. χρῆστ[ε] χαίρει.

6980.

In subterraneis musei Britannici; habeo ex schedis Odofr. Mülleri.

Θ
ΠΡΟΚΛΗ·ΧΡΥΣΗ
ΔΙΤΕΛΦΟΤΕΡΕΣ
ΤΕΚΝΟΙΣΙΝ·ΤΑΙΣ
5 ΔΕΓΟΝΗΑΙΣ·ΜΗΝ
ΜΗΣΧΑΡΙΝ·ΤΟΔΕ
ΣΗΜΕΡΕΠΟΙΗΣΑΝ

Θ(εοῖς) [κ](αταχθονίαις).
Πρόκλη Χρυσῆδι τε ἀμφοτέρους (i. e. ἀμφοτέρας) τέκνοι-
σιν ταῖς [γ]εγον[υ]ταῖς μνήμης χάριν τότε σῆμ' ἐποίησαν.
Titulus in speciem poeticae orationis composi-
tus est. Desunt nomina eorum, qui posuerunt.

6981.

Vindobonae olim apud Baronem de Roth; missu Bricherii edidit Muratorius T. IV. Append. p. MMLXXXII. 7. cum Lat. interpret.

ΠΡΩΤΗ ΖΩΣΙΜΟΣ ΚΟΙΝΤΟΥ

Πρώτη Ζώσιμος Κοῖντου.

6982.

Ex schedis Salmasii edidit Gudius *Inscr. p. CCLXXXVII. 3. (1000XXXII. 1.)*

Θ Κ
ΤΡΥΦΩΝ·ΠΡΩΤΟΓΕΝΗ·ΡΥΝΕΚΕΙ
ΕΙΛΗ·ΧΑΡΙΝ·ΜΗΝ

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίαις).
Τρυφῶν Πρωτογενῆ [γ]υνεκεῖ
εἰ[δ]ῆ χάριν μνή[μ]ης.

6983.

In museo Estensi del Catajo in aedicula, in qua representatur femina sedens; coram alia femina et homo stantes; ediderunt Cavdonius *Mus. Estes. del Catajo p. 91.* Furlanettus *Lapidi Padovane p. 495.*

ΤΥΦΙΩΝ ΑΝΕΘΗΚΗΝ

[Π]υθίων ἀνέθηκεν.
Male Panofka *Act. Acad. Berol. 1848. p. 187. not. 158. et p. 217. not. 2.* Τυφίων legebatur.

6984.

Marmor Nanianum ex Graecia allatum, in quo anaglyphum est duas statuas exhibens; edidit *Paciaud. Monum. Pelopon. Vol. II. n. 255.* aeri incisum. Est in *Coll. Mus. Nan. n. 81.*

Γ Π Ω Λ Λ Α Κ
Δ Ε Υ Κ Ι Ο
Δ Ε Υ Κ Ι Ο Υ

Ι Η

Γ(αἶα) Πώλλα - - -
[Δ]ευκί[ο]υ - - -
[Δ]ευκίου - - -
- - -

6985.

Atestae in capitulo fracto, ex collectione, ut videtur, Francisci Quirini, Patricii Veneti; edidit Salomonius Inscr. agri Patav. p. 81. unde repetierunt Muratorius T. III. p. MDCCXXXVI. 6. cum Lat. interpret. Furlanettus Lapidum Padovane p. 504.

Ρ Ο Δ Α Χ Ρ Η Σ
Χ Α Ι Ρ Ε

Muratorius male ΡΟΔΑΡΧΗΣ exhibet.

Ῥόδα χρηστ[τῆ] χαῖρε.

6986.

Mutinae in museo Estensi in anaglypho, quo repraesentatur homo palliatus sedens puero adstante, manum porrigens alii homini palliato ex adverso stanti cum puero; in area conspicitur mensa cum cista; edidit Cavedonius Mus. Estes. del Catajo p. 89. repetiit Furlanetto Lapidum Padovane p. 494.

Σ Α Ρ Α Π Ι Ω Ν Σ Ε Φ Υ Ρ Ο Υ Ν Ο Υ Μ Η Ν Ι Ε
Ε Λ Ε Α Τ Α Χ Ρ Η Σ Τ Ε Σ Α Ρ Α Π Ι Ω Ν Ο Σ
Χ Α Ι Ρ Ε Ε Λ Ε Α Τ Α Χ Ρ Η Σ Τ Ε Χ Α Ι Ρ Ε

Σαραπίων Ζεφύρου
Ἐλεῶτα χρηστὲ χαῖρε.

Νουμήνιε Σαραπίωνος
Ἐλεῶτα χρηστὲ χαῖρε.

6987.

In tabula marmorea; edidit Iac. Sam. Söberg Prodr. inscr. Gr. e museo regio Holmiensi, Upsal. 1833. n. 5.

Ω Λ Ο Σ Π Λ
Ω Τ Ι Σ Σ Ε Β Η
Ρ Ο Σ Χ Ε Ρ Ε

Ῥωλος Πλώτις Σεβήρος χεῖρε (χαῖρε).

6988.

Venetis olim in ripa vulgo dal vino; ex pavimento nondum prorsus detrito dedit Maffei Mus. Veron. p. CCCLXXXIII. 9. Habeo etiam ex schedis Spanhemii Seldenianis.

Γ Π Ο Σ Τ Ο Υ Μ Ι Ο Σ
Ν Ε Ι Κ Ι Α Σ
Π Ο Σ Τ Ο Υ Μ Ι Ω Ι
Σ Ε Κ Ο Υ Ν Δ Ω Ι Κ Α Ι
5 Ι Ο Υ Λ Ι Α Ι Ε Λ Π Ι Δ Ι
Τ Ο Ι Σ Γ Ο Ν Ε Υ Σ Ι
Μ Ν Η Μ Η Σ
Χ Α Ρ Ι Ν

Vs. 4. Spanh. ΣΕΚΟΥΝΔΩ. Idem omittit Iota quod vocatur mutum et litteras C et Σ promiscue exhibet.

Γ(αἰος) Ποστούμιος Νεικίας Ποστουμίου Σεκούνδου καὶ Ἰουλίᾳ Ἐλπίδι τοῖς γονεῦσι μνήμης χάριν.

6989.

Parisiis in theca nummaria infra necrodeipnon opere anaglypho expressum; habeo ex schedis Odofr. Mülleri.

Σ Ε Ρ Α Π Ι Ω Ν Π Α Ρ Μ Ε Ν Ι Ω Ν Ο Σ
Χ Α Ι Ρ Ε

Σεραπίων Παρμενίωνος χαῖρε.

6990.

In marmore candido cum anaglypho, in quo vir, mulier, puer, pone quos arbor ac serpens arbori circumvolatus. Lapis olim fuit Venetiis in museo N. V. Antonii Capelli, postea, ut videtur, Londini apud Dodd Chemicum, unde a. 1835. misit Iacobus Yates.

Σ Ε Ρ Α Π Ι Ω Ν
Χ Ρ Η Σ Τ Ε Κ Α Ι
Α Λ Υ Π Ε Χ Α Ι Ρ Ε

Σεραπίων χρηστὲ καὶ ἄλυπε χαῖρε.

6991.

Marmor Choiseulianum cum anaglypho, in quo femina in cellula sedens; edidit Dubois Catal. marm. Choiseul. n. 151. p. 55. Habet Comes de Clarac Catal. mus. Paris. n. 590. Integriorem edidit Osannus Syllog. p. 544. n. 5.

Σ Ι Ν Ω Π Ι Σ Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ι Ο Υ
Υ Ν Α Δ Ε Δ Ι Ο Φ Α Ν Τ
Ο Υ Χ Α Ι Ρ

Primum versum solum habet Dubois.
Σινωπίς Διονυσίου, [γ]υνὰ δὲ Διοφάντου,
χαῖρ[ε].

6992.

Sub anaglypho, quo vir sedens adstante puero repraesentatur; edidit Maffei Mus. Veron. p. LI. 5.

Σ Ο Ι Ξ Ι Λ Δ Α Σ
Σ Ω Ι Γ Ε Ν Ε Ο Σ

Σοιξιάδας
Σωγένης.

De nomine Σοιξιάδας cf. Vol. I. n. 1271. et Keil Anal. epigr. p. 117.

6993.

In anaglypho sepulcrali; repraesentantur senex, in medio sedens, qui manum porrigit iuveni adstanti, in altero latere puella dexteræ manus indicem ori admovens; supra figuras adscripta nomina. Lapis Constantinopoli advectus a viro docto De Puy-maurin in museum Tolosanum illatus est, ubi asservatur; edita est in Magaz. encycl. a. x. (1805.) T. VI. p. 178. Denuo edit Millin Voyage dans le midi de la France T. IV. P. I. p. 445. tab. 74. n. 5.

ΕΥΒΟΥΛΟΣ
 ΣΠΙΝΘΑΡΟΣ
 ΤΕΡΤΙΟΝ ΟΝΟΜΑ ΜΙΛΛΙΝΟΣ ΕΠΙΧΕΙΡΕΙ ΒΟΥΛΗΤΗΝ.

Εὐβουλος. Σπίνθαρος. Βουλ[αία].
 Eubulum Spinthari filium, cuius sepulcrum nominat Pausanias in Atticis I, 29, 7. iam alii advocarunt.

6994.

Mutinae in museo Estensi in anaglypho, in quo repraesentantur homo recubans et femina sedens adstante servo qui poculum et vasculum vinarium tenet; edidit Cavedonius Mus. Estes. del. Catajo p. 78. repetiit Furlanetto Lapid. Padovane p. 494.

ΣΥΝΦΕΡΟΥΣΑ
 ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΥ
 ΧΡΗΣΤΗΧΑΙΡΕ

Συνφέρουσα Ἀγαθονίκου
 χρηστὴ χαιρε.

6995.

In lapide; edidit Maffei Mus. Veron. p. LX. 5.

ΑΠΕΤΡΩΝΙΟΣ
 ΣΥΜΦΟΡΟΣ
 ΕΤΩΝ ΙΘ
 ΧΑΙΡΕ

[Α](ούκιος) Πετρώνιος Σύμφορος
 ἐτῶν ιθ, χαιρε.

6996.

Marmor Choiseulianum, in quo anaglyphum convivium sepulcrale exhibens; adest vir in lecto cubans, femina velata, infantes quattuor; edidit Dubois Catal. marm. Choiseul. n. 144. p. 53. Habet Comes de Clarac Catal. mus. Paris. n. 602. Plenius edidit Osannus Syllog. p. 365. n. 27.

ΣΩΣΘΕΝΗΙΑΣ ΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΥ ΧΑΙΡΕ
 ΜΕΝΙΠΠΕΑΣ ΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΥ ΧΑΙΡΕ
 ΟΥΤΟΘΑΝΕΙΝΑΛΓΕ
 ΕΠΕΚΛΟΣΕ

Ὁ τὸ θανεῖν ἀλγεῖνόν, ἐπεὶ τό γε Μείρ' ἐπέκλωσε[ν],
 [ἀλλὰ πρὶν ἡλικίης καὶ γονέων πρότερον.]

Idem distichon habes in titulo Erythris reperto Vol. II. n. 3156. Sententiam eandem verbis paulum immutatis reperio etiam in titulo Rhodiensi ap. Ross. Inscr. ined. Fasc. III. p. 33. n. 281. ubi legendum:

Vs. 1. extr. Os. ΧΑΙ ut ex laeso lapide. Vs. 2. init. Dub. ΜΕΝΙΠΠΗ, Os. ΜΕΝΙΠΠΕ; extr. ΧΑΙΡΕ habet Dub., omittit Os. Vs. 3. Dub. ΟΥΤΟΘΑΝ - -, Os. ΟΥΤΟΘΑΝΕΙΝΑΛΓΕ - -. Vs. 4. puncta ponit Dubois, Osannus quod dedimus.

Σωσθένη Ἀσκληπιοδότου χαιρε.
 Μένιππε Ἀσκληπιοδότου χαιρε.

οὐ τὸ θανεῖν ἀλγεῖνόν, ὅπερ καὶ [π]ᾶσι πρὸς[κεῖται]
 ἀλλὰ πρὶν ἡλικίης καὶ γονέων πρότερον.

et in titulo ex Phrygia reportato a Lebasio Revue de philol. I. p. 334.:

οὐ τὸ θανεῖν ἀλγεῖνόν, ἐπεὶ τότε πᾶσι πέπρωται,
 ἀλλὰ πρὶν ἡλικίης καὶ γονέων πρότερον.

6997.

Venetis olim in palatio Valmaramano, nunc in domo Io. Dav. Weberi mercatoris, anaglyphum est virum exhibens, qui ut Aesculapius repraesentatur, respiciens serpentem baculo circumvolutum, quod in dextro est latere; dextra tenet fragmen voluminis; habeo ex schedis Weberi, Rinckii, Welckeri, qui accepit a Creuzero.

ΣΩΣΕ
 ΧΡΗΣΤΕΧΑΙΡΕ

Σῶσε χρηστὴ χαιρε.

6998.

Mutinae in museo Estensi in aedícula, in qua homo palliatus et femina velata stantes; edidit Cavedonius Mus. Estes. del. Catajo p. 58. repetiit Furlanetto Lapid. Padovane p. 495.

. . . ΣΤΡΑΤΗ
 . . . ΣΤΡΑΤΟΥ
 ΑΘΗΝΑΙΟΥ
 ΘΥΓΑΤΗΡΑΛΥΠΕ
 5 ΧΡΗΣΤΗΧΑΙΡΕ

ΒΟΗΘΕ
 ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ
 ΑΘΗΝΑΙΕΧΡΗΣΤΕ
 ΧΑΙΡΕ

Furlanettus utrobique ΣΩ praemittit.

[Σω]στράτη Βόθε
 [Σω]στράτου Σωστράτου
 Ἀθηναίου Ἀθηναῖε χρηστὴ
 θυγάτηρ ἄλυπε χαιρε.
 χρηστὴ χαιρε.

Conf. n. 6911.

6999.

Florentiae in museo Mediceo in lapide, in quo repraesentatur triclinium; ex schedis meis.

Τ. ΛΠΟΣΧΩΤΗΣΙ/ΣΕΥΒΙΩΑΣ
 INSCR. GR. VOL. IV.

Τ. Α(ού)ππος [Σω]τήρις εὐ Βιώ[σ]ας.

F

PARS XXXIX. INSCRIPTIONES

7000.

In lapide; edidit Maffei Mus. Veron. p. LXL 3.

MEMMI
ΟΣΤΑΥΡΟΣ
ΕΤΩΝ ς
ΧΑΙΡΕ

Μέμμος Ταῖρος ἐτῶν ς, χαῖρε.

7001.

Supra anaglyphum quo repraesentatur femina in lecto sedens, adstanti mulieri manum porrigens; edidit Iac. Sam. Södberg Prodr. inscr. Gr. e museo Holmiensi, Upsal. 1833. n. 1.

ΤΕΛΕΣΕΙΡΑ
ΧΡΗΣΤΑΧΑΙΡΕΤελεσ[ίππ]α χρηστὰ χαῖρε.
Fortasse Theraeus titulus est.

7002.

In anaglypho aetomate instructo marmoris ut dicitur Pentelici; inest mulier stans et manu porrigens aviculam infanti, qui manus ad eam attollit; in epistylion nomen est incisum. Monumentum est Londini apud Dodd Chemicum, ubi transcriptam a. 1835. misit Iacobus Yates, qui putat repraesentari mulierem, quae in puerperio decesserit; aviculam esse symbolum vitae avolantis.

ΤΙΜΑΡΗΤΗ

Τιμαρ[έ]τη.

7003.

In lapide; edidit Maffei Mus. Veron. p. LX. 9.

ΤΙΜΑΣΠΩΝ
ΧΑΙΡΕ

Τιμασ[ί]ων χαῖρε.

7004.

In subterraneis musei Britannici in urna sepulcrali; habeo ex schedis Odofr. Mülleri.

ΦΑΙΝΑΡΙΣΤΗΣ
ΤΗΣΦΙΛΟΦΑΝΟΥΣ

Φαιναρ[έ]της τῆς Φιλοφάνους.

7005.

Marmor Nanianum; edidit Biagi Monum. Gr. inter epitaphia n. 8. aeri incisam, Coll. Mus. Nan. n. 94.

ΦΑΛΑΝΘΟΣ
ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ

Φάλανθος Σωστράτου.

7006.

In marmore a. 1710. Ateste effosso, quod una cum monumento Argenidae Vol. II. n. 1949. videtur Corcyra translatum; ediderunt Camillus Silvestrius Rhodiginus in anaglyphum Graecum interpretatio postuma cet. p. 40. et Maffei Mus. Veron. p. LXL 1. repetiit Furlanettus Lapidum Padovane p. 505.

ΦΙΛΙΣΤΑ
ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΟΥ
ΧΡΗΣΤΗ
ΧΑΙΡΕ

Rhod. ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΟΙ, Maff. ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΟΥ.

Φιλίστα Διοσκουρίδου
χρηστή χαῖρε.

7007.

Olim Patavii, posthac in museo Veronensi, in tabula cum anaglypho, quo expressa est mulier sedens velata; edidit Sert. Ursatus Monum. Patav. L. I. s. 6. p. 247. n. 2. unde repetiit Reinesius Synt. inscr. Cl. XVII. n. 5. p. 815. Habet Maffei Mus. Veron. p. CCCCLXXXVII. 2. repetiit Furlanettus Lapidum Padovane p. 508.

ΥΠΟΜΝΗΜΑ
ΑΙΜΑΣΦΙΛΗΦ
ΜΑΤΙΟΥΦὑπόμνημα Αιλίας Φιληματίου.
Conf. n. 6978.

7008.

Venetiis in palatio Iustiniano, anaglyphum fractum, ex quo superest imago viri pallio amicti, exsertis manibus; edidit Thiersch Itin. Ital. T. I. p. 260.

ΦΙΛΟΔΑΜΟΣ ΧΑΙΡΕΤΕ

Φιλόδαμος - - . χαίρετε.

7009.

Marmor Nanianum cum anaglypho duas figuras exhibente; edidit Paciaud. Monum. Pelopon. Vol. II. p. 254. aeri incisam; Coll. Mus. Nan. n. 67.

ΦΙΛΟΥΜΕΝΗ ΔΙΟΦΑΝ
ΤΟΥΓΥΝΑΧΡΗΣ
ΤΗΧΑΙΡΕΦιλουμένη Διοφάντου γυν[ή]
χρηστή χαῖρε.

7010.

Marmor Choiseulianum, quo coena funebris opere anaglypho representatur, feminae quattuor, vir barbatus, infantes duo; edidit Dubois Catal. marm. Choiseul. n. 161. Habet Comes de Clarac Catal. mus. Paris. n. 677. unde transcriptam misit O. Müllerus.

Clarac:	Dubois:
AN . UNIA	ANTONIA
ΓΗ ΝΑ	ΦΙΛΟΥΜΕΝΑ
. Ε	ΧΑΙΡΕ
ΑΝΤΩΝΙΑ	
ΦΙΛΟΥΜΕΝΑ	
ΧΑΙΡΕ	

Ἀν[τω]νία
[Φιλουμέ]να
χαῖρε.
Ἀντωνία
Φιλουμένα
χαῖρε.

Titulus bis repetitus videtur. Cf. n. 6955.

7011.

Veronae, edidit Maffei Mus. Veron. p. XLVI. 2. cum interpr. Lat. Habet etiam Venturi Guida al mus. Veron. n. 18. p. 70. tab. VIII. n. 18. ad p. 64. aeri incisam, qui sine causa Corinthiam putat.

ΤΙ . ΚΛΑΥ . ΦΟΙΒΟΣΤΟΜΝΗ
ΜΕΙΟΝΚΑΤΑΤΟΗΜΙΣΥ
ΜΕΡΟΣΕΞΑΔΙΑΙΡΕΤΟΥ
ΕΑΥΤΩΚΑΙΕΙΡΗΝΗΤΗ
5 ΓΥΝΑΙΚΙΚΑΙΤΟΙΣΑΥΤΗΣ
ΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΚΑΙΑΠΕΛΕΥ
ΘΕΡΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΙΔΙΟΙΣΕ
ΧΩΝΤΗΝΚΗΔΕΜΟΝΙΑΝ
ΚΑΙΤΟΥΛΟΙΠΟΥΜΕΡΟΥΣ
10 ΗΜΙΣΟΥΣ

Τι(βέριος) Κλαύ(διος) Φοῖβος τὸ μνημεῖον κατὰ τὸ
5 ἥμισυ μέρος ἐξ ἀδιαιρέτου ἑαυτῶ καὶ Εἰρήνῃ τῇ γυ-
ναικὶ καὶ τοῖς αὐτῆς καὶ ἐκγόνοις καὶ ἀπελευθέροις
καὶ τοῖς ἰδίοις, ἔχων τὴν κηδεμονίαν καὶ τοῦ λοιποῦ
10 μέρους ἡμίσεως.

7012.

Marmor Nanianum ex Graecia oriundum; edidit Biagi Monum. Gr. inter epitaphia n. 13. Coll. Mus. Nan. n. 102. aeri incis. Edita est etiam in Memorie per servire alla storia lett. Sett. 1758. p. 219.

ΧΡΗΣΙΜΕ
ΧΑΙΡΕ
ΕΥΦΦΟΣΥΝΟΣ
ΧΑΙΡΕ
ΣΩΤΗΡΙΩΜ
ΧΑΙΡΕ
ΤΡΥΦΩΝ
ΧΑΙΡΕ

Χρήσιμε χαῖρε.
Εὐφ[ρ]όσυνος χαῖρε.
Σωτηρίω[ν] χαῖρε.
Τρύφων χαῖρε.

7013.

Florentiae in museo Mediceo in marmore, in quo insculpta figura pueri nudi in scopulo sedentis et figura mulieris adstantis vestimentis opertae; e schedis Lindenbrogianis edidit Reinesius Synt. inscr. Cl. XVII. n. 139. p. 853. Denuo ediderunt Montfalcon Diar. Ital. p. 559. Gorius Inscr. Etrur. T. I. n. 126. p. 56. Habeo etiam ex schedis meis.

ΩΦΕΛΙΩΝ ΑΝ
ΤΙΟΧΕΥ ΧΡΗΣ
ΤΕ ΧΑΙΡΕ

᾽Ωφελίων ᾽Αντισχεῦ
χρηστὲ χαῖρε.

7014.

Wiltoni in museo Pembrokiano; ex schedis Odofr. Mülleri.

.. ΠΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ
ΙΕΙΛΕΑΙΧΑΙΡΕΙΝ

[Τό]πος ᾽Απολλωνίου[ν].
[Ι]ει[μ]ία χαίρειν.

De infinitivo χαίρειν in titulis sepulcralibus ob-
vio conf. Vol. II. n. 2129. Annal. dell' Inst. arch.
Rom. 1842. p. 151.

7015.

Patavii in anaglypho feminam representante, edidit Ursatus Monum. Patav. p. 210. repetiit Maffei Mus. Veron. p. XLIX. tab. 2. n. 6. Furlanettus Lapid. Padovane p. 504.

- - - ΑΔΕΛΦΟΥΣΑΛΑΜΙΝΙΟΣ

ὁ δεῖνα] ᾽Αδελφεῦ Σαλαμίνιος.
Nomen ᾽Αδελφός nomen proprium, nisi fuit ᾽Α-
λαδέλφου.

7016.

In anaglypho sepulchrali sub tribus imaginibus, ex collectione Naniana; edidit Paciaud. Monum. Pelopon. Vol. II. p. 252. aeri incis.
Est in Coll. Mus. Nan. n. 79.

ION ΚΡΑΤ
ΗΓ ΟΣΙΔΕΣΥΝΗΔΛ ΠΕ
ΧΡΙΣΤΗΧΑΙΡΕ

[Εἰκόν]ιον [Πολυ]κράτ[ους? Συγάτηρ,]
Ἡγ[ί]ο[υ] δὲ γυνή, [ἄ]λ[υ]πε
χρ[η]στὴ χαίρει.

Vs. 1. Paciaudius p. 241. coniecit: Ἐρμ[ι]ών[η Πολυ]κράτ[ους]. Nomina propria certo restitui non possunt.
Vs. 2. ἄλυπε scribendum esse vidit etiam Paciaudius.

7017.

In marmore Choisenliano n. 252. alto 14", lato 3' 1", in museo Parisino litteris maximis; edidit Comes de Clarac Catal. mus. Paris. n. 569. Repetiit Osannus Syllog. p. 566. n. 29. Habeo etiam ex schedis Duboisianis a St. Martino missis et ex schedis Odofr. Mülleri.

ΙΝΟΔΩΡΟΣΚΑΙΣ
ΚΑΤΗΝΣΟΡΟΝΕΜΑΥΤΩ
ΡΕΥΤΥΧΙΑΕΞ
ΙΣΑΙΕΓΕΙΔΩΣΕΙΤΩΙΕΡΩ
5 ΕΙ - - ΒΦ ΚΑΙΣ

- - - η]νόδωρος Καίσ[αρος ἀπελεύθερος
Ἐθ]η]να τὴν σορὸν ἐμαυτῶ [καὶ γυναικὶ
Αὐ]ρ[ηλίας] Εὐτυχία ἐξο[υσίαν] ἔχοντας μηδὲν
ἀνο]ίξαι, ἐπεὶ δώσει τῷ ἱερω[τάτῳ]
5 ταμ]εῖ[ω] βφ Καίσ[αρος].
Nomen vs. 1. aut Ἀθηνόδωρος aut Ζηνόδωρος fuit.

7018.

Parisii in scala ad thecam nummariam subsidiaria fragmentum; ex schedis Odofr. Mülleri.

ΡΜΩΝΚΑΙΙ
ΧΑΡΙΤΗΙ

[Ἐ]ρμων καὶ - - - Χαριτ[ο]ῖ?
Ἄη χαριστήριον?

7019.

Venetis in aedibus Grimani in marmore anaglypho ornato; ex schedis Velseri edidit Gruterus p. ccccxciv. 6. ex suis Muratorius T. II. p. mcxxxvii. 6. cum Lat. interpret. Habeo etiam ex schedis Rinckii.

ἘΑΥΤΟΥΑΥΡ. ΔΟΜΙΤΙΑΚΑΙΤΕΚΝΟΙΣΕΑΥΤΟΥ
ΣΑΣΕΤΕΡΟΝΚΑΤΑΘΗΤΑΙΔΩΣΕΙΤΗΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗ

ΠΟΛΕΙΠΡΟΣΤΕΙΜΟΥ
ΚΑΙΤΩΝΠΟΡΙΩΤΟΙΣ

ΕΙΤΕ

ΠΑΡΟ

Dedi Rinckii apographum. Grut. vs. 1. init. ΤΕ
ΑΥΤΟΥ, extr. ΕΑΥΤ - - -; vs. 2. init. ΕΑΣΕΤΕΡΩΝ;
vs. 3. omittit.

Ὁ δεῖνα τὸ μνημεῖον κατεσκεύασεν ἑαυτῶ καὶ τῇ γυναικ]ῇ ἑαυτοῦ Αὐρ[ηλίας] Δομιτία καὶ τέκνοις ἑαυτοῦ. [ἐὰν δέ τις ἀνοίξ]ας ἕτερον καταθῆται, δώσει τῇ λαμπροτάτῃ πόλει προστείμου - - καὶ τῷ ἐμπορίῳ τὸ ἴσον.

[Εὐτυχ]εῖτε,

παρο[δεῖται].

Omissa a quadratario est summa multae. Vs. 1. init. Rinckius sibi videbatur dispicere Η, quod deducit ad τῆ; idque reponi iubetur ap. Gruter. p. cccxi. Sed τῇ γυναικὶ τῇ ἑαυτοῦ parum probabile est in hoc titulo. Sumo esse Ι. In extremis εὐψυχεῖτε παροδεῖται restituebat Corsinus Not. Graec. p. 54.

7020.

In lapide; edidit Pocockius inscr. ant. P. I. cap. 5. s. 6. p. 41. ex schedis alienis, qui ignorat locum, ubi reperta sit inscriptio; nam quod sectionem sextam inscripsit: in Thracia ni fallor, videtur illud ad priorem tantum referri inscriptionem, quae Latina est.

ΣΟΡΕΠΤΟΣ
ΜΗΤΡΟΔΩ
ΡΚΙΑΕΛΠΙΣ
ἸΝΤΟΜΝΗΜΕ
5 ΑΥΤΟΙΣ

Ὁ δεῖνα Σ]ρεπτός [τοῦ δεῖνος καὶ] Μητροδώρ[α] κ[αὶ]
Ἐλπίς [ἐποίησα]ν τὸ μνημε[ῖον] ἑαυτοῖς.

7020. b.

In capitulo Byzantino, in quo prodrome, in museo Vindobonensi; edidit Arneth Beschreibung der zum K. K. Münz- und Antiken-Kabinet gehörigen Statuen, Büsten, Reliefs etc. Wien 1845. p. 57. n. 241.

ΣΤΗΛΗ . . ΔΙΔΥΜΑΤΕΣ

Στήλη[ν] Διδύμα ἐσ[τήσεν] - - -

7021.

Florentiae olim in museo suburbano villae Strozianae edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. p. 571. n. 123.

ΨΥΧΙΤΕ
ΚΛΟΝΟCΕΡΗ
ΛΕΛΩΓΕΕΤ
ΩΝΔ ΜΗΝΩ
5 ΝΗ ΗΜΕΡΩΝΙΘ
ΦΟΥCΚΙΝΟC ΠΡΟ
ΒΟΚΑΤΩΡ ΚΑΙCΑ
ΡΟC ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΤΑΩΝ
ΜΗΤΗΡ ΑΙΓΥΠΤΙΟΙC ΠΟΙ
10 ΗCΑΝ Φ ΛΟΙΠΟΝ ΜΕΝΟC

[Εὐ]ψύχη τέκ[υ]ον, ὅς [ἡμᾶς] λέλ[οι]πας] ἐτῶν δ, μη-
5 νῶν ἤ, ἡμερῶν ἰθ.
Φουσκῖνος, προβοκάτωρ Καίσαρος, πατήρ καὶ Ταῶν
10 μήτηρ, Αἰγύπτιοι [ἔ]ποίησαν λοιπο[ύ]μενο[ι].
Scriptura εὐψύχη pro εὐψύχει, et λοιπούμενοι pro
λυπούμενοι aliunde nota est. Fuscinus pater provo-
cator Caesaris audit. Provocatores memorantur ap.
Orell. Inscr. Latt. n. 2566. 2568. Fab. 234. 614 et
615. Gladiatorum peculiare genus eo nomine ap-
pellat Cicero pro Sext. c. 64.

7022.

Parisius in scala ad thecam nummariam subsidiaria; ex schedis Odofr. Mülleri.

ΑΓΑΘΩΝ ΠΟΛΛΩΝ
ΓΕΝΝΕΟCΕΝCΟΦΟΙC
ΑCΥΝΚΡΙΤΟC ΨΥΧΗ Φ
ΘΑΥΜΑCΙΟC ΕΝΤΑCΙΝ
5 ΩΦΕΛΙCΟC ΠΑΤΡΙ
ΝΕΟC ΗΡΠΑΓΗCΙΑΧΥ

Ἄγαθῶν πολλῶν γεννέος, ἐν σοφοῖς ἀτύκρητος ψυχή,
5 Θαυμάσιος ἐν πᾶσιν, ὠφέλιμος πατρὶ νέος ἠρπάγης
[τ]αχύ.
Vs. 2. γεννέος est γενναῖος. Mirum illud ἀγαθῶν
πολλῶν, quod videtur esse inter multos bonos.

7023.

In marmore Dawkinsiano anaglyphis ornato; edidit Chandler Marm. Oxon. II, LIX. aeri incisam.

Ἐδὲ ἐναντίον τι τούτων ποιήσας vel simile quiddam] δώσει εἰς Καίσαρος φίσκον * ρφ καὶ εἰς τὴν πόλιν * βφ.
Sunt extrema inscriptionis sepulcralis.

7024.

In lapide Naniano sub statua togata; edidit Biagius Monum. Gr. in tab. epitaphiorum n. XI. Extat in Mus. Nan. coll. n. 92.

- - - ΟC
- - - - ΝΟΥ
- - - ΕΧΑΙΡΕ

[Ο δεῖνα] - - - ος
- - - νου
[ἄλυπ]ε χαῖρε.

7025.

In subterraneis musei Britannici sub anaglypho fracto; ex schedis Odofr. Mülleri.

ΣΠΡΩΤ
ΥΡΙΩΙ

- - - ς Πρωτ[ο]γένης?
- - - Κ]υρίω - - -

7026.

Wiltoni in museo Pembrokiano in monumento sepulcrali; ex schedis Odofr. Mülleri.

ΝΑΤΙ ΦΙΛΑΡΓΥΡΕΙΑΔΙC

Inest Φιλάργυρε nomen proprium, sequente for-
tasse χαῖρε.

7027.

Avenione in museo fragmentum lapidis sepulcralis ex Graecia allati; edidit Biagius n. XVIII., rectius Starkius (Gerhard Archaeol. Anzeiger 1855. p. 369.).

ΧΑΙΡΕΙΑ

Χαῖρε ἰλ[α]ρῶς? ut explevit Starkius.

7028.

Patavii olim in aedibus Bassanorum, infra anaglyphum; edita est in Monum. Patav. Sert. Ursati L. 2. p. 63. n. 26.

ΥΕΙΝ.....ΑΧ
ΦΥΛΛΑΣΣΩ - - - -

An forte Φυλασίων?

7028. b.

Super anaglypho sepulcrali in Coll. Mus. Nan. n. 109.

ΟΔΟ - - -

SECTIO QUARTA.

GEMMAE.

In inscriptionibus gemmarum adornandis eum ordinem secuti sumus, ut primum nomina deorum, heroum, regionum, hominum, inprimis artificum, animalium, tum symbola, effata, vota, postremo gemmas litteris difficilioribus inscriptas, exponeremus.

7029.

In gemma (onyche) in museo Vindobonensi; inest caput Apollinis. Descripsit Arneth Das K. K. Münz- und Antiken-Kabinet, Wien 1845. p. 81. n. 79.

ΑΠΩΛ

Ἀπ[ό]λ(λων).

7029. b.

In iaspide, in qua repraesentatur virilis figura cum nota signi caelestis; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. Gemm. tab. VII. 4. cf. p. LXI.

∞ Ζ Ο ω Τ Π

Πτώες.

Epitheton est Apollinis de monte Boeotiae Ptoō. Cf. Paus. IX, 23, 6. Appictum Solis signum putatur.

7029. c.

In chalcedone magno collect. Fejervariae murem (σμίον) repraesentante; edita in Gerhardi Ephem. Arch. (Anzeiger 1854. p. 431.)

EIMI ΕΜΙΝΘΕΩΣ

Εἰμι Σμινθέως.

7030.

Florentiae in gemma, in qua figura armata assidens cum Cupidine; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. tab. III. 2. (nott. p. XXXIX sq.) conf. p. 68. n. 189.

ΑΡΗΟΣ ΝΙΚΗΟΕΝΤΟΣ

Ἄρηος νικη[θ]έντος.

Pertinet ad amorem quo victus Mars est.

7030. b.

In cornalina Amorem repraesentante, qui dextrum pedem galeae imponit et caligas induit; edidit Köhlerus Opp. ed. Steph. III. p. 57.

ΑΡΥΣ

Ἄρ[η]ς.

Amor Martis arma et nomen gerens, ut probabiliter explicuit editor.

7031.

In gemma olim apud Leonardum Augustini; repraesentatur Diana turrita qualis Ephesia, cum duobus cervis; edidit Claudius Mene- treius in Symbol. Dianae Ephesiae explicatione; repetiit Cuperus Apoth. Hom. p. 252. Habet ex Maffeiō etiam Montfauconus Antiq. expl. T. I. P. I. p. 160. tab. 96.

Α C

T

Ἄστ(υρηνή).

Notum hoc epitheton Dianae (cf. Strab. XIII, 606. 613.); reposuit Cuperus.

7031. b.

In gemma, in qua Diana triformis; ediderunt Lippert Suppl. I, 155. Raspe n. 2056. Cf. Stephan. ad Köhl. Opp. III. p. 249.

ΕΚΑΤΗΝ

Ἐκάτην.

7031. c.

In gemma, in qua Diana Ephesia repraesentatur; edidit Raspe n. 2074. Cf. Creuzer zur Gemmenkunde p. 105. Stephan. ad Köhl. Opp. III. p. 258.

ΕΦΕΣΙΑ

Ἐφεσία.

7032.

In cornalina Dianam Lucinam repraesentante; edidit Millin. Magaz. encycl. 1795. p. 342. cum docta explicatione.

ΛΟΧΙΑ

Λοχία.

7033.

In iaspide viridi; edidit Ficoronius Gemm. antt. litt. P. I. tab. VIII. n. 11.

ΜΕΓΑΘΕ
ΟΣΑΚΚΛΗ
ΠΙΟΣ

Μέγας Θεός Ἀσκληπιός.
Amuletum esse putat Galeotti.

7033. b.

In gemma (plasmate) in museo Vindobonensi; descripsit Arneth Das K. K. Münz- und Antiken-Kabinet, Wien 1845. p. 83. n. 136. Panofka Gemmen mit Inschriften tab. IV. n. 54.

ΑΦΡΟΔΕΙΤΗ ΤΗ ΑΝΕΙΚΗΤΩ
VENERI VICTRICI

Ἀφροδείτη τῆ ἀνεικήτω.
Veneri victrici.

7033. c.

In iaspide rubro collectionis B. Hertzii. Vid. Catalogue of the collection etc. Lond. 1851. p. 14. n. 249. Simulacrum Veneris in templo Paphio inter duas columbas; infra est lunula, supra inscriptio haec:

ΑΙΦΑΠΗ

ἡ Παφία.

7033. d.

In cornalina, in qua duo ephēbi conquiscentes tesseris ludentes; supra crux ansata; descripsit Dubois Descript. des antiques de M. le Comte de Pourtalès-Gorgier p. 153. n. 1022.

ΔΙΟΣΚΟΡΟΙ

Δίοςκοροι.

7034.

In gemma olim apud Phil. Venutium, qui edidit Dissertazione sopra alcune antiche gemme letterate particolarmente greche p. 59. in libro: Saggio di dissertazioni accademiche pubblicamente lette nella nobile Accademia Etrusca dell' antichissima città di Cortona, Rom. T. VII. 1758. 4. Amaduzzi Saggi di Cortona T. IX. p. 148. Tractavit Villoisonus Magas. encycl. a. VII. (1801.) T. II. p. 507. Citant Bracci T. II. p. 284. Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 115. Comes de Clarac Catal. des art. p. 35.

ΟΥΡΑΝΙΑ ΗΡΑ

Οὐρανία Ἥρα
Ἀμμώνιος ἀνέθηκε ἐπ' ἀγαθῶ.

ΑΜΜΩΝΙΟΣ ΑΝΕΘΗΚΕ ΕΠΑΓΑΘΩ

7035.

In cornalina, in qua pullarius dextra caveam tenens, cui avicula insidet, laeva marsupium, ex collect. Stoschiana; edidit Winckelmann. Descr. des pierres grav. cet. Cl. II. 1845. (cf. Gemm. ap. Gravelle Pierres grav. T. II. tab. 96. Tölken Verz. der ant. Steine der K. Preufs. Gemmensammlung p. 250. n. 1484. Comes de Clarac Catal. des artist. p. 154. Panofka Gemmen mit Inschriften tab. II. 57.)

ΕΙΡΗΝΗ

Εἰρήνη.

7036.

In gemma, quam possidet Mertens Romae, repraesentatur Mercurius cum cane; citat Gerhard Auserles. Vasenb. III. p. 60. not. 14.

ΕΠΠΤΑΧΡΥΣΟΣ

Vide ne subsit Ἐρμῆς κατάχρυσος. Vox ἐπτά-
χρυσος nihili videtur esse.

7036. b.

Florentiae in gemma; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. tab. XII. 4. (nott. p. LXXIII.) Est etiam in Mus. Florent. T. II. tab. XXI.

Κ Η
Ι Τ Ν Ο Π Ω Η Μ Ϛ Θ

Ἐρμῆς. Ποντικῆ.

7036. c.

In gemma (cornalina) in museo Vindobonensi, inest Nemesis quam coronat Victoria; descripsit Arneth Das K. K. Münz- und Antiken-Kabinet, Wien 1845. p. 85. n. 271.

ΚΥΡΙΑ ΝΕΜΕΣΙ ΕΛΕΗΣΟΝ

Κυρία Νέμεσι ἐλέησον.

7037.

In lapide Chalcedonio, in quo dicitur repraesentatus Othryades Spartanus (Herodot. I, 82. Lucian. Contempl. c. 24. Val. Max. III, 2, 4. Plut. Parall. 545, 2. Strab. VIII. p. 576. c.) telum ex pectore evellens et sanguine suo in clypeo exarans vocem ΝΙΚΑΙ, ex collect. Stoschiana; edidit Winckelmann. Descr. des pierres grav. cet. Cl. IV. 8. Tölken l. c. p. 75. n. 162.

ΙΑ>ΠΙ

Νίκαι.

Gemma summae antiquitatis. Alia recentior eiusdem argumenti habet VICI (ibid. n. 9.). Secundum Plutarchum Othryades scripserat Δὴ τροπαιούχου.

7038.

In gemma, in qua repraesentantur duo serpentes, inter quos ovum, et baculus Aesculapii; ex collect. Stosch. Tölken l. c. p. 217. n. 1211.

Υ Γ
Ι Α

Ἰγία.

Idem nomen monogrammate expressum dicitur in cornalina eiusdem collectionis (Tölken p. 217. n. 1214.).

7039.

In magnetide, in qua Bubastis Dianae triviae similis; ex collect. Stosch. Tölken l. c. p. 22. n. 82.

BOYB--C---

Βούβαστος.

7040.

In gemma musei Borgiani Vellitris, in qua repraesentatur Isis sedens in cista mystica, sistrum manu tenens: opus est Graecum, non Aegyptium, etsi repertum Alexandriae; edidit Viscontus Mus. Pio-Clem. T. II. p. 88. edit. Mil. (cf. Tab. a. VI. n. 10.)

Θ
Ε
Ι

Θεσ(μαφόρος) Ἰ(σις).

Ita bene explicat Viscontus, dubitans tamen, an litterae istae ad nomen proprium pertineant.

7040. b.

In gemma (cornalina) in qua caput Panis et caput muliebre, supra stella, infra lagobolus; descripsit Arneth Das K. K. Münz- u. Antiken-Kabinet, Wien 1845. p. 84. n. 177.

ΑΠΙΣΙΤΙΑ

Delendus videtur ductus secundus I, ut sit Ἀπιστία, figura allegorica, quae in memoriam revocat versum illum notum νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν· νεύρα ταῦτα τῶν φρενῶν.

7041.

In iaspide rubro, in quo caput Iovis Sarapidis, ex collectione Stoschiana; edidit Winckelmann. Descript. des pierres gravées du feu Baron de Stosch cet. Florence 1760. 4. Cl. II. n. 52. Cf. Tölken Erklär. Verzeichniss der antiken Steine der K. Preufs. Gemmensammlung, Berl. 1855. p. 19.

ΕΙΣΖΕΥΣΣΑΡΑΠΙΣ

Εἰς [Ζ]εὺς Σέραπης.

Similem iaspidem, in quo item caput Sarapidis eademque inscriptio (ΕΙΣΖΕΥΣΣΑΡΑΠΙΣ), Con-

stantinopoli possidebat D. Couvel, Legati Anglici Capellanus, referente Sponio Miscell. erud. antiq. III, 33. p. 87. Conf. n. 7042. Ad sententiam Sponius comparat Apollinis oraculum ap. Iulian. Imperatorem: Εἰς Ζεὺς, εἰς Ἄϊδης, εἰς Ἥλιός ἐστι Σάραπης.

7042.

In plasmate vitreo, in quo Cerberus et Pluto, Sarapidis nomine, ex collectione Stoschiana; edidit Winckelmann. Descr. des pierres gravées cet. Cl. II. n. 553.

ΕΙΣΖΕΥΣΣΑΡΑΠΙΣ

Εἰς Ζεὺς Σέραπης.

Eadem repraesentatio (Cerberus et Pluto) habetur in gemma Maffeiana ap. Montfaucon. Antiq. expl. T. II. P. II. p. 298. tab. 71. ubi est in sinistro semicirculo:

Ω.ΩΥΞΩΙΠ

in dextro:

ΑΘ
ΩΙΤΤΑ

i. e. εἰς Ζεὺς Σάραπης.

Eandem gemmam Maffeianam exhibere videtur Causei de la Chausse Mus. Rom. I. tab. 63. qui p. 47. ridiculam explicationem tentavit. Ceterum eandem inscriptionem (ΕΙΣΖΕΥΣΣΑΡΑΠΙΣ) ex tabella plumbea, cuius in altero latere protome Sarapidis est, enotavit Åkerblad Iscrizione greca sopra una lamina di piombo, Rom. 1813. p. 24. Cf. n. 7041. Postremo similis inscriptio est in lamina Romana n. 6002. c.

7042. b.

In gemma in qua caput Serapidis cum modio; ex thesauro Syracusano edidit Castellus Inscr. Sicil. Gemm. V. p. 218. (p. 206.) cum lemmate: „penes duces Floridiae”.

ΣΕΡΑΠΟΣ

Σέραπ[ι]ς.

7043.

In lapide pretioso, in quo caput Sarapidis; possidebat Constantinopoli D. Couvel, Legati Anglici Capellanus; edidit Sponius Misc. erud. ant. III, 33. p. 87.

ΜΕΓΑ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΣΑΡΑΠΙΔΟΣ

Μέγα τὸ ὄνομα τοῦ Σαράπιδος.

Eadem inscriptio habetur in vitro n. 2523. Cf. n. 6814. 7041. 7042. 7043. b.

7043. b.

In cornalina apud Bonghium, nunc in oppido Mola di Gaeta; ex schedis Mommsenii.

ΜΕΓΑ
ΤΟΟΝΟΜ
ΑΤΟΥΣΕ
ΡΑΠΙ

Μέγα τὸ ὄνομα τοῦ Σαράπι(δος).

7044.

In gemma edita in Mus. Florent. T. II. tab. XIV. n. 2.

ΠΑΝΤΑ ΝΙΚΑ Ο ΣΑΡΑΤΙΣ

Πάντα νικά ὁ Σάρατις.

Cf. n. 6814. 7041. 7042. 7043.

7044. b.

In sphragide aenea rotunda ex collectione Anastasiana in Museo Lugd. Bat. (vide Leemans Descript. rais. des monum. Ég. du Musée p. 111. n. 342.) Edidit Ianssenius Mus. Lugd. Bat. inscr. Grr. et Latt. 1842. p. 63. n. 8. Conf. Leemans Animadv. in Mus. L. B. inscr. Grr. et Latt. p. 28. „est capitis tegumentum Aegyptiacum, quod in media sphragide cernitur quodque constat tribus plantarum fasciculis quibus singulis discus impositus est”.

ΔΙΟΣΚΑ
ΣΙΟΥΑΘΗΝ
ΑΣΑΠΠΙ
ΑΝΟΥΙ

Διὸς Κασίου, Ἀθηνᾶς Ἀππιανου - - -

7045.

In lapide heliotropio ex Thesauro Cardinalis Granvelli olim apud Goropium Becanum, sub imagine Harpocratis; edidit Cuperus Harpocrat. p. 156.

ΜΕΓΑΣ ΩΡΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝ ΑΡΠΟΚΡΑΤ
ΕΥΙΛΑΤΟΣ ΤΩ ΦΟΡΟΥΝΤΙ

Μέγας ὼρος-Ἀπόλλων-Ἀρποκράτ[ης] εὐίλατος τῷ φο-
ροῦντι.

Horus, Apollo, Harpocrates nunc unus deus est diversis nominibus. Memorabilis Hori et Harpocratis compositio (cf. Tölken Erklär. Verz. d. Gem-

men p. 25.). Quippe in monumentis Aegyptiis, Horus infans repraesentatus invenitur ideoque in titulo, quem Lepsius Apollinopoli magna repperit, Harpechroti i. e. Horus infans audit; infantem deum pro deo silentii acceperunt Graeci. Cf. Lepsius Briefe aus Aegypten p. 105. Ceterum hoc monumentum sollemnem syncretismum refert. Conf. Vol. III. n. 5795. Alius Horus est Gnosticorum (vide Baur Die christl. Gno-

7045. b.

In onyche n. 156. collectionis B. Hertzii Londini. In aere aquila cum fulmine, in undis delphinus cernitur, noctua denique papyveri insidens. Cf. Gerhardi Archaeol. Zeitung 1852. p. 97.

ΙΣΟΚΡΑΤΙΑ Ἴσοκρατία.

Iovis vel deorum numen per omnes mundi partes aequae patens significatur.

7046.

In gemma, cuius in altero latere aedicula cum tit. a. in gyrum posito, in altero latere imago virilis vultu barbato triformi, circumposita inscriptione b.; edidit Beger. Spicil. p. 48. n. 4. indeque Montfaucon Ant. expl. T. I. P. II. p. 250. n. 162.

a. ΕΗΜΕΛΗΝΤΡΕΜΟΥΣΙΝΔΑΙΜΟΝΕΣ

b. ΔΕΙΑΣΥΡΙΧΔΤΡΔΓΑΓΕΤΙΣΛΧ

ΙΥ

b. [Θ]εὰ Συρί[α] Ἀ[τ]ρ[α]γάγετις - - -

a. σή[ν] ὄν[ο]μα[ι]ν τρέμουσιν δαίμονες.

De dea Syria interpretatus est etiam Begerus, qui ΑΠ infra positum ad Aramenses spectare puta-

vit. Forma Ἀτραγάγετις ex corrupta pronuntiatione nata videtur pro Ἀτάργατις (Strabo XVI, 785. Plin. H. N. V, 19. conf. Vol. III. n. 4480.), quae Asthara, Astaroth, Astarte est (v. Selden de diis Syris p. 266. Beyer ad Selden. p. 287.). In tit. a. qui legebant Σ[ε]μέλην, facile eo adduci potuerunt ut de fide monumenti dubitarent, id quod fecit etiam Montfauconus. Sed male lectum esse ΕΗΜΕΛΗΝ pro ΕΗΝ ΔΥΝΑΜΙΝ maxime probabile est.

7046. b.

In gemma, quae fuit Venetiis in possessione Dav. Weberi. Descripsit E. Braunius in Bullet. del Institut. 1842. p. 167. Moenia repraesentata sunt et porta urbis — Mycenarum iudice Braunio — addito nomine Κολκλάπην.

7047.

In Sarda, in qua Palamedes se contra hostes defensurus, ex collect. Boruss. Tölken Verzeichn. d. ant. Steine d. K. Preufs. Gemmensamml. p. 75. n. 148.

ΠΑ

Πα(λαμήςδης).

7048.

In gemma sigillari; edidit Bandelot de Dairval De l'utilité des voyages T. I. p. 581. tab. XVII. fig. 2. aeri incisam.

ΛΑΡΘΕΝ
ΟΠΑΙΟΣ

Παρθενοπαῖος.

INSCR. GR. VOL. IV.

G

7049.

In gemma, quam edidit Ficoronius Gemm. ant. litt. P. I. tab. v. n. 13.

ΟΡΦΕΟΣ

ΒΑΚΚΙ

ΚΟC

Ὅρφεός Β[α]κκικός.

Male nunc Ὅρφεός p. Ὅρφείς scriptum. Minus offendit duplex Κ in voce Βακκικός p. Βακκικός. Cf. Vol. III. n. 5970.

7050.

In gemma (Nicolo) collectionis B. Hertzii n. 417. Hyacinthus discum iactans.

ΒΑΚΙΝΘΟΣ

Ἑάκινθος.

7050. b.

In gemma, in quo stella repraesentatur, ex collectione Stoschiana; edidit Winckelmann Descr. des pierres grav. Cl. II, 1237. Tölken Cl. III, 1141. Panofka Gemmen mit Inschriften tab. II, 10.

ΩΡΕΙΩΝ

Ὅρειών.

7051.

In cornalina quam Romae vidit Panofka et descripsit in Gerhardi ephem. arch. (Archaeol. Anzeiger 1849. p. 78). Mulier inest sinistra spicas tenens, dextra manu ancorae innixa.

ΓΑΛΑΤΙΑ

Γαλατία.

Similiter in nummis, ut monuit Panofka, eadem Galatia aut Fortunae habitu repraesentatur (Mionnet Suppl. VII. p. 632, 8.) aut Cereris (p. 632, 45.).

7051. b.

In onyche sub imagine Fluvii senis cubantis innixique urnae, unde aqua profluit, litteris margaritatis. Edidit Ficoronius Gemm. ant. litt. P. II. tab. VI, 1.

ΕΥΡΩΤΑΣ

Εὐρώτας.

7052.

In gemma Medicea, cuius in altero latere vir ursum, ut putatur, domans flagello (tit. δ.), in altero Antiochiae caput turritum cum cornucopiae (tit. α.); ediderunt Montfauconus Diar. Ital. p. 356. Gorius Inscr. Etrur. Append. T. III. p. 149. n. 164. Mus. Florent. T. II. tab. XVIII. Tit. α. repetiit Montfaucon. Ant. expl. T. I. P. II. p. 310. tab. 197.; tit. δ. idem ibid. T. III. P. II. p. 272. tab. 158. Köhler Opp. III. p. 65. 81.

α. ΑΥΞΕΙΤΥΧΗΑΝΤΙΟΧΕΩΝ (in aversa parte)

α. Αὐξει Τύχη Ἀντιοχέων.

β. ΕΥΤΥΧΙΜΑΡΚΕΛΛΕ

β. Εὐτύχη (i. e. εὐτύχει), Μάρκελλε. Εἰρήνη.

ΕΙΡΗΝΗ

Videtur Antiochia a fera vexata fuisse, qua quum liberaretur per Marcellum quendam, in rei memoriam haec repraesentatio facta est.

7053.

In iaspide rubro, quem possedisse fertur P. Don Constanzo degli Oddi; edidit Vermiglioli Inscr. Perug. Cl. XIII. n. LXVI. p. 476.

ΚΡΟΤ
ΩΝΗC

Κροτώνης.

Videtur ad Crotonem Bruttiorum urbem pertinere. Forma nominis nunc Latina est *Crotona* p. Croton.

7054.

In cornalina, in qua imago Laodiceae urbis, ex collect. Stosch. Tölken Verzeichnifs cet. p. 237. n. 1586. Panofka Gemmen mit Inschr. tab. II, 22.

ΛΑΥΔΙΚΙ

Λαυδικία (i. e. Λαοδικεία).

Laodicea ad Libanum intelligenda videtur Tölkenio. Nomen ΛΑΥΔΙΚΙ in numero artificum habetur ap. Amaduzzium Saggi di Corton. T. IX. p. 154. Nov. thes. T. I. p. 21. Bracci T. II. p. 205. Com. de Clarac Catal. des artistes p. 136.

7055.

In plasmate, in qua pharus, porta et ponte insignis; ex collect. Stosch. Winckelm. Cl. VI, 57. Tölken Verzeichnifs cet. p. 377. n. 111. Panofka Gemmen mit Inschr. tab. II, 21.

Π Δ Ψ

Παφ(ίων)?

Tertia littera dubia est, quare Winckelmann. eam pro navi ad portum appropinquante, Panofka pro ave accepit. Tölkenius Pharus ad Paphum Cypri per-

tinere coniecit, quae coniectura prorsus incerta est; neque certius est quod coniecit Panofka, qui ΠΑ legit et Πάρος pro Φάρος scriptum fuisse putat ad eandem scripturae inconstantiam in Phari insulae Dalmaticae nomine provocans.

7056.

In gemma (iaspide rubro), in quo tres personae s. larvae et quarta ad os vasis; ex collect. Stoschiana edidit Winckelmann. Descr. cet. Cl. V, 164. p. 499. Cf. de Murr p. 97. Tölken Verz. cet. p. 592. n. 267. Citat Comes de Clarac Catal. des artist. p. 181. Panofka l. c. tab. II, 24.

ΠΟΤΙΟΛΟΙ

Ποτίολοι.

Clar. ΠΟΤΙΟΛΟΥ. An ludi praemium? Notissima sunt vasa Cumana ex argilla, qua excellit regio Puteolana, facta.

7057.

In plasmate smaragdino, in quo iuvenis tunica et toga graecanica amictus, utraque manu diotam tenens, unde aqua profluit, ex collect. Stoschiana; ediderunt Winckelmann. Cl. II, 1558. Tölken Verz. p. 257. n. 1585. Panofka Gemmen mit Inschr. II, 25.

ΡΗΓΙΟΝ

Ῥήγιον.

7058.

In gemma annulari bicolore (candidi et nigri coloris); ostendit Dukero Raimondus eques S. Ludovici, qui xx aureis emerat ex hereditate Marchionis de Seignelai Colberti filii; edidit Hesselius Append. Praef. ad Gudii Inschr. D. 1. Utrinque caput ornatum, alterum corona radiata, alterum, ut videtur, diademate. Habeo etiam ex schedis Horstianis.

ΕΙΘΜΕΓΑ
CΘCW
ZECE
ΛΕΥΚΙ
5 ANAI

Vs. 2. Hess. CΘCW, Horst. ΓΘCW. Ubi EI videtur legendum ZEY; characteres Θ vss. 1. 2. dixeris esse sigla interpunctionis.

[Z]ε[υ] μέγας, σὼζε Σελευκίαν (i. e. Σελεύκειαν) - - -

7059.

In gemma, in qua Cupido compedibus ligatus, moerentis more inclinatus et baculo innixus; super eum pilei Dioscurorum cum stellis; ex Maffeo edidit Montfauconus Ant. expl. T. I. P. I. p. 183. tab. 116, 4.

ΣΜΥΡ ΑΠΟΛ

Ζμύρ(να) ἀπόλ(ωλε).

p. 247. Simillimam gemmam profert Raspe n. 6991. ubi dicitur esse inscriptio ΑΠΟΛ ΣΜΥΡ, quae Milinus Dict. B. A. T. I. p. 707. (Comes de Clarac Catal. des artistes p. 47.) explicabat Ἀπολλωνίου aut Ἀπολλοδώρου Σμυρναίου parum feliciter.

Ita exponit Montfauconus ad casum quendam referens, quo Smyrna aliquando afflicta fuerit, ut ad terrae motum imperante M. Aurelio. Satis illud probabiliter. De scriptura Ζμύρνα conf. Elem. epigr.

7059. b.

In cornalina e collectione Gerhardi; a sinistra parte fracta est.

ΟΡΕΑCΑQVI
TVRNVS
ΚΑΙΚΙΑC
NTRIO

[B]ορέας Ακί[lo]
[Vul]turnus
Καικίας
[Septe]ntrio.

7060.

In cornalina musei Batavi; edidit Panofka Gemmen mit Inschriften tab. IV, 27. duae manus iunctae cum aristas ac papavere.

ΑΒΑC ΤΟC

Ἀβάσ[καν]τος.

7060. b.

In iaspide rubro signatorio; edidit Ficoronius Gemm. antt. litt. P. I. tab. VI. n. 3.

ΘΑΓΑ
CΟΔΗ

Ἀγαθήδες.

Sic scriptum esse pro Ἀγαθίδες a recto Ἀγαθίς putat Galeottus. Videtur potius Ἀγαθίς nomen mulieris esse, ut Ἀγνίς Vol. II. n. 3648.

7061.

In gemma, quae aqua marina dicitur, litteris extantibus; infra est equus marinus; edidit Vignolius de columna Antonini p. 516. Habet etiam Ficoronius Gemm. antt. litt. P. I. tab. V. n. 21.

A
ΚΥΡΙΑC
ΑΓΡΙΠΕΙΝΑC

Vs. 2. Vign. ΚΥΡΙΑC, Fic. ΚΙΡΙΑC. Vs. 3. Vign. ΑΓΡΙΠΕΙΝΑΕ, Fic. ΑΓΡΙΠΕΙΝΑC.

Α(ύγούστης) Κυρίας Ἀγριπείνας.

Male Ἀγριπείνας p. Ἀγριπείνης scriptum est. Litteram A Ficoronius interpretatus est Αύγουστης, rectius quam Vignolius, qui Αὐτοκράτορας subesse putabat, quum Dion LXI. Agrippinam principio omnia quae ad principatum spectabant, pro Nerone administrasse referat.

7061. b.

In heliotropio seu iaspide viridi; edidit Visconti Lettera all' Abbate Amaduzzi sopra un diaspio sanguigno in Opere varie T. I. p. 152 sq. tab. x. fig. 5. 4. Insunt capita iugata Sileni et iuvenis.

AKPATIO

Ἀκρατίου[υ].

Viscontius nomen possessoris esse putavit. Köhlerus Opp. III. p. 15. propter lapidis naturam opus falsarii esse putavit.

7062.

In cornalina caput Caligulae repraesentante collectionis Barberini; edidit Lippert II. p. 195. n. 632.

ΑΛΒΙΟΥ

Ἀλβίου.

Comes de Clarac Catal. des artist. p. 15. artificum numero adscripsit.

7063.

In gemma apud Antonium Ianellium, in qua repraesentatur Apollo innixus columellae, ramum dextra tenens; edidit Minervinus Bullett. arch. Napol. a. IV. p. 22.

ΕΞΑΝΔ
ΛΑΥΟΥ

Ἀλεξάνδρου.

Videtur nomen esse possessoris.

7063. b.

In gemma (iaspide) musei Vindobonensis, in qua caput; descripsit Arneth Das K. K. Münz- u. Antiken-Kabinet, Wien 1845. p. 87. n. 554.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Ἀλεξάνδρα.

7064.

In plasmate smaragdino, in quo Isis Fortuna in throno sedens cum cornucopiae et gubernaculo, in museo Berolinensi; descripsit Tölken Verz. der ant. Denkm. im Antiquar. des K. Mus. zu Berl. p. 458.

ΑΛΚΗ

Ἀλκη.

7065.

In gemma; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. Gemm. tab. IV, 2. (nott. p. LIII.)

ΕΡΑΣΜΙΟΥ

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ

Ἀλκιβιάδης ἐράσμιος.

Ad Alcibiadem celeberrimum (Vol. III. n. 6020. 6021.) an referri debeat, dubitari potest.

7066.

In plasmate vitreo, in quo columna cum urna imposita; ante hanc Priapus postica parte in leonem desinens; supra illum papilio; descripsit Winckelmannus Descr. des pierres gravées Cl. II, 1654.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ

Ἀλκιβιάδης.

7067.

In sarda signatoria; edidit Ficoron. Gemm. ant. litt. P. I. tab. v. n. 20.

ΑΜΥΝΤΑΥ

Ἀμύντα[ας].

Sic in alia sarda AMYNTAS (Ficoron. l. c. P. I. tab. IV, 24.). Υ videtur aut superfluum aut pro C positum. Nisi forte titulus Latinus fuit.

7067. b.

In gemma, in qua Apollo stans laurum tenens; descripsit I. I. Dubois Revue archéol. II, 2. p. 482. qui vidit Constantinopoli.

ΑΜΦΙΛΟΧΟΣ

Ἀμφίλοχος.

7068.

In gemma collectionis Ducis de Blacas, in qua Sabina Augusta repraesentatur; edidit Bracci Mem. degli incis. T. I. tab. XXII. Cf. Viscont. Op. var. T. II. p. 125. et Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn, edit. alt. p. 118.

ΑΝΤΙΟΧΙΣ

Ἀντιοχίς.

7069.

In sarda; edidit Ficoron. Gemm. ant. litt. P. I. tab. VI. n. 27.

ΑΝΤ
ΩΝΙΝ
ΟΥ

Ἀντωνίου.

7070.

In gemma; edidit Ficoron. Gemm. antt. litt. P. I. tab. VI. n. 24.

ΛΡΑΔΥΕ
ΛΧΑΝ

Ἀ]ραδ[ύ]ου
- - -

Galeottus Ἀραδίη Ἀκάνθου vel Ἀραδίη Ἀκανθες explicat. Neutrum probabiliter. Ἀράδιος nomen proprium est. In reliquis litteris sane potest Ἀκανθες subesse.

7070. b.

In gemma; edidit Panofka Gemmen mit Inschriften, tab. IV, 7.

ΑΡΗΙΦΙΛΟΣ

Ἀρηίφιλος.

7071.

In iaspide rubro signatorio; edidit Ficoron. Gemm. antt. litt. P. I. tab. VIII, 17.

ΑΤΤ
ΑΛΟΙ

Ἀττάλο[υ].

Quod Galeottus de forma Ἀττάλων cogitavit, nihili est.

7071. b.

In gemma ex collectione B. Hertzii n. 745. Perseus cum capite Medusae. Cf. Gerh. Arch. Zeitg. 1852. p. 102.

ΑΤΤΑΜΑΝΟΥ

Ἀτταμάνου.

7071. c.

In hyacintho collect. Petrop. caput adolescentis rosis coronatum cum face ardente; Panofka Gemmen mit Inschr. IV, 6.

ΒΑΘΥΛΛ

Βαθύλλ[ου].

Contra Köhlerum antiquitatem gemmae tuentur Steph. ad Köhl. Opp. III. p. 245. Tölken. Sendschr. p. 58.

7071. d.

In gemma edita in Bullet. Nap. I. p. 120. tab. VII. Steph. ad Opp. Köhl. III, 249.

ΒΑCΙΛΕΙ

Βασιλεῖ

Nomen eius qui donum accepit.

7072.

In sarda signatoria; edidit Ficoron. Gemm. antt. litt. P. I. tab. VI, 29.

ΒΕΡΟ
ΝΕΙΚΗ

Βερονείκη.

7072. b.

In gemma, in qua repraesentatur Venus aut Spes; edidit Visconti Atti dell' Accad. Rom. IV. p. 305. conf. Gerhard Ant. Bildw. 316, 5. O. Iahn Archaeol. Beitr. p. 291. not.

ΓΑΜΟΣ

Γάμος.

Mr. Schorn p. 138., alii deam matrimonii tutelarem, ut Gerhardus Auserl. Vasenb. I. p. 81. Prodr. p. 260.

Videtur intelligendus esse possessor. Alii artificem esse suspicabantur, ut R. Rochettus Lettre à Ex quibus coniecturis ea quae est Rochetti verifacem esse suspicabantur, ut R. Rochettus Lettre à similitior videtur esse.

7072. c.

In cornalina musei Vindobonensis, in qua Ulysses caput Dolonis contemplant; descripsit Arneth Das K. K. Münz- und Antiken-Kabinet, Wien 1845. p. 87. n. 548.

ΓΥΓΑΣ

Γ[ι]γας.

7073.

In sarda tricolore, in qua navis velis ac remis ornata, ex collect. Stoschiana; descripsit Winckelmannus Descr. des pierres grav. Cl. VI. n. 45. (cf. Tölken Verz. cet. p. 575. n. 87. Panofka Gemmen mit Inschr. tab. II, 26.)

ΓΡΗ

Γρηγόριου).

Panofka: ΡΗΓ.

7074.

Florentiae in gemma; edidit Achilles Staius tab. 12. aeri incisam; deinde Sponius Miscell. erud. ant. IV p. 125. tum Gronovius Thes. Ant. Gr. T. II. ad tab. 88. Denique Gorius Inscr. Etrur. T. I. 205. p. 73. Habet etiam Baudelot de Dairval De l'utilité des voyages T. I. p. 585. tab. XVIII. n. 1.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ
ΙΚΕCΙΟΥ
CΙΝΟΠΑΙΟΣ

Vs. 1. Baud. ΔΙΟΓΕΝΗΣ, reliqui ΔΙΟΓΕΝΗΣ.
Vs. 2. Gor. Baud. ΙΚΕCΙΟ. Vs. 5. Spon. Gor. Baud. CΙΝΟΠΑΙ. Gron. CΙΝΟΠΑΙC.

Διογένης Ἰκεσίου Cιν[ω]παῖος.

54 PARS XXXIX. INSCRIPTIONES INCERTORUM LOCORUM.

Nota formam *Σινωπαῖος* pro *Σινωπέως*. De Hietatis est. De protomis Diogenis conf. Vol. III. cesio vide Diog. Laert. VI, 20. Titulus recentioris n. 6039. 6040. 6808.

7074. b.

In cornalina; edidit Müller Musée Thorwalds. Sect. III. p. 179. n. 1673.

IKT
CEΩC

[Ἐπ]ικτ[ῆ]σεως, ut recte explicat Müllerus.

7075.

In sarda signatoria; edidit Ficoroni Gemm. ant. litt. P. I. tab. VI. n. 5.

IPHNH

Ἰρήνη (i. e. Εἰρήνη).

7076.

In cornalina, in qua Sicilia ordinario suo symbolo (triquetra) expressa, ex collect. Stoschiana; descripsit Winckelmannus Descr. des pierres grav. Cl. II. n. 23. (cf. Tölken Verz. cet. p. 237. n. 1384. et Praef. p. XVIII.)

EVHEMI

Εἰρή(νης) εἰμί.

7077.

In sarda signatoria; edidit Ficoroni Gemm. ant. litt. P. I. tab. VI. n. 22.

ΕΠΑΙΝΟΣ
ΕΙΦΙΤΩ
CΥ

*Επαῖνος Εἰφίτω. σὲ (χαῖρε)? Cf. n. 7084.

Eraenus nomen proprium est. Hoc qui vidit Galeottus Εἰφίτω[ο]ν legendum arbitratur.

7078.

In onyche collect. Londin. n. 857.; edidit Panofka Gemmen mit Inschr. tab. IV, 23. Inest ἱππαλεετρῶν adiuncto capite Sileni et cornu arietino.

ΕΠΙΓΟΝΟΣ

*Επίγονος.

7078. b.

In sarda caput hominis imberbis repraesentante; dedit de Jonge Notice cet. p. 168. n. 22. Citat Comes de Clarac Catal. d. artist. p. 104.

ΕΠΙΚΟΥΡΟΥ

*Επικούρου.

7078. c.

In iaspide rubro e collect. B. Hertzii n. 167. Pluto in throno, modio et sceptro ornatus; assidet Cerberus.

ΕΡΜΗΣΙΡΝ

*Ερμησι[ά]ν[αξ]?

7079.

In gemma, in qua navis oneraria; descripsit Winckelmannus Descr. des pierres grav. cet. Cl. VI. n. 46.

ΕΥΑΔΙ

Εὐα[γρ]ί(ου)?

Stephanus ad Köhler. Opp. III. p. 247. explicat: εὐ[ά]δει ad navem referens.

7080.

In lapide lazuli supra palmae ramum; edidit Ficoroni l. c. P. I. tab. VI. n. 2.

ΕΥΒΟΛΟΥ

Εὐβόλου.

Ficoron. P. I. tab. VI. n. 23. extat alia gemma, ex qua enotatur ΕΙΒΟΒΟΝ, quod nihil est nisi repetitio inscriptionis nostrae. Debebant solum inverti litterae

Attico ap. Mionnet. Suppl. III, 540. Praeterea ap. NOΛΟΒΙΘ et emendari YOLOBYΘ.

7081.

In gemma, in qua Ceres; edidit Gorius Mus. Florent. T. II. tab. XIV, 4. Inscr. Etrur. T. I. tab. X, 1. cf. p. LXVII.

Υ Θ
Λ Θ
 Π
 Ι
 Π
Η Δ

Εὐελπις Δῆ(μητρι).

Nisi forte litteras ita colligendas putes, ut praebeant nomen ab Aristophane suppeditatum Εὐελπίδης. Parum probabile est quod Gorius proposuit Εὐελπις Δη(μήτηρ) coll. Tibull. II, 7, 3.

7082.

In gemma sub capite iuvenis, quam possedit Pinellius Neapolitanus Patavii a. 1601. defunctus; ediderunt Gruterus p. MCLIII. 8. Sertor. Ursatus Monum. Patav. I. s. 9. p. 329. n. 1. Baudelot de Dairval De l'utilité de voyages I. p. 585. tab. VIII, 2. repetiit Furlanettus Lapid. Padovane p. 510. Nunc est in museo Petropol. Cf. Köhler Opp. III. p. 47.

ΙΧΥΤΥΘ
 ΔΟΙΑ

Εὐτυχεῖας.

7082. b.

In gemma in qua Amor iugum super genuā rumpens; descripsit I. I. Dubois Revue archéol. II, 2. p. 483. qui vidit Constantinopoli.

ΕΥΤΥΧΙΑC

Εὐτυχίας.

7082. c.

In cornalina musei Petropol.; edidit Panofka Gemmen mit Inschr. tab. iv, 26. Inest Fortuna.

ΕΥΦΗΜΟΥ

Εὐφήμου.

7083.

In gemma; citant Bracci Mem. degli incis. T. II. n. 52. Comes de Clarac Catal. des artist. p. 101.

ΗΜΟ....

Ἡ[λ]ύ[δ]ωρος.

Quodsi etiam initio mutilum vocabulum est, conicias [Δ]ημό[φ]ιλος; quamquam tum potest subesse etiam aliud quiddam, ut [Ζω]ή μο[υ].

7084.

In gemma, in qua pastor pedo incumbens, collectionis Borgianae; dedit Amaduzzi Saggi di Cortona T. IX. p. 152. Nov. Thes. T. I. p. 20. Cf. Bracci Mem. degli incis. T. II. p. 285. Citat Comes de Clarac Catal. des artist. p. 128.

ΗΡΩC

Ἡρως.

Fortasse nomen est artificis.

7085.

In cameo ap. Fulvium Ursinum; descripserunt Gallaeus Imag. tab. 141. (Faber p. 78), Gronovius Thes. ant. Gr. T. I. p. 135. ad tab. 59. Cf. Viscontus Iconogr. Gr. T. I. p. 135.

ΘΕΜΙCΤ

Θεμιστ(ιος) aut Θεμιστ(ακλής).

Viscontus coniicit videri esse Themistoclem philosophum Stoicum, qui vixit tertio p. Chr. n. saeculo (cf. Fabricii Biblioth. Gr. Vol. I. p. 430.).

7086.

In gemma edita in Catal. antiq. Campionis de Tersan p. 31. n. 249.

ΙΟΥΛΙΑΘΕΟΔΟΤΗ

Ἰουλία Θεοδότη.

7087.

In gemma, quam edidit Ficoronius Gemm. ant. litt. P. I. tab. v. n. 16.

ΟΥΡΓΙΝΙΑ

ΘΕΟΔΟΤ

Η

Οὐ[ρ]γινία Θεοδότη.

7088.

In onyche signatorio in laurea; edidit Ficoronius l. c. P. I. tab. v. n. 3.

ΟΩΔΑ

ΟΤΟC

[Θεοδ]ωτος.

Ita recte legit Galeottus.

7088. b.

In gemma, in qua protome muliebris; possedit Malivoire proxenus Galliae; descripsit I. I. Dubois Revue archéol. II, 2. p. 487.

ΘΕCΑΛΟΝΙΚΗ

Θεσσαλονίκη.

Hoc nomine audit soror Alexandri; ut mittam urbem ab illa denominatam. Potest tamen esse etiam alia femina cognominis.

7089.

In gemma, in qua ara Iovis; edita est in Cab. du Comte de Thoms tab. VI. n. 2. Citat Comes de Clarac Catal. des artist. p. 217.

ΘΥΟCΟ

Θύ[ρ]σε[ς].

7090.

In gemma, in qua Diana gradiva; edidit Raspe n. 2158. p. 28. Citat Comes de Clarac Catal. des artist. p. 133. Steph. ad Köbl. Opp. III p. 345.

ΙΑΔΙΞ

Quid nominis subsit aut omnino num antiqua inscriptio sit, non decerno. Stephanus bene con-

iecit, nomen ex Plinio N. H. XXXIV, 51., ubi legatur: 'ipse (Silanion) discipulos habuit Zeuxin et Iadem' pro 'Zeuxiadem', a falsario inscriptum esse.

7091.

In gemma, in qua Venus cum sceptro et pomo, ex collectione Stoschiana; descripsit Winckelmannus Descr. des pierr. grav. Cl. II. n. 558. (cf. Tölken Verz. cet. p. 137. n. 432.)

ΚΑΙΚΙCΙΑΝΟΥΑΡΙΑ

Κακίς Ἰανουαρία.

7092.

In crystallo signatorio; edidit Ficoroni Gemm. ant. litt. P. I. tab. VI. n. 26.

ΙΕΡΑ
ΤΙΚΟΣ

Ἱερατικός.

Nomen proprium aliunde notum.

7093.

In iaspide rubro signatorio; edidit Ficoroni l. c. P. I. tab. VI. n. 15.

ΙΦ
ΙΟΥΛΛΟ
C

Ἱουλλος i. e. Ἱούλος.

Siglum ΙΦ explicari non potest.

7094.

In gemma, in qua Sol repraesentatur; edidit Caylus Rec. d'ant. T. IV. P. III. p. 107. n. IV. tab. LVII.

ΙΠΠΑΡ

ΙΠΠΑΡΧΟΥ

Ἱππάρχου.

Non male Caylus ita explicat ut ab enthu-
siasta quodam Hipparchum astronomum celebrari
dicat.

7095.

In gemma, in qua Thalia; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. Gemm. tab. x, 4. (not. p. LXIX.) Mus. Florent. T. II. tab. XVI. Ruoni
tab. 26. n. 16. Raspe n. 3586.

C O Φ ρ O M

Κ Α Λ Λ Ι

Καλλίμορφος.

Καλλίμορφος utrum pro epitheto habendum sit
figuræ repraesentatae (cf. n. 8475.) an pro nomine
aut possessoris aut artificis, non liquet. In numero
artificum habuit Comes de Clarac Catal. des artist.
p. 69.

7096.

In cornalina inter duas spicas, olim apud Thorlacium; edita est in Catal. numm. ectyp. cet. Birg. Thorlacii p. 105. et tab. II.

Κ Α Λ Λ Ι
C C T O C

Κάλλιστος.

7096. b.

In gemma prope Aquileiam reperta; insculptus est Iupiter Serapis. Edidit Marinius Fratr. Arv. p. 56a.

Κ Ε Λ Σ Ι Ν Α Ε Υ Τ Υ Χ Ω Σ

Κέλσινα εὐτυχῶς.

7097.

In heliotropio, in quo repraesentatur caput apri duobus capitibus humanis iunctum, in museo Berolinensi; descripsit Tölken Verz.
d. ant. Denkm. im Antiquar. d. K. Mus. zu Berlin, p. 411. n. 156.

Κ Α Τ Κ Α Σ

Κα[ύ]κας.

Nomen Καύκας extat etiam in nummo apud
Mionnet Suppl. VI, 393.

7097. b.

In gemma, in qua Minerva gradiens, in museo Vindobonensi; descripsit Arneht Das K. K. Münz- u. Antiken-Kabinet, Wien 1845.
p. 83. n. 111.

Κ Ο Ν

Fortasse Κόν(νος).

7097. c.

In cornalina Athenis; edidit Henzen (Bullet. del Inst. 1840. p. 140.) cum figura scarabaei.

Κ Ρ Ε Ο Ν Τ Ι Δ Α Ε Μ Ι

Κρεοντίδα ἐμί.

7097. d.

In gemma, in qua clypeus inter palmam et remum; edita est in Catal. antiq. Abbatis Campionis de Tersan p. 32. n. 257.

Κ Υ Μ Ο Ν Ο Σ Α Θ Η Ν Α Ι Ο Σ
Ν Ι Κ Η

In aversa parte:

Κ Α Τ Α Λ Α Κ Ε Δ Α Ι Μ Ο Ν Ι Ο Ν

Κ[ί]μ[ω]νος Ἀθηναί[ο]ς νίκη κατὰ Λακεδαιμονί[ω]ν.

De fide huius gemmae est quod dubites.

7098.

In gemma, in qua manus sculpta; edidit Ficoroni Gemm. ant. litt. tab. V. n. 10.

Κ Λ Υ
Η Ε Λ Λ

Κλυ[μ]έ[νη].

7099.

In iaspide rubra; edidit Ficoroni Gemm. ant. litt. P. I. tab. v. n. 25.

ΚΟΡΥΜΒΟΥ

Κορύμβου.

7100.

In Chalcedonio signatorio; edidit Ficoroni l. c. P. I. tab. v. n. 8.

ΚΟΤΙΟΝΟΣ
ΑΠΟΑ

Κοτί[ω]νος.

Apollineum nomen inesse videtur, ut Ἀπολλωνίου.

7100. b.

In cornalina Petropolitana; edidit Panofka Gemmen mit Inschr. IV, 48.

ΚΡΑΤΙΝΟΥ

Κρατίνου.

7101.

In plasmate vitreo Corcyrae reperto e collect. Hafn. n. 855.; edidit Brøndsted Itin. Gr. I. p. 824. Cf. Köhler. Opp. ed. Steph. III. p. 56, p. 258. Repraesentatur homo armatus cum face currens.

ΖΑΙΔΑΠΜΑΛ

Ζαίπαδίας.

7101. b.

In gemma (rubino della rocca), in qua Iupiter Ammon et Iuno Ammonia (Pausan. V, 15.); ex collect. Boruss. edidit Tölken Verz. d. geschn. Steine cet. p. 14. n. 24.

ΛΙΒΑ

Λιβ(α)νίου).

7102.

In cornalina, in qua gallus capite equino, facie humana, alis ex capite arietinis formatis, cauda ex duabus tritici aristis; ex collect. Stoschiana edidit Winckelmann. Descript. des pierres grav. cet. Cl. VII. n. 257. Tölken Verz. cet. p. 421. n. 270. Panofka Gemmen mit Inschr. tab. III, 8.

ΛΟΓΓΟΣ

Λόγγος.

7103.

In granato, in quo Anubis cum gallo et gallina; ex collect. Stosch. edidit Winckelmann. Descr. cet. Cl. I. n. 107. Tölken Verz. cet. p. 28. n. 115.

ΛΥΓΓΕ

Λυγγε(ύς) i. e. Λυγγεύς.

Nomen possessoris aut artificis est. Male Λύγγε a verbo λύζειν, λυγγαίνειν repetiit Tölkenius.

7103. b.

In amethysto, in qua caput Magae regis Cyrenensium, nunc in museo Petropol. Edidit Mariette Descr. du cab. de Crozat n. 169. p. 10. Belley Catalogue des pierres grav. du Duc d'Orl. n. 199. p. 23. Visconti Iconogr. Gr. III. pl. 52. fig. 9. p. 201.

ΜΑΓΑΣ

Μάγας.

Köhlerus Opp. III. p. 52. opus eiusdem falsarii esse putat, qui gemmam cum imagine Bathylli (n. 7071. c.) sculpsit. Utriusque gemmae antiquitatem tuetur Stephanus l. l. p. 245.

7104.

In onyche litteris extantibus; edidit Ficoroni l. c. P. I. tab. v. n. 11.

ΜΑΡΙΝΩ

Μ[α]ρίνω.

Marino cuidam dono data gemma videtur. Cf. n. 7071. d.

7105.

In sarda signatoria; edidit Ficoroni l. c. P. I. tab. vi. n. 6.

ΜΑΡΙΩΝ
ΜΑΡΙΩΝΟ
ΑΡΧΩΝ

Μ[α]ρίων Μ[α]ρίωνο[ς] [α]ρχων.

Idem nomen in onyche Vindobonensi; vid. Panofka Gemmen mit Inschr. tab. iv, 8.

7105. b.

In sarda Vindobon.; edidit Panofka l. c. IV, 47.

ΜΝΑCΕΑ

Μναςέα.

7106.

In granato supra aviculam; edidit Ficoroni l. c. P. I. tab. v. n. 7.

ΟΔΕCΤΟC

[Μ]όδεστος.

7107.

In gemma; edidit Caylus Rec. d'Antiq. tab. 86. n. 2. (cf. Journ. des sav. 1753. p. 353.)

ΝΕΡΟΝ ΑΓΟΥΣΤΕ

Νέρ[ω]ν Α[ύ]γουστε.

*Αγουστος p. Αύγουστος ex prava pronuntiatione ortum etiam alibi legitur.

7107. b.

In cornalina musei Hafniensis. Manus cum caduceo inter ramum palmae et papaver; ed. Panofka Gemmen m. Inschr. IV, 21.

ΝΙΚΟΜΗΔΗΣ

Νικομήδης.

7108.

In gemma; edidit Ficoronius Gemm. ant. litt. P. I. tab. v. n. 14.

ΕΥΥΜ
ΦΙ
ΚΟΥ

[Ν]υμφικοῦ.

Male tractabat Galeottus.

7109.

In cornalina collectionis Stoschianae; descripsit Tölken Verzeichn. d. ant. Denkm. im Antiquar. d. K. Mus. zu Berlin. p. 444. n. 80.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ

Οἰκονομικός.

Nomen proprium videtur. Eadem inscriptio enotatur ex gemma ap. Amadutium Saggi di Cortona T. IX. p. 151. Nov. thes. T. I. p. 21. Bracci Mem. degli incis. T. II. p. 285. ubi putatur esse nomen artificis (cf. Com. de Clarac Catal. d. artist. de l'ant. p. 158.).

7110.

In sarda; edidit Ficoronius l. c. P. I. Tab. v. n. 18.

Μ
ΟΚΤΑΒΙΟΣ
ΣΕΚΟΙΝ
ΔΟΣ

Μ(άρκος) Ὀκτ[ά]βιος
Σεκο[ῦ]νδος

Liberti nomina videntur.

7110. b.

In gemma (onyche) in museo Vindobonensi; repraesentantur dextrae iunctae; descripsit Arneht Das K. K. Münz- und Antiken-Kabinet, Wien. 1845. p. 81. n. 82.

ΟΥΑΛΕΝΤΙ ΕΥΤΥΧΩΣ

Οὐάλεντι εὐτυχῶς.

7110. c.

In cornalina musei Thorwalds. ed. Müller Sect. III, 31. Inest caput Apollinis citharoedi cum lunula et stellis.

ΟΛΥΜΠΟΥ

Ὀλύμπου.

7111.

In plasmate smaragdino; edidit Ficoronius l. c. P. I. tab. vi. n. 21.

ΟΥΑ
ΛΕΡ

Οὐαλέριος aut Οὐαλερία vel secundo casu.

7112.

In sarda, in qua caput barbatum galea et scuto munitum; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. Gemm. tab. IV, 4. cf. p. LIV.

ΑΘ ΑΠ

Vide ne subsit Πα[ρισιάδης] Βα(σιλεύς).

7112. b.

In scarabeo viridi Athenis reperto ed. Henzen (Bulet. del Inst. arch. 1849 p. 148). Inest vacca lactans.

ΠΑΝΔΕΣΙΜΟΣ

Πανδέσιμος.

7113.

In lapide Chalcedonio, in quo vir equo currenti insidens, ex collectione Stoschiana; descripsit Winckelmannus Descr. d. pierres gravées Cl. V, 46. (cf. Tölken Verzeichn. cet. p. 355. n. 122.), item in gemma collectionis Florentinae ap. Gor. Mus. Florent. T. II. tab. XVII. n. 2. Panofka Gemmen mit Inschriften tab. II, 49. Stephani ad Köhl. Opp. III, p. 267, qui pro equi nomine habet.

ΠΙΤΙΚΙΝΝΑΣ

Πιτικίννας.

7114.

In gemma; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. Gemm. tab. III, 3. cf. p. LI.

ΙΛΛΙΟΥΓ

Dubius haereas, Πρόκλα subesse dicas an Πρεΐμου.

7114. b.

In cornalina, in qua Mars et tropaea; in museo Vindobonensi; descripsit Arneht Das K. K. Münz- u. Antiken-Kabinet, Wien 1845. p. 83. n. 119.

ΠΡΙ

Subest nomen ut Πρίαπος, Πρίσκος.

7114. c.

In plasmate Herculem exhibente et clavam eius; descripsit Arneht Das K. K. Münz- und Antiken-Kabinet 1845. p. 86. n. 320.

ΠΥΛΙ

Anne subest nomen Πυλάδης, quod infra videbimus nomen esse artificis?

7114. d.

In gemma Aeclanensi. Ed. Quarini Comment. XIII. p. 57.

ΡΑΜΦΙΑ

Ῥαμφί[ας].

Nomen ex Thucydide et Xenophonte notum. Potest etiam fuisse Πάμφιλος vel Παμφίλου.

7115.

In gemma signatoria; edidit Ficoronius Gemm. ant. litt. tab. II. n. 27.

in laurea: ΚΑΑ
ΤΗ
ΑΙCin parte aversa: CΕΡΗ
ΝΟΥ

Priora male explicantur apud Ficoronium. Videtur subesse Κλ(αυδία) Ἄτη[ν]αῖς i. e. Ἄθηναῖς. In altera parte est Σερόνου.

7116.

In amethysto signatoria; edidit Ficoronius Gemm. ant. litt. P. I. tab. VI. n. 12.

ΛΥΠ
CΙΜΠ
ΑΙΕ

Ἀϋπ(ος) Συμπλίκ(ιος).

Non male Galeottus nomina putavit esse *Lupus Simplicius* litteris Latinis immixtis.

7117.

In amethysto signatoria; edidit Ficoronius l. c. P. I. tab. VI. n. 30.

CΩΤΗ
ΡΕC

Σωτήρ[ος].

Galeottus, qui lectionem Σωτήρες tuetur, plures putavit eiusdem familiae Soteris intelligi, ad quos haec gemma pertineret.

7117. b.

In cornalina nigra mus. Londin. n. 819. Ed. Panofka Gemmen mit Inscr. IV, 36. Duae columbae cum rosa.

ΡΩΔΙΝΟC

Ῥ[ο]δῖνος.

7118.

In iaspide rubra signatoria; edidit Ficoronius l. c. P. I. tab. V. n. 1.

CΩΦΡ
ΠΡΙΜ
ΑΔΕΛ

Σωφρο(οσύνη) Πρίμ(ου) ἀδελ(φή).

Galeottus Σωφροσύνη Πρίμα legebatur.

7119.

In sarda signatoria; edidit Ficoronius l. c. P. I. tab. VI. n. 13.

ΙΟΥΛΙC
ΤΕΡΕΝΤ
ΙΑΝΟC

Ἰούλις Τερεντι[α]νός.

7120.

In gemma collect. Stosch. in qua fascinus; in latere, in quo inscriptio, est etiam palmae ramus et laurea; descripsit Winckelmannus Descr. d. pierres gravées cet. Cl. II. 1650. (cf. Tölken Verzeichn. cet. p. 212. n. 1166.)

ΤΕΧΝΗ

Τέχνη.

Nomen muliebre.

7121.

In iaspide rubra quam possidet Gerhardus.

ΤΗΛΙΟΝ

Τηλίου.

in parte aversa media A

Hic lapis quum nullum habeat ornamentum nisi nomen eleganter inscriptum, falsam evincit esse regulam eorum qui nomina genetivo posita ubique artificum esse statuerunt.

7122.

In crystallo signatorio; edidit Ficoronius Gemm. ant. litt. P. I. tab. VI. n. 17.

ΤΙΓΡΙΣ

Τίγρις.

Nomen muliebre esse ex Grutero p. MCCCXIX. 15. adstruit Galeottus.

7123.

In sardonyche mus. Thorwald. Ed. Müller Musée Thorw. sect. III. p. 170, n. 1578. Tunica in arbore suspensa inter ramos palmarum.

ΦΙΛΟΔΑΜΟΣ

Φιλόδαμος.

Tunica videtur praemium fuisse victoriae, quam reportavit Philodamus.

7124.

In gemma, in qua duo delphini; descripsit I. I. Dubois Revue archéol. II, 2. p. 488. qui vidit Constantinopoli.

ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ

Φιλόλογος.

Videtur nomen possessoris.

7125.

In amethysto signatoria; edidit Ficoroni l. c. P. I. tab. V. n. 17.

ΦΙΛΩ
ΝΟΣ

Φίλωνος.

7126.

In granato; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. Append. p. 456.

ΦΙΛΩΝ

Φίλων.

pro nomine proprio an pro appellativo habendum ducas, praesertim quum in hac altera gemma sculpta sit manus auriculam tangens (cf. n. 7348. 7349.); unde conicias esse monentium amicos, ut recordentur amicorum.

Item ibid. T. III. Append. p. 141. 161. ex iaspide enotatur ΦΙΛΩΝ. Utroque loco dubius sis,

7127.

In iaspide rubra, in qua urbs Antiochia, ad cuius pedes Orontes fluvius; ex coll. Stoschiana; edidit Winckelmann. Descript. des pierres gravées cet. Cl. II. n. 24. Tölken, Verz. d. ant. Steine der K. P. Gemmensamml. p. 237. n. 1387.

ΦΛΑΥΙΑ ΧΡΗΣΤΗ

Φλαυία χρηστή.

7128.

In gemma; edidit Ficoroni Gemm. ant. litt. P. I. tab. VI. n. 8.

ΦΟΙΒΕ
ΙΩΝ

Φοιβείων i. e. Φοιβίων.

7129.

In sarda; edidit Ficoroni l. c. P. I. tab. VI. n. 11.

ΦΥΛΑ

Φύλα.

Videtur nomen muliebre esse.

7130.

In onyche signatorio; edidit Ficoroni l. c. P. I. tab. VI. n. 9.

ΨΥΧΗ

Ψύχη.

7131.

In cornalina, in qua caput Sexti Pompeii, nunc in collect. Boruss. Edd. Winckelmann. *Descript. des pierres gravées de Stosch.* Cl. IV. 186. (Tölken *Verz. d. ant. Steine d. K. P. Gemmensamml.* p. 459.) Amaduzzi *Saggi di Corton.* T. IX. p. 146. et *Nov. Thes.* T. I. p. 15. Bracci *Mem. degli incisori.* T. I. p. 25. tab. v.

ΑΓΑΘΑΝΓΕΛΟΥ Ἀγαθ'ανγέλου.

Amad. expressit ΑΓΑΘΗΓΛΟΛΟΥ. Est sculptor. Vide Sillig. *Catal. artif.* p. 5. Sed nomen a recentiore manu additum esse R. Rochette (*Lettre à Mr. Schorn edit. alt.* p. 105.) docet praeuntibus Victorio *Dissert. glyptogr.* p. 5. et Viscont. *Op. var.*

T. II. p. 121 et 327. G. Com. de Clarac *Catal. d. art.* p. 10. Tractaverunt eandem gemmam Köhler. *Opp. ed. Steph.* Vol. III. p. 177 sq. et Tölken *Sendschreiben an die Kais. Akad. etc.* 1852. p. 81, qui nomen antiquum esse contendit idque possessoris. De scriptura ΝΓ temporibus Romanis non infrequente vide Franz. *Elem.* p. 49.

7132.

In plasmate vitreo ex gemma collectionis Ducis de Devonshire (cf. Viscont. *Opera var.* T. II. p. 293. n. 424.), in qua caput Socratis, edidit Stosch. *P. Grav. tab. IV.* Winckelmann *Descript. des pierres gravées.* Cl. IV. 61. Bracci *Mem. degli incisori.* T. I. p. 35. tab. VI.

ΑΓΑΘΗΜΕΡΟΣ Ἀγαθήμερος.

Est sculptor. V. Sillig. *l. c.* p. 8. Conf. R. Rochette *Lettre à Mr. Schorn edit. alt.* p. 106. qui

trahit gemmam nunc esse in museo Ducis de Blacas. Köhlerus *Opp. III.* p. 185. nomen recentiore manu additum putat idque litterarum ductibus nimia anxietate exaratis probare studet.

7133.

Florentiae in gemma, in qua caput Cn. Pompeii aut, ut aliis videtur, Bruti (cf. *Kunstblatt* 1830. n. 83. p. 331.); ediderunt de la Chausse *Mus. Rom. sect. I. tab. XXI.* Maffei *Gemm. ant.* T. I. n. 6. (p. IV. tab. 6.), Stosch. *Gemm. litt. tab. 5.* (Winckelmann *Descr. d. pierres grav.* Cl. IV. 189.), Gorius *Inscr. Etrur.* T. I. tab. 1, 3. (nott. p. XXXII.) et *Mus. Florent.* T. II. tab. 1. n. 2. Bracci *Memorie degli incisori.* T. I. tab. VII. p. 58. Conf. Sillig *l. c.* p. 8. R. Rochette *Questions de l'histoire de l'art.* p. 86.

ΑΓΑΘΟΠΟΥΣ Ἀγαθόπους ἐποίησεν.
ΕΠΟΙΕΙ

Agathopus hic Rochetto idem videtur qui alias aurifex audit, libertus Liviae (Gori *Columb. Liv. XVI.* 20. XIX. 30. Brionchini *Camer. de' liberti di August.*

p. 40. n. 89.). Vide R. Roch. *l. c.* et *Lettre à Mr. Schorn edit. alt.* p. 106. Köhlerus (*Opp. III.* p. 176.) gemmam recentioris originis esse iudicat. Idem nomen in onyche musei Berol. (Raspe n. 8120.) quem et ipse Tölkenius (*Sendschreiben p. 14.*) negat antiquum esse.

7134.

In beryllo Bacchum repraesentante, collect. Algernon-Percy; edidit Raspe n. 4273. Citat Com. de Clarac *Catal. d. artist.* p. 12.

ΑΓΑΘΩΝ

Ἀγάθων.

7135.

In gemma in qua Apollo citharoedus; edidit Caylus *Recueil de 500 têtes cet.* n. 294. Citarunt Amaduzzi *Saggi di Corton.* T. IX. p. 148. Bracci T. II. p. 284. Com. de Clarac *Catal. d. artist.* p. 29.

ΑΛΜΗΛΟΥ

Ἀ[δ]μή[τ]ου.

7136.

In plasmate vitreo ex sarda collectionis Ducis de Devonshire, in qua caput Priami; edidit (Stosch. *P. G. tab. 3.*) Winckelmann *Descr. des pierres grav.* Cl. III. n. 191. Bracci *Mem. degli incisori.* T. I. tab. IV. p. 18.

ΑΕΤΙΩΝΟΣ Ἀετίωνος.

Est sculptor. V. Sillig *l. c.* p. 5. Idem nomen redit in gemma edita a Gravelle T. II. p. 103. et in cornalina a Millino descripta (*Gal. myth. tab. L.*

n. 205. cf. *Descr. des Ant. du vic. Beugnot.* p. 134. n. 400.) ubi casus primus est ΑΕΤΙΩΝ. Conf. Com. de Clarac *Catal. d. art.* p. 8. Köhler *Opp. III.* p. 108. R. Rochette *Lettre à Mr. Schorn edit. alt.* p. 105. Contra Köhlerum antiquitatem operis et tituli vindicat Tölken *Sendschreiben p. 53.*

7137.

In gemma sarda, in qua Mercurius barbatus stans; edidit Millin *Gal. myth. L.* 205. cf. De Witte *Catal. Beugnot.* p. 134. n. 400.

ΑΕΤΙΩΝ

Ἀετίων.

Cf. n. 7136.

7138.

In gemma Amazonem exhibente ap. Gorium *Smithian.* p. IV. Citat Com. de Clarac *Catal. d. artist.* p. 57.

ΑΘΑ

Putatur Ἀθανάσιος subesse. Similis decurtatio ΑΘΑΝ est in gemma ap. Tölken *Verz.* p. 22. n. 79.

7139.

In cameo antiquo, in quo Iupiter Gigantes devincens repraesentatur; nunc est in coll. Neapol. (Mus. Borb. T. I. tab. 53. Gerhard Neap. ant. Bilder I. p. 596.) edidit Winckelm. Descr. d. pierres grav. Cl. II. n. 110. et Mon. ined. fig. 10. Bracci Mem. degli incis. T. I. tab. xxx. p. 160. Lippert I. p. 11. n. 26. Raponi tab. 41. n. 5. Viscont. Mus. P. Clem. II. et op. var. T. II. p. 159. Raspe N. 986. tab. 19. et alii. Cf. Köhler Opp. III. p. 207 sq. Tölken Sendschreiben p. 38.

ΑΘΗΝΙΩΝ . Ἀθηνίων.

V. Sillig l. c. p. 101. Com. de Clarac Cat. d. artist. p. 57 sq. qui huc trahit quod nomen decurtatum habetur in gemma ap. Lippert. II. p. 81. n. 303. ΑΘΕ

aut ΑΘΗ; quamquam ibi potest subesse etiam Ἀθηναίος. Cf. n. 5813. Ceterum nomen gemmae nostrae inscriptum male legebatur ap. Dolce Coll. Denh. Praef. p. 22. n. 64. Amaduzzi Nov. thes. T. I. p. 19. Bracci T. II. p. 284.

7140.

In cornalina apud Ducem Corsini, in qua caput Tiberii; edidit Bracci Mem. degli incisori T. I. tab. II. p. 10.

ΑΕΛΙΟC Αἴλιος.

V. Sillig l. c. p. 3. Com. de Clarac. Catal. d. artist. p. 4. Scriptura ΑΕ pro ΑΙ, propter quam Köhlerus Opp. III. p. 177. hoc opus antiquum esse negat, non sine exemplo est. Vide Keilii Analecta p. 173. Exemplum eiusdem artificii cum capite Tiberii ex-

tat in collect. Pourtalès (Dubois Desc. des antiques de M. le Comte de Pourtalès-Gorgier p. 161. n. 1103.) in quo est ΕΛΙΟC, manifesto p. ΑΕΛΙΟC. Nomen ΑΙΛΙΟC eiusdem, ut videtur, sculptoris in plasmate antiquo Homeri caput repraesentante ex coll. de la Haye (de Jonge Notice cet. p. 159. n. 28.) legi monet Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 104.

7141.

In sarda Bacchum exhibente; edidit Millin. Pierr. grav. inéd. n. xxxii.

ΑΙΠΟΛΙ.Φ // Αἰπολι(ανός)

Aepolianus sculptor, qui latinis litteris opera sua inscripsit (Bracci l. c. T. I. tab. III. Cf. Sillig. l. c. p. 3. Com. de Clarac Catal. des artistes p. 4.) idem hoc loco subesse videbatur Welckero (Kunstbl.

1827. p. 333.). Aliter sentiebat Millin. Uterque Φ interpretabatur Φρονίχου aut Φρονίμου. Probabilius R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 104. ΦΗΚΙΤ i. e. fecit intelligendum censet. Eodem modo explicat Köhler. Opp. III. p. 184. qui propter compendium scripturae gemmam recentioris artificis esse iudicat.

7142.

In gemma, in qua Venus in balneis et Amor; edidit Raspe Catal. de Tass. n. 6225. unde petiit Sillig Catal. artif. p. 468. Cf. Com. de Clarac Catal. d. art. p. 48.

ΑΚΥΙΛΟΥ Ἀκύλου.

Köhler Opp. III. p. 73. propter litterarum magnitudinem nomen possessoris esse iudicat.

7143.

In cornalina, in qua taurus cornupeta; ex coll. Stoschiana; edidit Winckelmann. Descr. d. pierres gravées cet. Cl. II. 1603. De Murr p. 44. Raspe n. 1440. 13104. (Tölken Verz. d. ant. Steine d. K. P. Gemmensamml. p. 242. n. 1416.)

ΑΛΞΑ Ἀλεξᾶ.

Nomen artificis, quem pro patre Auli sculptoris (v. n. 7166.) habuerunt (cf. Welcker Kunstblatt 1827 n. 84.), ad sculptorem sec. p. Chr. decimi sexti pertinere idoneis rationibus probavit Viscontius. Cf.

ad n. 7144. et Panofka Gemmen mit Inschr. n. 19. Aliam gemmam (cameum onych.) eodem nomine inscriptam, de cuius fide non dubitat, qui edidit, vide in Gerhardi Eph. Arch. (Arch. Anzeiger 1854 p. 432.) ex collectione Fejervariana.

7144.

In cameo, in quo protome Drusi; edidit Dati Vit. di pitt. p. 194. not. 1.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟC ΕΠΟΙΕΙ Ἀλέξανδρος ἐποίησεν.

De fide huius operis dubitatur inter viros doctos (v. Köhler Opp. III. p. 104. qui eiusdem nominis alias gemmas addit), ex quo opera Alexandri Cesati Graeci cognominati (a. 1550.) innotuit, cui etiam gemmam apud Bracci, Mem. degli incisori T. I. tab. IX. inscriptam ΑΛΕΞΑΝΔ·Ε tribuere non

dubitavit Viscontus Op. var. T. II. p. 118. Conf. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 118 sq. Com. de Clarac Catal. des artistes. p. 18. Vide etiam ne eo pertineat gemma, in qua caput conspicitur regis, ut Pellerinus arbitratur, Ptolemaei Alexandri (Caylus Rec. d'ant. T. V. P. 3. tab. 53. 4. cf. p. 149 sq.) cum inscr. Β ΠΞΞΝΑ i. e. Ἀλέξανδρος ἐπ(οίει)β. ubi Caylus Ἀλέξανδρος ἐπιφανής βασιλεὺς explicabat. Vide denique Minervini Bullet. Napolit. IV. p. 22.

7145.

In plasmate antiquo sardum imitante, in quo miles moriens; edidit Winckelmann. Descr. des pierres gravées cet. Cl. III. 274. Mon. ined. p. 190. Bracci l. c. T. I. tab. XVI. Conf. Viscont. Op. var. T. II. p. 516. n. 514. Sillig. l. c. p. 38.

ΑΛ·Ι·ΗΟC

Ἄλφης (i. e. Ἄλφειός).

p. 157. Mus. di Denh. T. II. p. 98. n. 8. Lippert II. p. 75. n. 245. Raspe n. 9372. cf. Com. de Clarac Cat.

Conf. n. 7146. Extant quattuor aliae gemmae cum eadem inscriptione (Amaduzzi Acad. Cort. T. IX.

des artistes p. 30. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 113.

7146.

In duobus cameis antiquis, altero Germanicum et Agrippinam, altero caput Caligulae iuvenis repraesentante; ediderunt Caylus Acad. des inscr. T. XXVII. p. 167. 169. Bracci l. c. T. I. tab. XIV. XV. Millin Dict. des Beaux arts, p. 711. Intr. p. 179. 180.

ΑΛΦΗΟC CYN APEΘΩNI

Ἄλφης (Ἄλφειός) σὺν Ἀρέθωνι.

De Köhleri commentis vide R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 113 sqq. cf. Köhleri Opp. III. p. 85, 89, 190, 282.

7147.

In cornalina Herculem offerente aves Stymphal. necantem; ediderunt Winckelmann. Mon. ined. tab. 167. Lippert III. p. 71. de Murr p. 47. Amaduzzi Saggi di Corton. T. IX. p. 148. Cf. Com. de Clarac Catal. d. artist. p. 32.

ΑΜΑΡΑΝΘΟΥ

Ἀμαράνθου.

7148.

In cornalina caput Fauni exhibente; edidit Millin Introd. p. 80. Raspe tab. 39. n. 4510. Cf. Com. de Clarac Catal. d. artist. p. 35.

ΑΜΜΩΝΙΟΥ

Ἀμμωνίου.

7149.

In gemma; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. gemm. tab. II, 4. (nott. p. XXXVII.) et Mus. Florent. T. II. tab. x, 3. Bracci l. c. T. I. tab. XVII. Cf. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 35 sq.

ΑΜΦΟ

Ἄμφο(τερός) vel Ἄμφο(τεροῦ).

T. XVII. 1845. p. 260 sq. Cf. Sillig l. c. p. 42. Com. de Clar. l. c. Sculptor intelligendus sit nec ne dubitat Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 115 sq. Cf. Köhler Opp. III. p. 91.

De nomine proprio recte iudicat Letronnius Étude des noms propres Grecs in Annal. Inst. arch. Rom.

7150.

In beryllo in quo Hercules taurum portans; ediderunt de Murr p. 48. Bracci l. c. T. I. tab. XIX. Mariette Pierr. grav. du Roi T. I. p. 333. Wordlidge tab. XXIX. Denh. p. 61. n. 46. Raponi tab. 63. n. 2. Millin Introd. p. 181. Cf. Viscont. Op. var. T. II. p. 222.

ΑΝΤΕΡΩΤΟC

Ἀντέρωτος.

ΑΝΥΕΡΩΤΟC in gemma scriptum est teste Köhlero p. 169, qui spuriam iudicat. Eidem artificii gemmam caput Antinoi repraesentantem cum insc.

ANT (ap. Bracci tab. xx.), tribuit Sillig. l. c. p. 49. Quamquam res incerta. Cf. Com. de Clarac Cat. d. art. p. 38. Ad Anterotem pertinet gemma ap. Raspe n. 104. tab. xx. ubi scriptura ANTHPΩ p. ANTEPΩ(τος) docet inscriptionem a recentiore manu repetendam esse.

7151.

In gemma olim apud Lessingium. Antiq. Briefe 11. 173. 304. 324 sqq. repetita est in Gorii et Passeri Gemm. astrif. I. 141. et ap. Raspe tab. xx. n. 1041. Cf. Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 116.

ΑΝΘΗΡΟC

Ἀντηρός i. e. Ἀνθηρός.

De nomine vide Letronn. Études des noms propres Grecs in Annal. Inst. arch. Rom. T. XVII. 1845. p. 261 sq.

7152.

Florentiae, in cornalina, in qua protome Minervae; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. Gemm. tab. 1, 4. (nott. p. XXXIII.) Bracci Mem. degli incis. T. I. tab. XXI. Cf. Köhler p. 99.

ΑΝΤΙΟΧΟΥ

Ἀντιόχου.

Idem nomen habetur in plasmate vitreo, quod edidit Winckelmann Descr. des pierres grav. Cl. II. n. 183. qui factum putat ad exemplum gemmae Flo-

rentinae. Cf. Raspe tab. XLIII. n. 7064. De sculptore cf. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn. ed. alt. p. 118. Alias gemmas (ANTI et ANTIOXΟΥ) recenset Com. de Clarac Catal. des artist. p. 41.

7153.

In gemma ex collectione Domini Neufville Lugd. Batav. in aversa parte in qua nomen secundo casu positum, arcus est incurvus cum pharetra et telo; circa arcum serpens volutata; edidit Chishull Itin. p. 165.

ΔΡΑΚΩΝ	Δράκων.	Ἀντίφιλος nomen videtur esse scalptoris. Eius nominis pictorem et architectum recenset Sillig l. c. p. 55 sq. scalptorem non item. Nomina Δράκων cet. apposita erant opinor imaginibus in gemma expressis.
ΘΕΑΓΕΝΟΥΣ	Θεαγένους.	
ΑΛΚΙΜΟΣ	*Αλκιμος.	
ΤΟΞΟΤΗΣ	Τοξότης.	
ΑΘΗΝΑ	*Αθηνα.	
ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ	*Αντι[φ]ίλου.	

7154.

In plasmate vitreo, in quo repraesentatur Faunus lyra canens coram Baccho; ex coll. Stosch. P. Gr. tab. xx. Bracci l. c. T. I. tab. xxxiii.

ΑΞΕΟΧΟΣΕΠ Ἀξίοχος ἐπ(οίει).

Scriptura prava pro Ἀξίοχος falsae pronuntiationi debetur, frustra que de fide inscriptionis dubitavit Letronnius Annal. Inst. arch. Rom. T. XVII. p. 271. cf. Köhler p. 181. Idem nomen (ΑΞΕΟΧΟΣ) habetur in cornalina Herculem et Omphalen repraesentante (Winckelm. Descr. des pierres grav. Cl. II. n. 1513.

Lippert I. 626. Raspe n. 5515.). ΑΞΕΟΧ est etiam in gemma Collect. de Thom's. tab. vi. n. 6. (Raspe n. 8864.). Cf. Sillig l. c. p. 103. Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 126. Com. de Clarac Catal. des art. p. 63. Ceterum huc retuleris nomen portentosum Ageozos (Axeochos), quod e gemma enotatur ap. Dolce Collect. Denh. Praef. XII. Amaduzzi Saggi di Corton. T. IX. p. 149. Bracci T. II. p. 284.

7155.

In sarda collect. Pourtalès, in qua capricornus; descripsit Dubois Descr. des antiques de M. le Comte de Pourtalès-Gorgier p. 154. n. 1026.

ΑΞΙΟΥ Ἀξίου.

Ἀξίος nunc nomen videtur esse artificis.

7156.

In cornalina, in qua larva; edidit Bracci Mem. degli incis. T. I. n. xxvii.

ΑΠΣΑΛΟΥ Ἀπ[έ]λου.

Nomen restituit Viscont. Op. var. T. II. p. 125. Cf. Sillig l. c. p. 75. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 44. et R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 119. Possessoris nomen esse videtur Köhlero p. 75.

7157.

In cornalina, in qua putatur Othryades repraesentari moriens; edidit Amaduzzi Acad. Corton. T. IX. p. 133. Bracci T. I. tab. xxiv. Cf. Sillig p. 78.

ΑΠΟΛΛΟΔΟΤΟΥ Ἀπολλοδότου.

De Apollodoto cf. Viscont. Op. var. T. II. p. 125. Idem ut videtur redit n. 7158.

7158.

In cornalina Minervae caput repraesentante ap. Caninium (Icon. tab. 53.) et Bellorium; repetierunt Winckelmann. Descr. d. pierr. grav. cet. Cl. II. 189. La Chausse Mus. Rom. T. I. sect. I. tab. vii. Bracci l. c. T. I. tab. xxiii. Raspe n. 1652. alii, quos vide ap. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 45; Baudelot de Dairval de l'utilité des voyages T. I. tab. xviii. n. 7. (cf. p. 585.)

ΑΠΟΛΛΟΔΟΤΟΥ ΛΙΘΟ Ἀπολλοδότου λιθο(γλύφου). Baudeloti aliorumque commenta recenset Com. de Clarac l. c. Nomen possessorem indicare videtur. Cf. Köhler Opp. III. p. 185, 268.

7159.

In plasmate vitreo ex gemma collectionis Ducis de Devonshire vaccam repraesentante; edidit Winckelmann Descr. des pierres grav. cet. Cl. VII. 19. (Stosch. P. gr. tab. xi. Tölken Verzeich. d. ant. Steine d. K. P. Gemmensamml. p. 408.). Cf. Köhleri Opp. III. n. 169. Gemma sardonyx est quam repraesentat Bracci Mem. degli incis. T. I. tab. xxv. Cf. Visconti Op. var. T. II. p. 530. n. 557. et quos recenset Com. de Clarac Catal. des artist. p. 46.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ Ἀπολλωνίδου.

Huius scalptoris inter quatuor celeberrimos mentionem facit Plinius H. N. xxxvii. 4. Cf. Sillig p. 78. Cornalinam eodem nomine insignitam ex coll.

de la Haye post Viscont. Op. var. T. II. n. 556. p. 330. recenset Com. de Clarac l. c. et R. Rochette Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 46. qui etiam subditicia quaedam commemorant. Gemmas cum inscriptione ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ profert etiam Spon. Misc. erud. ant. IV. p. 122.

7160.

In amethysto Dianam repraesentante, nunc collect. Neapol. ediderunt Spon Miscell. erud. ant. p. 122. Stosch. tab. 12. Bracci T. I. tab. XXVI. Natter méthode cet. p. 49. tab. XXXII. Lippert I. p. 88. 210. Viscont. Op. var. II. p. 179. Raspe n. 2144. Gemmae exemplaria habentur ap. Winckelm. Descr. cet. n. 295. p. 77. Lippert I. 211. Raspe n. 2145. 2147. Citat Com. de Clarac Catal. des artist. p. 46.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

Ἀπολλωνίου.

De Apollonio cf. Viscont. l. c. p. 122. Köhleri Opp. III. p. 210.

7161.

In gemma scarabaei formam referente; edita est in ephemeride Nouvelle letterarie di Firenze dell' anno 1787. n. 48. col. 755 sqq. Cf. Amaduzzi Saggi di Corton. T. IX. p. 149. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 271. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 53.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΙΧΗΣ

Ἀριστοτέ[λ]ης.

arch. Rom. T. XVII. 1845. p. 271. qui de forma ΑΡΙΣΤΟΤΕΥΧΗΣ vel ΑΡΙΣΤΟΤΕΧΝΗΣ cogitat. Sed Λ saepenumero ita exaratur in monumentis, ut litterae X speciem prae se ferat. Ductus I pro nihilo putari potest ut alibi.

Nomen Ἀριστοτέλης nihili esse vidit Letronnius Étude des noms propres Grecs in Annal. Inst.

7162.

In iaspide rubra heroem Graecum repraesentante, in Bibliotheca Parisina; edidit Dumersan Notice cet. p. 14. n. 229. Cf. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 121. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 52.

ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ

Ἀρίστωνος.

7163.

In cornalina in qua Venus marina a Tritone sustentata, ex collect. Comitum de Thoms tab. XIII. n. 2. nunc in museo de la Haye (de Jonge Notice cet. p. 145. qui omisit inscriptionem). Citavit Lessing Collectan. T. XV. p. 277. Nomen incisum est Veneris vesti. Cf. Com. de Clarac. Catal. des artist. p. 49 et R. Rochette Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 120.

ΑΡΧΙΟΝΟΣ

Ἀρχι[ω]νος.

7164.

In iaspide rubra Minervae caput repraesentante; ediderunt Caninius Iconogr. tab. 32. n. 92. Bellorius tab. 73. Gronov. Thes. A. Gr. T. II. tab. 85. qui nomen male reddunt; Stosch. P. Gr. tab. XII. Bracci l. c. T. I. tab. XXIX. Winckelmann Descr. des pierres grav. n. 190. p. 61. Lippert I. p. 52. n. 119. Eckhel Choix de pierres grav. tab. XVIII. De Murr p. 51. Millin Intr. p. 185. Raspe n. 1556. Quatr. de Quincy Iup. Ol. tab. IX. Millin Gall. myth. T. I. tab. 37. Eandem gemmam ni fallor describit Arneth Das K. K. Münz- und Antiken-Kabinet, Wien 1845. p. 83. n. 117.

ΑΣΠΑΣΙΟΥ

Ἀσπασίου.

Caninius et qui inde hauserunt, male legerunt ΑΣΠΑΣΟΥ. Idem nomen sculptoris habetur in iaspide rubra Iovis caput exhibente Mus. Florent. T. II. tab. III. 1. (Stosch. tab. xv. Bracci l. c. T. I. tab. XXVIII.): in iaspide rubra Bacchi caput repraesentante (Viscont. Mus. P. Clem. T. VI. p. 63.) et in aliis gemmis ap. Raspe n. 10652. et n. 1822. Idem nomen meritum putatur subesse gemmae musei Worsleyani 143. n. 6. (ΑΙΠΑΣΙΟΥ), gemmae a Viscont. Mus. P. Clem. T.

VI. tab. 8. Opere var. T. I. p. 194. descriptae (ΑΣΠΑΣΕΙΟΥ). Adde gemmam collectionis de Thoms (tab. XIII. 4.), in qua ΑΣΠΟΥ insolentius decurtatum p. ΑΣΠΑΣΙΟΥ. Vide Raoul - Rochette Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 121 sq. Cf. Com. de Clarac Catal. d. artist. p. 55. Quamquam non negaverim has tres inscriptiones videri posse recentioris esse fabricae, ut censuit Letronnius Étude des noms propres Grecs in Annal. Inst. arch. Rom. T. XVII. 1845. p. 270 sq. Brevior de hoc sculptore est Sillig l. c. p. 100. Köhler III. p. 180 sq. 193.

7165.

In gemma quae Herculem repraesentat Apollini bovem mactantem; edidit Caylus Rec. d'antiq. T. V. P. 5. tab. 49. 5. (Cf. p. 132.) aeri incisam. Cf. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 58.

ΑΤΟΥ

Quid nominis subsit non liquet. Idem fragmentum dicam an integrum nomen habetur etiam in nummo Smyrnensi ap. Mionnet. Suppl. V. 309.

7166.

In cornalina, in qua Amor vincus; ediderunt Winckelmann Descr. des pierres grav. p. 147. n. 819. S20. Lippert II. p. 66. Denh. I. p. 92. n. 37. et p. 106. n. 44. Bracci l. c. T. I. tab. XXXIII. Raspe n. 6988. Cf. Viscont. Op. var. T. II. p. 193.

ΑΥΛΟΣ

Ἀύλος.

Idem nomen frequentius est in gemmis, ut

INSCR. GR. VOL. IV.

I

ΑΥΛΟΣ s. ΑΥΛΟC in cornalina coll. de Thoms tab. v. n. 1. Raspe n. 7067. — ΑΥΛΟC in granato partem equi anticam repraesentante ap. Cayl. Rec. d'ant. T. II. P. 3. tab. 52. 1. (cf. p. 155.) et ap. Bracci l. c. T. I. tab. xxxix. — ΑΥΛΟΥ in sarda caput Aesculapii exhibente ex coll. Stroziana nunc Ducis de Blacas ap. Gorium Mus. Florent. T. II. tab. vii. n. 3. Bracci T. I. tab. xxxiv. Cf. Winckelm. Hist. art. T. VII. p. 150. Lippert I. p. 236. n. 652. Viscont. Op. var. T. II. p. 177. cuius gemmae exemplaria repetita sunt; in cornalina Fauni caput repraesentante ex coll. Jenkins (Winckelmann. Mon. ined. p. 72. n. 58.) Bracci T. I. tab. xxxvi. Viscont. Op. var. T. II. p. 207. — in lapide Chalced. in quo Amor cum cornucopiae ap. Raspe n. 6607. — in cornalina cum capite Augusti ap. Lippert II. p. 189. n. 577. Raspe n. 10813. — in cornalina cum capite Tiberii ap. Dubois. Descr. des antiques de M. le Comte de Pourtalès-Gorgier p. 161. n. 1108. — in sarda in qua miles armatus in equo concitate currente ex coll. Stosch. tab. xvi. Gorius Mus. Flor. T. II. tab. ii. n. 1. Bracci T. I. tab. xxxviii. Tölken Verzeichn. der Steine Cl. VI, 11. Panofka Gemmen mit Inschr. tab. II, 45. — in sarda caput ignotum repraesentante ap. Bracci T. I. tab. xxxxi. — in sarda (ΑΥΛΟΥ) in qua qua-

driga ex coll. Stosch. tab. xvi. Tölken l. c. VI. 133. Panofka l. l. II. 46. Bracci T. I. tab. xxxvii. Lippert II. p. 234. n. 900. Raspe n. 7896. — in alia Venere et Amorem repraesentante eiusd. coll. Winckelmann Descr. des pierres grav. Cl. II. n. 573. in alia denique ap. Bracci T. I. tab. xxx. et in aliis quas omnes dinumerare longum est. Opera Auli quum satis diversi sint generis neque omnia artis insignioris, fuerunt, qui plures scalptores eiusdem nominis fuisse putarent; in quibus qui sex posuerunt fuisse, subtilius sane quam verius disputasse videntur. Silligius p. 103. duos voluit esse, alterum fortasse Augusti aetate florentem, alterum, qui patris nomen adscripsit (n. 8029.), recentiorem. Probabilius Viscontus Op. var. T. II. p. 122. Mus. P. Cl. III. 53. quem sequuntur Millinus et Rochettus (Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 123) rem ad falsariorum artem revocavit, qui eo nomine abuterentur aut ad usum etiam antiquiorem, quo discipuli operibus suis solebant nomina magistri inscribere. Plura de abusu nominis Auli congessit Com. de Clarac Catal. des artist. p. 62. Huc rettuleris cornalinam collectionis Stoschianae (Tölken Verzeichn. p. 419. n. 243.) in qua gallus gallinam calcans et nomen mutilum -- ΛΟΥ, fort. ΑΥΛΟΥ, nisi malis ΥΛΟΥ (v. n. 7205).

7167.

In plasmate vitreo in quo Neptunus et Amynone repraesentari videntur, ex collect. Barberini; edidit Viscontus Mus. P. Clem. Tom. III. p. 53. g. Cf. Opere varie T. II. p. 120.

ΑΥΛΟC ΑΛΕΞΑΕΠΟΙΕΙ Αἰλος Ἀλεξῆς ἐποίησεν.

Aulus hic an idem sit, qui gemmis ad n. 7166. commemoratis nomen dedit, non liquet. Eundem fuisse probabile videtur. De nomine Ἀλεξῆς recte iudicarunt Viscontus l. c. Letronnius Étude des noms propres Grecs in Annal. Inst. arch. Rom. T. XVII.

1845. p. 267.), R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 124 sq. qui apte Welckeri et Osanni (Kunstbl. 1827. n. 84. 1830. n. 84. Syll. inscr. p. 198.) refutavit opiniones. Köhlerus p. 171 gemmam spuriam iudicat, neque aliter sentit de omnibus lapidibus Auli nomine insignitis p. 165 sq. 179, 193. Quod apud Viscontum l. l. Σ et Ε expressum est, vix recte factum est.

7168.

In sarda in qua Cupido alatus nodoso baculo innixus ex collect. Florent. edidit Gorius Inscr. T. I. Gemm. tab. v. n. 2. et Mus. Florent. T. II. tab. 3. n. 5. Cf. Raspe n. 6661. Bracci l. c. I. p. 232. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 65.

ΖΟΛΛΗΙΔΙΘ

Nomen portentosum, quod licet a Zannonio (Gal. di Fir. V. T. II. tab. 49. n. 2. p. 97.) explicitum sit, Letronnius Étude des noms propres Grecs in Annal. Inst. arch. Rom. T. XVII. 1845. p. 271. et R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 126 sq. iure ex catalogo artificum (Sillig p. 108.) exulare iusserunt. Et nomen recentiori manui deberi satis apparet. Sed inde non sequitur, prorsus nihili esse. Nam

quum artifices recentiores constet saepe veterum scalptorum nominibus esse abusos (Cf. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 151.) eaque suis operibus inscripsisse, fieri potest, ut sciolus nomen antiquum falso reddiderit seductus fortasse scripturae prototypi difficultate. Itaque non dubito quin primitus ΙΘ fuerit Α, ΙΔ autem Θ, unde refictis litteris ΑΙ in ΑΥ nomen pristinum procedit Βάσουλλος, quod non sine specie probabilitatis reddetur catalogo scalptorum.

7169.

In sarda (cameo) in qua Philoctetes vulneratus; ediderunt Maffei Gemm. antiq. T. IV. tab. 67. Raspe tab. LIII. n. 9557. Choiseul-Gouffier Voyage pittoresq. T. II. p. 155. tab. xvi. Repetierunt Millin Gal. Myth. n. 604. tab. 115. Inghirami Gall. Omerica tab. LI. Suspiciones Köhleri vide in Opp. III. p. 204.

ΒΟΗΘΟΥ

Βοηθου.

R. Rochetto (Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 127 sq.) hic Boethus videtur esse celeberrime ille cae-

lato et statuarius cuius meminerunt Plinius et Pausanias (Sillig. p. 108 sq. cf. ad n. 5974. n. 6146. 6164.), quam in sententiam Comes de Clarac Catal. des artist. p. 65. monet: des médailles, ouvrage de

ciselure, semblent prouver par leur travail que l'on y employait quelquefois la bouterolle, instrument du graveur sur pierres dures.

7170.

In granato Syriaco, in quo canicula (Sirius) eximia arte repraesentatur, ex collect. Ducis de Marlborough T. II. tab. 54. Wordlidge T. II. dedit Bracci Mem. degli incis. T. I. tab. XLV. Cf. Raspe n. 3251. Natter Traité de grav. en pierr. fin. p. 26. n. XVI. Lessing Sämmtliche Schriften T. XV. p. 281. In collect. Stoschiana crystallus extat ex imitatione Masini unde repetiit Winckelmann Descr. des pierres grav. Cl. II. 1240. Cf. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 68. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 138. Eiusd. Questions de l'hist. de l'art p. 90. Köhlerus (Gesammelte Schr. III. p. 157 sq.) gemmam inter spurias reiecit, sed vide Panofk. Gemmen mit Inschr. p. 5.

ΓΑΙΟΣΕΠΟΙΕΙ

Γάιος ἐποίησεν.

Bracci falso expressit ΤΑΙΟΣ.

7170. b.

In obsidiano lapide (quem pro plasmate habuit Winckelm. Cl. II, 1136.) Marsyas insculptus est Sileni specie pelli insidentis manibusque tibiis tenentis. Ed. Tölken Verzeichn. Cl. III. 761.

ΓΑΙΟΣ

Γάιος.

Cf. Panofka l. I. qui additi verbi ἐποίησεν vestigia

Winckelm. ΓΑΙΟΥ.

quaedam in lapide detegere sibi videbatur.

7171.

In smaragdo ex collectione Kestneri legati Hannoverani Romae residentis; repraesentatur figura Spei qualis in nummis aeneis Romanis habetur; citat R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 138 sq. Comes de Clarac Catal. d. art. p. 118.

ΓΑΜΟΣ

Γάμος.

Nomen proprium Γάμος ex inscriptionibus notum est.

7172.

In iaspide canis aprum adoriens; edidit Bracci T. I. tab. XVIII. Repetierunt Millin Introd. p. 182. Raspe n. 2244. Cf. de Murr p. 82. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 118.

ΓΑΥΡΑΝΟΣ ΑΝΙΚΗΤΟΥ

Γαυρανός Ἀνικήτου.

Pro scalptore habuerunt Viscontus Op. var. T. II. p. 125 et 330. Sillig p. 217. Γ. Αὐρανός legi posse putavit de Murr. Sed nomen a Gauranis montibus Campaniae repetendum videtur. Cf. Köhler III. p. 71.

7173.

In sarda, in qua Venus in tauro marino sedens Amoribus stipata; ex collectione biblioth. Paris. (Dumersan Desc. p. 68. n. 50.); edidit Millin Gal. myth. I. tab. 42. 177. Cf. Sillig. p. 220. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 139. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 120. Cf. Köhler. p. 175.

ΓΛΥΚΩΝ

Γλύκων.

7174.

In beryllo caput Herculis iuvenis, ex coll. Stroziana; edidit Gorius Mus. Florent. T. II. tab. VII. n. 2. Bracci T. I. tab. XLIX. et ex plasmate vitreo in coll. Stosch. Winckelmannus Descr. des pierres grav. Cl. II. 1682. alii quos refert Com. de Clarac Catal. des artist. p. 80. Cf. Viscont. Op. var. T. II. p. 218.

ΓΝΑΙΟΣ

Γναῖος.

Idem scalptoris nomen (Sillig. p. 156.) habetur in gemma caput Thesei repraesentante (Winckelm. Catal. Stosch. p. 326. Viscont. Op. var. T. II. p. 126. 260. Bracci T. I. tab. XLVIII. cf. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 80.); in cornalina ex coll. reg. Boruss. in qua putatur soror Caligulae repraesentari (Tölken Verzeichn. p. 329. n. 151.); et casu secundo ΓΝΑΙΟΥ, in plasmate antiquo, in quo athleta oleo sese inungens (Winckelm. Descr. Cl. V. n. 9. Venuti tab. 5. ubi male ΓΗΛΙΟΥ. Bracci T. I. tab. LI.), in cornalina Diomedem in ara sedentem cum palladio repraesentante (cf. Winckelm. l. c. Cl. III. 316. 318.).

in cornalina cum capite muliebri (ap. Bracci T. I. tab. LIII. Viscont. Op. var. T. II. p. 164.). Cf. R. Rochette Lettre à M. Schorn ed. alt. p. 151 sq. Gerhard Neap. Bildw. I. p. 398. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 79. Nomen male lectum nonnullis imposuit, ut Silligio (v. R. Rochett. l. c. p. 152. Com. de Clarac l. c. p. 190.). Ad idem nomen exigendae videntur formae ex gemmis enotatae ΝΑΙΟ. et ΥΓΝΑΙΟΥ ap. Com. de Clarac l. c. p. 153. Apposite R. Rochettus l. c. p. 139 sq. ablegat ad nummos Neapolitanos (Mionnet T. I. p. 117. n. 172.) in quibus expressum caput muliebri cum inscriptione ΓΝΑΙΟΥ, coniciens monetae opificem Cneium eundem esse ac scalptorem nostrum; ex qua coniectura novo argumento probare studet artem caelandi

in metallo et scalpendi gemmas interdum ab eodem verse iudicantem vide Köhlerum p. 97 sq., 142, solitam esse exerceri. Postremo de his gemmis uni- 168, 191.

7175.

In lapide Lydio, in quo mumia obvoluta serpenti; ex collect. de Turbie edidit Viscontus Op. var. T. III. p. 433. n. 214. Citat Com. de Clarac Catal. des artist. p. 86.

ΔΑΜΝΑΜΕΝΕΥC

Δαμναμενεύς.

7176.

Florentiae in cornalina caput Iovis Sarapidis et solem lunamque repraesentante; ediderunt Montfauconius Diar. Ital. p. 356. et Gor. Inscr. Etrur. T. I. n. 254. p. 80.

ΔΑΜΟΝΟC

Δάμ[ω]νος.

Hoc nomen enotatur etiam ap. Gorium l. c. T. I. tab. VIII. 3. (p. LXIII.), ubi ΔΑΜΩΝΙC i. e. Δάμωνος manifesto; idemque nomen intelligendum videtur in gemma, in qua Hercules senex, et litterae ΑΔ i. e. (ΜΩΜ)ΑΔ (Dactylitheca Smithiana I. tab. 28. p. 49.), quae vulgo explicantur ΑΔΜΩΝ quod nomen in gemmis obvium iure suspectum habuit Köhlerus (Boettiger Archaeol. u. Kunst p. 50.). Enotatur ΑΔΜΩΝ ex cameo caput Augusti repraesentante ap. Mongez Icon. Rom. T. III. tab. 18. n. 6. ubi Viscontus ΑΚΜΩΝ legebat (Op. var. T. II. p. 425. n. 153.); ΑΔΜΩΝ ex gemma, in qua Hercules pateram ad os admovens, olim collect. Verospi, nunc Ducis de Blacas, ap. Bracci. T. I. tab. 1. Stosch. Pierr. grav. tab. 1. Winckelmann. Descr. cet. Cl. II. 1771. — ΑΔΜΩΝ ex gemma in qua Hercules musageta, collect. Poniatowski (R. Rochette Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 103.); item ex gemma, in qua caput Alexandri tanquam Herculis, in Mus. de glyptique, Icon. gr. tab. XIII. A. p. 21. . . ut omittam gemmas eodem nomine instructas ap. Raspe (Vid. Com. de Clarac Catal. d. artist. p. 2 sq.). Habetur etiam ap. Suid. s. v. — Hoc igitur nomen ut genuinum adoptarunt Sillig. l. c. p. 2. R. Rochette l. c. p. 103. Com. de Clarac l. c. Nobis ubique ΔΑΜΩΝ intelligendum videtur, etsi originem pravae scripturae per plures gemmas propagatae indagare non possumus. Coniicias, scalptores interdum aliis nomen incidendum

reliquisse (Cf. Com. de Clarac l. c. p. 3.), qui quum semel erraverint erroris propagati auctores extiterunt. Accedit quod gemmis haud raro recentissimis temporibus addita nomina sunt, ut quae ex collect. de Thoms sunt, plerumque a Nattero signatae feruntur. Cf. n. 7168. Sed Damonis nomen etiam ulterius sors iniquior persecuta videtur. In amethysto Nympham in hippocampo delphinisque sedentem repraesentante coll. de Thoms, posthac de la Haye (De Jonge Notice cet. p. 153. n. 13. Cf. Hemsterhuis Oeuvres philos. T. I. p. 341. Lessing. Collect. I. p. 283.) dicitur legi ΔΑΛΙΩΝ, quod nomen catalogo artificum inseruit Sillig. l. c. p. 178. Ad hanc formam nominis confirmandam qui Plinii H. N. VI. 29. s. 35. XX. 17. s. 73. Dalionem in auxilium vocavit Letronnius (Étude des noms propres grecs Annal. Inst. arch. Rom. T. XVII. n. 268.) testatur in plasmate certa ratione non dispici nisi ΔΑΛ. ΩΙ, contra R. Rochettum (Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 111.) qui ΑΛΛΙΩΝ legi affirmavit. Iam litterae residuae ΔΑΛ. ΩΙ summa cum probabilitate nomen ΔΑΜΩΝ praestant, idemque non dubito gemmis reddere iis, in quibus formae ΑΛΛΙΩΝ, ΑΛΛΙΩΝ (Canin. Icon. n. 91. ΔΑΛΙΩΝ), ΑΛΛΥΩΝ, ΑΛΛΙΩΝΟC (Com. de Clar. Catal. des artist. p. 26 sq.) iure explosae a Letronnio l. c. leguntur. Mitto Silligii l. c. p. 38. audaciam, qui Allionem scalptorem adoptavit, et Köhleri de his formis commenta. Ad tuendam formam ΔΑΛΙΩΝ a Letronnio propositam Minervini Bullett. arch. Napol. V. p. 108. comparat ΔΑΛ in nummo ap. Mionnet I. 158. Cf. Köhler. Opp. III. p. 61 sq.

7177.

In cornalina in qua Hercules leonem Nemeaeum necans; edita est in Catal. du Mus. de Drée Tab. III. A. Citat Com. de Clarac Catal. des artist. p. 88.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Δημητρίου.

Idem nomen decurtatum ΔΗΜΗ enotatur ex alia gemma ex coll. Schellersheim (Com. de Clarac l. c.) et Latine DEMET ex gemma ap. Raspe n. 5820.

7178.

In iaspide rubra, in qua caput Fauni juvenis, olim Florentiae, posthac collect. Stosch. ediderunt Winckelmann. Descr. des pierres grav. cet. Cl. II. 1485. (Tölken Verzeichn. cet. p. 196. n. 1010.) Amaduzzi Saggi di Corton. T. IX. p. 151. Bracci T. II. p. 285. De Murr p. 64. Lessing Collect. I. p. 278. Panofka Gemmen mit Inscr. II. 8.

ΔΙΟΚΛΕΟΥC

Διοκλέους.

V. Sillig l. c. p. 188. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 132 sq. Com. de Clarac Catal. d.

artist. p. 91. Tölken Sendschreiben p. 75. qui nomen possessoris esse putat, quum opus minoris pretii sit, quam ut artificem nomen suum adscripsisse probabile videatur.

7179.

In gemma cum capite Bacchae; dedit de Murr p. 64. unde citat Com. de Clarac Catal. des artist. p. 92.

ΔΙΟΝΥCΙΟΥ

Διονυσίου.

7180.

In cornalina, in qua caput muliebre (vide Viscont. Op. var. T. II. 123. 160. 336. 377.); ediderunt Denb. p. 3. n. 13. Bracci T. II. tab. LXIII. item in cornalina Mercurium criophorum repraesentante ap. Bracci T. II. tab. LXIV. Winckelm. H. A. T. II. p. 354. Viscont. Op. var. T. II. p. 185. Item in cornalina Mercurium repraesentante ap. Stosch. tab. 28. Winckelm. Descr. Cl. II. 378. Bracci T. II. tab. LXV. Cf. Viscont. l. c. Item in sarda Perseum aut Achillem exhibente ap. Stosch. tab. 500. Lippert II. p. 5. n. 12. Denb. p. 53. n. 4. Gravelle T. II. tab. 46. Bracci T. II. tab. LX. Cf. Viscont. Op. var. T. II. p. 274. Item in sarda Diomedem cum Palladio repraesentante ap. Stosch. tab. 29. Winckelm. Descr. Cl. III. 316. Bracci T. II. tab. LXI. Cf. Viscont. Op. var. T. II. p. 278. Mill. Gal. myth. T. II. E. 563. tab. 171. Item in cornalina in qua Diomedes Palladium auferens v. De Jonge Notice cet. p. 158. n. 25. — Item in amethysto cum capite Demosthenis ap. Winckelmann. T. VI. p. 298. not. 1093. et p. 255. n. 652. Mon. ined. p. XCI. n. 108. Beger Thes. Brandenb. T. III. p. 192. Bracci T. II. tab. LXIX. Cf. Viscont. Iconogr. Gr. tab. 3. (Cf. T. I. p. 257.), item in amethysto cum capite Maecenatis ap. Mariette T. II. P. 2. tab. 49. Dumersan Notice cet. p. 78. Stosch. tab. 27. Gori Mus. Flor. T. II. tab. 31. n. 2. Winckelmann. Descr. cet. Cl. IV. 214. Bracci T. II. tab. LIX. Viscont. Iconogr. Rom. tab. 13. n. 5., item in cameo Herculeum repraesentante qui Cerberum vincit, ap. Beger. Thes. Brandenb. III. 192. Stosch. tab. 31. Bracci T. II. tab. LXVI. Montfauc. ant. expl. T. I. P. II. p. 218. tab. 132. 2. Item in amethysto caput Augusti iuvenis repraesentante Thes. Glypt. Iconogr. Rom. tab. v. n. 2. Cf. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 142. Cf. Köhler. Opp. III. p. 100. et contra eum, qui omnes huius nominis gemmas antiquas esse negat, Tölken Sendschreiben p. 41 sq.

ΔΙΟCΚΟΥΡΙΔΟΥ

Διοσκουρίδου.

De hoc sculptore vid. Sillig l. c. p. 192 sq. De eius patria vide ad n. 7145. Forma ΔΙΟCΚΟΥΡΙΔΟΥ apparet in gemma Augusti caput exhibente (Stosch. P. Gr. tab. 25. Winckelmann Descr. cet. Cl. IV. 200. Raspe 1066.) Sardam Mercurii imaginem referentem cum inscriptione ΔΙΟCΚΩΡΙΔΟΥ (lege ΔΙΟCΚΟΥΡΙΔΟΥ) memoravit Spon Misc. erud. ant. IV. p. 122.

(Cf. Montfauc. ant. expl. T. I. P. 1. p. 132. tab. 76. 3.) Decurtatum nomen ΔΙΟCΚΟΥΡΙΔ ΔΙΟCΚΟ, ΔΙΟCΚ, ΔΙΟC in aliis gemmis incertae originis invenitur (vide Com. de Clarac Catal. des artistes p. 95 sq.) Cf. R. Rochette l. c. p. 137. Bull. d. Inst. arch. 1854. p. 128. n. 93. (De Witte Cat. Beugnot n. 408. Dubois Descr. des antiques de M. le Comte de Pourtalès-Gorgier p. 157. n. 1056. (ΔΙΟC.)

7181.

In lapide Chalcedonio, in quo Iuppiter sedens cum aquila ad pedes posita, supra duae aquilae, ante Iovem Iuno, Apollo, Mercurius; ex collect. Stoschiana; edidit Winckelmann. Descr. des pierres grav. p. 39. n. 43. (Tölken Verzeichn. cet. p. 99. n. 100.) Citarunt: Gorius Gem. astrif. T. III. p. 200. Bracci T. II. p. 284. De Murr p. 74. Lessing Collect. I. 283.

ΔΟΜΕΤΙC

Δομέτις.

Nominis negligentior forma est p. Δομήτιος (Domitius). Sculptoris nomen esse coniecit Winckelmannus; nec videtur id quidem dubium. Minus proba-

biliter Tölkenius qui statuit esse Δομετι(ανός) Σ(εβα-στός). Apud Sillig. l. c. p. 196. perperam Domes producit, qui error fugit Rochettum strenuum Silligiani libri iudicem. In artificum numero Domitium reposuit Comes de Clarac Catal. des artist. p. 98.

7182.

In gemma, in qua Luna aut Diana, ap. Goriée Dactyl. p. 2. n. 540. Citant Bracci T. II. p. 255. Com. de Clarac. Cat. des artist. p. 99.

ΔΟΥΥ

Δουυ(φόρου?)

Gronovius ΔΟΥΥΛΑΟCΕΠΟΙΕΙ intelligendum putavit.

7183.

In cornalina, in qua Antinous putatur tamquam Harpocrates repraesentari, duobus exemplaribus, quorum alterum asservatur in collect. Petropolit. (Koehler Einleitung cet. p. 23.) alterum in collect. de la Haye (de Jonge Notice cet. p. 161.); ediderunt Gallaeus tab. 64. Gronovius Thes. T. I. tab. K. Stosch. P. Gr. tab. 37. Winckelmann. Descr. cet. p. 76. n. 287. Bracci T. II. tab. LXXVII. Cf. Raspe n. 2127. De Murr p. 84. Millin Introd. p. 182. Com. de Clarac Descr. du musée royal 1820. p. 420.

ΕΛΛΗΝ

Ἑλλην.

Idem nomen enotatur ex gemma larvam comicam exhibente collect. de la Turbie, nunc Ducis de Blacas (R. Rochette Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 141. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 124.) Sculptorem significari post Silligium l. c. p. 227. pu-

tant R. Rochettus et Comes de Clarac Catal. II. cc., possessorem gemmae coniecit Viscontus Op. var. T. II. p. 430. Ad fraudem recentiore referenda videtur inscriptio ΕΛΛΗΝΟΥ (p. ΕΛΛΗΝΟC) quae habetur in topazio collect. Brandenburg. (Tölken. Verzeichn. cet. p. 196. n. 1011. Cf. Köhler Opp. III. pp. 58, 110. et Tölken Sendschreiben p. 54.)

7184.

In gemma in qua Venus victrix; collect. de la Haye; edidit de Jonge p. 145. n. 4. Cf. Ephem. litt. Ien. 1825. n. 193. p. 100. Com. de Clarac Catal. d. artist. p. 104.

ΕΠΙΤΟΝΟC

Ἐπίτρονος.

7185.

In gemma; citat Com. de Clarac Catal. des artist. n. 254.

ΕΠΙΤΡΑΧΑΛΟΕ ΕΠΟΙΕΙ

Ἐπιτ[ρύ]χα[υ]ο[ς] ἐποίησεν.

7186.

In cameo, quo representari S. Pompeii vel potius Germanici caput putatur (Millin Introd. p. 177. Visc. Op. var. T. II. p. 306.), ex collect. Stroziana, nunc Ducis de Blacas, ediderunt Fulv. Ursinus Imag. Gallaei Tab. LXXXVII. Dati Vite de' pittori ed. Milan. 1806. p. 197. Stosch. P. Gr. n. 32. Winckelmann. Descr. cet. Cl. IV. n. 250. Gor. Mus. Florent. T. II. tab. IX. 1. Bracci T. II. tab. LXX. Cf. Raspe n. 11220. De Murr p. 74.

ΕΠΙΤΥΓΧΑΙΝΟΣ ΕΠΟΙΕΙ

Ita refert Fulv. Ursinus. Dati similiter. Reliqui nil nisi ΕΠΙΤΥΓΧΑ aut ΣΠΙΤΥΓΧΑ dederunt ex lapide nunc mutilo.

Ἐπιτύγχανος ἐποίησεν.

Koehlerus (Einleitung cet. p. 52.) restitutum ibat Ἐπιτύγχανων. At notus est ex columbario Liviae Gori. tab. XVII. n. 9. Epitynchanus aurifex. Cf. R.

Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 107. Similis inscriptio extat n. 6145. Errorem Silligii, qui Epitynchanum et Spitynchan in artificibus reposuit, notavit Rochettus. Decurtatum nomen ΕΠΙΤΥ habetur in gemma ap. Raspe n. 2369. Eodem Viscontus Op. var. T. II. p. 121. 252. refert gemmam cum inscriptione ΕΠΙ, improbantibus R. Rochetto l. c. p. 107. et Koehlero. Conf. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 105. Köhler. Opp. III. p. 208.

7187.

In gemma, in qua tria capita iugata proboscidi elephantis caduceum tenentis imposita; ediderunt Chifflet Socrat. tab. IV. n. 15. Smith. (ed. Gori.) p. xxv. Gorius T. II. n. 310. Stosch. p. 4. Panofka Gemmen mit Inschr. Tab. IV, 33. Citavit Bracci T. II. p. 285.

ΕΥΕΛΠΙΣΤΟΥ

Εὐελπίστου.

Idem nomen ex cornalina Nemesin repraesentante collect. Grivaud Catal. n. 223. enotatur (Com. de Clarac Catal. d. artist. p. 108.). Pro artifice ha-

buerunt Stosch. l. c. Lessing Collectan. T. XV. p. 277. pro possessore Koehlerus Einleitung cet. p. 47. Opp. III. p. 75. Huius nominis artificem Romanum, qui tamen non videtur gemmarius fuisse, citat R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 309. gemmae nostrae non immemor.

7188.

In cameo, in quo Silenus; edidit Bracci T. II. tab. LXXI. Citant de Murr p. 79. Millin Introd. p. 190. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 111.

ΕΥΘΟΥ

Εὐ[θ]ου.

Videtur nomen esse Εὐ[θ]οος nunc contractum. Köhler. Opp. III. p. 73.

7189.

In cornalina Imperatorem Rom. offerente ap. Raspe n. 7319. unde citat Com. de Clarac Catal. des artist. p. 113.

ΕΥΗΜΗΡΟΥ

Εὐημ[ε]ρου.

7190.

In gemma caput Iuliae Titi filiae exhibente, nunc in coll. Biblioth. Imp. Paris. ediderunt Dumersan Descr. cet. p. 30. Stosch. tab. 35. Bracci T. II. tab. LXXXIII. Mongez Icon. Rom. T. II. tab. 35. Lippert II. p. 201. n. 686. Dolce coll. Denh. III. p. 55. n. 68. Raspe n. 11521. Conf. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 115 sq.

ΕΥΟΔΟΣ ΕΠΟΙΕΙ

Εὐόδος ἐποίησεν.

Eadem inscriptio ΕΥΟΔΟΣ ΕΠΟΙ habetur in gemma cum protome Musae ap. Lippert I. 414.

Raspe n. 3418. itemque in gemma caput equinum offerente ΕΥΟΔΟΣ ap. Millin. Dict. B. A. T. I. p. 711. Conf. Com. de Clarac l. c. Köhler Opp. III. p. 212.

7191.

In gemma, in qua caput Sarapidis modio ornatum, collect. Beugnot; descripsit De Witte Catal. Beugnot p. 135. n. 405.

ΖΗΝΩΝΟΣ

Ζήνωνος.

7192.

In amethysta, in quo caput Minervae, olim ex Collect. Principis Avella; ediderunt Stosch. P. Gr. tab. 34. Lippert I. p. 54. n. 123. Bracci T. II. tab. LXXIV. Raspe n. 1527. de Murr p. 79. Cf. Viscont. Op. var. T. II. p. 124. Millin. Introd. p. 178.

ΕΥΤΥΧΗΣ
ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΟΥ
ΑΙΓΕΑΙΟΣ ΕΠ

Lippert dedit ΑΙΓΕΑΤΟΣ. Viscont. legebat ΑΙΓΕΑΙΩΣ.

Εὐτύχης Διοσκουρίδου Αἰγείος ἐποίησεν.

Eidem sculptori tribuitur gemma collectionis Poniatowski in qua Minerva repraesentatur suffragium ferens, cum inscriptione ΕΥΤΥΧΗC ΔΙΟC i. e. Διοσκουρίδου (Eckhel Choix de pierres grav. tab. XXI.), et alia, in qua Apollo Sol et nomen ΕΥΤΥΧΗC, ex collect. de la Haye (De Jonge Notice cet. p. 163. n. 4. olim musei de Thoms (tab. XIV. n. 3.); in tertia denique eodem nomine praedita ap. Lippert II. p. 122. 407. Raspe n. 1063. Vide Com. de Clarac Cat. des artist. p. 112. Cf. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 137. Haec qui omisit Silligius l. c. p. 213. recte probat Bracci sententiam, qui Eutychem Dioscuridis filium esse arbitratur, quum Stoschius de gemmis p. 46. eum Dioscuridis discipulum statuerit. Rectius R. Rochettus, qui Eutychem Dioscuridis et filium et discipulum fuisse censet. Ob eamque causam Rochettus non debuit vituperare Millinum cui

Viscontus probavit Dioscuridis (n. 8039.) patriam inde deduci. Nam quod ad filium pertinet ΑΙΓΕΑΙΟC, pertinere etiam ad patrem probabile est. Et Dioscuridem hunc eundem esse, qui plurimis gemmis nomen dedit (n. 7180.), statuit etiam Rochettus. Αἰγέαι oppidum Ciliciae campestris, quod Straboni XIV. 676. vocatur Αἰγᾶναι, Philostrato de vit. Apoll. I. 12. 2, 4. et Stephano Byz. Αἰγαί (Cf. Plin. V. 22. et Lucan. III. 227.). A forma Αἰγέαι, quam habent etiam Dio Cass. LXXVII. 30. Pausan. V. 21. 5. (Cf. Tacit. Ann. XIII. 8.), fit ethnicum Αἰγεαῖος, pro quo vulgo Αἰγεάτης. Frater Eutychem Herophilus habetur n. 7195. Antiquitatem gemmae contra Köhlerum Opp. III. p. 148. Steph. p. 309. bene vindicavit Tölken Sendschreiben p. 26, cui favet quod eandem iam Cyriaco Anconitano notam fuisse e codice Vaticano probavit de Rossi. Vide Bullet. Rom. 1853 p. 56 sq.

7193.

In gemma Medusae caput offerente; ap. Raspe n. 8974. Citant Welcker Kunstblatt 1827. 18. Oct. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 121.

HEΔY

Ἡδύ(ς).

Hedys aurifex innotuit ex Gorii Columbar. p. 153. n. 122. more antiquo nunc HE pro H scriptum est. Cf. n. 7194.

7194.

In plasmate vitreo Dianam venatricem repraesentante, Stosch. tab. 36. Winckelmann Descr. des pierr. grav. cet. Cl. II. 287. Hist. art. VI. c. 2. V. p. 48. VII. p. 463. Lippert I. p. 90. n. 212. Denh. p. 40. n. 45. Bracci T. II. tab. LXXVI. Raspe n. 2127. (Cf. Viscont. Op. var. T. II. p. 178. Millin Introd. p. 167. de Murr p. 83.

HEI OY

Ἡῖου.

H nunc spiritum asperum esse vidit Winckelmannus qui inde colligit sculptorem satis antiquum esse. Potest tamen esse archaismus. (Cf. n. 7193. et de nomine Heio vide n. 5858. et Letronn. Annal. Inst. arch. Rom. XVII. p. 270.) Viscontus l. c. p. 116.

legebat Ἡῖος, recte obloquente Rochette Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 140. Est igitur Heius, quem suo catalogo inseruit Sillig. p. 226. Tres alias gemmas eodem nomine insignitas recenset Com. de Clarac Catal. d. art. p. 122. Cf. p. 256. Stephan. ad Köhler. III. p. 313 sq. nomen Apollineum Ἡῖος subesse putat, in titulo illo (5858) *vidēs* legendum esse coniciens.

7195.

In cameo Augusti laureati caput exhibente, in museo Vindobonensi; gemma nunc fracta (Vide Com. de Clarac Catal. des artist. p. 105.); edita est in Thes. glypt. Iconogr. Rom. tab. v. n. 2. in Winckelm. Operibus edit. German. T. VI. tab. VIII. litt. D. cf. p. 301. 1121. Citavit R. Rochette Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 142. Cf. Welcker Mus. Rhen. VI. 1848. p. 386.

ΗΡΟΦΙΛΟC ΔΙΟCΚΟΥΡΙΔ

Ἡρόφιλος Διοσκουρίδ(ου ἐπικαίει).

De Dioscuride vide n. 7180. Frater Herophili Eutyches habetur n. 7192. Cf. Köhler III. p. 151.

7196.

In cornalina, in qua Sphinx alata caput radens pede posteriore; in museo Vindobonensi; ediderunt Stosch. P. Gr. tab. 69. Winckelmann. Descr. d. pierres grav. Cl. III. 52. Lippert I. p. 317. n. 924. Bracci T. II. tab. CXIII. de Murr p. 120. Cf. Viscont. Op. var. T. II. p. 117. 255. Millin Introd. p. 168. — Item in alia gemma crebro repetita, quam edidit Caylus Recueil d'ant. I. tab. XLV. n. 2. Eckhel Pierres grav. de Vienne tab. xxx. Cf. Koehler. Opp. III. 199. 356.

ΘΑΜΥΡΟΥ

Θαμύρου.

Nomen sculptoris, si opus iure antiquum putatur (Cf. Viscont. l. c.), Θαμύρας est, ut dixit Koehlerus (Einleitung p. 13.), non Θάμυρας, ut posuit Sillig l. c. p. 438. censuitque Rochettus Lettre à Mr.

Schorn edit. alt. p. 156 sq. exemplo inscriptionis Latinae ap. Gruter. p. DCXLIII. ⁴ confusus, multoque minus Θάμυρας, ut alii crediderunt, quod nomen THAMYRIS dicitur legi in gemma recentiori (Com. de Clarac Catal. des art. p. 215.). Possessoris nomen iudice Tölkenio Sendschreiben p. 56.

7197.

In gemma Martem offerente ap. Amaduzzi Saggi di Corton. T. IX. p. 155. Citant Bracci II. p. 285. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 155.

ΥΘΙΑΟΥ

Ἰσίουλου.

Legas inverso ordine IOY p. YOI.

7197. b.

In achatonyche, quem dicunt, Venerem columellae innixam repraesentante; dextra malum tenet, sinistra palmam. Edd. Winckelmann. II. Cl. 558. Tölken III. 432. Panofka Gemmen mit Inschr. (tab. I. n. 26.)

ΚΑΙΚΙΔΙΑΝΟΥ ΑΡΙΑ Καικι[λ]ιδιανού Ἀριά.

Post ΑΡΙΑ i. e. Ἀρεία Veneris cognomen notissimum foliolum est. Prius nomen falso pro Καικιδιανού scriptum esse vidit Stephanus ad Köhler. Opp. III. p. 250; idem nomen eius, qui dedicavit gemmam, esse statuit.

7198.

In iaspide rubra, in qua bacchans et nymphe in leaena vehentes aut, ut alii volunt, Bacchus et Ariadne, ex collect. mus. Florent. ediderunt Gorius Mus. Florent. T. II. tab. VI. Amaduzzi Saggi di Corton. T. IX. p. 150. Stosch. P. grav. tab. 22. Winckelmann Descr. cet. Cl. II. 1456. Bracci T. I. tab. XLVI. Denh. p. 54. n. 73. de Murr p. 56. Viscont. Op. var. T. II. p. 211. — Item in chalcedonio, in quo capita iugata Herculis et Ioles, ex collect. Medina (Winckelmann l. c. 1796. p. 292.) Cf. Bracci T. I. p. 251. Viscont. Op. var. II. p. 220. Miliotti Descr. des pierres grav. du Cab. imp. de St.-Petersbourg tab. 108. — Item in plasmate Faunum ebrium repraesentante, atque in alia Perseum exhibente (Com. de Clarac Catal. des artist. p. 72.), quibus R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 129 sq. (p. 139) Silligii brevitatem perstringens duas alias addit ex opere Miliotti. Cf. Köhler. Opp. III. p. 160, 198, 327.

ΚΑΡΡΟΥ

Κάρρου.

7199.

In amethysto apud Archidiaconum Com. Carlo degli Oddi; edidit Vermiglioli Inscr. Perug. Cl. XIII. p. 476. n. LXV.

ΚΑΣΤΡΙΚΙΟΥ

Καστρικίου.

Videtur nomen esse artificis.

7200.

In gemma ex collect. Stosch. in qua capita Caii et Lucii Caesarum, edidit Winckelmann. Descr. des pierres grav. Cl. IV. 213. Citavit R. Rochette Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 67. B. Hertz. Catalogue of the collection etc. p. 45.

ΚΙΣΣΟΣ

ΣΟΔΑΛΑ

Κίσσος Σ[ω]δά[μου].

Κίσσος nomen proprium aliunde notum. Alterum nomen puto fuisse ΚΩΔΑΜ i. e. ΚΩΔΑΜΟΥ.

Rochettus ΗΟΔΑΜΑ explicabat parum probabiliter. Ceterum possessoris, non artificis nomina esse plerique arbitrantur notante Rochetto. Ego nihil video obstare, quo minus artificis esse putemus. Köhler Opp. III. p. 83. nomina libertorum putat Κίσσος et Σόδαλα.

7201.

In cornalina, in qua Serapis in throno sedens; edidit Mariette Catal. de Crozat p. 29. n. 552. Citat Com. de Clarac Catal. des artist. p. 76.

ΚΛΑΚΚΙΚΟΣ

Κλακκικός.

7202.

In plasmate, in quo Apollo citharoedus; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. Gemm. tab. I. n. 2. (cf. p. xxxxi). Habet etiam Bracci T. I. tab. XLVII.

ΚΛΕΩΝΟΣ

Κλέωνος.

Artificis nomen recepit Com. de Clarac Catal. des artist. p. 77. De fide operis vid. Köhler III. p. 100.

7203.

In sarda mutila; ediderunt Gorius Mus. Florent. T. II. tab. LXXXVII. 4. Winckelmannus Descr. cet. Cl. II. 959. Mon. ined. tratt. prelim. p. 78. Bracci T. I. tab. VIII. p. 40. Cf. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 17. Citant R. Rochette Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 124. Sillig l. c. p. 406. Cf. Köhler Opp. III. p. 170.

ΚΟΙΝΤΟΣ

ΑΛΕΞΑ

ΕΠΟΙΕΙ

Κόιντος Ἀλεξᾶ
ἔποίη.

Frater Quinti Aulus est n. 7167. cf. 7166. et de patre utriusque n. 7143.

7204.

In onyche, in quo Adonis nudus columnae innixus; ediderunt Stosch. tab. 24. Winckelmann. Descr. cet. Cl. II. 587. Bracci T. II. tab. LIV. — Item in cornalina cum figura Pythagorae, quam edidit Viscontus Iconogr. gr. T. I. p. 155, item in alia gemma Faunum bacchantem repraesentante ap. Bracci T. II. tab. LV. Cf. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 81.

ΚΟΙΜΟΥ

Κοί[ντ]ου.

Stoschius dedit KOINOY. Nomen Κοίνου subesse vidit Viscontus Op. var. II p. 121. in quo consentientes habet R. Rochettum Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 130, qui Silligium p. 156 sculptorem Coe-

lum introducentem reprehendit, et Letronnium Étude des noms propres grecs in Annal. Inst. arch. Rom. T. XVII. p. 266. Sculptor igitur idem fuerit qui est n. 7203. Cf. Köhler. Opp. III. p. 182 sq.

7205.

In cornalina, in qua Diana Ephesia, ex collect. Stosch. edidit Winckelmann Descr. des pierres grav. cet. p. 78. n. 304. (Tölken Verzeichn. cet. p. 172. n. 802.) repetit de Murr p. 62. Cf. Eschenburg ad Lessing. Collect. p. 283. Citat R. Rochette Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 131.

ΚΡΑΤΕΡΟΥ

Κρατέρου.

Nomen quod utique artificis videtur omisit Silligius, recepit Comes de Clarac Catal. des artistes. p. 83.

7206.

In gemma Terpsichoren repraesentante ex collect. Poniatowski; citat R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 131. Cf. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 83.

ΚΡΗΚΚΗC

Κρήσκης.

Nomen Romanum *Crescens* esse vidit R. Rochettus.

7207.

In gemma Terpsichoren repraesentante; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. gemm. tab. I. n. 1. (cf. p. xxxix.); habet etiam Bracci T. II. tab. LVI. cf. p. 12.

ΚΡΟΝΙΟC. ΕΠ

Κρόνιος ἐπ(αίει).

Cronius notante Silligio p. 164. ex Plinio H. N. XXXVII. 1. s. 4. celeber sculptor fuit, pauloque antiquiorem Augusto fuisse putat Viscontus Op. var. T. II. p. 123. Bracci inscriptionem recentiorem esse contendit, neque adversantur Silligius et Rochettus (Lettre

à Mr. Schorn edit. alt. p. 131. qui praeterea aliam gemmam ex collect. Poniatowski commemorat, in qua ΚΡΩΜΟΥ, quod in ΚΡΟΝΙΟΥ non male refingendum censet concedens tamen inscriptionem subditi- ciam esse. Neque aliter existimandum videtur de cornalina Perseum repraesentante, quam affert Com. de Clarac Cat. d. art. p. 85. Cf. Köhler. Opp. III. p. 99, 6.

7208.

In gemma, in qua Minerva aut Roma sedens; edidit Raspe n. 1758. tab. 26. Citat Com. de Clarac Catal. des artist. p. 67.

ΚΛΕΣΙΛΑΞ

Κ[ρη]σίλα[ς].

Ita enim nomen scribendum esse videtur, quod ex titulo attico ΗΕΡΜΟΥΛΥΚΟΣ ΔΙΕΙΤΡΕΦΟΣ ΑΠΑΡΧΕΝ ΚΡΕΣΙΛΑΣ ΕΓΟΕΞΕΝ et codicibus

apud Plinium H. N. XXXIV. c. viii, 53. restituit L. Rossius. Idem nomen Cresilae in titulo Hermionensi T. I. n. 1195. recte agnovit Meinekius (Delectus Anthol. Gr. p. 236).

7209.

In beryllo in quo repraesentatur Neptunus in curru subiunctis hippocampis duobus; ediderunt Stosch. tab. 57. Lippert III. p. 195. Bracci T. II. tab. C. Millin. Introd. p. 193. — Item in sarda Mercurium exhibente ap. Spilsburg Gems, tab. 27. quae nunc in museo Thorwaldsenio. Cf. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 189.

ΚΥΙΝΤΙΑ

Κυϊντία(λου).

Od. Müllerus (Denkmäler II. tab. 29. n. 317. p. 30.) volebat Κυϊντία, quem secutus Panofka Antike Weihgeschenke Tab. 1, 14. Sed Müllerus Mus. Thorwaldsen. sect. III. p. 43. Λ in gemma esse ait. Potest esse etiam Κυϊντιλίου aut Κυϊντιλιανού. Quintilium recepit Sillig. p. 406. Inter secundam et tertiam litteram interpunctum est, teste Stephanio ad Köhler.

Opp. III. 270. Possessorem, non artificem volunt esse Lessing Collect. I. p. 275. de Murr p. 104. Köhler l. l. p. 71. idque de altera gemma Mercurium repraesentante statuit etiam Viscontus Op. var. T. II. p. 184. consentiente Rochetto Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 134. Quamquam Viscontus l. c. p. 126. Quintillum sculptoribus aetatis recentioris adnumerare maluit. Quod mirum est. Sed sane certi nihil definiri potest.

7210.

In cornalina, in qua Ianus; edidit Mariette Catal. de Crozat p. 1. cf. de Murr p. 64. Citat Com. de Clarac Catal. des art. p. 86.

ΔΑΡΩΝ

[Δ]α[κ]ων.?

INSCR. GR. VOL. IV.

K

7211.

In sarda (vel cornalina, ut ait Köhler. Opp. III. 187.), in qua Victoria in bigis; ediderunt Stosch. tab. 41. Winckelmann. Descr. cet. Cl. II. 1086. Lippert I. p. 246. n. 692. Denh. 102. n. 18. Bracci T. II. tab. LXXXII. de Murr p. 86. Lessing. Collect. I. p. 274. Raspe n. 7784.

ΛΕΥΚΙΟΥ

Λευκίου.

Hunc Lucium in artificum numero habuerunt Viscontus Op. var. T. II. p. 125. Sillig p. 245. Com.

de Clarac Catal. des artist. p. 138. qui praeterea profert gemmam cum inscriptione ΛΕΥΚΤΕΥ, quod omnino est ΛΕΥΚΙΟΥ, et aliam, quae inscripta putatur ΛΕΥ i. e. ΛΕΥΚΙΟΥ. De gemmis huius nominis cf. Köhler. Opp. III. 160, 187.

7212.

In plasmate antiquo sardam imitante, in qua repraesentantur quattuor quadrigae, ex collect. de Thoms (tab. XIV, 1.), repetierunt Winckelmann. Descr. cet. Cl. V, 55. p. 468. De Murr p. 64. cf. De Jonge p. 163. n. 20. Natter Méth. cet. p. 37. Lessing. Collect. T. XV. p. 277.

ΛΕΥΚΟΝΟC

Λεύκ[ω]νος.

Hanc lectionem praestat Natter; vulgo legebatur ΔΕΥΤΟΝΟC, quod pro genuino habuit Sillig. p. 184. Sed nomen nihili esse Letronnius Étude des noms propres grecs in Annal. Inst. arch. Rom. T.

XVII. p. 271. vidit. Nihil decernunt R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 132. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 89 et 137. qui similem gemmam profert inscriptam ΛΕΥΚΩΝΟC. quae gemma si genuina est, de lectione Natteri dubitari non potest.

7212. b.

Volaterrae in museo publico in scarabaeo, edidit Welcker Mus. Rhen. VI. 1848. p. 385.

ΛΥΣΑΝΔΡΟ

Λυσάνδρο[υ].

Cf. Stephan. ad Köhler. Opp. III. p. 228, qui *εἰμί* supplet; vide supra n. 7097 c.

7213.

In gemma musei Worsleyani, citat Letronnius Annal. Inst. arch. Rom. T. XVII. p. 271.

ΜCΙΟΓCΙC

Μ[έτω]π[ο]ς?

Nomen *Μέτωπος* notum est ex Stob. Floril. I. 64. Inscriptionem damnat Letronnius. Sed iudicari poterit de ea ut iudicavimus de n. 7168.

7214.

In sarda ad caput hominis barbati; edidit Gruterus p. MXLIII, 10.

ΜΗΝΑC

Μηνᾶς.

Idem nomen redit n. 7215.

7215.

In onyche, in quo caput muliebri; ex collect. de Thoms tab. II. n. 3. Citat Com. de Clarac Catal. des artist. p. 143.

ΜΗΝΑ ΤΟΥ ΔΙΟΔΩΡΟΥ

Μηνᾶ τοῦ Διοδώρου.

Gemmam suspectam habet Com. de Clarac. Sed inde non sequitur dubiam esse inscriptionem, fortasse assumptam illam ex opere antiquiore.

7216.

In sarda mutila, in qua gryps, quem mordet serpens; ex collect. bibl. Paris. edidit Caylus Rec. d'antiq. T. I. tab. LIII. n. 4. p. 144. habet etiam Bracci T. I. tab. suppl. xxv. n. 1. p. 261. cf. de Murr p. 87. Dumersan Notice cet. p. 26. Com. de Clarac Descr. des ant. du musée roy. p. 420. Köhler. Opp. III. p. 356.

ΜΙΔΙΟΥ

Μιδίου i. e. Μειδίου.

Sillig. p. 278. scalptorem appellat Midium, merito notatus a Rochetto (Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 143.); neque id debuit Com. de Clarac Catal.

des artist. p. 146. in medio relinquere. Nomen est *Μειδίας*. Audacius de inscriptione iudicavit Duchalais Revue archéol. VI. 1849. p. 483. Dubitant de tituli antiquitate Köhler. et Stephan. l. l.

7217.

In cornalina, in qua caput equinum eximie scalptum, ex collect. Boruss. ediderunt Winckelmannus Descr. cet. Cl. VII, 1. Mon. ined. p. 238. Hist. art. V. 4. p. 241. Bracci T. II. tab. LXXXV. de Murr p. 88. Lessing. Collect. I. p. 278. Millin Introd. p. 176. Viscont. Op. var. II. p. 118. Cf. Tölken Verzeichniss cet. p. 406. n. 65. (cf. p. xxxv sq.).

ΜΙΘ

Μιθ(ρα)

Μιθράτης aut *Μιθρίνης* subesse coniecit Com. de Clarac Catal. des artistes. p. 248. Tölkenius,

qui ΘΙΜ expressit, de nomine Θίμβρων cogitavit. Videtur potius Μίθρας esse vel eius nominis forma alia, ut Μίθρας secundo casu habetur Vol. II. n. 3173. Contra Köhlerum, qui totum opus spurium a Sto-

schio suppositum iudicaverat (Opp. III. p. 94 sq.) bene disputavit Tölken. Sendschreiben p. 21. Alias gemmas duas eodem siglo notatas profert Com. de Clarac l. c.

7218.

In gemma caput senis exhibente; edidit Spon Miscell. erud. ant. IV. p. 122. Habet etiam Bracci T. II. tab. LXXXIII. Cf. Stosch. tab. 43, qui gemmam iaspidem dicit, ceteri aut sardam aut cornalinam. Cf. Köhler. Opp. III. p. 204.

ΜΙΚΩΝΟC

Μίκωνος.

Sic Sponius; reliqui falso ΜΥΚΩΝΟC, quos secuti sunt Silligius p. 280. Com. de Clarac Catal.

d. artist. p. 150. De vera scriptura monuit R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 143. De duabus aliis gemmis cum inscriptione falsa ΜΥΚΩΝΟC vide Com. de Clarac l. c.

7219.

In gemma, in qua Apollo ante tripodem sedens; ex Gorii Smith. p. XI. citat Com. de Clarac Catal. d. artist. p. 146.

ΜΙΑΗΣΙΟC

Μιήσιος.

Potest sane nomen esse artificis.

7220.

In sarda Harpocratem stantem exhibente, ex collect. de la Haye; edidit De Jonge Notice cet. p. 155. n. 24.

ΜΟΥCΙΚΟΥ

Μουσικού.

Nomen in numero artificum censuit R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 143. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 149. parum abest quin suspectum putet.

7221.

In gemma olim Stroziana, nunc deperdita, in qua repraesentatur Leda a cycno sublata; ex collect. Stroziana dederunt Stosch. P. grav. tab. 45. Winckelmann. Desc. cet. Cl. II. n. 142. Bracci T. II. tab. LXXXIV. Cf. De Murr p. 88. Lessing. Collect. I. p. 274. Millin Introd. p. 73. Cf. levissime de hac gemma iudicantem Köhlerum Opp. III, 186.

ΜΥΡΤΩΝ

Μύρτων.

Artificum numero inseruerunt Silligius p. 288. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 151. Videndum ne per errorem incisum sit ΜΥΡΤΩΝ p. ΜΥΡΩΝ. Cf. n. 7222.

7222.

In cornalina caput Musae repraesentante, ex collect. Stosch. edidit Winckelmann Descr. cet. Cl. II. 1249. (Tölken Verzeichniss cet. p. 227. n. 1311.).

ΜΙΡΩΝ

Μίρων.

Winckelmannus expressit ΜΥΡΩΝ, quod non est in gemma (v. Tölken l. c. Praef. p. xviii.). Nomen per fraudem additum suspicatur Toelkenius. Inscriptionem admodum recentis aetatis esse vel ex forma litterae N apparet. Nihilo vero minus indicio est fuisse Myronem sculptorem, quod confirmatur etiam aliis gemmis idem nomen ΜΙΡΩΝ exhibentibus, altera a Winckelmanno descripta (l. c. p. 385. n. 298. cf. Raspe n. 9371.), altera a Raspe n. 3010. tab. 32. edita. His accedunt duae aliae, quas

citavit R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 144. Questions de l'hist. de l'art p. 93. alteram ex collect. Duc. de Blacas in qua leo incedens et inscriptio ΜΙΡΩΝΟC, alteram ex collect. Principis Gagarin, in qua protome mulieris cum larva bacchica et inscriptio ΜΥ ΕΠΟΙΕΙ, id est Μύρων ἐποίηι. quamquam Stephan. ad Köhl. Opp. III. p. 285. tantum Μ ΕΠΟΙΕΙ legi ait. Postremam hanc non notavit Com. de Clarac Catal. des artist. p. 150 sq. qui inscriptionem gemmae Stoschianae expressit ΜΥΡΩΝ. Ceterum notabilis est scriptura prava ΜΙΡΩΝ per plures gemmas propagata.

7223.

In sarda in qua iuvenis nudus sedens; ex coll. Florent. edidit Gorius Mus. Florent. T. II. tab. 15. cf. Smith. p. 27. Bracci T. II. p. 285. Raponi tab. 26. n. 9.

ΝΕΙΚΗΦΟΡΟΥ

Νεικηφόρου.

Idem nomen ΝΕΙΚΗΦΟΡΟC habetur in gemma Victoriam repraesentante ap. Raspe n. 7704. Ad eundem pertinere videtur gemma, in qua imago Mercurii aquilam in sinistra tenens et inscriptio ΦΗΜΙ i. e. Νικηφόρου, ap. Montfauc. Ant. expl. T. I. P. 1. p. 132. tab. 76. ubi alii epitheton Mercurii subesse arbitra-

bantur. Commode R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 145. comparat inscriptionem Doni. p. 320. n. 20. in qua Q. Plotius Nicephorus unus gemmario- rum de via sacra memoratur. Nicephorum numero artificum inseruerunt Millin Introd. p. 195. Viscontus Op. var. II. p. 127. Sillig. p. 294. (solum Com. de Clarac Descr. d. ant. du musée roy. p. 421. citans), R. Rochettus l. c. Com. de Clarac Catal. d. art. p. 154.

7224.

In cornalina, in qua Iuppiter imberbis (cf. Pausan. V. 24. 6. VII. 24. 4.) vulgo Anxur s. Axur dictus, olim collect. Crozat (Mariette Descr. p. 43.), nunc collect. Petropolit. (Tölken Verzeichniss cet. p. 461.); edidit Winckelmannus Descript. cet. Cl. II. n. 48. Hist. art. T. V. p. 213. Mon. ined. p. 10. n. 9. Lettre à Mr. Hagedorn sur le musée de Stosch. 1759. T. I. p. 283. Cf. Raspe n. 972. tab. 18. Raponi tab. 72. n. 4. de Murr n. 91.

NEICOY

Νείσου.

Sillig p. 304. Comes de Clarac Catal. d. artist. p. 152. (cf. p. 154.) qui praeterea p. 262. ad eundem refert

Amadutius (Saggi di Cort. T. IX. p. 154.) dederat nomen mutilum NEI -- gemmae collect. Rogeri in-
NIKOY. Scalptorem Nisum in catalogum retulerunt scriptum. Cf. Köhler. Opp. III. p. 192, 353.

7225.

In gemma (cornalina), in qua iuvenis nudus lyram pulsans coll. Schellersheim; citat Com. de Clarac Catal. des artist. p. 152.

NETWC

Νέπυς.

7226.

In gemma edita in Ephem. litt. Ien. 1825. n. 193. p. 100. Citant Sillig. p. 293. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 153.

NECTWP

Νέστωρ.

Rochettus Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 145. et Com. de Clarac l. c. citant aliam gemmam collect. de la Haye (De Jonge Notice cet. p. 143.) in qua Amor repraesentatur cum inscriptione NECT i e. Νέστωρ.

7227.

In amethysto in qua caput Iuliae Titi filiae, collect. Ducis de Marlborough; ediderunt Raspe Recueil de Tassie n. 11543. Bracci T. II. tab. LXXXVI. sine inscriptione; citarunt Amaduzzi Saggi di Corton. T. IX. p. 154. Dolce Mus. Denh. T. III. p. 35. de Murr p. 91. Millin Introd. p. 181. Sillig p. 293. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 153. Köhler (Opp. III. p. 160) suspectam habet gemmam.

NIKANΔΡΟC ΕΠΟΙΕΙ

Νικάνδρος ἐποίηι.

7228.

In gemma, in qua Faunus in pelle pantherae cum duabus tibiis inter pedes, collect. Ducis de Marlborough; ediderunt Winckelmannus Descr. des pierr. grav. cet. Cl. II. 1517. Stosch. P. grav. tab. 44. Bracci T. II. tab. LXXXVII.

NICOMAC

Νι[κ]όλας.

Nomen Nicomachi subesse rebantur Viscontus Op. var. T. II. p. 119. 208. Millin Introd. p. 187. Dolce Mus. Denh. p. 10. Lippert I. p. 187. n. 478. Sillig. p. 303. Comes de Clarac Catal. des artist. p. 155. Niconias legebat Stosch. l. c. Niconas aut Ni-

sonas de Murr p. 89. Nisomas Lessing. Collect. I. p. 274. Manifesto nomen est Νικόλας, assumpta littera Latina C p. K ut alias. Et sic nunc video iudicari etiam a Letronnio (vide Com. de Clarac l. c. p. 263.). Idem nomen eodem modo scalptum enotatur ex cornalina Herculis caput referente. Vid. Com. de Clarac l. c. p. 156.

7229.

In gemma caput Hadriani exhibente fragm. ap. Raspe n. 11626. Citat Com. de Clarac Catal. des artist. p. 158.

NIAOC

Νίλος.

7230.

In sarda, in qua miles repraesentatur, dextra oleae ramum, sinistra galeam tenens scuto superpositam ex collect. Florent. ediderunt Montfauconus Ant. expl. T. III. P. I. p. 266. tab. 153. ex Maffei; Agostini Gemm. part. IV. tab. 46. Gorius Mus. Florent. T. II. p. 47. n. III. Raponi tab. 26. n. 18.

ΩΩϞ ΕΦΜΥΗ

Νυμφέρως.

De nomine dubitarunt R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 145. Com. de Clarac Catal. d. artist. p. 158. Sed nomen optime formatum est. Vide Le-

tronnium Étude des noms propres grecs in Annal. inst. arch. Rom. T. XVII. p. 261. Köhlero (Opp. III. p. 81.) nomen videtur esse possessoris, qui victoriam reportavit.

7231.

In plasmate vitreo Musam repraesentante ex collect. Florent. ediderunt Agostini Gem. II. tab. 10. Gorius Mus. Florent. II. tab. IV. Corsinus Dissert. agon. p. XIII. Stosch. Pierr. grav. tab. 45. Winckelmannus Descript. cet. Cl. II. 1263. Lippert I. p. 269. n. 758. Bracci T. II. tab. LXXXVIII. Raspe n. 3440. Cf. Viscont. Op. var. T. II. p. 125. 176. Millin Introd. p. 186. Zannoni Gal. di Fir. ser. V. tab. II. tab. LI. n. 3. p. 112 sqq.

ONHCAC
ΕΠΟΙΕΙ

Ὀνησᾶς ἐποίηι.

Köhlerus (Opp. III. p. 189) opus imperfectum esse indicat ideoque nomen, quod adscriptum est, negat esse antiquum. Antiquitatem tuetur Stephanus I. I. p. 352. Eiusdem artificis nomen ΟΝΕCΑC ΕΠΟ i. e. Ὀν[η]σῶς ἐπο(ίει) exstat in gemma, cuius mentionem facit R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 145. Conf. n. 7232.

7232.

In sarda Herculem iuvenem repraesentante collect. Stroziana, nunc Ducis de Blacas; ediderunt Gorius Mus. Florent. T. II. tab. I. n. 3. Stosch. P. gr. tab. 46. Winckelmannus Descr. cet. Cl. II. 1683. Lippert I. p. 294. n. 532. Bracci T. II. tab. LXXXIX. Cf. Viscont. Op. var. T. II. p. 218. Millin Gal. myth. tab. 122. et de exemplaribus huius gemmae De Jonge Notice cet. p. 156. et p. 164. Smith. T. I. n. 24. de Murr p. 92. — item in gemma Apollinis caput referente ex coll. Com. Cheroffini Stosch. p. 269. Raspe n. 2857.

ΟΝΗCΑC

Ὀνησῶς.

n. 17.), in qua ---- CAC, revocavit Com. de Clarac Catal. des artist. p. 160. Satis probabiliter. Idem ex Lipperto I. p. 174. n. 418. aliisque enotat gemmam, in qua <N H Σ, fortasse ΟΝΗΣ(ΑΣ). Cf. denique de gemmis eiusdem nominis Köhl. Opp. III. pp. 186. 347, 31.

Idem scalptor habetur n. 7231. Silligii p. 309. brevitatem perstringit R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 145 sq. Ad idem nomen gemmam Thomsianam (tab. VI. n. 4. cf. De Jonge p. 119.

7233.

In cornalina Iovem conservatorem repraesentante ex collect. Van Hoorn; edidit Millin Pierres gravées inéd. tab. II. p. 5.

ΟΝΗCΙΜΟC

Ὀνήσιμος.

Minervae repraesentante ap. Millin. l. c. tab. LVIII. p. 156. quam quum citasset Silligius p. 488, R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 146 sq. recentioris fabricae esse pronuntiavit, in quo eum senotus est Com. de Clarac Catal. des artist. p. 161.

Onesimum hunc artificum numero adscripsit primus Welckerus Kunstblatt. 1827. n. 84. Idem nomen (ΟΝΗΣΙΜΟC) enotatur ex gemma caput

7234.

In cornalina; ex schedis Manutianis ed. Donius Cl. II. n. 171.

P. ΠΑΛΩΝΙΑΝΟΥ

[Π.] Πα[ι]ωνιανού.

Videtur artificis nomen esse.

7235.

In amethysto Achillem citharoedum referente ex collect. Bibl. reg. Paris. Stosch. tab. 47. Lippert II. p. 44. n. 140. Bracci T. II. tab. XC. Mariette Coll. reg. II. P. I. tab. 92. Cf. Denh. p. 64. n. 4. Raponi tab. 59. n. 7. Viscont. Op. var. II. p. 270. Millin Gal. myth. tab. 153. n. 567. Introd. p. 187. Raspe n. 9212. — item in cornalina cum Achillis imagine ap. Stosch. tab. 48. Lippert II. p. 44. n. 141. Bracci T. II. tab. XCI. Raponi tab. 10. n. 11. Raspe n. 9216. 9217. itemque in aliis (vide Com. de Clarac Catal. des artist. p. 162 sq.).

ΠΑΜΦΙΛΟΥ

Παμφίλου.

Cf. Köhler. Opp. III. p. 197.

7236.

In sarda in qua Satyrus adoriens Nympham aut Venerem; edidit Caylus Recueil d'antiq. T. VI. P. 3. tab. XXI. n. 3. p. 157. Citarunt de Murr Bibl. dact. p. 166. Dumersan Notice cet. p. 68. n. 53. Com. de Clarac Descript. des antiques p. 421.

ΠΑΝΑΙΟΥ
ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Παναίου. Ἀφροδίτη.

Panaeum numero artificum adscripserunt Sillig. p. 316. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 163. Nomina ad argumentum in gemma scalptum referenda censuit R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 147. Cf. Stephan. ad Köhler. Opp. III. p. 250.

7237.

In gemma (l. lazuli), in qua Diana venatrix, ex collect. Stosch. edidit Winckelmann. Descr. cet. Cl. II, 286. (Tölken Verzeichnais cet. p. 174. n. 814.

ΠΕΛΑΓΙ

Πελαγί(ου).

Pelagius nomen aliunde notum; et potest esse artificis. Πελαγία interpretatur idque ad Dianam referendum censet Tölkenius.

7238.

In plasmate antiquo, in quo Faunus ebrius saltans, ex collect. Florent. ediderunt Stosch. tab. 49. Winckelmann. Descr. cet. Cl. II. 1570. Bracci T. II. tab. XCII. Gorius Mus. Florent. T. II. tab. III. n. 2. Inscr. Etrur. T. I. tab. v. n. 1. p. LV. Histor. glypt. P. I. p. XIII. Lippert I. p. 184. n. 460. de Murr p. 93. Lessing. Collect. XV. p. 272. Lanzi Giornal. de' litterati T. XLVII. p. 112. (Cf. Welcker Kunstbl. 1827. 18. Oct.) Raspe n. 4731. Zaannoni Gal. di Fir. ser. V. T. II. tab. LIII. n. 5. p. 135.

ΠΕΡΓΑΜΟ

Περγάμο(υ).

Agostinus exsculpsit ΠΕΡΑΜΛΙΟ; Gorius legebatur ΠΕΙΓΜΟ (ΟΜ ΓΙΕ Γ), in quo certe vestigia sun

sinceri nominis; Stosch. et Bracci ΠΕΡΓΑΜΟΥ, Lanzi ΠΥΓΜΩΝ, Zannoni ΠΕΡΓΑΜΟ. De his lectionibus alii aliter. Gorianam falsam lectionem pro vera ex Com. de Clarac Descr. des antiq. p. 421. adoptavit Silligius p. 356. qui tamen simul ex eodem monumento artificem Pergamum adstruxit (p. 329). A partibus Lanzi stat Welckerus l. c. nec multum abest R. Rochettus (Lettre à Mr. Schorn edit. alt. p. 147. 149.) quin lectionem ΠΥΓΜΩΝ tueatur. Omnibus pensitatis ego veram lectionem intellexi esse eam, quam supra posui. Litterae minutissimae feruntur esse, ut facile alii alia exsculpere potuerint. Ex lectionibus ΠΕΜΑΛΛΙΟ et ΠΕΙΓΜΟ praeclare procedit illud, quod viderunt Stosch, Bracci, Zannoni, ΠΕΡΓΑΜΟ. Idem opus a sculptoribus frequenter re-

petitum est. Cf. Tölken Sendschreiben p. 57, qui contra suspiciones Köhleri (Opp. III. p. 186 et 348) disputat. Ceterum Pergamum artificem etiam aliunde demonstrari potest. Extat idem nomen decurtatum (ΠΕΡΓΑΜ) in gemma ex collect. Bartholdy, in qua caput Nicomedis IV. regis Bithyniae (Viscont. Oper. var. T. II. p. 360. n. 54. Tölken Verzeichniss cet. p. 304. n. 399. ap. Panofkam Gemmen mit Inschr. Tab. II. 23), itemque in gemma ap. Raspe n. 10107. quibus accedunt duae aliae ibidem expositae, in quibus est ΠΕΡΓ i. e. Περγάμου; quas tres extremas citavit Com. de Clarac Catal. des artist. p. 167. qui praeter Pergamum etiam Pygmonem catalogo suo inseruit.

7239.

In gemma cum capite Caracallae; edidit Millin Introd. p. 78. Citarunt Welcker Kunstbl. 18. Oct. 1827. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 168.

ΠΕΤΡΟΣ

Πέτρος.

7240.

In gemma, in qua auriga; edidit Mariette Mus. Crozat, p. 46. citat Com. de Clarac Catal. des art. p. 176.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

Πλάτωνος.

7241.

In gemma Cleopatram repraesentante; citat de Murr Bibl. dact. p. 75. indeque Com. de Clarac Catal. des artist. p. 183.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Πλουτάρχου.

7242.

In gemma tres personas exhibente; citat Com. de Clarac Catal. des artist. p. 181.

ΠΟΘΟΥ

Πόθου.

7243.

In sarda Diomedem Palladio potitum repraesentante; ediderunt Stosch. tab. 54. Winkelmann. Descript. cet. Cl. III. 321. de Murr p. 96. Bracci T. II. tab. xcvi. Raspe n. 9389. Cf. Gori Columb. p. 155. Viscont. Op. var. T. II. p. 118 sq. Millin Introd. p. 169. Levezow über den Raub des Palladium p. 31 sqq. quem citavit Silligius p. 371.

ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ

Πολυκλείτου.

Köhlero iudice (Opp. III. p. 169.) imitatio est gemmae Dioscuridis n. 7180. De alia gemma quae idem nomen dicitur suppeditare, vide Com. de Clarac Catal. des artist. p. 179.

7244.

In gemma, in qua Amor et Psyche; edidit Mariette Traité cet. T. I. p. 421. Citarunt de Murr p. 97. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 148 sq. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 179.

ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ ΕΠΟΙΕΙ

Πολυκράτης έποίηι.

7245.

In gemma, in qua Hercules dextra clavam tenens, sinistra mala Hesperidum, leonis exuvio suspenso super laevo brachio; edidit Io. Checotius in Gori Symbolis litterariis Dec. II. Vol. VIII. (Romae) p. 119. cum proluxa commentatione. Citarunt Villoison. Mém. de l'Inst. T. II. p. 144. Welcker Kunstbl. 18. Octobr. 1827. Viscont. Op. var. T. I. p. 83. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 180.

ΠΟΛΥΤΕΙΜΟΥ

Πολυτείμου.

7246.

In gemma ap. Raspe p. xxxl n. 11611. p. 646. Citant Bracci T. II. p. 285. Com. de Clarac Catal. d. art. p. 182.

ΠΡΙΣΚΟΥ

Πρίσκου.

7247.

In sarda Amorem in leone sedentem lyraque canentem repraesentante ex collect. Florent.; ediderunt Maffei Gemm. ant. T. III. tab. 112. Agostini Gemm. ant. T. II. tab. 55. Ex Maffei Montfaucon. Ant. expl. T. I. P. I. p. 182. tab. 115. 2. Gorius Mus. Florent. T. II. tab. 1. n. 1. Boltari Mus. Capitol. T. IV. p. 87. Stosch. tab. 53. Amaduzzi Saggi di Corton. T. IX. p. 154. Bracci T. II. tab. xcvi. p. 176. Lippert I. p. 277. n. 787. Raspe n. 6679. Cf. Lessing Collect. I. p. 275. Winckelmann T. II. p. 246. VII. p. 442. Viscont. Op. var. T. II. p. 125. Millin. Introd. p. 188. Uhden in Act. Acad. Berol. 1822. p. 234.

ΠΡΩΤΑΡΧΟΣ ΕΠΟΙΕΙ

Πρώταρχος ἐποίηει.

Nomen Stosch. Maffei, Gorius, Lippert, Millin, alii legebant ΠΛΩΤΑΡΧΟΣ, quae forma prava repetita habetur in gemmis ap. Raspe n. 6680—82. Verum vidisse Cochium ap. Bracci l. c. et Uhdenium

annotat etiam Silligius p. 391. Lectio ΠΛΩΤΑΡΧΟΣ vix potest suppeditare nomen ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ (cf. n. 7183.), ut putasse videtur Winckelmannus. Conf. Com. de Clarac Catal. d. art. p. 183. Köhler. Opp. III. p. 206., cui ex tanta inscriptarum gemmarum multitudine tantum haec cum quatuor aliis (n. 7139, 7160, 7186, 7190) non suspecta est.

7248.

In iaspide rubra, in qua mons Argaeus; edidit Venutius Collectan. antiq. Rom. tab. lxxiv. Est in collect. de Thoms tab. xiii. n. 5. Descripsit etiam de Jonge Notice cet. p. 167. n. 4. Citarunt Amaduzzi Saggi di Corton. T. IX. p. 154. Bracci T. II. p. 285. Raspe n. 983. Cf. Viscont. Op. var. T. II. p. 162. n. 21.

ΠΥΛΑΔΟΥ

Πυλάδου.

Hunc numero artificum adscripserunt Sillig. p. 397. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 150. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 185 sq. Viscontus l. c. possessorem significari putavit. Cf. Köhler. Opp. III. p. 71.

7249.

In gemma caput Alexandri Magni repraesentante, collect. Ducis de Blacas; edita est in Thes. glypt. Iconogr. tab. xiii. D. p. 21.

ΠΥΡΓΟΤΕΛΗΣ

Πυργοτέλης.

Pyrgoteles celeberrimus sculptor aetate Alexandri M. vixit (vide Sillig. p. 398.). Eius nomine sculptores recentiores saepe abusos esse testantur qui in his studiis habitant (vide Winckelmann. Opp. T. VI. P. I. p. 107 sqq. Viscont. Op. var. T. II. p. 119. Fiorillo Opuscula T. II. p. 185 sqq. R. Rochettus

Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 150 sq. Questions de l'hist. de l'art. p. 95.) Gemmas huius notae, in quibus aut ΠΥΡΓΟΤΕΛΗΣ, ΠΥΡΓΟΤ, aut ΠΥΡΓΟΤΕΛΗΣ ΕΠΟΙΕΙ, recensuit Com. de Clarac Catal. des artist. p. 186 sq. Inter quas ea, quae praeter nomen Pyrgotelis etiam ΦΩΚΙΩΝΟΣ capiti adscriptum habet, opus Alexandri Cesari est, ut iudicavit iam Vasarius. Cf. Köhler. Opp. III. pp. 101, 103, 223.

7250.

In cornalina Ptolemaeum VIII. repraesentante; edidit Raspe n. 9823.

ΡΟΥΦΟΥ

Ῥούφου.

Rufum sculptorem esse (cf. Sillig. p. 407.) contra Köhlerum demonstravit R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn ed. alt. 152. argumento usus gemma ex

collect. d'Orléans (Pierr. grav. d'Orléans T. I. tab. 45. p. 195.) in qua ΡΟΥΦΟΣ ΕΠΟΙΕΙ, Ῥούφος ἐποίηει. Cf. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 191. Köhler. Opp. III. p. 73, 171.

7251.

In cameo caput Antoniae iunioris, Drusi uxoris, repraesentante; possedit Carolina Murat; edidit R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 153. Cf. Com. de Clarac Catal. d. art. p. 193. Köhler. Opp. III. p. 44 sq. 240.

ΚΑΤΟΡΝΕΙΝΟΥ

Κατορνείνου.

Idem nomen falso scriptum ΚΑΤ ΟΡΝΕ ΙΑΟΣ exstat in gemma musei Thorwaldseniani, Dioscuros repraesentante. Müller Musée Thorwalds. Section 3. p. 90. n. 721.

7252.

In cornalina, in qua caput Sileri; edidit Gorius Mus. Florent. T. II. tab. IX, 2. Extat ap. Stosch. tab. 60. (Tölken Verzeichnifs cet. p. 595. n. 519.) Repetierunt Bracci T. II. tab. CIV. (ex quo citavit Silligius p. 417.), de Murr p. 106. Millin Introd. p. 188. Dicitur nunc esse in collect. de la Haye. (de Jonge Notice cet. tab. 162. n. 19. Panofka Gemmen mit Inschr. Tab. II, 5.)

C E Λ E Y K

Σελεύκ(ου).

Hoc annotat Com. de Clarac Catal. des artist. p. 197. qui simul ad eundem sculptorem refert gemmam ap. Raspe n. 12211. in qua ΣΕ - - - . Possessoris nomen

Idem nomen dicitur legi in gemma ex collect. Com. de Thoms tab. IV. n. 7. in qua herma Priapi.

videtur Köhlero Opp. III. p. 74. Tölken Sendschreiben p. 73.

7253.

In cornalina, in qua caput radiatum Apollinis, supra luna crescens, infra stella; ex coll. Stosch. edidit Winckelmannus Descript. cet. Cl. II. 1180. (Tölken Verzeichnifs cet. p. 90. n. 35. Panofka Gemmen mit Inschr. Tab. I. n. 37.)

C E Z T I A N O C

Σεξτιανός.

7254.

In gemma Hygeam exhibente; edidit Raspe n. 4122. Citat Com. de Clarac Catal. des artist. p. 198.

Π. C E O Y H P O Y

Π. Σεουήρου.

7255.

In scarabaeo, in quo hydrophorus ante fontem; ex Graecia, ut dicitur; possidet Vescovali Romanus (Annal. inst. arch. Rom. T. VIII. p. 198.); edita est Centuries publiées par l'Institut archéolog. de Rome V. Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1839. p. 104. (Cf. Annal. de l'Inst. arch. T. IX. 1837. p. 144. n. 1. ubi dicitur reportatus ex Syria) unde citarunt R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 153. Abeken Mittelitalien cet. p. 404.

Ξ Ο Μ Ο Μ Ε Ξ

Σήμωνος.

Cf. Stephani ad Köhler. III. p. 228. qui εἰμί supplet. cf. 7212 b.

7256.

In gemma Herculem exhibente, collect. Canonici Sellari; edidit Amaduzzi Saggi di Corton. T. IX. p. 156. Cf. Bracci T. II. p. 285. Millin. Magaz. encycl. 1796. T. III. p. 374. Com. de Clarac Cat. d. artist. p. 199.

C I Λ B A N O C

Σιλβανός.

7257.

In cornalina, in qua caput ut putatur Sexti Pompeii; extat Lipsiae; ediderunt Raspè Catal. de Tassie tab. LV. n. 12192. Dolce Descr. della collez. di Denh. V. 23. Viscontus Op. var. T. II. p. 328. n. 546.

C K O Π A C

Σκόπας.

Idem nomen redit in gemma cum capite Epicuri ap. Lippert. III. B. 138. ubi ΣΚΟΠΑΣ; et casu secundo CΚΟΠΑ in gemma caput Apollinis citharoedi repraesentante (Amaduzzi Saggi di Corton. T. IX. p. 155. Raspe tab. 55. n. 12192. Welcker Kunstbl. 18. Octob. 1827.) ΣΚΟΠΑ in gemma, in qua femina ex balneis

procedens (Caylus Recueil d'antiq. T. VI. P. 3. p. 127. tab. 38. n. 4. Raponi tab. 18. n. 18. de Murr p. 106.). Hunc Scopam numero artificum primus inseruit Welckerus. Cf. R. Rochettum Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 153 sq. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 195. qui etiam aliam gemmam ex Raspe n. 8608 profert inscriptam ΣΚΟΠΑΕΠ, quam inscriptionem qui dedit, male de forma nominis iudicavit.

7258.

In cornalina, in qua aquilae caput, ap. Stosch. tab. 59. ediderunt Lippert II. 417. n. 1051. Dolce Descr. d. coll. di Denh. III. p. 80. n. 76. Bracci T. II. tab. CIII. Raspe n. 1017. tab. 20. Cf. Viscont. Op. var. T. II. p. 330. Millin Introd. p. 188.

C K Y Λ A K O C

Σκύλακος.

Bracci dedit CKYΛAKO, quae decurtatio nominis habetur in amethysto coll. Strozianae ap. Stosch. tab. 58. Winckelmann. Descr. cet. Cl. II. n. 1539. Gori. Mus. Florent. T. II. tab. IX. 3. Bracci II. tab. CI. Cf. Lippert I. p. 185. n. 459. Raspe n. 3971. de Murr p. 105. Millin Introd. p. 188. et in aliis gemmis ap. Raspe n. 10575. 15601. Collect. Marlborough. T. II. tab. 8. rursusque eiusdem sculptoris nomen legitur integrum

(CKYΛAKOC) in gemma ap. Bracci T. II. tab. CII. de Murr p. 105. cf. Viscont. Op. var. II. p. 212. Millin Introd. p. 188. et decurtatum CKYΛA in gemmis a Com. de Clarac Catal. des artist. p. 196 sq. citatis, ubi memoratur etiam alia ex collect. Petropol. cum inscriptione EKYΛΛΞEΠ aut EKYΔAKIOΣ, cui subesse nomen Scylacis recte monet Comes de Clarac. Ceterum hunc Scylacem ex gemmis a Braccio descriptis recepit etiam Silligius p. 416. Cf. de gemmis huius notae Köhler. p. 74, 159, 175, 188.

7259.

In gemma, cuius exemplar expressum ex collect. de Cadez habet R. Rochettus, qui citat in Lettre à Mr. Schörn ed. alt. p. 154. unde repetiit Comes de Clarac Catal. d. artist. p. 197.

CKYMNOY

Σκύμνου.

Scymnus statuarius et caelator notus est ex Plinio. Cf. Sillig. p. 416. Illum etiam scalptorem fuisse, unde haec nostra inscriptio esset, coniecit Rochettus l. c. Cf. n. 7174. p. 67 sq.

7260.

In lapide Chalcedonio caput Medusae offerente ex collect. Stroziana; ediderunt Maffei Gemm. ant. IV. tab. 28. indeque Montfauc. ant. expl. T. I. P. I. p. 146. tab. 85. 2. Stosch. Pierr. grav. tab. 63. Winckelmann. Descr. cet. Cl. III. 145. Mon. ined. Tratt. prel. p. XCI. Gori. Mus. Florent. T. II. tab. VII. n. 1. Bracci T. II. tab. CVII. De Murr p. 108. Cf. Viscont. Op. var. II. p. 250. Meyer ad Winckelmann. Hist. art. V. 4. p. 553. Fea ad eundem T. I. p. 324. Raspe 8950. 8959.

ΣΟΛΩΝΟΣ

Σόλωνος.

Gorius expressit ΣΟΛΩΝΟΣ, Bracci ΕΟΛΩΝΟΣ. In exemplaribus huius gemmae repetitis est COΛΩΝOC (vide Com. de Clarac Catal. des artist. p. 201 sq.). Artificem esse vidit iam Baudelot Lettre sur le prétendu Solon des pierres, Par. 1777. 4. p. 16. Cf. Viscont. Iconogr. Gr. T. I. p. 109. Idem nomen scriptum ita ΔΟΝΩΑΟΔ habetur in gemma caput, ut putatur, Maecenatis aut Ciceronis (Tölken Sendschreiben p. 66) repraesentante ap. Fulv. Ursin. Imag. p. 49. Gronov. Thes. A. Gr. T. II. tab. 31. Montfauc. Palaeogr. p. 153. Lachausse Mus. Rom. tab. 15. Gori. Inscr. Etrur. T. I. Gemm. tab. II, 3. cf. p. XXXVII. Mus. Florent. T. II. tab. X, 2. Stosch. tab. 62. Winckelmann. Descr. cet. Cl. IV. 216. Lippert. II. p. 551. Raponi tab. 40. n. 6. De Murr. p. 109. Millin Introd. p. 178. eiusdemque gemmae repetita exemplaria videntur esse gemma ap. Raspe n. 10729 (ΣΟΛΩΝΟΣ) et gemma ap. Lippert II. p. 179. n. 551. Dolce Descr. coll. Denh. p. 23. n. 6. Gori. Mus. Flor. T. II. tab. X. 1. Winckelmann. Descr. cet. Cl. IV. 217. (cf. Viscont. Op. var. II. 305. et Com. de Clarac l. c. p. 203.) in qua COΛΩΝOC. Idem nomen COΛΩΝOC legitur in gemma Amorem s. Cupidinem offerente ap. Stosch. 64.

Winckelmann. Descr. Cl. II, 605. Hist. art. VII. p. 478. Bracci T. II. tab. CVI. Lippert I. p. 274. n. 774. Dolce coll. Denh. p. 90. n. 7. Raspe n. 6678. De Murr p. 111. COΛΩΝOC est etiam ap. Winckelm. Tratt. prel. p. XXV. in gemma ap. Cayl. Rec. d'antiq. T. I. P. 3. tab. 45. 3. (p. 123.) in qua Diomedes Palladio potitus videtur esse n. 7200. item in sardonyche n. 214. B. Hertzii Londin. Cf. Gerh. Arch. Zeitung 1852. p. 97. item in gemma cum protome Bacchae ex coll. Stosch. ap. Winckelm. Descr. Cl. II. 1553. Hist. art. VII. p. 220. (Tölken Verzeichn. p. 201. n. 1061 solum COΛΩΝ expressit); Lippert I. p. 173. n. 214. de Murr p. 111. item ΕΟΛΩΝΟΣ in cornalina caput Herculis offerente ap. Winckelm. Descr. cet. Cl. II. 1691. (Tölken Verzeichn. p. 261. n. 51.), de Murr. p. 111. item ΕΟΛΩΝΟΣ in gemma Liviae ap. Gori. Smith. tab. 62. Lippert. I. n. 62. De Murr p. 111. item COΛΩΝOC in gemma Faunum repraesentante ap. Gori. Smith. tab. 15. Winckelmann. VI. 1. p. 223. De Murr. p. 111. cf. Lippert. I. p. 182. 439. Raspe n. 4479. Viscont. Op. var. II. p. 208. item ΕΩΛΩΝOC p. COΛΩΝOC in gemma Imperatorem Rom. exhibente ap. Raspe n. 7327. postremo COΛΩ enotatur ex gemma Victoriam sine alis exhibente ap. Winckelm. Descr. tab. 341. n. 145. Raspe n. 7764. De Murr p. 108. Conf. n. 7261.

7261.

In cornalina, in qua Diomedes Palladio potitus, ex coll. Stroziana, nunc Ducis de Blacas; ediderunt Winckelmann. Descr. cet. Cl. III. 322. ex Stosch. 61. item Winckelmann. Hist. art. VII. p. 478. (VI. 1. 223.) Lippert II. p. 66. n. 192. Bracci T. II. tab. CVIII. Raponi tab. 49. n. 4. Raspe n. 9452. Cf. de Murr p. 107. Levezow über den Raub des Palladium p. 39. Citat R. Rochettus Questions de l'hist. de l'art, p. 151.

COΛΩΝ ΕΠΟΙΕΙ

Σόλων ἐποίησεν.

Exemplar huius gemmae repetitae ex Raspeo n. 9453. citat Com. de Clarac Catal. des artist. p. 202.

De Solone artifice, quem Silligius p. 425. ex paucis tantum gemmis novit, conf. n. 7260. De gemmis Solonianis disputaverunt Köblerus Opp. III. p. 123 sq. et Tölken Sendschreiben p. 60.

7262.

In gemmis tribus quas ex annotatione Duboisii citat Com. de Clarac Catal. des artist. p. 201. In una est ω p. Ω. (v. Revue archéol. II. 2. p. 484.)

CΩΚΡΑΤΗC

Σωκράτης.

7263.

In lapide Chalcedonio caput Medusae exhibente, olim collect. Ottoboni, posthac Com. Carlisle; ediderunt Canini Iconogr. tab. 96. Winckelmann. Descr. cet. Cl. III. 146. IX. Stosch. tab. 65. Bracci T. II. tab. CIX. De Murr p. 112. Raspe n. 8985. Lippert II. p. 7. n. 17. Dolce coll. Denh. II. p. 55. n. 14. Conf. Viscont. Op. var. II. p. 126. 250. Millin Dict. des B. A. T. I. p. 713. Meyer ad Winckelmann. Hist. art. V. 4. p. 352.

CΩCOCN

Σωσ[θ]έ[ν]ους).

Caninius legit CΩCOCΛ, Stosch. Bracci CΩCOCΛΕ, quod certatim interpretabantur CΩCOKΛΕ i. e. Σωσο-

κλέους unde Natter gemmam cum capite Minervae et inscriptione $\text{C}\omega\text{C}\text{O}\text{K}\text{A}\text{H}\text{C}$ effinxit (vide R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 155. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 205.). Nomen $\Sigma\omega\sigma\kappa\lambda\eta\varsigma$ male formatum est p. $\Sigma\omega\sigma\kappa\lambda\eta\varsigma$, quod adoptaverunt interpretes ad Winckelm. Hist. art. Sed recte nomen

($\text{C}\omega\text{C}\text{O}\text{C}\text{N}$ aut $\text{C}\omega\text{C}\text{O}\text{E}\text{N}$) explicavit Viscontus, quem sequuntur Millin l. c. Sillig p. 426. Rochettus, Com. de Clarac, qui praeterea ex Rasp. n. 1062. gemmam Iunii Bruti citat iisdem litteris $\text{C}\omega\text{C}\text{O}\text{C}\text{N}$ insignem. Conf. Creuzer Zur Gemmenkunde p. 141. Köhler Opp. III. p. 132.

7264.

In cameo, in quo Acratus aut Victoria in bigis et Amor leaenas subiunctas domans, ex coll. Ottoboni, posthac D. de Devonshire; ediderunt Winckelmann. Descr. cet. Cl. II. 1087. (Stosch. tab. 66.), Bracci T. II. tab. cx. Lippert T. II. 277. n. 788. Dolce coll. Denb. p. 95. n. 68. de Murr p. 115. cf. Viscont. Op. var. T. I. p. 217. 353. Mus. P. Clem. T. IV. tab. 24.

 $\text{C}\omega\text{C}\text{T}\text{P}\text{A}\text{T}\text{O}\text{Y}$ $\Sigma\omega\sigma\tau\rho\acute{\alpha}\tau\omicron\upsilon$.

Idem nomen habetur in cornalina Victoriam bovem sacrificaturam repraesentante ex coll. D. de Devonshire (Winckelmann. Descr. Cl. II. 1099. Lippert I. p. 247. n. 696. Raspe n. 7760. tab. 45. de Murr p. 115.), in cameo Farnesiano, qui Victoriam in bigis repraesentat (Winckelm. Descr. n. 1008. Mon. ined. Tratt. prel. p. ciii. Lippert I. p. 246. n. 689. De Murr p. 115. Raspe n. 7774. Viscont. Op. var. II. p. 253. Amaduzzi Saggi di Corton. T. IX. p. 156. Gerh. et Pan. Neap. ant. Bildw. I. p. 410.), in cornalina in qua Bellerophon et Pegasus, ap. Raspe n. 9052. ubi male expressum $\text{C}\omega\text{T}\text{P}\text{A}\text{T}\text{O}\text{Y}$ (cf. R. Ro-

chette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 156.) idemque vitium irrepsit in gemmam Meleagri et Atalantae ap. Stosch. tab. 67. Bracci II. tab. cxl. quae scripturae perversitas aliis fraudem prodere (Silligius p. 428. Letronn. Annal. inst. arch. Rom. T. XVII. p. 271) aliis errorem sculptoris indicare videtur (R. Rochette l. c.) nec debuit mitius iudicare de ea re Com. de Clarac Catal. des artist. p. 207. Denique extant gemmae, in quibus Nereis equo marino insidens cum inscriptione $\Sigma\omega\sigma\tau\rho\acute{\alpha}\tau\omicron\upsilon$ s. $\text{C}\omega\text{C}\text{T}\text{P}\text{A}\text{T}\text{O}\text{Y}$ (Winckelm. Descr. Cl. II. 465. Raspe n. 2616. Lippert I. p. 31. n. 74.) Köhlero (Opp. III. p. 177, 191) omnes huius nominis gemmae suspectae sunt.

7265.

In gemma, in qua mons et Sol repraesentantur; edidit Gorius Mus. Florent. T. II. tab. xiv. 1. Citarunt Bracci T. II. p. 285. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 212.

 $\text{T}\text{A}\text{Y}\text{P}\text{I}\text{C}$ $\text{T}\alpha\upsilon\rho\acute{\iota}\sigma(\kappa\omicron\upsilon)$.

7266.

In cornalina Faunum in pedes declinatum coronam hederaceam nectentem exhibente ex coll. Com. de Carlisle; ediderunt Winckelmannus Descr. Cl. II. 1494. Mon. ined. Tratt. prelim. p. xiv. Lippert I. p. 186. n. 470. de Murr p. 119.

 $\text{T}\text{E}\text{Y}\text{K}\text{P}\text{O}\text{Y}$ $\text{T}\epsilon\upsilon\kappa\rho\omicron\upsilon$.

Idem nomen legitur in gemma ap. Winckelmann. Mon. ined. p. 167. n. 126. in amethysto Herculem et Iolen repraesentante ex coll. Flor. ap. Stosch. tab. 68. Gorium Mus. Flor. T. II. tab. v. Lippert I. p. 222. n. 602. Bracci T. II. tab. cxii. cf. Winckelm. Hist. art. VII. 1. §. 42. T. V. p. 126. Mon. ined. Tratt. prelim.

p. 86. cuius gemmae exemplaria repetita citat Com. de Clarac Catal. des artist. p. 214. qui etiam alias gemmas memorat quae Teucro tribuuntur. Teucrum sculptorem ante Augusti tempora vixisse coniecit Viscontus Op. var. T. II. p. 125. Köhler. Opp. III. p. 174, 188. In hyacintho n. 228 collect. B. Hertzii legitur $\text{T}\text{E}\text{Y}\text{T}\text{O}\text{Y}$. Cf. Gerh. Arch. Zeitg. 1852. p. 97.

7267.

In cameo, in quo repraesentantur nuptiae Cupidinis et Psyche, collect. Ducis de Marlborough (T. I. p. 50.), ediderunt Sponius Recherches curieuses d'antiqu. p. 87. Miscell. erud. ant. I. 4. p. 7. indeque Montfaucon. Ant. expl. T. I. P. I. p. 192. tab. 121. Stosch. tab. 70. Winckelmann. Hist. art. VIII. c. 2. §. 27. V. 5. p. 257. Bracci T. II. tab. cxiv. de Murr tab. 122. Viscont. Op. var. II. p. 192. Millin Gal. myth. tab. 41. n. 198. Introd. p. 171. Raspe n. 7199. R. Rochette Questions de l'hist. de l'art. p. 95. Stephan. ad Köhler. Opp. III. p. 357.

 $\text{T}\text{P}\text{Y}\text{P}\text{H}\text{O}\text{N}$ $\text{E}\text{P}\text{O}\text{I}\text{E}\text{I}$ $\text{T}\rho\acute{\upsilon}\phi\omega\nu\ \acute{\epsilon}\pi\omicron\iota\epsilon\iota$.

Eadem inscriptio est in iaspide pompam triumphalem exhibente ap. Raspe n. 15454. Nomen $\text{T}\text{P}\text{Y}\text{P}\text{H}\text{O}\text{N}$ legitur in cornalina Amorem offerente collect. de la Haye (de Jonge p. 148. n. 16. Raspe n. 6686. et in alia in qua Diomedes cum Aenea dimicans, Cayl. Rec. d'ant. I. tab. 53. De Jonge p. 151. n. 12.) cuius inscriptionem recentiori manui deberi notavit R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 158. Silligii p. 458. corrigens. Argumentum Cupidinis et Psyche repraesentatur in gemma collect. Neapol. in qua no-

men mutilum - - $\text{P}\text{H}\text{O}\text{N}\text{O}\text{C}$. Vide Viscont. l. c. qui p. 119. hunc Tryphonem celebrari putabat ab Addaeo epigrammatista (Brunck. Analect. II. p. 242. cf. Jacobs Animadv. T. IX. p. 233 sq.) unde colligi posset eum sub Alexandri successoribus floruisse. Conf. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 220. Sed vide Brunn. in Museo Rhenano VIII, 245, qui de Addaeo Mitylenaeo cogitat simulque propter fabulam in gemma repraesentatam Tryphonis opus primi post Alexandrum seculi esse negat. Cf. denique quae de monumentis Cupidinem et Psychen tractantibus disseruit O. Jahn. Arch. Beiträge p. 121.

7268.

In lapide Chalcedonio, in quo taurus Dionysiacus, collect. Reg. Paris. ap. Stosch. tab. 40. Mariette *Traité des pierres cet.* T. II. P. I. tab. 42. Winckelmann. *Descr. cet.* Cl. II. 1602. Lippert II. p. 198. n. 512. de Murr p. 85. Bracci T. II. tab. LXXX. Dumersan *Descr.* p. 30. cf. Viscont. *Mus. P. Clem.* De repetitionibus huius argumenti vide Com. de Clarac *Catal. d. artist.* p. 132. — item in cornalina caput mulieris diadematæ ornatae repraesentante ap. Fulv. Ursinum *Gall. tab.* 75. Caninium *Iconogr. tab.* 3. Gronov. *Thes. A. Gr. T. I. tab.* Gggg. Stosch. tab. 59. Bracci T. II. tab. LXXIX. de Murr p. 85. Lessing. *Collect. I.* p. 274. Millin *Introd.* p. 85. — item in sarda caput philosophi offerente ex coll. Florent. ap. Canin. *Icon. tab.* 3. Gori *Mus. Florent. T. II. tab. II. n. 3.* Stosch. tab. 58. Winckelmann. *Descr. Cl. IV, 90. V. p. 64.* Bracci T. II. tab. LXXXI. de Murr p. 85. — item in cornalina, in qua Triton et Nereis, coll. D. de Marlborough T. I. tab. 40. — item in cornalina Musam exhibente ap. Raspe n. 15210. — item in sarda Paridem repraesentante ap. Raspe n. 9117. — item in amethysto cum protome Sileni et in alia gemma Harpocratem exhibente. coll. D. de Blacas. ap. Viscont. *Op. var. II. p. 410. n. 60. p. 423. n. 148.* — item in cornalinis cum Ariadne et cum larva Sileni, quas ex notis Duboisii citat. Com. de Clarac *Catal. des artist. p. 132.* Cf. Gerhard. *Archäol. Zeitung* 1854. p. 432.

ΥΛΛΟΥ

Ἑλλου.

Idem nomen ΥΟΛΛΥ scriptura inversa legitur in gemma Herculem iuvenilem exhibente ap. Braccium T. II. tab. LXXVIII. cf. Winckelm. *Descr. p. 492.* de Murr p. 85. Panofka *Gemmen mit Inschr. tab. II. 13.* et mutilum . ΛΛΟΥ in plasmate coll. de la Haye ap. De Jonge p. 143. n. 8. maleque expressum ΗΥΛΟΥ in gemma recentiore ap. Raspe n. 2128. Hyllum aetate Augusti floruisse coniecerunt Mariette et Braccius (Cf. *Trésor de numism. et de glyptique Specim. tab. I.*

n. 4.), etiam vetustiore putabat Viscontus *Op. var. II. p. 124. 217.* At Hylli nomine gemmam extare contendit Rochettus (*Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 142.*) in qua Sabina Hadriani uxor repraesentetur. Quodsi caput muliebre in gemma expressum revera Sabina est, de quo viderint alii, necesse est aut de alio Hyllō cogitemus, aut fraudem subesse suspicemur; quo putatur pertinere etiam inscriptio n. 7269. Ac sane nomen huius artificis videtur esse ex iis, quibus recentiores abusi sunt maxime. cf. Com. de Clarac l. c. et p. 257. Köhler. *Opp. III. p. 108, 156.* Tölken *Sendschreiben p. 57.*

7269.

In cameo in quo persona Fauni ridentis: possedit Baro Winckler; edidit Gorius *Mus. Florent. T. II. p. 13.* Cf. de Murr p. 85. Citarunt Bracci T. II. p. 118. R. Rochettus *Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 142.* Questions de l'hist. de l'art p. 92. Com. de Clarac *Catal. des artist. p. 133.*

ΥΛΛΟΣ
ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΟΥ
ΕΠΟΙΕΙ

Ἑλλος Διοσκουρίδου ἐποίησι.

Braccius hunc Hyllum distinguendum censuit esse ab illo, qui gemmis ad n. 7268 memoratis nomen dedit. Fuisse Dioscoridis (n. 7180.) aut filium

aut discipulum. Rochetto et Comiti de Clarac suspecta inscriptio est. Neque aliter sentiunt Köhler p. 310 et Tölken p. 14.

7270.

In cornalina, in qua equus marinus repraesentantur collect. Neapol. Dederunt Stosch. tab. 50. Winckelmann *Descr. cet. Cl. II. 485.* Lippert I. p. 34. n. 80. Bracci T. II. tab. XCIII. de Murr p. 94. Viscont. *Op. var. T. II. p. 332. 370.* Köhler p. 178.

ΦΑΡΝΑΚΗΣ
ΕΠ

Φαρνάκης ἐπ(οίει).

Nomen ΦΑΡΝΑΚΗΣ legitur in amethysto capricornum offerente collect. de la Haye (*De Thomis tab. 6. n. 7.* de Jonge p. 45. n. 5.), et casu secundo ΦΑΡΝΑΚΟΥ in cornalina leonem gradientem exhi-

bente coll. Greville (*Spilsbury tab. II. Lippert III. B. 434.* Raspe n. 12813.), et in alia Nemesin repraesentante (Com. de Clarac *Catal. des artist. p. 169.*); denique decurtatum ΦΑΡ in gemma Mercurii caput repraesentante, quam vidit Dubois Constantinopoli. *Revue archéol. II, 2. p. 483.* cf. Com. de Clarac l. c.

7271.

In sarda, qua repraesentantur Diomedes et Ulysses Palladium auferentes, coll. Ducis de Marlborough (T. I. n. 59.); dederunt Stosch. tab. 55. Winckelmann. *Descr. cet. p. 390.* Raponi tab. 49. n. 5. Bracci II. tab. LXXV. Raspe n. 9453. 9534. 9535. De Murr p. 81. Millin. *Gal. myth. I. E. 165. tab. 171.* *Introd. p. 77.* Exemplar huius gemmae extare dicitur in collect. de la Haye (de Jonge p. 174. n. 12.). Citarunt Sillig. p. 216. Ed. Gerhard die Minervendole Athens tab. v, 3. R. Rochette *Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 137.* Letronne *Étude des noms propres grecs in Annal. Inst. arch. Rom. T. XVII. p. 274.* O. Iahn in *Schneidewini Philologo I. p. 50.*

ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΥ ΣΕΟΥΗΡΟΥ
ΦΗΛΙΞ ΕΠΟΙΕΙΚαλπουρνίου Σεουήρου.
Φήλιξ ἐποίησι.

Felicem scalptorem Calpurnii Severi libertum esse perhibuit Rochettus. Verum vidit Letronnius l. c. Calpurnius Severus est possessor. cf. n. 7271b. Aliam gemmam collectionis Stroziana, in qua no-

men ΦΗΛΙΞ, citavit Viscontus *Op. var. T. II. p. 192. n. 112.* (cf. *Dolce I, 98.*); qui quod ibi Felicem dixit possessorem intelligendum esse, iure reprehendit Rochettus. Ad eundem Felicem pertinere videtur gemma musei Odiscalchi ap. Raspe n. 4445 in qua ΦΗΛΕΣΡ i. e. Φήλιξ(ιξ) ἐ[π](οίει). Ceterum huius quoque

84 PARS XXXIX. INSCRIPTIONES INCERTORUM LOCORUM.

sculptoris nomen in suspicionem incidit, si verum est quod dicitur Felix Barnabe sculptor Florentinus solitus esse signare ΦΗΛΙΞ, quae annotatio est Du-boisii ap. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 117. Cf. Köhler Opp. III. p. VI. et p. 100. Extant etiam gemmae nomine FELIX insignitae (Raspe n. 7758. Rochettus Lettre cet. p. 157. n. 8.) quod nomen ambigi potest sculptoris sit an possessoris.

7271. b.

In gemma ap. Gorium Mus. Flor. II, 28. 2. cf. Gerhard Minervenidole V, 3.

ΦΗΛΙΞ
ΕΠΟΙΕΙ

Φήλιξ ἐποίησεν.

Videtur eadem esse gemma quae corrupte repraesentatur ap. Caylum Rec. de 300 têtes tab. 173.

ita: ONAIE
CNOICY

unde R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 146. male exscalpsit ONHCAC. Cf. O. Iahn in Schneidewini Philologo I. p. 50.

7272.

In gemma collect. Stroziana, in qua caput Fauni; dederunt Stosch. tab. 52. Winckelmann. Descr. cet. Cl. II. 1484. Lippert I. p. 182. n. 448. de Murr p. 94. Bracci II. tab. xciv. Raspe n. 4568. Citat Sillig p. 349.

ΦΙΛΗΜΩΝ
ΕΠΟΙ

Φιλήμων ἐποίησεν.

Conf. n. 7273.

7273.

In sarda, in qua Theseus cum Minotauro necato in aditu Labyrinthi, dederunt Stosch. tab. 51. Winckelmann. Descr. cet. Cl. III. 74. Lippert II. p. 16. n. 53. Dolce coll. Denh. p. 49. n. 51. Bracci II. tab. xciv. de Murr p. 94. Raspe n. 8663. Cf. Viscont. Op. var. II. p. 262. Millin Introd. p. 186. Citat Sillig p. 349. Onychem eiusdem argumenti cum inscriptione ΦΙΛΗΜΩΝ in museo Vindobonensi esse testatur Arnet Das K. K. Münz- und Antiken-Kabinet Wien 1845. p. 91. n. 11.

ΦΙΛΗΜΟΝΟC

Φιλήμωνος.

Eadem inscriptio est in gemma Herculem qui leonem necat repraesentante ap. Raspe n. 5692. et in alia, in qua Hercules Cerberum domat, ap. Lippert III, 314. Raspe n. 5797. ubi ΦΙΛΗΜΩΝΟC. De alia gemma cum

eodem nomine dicit Bracci T. II. p. 177. Conf. Com. de Clarac Catal. d. artist. p. 171. Philemonem sculptorem, cuius etiam gemma est n. 7272. post Alexandrum M. vixisse coniecit Viscontus Op. var. II. p. 117. Cf. Köhler. Opp. III. p. 116. Tölken Sendschr. p. 42.

7274.

In sarda Herculis caput offerente ex coll. Florent. edidit Gorius Mus. Florent. T. II. tab. xii. 1. Inscr. Etrur. T. I. tab. v. 4. (cf. p. LVI.). Cf. Raponi tab. 56. n. 11. Citant Bracci T. II. p. 283. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 172. ut dubium.

ΥΟΠΠΙΑΙΦ

Φιλίππου.

7275.

In gemma caput iuvenile laureatum exhibente; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. Gemm. tab. v. 3. (cf. p. LVI.). Citat Com. de Clarac Catal. des artist. p. 172.

ΥΟΛΑΧ ΛΙΦ

Φιλ[ο]κάλου.

Idem nomen enotatur ex sarda ap. Gorium l. c. Tab. ix. 4. (cf. p. LXVI.) hoc modo

ΦΙΛ Κ
ΥΟΛΑ

7276.

In cornalina, in qua Amor humi sedens; iuxta ostrea bivalvis aperta repraesentatur, collect. Ducis de Blacas; ediderunt Winckelmann. Gesch. der Kunst VIII. 2. §. 27. Opp. T. II. p. 256. Descript. des pierres gravées de Stosch. p. 137. Cl. II. 731. Lessing Epist. antiq. Berol. 1778. T. I. p. 145. (Sämmtl. Schriften T. XV. p. 275). Viscontus Op. var. T. II. p. 190. n. 107. (cf. p. 117). Millin Introd. p. 168. Busching Steinschneidekunst p. 34. Dolce Descr. della collez. di Denh. T. I. p. 96. n. 69. Citant Sillig p. 355. R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 79 sqq. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 175. Exemplar huius gemmae extat in collect. Com. de Pourtalès-Gorgier. (Dubois Descr. des antiques de M. le comte de Pourtalès-Gorgier Par. 1841. 8. n. 1075. p. 159.)

ΦΡΥΓΙΛΛΟΞ

Φρύγιλλος.

Phrygillum aetate Alexandri M. anteriorem esse coniecit Viscontus l. c. Opificem simul monetarum

eumque Syracusanum fuisse Rochettus l. c. demonstrare studet. Cf. n. 7174. Köhler. Opp. III. p. 171. ibidemque Steph. p. 334, qui contra Köhlerum et Rochettum bene disputat.

7277.

In gemma in qua athleta currens repraesentatur; edidit Caylus Rec. d'ant. T. VII. P. 3. tab. 27. 2. (cf. p. 156.) ex Pacciaudi Lett. au comte de Caylus lett. 84. Habent etiam Amaduzzi Saggi di Corton. T. IX. p. 153. Raponi p. 80. n. 13. Raspe n. 8001. Citant Bracci T. II. p. 285. Viscont. Op. var. T. II. p. 127. Sillig p. 353. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 148. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 174.

ΦΩΚΑC

Φωκᾶς.

que n'ayant pas été gravée au miroir, l'inscription aura été renversée sur la planche." Videndum ne

Inversa scriptura C A K W O P dedit Caylus; de huc pertineat ΦΩΙΛΑ (p. ΦΩΚΑ) ex gemma, quam qua scriptura Com. de Clarac annotat: „il est à croire citat Com. de Clarac l. c. p. 175.

7278.

In cornalina in qua victor repraesentatur; edidit Raspe n. 8008. Cf. Viscont. Op. var. II. p. 127. Com. de Clarac Catal. d. art. p. 73.

ΧΑΙΡΗΜΩΝ

Χαιρήμων.

7279.

In cornalina; ediderunt Lippert III. 140. Raspe n. 6424. de Murr p. 56. Conf. Com. de Clarac Catal. des art. p. 74.

ΧΑΡΙΤΟΥ

Χαρίτου.

Stephanus pro Χάριτος scriptum putat, ut sacra- rium quod in gemma cernitur, huic deae dicatum sit. Cf. Köhl. Opp. III. p. 246.

7280.

In gemma, in qua sphinx, ex collect. de Thoms Tab. v. n. 8. Citat Com. de Clarac Catal. des artist. p. 74.

ΧΕΛΥ

Χελύ(νης)?

Nihili est quod Χελιδών subesse putatur. Vide- tur nomen proprium viri esse, fortasse Χελύνης de vocabulo χελύνη formatum.

7281.

In gemma (cameo), quam edidit Caylus Rec. d'ant. T. VII. P. 3. tab. 27. 4. (p. 159.). Citarunt Amaduzzi Saggi di Corton. T. IX. p. 150. Bracci T. II. p. 284. de Murr p. 57. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 130. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 75.

ΧΡΥCΟΥ · Ι

Χρύσου (a recto Χρύσης).

Apparet N appictum, qua littera usus est Nat- ter in gemmis a se confictis (Creuzer zur Gemmen- kunde p. 141. 20.). Unde videndum ne quid secius statui possit de hac gemma.

7282.

In gemma Silenum repraesentante ap. Gorium Hist. glyptogr. p. 26. Zanetti tab. 43. cf. de Murr. p. 84. Bracci T. II. p. 283. Com. de Clarac Catal. des artist. p. 131.

ΩΡΟΥ

Ὠρου.

7283.

In gemma (achatonyche), in qua equus κοππατίας stans, collect. Stosch. Inest monogramma. Edidit Winckelmannus Descr. cet. Cl. VII. 2. (Tölken Verzeichniß cet. p. 406. n. 66. Panofka Gemmen mit Inschr. Tab. I. n. 41.)

ΑΙΘΑΛΗC

Ἄιθαλής i. e. Ἄειθαλής.

Nomen videtur equo inditum laurea ornato.

Monogramma appictum P M quid sibi velit, non ap- paret. Winckelmannus id legebat Μορφ . Equorum nomina apud veteres usitata diligenter congressit Mer- klinus ap. Steph. in editione Opp. Köhleri III. p. 265.

7284.

In gemma cum quadriga adscriptis quatuor nominibus quae equorum sunt. Impront. gemmar. dell' Instituto V, 87. Cf. Stephan. ad Köhleri Opp. III. p. 267.

ΕΥΤΥΧΗC ΤΟΡΚΟΥΑΤΟC ΑΛΚΙΜΑC ΑΚΥΛΟΙΝ

Ευτύχης Τερκούατος ἈλκίμαC Ἀκυλοῖν[ες]?
ut sit Aquilius,
aquilae instar.

Stephanus l. l. etiam TITYΛOΣ in gemma (Impront. gemm. II, 74) et Πιτικίννας (apud nos n. 7113.) pro equorum nominibus habet. Cf. Köhlerum l. l. p. 66. de iaspide, in qua equus repraesentatur, pal- mam ore tenens, addito nomine ΙΑΡOС Ἴλαρος.

7290.

In gemma apud Fulvium Ursinum; ex schedis Ursini et Knibbii edidit Gruterus p. DCCCXLIII. 6. et p. MCLVIII. 7. (cf. Rigalt. in Corrig. ad Grut. p. CCCXIII. Reines. Inscr. III. p. 843. Venuti Dissert. Acad. Cort. T. VII. p. 36.). Repetit Fleetwood Inscr. syll. p. 292. 2. litteris minusculis. Tractarunt Villoisonus Magas. encycl. a. VII. (1801) T. II. p. 472. (cf. p. 505.). Calvet Magas. encycl. a. VIII. (1802) T. I. p. 164. Jacobs Anthol. Palat. Append. n. 155. (Animadvers. T. XIII. p. 766.).

ΕΙΜΕΦΙΛΟΥΝΤΑ
ΦΙΛΕΙΣΔΙΣΧΗΧΑΡΙΣ
ΕΙΔΕΜΕΜΕΙΣΕΙΣ
ΤΟCCONΜΕΙΧΘΕΙΗC
ΟCCONEΓΩCΕΦΙΛΩ

Vs. 2. Grut. ex Urs. et Knibb. ΔΙΟCH, ex Rig. ΔΙCCH. Vs. 3. idem ex Urs. et Knibb. ΜΙCΕΙC, ex Rig. ΜΕΙCΕΙC. Vs. 4. idem priore loco ΜΙCΘΕΙΗC,

altero ΜΕΙCΘΕΙΗC; sed dicitur in gemma legi solum ΜΕΙCΘΕΙΗC.

Εἴ με φιλοῦντα φιλεῖς, δισσή χάρις· εἰ δέ με μεισεῖς,
τόσσον μεισ[ο]ίης, ὅσσον ἐγὼ σε φιλῶ.

Rigaltius proposuit τόσσον μὴ μεισεῖς, Villoisonus τόσσον μισηθεῖς, Venutius τόσσον μισηθεῖς. Requiritur id quod dedimus. Eiiciendae sunt litterae H et E; quo facto remanet ΜΕΙCΘΕΙΗC, quod est μεισοίης.

7291.

In gemma (achate); e Scaligeri Schedis edidit Gruterus p. DCCCXLIII. 7. Repetit Fleetwood Inscr. syll. p. 292. 3. litteris minusculis. Tractarunt Villoisonus Magas. encycl. a. VII. (1801) T. II. p. 471. Calvet Magas. encycl. a. VIII. (1802) T. I. p. 165. Vss. 3—6. extant etiam in schedis Steph. Duperac inter Spanhemiana.

ΕΙΦΙΛΕΙC
ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ
ΟΥΦΙΛΩ
ΜΗΠΛΑΝΩ
ΝΟΩΔΗ
ΚΑΙΓΕΛΩ

Vs. 5. Dup. ΔΕ p. ΔΗ. Vs. 6. Dup. ΠΑΙ p. ΚΑΙ.

Duos interlocutores esse perspexit Villoisonus. Ambiguitas est in verbis ΟΥΦΙΛΩ, quod οὐ φιλῶ aut οὐ φιλῶ esse potest, unde additur μὴ πλανῶ (i. e. ne erra). Hinc respondetur νοῦ δὴ καὶ γελῶ. Gemina in-

scriptio est quam ex gemma enotavit Marinus Act. frat. Arval. T. II. p. 812.

ΕΙ+ΙΛΥC
ΑΚΟΛΟΥΘΙ
ΟΥ+ΙΛΩΝ
ΜΗΠΛΑΝΩ
ΝΟΩΛΕΓΩ
ΚΑΙΓΕΛΩ

Εἰ φιλῶς (φιλεῖς) ἀκολουθεῖ.
οὐ φιλῶ· μὴ πλανῶ.
Νοῦ[v] ἐγὼ καὶ γελῶ.

Similia vide ad n. 7292.

7292.

In achate; Rigaltius communicavit cum Grutero, qui dedit p. MCLVIII. 7. unde repetit Calvet Magas. encycl. I. c. p. 166.

ΟΥ+ΙΛΩCΕ
ΜΗΠΛΑΝΩΙ
ΒΤΕΠΩΔΕ
ΚΑΙΓΕΛΩΙ

οὐ φιλῶ σε· μὴ πλανῶ.
B[λ]έπω δ[η] καὶ γελῶ.

De sententia vide ad n. 7291.

7293.

In achate ex collect. Calveti medici, ut testatur Villoisonus; ediderunt Fabrettus Inscr. c. X. n. 25. p. 676. Montfauconus Ant. expl. Suppl. T. III. tab. 65. p. 175. aeri incisam; Marinus Act. frat. Arval. P. II. extr. Villoisonus Magas. encycl. a. VII. (1801) T. II. p. 469. itemque Calvet ibid. a. VIII. (1802) T. I. p. 158. Ex Villoisoni schedis Osannus Syll. p. 386.

ΛΕΓΟΥCΙΝ
ΑΘΕΛΟΥCΙΝ
ΛΕΓΕΤΩCΑΝ
ΟΥΜΕΛΙΜΟΙ
CΥ+ΙΛΕΙΜΕ
CΥΝ+ΕΡΙCΟΙ

Λέγουσιν ἃ θέλουσιν· λεγέτωσαν· οὐ μέλι μοι.
οὐ φίλει με, συμφέρι σοι.

Vs. 2. Vill. ΑΛΕΓΟΥCΙΝ. Vs. 3. Fabr. ΛΕΓΕΓΩCΙ.
Vs. 4. Fabr. ΟΥΜΕΛΙΜΕ. Montfaucon. ΟΥΜΕΛΕΙΜΟΙ,
Mar. ΟΥΜΕΛΕΙΜΟΙ, Vill. ΟΥΜΕΛΙΜΟΙ. Vs. 5. Fabr.
CΥΦΙΛΙΜΕ, Montfaucon. CΥΦΙΛΕΙΜΕ, Mar. Vill.
CΥ+ΙΛΕΙΜΕ. Vs. 6. Fabr. CΥΝΦΕΡΙCΟΙ, Montfaucon.
CΥΝΦΕΡΙCΟΙ, Mar. CΥΝ+ΕΡΙCΟΙ, Vill.
CΥΜ+ΕΡΙCΟΙ.

Videtur gemma introduci ipsa loquens tanquam amuletum. Brevior inscriptio est n. 7294. 7295.

7294.

In achatoniche collectionis Pourtalès-Gorgier; descripsit Dubois Descr. des ant. de M. le Comte de Pourtalès-Gorgier p. 154. n. 1032.

ΦΙΛΙΜΕ
CΥΜΦΕΡΙCΟΙ

φίλι με (i. e. φίλει με),
συμφέρι (συμφέρει) σοι.

Cf. n. 7293.

7295.

In gemma collectionis de Portici; edidit Caylus Rec. d'antiq. T. II. P. 3. tab. 51. aeri incisam; ex Herculan. Vol. I. Praef. p. XXI. citat Villosionus l. c. Cf. Calvet Magas. encycl. a. VIII. (1802) T. I. p. 162.

ΛΕΓΟΥΣΙΝ
ΑΘΕΛΟΥΣΙΝ
ΛΕΓΕΤΩΣΑΝ
ΟΥΜΕΛΕΙΜΟΙ

Sic Caylus. In Herculan. vs. 4. est ΟΥΜΕΛΙΜΟΙ.

Λέγουσιν ἃ θέλουσιν· λεγέτωσαν· οὐ μέλει μοι.

Conf. n. 7293. Similis inscriptio videtur fuisse in urna marmorea octangula, olim in museo gubernatoris generalis Hollandiae, deinde Parisiis, nunc Lugduni Batavorum; unde verba οὐ μέλει μοι enotavit Reuvens Lettres à Mr. Letronne II. p. 3. (cf. p. 4.)

7296.

In gemma requiem Herculis repraesentante; edita est in Descript. des pierres gravées du cabinet du duc d'Orléans. T. I. p. 273. tab. 86. Citat Faber ad Gallaeum p. 43.

ΠΟΝΟΣΤΟΥ
ΚΑΛΟΣΗΣΥΧΑ
ΖΕΙΝ
ΑΙΤΙΟΣ

Πόνος τοῦ καλ[ῶ]ς
ἡσυχάζειν αἴτιος.

7297.

In cornalina musei Vindobonensis; edidit Io. Petrettinus Annal. Vindobon. T. xxxv. 1826. (Iul. Aug. Sept. Anzeigeblatt p. 38.).

ΠΑΡΑ ΠΑΝΤ
ΤΩΝ Α
ΑΓΑ ΑΓΑΘ
ΘΩΝ Α
ΘΕΩΝ
ΔΕΔΟ
ΜΕΩΑ

Παρά τῶν ἀγαθῶν θεῶν
δε[χ]όμε[θ]α πάντα ἀγαθά.

Petrett. coniecit δεόμεθα; Dethier δεχόμεθα, quod unice verum est. Coniicias amuletum fuisse.

7298.

In gemma annulari extantibus ex albo colore litteris; superne hominis calvaria, infra scalpta mensa dapibus referta; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. III. Append. p. 21. inde repetiit Welckerus Mus. Rhen. III. 1845. p. 245. cf. O. Jahn Arch. Beitr. p. 139.

ΠΙΝΕ ΛΕ
ΓΕΙΤΟ ΓΛΥΜΜΑ ΚΑΙ
ΕΣΘΙΕ ΚΑΙ ΠΕΡΙΚΕΙ
CO ΑΝΘΕΑ ΤΟΙΟΥΤ
ΟΙ ΓΕΙΝΟΜΕΘΑ Ε
ΞΑΠΙΝΗΣ

Distichon desumptum ex epigrammate Polemonis (Anal. II. p. 184. 1. Anthol. Palat. XL 38.).

Πίνε, λέγει τὸ γλύμμα, καὶ ἔσθιε καὶ περικέισο
ἄνθεα· τοιοῦτοι γεινόμεθ' ἑξαπίνης.

Apparet vocem τοιοῦτοι spectare ad cranium supra sculptum. Cf. n. 6309. De sententia cf. 7299.

7299.

In gemma spintriam repraesentante ex collect. Com. de Thoms; ediderunt Paciaudus de vetere Christi crucifixi signo in Gorii Symb. litt. T. III. p. 244. ex Collectaneis antiquitatum Romanarum Rudolphini Venuti T. III. tab. 80. p. 58. Rom. 1736. fol. item Winckelmannus Description des pierres gravées cet. Cl. II. 1676. Repetita inscriptio est ap. Wetsten. N. T. T. II. p. 170. (a. 1752 fol.) et in libro Monumens du culte secret des dames Romaines cet. Par. 1784. 4. p. 57. n. 29. Tractavit Villosionus Magas. encycl. a. VII (1801) T. II. p. 463.

ΠΑΡΔΑΛΑΠΕΙ
ΝΕ ΤΡΥΦΑ ΠΕΡΙΛΑ
ΜΒΑΝΕΘΑΝΕΙΝΣΕ
ΔΕΙΟΓΑΡΧΡΟΝΟΣ
ΟΛΙΓΟΣ

Infra

ΑΧΑΙΙ
ΖΗΣΑΙΣ

Παρδαλαῖ, πείνε, τρύφα, περιλάμβανε. θανεῖν σε
δεῖ· ὁ γὰρ χρόνος ὀλίγος.
Ἄχαι[ε] ζήσαις.

Pardalas videtur compellari ab Achaeo; Achaeo respondet Pardalas. De sententia cf. n. 7298. Ad verbum περιλάμβανε intelligi τὸν στέφανον.

7300.

In gemma (sarda) ap. Ficoronium Gemm. ant. litt. P. I. tab. VI. n. 10.

ΕΙΡΗΝΗ Εἰρήνη, χρῶ.
ΧΡΩ

Εἰρήνη est nomen proprium, ut recte vidit Galeottus, non appellativum, ut sit εἰρήνη χρῶ. Eadem

inscriptio ΕΙΡΗΝΗ ΧΡΩ ex alia, ut videtur, gemma enotatur ap. Ficoron. P. II. tab. XI. n. 3. Similiter est in gemma ibid. tab. VII. n. Utere Seberine feliciter. Cf. n. 7301.

7300. b.

In gemma (Camée taillé dans un caillou gris de la plus mauvaise qualité) in antiquario bibliothecae Parisiensis. Repraesentatur homo nudus ithyphallicus stans in biga et regens duas feminas, in morem quadrupedum bigae subiunctas. Ed. Adr. de Longpérier Revue archéol. II, 1. 1845. p. 19 sq.

ΕΠΙΖΕΝΙ Ἐπιζένη[η] νεικᾶς.
ΝΕΙΚΑΣ

Acclamatur feminae ob laudem in rebus Veneris reportatam. Formula est ex Circensibus petita, frequens illa in nummis, quos vulgo contorniatos vocant, in quibus usus promiscuus verborum VINCAS et NICA vel NICAS (vid. Haverkamp Dissert. de Al. M. numism. etc. et Eckhel Doctr. Numm. VIII. p. 293; cf. ad n. 8391). Cum titulo nostro praeterea apte ex anaglyphis eroticis comparatur inscriptio: TVSOLA NICA (Fiedler Erotische Bildw. zu Xanten 1839. tab. v.). Femina aut Ἐπιζένη audit aut Ἐπιζένα.

Etiam verbi ultima littera dicitur incerta esse, ut possit vera lectio esse νεῖκα vel νεικᾶ. Obscenam hanc imaginem bene explicat editor referens ad libidines Elagabali Imperatoris, qui teste Lampridio (Vita Hel. c. 29) 'habuit gemmata vehicula et aurata contentis argentatis et eboratis et aeratis; iungit et quaternas mulieres pulcherrimas et binas ad papillam vel ternas et amplius et sic vectatus est, sed plerumque nudus quum illum nudae traherent'. Coniicit idem haud improbabiler repraesentari ipsum Imperatorem gemmamque putat esse ex iis, quas ille 'habuit in calciamentis' ut loquitur Lampridius l. c. c. 23.

7301.

In gemma, in qua sceletum, papilio, bulla, corona, vas; edidit Buonaruoti Osservazioni supra alcuni frammenti di vasi antichi di vetro p. 193. Citat Gorius Inscr. Etrur. T. III. p. 21.

ΚΤΩΧΡΩ

Κτῶ, χρῶ. (acquire tibi et utere).

7302.

In lapide Chalcedonio, in quo vulpes quae adscendit in sellam nisura ulterius; ediderunt Gorius Inscr. Etrur. T. I. p. 224. 47. Winckelmannus Descr. des pierres gravées cet. Cl. VII. 66. Tölken Verzeichnifs cet. p. 405. n. 51. Panofka Gemmen mit Inscr. Tab. III. 4. p. 85 sq.

ΚΟΙΝΑΕΝ Κοινὰ [Θη]βαίων?
ΒΑΙΩΝ

Tölkenius explicabat Ἐν Βαίῳν p. ἐν Βαίαις (Baïis, oppido Campaniae), ut sensus sit: *haec communia sunt Baïis*. Panofka legi vult κοινὰ ἐμβατῶν.

7303.

In sarda signatoria ap. Ficoronium Gemm. ant. litt. P. I. tab. VIII. n. 20. Tractavit Villoisonus Mém. de l'Inst. Hist. et ant. litt. T. II. 1815. p. 143.

ΒΡΑΔΥΣ Βραδὺς ὠκύν.
ΩΚΥΝ

Haec ex Odyss. VIII. 329. κηχάνει ται βραδὺς ὠκύν ducta esse vidit Villoisonus.

7303. b.

In onyche, ubi leporem bipenne armatum consequitur canis. Impronte Gemm. dell' Inst. Arch. VI, 98.

ΕΧΩΣΕ Ἐχω σε.

Fallitur enim, qui hanc gemmam tractat in Bullett. dell' Inst. 1839. p. 112. legens: ἔχει σε.

7303. c.

In iaspide quam possidet Ed. Gerhardus; repraesentatur canis currens, circa quem scripta sunt haec:

ΛΑΒΕΛΙΝΟΥΝΚΑΚΚΟΝ Λάβε λινούν σάκκον. Pertinet ad exercitium canis venatici.

7304.

In iaspide ex collect. Stosch. Tölken Verzeichnifs cet. p. 444. 79.

ΤΡΟΦΙΜΟΥ
ΣΕΛΗΝΗ
ΤΥΧΗ
ΓΥΒΕΡΝΟΥΣΑ

Τροφίμου.
Σελήνη
Τύχη[ν κ]υβερν[ῶ]σα.

7305.

In sarda circum imaginem Herculis cum clava capiti taurino innixa; laeva manu cornucopiae tenet laevoque pede globo insistit; edidit Sponius Misc. erud. ant. p. 297 sq. indeque Baudelot de Dairval De l'utilité des voyages T. I. tab. XII. n. 3. p. 309.

ΜΕΓΑΛΗ ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΞΥΣΤΟΥ
INSCR. GR. VOL. IV.

Μεγάλη Τύχη τοῦ ξυστοῦ. Cf. Pausan. VI. 23, 1.

7306.

In gemma; edidit Winckelmannus Monum. ined. fig. 81.

ΘΕΟΥ ΠΡΟΝΟΙΑ

Θεοῦ πρόνοια.

Cf. Brunn. Bullett. dell' Inst. arch. 1849. p. 76.

7307.

In achate; edidit Paciaud. Mon. Peloponn. T. II. p. 4.

ΑΝΘΟΣ
ΦΥΣΕΩΣ

Ἄνθος φύσεως.

7307. b.

In achatonyché, ut dicunt, Petropolitano, in quo duae manus iunctae sunt. Panofka Gemmen mit Inschr. Tab. IV, 30.

ΟΜΟΝΟΙΑ

Ὁμόνοια.

7308.

In gemma, in qua est cornucopiae; edidit Baudelot de Dairval De l'utilité des voyages T. I. p. 401. tab. XIX. 7.

ΟΜΟΝΟΙΑ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ὁμόνοια Ἑλλήνων.

7309.

In gemma in qua Amor delphino insidens, ex coll. Cheroffini; edidit Winckelmannus Descript. des pierres grav. cet. ad Cl. II. n. 737. Citarunt R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 135. Com. de Clarac Catal. d. artist. p. 109.

ΕΥΠΛΟΙ

Εὐπλοῖ(α).

Pertinet ad navigationem in pelago amoris. Vide Winckelmann. p. 140. et n. 7310. Eadem vox extat in lucerna naviculam Sarapidis exhibente n. 8522. Köhlerus Opp. III. p. 90 (cf. Stephani ibidem p. 283) explicat εὐπλόει.

7310.

In gemma, in qua navis cum velis et remis in portum proficiscens, praecedente Amore qui delphino insidet; prope puppim squilla; ex coll. Stosch. edidit Winckelmannus Descr. des pierres grav. cet. Cl. VI. 50. qui sardam vocat (cornalinam appellat Tölkenius Verzeichniss cet. p. 374. n. 79.). Cf. Clarac Cat. p. 110.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ

Κατάπλους.

Est de navigatione amoris. Cf. n. 7309. Idem vocabulum videtur esse in gemma coll. Stosch. ap. Tölken. l. c. p. III. n. 211. in qua cernitur ΛΟΥΣ i. e. [κατάπ]λους.

7311.

In onyche coll. Londin. n. 719. Ed. Panofka Gemmen mit Inschr. tab. IV. 5. Insculptus est pavo et infra piscis; in medio lapide:

ΚΑΛΟΣ

Καλός.

7311. b.

In cornalina mus. Hafn. ed. Panofka Gemmen mit Inschr. tab. IV. 25. Inter duas aristas:

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ

Κάλλιστος.

7311. c.

In plasmate signatorio ap. Ficoronium Gemm. ant. litt. P. I. tab. III. n. 19. Inscriptio est in laurea.

ΠΑΝΤΑ
ΚΛΑΟΣ

Πάντα κ[αλ]ός.

7312.

In sarda Herculis caput lauro coronatum offerente; edidit Winckelmannus Descr. des pierres grav. cet. Cl. II. 1690. Lapidem Chalcedonium eadem inscriptione insignitum ex coll. Stosch. citat Tölkenius Verzeichniss cet. p. 261. n. 50. Panofka Gemmen mit Inschr. Tab. II. 12.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Δίκαιος.

Gemma prope Smyrnam reperta dicitur. Pescenius Niger Imp. hanc vocem pluribus monumentis

suis insculpi iussit (Spanheim. de usu et praest. numm. T. II. p. 242.). Unde Winckelmannus lapidem signatorium magistratus eius temporis fuisse coniecit monens simul Pescennium maxime Smyrnae

habitasse. Etiam Arsacem Parthum hoc nomine se appellari voluisse ex Patino Thes. numm. p. 209. annotavit Winckelmannus. Potest tamen epitheton etiam ad Herculem pertinere. Cf. n. 7313.

7313.

In iaspide viridi, in qua Cupido ad columnam alligatus repraesentatur; columnae impositus est vultur; edidit Winckelmannus Descr. des pierres grav. cet. Cl. II. 855. (Tölken Verzeichniss cet. p. 157. n. 642. Panofka Gemmen mit Inschr. Tab. I. n. 32.)

ΔΙΚΑΙΩΣ

Δικαίως.

Inscriptio pertinet ad figuram repraesentatam, apteque O. Jahn (Archaeol. Beitr. p. 185.) comparavit epigramma Crinagorae Analect. II. p. 140. 1. Anthol. Palat. II. p. 685. 199.

Καὶ κλαῖε καὶ στέναζε συσφύγγων χερσῶν

τένοντας, ὦ πίθουλε· τοῖά τοι πρέπει.
οὐκ ἔσθ' ὁ λύσων, μὴ λειψὸν ὑπόβλεπε.
αὐτὸς γὰρ ἄλλων ἐκ μὲν ὀμμάτων δάκρυ
ἔδραψας, ἐν δὲ πικρὰ καρδίᾳ βέλη
πήξας ἀφυκτον ἰὲν ἔσταξας πόθων,
Ἔρωσ· τὰ θνητῶν δ' ἐστὶ σοι γέλωσ ἀχῆ·
πέπονθας οἷ' ἔρεξας· ἐσθλὸν ἢ δίκη.

7314.

In gemma ap. Ficoronium Gemm. ant. litt. P. I. tab. 7. n. 30. circa imaginem galli gallinacei. Tractavit Osannus in Boettigeri Amalthea Vol. II. p. 271.

T O M

A X I

Ἄστομαχί.

J V

Recte Osannus explicat sine bile (cf. Gruter. p. MXL. 3.). Buonarruoti Osservaz. supra alcuni frammenti di vetro tab. 28. n. 3. p. 192. Sic ἀστομαχίως in titulo n. 6647.

7314. b.

In gemma Athenis ed. Henzen. Bullett. 1849. p. 148.

E M A N H N

Ἐμάνην.

In altero latere NYGMATEI.

7315.

In plasmate antiquo, in quo phallus alatus, ex coll. Stosch. ap. Tölken. Verzeichniss cet. p. 212. n. 1169. Cf. O. Jahn Arch. Beitr. 1847. p. 149. Gemma eadem videtur, in qua Winckelmannus Descr. des pierres grav. Cl. II. 1653. enotavit THΔE.

δ Η Δ Ε

Τῆδε.

Signum δ, quod simul pro littera T videtur esse, aetatem prodit satis recentem. Cf. Letronne sur deux pierres gravées dites l'amulette de César et le cachet de Sépultius Macer (Extrait de la Revue

archéol. 1846) p. 6 sqq. Plasma ad illud annulorum genus pertinet, qui δακτύλιοι φαρμακῆται vocabantur, idonei habiti ad arcendos morsus serpentum aliorumque animalium et ad averruncandam βασκανίαν. Cf. Schol. Aristoph. Plut. 885. 886. Panofka in Gerhards Hyp. röm. Stud. I. p. 318.

7316.

In topazio, in quo phallus, ex coll. Stosch. dedit Tölken. Verzeichniss cet. p. 212. n. 1167.

Υ Π Ε Δ Υ

Ἵπέδου.

Subest sententia obscena.

7317.

In gemma, in qua Hercules clavae innixus, dextera amphoram tenens, qua aquam manantem de fonte excipit; edidit Gorius Mus. Florent. T. II. p. 38. tab. XIV. n. 3. Winckelm. Gemm. Stosch. II. 1767. Tractavit Villosionus Mém. de l'Inst. Hist. et litt. ant. T. II. 1815. p. 148 sqq. Citarunt R. Rochettus Lettre à M. Schorn ed. alt. p. 117. Com. de Clarac Catal. des art p. 59.

Α Ι Ο Ν Α

Αἶονα.

Si vera lectio, videtur acclamatio esse: utere adspersione. Αἶονᾶν est adspargere. Hercules usus

est thermis, et dum aqua calida lavatur, adspergit sese frigida. Villosionus αἶονᾶ explicat ad fontem referens: "hic fons adspergit." ΑΙΤΝΑ restitutum ivit Rochettus, cui adstipulatur Gerhardus Auserlesene Vasenbilder II. p. 862. not. 7. Fortasse recte.

7318.

In sardonyche, in quo arula repraesentatur, ad quam glis; hunc prehendit gallus renitentem; supra arula alius glis est, cuius caudam retinet alter gallus; ara videtur Apollinis Sminthei esse; edidit Bouherius Explication de quelques marbres antiques p. 9. aeri incisam. Tractavit Caumontius, cuius dissertationem excerptit Villosionus Magas. encycl. a. VII. (1801.) T. II. p. 488 sqq. (cf. p. 505.).

CΥCKHNE BOHΘI

Σύσκηνε, Βοθήθι (Βοθήθει).

ΚΡΑΤΟΥΜΕ

Κρατούμε (κρατούμαι).

Alter glis alterum compellat: σύσκηνε, βοθήθει; alter exclamat: κρατούμαι. Gemma videtur esse amuletum contra glires.

7319.

In gemma sub imagine Hygeae, Telesphori et Aesculapii; edidit Alex. Maffei Gemm. ant. P. II. tab. 55. unde repetierunt Montfauconus Ant. expl. T. I. P. 2. p. 286. tab. 186. Bottari Mus. Capitol. T. IV. p. 205.

CYZETEME

Σ[ω]ζετέ με.

Correxit Montfauconus. Correctionem CΩZ expressit Bottari.

7320.

In gemma annulari Acris in Sicilia reperta, in qua repraesentatur bestiola lacertae similis; edidit Baro Iudica Le antichità di Acre, 1819. tab. xxxiii. n. 2. (cf. p. 151.).

V

Ε Σ Π Σ

Ἐσωσα.

Videtur amuletum fuisse; de lacertis cf. Panofka Gemm. m. Inscr. p. 30 sq. Jahn Ber. d. K. S. Ges. d. W. 1855 p. 99. Artifex Ω quadratum dabat sive in animo habuit □ sive Ψ.

7321.

In amethysto caput Herculis barbati exhibente edd. Gorius Inscr. p. Hetr. I. p. 34. accuratius Raspe in Catal. n. 5562.

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΝ
ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣΘΥΑΤΕΙΡΗΝΩΝ
ΑΝΕΘΙΧΕΝ

Ἡφαιστίων Ἀπολλοδώρου
ἀγωνοθέτης Θυατειρηνῶν
ἀνέθ(ηκ)εν.

Contra Köhlerum, cui opus falsarii videbatur, bene disputavit Stephanus in Köhl. Opp. III. p. 281.

7321. b.

In gemma olim Stoschiana, cuius inscriptionem ed. Raspe in Catalogo n. 630. cf. Stephani ad Köhler. Opp. III. p. 249.

ΣΟΛΙΦΝΑΠ
ΥΟΝΝΑΡΥΤ
ΟΞΟΔΑΡΑΠ
ΗΠΕΗΚΑΤΕ
ΝΗΧΥΕΩΟΚ

Πάνφιλος Τυράννου Παράδοξος
Ἐκάτη ἐπηκόω εὐχὴν.

De Θεοῖς ἐπηκόοις vid. Keil. in Gerh. Archaeol. Zeitg. 1854 p. 517.

7321. c.

In amethysto Gratias repraesentante, qui extat Aquisgrani in basilica in cruce Lotharis; edidit Lersch Jahrb. des Vereins von Alterthumsfreunden im Rheinlande fascic. IV. Bonn. 1844. p. 182. n. 78.

Α Χ Υ
Ι Μ
Τ Ν Χ Ν
Ι Α
Β Γ Δ Ε
Ζ Η Θ Κ
Λ Μ Ν Ο
Π Ρ Σ Τ
Υ Φ Ψ Ω

Πορφυρὸς Εὐχαρίω τὰς Χάριτας.

7322.

In gemma Amorem repraesentante; edidit Begerus Thes. Brandenburg. T. III. p. 201. Citavit Com. de Clarac Catal. d. art. p. 1.

Α + Ι Ω Φ Ι

Ἀξίω φί[λω].

Sic in gemma Neapoli ΦΙΛΩ (Gerh. et Panofka Neap. ant. Bildw. I. 399.)

7322. b.

In cornalina in museo Vindobonensi; repraesentatur Faunus verticem arboris prehensens; descripsit Arneth Das K. K. Münz- und Antiken-Kabinet Wien 1845. p. 84. n. 199. a.

ΗΛΙΚΤ

Ἡλικ[ι] aut Ἡλικ(ιῶ)τ(η).

7323.

In gemma ap. Ficoronium Gemm. ant. litt. P. I. tab. v. n. 9.

Φ Ω Σ Μ Ο Υ

Φῶς μου.

Est: *Lux mea*. Cf. n. 7324.

7324.

In sigillo vel amuleto; ediderunt Sponius Miscell. erud. ant. p. 297, Montfaucé. Ant. expl. Suppl. T. III. tab. 65. p. 173.

ΦΩC ΜΟΥ
ΘΕΑΝΩ

Φῶς μου Θεανώ.

Cf. n. 7323.

7325.

In achatonyche; edita est in Descript. des principales pierres gravées du cabinet du Duc d'Orléans. Paris. 1784. fol. T. II. p. 178. Tractavit Villoisonus Magas. encycl. a. VII. (1801.) T. II. p. 508.

ΑΚΑΚΙΖΗCΕC

Ἀκάκι ζήσες (i. e. ζήσας).

Ἀκάκιος nomen notum est. Hinc Ἀκάκις. Conf. n. 7326.

7326.

In achatonyche; edidit Caylus Rec. d'ant. T. IV. p. 135. (cf. p. xvii.) aeri incisam.

ΖΗCΑΙC
ΑΚΑΚΙΝ

Ζήσας Ἀκάκιν.

Intellige Ἀκάκιον nomen muliebre. Cf. n. 7325.

7327.

In gemma edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. p. 80. n. 230. et T. III. Append. p. 141. 158. Cf. Venuti in Dissert. Acad. Corton. T. VII. p. 43.

ΑCΤΕΡΙΑ
ΖΗCΑΙCΑC
ΙΚΑΛΩC

Gorius priore loco: ΖΗCΑΙC||ΙΚΛΑΚC.

Ἀστερία, ζήσας ἄ[ε]ῖ καλῶς.

7328.

In gemma; edidit Venutius in Dissert. Acad. Corton. T. VII. 42.

ΓΑΛΑΤΙΖΗCΑΙC

Γαλάτι ζήσας.

De forma Γαλάτι p. Γαλάτιε cf. n. 7325.

7329.

In sarda tricolore, in qua squilla; edidit Winckelmannus Descript. des pierres grav. cet. Cl. II. n. 511. (Tölken Verzeichniß cet. p. 424. n. 317. cf. Praef. p. xviii sq.). Panofka Gemmen mit Inscr. Tab. III. 13.

ΕΛΠ. ΚΑΛ

Ἐλπ(ίς) καλ(ή) aut Ἐλπ(ίδι)
καλ(ή).

Ἐλπ(ίς) nomen muliebre. Winckelmannus falso expressit ΚΑΛΞΑΠ (i. e. ΚΑΛ. ΕΛΠ.).

7329. b.

In gemma musei Petropolitani ed. Stephan. ad Opp. Köhler. III. p. 247.

ΕΥΠΟΡΙ
ΑΧΑΙΡΕ

Εὐπορία χαῖρε.

7329. c.

In gemma (onyche) musei Vindobonensis. Descripsit Arneth: Das K. K. Münz- und Antikenkabinet. Wien. 1845. p. 81. n. 83.

ΕΥΤΥΧΙΕΥΑΓΡΙ

Εὐτύχι (i. e. εὐτύχσι) Εὐάγρι[ε].

7329. d.

In gemma apud Victorium de monogr. nom. Iesu. (Cf. n. 6565.).

ΕΥΤΥΧΙΕΥΓΕΝΙΖΗCΑΙC

Εὐτύχι Εὐγένι ζήσας.

7330.

In gemma in Catal. Antiquitatum Abbatis Campionis de Tersan. p. 33. n. 275.

ΖΗΝΜΟΥΑΜΑΒΙΛΕΧΑΙΡΕ

Ζ[ωή] μου ἀμάβιλε χαῖρε.

Nota vocabulum Latinum *amabile* constructum cum Ζωή nomine muliebri.

7331.

In gemma reperta inter rudera monasterii B. Virginis ad D. Iuliani Antissiodorensis CΙCΙCΛΙΙΙ. edidit Gudius Inscr. 18CCXXX. 1.

ΘΑΛΑCCEI
ΖΗCΑΙC

Θαλάσσ[ε], ζήσας.

7332.

In lapide alabastrite manum cum tabella repraesentante, amuleti pensilis loco; apud ecclesiam S. Priscae in Aventino, reperit Fabrettus qui edidit c. VIII n. CXXXI. Cf. Bött. Amalthea II, 269.

ZHCEC Ζήσ(αι)ς. Aringh. Rom. subt. 1651. T. II. p. 264.). Non hoc Notatur hoc vocabulo Christum significari (vid. probabile.

7333.

In cornalina coll. Stoschianae apud Tölken. Verzeichnifs cet. p. 444. n. 81.

KYHAKALH Κυ[ρί]α καλή. Κύνα καλή volebat Nauckius in Schneidew. Philologo a. 1854. p. 173. Eadem inscriptio habetur in annulo aereo n. 8567.

7334.

In sigillo vel amuletto ap. Montfauc. Ant. expl. Suppl. T. III. tab. 65. p. 173. Idem fortasse est quod enotat Sponius Misc. erud. antiq. p. 297.

KYPIA
XAIPE

Κυρία χαῖρε.

7335.

In sigillo simili in corona; ed. Montf. l. c.

KYPIE
XAIPE

Κύριε χαῖρε.

7336.

In gemma ap. Ficoronium Gemm. ant. litt. P. I. tab. vi. n. 19.

KYPI
XAIPE

Κύρι χαῖρε.

De vocativo cf. n. 7325. 7328. 7338.

7337.

In cornalina; edidit Caylus Rec. d'ant. T. II. P. 3. tab. 52. 2. aeri incisam (cf. p. 158.).

ΛΕΥΚΑΣ
ΚΑΛΗ
ΧΑΙΡΕ

Λευκὰς
καλή
χαῖρε.

7338.

In gemma; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. p. 80. n. 231. et T. III. Append. p. 141. 159.

ΜΑΚΑΡΙ
ΜΕΛΙΑΤ
ΤΙΚΟΝ

Gorius priore loco dedit ΧΑΚΑΡΙ||ΧΕΛΙΑΤ||ΙΚΟΝ.

Μακάρι, μέλι Ἀττικόν.

De vocativo cf. 7325. 7328. 7336.

7339.

In gemma; edita est in Descript. des principales pierres grav. du cabinet du Duc d'Orléans Par. 1784. fol. T. II. tab. 67.

ΜΑΚΡΙΝΕ
ΖΗΧΑΙC
ΠΟΛΛΟΙCΕΤΕCΙΝ

Μακρίνε, ζήσαις
πολλοῖς ἔτεσιν.

7339. b.

In gemma Ed. Gerhardsi Solem repraesentante, qui dextra flagellum tenet.

ΣΙΔΟΝΙΑ ΧΕΡΕ

Σιδονία χ[αί]ρε.

7340.

In gemma annulari ex coll. reg. Bavar. edidit Thiersch Act. Acad. Monac. 1824.

ΕΥΤΥΧΙ
ΣΙΛΙΚΙΑ
ΖΗΧΑΙC

Εὐτύχι (i. e. εὐτύχει)
Σιλικία· ζήσαις.

7340. b.

In cornalina musei Petropolitani, in qua equa lactans; ed. Köhler Opp. III. p. 83. In parte aversa legitur:

ΕΥΤΥΧΩC ΦΑΥCΤΙΝΙΑΝΩ

Εὐτυχῶς Φαυστινιανῶ.

7341.

In gemma; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. III. Append. p. 141. 160.

XIONE
XAIPE

Χιόν[η] χαίρει.

7341. b.

In gemma annulari; onyx niger exstantibus litteris albis. Apud Lugenhüllium mercatorem Wiesbadensem vidit ac descripsit J. Friedländer.

IVLVERI
ZHCAIC

Iul(i) Veri ζήσας.

7342.

In iaspide rubra signatoria ap. Ficoronium Gemm. ant. litt. P. I. tab. V. n. 15.

EYTYKI Eύτύχι (i. e. εύτύχει).
Eadem inscriptio (EYTYXI) est in gemma ap.
Gorium Mus. Florent. T. II. tab. xxxii. 2. et EYTYXEI
(εύτύχει) enotatur ex onyche mus. Vindobonensis
ap. Arneth Das K. K. Münz- und Antiken-Kabinet,

Wien 1845. p. 81. n. 84. Thiersch über eine Gemma
litterata 1824. Cf. εύτυχώς δια βίου ap. Rasp. n. 6222,
εύτύχι i. e. εύτύχει ap. Cartier Revue Numism. 1849
p. 184 atque universe de his atque similibus appre-
cationibus Stephan. ad Köhleri Opp. III. p. 248.

7343.

In gemma signatoria in corona; ediderunt Sponius Misc. erud. ant. p. 297. Montfauconius Ant. expl. Suppl. T. III. tab. 65. p. 173.
(Cf. Gerhard et Panofka Neap. ant. Bildw. I. p. 422.).

EVTYXI
ΠΑΝΟΙΚΙ
ΟΦΟΡΩΝ

Eύτύχι (i. e. εύτύχει)
πανοικί ὁ φορῶν.

Cf. σώζοιτο ὁ φορῶν σε in annulo aureo n. 8575.
Gerhard. Hyperb. Röm. Studien I. p. 322.

7343. b.

In gemma (onyche) in museo Vindobonensi; descripsit Arneth Das K. K. Münz- und Antiken-Kabinet. Wien 1845. p. 81. n. 86.

ΟΦΟΡΩΝ

Ὁ φορῶν.

Intellige εύτύχει sive σώζοιτο. cf. n. 7343.

7344.

In gemma collectionis Beugnot; repraesentatur Isis; descripsit De Witte Cat. Beugnot p. 135. n. 403.

BON EVT

Bon(a) Eύ(τυχία), i. e. Bona fortuna.

7345.

In iaspide flava signatoria ap. Ficoronium Gemm. ant. litt. p. I. tab. VIII. n. 18.

ΘΙΗΑΙ
ΩΙΙΑ

Εἴη αἰωνία.

Galeotto iudice intelligendum est: sit aeterna
tibi vita vel felicitas. Fortasse intelligenda est ἡ φίλια.

7346.

In sarda; edidit Gorius Auctar. gemmarum litteratarum (Mus. Florent. T. II. init.). Citat Villosionus Mém. de l'Inst. Hist. et ant.
litt. T. II. 1815. p. 143.

ΜΑΙΑΝΕ ΜΝΗΜΟΝΕΥΕ ΜΕΘΗΣ

[Αἰ]ανὲ μνημόνευε Μέθης.

Gorius interpretabatur: "Maeane cave vinolen-
tiam," quasi foret φύλαξαι τὴν μέθην. At Μέθη est
nomen muliebre. Praeterea MA est ΑΙΑ.

7347.

In gemma signatoria in qua manus anulum porrigens; ediderunt Sponius Misc. erud. ant. p. 297. Montfauconius Ant. expl. T. III.
Suppl. tab. 65. p. 173.

ΜΝΗΜΟΝΕΥΕΤΗΚΑΛΗΧΤΥΧΗΣ

Μνημόνευε τῆς καλῆς τύχης.

7347. b.

In gemma (iaspide) in museo Vindobonensi; inest ara, utrinque Nemesis; descripsit Arneth Das K. K. Münz- und Antiken-Kabinet.
Wien 1845. p. 85. n. 276.

ΜΝΗΜΟΝΕΥΕ ΑΓΑΘΗΜΕΡΟΥ

Μνημόνευε Ἀγαθημέρου.

7348.

In gemma, in qua sculpta manus auriculam vellens; edidit Paciaud. de vetere Christi crucifixi signo ap. Gorium Symb. litt. T. III. p. 240. Ex coll. Stosch. citat Tölken Verzeichnifs cet. p. 364. n. 204. Tractavit Villoisonus Magas. encycl. a. VII. (1801.) T. II. p. 465.

MNHMONEYEMOY

Μνημόνεύέ μου.

Est hoc monentis amantem, ut sui recordetur, ut recte explicavit Villoisonus.

7348. b.

In gemma Athenis, ed. Henzen (Bull. dell' Inst. 1849 p. 148); in altera parte est Venus victrix, in altera manus cum annulo et inscriptione:

ΙΛΑΙΩΜΝΗΜONEYΕΜΟΥ

Ἰλα[ρῆ]? μνημόνευέ μου.

7349.

In cornalina, in qua sculpta manus auriculam tenens duobus digitis; edidit Winckelmannus Descr. des pierres gravées. Cl. V. 231. (Tölken Verzeichnifs cet. p. 364. n. 205.)

MNHMONEYE

Μνημόνευε.

nibus supra et infra in sarda signatoria ap. Ficoron. Gemm. ant. litt. tab. v. Conf. Gerhard et Panofka

Eadem inscriptio est cum imagine eadem in Neap. ant. Bildw. I. p. 399. Gorius citat Plin. N. H. XI. 53. non invenio locum aptum. Inscr. Etrur. T. III. Append. p. 141. 162. et cum ma-

7350.

In sigillo in quo sculpta manus anulum porrigens; edidit Montfauconus Ant. expl. Suppl. T. III. tab. 65. p. 173. Idem videtur esse quod dedit Sponius Misc. erud. ant. p. 297.

MNHMONEYETE

Μνημονεύετε.

7351.

In iaspide rubra signatoria ap. Ficoronium Gemm. ant. litt. tab. VI. n. 1. Tractavit Villoisonus Mém. de l'Inst. Hist. et ant. litt. T. II. 1815. p. 157.

Ο Δ Ο Υ C

Γ Ρ Η Γ Ο Μ

Ν Η C Ο Ν

ἽΟ δούς Γρηγο(ρᾶς). μνησον.

Μνήσθητι coniecit Villoisonus. Et sane μνήσον prava forma est pro μνήσθητι, etiam alias illa obvia. Cf. n. 7352. 7355. Nugatur de hac inscriptione Galeottus.

7352.

In sarda ap. Ficoronium Gemm. ant. litt. tab. VI. n. 14.

MNH
CONBACI
EAΕΙΑΑ
POY

Μνήσον, Βασι[λ]έα, Εί[λ]άρου.

Μνήσον est p. μνήσθητι. Cf. n. 7351. 7355. Ἰλα-ρος nomen proprium est, Βασιλέα nomen muliebre.

7353.

In cornalina; edidit Gorius. Mus. Florent. T. II. tab. XII. 2. Inscr. Etrur. T. I. Gemm. tab. IX. 3. (cf. p. LXV.) n. 204. p. 73.

Μ Π Ι Α C

Μ Ν Η C Θ Η
Α Ν Ο

Μνήσθη(τι) Ὀλυμπίας.

Nisi forte μνησθῆ p. μνησθείη (cf. n. 4668).

7354.

In iaspide rubra, in qua mus aliquid arrodens, ex collect. Stosch. edidit Winckelmannus Descr. des pierres gravées. cet. Cl. VII. 118. (Tölken Verzeichn. cet. p. 412. n. 148. Panofka Gemmen mit Inscr. Tab. III, 12.)

MNH C Θ Η Θ Ε Ο Γ Ε Ν Ε Ι C

Videtur esse Μνήσθη[τ]ε [ῶ] γ[σ]νεῖς. Quamquam dixerit aliquis subesse μνήσθη(τι) Θεογέν[ε]υ[ς] aut μνησθῆ (p. μνησθείη, cf. n. 4668.) Θεογέν[ε]υ[ς]. Steph. ad Köhl. Opp. III. p. 248: ἐμνήσθη.

7355.

In iaspide rubra signatoria circa cervam; ap. Ficoronium Gemm. ant. litt. tab. v. n. 5.

MNHCON

Μνήσον.

Vid. n. 7251. 7252.

7356.

In gemma, in qua sculpta manus lituum porrigens; Messanae in Sicilia dicitur reperta; edidit Gualtherus Tabb. ant. Sicil. cet. p. 101. n. 8. indeque Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVI. p. 217. 1.

MNHMΩN
ΕΛΕ

Μνήμων ἔλε.

7357.

In gemma; edidit Ficoronius Gemm. ant. litt. tab. VI. n. 16.

ΤΝΛ
ΝΙΙΙΜ
ΟΥ

[Μ]ν[ήσθητ]ί μου.

7357. b.

In gemma ap. Lippert III. 473. Raspe 8228.

ΓΝΩΘΙΣΕΑΥΤΟΝ

Γνώθι σεαυτόν.

7358.

In gemma; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. tab. v. 5. (cf. p. LVI.). Citat Com. de Clarac Catal. des artist. p. 176.

ΙΑ-ΞΑΛΥΦ

Φύλαξαι.

7359.

In iaspide rubra ap. Ficoronium Gemm. ant. litt. tab. VI. n. 18.

ΘΕC
ΚΠΕ
ΡΤΛ

Θὲς κλέπτα.

Amuletum contra fures esse censet Galeottus.

7360.

In lapide pretioso musei Neapolitani. Descripsit Gerhard. Neap. Ant. Bildw. I. p. 422. n. 14.

ΜΗΔΕΝΑ ΟΝΕΥΕ

Μηδένα ὄνευε.

Verbum ὄνεύειν nunc videtur significare *fallere*, *pro ludibrio habere*. Stephan. ad Köhler. Opp. III. p. 248. suspicatur in lapide esse MNHMONΕΥΕ.

7360. b.

In gemma Neapolitana, quae Amorem cum pisce repraesentat; descripsit Gerh. Neap. Ant. Bildw. I. p. 399, 3.

ΦΙΛΩ

Φιλῶ vel Φίλω. Cf. n. 7322.

7361.

In achatonycbe in museo Berolinensi; inest Mars; descripsit Tölken Verzeichniss d. ant. Denkm. im Antiquarium des K. Mus. zu Berlin p. 132. n. 386.

ZΩ

Zā.

7361. b.

In cornalina Mercurium sedentem repraesentante; ed. L. Urlichs Dreizehn Gemmen der Frau Mertens-Schaffhausen 1846. Cf. Panofka Archäol. Zeitg. 1855. p. 32.

ΕΠΠΤΑΧΡΥCOC

Ἐπτάχρυσος.

Cognomen dei ad lyram septemchordem pertinere putat Urlichsius; Panofka volebat ἐποπτάχρυσος.

7361. c.

In sardonycbe coll. Florent. iuvenis alatus, hastae vel baculo innixus; ap. Gorium II, 14, 3. Zannon. Gall. di Fir. Cammei ed Intagli Vol. II, 49, 2.

ΚΕΙCΙΤΑΛOC

Cf. Panofka in Gerhardi Archaeol. Zeitung 1855. p. 16. qui explicat Κ[ρή]σι(ος) Τάλας.

7361. d.

In plasmate coll. Vindob. ed. Panofka Gemmen mit Inschriften Tab. IV. n. 40. Gallus inest his litteris circumscriptus:

ΛΕΤΟΜΥΧΙ

De Latona Μυχίη cogitabat Panofka.

7361. e.

In iaspide viridi coll. Stosch. Lacerta sub lunula. Edd. Tölken Verz. Cl. I, 151. Panofka Tab. III, 11. p. 92, ubi omnia explicat.

ΠΗΡΑ

in parte aversa ΚΑΝΘΕΟΥΛΕ

Cf. iaspidem eadem imagine ornatam ap. Tölken 4*. 52. Panofka Tab. III, 10., ubi in parte aversa legitur ΕΥΛΑΜΩ.

7361. f.

In onyche coll. Londin. 764. Lupus cubans. Ed. Panofka. Tab. IV, 46.

ΑΚΑΚΙΝ ΓΡΗΙΟΝ

7362.

In gemma caelata, cuius notitia a Scipione Maffei communicata extat apud Gorium Inscr. Etrur. T. I. p. 5.

Ε Φ ΚΩΠΙ

Si haec gemma unquam extitit, expressa putanda erit ex nummo Belloriano, quem tractavit Edm. Chishull Inscriptio Sigea antiquiss. Lugd. Bat. 1727. p. 121 sqq. Cf. Eckhel D. N. Vol. VIII. p. 317. Est in eo nummo cervus conquiniscens et inscriptio Ε Φ, sub cervo ΚΩΠΙ, in parte aversa apis, circa quam in orbem dispositae litterae sunt hae: ΚΗΡΙΑΛΙΩΔΕΠΡΟΣΠΛΛΥΡΝ. Chishullus nummum in genere tesserarum habuit a gymnasiarchis

Ephesinis publici iuris factarum. Hinc illud ΚΩΠΙ ad genus saltationis mimicae rettulit, quod vocari σκῶπα s. σκωπίαν testatur Pollux IV, 103. et Ε Φ interpretatus est Ἐφ(εσίων). Non male; quamquam in vocabulo ΚΩΠΙ credideris latere nomen proprium male scriptum. In altero latere sententia iatraliptarum, quam Chishullus explicavit ita ut legeret Κηρία δυσώδη πρὸς πλευράν, de favis bithymis intelligens coll. Plinio N. H. XI. 16. Est potius Κηρία δυσώδη πρὸς πλευρῆτιν, favi male olentes pleuriticis idonei. Cf. Plin. l. c. XXII. 50.

7363.

In lapide armillam vel simile aliquid exhibente in museo Berolinensi; descripsit Tölken Verz. d. ant. Denkm. im Antiquar. d. K. Mus. zu Berlin. p. 382. n. 159. Panofka Gemmen mit Inschr. Tab. II, 41. qui armillam simulque nomen eius, quae armillam possidebat, inscriptione significari putat.

C Φ Ε Λ Η

Fortasse est ΩΦΕΛΕΙ, ὠφέλει ut sit inscriptio amuleti.

7364.

In achatonyche collectionis Stoschianae, in quo hippocampus repraesentatur; descripsit Tölken l. c. p. 110. n. 200.

C N T A

Fortasse subest nomen proprium Ὀνία a recto Ὀνίας, quod nomen prodidit Suidas.

7364. b.

In iaspide cum Harpocrate super asini caput insidente. Ex Sponii Miscell. Erud. ed. Pelliccia de Christ. eccl. politia T. III. p. 424. ed. Braun.

ΙΚΚΝΟΝ ΚΑΙ ΑΝΕΙΚΗΤΟΝ Ἴσ[χ]νὸν καὶ ἀνείκητον.

Possis etiam [ἄσ]κνον καὶ ἀνείκητον conicere. In parte aversa dicitur esse littera Ε.

7365.

In chalcedonio in quo Achilles Hectoris corpus trahens; descripsit Winckelmannus Descr. des pierres grav. Cl. III. 266.

Ε Μ Μ

7366.

In iaspide rubra, in qua Achilles gladium tenens, ad pedes eius galea et scutum, collectionis Stoschianae; descripsit Tölken Verz. d. ant. Denkm. im Antiquarium des K. Mus. zu Berl. p. 286. n. 276.

C A I

7367.

In iaspide rubra collectionis Stoschianae, in qua Fortuna alata cum cornucopiae, caduceo, gubernaculo; descripsit Tölken Verz. d. ant. Denkm. cet. p. 226. n. 1299.

X Y Z

7367. b.

In gemma (sardonyche), in museo Vindobonensi; inest Aesculapius inter Fortunam et Mercurium; descripsit Arneth Das K. K. Münz- u. Antiken-Kabinet, Wien 1845. p. 85. n. 246.

A Φ

7367. c.

In plasmate capita Ptolemaei II. Philadelphi et Arsinoae exhibente ed. Müller Musei Thorwalds. Sect. III. p. 120. n. 988.

A Δ Ε Λ

Ἀδελφοί vel φιλάδελφοι vel simile aliquid.

7367. d.

In cornalina e coll. B. Hertzii. n. 485. (Catal. p. 25.). Aesculapius cum serpente.

A Ω Σ

7367. e.

In cornalina coll. Petrop. ubi aquila insidet arae coronatae. Ed. Panofka Gemmen mit Inschr. T. IV, 2.

Ε Υ Μ Ε

Explicatur de Iove εὐμενεῖ.

7367. f.

In plasmate collect. Londin. Inest ciconia cornu canens. Ed. Panofka l. I. IV, 11. quo iudice Φαλαγγός legendum est, nomen possessoris.

Θ Α Λ Α Ρ

7367. g.

In cornal. mus. Petrop. in qua manus iunctae; ed. Panofka IV, 38.

Θ Α Λ Λ

Θαλλ(ίσκος)?

7368.

In gemma Eryce in Sicilia reperta, in qua sculptus araneus muscam persequens; edidit Castellus Inscr. Sicil. Cl. XVI. p. 218. n. 6.

ΙΑΙΔΑΘΙΑΙΙΝ
 ΞΗΦΙΠΙΩΚΝ
 ΗΝΙΩ

Nihil apparet nisi vss. 2. 3. φιλίω κ[αὶ εὐ]ηνίω.

7369.

In lapide Chalcedonio Panormi in museo regiae Academiae; edidit Castellus l. c. Cl. XVI. p. 217. n. 3.

Μ Α Τ Α Ρ
 Μ Α Φ Θ Α

7369. b.

In gemma Chalced. ex collect. Anastasiana, in museo Lugd. Bat. (vide Leemans Descr. rais. etc. p. 79. n. 401.) Edidit Ianssenius Mus. Lugd. Bat. inscr. Gr. et Lat. p. 64. n. 9. cf. Leemans Animadv. in Musei L. B. inscr. p. 28.

ΚΩCΑΜΙΜ
 ΑΩΚΑΙΚΕΧ

in altero latere ΕΠΛΩΧ
 ΦΥΛΑΖΑΡ

Φύλαξ subesse credit Ianssenius.

7369. c.

In gemma cum Iove Serapide in collectione B. Hertzii n. 128. (Catal. p. 9.).

Ω Λ Ο

7370.

In iaspide nigra collectionis Stoschianae; repraesentatur concha marina, ex qua prodit asinus; adest caduceus alatus; descripsit Tölken Verzeichn. der ant. Denkmäler im Antiquar. d. K. Mus. zu Berl. p. 423. n. 500. Panofka Gemmen mit Inschr. Tab. I. 48.

ΣΜ

Μέμνον ut explicat Panofka, acute coniciens, asini, quem Graeci cunctatorem sive μέμνονα appellabant, imagine ad nomen possessoris alludi. Eandem imaginem eidem nomini additam exhibet patera picta ap. Panofka Griech. Eigennamen mit Καλός p. 59.

7370. b.

In chalcedonio collect. Petrop., taurum repraesentante. Köhler. Opp. III. p. 72 sq.

€ P

Cf. Lessing. Antiq. Briefe. Vol. I. p. 278.

7370. c.

In achatonyche collect. Stosch. in quo leo gradiens; descripsit Tölken Verzeichnifs p. 401. n. 1.

Γ P C

Subsunt nomina, ut in sarda, in qua pastor caprum trahit ap. Gorium (Inscr. Etrusc. T. I. Gemm. Tab. III. 5. cf. p. LI.) ὍΤΜ, in gemma apud Fulv. Ursin. Imag. tab. 126: ΤΦΘ et multis aliis.

7371.

In gemma apud pharmaceutam Armenium Petrum Constantinopoli; repraesentatur caput femineum velatum; citat Comes de Clarac Catal. des artist. de l'antiq. p. 270.

⌘

Monogramma litteris A Θ P compositum.

7372.

In gemma collectionis Choiseul-Gouffier, in qua repraesentatur Fortuna stans; citat Comes de Clarac Catal. des art. de l'antiq. p. 270.

⌘

Monogramma litteris EMP compositum.

SECTIO QUINTA.

VASA FICTILIA.

In adornandis vasorum fictilium inscriptionibus eum ordinem secuti sumus ut, tota materia in duas partes divisa, altera parte inscriptiones litteris vetustioribus insignes altera titulos litteratura Ionica scriptos complecteremur. Atque in priore quidem parte, inscriptionibus quibusdam in fronte positus, cum quibus comparari possunt quas item ex vasculis desumptas in titulis antiquissima scripturae forma insignioribus Vol. I. n. 5. 7. 33. occupavit Boeckhius, reliquas pro argumento pictorum ita disposuimus, ut, sepositis vasis iis, in quibus nomina figulorum et pictorum apparent, primum mythologica i. e. ad deorum dearumque historiam pertinentia exponeremus:

Cap. I. Iupiter, Iuno, Neptunus, Nereus, Thetis, Minerva, Mercurius, Vulcanus, Apollo et Diana, Ceres et Triptolemus, Bacchus et Bacchica, dii inferi, Gigantomachia, Aurora, Victoria;

deinde heroica:

caput II. Hercules, Iliaca, Thebana, Argiva, Attica cum Theseo et Amazonibus, varia.

Sequuntur argumenta historica in cap. III. Croesus, Arcesilaus, Alcaeus et Sappho, Anacreon;

hisque agonistica, sacerdotalia, nuptialia, symposiaca, domestica subiunximus, denique titulos figulorum pictorumque composuimus, quorum agmen claudunt inscriptiones vasculorum rariores et notationes figlinae: quibus in notationibus quum nonnulla litteratura Ionica scripta essent, statim profligavimus, non operae pretium esse rati exempla pauca in alteram partem transferre seiuncta a reliquis. Similisque ordo a nobis servatus est in altera parte, quae titulos litteratura Ionica scriptos complectitur in qua item a mythologicis ad heroica progressi sumus insertis iis repraesentationibus, quae in allegoricam ut aiunt sententiam compositae sunt, deinceps ea, quae ad res ephedorum vitamque communem pertinent, postremo titulos figulorum et pictorum possessorumque ac si quae sunt notationes singulares, exposuimus.

Titulos vasorum, quum typis non possent bene reddi, tabulis lapideis inscribendos operique nostro subiungendos curavimus, non omnes sed eos tantum, quorum accurata cognitio ad studium epigraphicum non prorsus inutilis esse videbatur.

INSCRIPTIONES VETUSTISSIMAE PRAESERTIM DORICAE.

7373.

In cratere prope Capuam reperto fig. nigr., collectionis Hamiltoni, nunc in museo Brit. n. 559.; repraesentatur venatio apri. ed. D'Hancarville Antiq. etc. gr. et rom. tirées du Cabinet de Mr. Hamilton T. I. tab. 24. 25. p. 157. Cf. T. III. p. 206. not. 176. (Collect. des vases de Mr. le Chev. Hamilton T. I. tab. v.). Unde repetierunt Lanzi Saggio di lingua etrusca T. I. p. 112 sq. tab. IV. n. xv. (cf. Lanzi Real. Galleria di Firenze c. 15. p. 161. Vasi antichi dipinti Dissert. I. p. 46. 56.) Dubois Maisonneuve Introd. à l'étude des vases ant. tab. XXVII. Inghirami Mon. etc. Vol. V. tab. LVI. Müller. Denkm. a. K. I. 18, 95. Inscriptionem repetiit Rose Inscr. Gr. vetust. tab. IV. fig. 2, 1. p. 26. Citarunt Winckelmannus Hist. de l'art. T. I. lib. III. c. 5. p. 282. Hamilton Coll. of engravings from ancient vases published by Tischbein p. 15. 17. Millin Peintur. de vas. ant. T. I. Introd. p. XIV. O. Jahn Vasensammlung des Königs Ludwig p. CXLVII etc.

Πολύδας. Ἀντιφάτας. Πολύφας. Εὐδωρος. Πάντιππος. Πολύδωρος.

Rosius expressit ANT {ΦΑΤΑΜ et ΠΟΛΥΘΑΜ, correctam utriusque nominis littera finali. In priore nomine littera M ad similitudinem elementi H accedit incuria pictoris; in altero nomine prius crus litterae M evanuit.

Vasculum simillimum ei, quod a Dodwello Corintho reportatum inter titulos antiquissima scripturae forma insigniores Vol. I. n. 7. repetiit Boeckhius. Ut illic, ita in hoc nostro vase patet insigne aliquod heroum facinus describi, qualis Erymanthii et Calydonii apri strages fuit. Scriptura in utroque vase eadem est, eadem dialectus Dorica. Accedit stilus picturae suppar. Unde sunt, quibus etiam vas nostrum originis esse Corinthiae videatur (Abeken Annali dell' Inst. arch. Rom. Vol. VIII. 1836. p. 309 sq. Raoul-Rochette ibid. Vol. XIX. 1847. p. 249.) Sed non opus est ut statuamus Corintho vas petiitum esse; potest enim esse ex oppido quodam Magnae Graeciae, ubi figuli Corinthii artem exer-

cebant. Ex nominibus heroum Antiphates notum est; eo nomine habetur rex Laestrygonum in Odys. X. 114. indeque Hancarvillius Italicam quandam venationem effingi statuit, consentiente Duboisio, qui annotat: „Ce roi des Lestrygons était venu de Sicile pour s'établir dans la Campanie vers Nola, où le vase a été découvert.” Cui sententiae subscribere non poterit qui paulo iudicare cautius consueverit. Nec lubet immorari in commentis Hancarvillii, qui retractata interpretatione de Italica venatione proposita fabulam venationis Calydoniae hieroglyphica quadam ratione repraesentari putavit. Capuae vas fabricatum esse probaverit aliquis etiam ex eo, quod in capite muliebri votivo ex eadem fere regione ut videtur reportato incisae sunt nomina ΜΟΥΔΔΥΛΟΓ ΜΟΠΠ>ΤΙΑΠ, unde apparet Polydorum et Pantippum, qui hoc in vase laudantur, vel cognomines olim in templo quodam votum solvisse dedicato capite muliebri. Vide n. 8520.

7374.

In vase Caere (Agyllae) reperto, in museo Vaticano; repraesentatur venatio apri, quem ad sinistrum aggrediuntur venatores quatuor, quorum tribus idem vocabulum superscriptum est; ad dextram praesto sunt tres alii venatores quibus quartus succurrit eques; editum est in Museo Gregoriano P. II. Tab. XVII. 2. Citavit Abeken Annali dell' Inst. arch. Rom. Vol. VIII. 1836. p. 310. not. 1. Otto Iahn l. l.

Πολύφάμος. Φίον. Φίον. Φίον. Δίων. Χάρων. Πολύστρατος. Κόραξ.

Vas eiusdem originis est, cuius est illud quod n. 7373 exposuimus. Vocabulum ter repetitum pro imperativo verbi *ίέναι* habuit Secchius Comment. de inscript. monument. Corinth. Similiterque Braunius Annal. Inst. arch. Rom. 1848. p. 373. interpretabatur *ίτον*. Male. Videtur forma reconditior esse interiectionis, *ιώ*, cuius usus est in venatione (Xenoph. Venat.

VI. 17.) Interiectiones in vasculis habentur n. 7655. *εῖα, εῖσῖ*; n. 7526. *φεῦ ὀττοττοτοῦ*; n. 7571. 7635. 8038. *ἐλελεῖ*. 7892. *αἰῶ* (cf. 6291. b.). Nisi putes esse *Φίον*, i. e. *ίόν*, ut si quis dicat *ίόν δός*; sagittam da. *Κόραξ* nomen equi redit n. 7379. Abekenius dedit *ΦΟΡΑΕ*.

7375.

In amphora fig. nigris prope Marcianum in Etruria interiore reperta, nunc in museo Berolinensi; repraesentatur venatio Calydonia (Pausan. VIII. 45. 4.) cf. n. 8139. 8185. 7382. Hom. Il. IX. 543. Apollod. I. 8. 2. Ovid. Met. VIII. 300. Philostr. iun. 15. Hygin. fab. 174. Welcker Zeitschr. p. 125 sqq.: tres iuvenes cum cane hastis aggredientes aprum, sub quo Ancaeus prostratus iacet; illinc tres alii iuvenes invadentes, quorum primus Castor audit, tertius Iolaus; in altera parte cursus equestris quattuor iuvenum; infra tres ordines sunt, in quibus animalia varia, Sirenae, tigres, hirci; descripserunt Levezow Verzeichn.

102 PARS XXXIX. INSCRIPTIONES INCERTORUM LOCORUM.

d. ant. Denkm. im Antiq. d. K. Mus. zu Berlin p. 82. n. 524. Gerhard Berlins antike Bildwerke n. 524. edidit Gerhard Etr. u. Kampanische Vasenbilder tab. x. 1. 2. 3. 4. Citat Kramer über den Styl und die Herkunft der griechischen Thongefäße p. 63. Gerhard Auserl. Vasenb. III. p. 155. n. 10.

[M]ελέαργος. Πηλεύς. Ἀγκᾶος. Κάστωρ. Ἰόλαος.

In altera parte infra equos: [Μένιπ]πος. — — ἰδης. M - - -

Forma Ἀγκᾶος p. Ἀγκᾶϊος ex vetere Aeolismo est Ἀκταίων p. Ἀκταίων n. 8431. Vas originis Ionicae resedit (cf. Elem. epigr. Gr. p. 56.). Similis forma videtur esse.

7376.

In vase prope Caere (Agyllam) reperto, fig. nigr. nunc in museo Berolinensi; repraesentatur Achilles cum Memnone pugnans; sub ansis Sirena, et in altera parte Sirenae addita videtur pernix; infra picturas primarias series est animalium, in margine inferiore vasis denique flores et sphinges duae; editum est Monum. ined. Inst. arch. Rom. Vol. II. tab. XXXVIII. B. descripserunt Gerhard Neuerworb. Denkmäler d. K. Mus. zu Berlin. I. p. 1. n. 1580. Abeken Annal. dell. Inst. arch. Rom. Vol. VIII. 1836. p. 310 sq. O. Jahn Vasensammlung d. K. L. CXLVII.

Ἀχιλλεύς. Μέμνων.

Scriptura antiquissima est. Nota litterae E formam, quae parum discedit a forma Β in monumentis Corinthiacis obvia n. 7373. 7377.; unde vasculum originis esse Corinthiacae non immerito putatur. Cf. Raoul-Rochette Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XIX. 1847. p. 249.

7377.

In vase prope Caere (Agyllam) reperto, fig. nigr. in museo Gregoriano; repraesentatur Hector cum Aiace pugnans; Hectori adstat Aeneas; argumentum ex Iliade adumbratum liberius, sicut in pictura arcae Cypseli (Pausan. V. 19.); in parte aversa repraesentantur duo heroes pugnantes inter se, ut de bello flagrante, non de monomachia Hectoris et Aiace cogitari possit; editum est Monum. ined. Inst. arch. Rom. Vol. II. tab. XXXVIII. A. descripsit Abeken Annal. dell' Inst. arch. Rom. Vol. VIII. 1836. p. 306 sqq. denuo editum est in Mus. etr. Gregoriano P. II. tab. I. 3. Citat Iahn l. l.

Αἴας. Ἑκτωρ. Αἰνέας.

Litterae sunt vetustissimae eaeque in aliis monumentis Corinthiacis obviae. Vasculum haud dubie originis Corinthiae est. Cf. Raoul-Rochette Annal. dell' Inst. arch. Rom. Vol. XIX. 1847. p. 249.

7378.

In vase Capuae reperto in museo Neapolitano; repraesentatur quadriga equis albis et atris, quam praecedit bellator armatus; iuxta equos duo bellatores armati; pone alia quadriga, in qua bellator et auriga; ad ansas sirena; in parte aversa eques cum hasta, equi duo, cornix, deinde duae quadrigae, quarum alteri adstat cornix; infra in zona totum vasculum ambeunte quater arietes et pantherae; supra ansas utrinque binae cornices; descripserunt Gerhard et Panofka Neapels ant. Bildw. I. p. 324. n. 145. Citant Gerhard Rapp. Volc. p. 174. n. 672*. et Kramer Über den Styl u. die Herkunft der bem. gr. Thongef. p. 53.

Initio Gerh. MAMVQVΘ, Kramer MAMYQVΘ male mulcata sunt ab restauratore. Gerhardus suspicatur ΚΒΤΟΡ esse i. q. ΒΒΚΤΟΡ, Kramer nomen ΚΕΤΟΡ retinendum putat. Prius probabilius est. Hoc nomen ΒΒΚΤΟΡ nunc bis positum culpa restauratoris, ut videtur. Alterum nomen legas MOMAΔΒΗΒΜ, Μενέδαμος. Ad equos alterius quadrigae nomina duo restaurata sunt: horum in altero agnoscas ΜΟΦΥΑΛ i. e. Γλαῦκος, quod equi nomen potest esse. cf. ad n. 7379. Ad bellatores denique in quadriga stantes pertinere videntur nomina ΜΟ+ΟΛVQVΘ i. e. Εὐρύλοχος, et ni fallor, ΗΟΞΠΞΘ i. e. Ἴπ(π)ίων. Ultimatum nomen Gerhardus legebatur ἑποπνύξ. Ceterum hoc quoque vasculum originis Corinthiae videtur esse. Conf. n. 7373. 7376. 7377.

7379.

In cratere prope Caere (Agyllam) reperto, collectionis Campana, Romae; repraesentatur Hector Priamo et Hecubae valedicens, adsunt Cebriones Hectoris auriga, duae feminae, quarum altera scutum tenet, ante quadrigam; iuxta Cebrionen alius heros Troianus Hippomachus ad duas mulieres conversus; deinde alius heros Deiphobus in equo albo sedens, alius equus albus sequitur, cui ad latus incedit bellator; his praevolat avis; denique Polyxena et Cassandra; in parte aversa equites; descripsit Gerhard Archaeolog. Zeitung 1846. n. 43. p. 302 sq. unde citat Raoul-Rochette Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. XIX. 1847. p. 249. not. 6. Gerh. Auserl. Vasenb. III. p. 81. ubi nominibus additum est *Φακαβα*. Cf. Mommsen Unterit. Dial. p. 35.

Αἰνώ. Κ[υ]ανίς. Κόραξ. Πριάμος. Ἐκτωρ. Ἰππόμαχος. Κεβρίονας. Ξάνθος. Δαΐφοβος. Πολυξένα. Κ[α]σάνδρα.

Nomina duo priora feminarum incerta sunt. Κόραξ et Ξάνθος nomina sunt equorum. Nomen equi Κόραξ habetur etiam 7374. Praeterea nomina equorum in vasculis obvia sunt haec: Γλαῦκος 7378. Ξάνθος, Ἀργῆς 7380. Ξάνθος, Βαλῖος 7381. Λάμπρος 7528. Λάμπρος, Φαέθων 7529. Ἀρίων, Πέρκος 7643. Καλ-

λιφόρα 7711. Καλλιφόρα, Φάλιος 8154. Σῆμος, Καλλιφόρα, Καλλικόμη, Πυροκόμη 8155. Κύλλαρος 8157. (cf. 7378.). Ὀχμμος, Γοργῆς 8239. Cf. ad n. 7283 et O. Jahn Arch. Aufs. p. 140. In forma Κεσάνδρα ne haereas: εἰ est Α. Litterarum forma et dialectus docent vasculum originis esse Doricae.

7380.

In vase Vulc. collect. Principis de Canino, nunc in museo Berolinensi; repraesentantur bellatores quum pedites tum equites ad pugnam properantes; supra sunt animalia affabre picta; descripsit Princeps de Canino Museum étrusq. tab. 2141. cf. Gerh. Rapport. Volc. not. 48 b. 742 b. Neuerworb. Denkm. II. n. 1648. Citat Kramer Über den Styl und die Herkunft der gr. bemalten Thongef. p. 62. Jahn Vasensamml. CXLVII.

In his certa sunt Εὔμαχος et Ξάνθος, hoc alterum equi nomen (cf. n. 7379.). Quid litteris ΟΡΟΙ subsit nescio; illud scio, Δῶρες quod primus editor exsculpsit, nihili esse. In medio nomine superioris lineae Δαϊκός inesse putabat Gerhardus. Sub-

esse videtur potius ΑΓΑΝΟΡ, Ἀγάνωρ. In altera linea primum nomen est in -ας desinens; deinde fortasse ΜΑΛΙΑ, Ἀργῆς (equi nomen?) Ξάνθος videtur nomen equi esse, ut n. 7379. 7381. Vasculum Doricae originis est, fortasse Corinthiae.

7380. b.

In lecytho fig. nigr. Carysti in insula Euboea reperta, quam in insula Naxo apud Serpetti vidit Raoul-Rochettus; repraesentatur bellator sinistrorsum incedens, praecedente equite; descripsit Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 6. 7. not. 1. tractavit Letronnius Revue archéol. III. p. 380 sq. cit. Iahn. l. l. p. XXVI, CXLVII.

Ἰπποιάτας.

Ἰππόστροφος.

Nomina voce ἵππος composita in memoriam revocare Euboeae ἰπποβότας (Herodot. V, 77.) putat Raoul-Rochettus, quem eo nomine notavit Letronnius, qui primus nomina recte legit. Ἰπποιάτας est i. q. Ἰππίατρος, ut bene monet Letronnius;

videtur *ιάτας* forma Dorica esse pro *ιατήρ*; itaque Ἰπποιάτας nunc nomen proprium est hominis. Ἰπποβότας legit Iahn. Alterum nomen Ἰππόστροφος a Letronnio apte comparatur cum nomine Ναύστροφος.

7381.

In vase Vulc. fig. nigr. et violac. collectionis Durand; repraesentatur praeparatio bellica. Descripsit de Witte Cat. Durand n. 394; edidit Gerhard Auserles. Vasenb. III. tab. cxc. cxci. 1. 2. Cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 185. not. 742. a. Kramer Über den Styl und die Herkunft der griech. bemalten Thongef. p. 61 sq. Arch. Int. Bl. 1856. p. 50. Iahn. l. l. p. CXLIX.

Δημόδοκος. Ἰππολύτη. - - ξίς. Τοξ[ότης]. Κλυτώ. Περίφας. Πόλυβος. Γλαῦκος. Ξάνθος. Β[α]λῖος.

Scriptura est fere Dorica, dialectus Attica. Ξάνθος et Βαλῖος nomina sunt equorum. Ita vocabantur equi Achillis Iliad. XVI. 149. Cf. ad n. 7379. In alphabeto, in quo + est ξῖ, offendit usus X p. Ψ i. e. χῖ unde de lectione ΤΥΧΙΣ dubitari potest, videndumque ne subsit ΞΕΥΧΙΣ, Ζεῦξίς. Gerhardo sagittarius κλυτότοξος Paris est; Periphās Hector, Polybus Priamus, femina cum sagittario colloquens Hecabe, puer nudus Astyanax, Glaucus Lycius ex sociis Troianorum. Haud scio an non

recte. Nomen Polybus sane regibus multis convenire potest; etiam Periphās, quod nomen redit in vasculo Hippodamiae sortem repraesentante, aptum videri potest quod comparatur cum nomine Πολύφας (n. 7373.), ut pro epitheto haberi possit. At nou est cur talia ad mythos nobis cognitos referamus omnia. Verum videtur nomen Κλυτώ (cf. n. 7459.) feminae appictum. Nomen alterius equi Gerhardo videtur esse ΧΡΟΜΙΟΣ, vix recte. Iahn.: Τοξεύς et Ῥόπιος.

7382.

In amphora Vulc. fig. nigr. alb. et violac. collectionis Pr. de Canino, nunc in pinacotheca Monacensi; repraesentantur gryps, quatuor tigres, cycnus, duo cervi; deinde Atalante a Meleagro caput apri accipiens (Apollod. I. 8. 2.), adstantibus una femina

et tribus viris; post Meleagrum Peleus armatus qui femori inscriptum nomen gerit (cf. n. 8085.) comitantibus duobus viris; utrinque bini leones; in altera parte Iuppiter Typhonem fulmine occidens; denique undecim ephēbi equites: descriptum est in Mus. étrusq. p. 53. n. 530. Catal. di scelte antichità etrusche cet. p. 59. n. 530. Réserve étrusque, grands vases, p. 17. n. 60. edidit Gerhard Auserl. Vasenb. III. tab. CCXXXVII. Cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 154. n. 418. Repetiit Stuart. Arch. Brit. Vol. XXIII. p. 170. Kramer Über den Styl und die Herkunft der gr. bem. Thongef. p. 61. O. Iahn Vasensammlung etc. p. 38.

Ἀταλάντη. Μάσφος. Πηλεύς. Κλυτίος. Ζεύς.

Mopsus venator ille Calydonius et Argonauta est cuius meminerunt Hesiodus Sc. 181. Apoll. Rhod. I. 18. Ovid. Metamph. VIII. 316. Lectio ΜΓΟΦΣΟΣ aut (ut Stuartus habet) ΜΗΟΦΣΟΣ prava est. Nova forma Μάσφος p. Μόσφος; ex qua colligi potest derivatam vocem esse a verbo μάω, ut annotat A.

Feuerbach Annal. dell' Inst. arch. Rom. T. XV. p. 249. Clytī Argonautae mentionem facit etiam Apollon. Rhod. I. 86. De venatione Calydonia cf. n. 7375. 8139. Dialectus Ionica est, ut n. 7381. unde de origine operis existimari potest. Cf. n. 7383.

7383.

In cantharo Vulc. fig. nigr. in museo Berolinensi; repraesentantur Achilles et Patroclus Thetidem convenientes, quae filio suadere videtur, ne ad bellum proficiscatur: adsunt Ulysses et Menelaus legati tanquam obsidem adducentes Menestheum; itaque repraesentari videtur Achillis profectio ex insula Scyro, ubi ex iussu Pelei degisse dicitur, quo Lycomedem ulcisceretur ob mortem Thesei. (Paus. I. 17. 6. Plutarch. Thes. 32. 35. Philostr. Heroic. p. 206.). In altera parte Hercules stricto gladio cum Centauris pugnans tribus, quorum duo truncos arborum tenent, tertius saxum pro armis habet: descripsit Gerhard Neuerworb. Denkm. n. 1588. edidit idem Etrusc. et Kampan. Vasenbilder Tab. XIII. 1—3. cf. Auserl. Vasenbilder T. II. p. 126 sq. III. p. 122.

Μενεσθεύς ὀδῆ. Ὀλυτεύ[ς]. Πάτροκλος. Ἀχιλλ(λ)εύς. Θέτις. Μενέλεως. Ὑλαῖος. Πετραῖος. Ἡρακλῆς. Ἄσβολος.

Forma nominis Ὀλυτεύς p. Ὀδυσσεύς redit n. 7697. 7699. 8185. 8208. Similis forma Ὀλυσεύς habetur n. 7697. Videtur ex Sicilia derivanda esse. Vide O. Müller Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. IV. p. 377 sq. qui comparat formam ex monumento Siciliensi petitam Οὐλίξου τουτέστιν Ὀδυσσεύς (Plutarch. Marcell. 20.). E scarabaeis praeterea Gerhard. adstruit formas VLVSE et VLVΣ quas tamen pro decurtatis habueris. Haec forma nominis Ulyssis Italiam originem prodit; reliqua Attica sunt, quo pertinet inprimis ὀδῆ additum nomini Menesthei ad cele-

brandam gloriam Athenarum. In nominibus alterius picturae scriptum puta ΣΟΙΑΙΥΗ, quo nomine Centauri vita significatur (cf. Stat. Theb. V. 539.); cum nomine Πετραῖος conferri potest Ὀρειος (Pausan. III. 18. 9. Ἡρακλέους πρὸς Ὀρειον Κένταυρον μάχη). Centaurus Ἄσβολος habetur Hesiod. Scut. Herc. 185. (cf. Tzetz. Chil. V. 22.); est proprie fuliginosus; quod enim Gerhardus nomen olim de iactatore explicavit, ut ἄσβολος sit i. q. ἄβολος, i. e. πολυβόλος, iam dudum ipse reiecit. Nomina eadem Centaurorum redeunt n. 8185. tit. c.

CAPUT PRIMUM. MYTHOLOGICA.

7384.

In vasculo Aeginae prope templum Minervae reperto, fig. flavis, nunc Monaci. Repraesentatur Europa in tauro insidens. Ed. Iahn Beschreibung der Vasensammlung König Ludwigs n. 208.

Ζεύς.

7384. b.

In amphora Athenis reperta, nunc in Britannia. Iuppiter et Victoria alata Iovi libans, in parte aversa Iuno et Hebe. Ed. Stackelberg Gräber der Hellenen Tab. XVIII; repetierunt Lenormant et I. de Witte Elite des monum. céramogr. I. p. 28. tab. XIV. Panofka Bilder des ant. Lebens Tab. XIII, 6.

Νίκη. Ζεύς.

7385.

In amphora Volc. fig. flav. in museo Vaticano. Iuppiter Aeginam rapiens; in parte aversa mulieres Asopo factum narrantes; sub pede vasis monogramma ΑΛ. Edita est in Museo Etr. Gregoriano P. II. tab. xx, 1. De fabula vid. Panofka Zeus und Aegina Berlin 1836.

Ἄσωπός. Ζεύς. Αἴγινα.

7386.

In patera fig. flav. in museo Monacensi (n. 356 p. 102 ap. Jahn Beschreibung der Vasensammlung des K. Ludwig). Iuno cum sceptro. Ed. Thiersch. Acta Acad. Monac. Cl. hist. philol. Vol. IV, 2.

Ἥρα.

7386. b.

In vase fig. nigris collect. Torrusio Neapoli. Repraesentantur ἐρώμενος et ἐραστής, cui adscriptum nomen est litteris intrasis; inest etiam gallus. Descripsit Minervini Bull. arch. Napol. V. p. 18.

Γανυμήδης.

7387.

In amphora fig. rubr. collect. Feoli. Neptunus gradiens. Descr. Campanari Vasi della coll. Feoli n. 6. p. 25 sq. Ed. Gerhard Aus-erlesene Vasenbilder T. I. Tab. XI.

Ποσειδῶν.

7388.

In vase Siciliensi fig. flav. in museo Vindobonensi. Neptunus correpta rupe gigantem adortus. Edd. Laborde Collect. des vases du Comte de Lamberg T. I. tab. XLI. Millingen Anc. uned. monum. VIII. Dubois - Maisonneuve Introd. à l'étude des vases Tab. LXXXIV. O. Müller Ant. Denkm. tab. XLIV. n. 208. Descripsit Arneth Das K. K. Münz- und Antiken-Kabinet. Wien 1846. p. 13. n. 67.

Ποσειδῶν.

Ἐφιάλτης.

Καλὸς in scuto gigantis.

7389.

In vase Volc. musei Vaticani. Neptunus gigantem rupe correpta ingrediens (cf. 7388.). In pede vasis notatio haec ϩΓΞ. Editum est in Museo Gregoriano P. II. tab. LVI. 1.

Ποσειδῶν.

Ποσειδῶν.

Καλός.

7390.

In amphora fig. nigr. Neptunus cum femina in quadriga. Descripsit Brøndsted A brief descript. of thirty-two vases discov. at Vulci cet. p. 66. n. 29. Cf. Panofka Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. IV. p. 375 sq.

Ἀφροδίτης. Ποσειδῶνας. Πυδοκλῆς καλός.

Broendstedius pro voce ΑΦΡΟΔΙΤΕΣ desideravit ΑΜΦΙΤΡΙΤΕΣ, monente contra Gerharo (Aus-erlesene Vasenb. I. p. 46.) deam in quadriga Neptuni collocatam esse Venerem Libitinam in lucem reportatam. Nomina secundo casu posita sunt, ut alias

(Gerhard. Rapp. Volc. p. 183. not. 737. O. Jahn Beschreibung der Vasensammlung cet. p. cxv. n. 839.) Intelligitur εἰκῶν. Cf. n. 7419-23. 7574. 7590. 7618. 7619. 7632. 7659. 7683. 7687. 8151.

7391.

In vase fig. flav. collectionis Principis de Canino, nunc in museo Vaticano; Neptunus Aethrae superveniens (Paus. II. 33. 1.); descripserunt Pr. de Canino Mus. étr. p. 147. n. 1610. Catal. di scelte antichità étr. cet. p. 157. n. 1610. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII p. 254. Gerhard Rapp. Volc. not. 928. Arch. Intell. Bl. 1857. p. 70. edidit idem Auserles. Gr. Vasenbilder T. I. tab. XII. p. 51. Nunc editum est etiam in Mus. étr. Gregoriano P. II. tab. XIV. 1.

Ποσειδῶν.

Αἴθρα.

7391. b.

In vase Nolano fig. rubr. collectionis Durand. Neptunus laureatus stans; in parte aversa Amymone Neptunum respiciens (cf. n. 7805.); descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 207.

Ὁ παῖς καλός.

7391. c.

In vase fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Neptunus et figura muliebris, ut putatur, Hebe; descriptum est in Réserve étrusque, pet. vases à fig. jaun. p. 18. n. 9.

Καλός.

Καλή.

7392.

In amphora fig. nigr. collectionis Pr. de Canino. Minerva sedens, ad dextram Neptunus et Amphitríte, ad sinistram Mercurius et Vesta; in parte aversa Nereides. Descripsit I. de Witte Cat. étr. n. 66. Cf. Réserve étr. p. 17. n. 3.

Πεδιεύς καλός.

Idem Pedieus redire videtur n. 7751.

7393.

In fragmento cylicis fig. flav. collectionis Ducis de Blacas. Nereus in piscem desinens cum tridente; edidit Panofka Musée Blacas tab. xx. citat Gerhard Auserlesene gr. Vasenbilder T. I. p. 37; descriptum est in Gerhardi Hyperb. röm. Studien I. 195.

Νηρε[ύς].

7394.

In hydria fig. nigr. collectionis Principis de Canino. Peleus Thetidem corripens. (cf. Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. IV. p. 94.) Descripsit J. de Witte Cat. étr. n. 133.

Θέτις καλή.

7395.

In vase fig. rubr. collectionis Durand nunc in museo Britannico. Peleus Thetidem rapiens (cf. n. 7394.); in parte aversa Nereus barbatus sedens, Mercurius accurrens raptam filiam nuntians. Descripsit I. De Witte Cat. Durand 378. edidit Gerhard Auserlesene Vasenb. III. tab. CLXXVIII. CLXXIX. Cat. Vas. Mus. Brit. 828*.

Θέτις. Νηρεύς. Ἑρμῆς. Καλὸς Φεΐδων.

Phidon est is quem celebrari voluit aut qui fecit picturam aut qui faciendam curavit.

7396.

In vase fig. flav. collectionis Durand. Peleus Thetidem rapiens ad aram ardentem (v. R. Rochette Mon. inéd. Achilléide p. 16. coll. Ann. d. Inst. arch. Rom. Vol. IV. p. 94.); in externo Vulcanus per Bacchum ducitur in caelum; ex averso quattuor satyri saltantes persequuntur feminas duas. Descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 379. repetiit Duc de Luynes Vases peints cet. tab. XXXIII. XXXIV. citat Gerhard Auserl. Vasenb. III. p. 68. not.

Πηλεύς. Θέτις.

7397.

In cylice fig. flav. collectionis Basseggio; a) Peleus Thetidem rapiens, utrinque Nereides perterritae (cf. n. 7394—7396.); b) in altera parte quattuor Nereides, in media arbor. Descripta est in Catal. of greek and etruscan vases by Basseggio p. 13. n. 82. Splendid collection of greek and etruscan vases formed by Signor Basseggio, of Rome, p. 10. n. 30. edidit Gerhard Auserlesene Vasenb. III. tab. CLXXX. CLXXXI.

a) Πηλεύς. Μελίτη. b) Ὁ παῖς καλός.

Melite nomen est Nereidis.

7398.

In cylice fig. rubr. collectionis Principis de Canino, nunc Monachii. Peleus Thetidem rapiens, utrinque Nereides tres ad dextram, duae ad sinistram, qua parte ara ardens (cf. ad n. 7396.); in parte aversa 1) duo ephēbi nudi et homo barbatus, 2) ephēbus hedera coronatus, scyphum ori admovens, ex adverso homo barbatus lyram tenens, 3) alius ceras tenens et ephēbus nudus utrem portans; in interiore parte Silenus utrem tenens, unde vinum transfusus est in craterem magnum. Descripserunt J. de Witte Cat. étr. n. 135. et O. Jahn Beschreibung cet. n. 331. cf. Réserve étr. coup. à fig. j. n. 14. Citat Gerhard Auserlesene Vasenb. III. p. 68. not. Tractat Panofka Eigennamen mit καλός p. 32 sq.

Χορῶ. Καλύκα. Πηλεύς. Θέτις. Ἐρατώ. Ἴρισία? Κυματοθή.

1. [Δωρ]έθεος, καλός· ναυχί [κ]α[λ]ός.

2. Καλὸς Ἐπέλειος· καλός.

3. Θεόδωρος καλός. ὁ παῖς καλὸς ναυχί.

Σιλανὸς τέρπων. ἡδὺς οἶνος. Καλὸς Ἐπέλειος.

Insunt formae Doricae. Ex nominibus Nereidum nova sunt Χορῶ et Ἴρισία i. e. Εἰρεσία. Nomen Καλύκη redit in bacchicis n. 7558. Κυματοθή forma productior est p. Κυμοθή, quae forma habetur n. 8158.

8354. Minus recte *Κυματοθέα* restituebat Welckerus *quō minus ΟΠΛΟΘΕΟΣ* legas, impedit quod *Η* deest. *Mus. Rhen.* 1859. p. 621. cf. Keil *Analect. epigr. et onomatol.* p. 171. In nominibus ephedorum hoc vase celebratorum *Ἐπέλειος* quod redire videtur infra n. 7819. incertum est. Dorotheus etiam alibi laudatur n. 7846. 7881. 7577 b. 7812. Quo loco

quō minus ΟΠΛΟΘΕΟΣ legas, impedit quod *Η* deest. Insolentius est *τέρπων* p. *Δυμὸν τέρπων s. τερπόμενος.* Aliter Iabnius, qui nomine *Σιλανός* silanum aquae profluentis significari putat. (Ficoron. *Cista* p. 25). *HOINOS* denique pro *ὁ οἶνος* videtur scriptum esse.

7399.

In oenochoe fig. nigr. Nolae reperta collectionis Pourtalès - Gorgier, Peleus Thetidem rapiens. Edidit Raoul-Rochette *Mon. inéd. Achill.* p. 9. tab. I. 1. repetiit Inghirami *Vasi fittili T. IV. tab. CCCLXXVII.*

In ductibus prope evanidis subesse videtur: *Πηλεύς* et *Θέτις*, si composueris ita: [ΓΕ]ΛΕΥΣ ΖΙΤΞΘ

7400.

In vase Clusino fig. flav. Peleus manu ducens Thetidem, ex adverso Chiron: in parte aversa homo calvus inter nymphas; editum *Mus. Chusin. tab. XLVI. XLVII.* repetiit Inghirami *Vasi fittili T. I. tab. LXXVII. LXXVIII.* Cf. Gerhard *Bullet. archeol.* 1831 p. 145. J. de Witte *Annal. del Inst. arch. Rom.* 1852. p. 123. Panofka *Mus. Blacas* p. 38. Eigennamen mit *καλός* p. 38.

Θέτις. Πηλεύς. [Χε]ίρων. Νικόστρατος καλός. Vasculum videtur pictum esse in gratiam Nicostrati cuiusdam (cf. n. 7555. 7562.) nuptias suas celebrantis.

7401.

In cylice fig. flav. Peleus Thetidem rapiens; in altera parte Nereides factum narrantes Nereo; in interno duo homines recubantes pateras tenentes et inter se colloquentes; edita est in *Mus. etrus. Gregoriano P. II. tab. LXXXIV. 1.*

Supra Thetidem *Καλή.*

Intus: *Καλός.*

7402.

In amphora fig. nigr. collectionis Principis de Canino, nunc in museo Britannico; Iuppiter in throno, cuius ex capite prosilit Minerva armata adstantibus diis. In parte aversa profectio ad proelium quatuor additis nominibus; priorem partem descripsit Gerhard *Auserlesene gr. Vasenbilder T. 1. p. 203.* (cf. *Bullett. d. Inst. arch. Rom.* 1859 p. 70). Utraque pictura edita est *Mon. inéd. Inst. arch. Rom. T. III. tab. XLIV. XLV.* explicante Henzenio *Annal. d. Inst. arch. Rom. T. XIV. p. 90 sqq.* repetierunt Lenormant et I. de Witte *Elite des mon. céramogr. I. p. 217. tab. LXV. A. Catal. Vas. m. Brit. n. 564.*

Ἡφαιστος. Ἥρα. Ποσειδῶν. Ἀπόλλων. Ζεὺς. Ἀθηναία. Ἰλείθυια. Καλ(λ)ι --. Καλλίας. Ἀνθιπ(π)ος. Ἐτέσπλος.

Scriptura *ΗΙΕΙΘΥΙΑ* (p. *ΕΙΕΙΘΥΙΑ*) redit n. 7403. In nominibus alterius picturae, quae argumentum historicum repraesentat, vix dubium est quin *Καλλίας* ad celebrem illam familiam Atheniensem pertineat, cuius scriptores mentionem faciunt. Aurigae nomen *Καλλι[κλῆς]* fuisse suspicantur Lenormantus et I. de Witte. *Iidem* extremum nomen *Ἐτέσπλος* recte legerunt. Illud nomen redire videtur n. 8198. Nomen *Ἀνθιππος* varia lectio est p. *Ἀντιππος* ap. Thucyd. V. 19. Panofka *ΑΝΘΙΠΟΣ* i. e. *Ἀμφιππος* legendum censet *Act. Acad. Berol.* 1848. p. 217. not. 2. sed illam formam tuetur *Ἀνθίππη* n. 8449. b.

7403.

In vase fig. rubr. collectionis Beugnot nunc in museo Britannico; repraesentatur Iuppiter in throno sedens, cuius ex capite prosilit Minerva armata; ad dextram Ilithyia etc., ad sinistram Vulcanus, Neptunus etc. sub pede vasis monogramma est ex *Λ* aut *A* et *M* compositum; edidit Gerhard *Auserlesene gr. Vasenbilder I. tab. III. IV.* repetierunt Lenormant et I. de Witte *Elite d. mon. céramogr. I. tab. LXIV. LXV.* descripsit I. de Witte *Catal. Beugnot n. 1. cf. Bullett. d. Inst. arch. Rom.* 1854. p. 12. *Cat. Vas. Mus. Brit. n. 741**.

Διόνυσος. Ποσειδῶν. Ἡφαιστος. Ζεὺς. Ἀθηναία. Ἰλείθυια. Ἀρτεμις.

De forma *Ἰλείθυια* cf. ad n. 7402. *pressum* habet *ΜΟ.ΞΟΞ.* Tertium ab initio nomen secundum *Ο* in nomine Neptuni formatum est *puta* scriptum fuisse *ΗΕΦΑΙΞΤΟΞ.* in speciem *Ω.* Nomen Bacchi Gerhardi tabula ex-

7404.

In vase fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; repraesentatur Minerva gigantem Enceladum caedens; cf. n. 7512. descriptum est in *Mus. étrus. du Pr. Luc. Bonap. p. 146. n. 1606. Catal. di scelte antichità etrusche cet. p. 156. n. 1606. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 253. Cf. Gerhard Rapp. Volc. n. 240.*

Ἐνκέλαδος. Ἀθηναία.

Cf. n. 7404. b. 7405.

7404. b.

In amphora Vulc. fig. nigr. collectionis Durand; repraesentatur Minerva Enceladum gigantem caedens; descripsit I. de Witte Catal. Durand n. 28. edidit Gerhard Auserl. Gr. Vasenbilder I. tab. VI. Picturam qua Minerva et Enceladus repraesentantur, repetierunt Lenormantus et I. de Witte Elite d. mon. céramogr. I. tab. VIII. Denno descripsit I. de Witte Catal. Bengnot n. 2. Cf. O. Müller Denkm. der alten Kunst II. tab. XXI. 229. Creuzer zur Gall. d. alten Dramat. p. 101. n. 127. qui falso legebat Ἀθηναίαι.

Ἀθηναία. Ἐνκέλαδος.

Cf. n. 7404. 7405.

7405.

In vase Vulc. fig. nigr. collectionis Durand; idem argumentum; descripsit I. de Witte Catal. Durand n. 29.

Ἀθηναία. Ἐνκέλαδος.

Cf. n. 7404. 7404. b.

7406.

In vase Rubis (Ruvo) reperto eoque mutilo, in quo repraesentatur Gigantomachia et in parte aversa pugna Bacchi contra Indos; descripsit Henr. Wilh. Schulz Ragguaglio delle principali escavaz. operate ultimamente nel regno di Napoli Rom. Estr. d. Bull. d. Inst. arch. Rom. 1841. 42. p. 74 sq. Bullett. 1842. p. 68.

Ἐνκέλαδος.

Cf. n. 7404—7405.

7407.

In vase fig. nigr. collectionis Durand; Minerva contra Gigantem pugnans; descripsit I. de Witte Catal. Durand n. 30.

Dixeris inesse nomen ENK[ΕΙΛΑΔΟΣ]. Cf. n. culo pinacothecae Monacensis, in quo Minerva Enceladum impugnat adscriptis litteris ΠΕΣΟΜΑ. Cf. 7404—7406. Sed litterae reliquae male pictae sunt, ut nihil certi definiri possit. Idem dixeris de vase O. Jahn Beschreibung etc. n. 473.

7408.

In amphora Nolana, in qua repraesentatur Minerva heroem adoriens; edidit Panofka Vasi di premio 1826 fasc. I. tab. VI. unde repetierunt Dubois - Maisonneuve Introd. à l'étude des vases ant. tab. XCIII. Lenormant et I. de Witte Elite des monum. céramogr. I. tab. IX. p. 15 sq.

Panofka heroem Martem putat esse; melius Lenormantus et I. de Witte qui pro Encelado habent. Inscriptio utriusque figurae imposita pessumdata videtur a pictore vetere. Καθίεναι verbum proprium est de iaciendis telis missilibus. Itaque Minerva putari potest introduci dicens καθίσει, bellator κ[α-

θή]μι. (cf. Gerhard Archaeol. Zeitung 1848. p. 351). Sed videndum tamen ne pictor Minervae appinxerit ΚΑΛΟΣΕΙ, heroi ΙΕΘΝΑΧ. Verba ad os figurarum picta etiam alibi reperiuntur. Conf. n. 7705. 7759. 7811. b. 7856. 7964.

7408. b.

In amphora fig. nigr. Romae; repraesentatur Minerva hastam vibrans contra heroem armatum (fortasse Gigantem) iamiam concidentem; pone quadriga, in qua deus et dea (fortasse Mars et Venus); supra est Hercules tripodem rapiens; edidit Gerhard Auserlesene Vasenb. III. tab. CXCIII.

Ὁ παῖς καλός.

7409.

In vase collectionis Hamiltoni; edidit Tischbein T. IV. 2. repraesentatur Minerva contra heroem pugnans.

Nihil certi definiri potest de litteris male pictis ΑΘΕΝΑΙΑ et ΕΝΚΕΙΛΑΔΟΣ; supra fuerit ΚΑΛΟΣ. (conf. n. 7429.). Fortasse intelligenda sunt nomina

7409. b.

In amphora Nolana repraesentatur Minerva stans codicillos scribens, ex adverso senex baculo innixus: quam picturam Lenormantus interpretatur de Minerva Palamedem artem scribendi docente; eamque interpretationem Dux de Luynes ex vase alio (Annal. III. p. 230. tab. XXVI. n. 6.) comprobare studuit. Edidit Dux de Luynes Vases peints cet. tab. XXXV.

Ὁ παῖς καλός.

7409. c.

In patera fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Minerva, ex adverso sacerdos; in externa duo sacerdotes ad aram Minervae; sub pede vasis sigla sunt. Descripta est Mus. étrusq. p. 99. n. 1014.

Καλ[ός]. [Κ]αλός. Καλός. Κ[αλός].

De corruptione litterarum cf. n. 7752. 7898 etc.

7410.

In vase Nolano fig. rubr. collectionis Durand; Mercurius cum caduceo; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 63.

Ἑρμῆς.

7411.

In vase Nolano fig. rubr. in museo Berolinensi; dea sceptrum tenens (fort. Iuno), confabulans cum Mercurio; descripserunt Levezow Verz. d. ant. Denk. p. 180. n. 849. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 246. n. 849. Panofka Mus. Bartold. p. 46. n. 31.

Ἑρμῆς.

7412.

In πύραμι reperio Clusii collectionis Pizzati, nunc Blayds Britanni; Mercurius Argum interficiens, dum aufugit vacca; edidit Gerhard Arch. Zeitung Berlin 1847. n. 2. p. 17 sq. tab. II.

Ἑρμῆς.

7413.

In amphora fig. nigr. collectionis Basseggio; nunc Londini in museo publico n. 580*. argumentum idem in parte aversa Hercules leonem strangulans; descripserunt Vinet Revue archéol. III. 1846. p. 310. O. Iahn Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1839. p. 21. Gerhard Arch. Zeitung 1847. n. 2. p. 17. not. 3; Birch denique et Newton in Catal. Vas. mus. Brit. I. 135.

Ἡρας.

Ἑρμῆς.

[Ἄργ]ος.

Ad genitivum Ἡρας intelligi potest εἰκὼν (cf. n. 7390.).

7414.

In hydria fig. nigr. collectionis Feoli, postea Magnoncour; Mercurius, ex adverso Maea coronam praebens; sub ansis animalia ut aries (cf. Ἑρμῆς κριοφόρος. Paus. IX. 22. 2. V. 27. 5. IV. 33. 5. II. 3. 4.), hircus, leo; descripsit I. de Witte Descr. des vases peints cet. de la collection de M. de Magnoncour p. 10. n. 10. ediderunt Gerhard Auserl. Gr. Vasenbilder I. tab. XIX. 1. (cf. Rapp. Volc. not. 254.) et Panofka Eigennamen mit Kalós Tab. II, 3.

M[α]ία.

[Ἑρμ]ῆς.

Καλὸς Καρύστιος.

Videtur vasculum victoris iuvenis nomine Ca- hibet ΚΑΙΝΣΤΟΣΣ, quasi Κάρυστος; in quo per-
rystii confectum esse. Nomen Gerhardi tabula ex- mutata sedes litterarum IO videtur.

7414. b.

In vase coll. Candelori, nunc Monacensi fig. nigr. Mercurius per aerem gradiens cum parvo Hercule. Edd. Micali Monum. Tab. LXXVII, 2. Panofka Eigenn. mit Kalós T. IV. 11. Descr. Iahn Vasensammlung des K. L. p. 199. n. 611.

Ἑρμῆς.

Ἡρακλῆς.

Καλὸς ὁ παῖς.

Χαῖρε σύ.

7414. c.

In cylice Nolana fig. rubr. Mercurius cum Apolline de lyra certans; in parte aversa Cecrops cum Herse putatur representari. Descripserunt Panofka Annal. d. Inst. arch. Rom. I. p. 290. II. p. 185 sq. Monum. ined. d. Inst. arch. I. tab. IX. Bröndstedt Voy. et Rech. dans la Grèce II. p. 299. Edd. Dux de Luynes Vases peints etc. tab. XXVII. p. 16. Lenorm. et I. de Witte Elite des mon. céram. I. p. 110. tab. XL.

Ὁ παῖς καλός.

Καλὸς ὁ παῖς.

Ὁ παῖς καλός.

Scriptum ΠΑΥΣ in vasis magnae Graeciae fre- vid. n. 7500, 7541, 7670. b., 7921, 7931, 7951,
quens (cf. Kramer Styl und Herkunft etc. p. 175.); 7968, 8006, 8009.

7414. d.

In vase Nolano fig. rubr. Mercurius barbatus prope craterem, in quo est inscriptio: Καλός. Descripsit I. de Witte Cat. Dur. n. 62.

7415.

In cylice fig. rubr. collectionis Principis de Canino nunc Berolini; Vulcanus bacchicus, in curru alato sedens, dextra cantharum, sinistra malleum tenens. Descripta est Mus. étr. de Luc. Bonap. p. 101. n. 1054.; ediderunt Gerhard Auserl. Gr. Vasenbilder I. tab. LVII. 1. (cf. Rapp. Volc. n. 256.), Lenormant et I. de Witte Elite des monum. céramogr. 1. tab. XXXVIII. p. 105 sq. denuo descripsit Gerhard Neuerw. Denkmäler cet. III. n. 1757; postremo ed. Panofka Gr. Eigennamen mit Kalós Tab. II, 11.

Ἡφ[α]ί[σ]τος κα[λ]ός.

In Mus. etr. editum est ΑΚΕΘΙΤΟΣ ΚΑ ΟΣ; in curru videns legit Κήφιστος Καλός. Cum Lenorm. apud Gerh. KNEOITOS ΚΑΙΟΞ; Panofka Bacchum puta fuisse ΗΕΦΑΙΣΤΟΣ.

7416.

In cylice Nolana fig. flav. et violac. in interno, rubr. in externo, collectionis Magnencour; Minerva et Vulcanus Pandoram adornantes (Paus. I. 24. 7. Plin. H. N. XXXVI. 1. 5.); in externo duo ephebi cum equo, fort. Castor et Pollux cum equo Cylaro etc. Descripserunt Panofka Bull. d. Inst. arch. Rom. 1829. p. 19. I. de Witte Descr. des vases peints cet. de M. de Magnencour p. 7. n. 9. Guigniaut Religions de l'antiq. tab. CLVIII. 603. c.; picturam internam edidit Gerhard Festgedanken an Winkelmann Berl. 1841. tab. I. Cf. Lenorm. et I. de Witte Elite d. mon. céramogr. T. II. pl. XXIII. (Extrait de la Revue archéol. 15 Déc. 1845.) p. 10. not.

Ἀθην[αί]α. Ἀνησιδώρα. Ἡφαιστος.

AΘENAA quamquam in lapidibus post Euclidem scriptis (cf. Vol. I. p. 234 A.) atque in vasis habetur (cf. n. 7671. 7619.), hoc loco videtur excidisse AI, et ultimum A pertinere ad nomen quod

sequitur. Ἀνησιδώρα epitheton est Cereris aut Telluris. Hesych. s. v. Etym. M. s. v. Plutarch. Sympos. IX. 14. T. VIII. p. 969. R. Paus. I. 31. 2. cf. Creuzer Melet. I. p. 26. Perperam commendatur nomen Ἀνησιδώρα (Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1849. p. 98 sq.).

7417.

In vase Siciliensi fig. rubr. repraesentatur Vulcani reditus in caelum (cf. Gerhard. Auserlesene gr. Vasenbilder I. p. 214. Welcker Nachtr. zur Aeschyl. Trilogie p. 300. Ulrichs Achaei fragm. p. 53 sqq.): praecedit Satyrus lyram pulsans, sequitur Bacchus respiciens Vulcanum in mulo sedentem; edidit Politi Illustr. sul dipinto in terra cotta di un Ercole ed Apollo e di tre altre figuline greco-sicule agrigentine 1829. (cf. Panofka Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1830. p. 170. O. Jahn Vasenb. p. 20.) repertierunt Lenormant et I. de Witte Elite des mon. céramogr. I. tab. XLVI. A. p. 140. Panofka Vasen mit Kalós Tab. III, 3. Cf. O. Jahn Vasensammlg. n. 780.

Διόνυ[σος] κα[λός]. Σ[ίμ]ος.

Panofka l. l. cf. p. 66. legit ΞΥΑ Μαρούας.

7418.

In stamno fig. rubr. Romae; repraesentatur Vulcani reditus in caelum, praecedit Satyrus, sequitur Bacchus; edidit Gerhard Auserlesene Gr. Vasenbilder I. tab. LVIII.

Ἡφαιστος. Διόνυσος.

Fuit haud dubie HE[ΦΑΙΣ]ΤΟ[Σ] et [ΔΙΟΝΥ]Σ[ΟΣ].

7418. b.

In cratere eximio Gelensi figg. rubris. Vulcanus cum Baccho et Satyris; sine inscriptionibus ed. Stackelb. Gräber der Hellenen Tab. 40. Müller Denkm. II. 1896. Descripsit Jahn Vasensammlg. d. K. L. n. 776. p. 240.

Ἡφα[ί]στος καλός.

7418. c.

In oenochoa fig. nigris. Vulcani officina. Descripta est in catalogo vasorum Mus. Brit. n. 668. p. 182, quem qui ediderunt, haec fere legere posse sibi videbantur: HO:MYSIAS KALOS ΔΟΚΕΙ HO..MVΞ

7419.

In hydria fig. nigr. collectionis Durand, nunc I. de Witte; repraesentatur quadriga quam adscendit adolescens, adstante figura muliebri cum cithara, pone Mercurius; ante equos Latona; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 14; edidit Gerhard Auserlesene Gr. Vasenbilder I. tab. XX. XXI.

[Ἐ]ρις. Ἀπόλ(λ)ωνος. Ἀρτέμιδος. Ἐρμού. Λητούς.

Nomen ΕΡΙΣ adscriptum deae quae in superiore pictura inter duas quadrigas conspicitur.

7420.

In amphora fig. nigr. collectionis Feoli; Apollo citharam pulsans, ab altera parte Diana, ab altera Latona; edita est Monum. ined. Inst. arch. Rom. I. tab. XXVI. 7. Annal. Inst. arch. Rom. Vol. III. p. 136. not. 201. d. p. 231. descripsit Campanari Vasi della collez. Feoli n. 12. p. 42. repetiit Gerhard Auserles. gr. Vasenbilder I. tab. XXV. Cf. Rapp. Volc. p. 183. not. 737.

Λητούς. Ἀρτέμιδος. Ἀπόλ(λ)ωνο[ς]. Πασικλῆς καλός.

7421.

In amphora fig. rubr. collectionis Beugnot; Tityus Latonam rapiens, ad sinistram Apollo, ad dextram Diana; in parte aversa tres athletae; ediderunt Lenormant et I. de Witte Elite des monum. céramogr. II. tab. LVI. Gerhard Auserl. gr. Vasenbilder I. tab. XXII. descripsit I. de Witte Cat. Beugnot not. 4.

Ἀπόλλων[ος]. Χαῖρε, Χαῖρε. Λητούς. Χαῖρε. Αἰδοῦς (Ἀρτέμιδος?).

In parte aversa:

Καλός Σωσίας. Δημόστρατε χαῖρε. Σώστρατος. Χάρης. Σώτιμος.

De nominibus deorum casu secundo positus cf. n. 7390, 7413, 7419 sq. *Aidōs* nunc cognomen epitheton videtur Dianae (vide I. de Witte Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XIII. 261 sqq. XVII. p. 401. not. 3.) at bene coniecit O. Iahnus Arch. Beitr. p. 130. subesse [APTEM]ΙΔΟΣ; de quo tamen iudicare non licet nisi inspicienti vasculum et accuratius examinanti locum inscriptionis. In nominibus alterius picturae lectiones Gerhardi correxit I. de Witte, qui tamen non animadvertit legendum esse ΣΟΣΙΑΣ p. ΣΟΣΙΟΣ et ΣΟΤΙΜΟΣ p. ΣΟΤΙΝΟΣ. Cf. n. 7807. Chares redit n. 7789.

7422.

In hydria collectionis Gourieff; Minerva virum myrto coronatum comitans, praesentibus Apolline et Mercurio, accedente Diana cum facibus nuptialibus; descripsit Roulez Académie de Bruxelles VIII. n. 6. tab. 2. Citavit Gerhard Auserlesene Gr. Vasenbilder II. p. 189.

Ἀπόλλωνος. Ἑρμοῦ. [Ἀρτ]έμιδος.

Nomen Ἀρτέμιδος inesse probabiliter coniecit Gerhardus.

7423.

In vase fig. flav. collectionis Principis de Canino, nunc in museo Londinensi; Apollo cum cerva, iuxta eum Latona laurum et smilaca tenens, denique Diana cum panthera; descriptum est Mus. étr. p. 178. n. 1894. Citat Gerhard Rapp. Volc. n. 346. Auserl. gr. Vasenbilder I. p. 90. not. 78. Cat. vas. mus. Brit. n. 791.

Ἀπόλλωνος.

Λαδάμας [κα]λός.

Nota formam Doricam nominis Λαδάμας. Cf. n. 7837.

7424.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Mercurius cum Apolline; descripta est in Catal. de tableaux cet. vases étrusques et antiquités, propriété de M. Lucien Bonaparte, Par. 1840. p. 37. n. 23. Inscriptionis nihil videtur subesse nisi ΚΑΛΟΣ litteris turbatis.

7425.

In hydria fig. rubr. olim collectionis Pr. de Canino; Apollo inter septem Musas; ante Apollinem Clio volumen tenens, in quo est inscriptio; descripserunt I. de Witte Cat. étr. n. 5. (cf. Réserve étrusque, grands vases à fig. jaun. p. 9. n. 29.) Gerhard Neuerworbene Denkm. des K. Mus. v. Berlin n. 1751. Edidit idem Trinksch. u. Gef. Tab. XVII. XVIII.

Inesse videtur vs. 1. Κλειώ, in sequentibus nihil liquet neque omnino ad legendum litterae compositae esse videntur.

7425. b.

In patera Vulc. fig. flav. collectionis Basseggio; Apollo Nympham persequens, in externo homines in triclinio recubantes; edita est Mon. ined. d. Inst. arch. Rom. Vol. III. tab. XII. tractavit Braun Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. XI. 1839. p. 451 sqq.

Ὁ παῖς καλός. Ὁ παῖς καλός. [Ὁ] παῖς καλός.

7426.

In vase Agrigentino collectionis Rogersi; Apollo et Diana Tityum sagitta petentes; editum est Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. II. 1830. tab. H. p. 230. repetiit Inghirami Vasi fittili T. I. tab. XLVI. tractavit Panofka Eigennamen mit Καλός p. 67. — Diana Καλή audit sollemni epitheto; Καλός Apollini idemque appictum capiti Tityi.

7427.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Apollo gladio interficiens bellatorem cadentem ad pedes Dianae; in parte aversa ephēbi quattuor et homines barbati octo; Réserve étrusque coupes à figur. jaun. n. 39. Ὁ παῖς καλός sexies.

7428.

In vase fig. nigr. collectionis Hamiltoni; Apollo citharoedus, cum Mercurio et dea; ex adverso dea et Neptunus; edidit Tischbein Collect. of engravings from ancient vases cet. T. IV. 3. Peintures d. vases ant. de la collection du Chev. Hamilton, ed. Florence T. IV. 3. — Inscriptum videtur nihil nisi Καλός.

7429.

In vase fig. nigr. collectionis Venuti; quadriga, quam adscendit dea; ad latus Apollo; edidit Inghirami Vasi fittili I. tab. LXIV.

Ἀπόλλων. Ἀρτεμις.

Elementa parum distincte picta; dixeris subesse ΜΟΙΟΠΑ ΖΙΜΕΤΡΑ.

7430.

In amphora Rubis reperta; Diana hasta petens bellatorem humi prostratum; infra Hercules taurum domans; descripsit Henr. Wilh. Schulz Bullet. d. Inst. arch. Rom. 1842. p. 56 sqq.

Ἀρτεμις.

7430. b.

In patera Nolana ex collectione Betti Neapolitani; mulier ad aram sacra factura; descripsit Panofka in *Gerh. A. Z.* 1848. p. 247.

**Ἀρτεμις.*

7431.

In hydria fig. nigr. collectionis Feoli; Cora in quadriga, comitantibus diis; supra Hercules cum Cerbero; infra leones et apri; descripsit Campanari Vasi della collezione Feoli n. 63. p. 122. edidit Gerhard Auserlesene Gr. Vasenbilder I. tab. XL. Cf. Rapp. Volc. not. 213.

Δημήτηρ.

Nomen Corae appictum putatur pro Proserpina esse, id quod fieri posse demonstratur ex Pausania IV. 33. 5. ἡ ἀγνή κόρη τῆς Δήμητρος ἐστὶν ἐπίκλησις; hic vero ex usu Pausaniae (cf. V. 26. 2. VII. 24. init. II. 36. 7. IX. 39. 2.) viri docti recte scripse-

runt: ἡ δὲ ἀγνή Κόρη τῆς Δήμητρος ἐστὶν ἐπίκλησις. Gravius est quod apud Hesychium legitur: ἱερὰ παρ-
Σένος ἡ Δημήτηρ. Cf. Gerhard Mythol. I. §. 429, 2. Sed fortasse nomen referendum est ad mulierem quadrigae praeuntem aut universe ad argumentum significandum additum est.

7432.

In amphora fig. nigr. collectionis Durand; Corae in terram reditus (cf. n. 7431.); descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 651. edidit Gerhard Auserlesene Gr. Vasenbilder I. tab. LXXIII.

Elementa perverse picta sunt, fortasse ut inscriptio inesse videatur potius quam insit. Sed possunt etiam male refictae esse in loco in quo antea evanuerant litterae; quo posito dixeris lineae verticali contineri elementa nominis ΖΟΤΖΙΑΦΞΗ, i. e.

Ἡφαιστος. Reliquae litterae pro lusu habendae videntur, similesque sunt ductus n. 7552. 7675. b. Suppar lusus in repetendis syllabis iisdem aut similibus extat n. 7948. b.

7433.

In hydria fig. rubr. collectionis Pr. de Canino, nunc Monachii; Triptolemus in curru, ad dextram Ceres, ad sinistram Proserpina; edidit Inghirami Vasi fittili T. I. tab. xxxv. Cf. Réserve étr. grands vases fig. flav. p. 11. n. 36. descripsit I. de Witte Catal. étr. n. 19. O. Jahn Vasensammlung d. K. L. n. 340. Citavit Gerhard Auserlesene Gr. Vasenbilder I. p. 217. Creuzer Symbol. IV, 2. Tab. III, 7. Müller Denkm. a. K. II, 111.

Περ[σ]έφατ(τ)α. Τριπτόλεμος. Δημήτηρ.

7434.

In vase collectionis Marchionis del Vasto Neapoli; Triptolemus, cum Cerere etc.; citat post Viscontum et Welckerum Zeitschr. p. 105. Gerhardus Auserlesene Gr. Vasenbilder I. p. 217. Habeo ex schedis Uhdeni.

Περσ[ό]φατ(τ)α. Ἐρμῆς. Ἐκάτη. Δημήτηρ.

Pictor voluit ΠΕΡΣΟΦΑΤΑ ΗΕΡΜΕΣ ΗΕΚΑΤΕ. Cf. n. 7440. Forma Περσόφαττα p. Περσέφαττα videtur esse etiam n. 7433. De forma nominis cf. Welcker Syllog. epigr. Gr. ed. alt. p. 262.

7434. b.

In vase Agrigentino; Triptolemus in curru, dextra tenens phialam, in quam Ceres liquorem infundit; post Cererem Celeus; post Triptolemum Proserpina; post hanc is, cui appictum nomen herois eponymi Atheniensium, Neptuni et Alopes filii, quem fratrem ferunt Triptolemi (Paus. I. 14, 3.), in alia parte vasis Iuppiter in throno, Thetis atque Aurora. Edidit Politi Cinque vasi di premio rinvenuti in un sepolcro agrigentino nell' Aprile del 1841 in Ephemeride Siciliensi La Concordia a. II. n. 14. tab. VII. unde descripsit Minervinus Bullett. arch. Napol. 1. p. 15 sq.

Tit. a. Ἴπποθῶν (i. e. Ἴπποθόων). Φερέφασ(σ)α.
Τριπτόλεμος. Δημήτηρ. Κελεός[ς].

Nonnulla in his a dextra ad sinistram picta dicuntur.

Tit. b. Ἔως. Ζεός. Θέτις.

7434. c.

In vase Cumanò fig. rubr.; Triptolemus conscendens currum; descripserunt H. G. Schulz Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1842. p. 9. Minervinus Bullett. arch. Napol. I. p. 6. cf. p. 15. not. Tab. II. Elite céramogr. III, LXIV. Panofka Eigennamen mit Καλός p. 67. Tab. IV. 2. Tractavit Abeken Mittelitalien p. 339. Egregiae picturae nihil adscriptum est praeter Καλός et Καλή.

7435.

In cylice Vulc. fig. flav. Triptolemus in curru; edita est in Mus. etr. Gregoriano P. II. tab. LXXVI. 2.

Τριπτόλεμος.

Forma Τριπτόλεμος negligentiori pronuntiationi debetur, ut Ptolomaeus.

7436.

In vase collectionis Pr. de Canino; Triptolemus in curru. Descriptum est in Réserve étrusque, grands vases p. 15. n. 53. edidit Inghirami Vasi fictili T. I. tab. XXXVI. XXXVII.

Καλός. Κ[α]λός. Καλὸς εἶ.

7437.

In vase collectionis Bartholdi nunc in Museo Berolinensi; Triptolemus in curru alato; descripserunt Panofka Mus. Bartoldian. p. 67. n. 69. Gerhard Berl. ant. Bildwerke I. p. 259. n. 896.

Litterarum reliquiae, unde verbum *πεπόννημα* exculperunt, nihil sunt nisi [HO]ΓΡΑΙΣΚΑ[ΛΟΣ] i. e. ὁ παῖς καλός.

7438.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Triptolemus in curru; descripta est in Réserve étrusque, coupes à fig. jaun. n. 24. Nihil inest nisi septies Καλός.

7439.

In hydria Agrigenti reperta collectionis Ducis de Luynes; repraesentatur Iuppiter Bacchum infantem sinistra porrigens figurae muliebri sedenti; edidit I. de Witte Mon. inéd. publiés par la section Française 1856. tab. IX. Nouvelles Annales de l'Inst. arch. T. I. p. 357 sqq. undē repetiit Inghirami Vasi fictili T. IV. tab. CCCLXXXIV. denuo edidit Dux de Luynes Vases peints cet. tab. XXVIII.

Καλός. Διόνυσος. Ζεύς.

men VAΔΕΣ olim arbitrabatur, sed idem in Ann. Inst. arch. Rom. XIII. p. 261 sq. sententiam suam

I. de Witte figuras muliebres pro Hyadibus interpretans in litteris parum perspicuis inesse no-

retractavit, postquam de interpretatione illa merito dubitavit O. Jahn Vasenbilder p. 21.

7440.

In vase fig. rubr. collectionis Pourtalès-Gorgier. Mercurius in rupe sedens, Bacchum infantem tenens; ediderunt Millin et Dubois-Maisonneuve Vases cet. T. II. tab. XIII. Gal. mythol. LVII. 228. Panofka Cab. Pourtalès-Gorgier tab. XXVII. p. 91. ex Millino Inghirami fictili T. I. tab. LXV. Descripsit Dubois Descr. des antiques de M. le Comte de Pourtalès-Gorgier p. 55. n. 146.

[Θ]υ[ά]ς. Ἐρμῆς. Διόνυσος. Μαινάς.

Panofka HPME, reliqui quod dedi. Pictor voluit HEPMEΣ (cf. n. 7434.). Prioris figurae muliebris nomen incertum est. Mutilum ab initio esse nomen putavit Panofka coniiciens ΚΙΣΣΟΥΣ aut

ΑΝΘΟΥΣ quod merito repudiavit O. Jahnus (Vasenbilder p. 19.) qui legebat OVE p. OVS. Gerhardus (Auserles. Gr. Vasenbdr. I. p. 210.) coniecit ΜΟΥΣΑ. Paulo probabilius videtur ΘΥΑΣ, in quo A excidit, ut in HPMEΣ excidit E. Neque opus est ut scribatur ΘΥΙΑΣ, quae vulgaris scriptura est cf. n. 7470.

7441.

In vase fig. flav. Agrigenti reperto; Mercurius Bacchum infantem tenens; descripsit Rose. Inscr. Gr. vetust. p. 78. editum est Mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. II. tab. XVII. explicante Panofka Annal. d. Inst. arch. Rom. VII. p. 82 sqq. Citat O. Jahn Vasenbilder p. 19. cf. Minervini Bullett. archeol. Napol. II. p. 32.

Ἀριάγνη. Ἐρμῆς. Διόνυσος.

Ἀριάγνη forma alia est p. Ἀριάδνη. Hesych. ἀδὸν, ἀγνὸν Κρητες. Minervino Ariagne nutrix est Bacchi, ut Ἀγνώ nutrix Iovis (Paus. VIII. 38. 3.).

7442.

In vase Nolano fig. flav. collectionis Millingenii; repraesentatur Bacchus barbatus Gigantem (fort. Eurytum) caedens; ediderunt Millin. Gal. Mythol. T. I. tab. LXXXVIII. Millingen Anc. uned. mon. P. II. tab. XXV.

Διόνυσος κ]αλός.

7443.

In vase Vulc. fig. rubr. collectionis Rosii; Bacchus hedera redimitus, ex adverso duo heroes barbati etc.; ediderunt Gerhard Auserl. Gr. Vasenbilder I. tab. L. LI. 1. 2. qui ad expeditionem Bacchi Indicam refert, et Panofka Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XVII. 1845. p. 56 sq. tab. B. qui de Cabiris initiandis interpretatur. Cf. Bergkium in Gerhardsi Archaeol. Zeitung, VII ann. 1849. p. 44 sqq.

Litterae ad os alterius herois a Mercurio prehensi pictae explicari non possunt. Videndum tamen ne male refecta sint elementa nominis ΘΕΣΕΥΣ (Θησεύς). Cf. Em. Braunium (Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1850. p. 16).

7444.

In vase fig. rubr. collectionis Lamberg; Bacchus cantharum et thyrsum tenens, cum Satyris et Maenade; edidit De Laborde Vases de Lamberg T. I. tab. xxiv. descripsit Arneth Das K. K. Münz- und Antiken-Kabinet, 1845. p. 17. n. 4.

Διόνυσος.

7444. b.

In vase coll. Candelori figg. flav. nunc in pinacotheca Monacensi. Ed. Iahn. p. 246. n. 793. Bacchus cantharum tenens cum Satyro et femina; in altera tres Bacchae cum satyris. Cf. Panofka Eigennamen mit Kalós p. 64 sq.

Πολυφράσμων. Πολυφράσμων καλός.

Nomen bis Πολυφράσμων scriptum est.

7445.

In vase collectionis Lamberg; Bacchusque sedens thyrsum tenens et cantharum, cum Satyro et Maenade; edidit Comes De Laborde Vases de Lamberg T. I. tab. xv. p. 17. unde repetiit Inghirami Vasi fitili T. III. tab. cclxxxvi. — Litteris figurae muliebri appictis Labordio videbatur contineri PEA unde picturam interpretatus est de reconciliata pace inter Rheam et Bacchum, de quorum dissidio dicit Diodorus Siculus. Nomen Rheae ductibus illis subesse non videtur. Agnoscimus potius ΚΑΛΕ. Nomen Satyri crederes esse Μαρσύας (Cf. 7417, 7455), sed videtur etiam ibi subesse ΚΑΛΟΣ.

7446.

In hydria Vulc. fig. nigr. in museo Berolinensi; in collo vasis quadrigae duae citato cursu; in corpore vasis Bacchus quadrigam adscendens, matrem Semelen ex inferis reducit hircus; descripserunt Levezow Verz. d. ant. Denkm. p. 143. n. 699. Gerhard Berlins ant. Bildwerke I. n. 699. p. 226. edidit Gerhard Etrur. und Kampan. Vasenbilder tab. iv. v. Citat O. Iahnus Vasenbilder p. 25.

1) Quadrigis appictum, ut videtur ΚΑΛΟΣ ΚΑΛΟΣ.

2) Ad Bacchum adscriptum ΘΥΩΝΗ i. e. Θυώνη, cognomen Semeles (Diod. Sic. III. 62. Welcker Mus. Rhen. I. p. 432 sqq. O. Jahn Vasenbilder p. 16), ad figuram muliebrem, quam Semelen esse inscriptio infra equos posita ΣΕΜΕΛΕ i. e. Σεμέλη docet, appictum nomen ΔΙΟ[N]ΥΣΟΣ, Διόνυσος. Nomina aut sedem mutasse putanda sunt; aut fingendum Bacchum appellare matrem nomine Θυώνη, Semelen appellare filium Διόνυσος. Gerhardus attulit glossam Hesychii: Σεμέλη τράπεζα, παρά δὲ Φρυγίῳ ἑορτή.

7446. b.

In cylice Capuana in museo Santangelo; protomae Bacchi et Semeles, in parte aversa protomae Bacchi et trium figurarum muliebrium (Horarum), quibus appicta nomina sunt; descripsit Panofka in Gerhardi Archaeol. Zeit. 1848. p. 220.

Διόνυσος. Σεμέλη.

- - Διόνυσος. Καλλίς. Σιμή.

7447.

In hydria fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Mercurius barbatus, Bacchus et Ariadne, deinde Neptunus et Amphitrite; in zophoro superiore quadriga in qua ephebus; post quadrigam hoplita, sequitur Paris arma induens; descripsit I. de Witte Cat. étr. n. 71. cf. Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Prince de Canino, Par. 1845. p. 16. Réserve étrusque p. 13. n. 46.

1. Ἐρμῆς κα[λός]. Διόνυ[σος]. Διόνυσος. Ποσειδῶν.

In catalogo Réserve étrusque traditur ΗΕΡΜΕΣ ΧΑΙΠΕ. Alterum nomen in libello citato Notice cet. et in catalogo Réserve étrusque traditur ΔΙΟΝΑ. Sed est ΔΙΟΝΥ quod nomen per incuriam imperfectum pictor paulo remotius repetiit integrum. Cf. n. 7730.

2. Εὐθυμίδης videndum ne nomen sit pictoris va-

sculi (cf. n. 8197—99.), id quod pro comperto habet Panofka Act. Acad. Berol. 1848. p. 204. Ante equos pictum est χαιρέτω. Hoplita Χάρης audit: coniunge χαιρέτω Χάρης, ναί; nisi putes in litteris ΝΑΙ, pro quibus in catalogo Réserve étrusque refertur ΑΣΑΟ, latere repetitum [Χ]ΑΙ[ΡΕΤΟ]. In fine Σώστρατο[ς] χαιρε (cf. 7421, 7598). Nomen Χάρης extat etiam n. 7421, 7789. Celebrantur homines in bellum proficiscentes.

7448.

In hydria fig. flav. in museo Berolinensi; Bacchus Ariadnen amplectens, ad sinistram Theseus, quem Minerva abire iubet (Ovid. Her. X. 1 sqq. Theocr. II. 45. Ovid. Art. I. 527. Catull. Epith. 120. Hyg. fab. 45. Plutarch. Thes. 20.); descripserunt Levezow Verz. d. ant. Denkm. cet. p. 177. n. 844. Gerhard Berlins ant. Bildwerke I. n. 844. edidit idem Etrur. und Kampan. Vasenbilder tab. vi. vii. cf. O. Jahn Archaeol. Beitr. 277 sq.

[Θ]ησεύς. Ἀρ[η]ναία. [Δι]όνυ[σος]. Ἀριάνη i. e. Ἀριά[δ]νη. Cf. n. 7719.

7449.

In amphora fig. rubr. collectionis Pr. de Canino; nunc in Museo Britannico. Bacchus barbatus et Ariadne; in parte aversa duae deae, quae putantur esse Ceres et Proserpina, altera κοσμοσάνδαλον (Annal. II. p. 546) tenens, altera ἔλικα; descripsit I. de Witte Cat. étr. n. 42. Citat O. Iahnus Vasenbilder p. 25. Cf. Cat. Vas. mus. Brit. n. 808.

1. [Δ]ιόνυσος. Ὁ παῖς καλός. Νυμφαία (i. e. Ariadne). bis videtur inesse ΚΑΡΤΑ ΚΑΛΟ[Σ, referendum ad
2. I. de Witte nomina dearum esse putat: Καρτωνία formulam ὁ παῖς καλός. ΚΑΡΤΟΝ[Κ]Α[Λ]ΟΞ a dex-
et Δο[χία]. Illud Lenormantus ab ἄρτος repetit. No- tra ad sinistram scripta exhibent editores Britannici.

7450.

In vase Nolano fig. flav. collectionis Durand; in medio sedens Bacchus, cantharo potum praebens puero nudo adstanti, Como; ex adverso Ariadne: post Bacchum mulier, thyrsus et leporem tenens; descripserunt Raoul-Rochette Journ. d. Sav. 1826. Févr. p. 89. Gerhard Kunstblatt 1826. n. 4. Hyperb. Röm. Stud. I. p. 192 sq. Welcker Nachtr. zur Aeschyl. Tril. p. 257. I. de Witte Cat. Durand n. 114. et Descr. de vases peints cet. de la collection de M. de Magnoncour p. 17. n. 21. edidit Gerhard Auserles. Gr. Vasenbilder I. tab. LVI. 2. (cf. p. 43.). Citat O. Jahn Vasenbilder p. 25. Cf. Minervini Bullett. arch. Napol. II. 38.

Τραγωδία. Διόνυσος. Κῶμος. Ἀριάδνη.

Comus (cf. n. 7455. 7461. 7462. 8378. 8381) Bacchi et Ariadnes filius fingitur futurus citharista; unde adstat Maenas, indito nomine Tragoedia, quae quod tenet leporem Veneris symbolum (cf. Panofka

Annal. V. p. 272 sq.), ita explicatur, ut ad artem musicam referatur, quia lepus auribus acutissimis praeditus dicitur (Plutarch. Symp. IV. 5. 3). Primum nomen olim ΤΡΑΝΟΙΔΙΑ legebatur, sed ΤΡΑΛΟΙΔΙΑ scriptum esse testantur Panofka Mus. Blacas p. 42 et I. de Witte l. c.

7451.

In vase fig. flav. collectionis Durand; Bacchus et iuvenis myrto caput redimitus (cf. 8156.); descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 389. Citat O. Jahn Vasenbilder p. 25.

Διόνυσος. Οἰνοπίων.

Oenopion filius Bacchi et Ariadnes fertur. Diod. Apollodor. I. 4. 2. Paus. VII. 4. 6. Parthen. 20. V. 79. Apollon. Rhod. III. 996. Plutarch. Thes. 20. Osann Mus. Rhen. III. p. 241.

7451. b.

In vasculo fig. flav. coll. Candelori, nunc in pinacotheca Monacensi. Bacchus cum satyris et mulis ithyphallicis. Descripsit O. Jahn Beschreibung der Vasen etc. p. 518.

Διόν[υσος]; in parte aversa ΚΑΚΑΞ et ..E.MON; asinaria vide supra n. 7370 et Panofka Eigennamen intus Μέμ[νων καλός]. De notione huius nominis mit Καλός p. 59.

7452.

In stamno collectionis Campanae; Bacchus inter duas figuras muliebres; descripsit Gerhard Archaeol. Zeit. 1846. p. 286. n. 21.

Χορον[ίκη]. Διόνυσος. [Οἰν]άνθη.

Nomen Χορονίκη redit n. 7815. 8036. Οἰνάνθη. cf. n. 7715. 8381.

7453.

In amphora Nolana fig. flav. in museo Berolinensi; Bacchus et Maenas cum thyrsu et serpente; descripserunt Levezow Verz. ant. Denkm. cet. p. 176. n. 859. Gerhard Berlins ant. Bildw. I. p. 243. n. 859.

Inscriptiones non satis certae sunt. Ονομασμος ορσεο exsculpsit Gerhardus. In priora linea subest nomen proprium hominis, in altera ΚΑΛΟ[Σ], καλός.

7454.

In cratere Agrigenti reperto fig. flav. collectionis Badensis; pompa Bacchica; edidit Creuzer Zur Gallerie der alten Dramatiker, Auswahl uned. gr. Thongefäße der Großh. Bad. Sammlung, p. 47 sqq. tab. 2. Cf. Gerhard. Archaeol. Anzeiger IX. 34. Jahn Vasenbilder p. 24.

Σωτέλης. Μαινάς. Πόσθων. Μαρσύας.

Nomen primum Creuzerus legebatur Σωτεύης; recte Iahnus (Vasenbilder p. 24.) Σωτέλης, quod nomen nunc non ad Silenum sed ad eum pertinere videtur, cuius in honorem facta pictura est. Πόσθων

nomen pueruli est ὑποκοριστικόν, de quo nomine Creuzerus confert Aristoph. Pac. 1298 ibid. Schol. et Lucian. Lexiph. 12. p. 334. ed. Wetst. Phot. Lex. Gr. p. 384. ed. Dobr. Lips. De Satyro Marsya cf. n. 7445.

7455.

In vase fig. rubr. collectionis Durand; Bacchus et Satyrus; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 87. Citat Jahn Vasenbilder p. 25.

Κῶμ[ος].

Cf. n. 7450.

7455. b.

In vasculo figg. flavis ex coll. Candelori in pinacoth. Monac. Mulier inter duos satyros barbatos; in altera parte iuvenis quadrigam ascendens. Descripsit Jahn Beschreibung der Vasen K. Ludwigs p. 322. n. 1104.

Πα]ρήξ[πι]πος.

Λάσιος.

Prius nomen iuveni adscriptum recte restituit Iahnus, qui de eodem nomine Cat. Vas. Mus. Brit. I. 832. Birch. Archaeol. XXXI. p. 265 sq. Panofk. Namen der Vasenbildn. p. 43 sq. conferri iubet. Alterum nomen Satyrorum nominibus addendum.

7456.

In cylice Vulc. fig. flav. collectionis Magnoncour; Bacchus, quadrigam adscensurus, cum Satyris; in parte aversa Ariadne in quadriga; in interiore parte, quam cum inscriptione edidit Panofka Eigennamen mit Καλός Tab. IV. 7., Satyrus amplexurus Maenam; descripsit I. de Witte Descr. des vases peints etc. de la collection de M. de Magnoncour p. 16. n. 20.

Παναίτιος καλός.

7457.

In patera fig. flav. collectionis Pr. de Canino, nunc in museo Berolinensi; Bacchus aggressus bellatorem iamiam cadentem, quem pro gigante Euryto habet Gerhardus (Apollodor. I. 6. 2); descripta est Mus. étrus. p. 158. n. 1725. Catal. di scelte antich. etr. cet. p. 151 n. 1725. Réserve étrusque p. 31. n. 4. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 247. descripsit Gerhard Neuerwerb. Denkm. III. n. 1850. cf. Rapp. Volc. p. 191. n. 828. edidit Gerhard Auserl. Gr. Vasenbild. I. tab. LI. 3. 4.

Παναίτιο[ς] καλός.

Nomen olim repraesentabatur ΠΑΝΤΑΙΤΙΟ. Idem Panaetius celebratur n. 7456, 7458, 7870, 7871, 8206. Cf. Panofka Eigennamen mit καλός p. 60 sq.

7458.

In vasculo musei Clusini; Satyrus in utre sedens; editum est in Mus. Chius. I. tab. XLVIII.

Παναίτιος καλός, καλός.

Cf. ad 7457.

7459.

In vase collectionis fig. nig. Pr. de Canino; nunc in museo Lugd. Batav. Satyri bacchantes et Maenades nominibus insignes; descriptum est Mus. étr. n. 802. accurate ediderunt Ianssenius Mus. L. B. inscriptt. p. 53. n. 2. tab. VIII. (cf. Leemans Animadv. in Mus. L. B. inscr. p. 23.), Roulez Choix de vases peints du Musée de Leide pl. 5. Cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 174. n. 671. Kramer über den Styl u. d. Herkunft d. gr. bem. Thongef. p. 61. O. Jahn Vasenbilder p. 22 sq.

Σῆμος, Μυρώ, Ἰώ, Ἀντίης, Μόλπη, Φάνος, Κλυτώ, Ἴπ(π)αῖος, Ξανθώ, Χορα --, Δόρκις, Ὀφατίης.

Inscriptio satis antiqua, insolentiore formatione nominum ut Ἀντίης et Ὀφατίης conspicua; quae quum ionismum severiorem prodant, magnopere offendit forma dorica Ξανθα, nisi legendum esset ΟΘΙΑ + i. e. Ξανθώ (cf. 7460), quod vidit etiam Leemansius l. I. Gerhardus (Archaeol. Intelligenzbl. 1856 p. 50) volebat Ξανθός. Nomen Ἰώ scriptum est Φιώ cf. 7460. Roulez scribit ΕΙΩ, ex acclamatione bacchica nomen deri-

vans; idem Ὀρατίης (cf. ΟΡΑΤΙΗ Monum. Ined. del Inst. II. tav. 37.) Σῆμος habetur n. 7451. 7460. Φάνος nomen filii Bacchi ap. Apollod. I, 9, 16. Gerh. et Leemansius legebant Δάσων, Roulez: ΘΑΝΩΝ. Nomen Δόρκις probabiliter restituit Iahnus. Χώρα (non Ψώρα) scribendum et pro appellativo habendum esse censet Kramer. p. 59. Fortasse subest Κόρα[ξ].

7460.

In vase fig. nigr. inductis colore violaceo et albo; collectionis Durand nunc in museo Lugduno-Bat. cf. Gerh. Arch. Anz. 1849. p. 86. Saltatio Satyrorum et Maenadam; descripserunt I. de Witte Cat. Durand n. 145. Roulez Choix etc. p. 18. Citat O. Jahn Vasenbilder p. 23.

Ἴπ(π)ος. Ξανθώ. [Σῆ]μος. Ἰώ. [Σίν]ις. Μέλ[τ]α[ς]. Φοίβη. Δόρκις. Ναῖς. Ποδῆς. Δωρῶ.

Nomen Ἴππος habes etiam ap. Polyb. XXV. 2. 3. 11; 3. 4. Nomen Maenadis Ξανθώ est n. 7459. Scriptum est vetustiore usu +ΑΝΘΟΙ i. e. Ξανθώ, quod Keilius Anal. epigr. p. 172. frustra in ΚΑΛΙΘΟΕ mutatum ivit. Nomen Σῆμος restituit Iahnus. cf. n. 7451, 7459. Ἰώ scriptum fuit ΕΙΟ, ut n. 7459. No-

men Σίνις probabiliter dedit Keilius l. c. Μέλτας nomen ex Paus. II. 19. 2. notum. Μόλπος legit Gerhardus l. c. Δόρκις nomen Satyri est etiam n. 7459. Pro ΠΟΔΙΣ restitueris ΠΟΔΕΣ, ut sit Ποδῆς nomen ex II. XVII. 575. notum. Πόρτις legebat Gerhardus l. c.

7461.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; nunc in museo Berolinensi; in interno satyrus cum Maenade, in exteriori parte saltatio Satyrorum et Maenadam; descripta est in Catal. di scelte antichità etrusche trovate negli scavi del Prin-

cipe di Canino p. 82. n. 569. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 188. descripsit etiam Gerhard Rapp. Volc. p. 185. n. 748. Neuerwerb. Denkmäl. III. n. 1759. edidit Triksch. u. Gef. T. VI, VII. n. 1—5. Cf. O. Jahn Vasenbilder p. 23.

1. Καλή. Κῶμος. 2. Χ[ά]ριλλος. Κίς(σ)ος. Χορῶ. Κῶμο[ς]. Κίς(σ)ος. Φανόπη. Κίς(σ)ος. Χορῶ.

De Como cf. n. 7450. Quod sequitur nomen *λαος*. *Κίςσος* cognomen Bacchi notum est. Nomen incertum est; potest esse etiam *Χοιρίλλος* aut *Χαρί- Χορῶ* n. 7398.

7462.

In vase fig. rubr. collectionis Hamiltoni; Satyri et Maenades; edidit Tischbein Collect. of engravings from anc. vases cet. T. II. Tab. 44. (cf. Peintures des vases ant. de la collect. Hamilton; première édition de Florence, T. II. tab. 44. ubi nomina vitiose expressa sunt) unde repetiit Inghirami Mon. etr. T. V. tab. XXVI. Citant Visconti Mém. de l'Acad. III. p. 43. Lanzi Vasi ant. dipinti Diss. III. p. 199. O. Jahn Vasenbilder p. 17. Gerhard Auserles. Gr. Vasenbilder I. p. 149. Welcker Alte Denkmäler III. p. 125.

Κῶμος. Θαλία. Πόθος. Εὐοία. [Ο]ῖνος. Κ[α]λός.

De Como cf. n. 7450. ΚΑΜΟΣ quod in vasis nonnumquam legitur (Gerhard Arch. Zeitung. 1851. p. 406.) ex negligentia scripturae natum est neque de dorismo cum Welckero l. l. cogitandum esse videtur. Nomen bacchicum *Θαλία* redit n. 7468. *Εὐοία* legit Viscontus, quod nomen legitur etiam alias n. 8406. Viderunt Viscontus l. c. Welckerus ad Philostr. p. 214. R. Rochettus Journ. d. Sav. 1828. p. 716. nomen ex interiectione bacchica *εὐοῖ* (Eurip. Bacch.

141.) formatum esse. Cf. nomen tibicinis *Εὐιος* T. I. n. 224. Alii *Εὐδία* legebant. (Zoega Bassiril. l. 15. Müller Enchirid. art. 388. 5.). *Οῖνος* ut cognomen Bacchi notum ex Hesychio: *Οῖνος Διόνυσος*. Cf. n. 7464. *Πόθος* καλὸς coniungebat Lanzius. Separandas voces duxit Inghiramius praeunte Viscontus, qui monet καλὸς pertinere ad eum, cuius erat vasculum. Recte.

7463.

In amphora fig. flav. in museo Berolinensi; Silenus cum Mercurio, in parte aversa Silenus citharam pulsans; descripserunt Braun Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1835. p. 181. Gerhard Neuerworbene Denkm. I. n. 1601. edidit Gerhard Etrur. und Kamp. Vasenbilder tab. VIII. IX. Citat O. Jahn Vasenbilder p. 24.

Ὅρειμαχχος. Ἐρμῆς. Ὅροχαρής.

Propter scripturam primi nominis Minervinus (Bullett. arch. Nap. III. p. 51, 144) suspicabatur subesse Ὅρειβακχος, ut littera M aut vitio pictoris tribuenda esset aut pronuntiationi peculiari. Alterum nomen ab aliis putatur Ὅροκρατής. Sed malui litteram T ut superfluum eici, quam + mutari in K,

praesertim quum litterarum supervacaneorum plurima in inscriptionibus vasculorum exempla supersint. Novam interpretationem auspicatus est Panofka (Arch. Zeitg. 1849 p. 128) qui ante OPO + APTEΣ vestigia ductus I ab instauratore vasis prope oblitterati animadvertere sibi videbatur. Hinc colligit fuisse olim pictum + OPO + APTEΣ; sed sic quoque *Χοροχαρής* legendum erit.

7464.

In fragmento vasis olim collect. Thorwaldsen, nunc Hafniae. Satyrus lyram pulsans. Ed. Welcker. Ann. d. I. arch. 1829. p. 400. Alte Denkm. III. p. 125). Cf. Musée Thorwaldsen I. p. 71. n. 97. O. Jahn Vasenbilder p. 21.

Διδύραμφος.

Dithyrambus, quem Aeschylus (fr. 381. Ddf.) Bacchi socium celebrat versibus his: *μῆξαβόαν πρέπει*

Διδύραμβον ἄμαρτεῖν σύγκωμον Διονύσω. De insolita nominis forma disputavit Welckerus l. c. similia afferens.

7465.

In oenochoe collectionis Leake; Satyrus tibias inflans; descripsit Gerhard Archaeol. Zeitg. 1846. p. 207.

Βρία(κ)χος.

Nomen Satyri redit in vasculo Hippaechmi n. 8227. Vox *βρίαχος* habetur Etym. M. s. v. et Sophocl. fragm. 860.

7466.

In cylice fig. rubr. collectionis Magnoncour; ephebi sex pugnantes, quorum tres scutis Argivis armati sunt; in uno scuto leo, circa quem inscriptio est; inter ceteras figuras inscriptiones sunt quae legi non possunt; in parte aversa satyri quinque cum similibus inscriptionibus; in interno Satyrus ithyphallicus, circum sunt litterae quaedam; descripsit I. de Witte Descr. des vases peints cet. de la collection Magnoncour p. 22. n. 50.

Καλὸς Οῖνος.

Nomen *Οῖνος* Bacchi est. Cf. 7462.

7467.

In vase fig. rubr. collectionis Durand; Bacchus barbatus; in altera parte Bacchi assecla Risus lyram pulsans; descripsit I. de Witte Catal. Durand n. 85. edidit Panofka Mus. Blacas tab. XIII. Citat O. Jahn Vasenbilder p. 25.

Καλὸς Γέλως.

Philostr. Imag. I. 25. τὸν Γέλωτά τε ἄγει (Διόνυσος) καὶ τὸν Κῶμον. cf. Welcker. ibid. p. 215.

7468.

In cylice fig. rubr. collectionis Pr. de Canino; 1) Maenas cauda tenens mulum ithyphallicum; Satyrus tibias inflans; in parte aversa 2) tres crotalistris; in interno 3) Ganymedes; descripsit I. de Witte Cat. étr. n. 59. et idem Descr. des vases peints cet. de la collection Magnoncour p. 20. n. 24. Citat O. Jahn Vasenbilder p. 26.

1. 3. Εὐώπη. Ἐράτων. καλός, καλός. qui male EPATON pro adiectivo habet. Est potius Erato is, quem celebrari voluit pictor; ad eundem
2. Χ[ι]όνη. Ῥοδῶ. Θαλία. etiam καλός καλός in interno scriptum. Θαλία est
Ad tit. 2. de Witte Cat. étr. I. c. dedit ΑΔΟΘ. etiam n. 7462.
Figuras pro Gratiis esse monet I. de Witte,

7469.

In vase Nolano fig. rubr. collectionis Pourtalès-Gorgier; Maenas currens; edidit Panofka Cab. Pourtalès-Gorgier tab. XXIX. p. 94 sq. descripsit Dubois Descr. des antiques de M. le Comte de Pourtalès-Gorgier. n. 172. Citat O. Jahn Vasenbilder p. 21.

Τερψ[ψ]υχό[ρ]η.

Panofka Θερσικόμη interpretari se posse putavit negans legi posse Τερψυχόρη, quod proposuerat Mus. Blacas p. 16. Nobis inscriptiones has vasculares
perreptantibus nihil probabilius videtur quam nomen ΤΕΡΨΙΧΟΡΗ hoc loco reperiri male inscriptum. Maenas Terpsichora est etiam apud Nonnum XXIX. 237 sq.

7470.

In vase fig. rubr. et alb. in museo Parisiensi; 1) figura muliebris cistam et fascias offerens adolescenti in saxo sedenti; 2) Thetis sedens ad arma, quae Achilli portatura est, dextra innixa scuto, in quo est inscriptio; edidit Dubois-Maisonueuve Introd. à l'étude des vases peints tab. XLVI.

1) Videtur esse ΘΥΙΑΣ et ΕΥΙΟΣ, i. e. Θυιάς, Εὐίος. Nomina sunt Bacchica. Εὐίος alias epitheton Bacchi a vocabulo Εὐοῖ repetendum (cf. n. 7460.) nunc adolescenti bacchanti tributum videmus. Cf. Ritschl Annal. d. Inst. arch. Rom. 1840. p. 189. not.

2) ζ videtur nunc esse i. q. Ε, Ν i. q. Ι, unde componas: ΘΕΘΙΣ ΑΧΙΛΕΣ ΜΕΘΕ i. e. Θέτις Ἀχιλλέ[ως] μήτη[ρ]. Elementum Θ pro Τ bis positum est, ut alibi. Cf. vas Pithini n. 8283.

7471.

In vase fig. nigr. in museo Monacensi; Bacchus sedens, cantharum tenens, utrinque Maenas saltans; edidit O. Jahn Beschreibung der Vasensammlung K. Ludwigs p. 531. n. 1152.

Διονύσια.

Intellige festum. A duplex est in fine.

7472.

In lecytho fig. rubr. Athenis reperta, in museo Berolinensi; repraesentatur Silenus, ex adverso Maenas nuda; descripsit Gerhard Neuerworb. Denkm. I. p. 41. n. 1612.

[Δι]ονύ[σ]ια.

Cf. n. 7471.

7473.

In cylice fig. rubr. collectionis Basseggio; Silenus barbatus cum mulo ithyphallico, quem sequitur Maenas; in parte aversa crotalistris saltans inter satyros duos; in interno Maenas saltans; descripsit Braun Bull. d. Inst. arch. Rom. 1847. p. 114. cf. Gerhard Archaeol. Zeitg. 1847. m. Mart. p. 8*.

Tit. a. Σμαῖος. Θαλεία καλή. Nomen Maenadis habetur n. 7462. quo nomine nunc simul videtur intelligenda esse femina quam honorari voluit qui fecit picturam.

Tit. b. Καλ(λ)ίας. Λίλαια. Καλός. Nomen Lilaeae Naiadi tribuit Pausanias X. 53. 2. Nunc Maenas nomine eo audit.

Tit. c. Μέμνων καλός. Idem Memnon aut cognominis celebratur n. 7576. 7679. 7655. 7760. 7853. Ne-

que enim hoc elogium metaphoricè sumendum, ut putabat Welckerus Cycl. epic. II. 1849. p. 216. cui quivis adolescens pulchritudine conspicuus vocari potuisse videbatur Μέμνων καλός, ut alibi dicitur ὁ παῖς καλός. Cf. supra n. 7451. b. et de adiectivo καλός cum deorum heroumque nominibus coniuncto O. Jahn Archaeol. Aufsätze p. 80 sq. Beschreibung der Vasensammlung etc. p. cxxvi.

7474.

In vasculo Nolano fig. flav. Satyrus Maenam persequens; descripsit Panofka Hyp. röm. Stud. 1. p. 163. Fortasse subest ΚΑΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣ[ΟΣ], καλός Διόνυσος.

7475.

In patera fig. rubr. ex Apulia reportata collectionis Iatta; in interno ubi inscriptio Satyrus; descripsit Minervini Descr. di alcuni vasi fittili della collez. Iatta. p. 46 sqq. Bullett. arch. Napolit. III. p. 115.

Ἀλυβιάδης καλός.

7475. b.

In amphora fig. rubr. collectionis Durand; Bacchus inter Satyros; in parte aversa, in qua inscriptiones sunt, vir baculo innixus instruens ephebum laureatum; descripsit I. de Witte Catal. Durand n. 430. Descr. des vases peints cet. de la collection Magnoncour p. 56. n. 66. Cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 185. n. 742. e.

Θρασυκλείδης. Διογένης καλός. Ἀντιμέ[δ]ων. Diogenes laudatur etiam n. 7809.

7475. c.

In vasculo fig. rubr. musei Bourbonici Neapol. Bacchus et Vulcanus cum Satyris; editum est in Mus. Bourbon. Vol. III. tab. LIII. repetierunt Lenormant et I. de Witte Elite des mon. céramogr. I. tab. XLV. A. p. 137. cf. Gerhard et Panofka Neap. ant. Bildw. I. p. 245. n. 1509. Adscriptum diis nihil nisi καλός, καλός, ut recte legit Kramer Über Styl und Herkunft etc. p. 119. Panofka volebat Καλός Καλλίας.

7476.

In vase fig. nigr. collect. Candelori, nunc in Mus. Monac. Bacchus cum Satyris, infra arbor, unde mulieres nominibus insignes poma decerpunt. Descripsit O. Jahn Beschreibung der Vasensammlg. des K. L. p. 45. n. 142.

Σιμούλ[α Κορωνίς? Reliqua non liquet praeter καλή in fine.

7477.

In vase fig. nigr. et alb. collectionis Pr. de Canino; Bacchus et Ariadne; in altera parte Peleus Thetidem rapiens; descriptum est in Mus. étrusque p. 59. n. 154. Catal. delle scelte antichità etrusche trovate negli scavi del Pr. di Canino p. 22. n. 154. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 140.

Ὁ παῖς ναυγί.

7478.

In vase fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; Bacchus inter Maenades; descriperunt I. de Witte Catal. étr. n. 31. Dubois Catal. des vases gr. de la collection Panckoucke, Suppl. p. 4. n. 419.

Elementa turbata et corrupta sunt. Videndum ne litteris male refectis (cf. 7452) subsit laudatio sollemnis; namque AKLO est KALOS. Nihili est quod I. de Witte AXEO vertit: „j'ai mal.”

7479.

In cratere Agrigenti reperto; Bacchus prosternens bellatorem; edidit Ciampi Osservazioni intorno ai moderni sistemi sull' antichità etrusche in opere: Nuova collez. di opuscoli e notizie di scienze, lettere ed arti, pubblicati dal Cav. Fr. Inghirami, T. III. p. 371. unde repetiit Inghirami Vasi fittili T. II. tab. cxvii.

Καλός καλός.

7480.

In cylice Agrigenti reperta; Bacchus barbatus, inter Satyros et Maenades; in altera parte Hercules caedens bellatorem, cuius in scuto rota, Amazo cum bellatore, qui scutum gerit leone insigne, in qua pictura Polito videtur representari Herculis cum Amyco rege pugna; edidit Politi Giorn. di scienze, lettere ed arti per la Sicilia T. XLV. a. XII. 1854. p. 198. 201 — 209, unde repetiit Inghirami Vasi fittili T. III. tab. cclix. cclxx. cclxxi.

In scuto circa leonem: καλός.

Cf. n. 7548. 7874. b.

In scuto circa rotam: Ἐν τῷδε νι[κ]ή[σεις].

7481.

In vase fig. rubr. collectionis Pr. de Canino; Bacchus Hebon (v. Panofka Mus. Blacas p. 95.) persequens Diam Heben, inter utrumque inscriptio est; descripsit I. de Witte Catal. Durand n. 199. —

In hoc vasculo et iis, quae sequuntur, figuris bacchicis nihil adscriptum legitur, nisi καλός, καλός εἰ, καλός ὁ παῖς, ὁ παῖς καλός. Καλή, ἡ παῖς καλή et similia, quae singulis locis repetere taedium est. In aliquot vasculis, ut 7506, 7507. καλός aut καλή supplendum est, quod post substantivum aut evanuit aut negligentia omissum est. Nonnumquam fit, ut pictor scripturus ΗΟΡΑΙΣ ΚΑΛΟΣ primis elementis recte scriptis deinde in alia omnia abeat, sive petulantia quadam abreptus, sive ipse imperitus scribendi. Invenitur etiam ΕΡΟΙΕΣΕ simpliciter positum (cf. ad n. 8528), cuius verbi ultimae syllabae, ut n. 7519 temere repetuntur: ΕΣΕΝΕΣΕΝ. Litterarum ordo saepe turbatus est, ut scribatur ΑΙΚΟ pro ΚΑΛΟΣ ut n. 7478. 7520. (cf. 7721) et similia. Saepissime autem aliquot elementa ita composita sunt, ut pictor graecas literas (ὁ παῖς καλός vel similia) magis imitatus quam assecutus esse videatur; sic n. 7522 et passim; cf. n. 7409.

7482.

In cylice Nolana in museo Berolinensi; Bacchus et Satyrus; descripsit Levezow Verz. d. ant. Denkm. cet. p. 178. n. 845. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 245. n. 845. De inscriptione vide ad n. 7481.

7483.

In stamno fig. rubr. collectionis Beugnot; Bacchus inter Maenades; in parte aversa tres Maenades; sub pede vasis notatio ΔKVAEA; descripsit I. de Witte Cat. Beugnot n. 22. De inscript. vide ad n. 7481.

7484.

In amphora fig. rubr. collectionis Pr. de Canino; Bacchus cum Maenadibus et satyris; descripta est Mus. étr. p. 111. n. 1185; descripsit I. de Witte Cat. étr. n. 38. Cf. Gerhard Rapp. Volc. not. 109. De inscriptione vide ad n. 7481.

7485.

In vase Nolano, in museo Neapolitano; Bacchus et Maenas; inter utramque figuram stele aetomate ornata; descripsit Gerhard et Panofka Neap. ant. Bildw. I. p. 252. n. 1633. Inscriptiones male pictae sunt; cf. ad n. 7481.

7486.

In amphora Nolana in museo Berolinensi; Bacchus in mulo, in altera parte Maenas; descripsit Levezow Verz. d. ant. Denkm. cet. p. 168. n. 806. Gerhard Berl. ant. Bildw. p. 239. n. 806. De inscriptione vide ad n. 7481.

7487.

In vase Nolano; Bacchus; edidit Millingen Vas. Coghill. tab. xxxi. 1. De inscr. vide ad n. 7481.

7488.

In cylice Vulc. fig. rubr. collectionis Basseggio; Bacchus et Satyrus; edidit Gerhard Auserl. Gr. Vasenbilder I. tab. lvii. 3. 4. De inscr. vide ad 7481.

7489.

In vase in agro Attico reperto; figurae bacchicae; edidit Walpole Mem. relating the European and Asiatic Turkey p. 323. unde repetiit Inghirami Mon. etruschi T. V. tab. lxix. — De inscr. vide ad n. 7481.

7490.

In vase Nolano fig. rubr. collectionis Durand; Satyrus Maenam persequens; in parte aversa eadem scena; descripsit Catal. Durand n. 152. De inscr. vide ad n. 7481.

7491.

In vase fig. rubr. collectionis Lamberg; Maenas cum thyrsos sedens; edidit de Laborde Vas. de Lamberg T. II. Suppl. tab. v. 5. De inscr. vide ad n. 7481.

7492.

In vase fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Maenas cum serpente, in parte aversa Minotaurus et Cercyon; descriptum est in catalogo: Réserve étrusque, coupes à fig. jaun. p. 19. n. 3. De inscr. vide ad n. 7481.

7493.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Satyrus; descripsit I. de Witte Cat. étr. n. 52. („un satyre barbu et ithyphalique à genoux sur un coussin, se lave les mains dans un large bassin”) et Dubois Descr. d. ant. de Pourtalès-Gorgier p. 38. n. 161. De inscr. vide ad n. 7481.

7494.

In vase fig. flav. in museo Neapolitano; Satyrus mulierem insultans; descripsit Gerhard et Panofka Neapels Ant. Bildw. I. p. 251. n. 1664. De inscr. vide ad n. 7481.

7495.

In vase fig. flav. in museo Neapolitano; Maenas; descripsit Gerhard et Panofka Neap. ant. Bildw. I. 251. n. 1669. De inscr. vide ad n. 7481.

7496.

In hydria fig. rubr. collect. Pr. de Canino, deinde Durand, mox Beugnot; repraesentantur duo Satyri ithyphallici prope Maenam dormientem; sub pede vasis $\xi\Omega$, descripta est Mus. étr. p. 65. n. 545.; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 139. Cat. Beugn. n. 27. De inscr. vide ad n. 7481.

7497.

In cylice fig. flav. collectionis Pourtalès-Gorgier; Satyrus $\kappa\epsilon\pi\alpha\tau\iota$, quod manu tenet, mulum percutiens; descripsit Dubois Descr. d. antiques de Pourtalès-Gorgier p. 74. n. 296. Videtur idem vasculum esse, quod descriptum est Mus. étr. p. 110. 1188. De inscr. vide ad n. 7481.

7498.

In vase Nolano fig. flav. collectionis Pourtalès-Gorgier; Satyrus gradiens; descripsit Dubois Descr. des antiq. de Pourtalès-Gorgier. p. 39. n. 165. De inscr. vide ad n. 7481.

7499.

In vase fig. flav. collectionis Pr. de Canino; cantor stans inter duos Satyros; descriptum est in catal. Réserve étrusque, grands vases p. 14. n. 50. De inscr. vide ad n. 7481.

7500.

In cylice Nolana fig. rubr. in museo Berolinensi; Sileni et Maenades; descripserunt Levezow Verz. d. ant. Denkm. p. 186. n. 867. Panofka Mus. Bartold. p. 49. n. 33. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 251. n. 867. De inscr. vide ad n. 7481.

7501.

In cylice fig. rubr. collectionis Pr. de Canino; Silenus inclinatus ad terram tubam inflans quasi ex inferis vocaturus Bacchum (Plut. Quaest. Gr. 36. cf. Welcker Nachtr. zur Aeschyl. Trilogie p. 288.); descripta est Mus. étr. p. 43. n. 285. Catal. di scelte antich. etr. cet. p. 52. n. 285. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 149; edidit Gerhard Auserlesene Gr. Vasenbilder I. tab. LI. 5. 6. De inscr. vide ad n. 7481.

7502.

In cylice Vulc. fig. flav. in museo Berolinensi; Silenus in genua prolapsus puerulum tollens; descripsit Gerhard Neuerworb. Denkm. I. n. 1609. edidit idem Gr. u. Etr. Trinkschalen tab. XVI. 1. 2. De inscr. vide ad n. 7481.

7503.

In oenochoe fig. rubr. collectionis Pr. de Canino; repraesentatur Satyrus dextra ramum hederæ tenens, sinistram capiti admovent, vultu retro converso; descripta est in Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Pr. de Canino, Par. 1845. p. 14. De inscr. vide ad n. 7481.

7504.

In cylicis fragmento collectionis Pr. de Canino; Satyrus *népas* tenens et utrem trahens; descripta est Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Pr. de Canino; Par. 1845. p. 32. De inscr. vide ad n. 7481.

7505.

In cylice collectionis Basseggio; Satyrus; sub ansis utrinque oculus praegrandis; descripta est in Catal. of greek and etruscan vases by Basseggio p. 13. n. 83. Splendid collection of greek and etruscan vases formed by Signor Basseggio, of Rome, p. 11. n. 31. De inscr. vide ad n. 7481.

7506.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; duo Satyri; descripta est in Catal. Réserve étrusque, coupes à fig. jaun. n. 19. De inscr. vide ad n. 7481.

7507.

In cylice fig. rubr. collectionis Magnoncour; duo Satyri; descripsit I. de Witte Descr. d. vases peints de la collection Magnoncour p. 20. n. 25. De inscr. vide ad n. 7481.

7508.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Satyri et Maenades; descripta est Mus. étr. p. 129. n. 1437. De inscr. vide ad n. 7481.

7509.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Maenas; descripta est Mus. étr. p. 45. n. 305. Cat. di scelte ant. etr. p. 38. n. 305. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 154. De inscr. vide ad n. 7481.

7510.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; sacerdos Bacchi, Satyri et Maenades; descripta est Mus. étr. p. 85. n. 592. De inscr. vide ad n. 7481.

7511.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Satyrus nudus vasculum portans; descripta est Mus. étr. p. 95. n. 816. De inscr. vide ad n. 7481.

7512.

In fragmento vasis Hadriae reperto, inest Satyrus barbatus; descripsit Matioli Catal. degli oggetti di antichità dissotterrati in Adria negli anni 1819 e 1820. n. 20. unde repetiit Welcker Bull. d. Inst. arch. Rom. 1834. p. 156. n. 20. De inscr. vide ad n. 7481.

7513.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Maenades et Satyri saltantes; descripta est Mus. étr. 81. n. 589. De inscr. vide ad n. 7481.

7514.

In vase parvo fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Maenas; descripta est Mus. étrusq. p. 68. n. 546. editum Vas. étr. du Pr. de Canino fasc. I. 3. (Cf. Bull. d. Inst. arch. Rom. 1850. p. 143.) De inscr. vide ad n. 7481.

7514. b.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; quattuor Satyri aggredientes Maenadem; descripta est Réserve étrusque, coupes à fig. jaunes n. 29. De inscr. vid. ad n. 7481.

7515.

In fragmento vasis in Attica reperti collect. Fauvelii; repraesentatur Satyrus barbatus ἀλτήρας tenens; edidit Stackelberg Die Gräber der Hellenen tab. XXIV. De inscr. vide ad n. 7481. Fortasse fuerit ad dextram καλὸς Ἰσαῖος; litterae ad sinistram positae non possunt legi.

7516.

In vase fig. flav. collectionis Pr. de Canino; sacerdos Bacchi cum amphora, in parte aversa Hercules inter Centauros sedens; descriptum est Mus. étrusq. p. 76. n. 564. Catal. di scelte antichità etrusche trovate negli scavi del Pr. de Canino p. 78. n. 564. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 185. De inscriptionibus pessime pictis vide ad n. 7481.

7517.

In vase fig. rubr. collect. Basseggio; Bacchus et satyrus utrem tenens; edidit Gerhard Auserl. Gr. Vasenbilder I. tab. LXXVII. De inscr. vide ad n. 7481.

7518.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Maenas crotalistris; descripta est Mus. étr. p. 113. n. 1263. Catal. di scelte antichità etrusche trovate negli scavi del Principe de Canino p. 110. n. 1263. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 214. De inscr. vide ad n. 7481.

7519.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Maenades et Satyri; descripta est Mus. étrusq. p. 72. n. 554. Catal. di scelte antichità etrusche cet. p. 71. n. 554. Réserve étrusque coupes à fig. jaun. n. 36. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 179. De inscr. vide ad n. 7481.

7520.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; repraesentantur quinque Satyri nudi et quinque Maenades, partim saltantes, partim tibias inflantes; in altera parte bellator iuvenis ante portam et barbatus; descripta est Mus. étr. p. 129. n. 1456. Catal. delle scelte antichità etrusche trovate negli scavi del Principe de Canino p. 120. n. 1456. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 223. De inscr. vide ad n. 7481.

7521.

In cylice fig. rubr. collect. Princ. de Canino. Intus Maenades, in externo ephēbi et puellae; descr. I. de Witte Cat. Etr. n. 13. De inscr. vide ad n. 7481.

7522.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Satyrus ante hermam stans utrem portans; descripta est Mus. étr. p. 125. n. 1426. De inscr. vide ad n. 7481.

7522. b.

In amphora fig. nigr. coll. Pr. de Canino quatuor picturarum ordinibus insigni, Satyris etc. descr. I. de Witte Cat. Etr. n. 60.

Αυρίτης. [Κ]αλ[λ]ιώπη.

Nomen viri et feminae emendavit Keilius
Anal. epigr. p. 170. Sed videndum est, scriptura

ΗΑΙΙΟΠΕ ne pertineat ad peculiarem quandam pronuntiationem; namque etiam in nummis Campanis ΗΑΜΠΑΝΟΝ reperitur. Vide Abeken Mittelitalien p. 333, 6. Αυρίτης fortasse a Δύρος (Apollod. III, 12, 2.) derivandum.

7523.

In vase Nolano fig. rubr. collectionis Durand; Pluton sceptrum et cornucopiae tenens, ex adverso Dia Hebe; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 201. De inscr. vide ad n. 7481.

7524.

In cylice fig. rubr. collectionis Durand; iuvenis ad inferos deductus, Mercurius psychopompus (cf. Raoul-Rochette *Mon. inéd. Achill.* p. 61.), Hades et iudices inferorum; descripsit I. de Witte *Cat. Durand* n. 204; edidit Gerhard Auserlesene *Vasenb. III. tab. CCXXXIX.* Inscriptum nihil nisi ὁ παῖς καλὸς ter repetitum.

7525.

In cylice Vulc. fig. flav. collectionis Pembroke; repraesentatur Gigantomachia, Neptunus rupe correpta prosternens Polyboten. (cf. n. 7588. n. 7589.); Vulcanus Clytium interimens etc. (cf. n. 7405. 7404. 7405.); descripta est *Catal. d'un riche mobilier, d'objets d'art et de curiosité, dont la vente aura lieu pour cause du départ de Myl. Pembroke 1859.* p. 15. n. 104; edidit Duc de Luynes *Vases peints cet. tab. XIX. XX.* Inscriptum idem quod n. 7524.

7526.

In patera fig. nigr. coll. Basseggio, nunc musei Berolin. Gigantomachia, Minerva in quadriga, Hercules, Mercurius etc. Descripsit Gerhard Neuerworb. *Denkm. III. n. 1746* cf. *Archaeol. Zeitung.* 1847 p. 24*. Edidit Gerhard Auserles. *Gr. Vasenbilder I. tab. LXI. LXII.*

In altera parte ad dextram apparet ΗΓΟΚΡΙΤΟΣ ΚΑΙΣΤΟΣ Ἴπ(π)όκριτος καλ(λ)ιστος. Eadem fere acclamatio videtur subesse elementis in eadem parte supra Iovem positus: Καλὸς Ἴπ(π)όκριτος. Plurimae tamen inscriptiones intelligi non possunt; cf. ad n. 7452. Quodsi pro refectis habendae sunt, hic illic tentaveris nomina extricare, sicut in priore parte ad sinistram, ubi Diana (Δ Τ Λ) ΖΙΜΕΤΡΑ Ἄστειμος, deinceps ubi Mars: φεῦ ἔττοτ(σῖ), quae acclamatio (cf. n. 7374) eadem redit in altera parte, ubi Mars; Ἡρακλῆς nomen elementis ΕΟΟ ἸΣΣ significari videtur et quae sunt similia. In parte superiore versibus utrinque longioribus videndum ne subsit ΛΛΑΝΚΥΤΕΣΕΡΟΙΕΣΕΝ (Γλαυκύτης ἐποίησεν) bis positum. Certe artifex idem esse videtur, cuius est vasculum n. 8144. b.

7527.

In cylice in loco Camposcala effossa fig. flav. in museo Berolinensi; dii cum Gigantibus pugnantibus (cf. 7512); descripsit Levezow *Verz. d. ant. Denkm.* p. 255. n. 1002. Gerhard *Berl. ant. Bildw. I. p. 281.* n. 1002. edidit Gerhard *Gr. u. Etrusk. Trinkschalen tab. VIII. 3. 4. tab. X. XI.* cf. Gerhard *Über die Lichtgottheiten in Act. Acad. Berol.* 1838. tab. IV. 3 sq. Panofka *Tod des Skiron p. 11 sq.* — Inscriptio ut in n. 7525.

7528.

In vase Vulc. fig. rubr. collectionis Durand; Aurora in biga; infra delphinus maris index; in parte aversa Maenas inter Satyros; descripsit I. de Witte *Cat. Durand* n. 231. edidit Gerhard Auserl. *Gr. Vasenbilder II. tab. LXXX.* Cf. Collection formed by B. Hertz p. 117. n. 61.

Ἔως. Λά[μ]πος.

Λάμπος et Φαέδων equi sunt Aurorae in *Odyss.* permutatione. Cf. n. 7537. De equorum nominibus *XXIII. 246.* Videtur etiam nostro loco fuisse ΛΑΠΟΣ in vasculis obviis cf. n. 7379. *Jahn Vasensammlung i. e. Λάμπος*, crebra in vasculis litterarum Σ et Ν K. Ludwigs p. cxvi.

7529.

In stamno fig. flav. in museo Vaticano; Aurora alata in quadriga, iuxta equos surgit tripus victoriae index; mulier thyrsum tenens inter Satyros; editus est in *Mus. etr. Gregoriano P. II. tab. XVIII.* edidit etiam Gerhard Auserl. *Gr. Vasenbilder II. tab. LXXIX.*

a) Ἔως. Λά[μ]πος, [Φ]αέ[δ]ων. Ita manifesto legendum: in priore nomine dele O, superest ΛΑ[Μ]ΠΟΣ; cf. n. 7528. Gerhardus legebat Ὀρρέδων. in altero nomine dele Δ, quod est A bis positum; b) Καλή.

7530.

In lecytho Nolana fig. flav. collectionis Durand; Aurora alata volans; edidit Millingen *Anc. uned. mon. I. tab. VI.* — Male Millingenium legisse AOS monuit Kramer *Über den Styl cet. p. 182.* Est HOS omissa littera E p. HEOS Ἔως. De scriptura vitiosa cf. n. 7454. Cave legas HOS (ἦως). Epitheton Καλή amphorae inscriptum est, quam dextra tenet Aurora.

7531.

In vase fig. flav. collectionis Hamiltoni; Aurora Cephalum persequens (cf. n. 7532—34. n. 8570.); ediderunt Tischbein *Collect. of engravings from anc. vases cet. T. IV. tab. 12.* (*Peintures des vases ant. de la collect. Hamilton, prem. édit. Florence. T. IV. tab. 12.*), Millin et Dubois-Maisonneuve *Peint. d. vases ant. II. tab. xxxv.* Inghirami *Vasi fittili T. I. tab. XVIII.* Millin *Gal. myth. XXIV, 94.* Panofka *Eigennamen mit Kalós Tab. I, 1.* Gerhard Auserles. *Vasenb. III. p. 59. not. 53.*

Ἔως. Κέφαλος καλός.

Cf. n. 8570.

7532.

In vase musei Neapolitani; Aurora alata Cephalum petens, in altero latere pictum; descripserunt Gerhard et Panofka *Nespeles ant. Bildw. I. p. 251.* n. 1668. Inscriptum nihil nisi καλός.

7533.

In cylice Vulc. fig. Aurora Cephalum persequens; in externo Oedipus Sphingem quaerens; edita est Mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. II. tab. XLVIII. Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. IX. p. 209. Inscriptum idem quod n. 7532.

7534.

In amphora Nolana fig. rubr. collectionis Pr. de Canino; Aurora et Cephalus; descripta est in Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etruria par feu le Pr. de Canino, Par. 1845. p. 18. In utraque parte inscriptum est Καλός.

7535.

In vase fig. rubr. collectionis Pourtalès-Gorgier; Victoria et Minerva; ediderunt Panofka Cab. Pourtalès-Gorgier tab. VI. Lenormant et I. de Witte Elite des monum. céramogr. I. p. 228. tab. LXVIII. descripsit Dubois Descr. d. antiq. de M. le Comte de Pourtalès-Gorgier p. 33. n. 138.

Panofka Ἀθήνη et ἄθλον ἀγώνων proposuit, ductum I in ΛΙΘ; habes ΑΘΕΝΑΙΑ, Ἀθηναία; quam interpretationem non comprobant Lenormant et I. de Witte. Certe vocis ἀγώνων nullum vestigium in elementis parum distincte expressis. Dele

7536.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Victoria alata; descripta est Mus. étr. p. 64. n. 541. Catal. di scelte antichità etrusche trovate negli scavi del Pr. de Canino p. 41. n. 541. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 156.

Νίκη.

7537.

In vase fig. rubr. musei Britannici; Victoria alata potum praebens heroi cui adstat senex; in parte aversa vir coronatus; ediderunt Gerh. Auserl. Gr. Vasenb. II. tab. CL. Panofka Eigenn. mit Καλός T. III, 6. Cat. Vas. Mus. Brit. n. 721. Tractavit Iahn Arch. Aufs. p. 138.

Νίκη. Λυκάων. Ἄντανδρος. Εὐαίων καλός. Λυκάων pertinet ad heroem. Ἄντανδρος ad patrem eius. Ἄντανδρος heros inter venatores apri Calydonii apparet n. 8185. Euaeon celebratur etiam n. 7815. In catal. Brit. est ΕΥΑΙΟΣ. Cf. n. 7528.

7537. b.

In vasculo fig. flav. Agyllae (Caere) eruto a Galassio; nunc in museo Britannico; repraesentatur homo barbatus corona caput cinctus stans ad aram, supra quam advolans Victoria libat, ad dextram tres figurae viriles, quarum duae nude; putatur sacrificium Argonautarum; descripsit Braun Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1857. p. 35 sq. edidit Gerhard Auserl. Vasenb. III. tab. CLV. Catal. vas. mus. Brit. n. 805*.

Διομήδης. Νίκη.

Figura, cui nomen Διομήδης inscriptum, pro Iasone habetur, quem fabulantur antequam adolevisset, Diomedem esse nominatum (Natalis Comes VI. 8.). Cf. Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1858. p. 13. Nobis non mythologicum argumentum videtur, in eandemque sententiam disputavit O. Iahnus (Arch. Aufs. p. 137. Beitr. n. 399. 16.); idem nuper docuit (Arch. Ztg. 1854 p. 208) Diomedis nomen ap. Nat. Com. l. c. in ed. Francof. 1584 falso expressum esse pro Dolomede.

7538.

In vasculo fig. rubr. Siciliensi in loco Terranuova reperto; repraesentatur Victoria sacra faciens; descripsit Gerhard Annal. d. Inst. arch. Rom. VII. 1835. p. 40. accuratius Kramer Über d. Styl u. d. Herkunft d. gr. hem. Thongef. p. 170.

Ἴπ(π)ίων καλός. Νίκη.

Nomen Ἴππίων redire videtur n. 7826.

7539.

In lecytho Nolana fig. flav. in museo Berolinensi, repraesentatur Victoria taeniam rubram porrigens ephebo citharam tenenti; descripserunt Levezow Verz. d. ant. Denkm. cet. p. 181. n. 855. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 248. n. 855. citavit O. Jahn Archaeol. Beitr. p. 104 sq. Cf. Gerhard Archaeol. Zeitung 1848. p. 322 sq. tab. XXI.

Νίκα. Αἶνος.

Gerhardus in Diar. Arch. expressit NIKΑ et illud Λ huic scripturae non conveniat, collata parte altera, ubi est ΗΟΡΑΙΣ ΚΑΛΟΣ. Videtur potius Αἶνος ΑΙΝΟΞ. Sed noli cogitare de Lino vate, quum nomen esse pueri.

7540.

In amphora fig. flav. musei Vaticani; Victoria libans heroi armato, cui adstat senex; edita est in Mus. etr. Gregoriano P. II. tab. LXIII. 2.

Νίκη. Σκέπαρνος. Οἶν[ε]ύς.

7541.

In vase fig. flav. Victoria alata, in altera parte homo barbatus stans baculo innixus; ediderunt Millin et Dubois-Maisonneuve Peint. d. vases ant. T. I. tab. LXII. videtur idem vasculum esse quod descripsit Caylus Rec. d'Antiq. T. II. P. 2. tab. 25. 1. p. 78. indeque citavit Lanzi De' vasi antichi dipinti cet. p. 49. Inscriptum bis ὁ παῖς καλός. De forma ΠAVC cf. ad n. 7414. b.

7542.

In cylice Nolana musei Berolinensis; Victoria alata ambabusprehendens ephebum citharam tenentem etc.; descripserunt Levezow Verzeichn. d. ant. Denkm. cet. p. 187. n. 869. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 252. n. 869. Archaeol. Zeitung 1848 p. 324. Inest nihil nisi ter ὁ παῖς καλός.

7543.

In amphora Nolana; Victoria alata fasciam portans; edidit Duc de Luynes Vases peints cet. tab. XXXVI.

Fuit ΚΑΛΟΣΗΟΡΑΙΣ et ΣΙΑΓΕΗΕΙΑΚ, i. e. καλός ὁ παῖς, et καλή ἡ παῖς.

7544.

In vase Apulo fig. flav. collectionis Magnoncour; Victoria alata (Telete iudice Gerharo, Iris iudice I. de Witte, Pax iudice Duce de Luynes) inter duos satyros; in parte aversa Maenas inter satyros; descripsit I. de Witte Descr. d. vases peints cet. de la collect. Magnoncour p. 11. n. 12. edidit Dux de Luynes, Vases peints cet. tab. xxx. xxxi. — Quinquies ὁ παῖς καλός.

7545.

In lecytho Nolana fig. rubr. collectionis Bartholdi, nunc in museo Berolinensi; victoria cum sceptro et aplustri; ad pedes ara. Pro Εὐπλοία figuram habuit Welcker Annal. d. Inst. arch. Rom. III. p. 420. de victoria navali explicant Panofka, Lenormantus et I. de Witte, Gerhardus; ediderunt Millingen Anc. uned. mon. I. tab. xxix. Lenormant et I. de Witte Elite des mon. céramogr. I. tab. xcvi. Panofka Eigenn. mit Καλός T. III. 9. descr. Levezow Verz. d. ant. Denkm. cet. p. 174. n. 835. Panofka Mus. Bartold. p. 104. (p. 43.) Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 242. n. 835. Cf. Welcker Alte Denkmäler III. p. 248 sq. Elementa in ara picta Millingenius exhibuit ΚΟΦΥCΤ, Levezow ΚΟCΙCΤ, Panofka ΚΟΕCΕΤ, qui interpretatur χοήσεται (on fera la libation). Litterae parum distincte expressae videntur esse ΚΑΛΕΕΙ, i. e. καλή εἶ. Alteram inscriptionem, in qua olim Welckerus cum Panofka Eigenn. mit Καλός p. 57. nomen ΝΕΛΑΙC (a νῆα ἐλαύνειν) agnoscere sibi videbatur, nihil esse nisi καλή ἡ παῖς docuit iam Levezow. Cf. Welcker l. c. p. 252.

7546.

In stamno fig. rubr. collectionis Pr. de Canino; Victoria Βουδυσταῦσα (v. Zoega Bassiril. II. 60. Creuzer Symb. IV. 204. tab. XLVII. 2.); descriptum est Mus. étr. n. 542. editum Vases étr. de Luc. Bonaparte Rom. 1850. fol. tab. I. Cf. Réserve étr. p. 10. n. 34. repetierunt Inghirami Vasi fittili T. IV. tab. CCCLIX. Gerhard Auserles. Gr. Vasenbilder II. tab. LXXXI. cf. Bull. d. Inst. arch. Rom. 1850. p. 143. Inscriptum: καλός, καλή, καλός.

7547.

In vase fig. flav. Victoria sacra factura ad cippum aetomate ornatum; edidit Millingen Peint. d. vas. Gr. tab. xxii. n. 2. (p. 22); unde repetiit Inghirami Mon. étr. T. V. tab. LXVI. — Inest Καλός.

7548.

In vase fig. flav. collectionis Hamiltoni; Victoria libatura; edidit Tischbein Engravings cet. T. IV. tab. 7. Peint. d. vas. antiq. de la collection Hamilton, prem. édit. de Florence T. IV. tab. 17.

Καλός. Ν]ικᾶς.

Cf. 7874. b. Nomen Νίκας subesse putabat Panofka in Gerhardi Diario archaeol. VII. 1849. p. 128.

7549.

In lecytho fig. rubr. collectionis Coghill; Victoria libatura ad aram; edidit Millingen Vases de Coghill tab. xxii. 2. repetierunt Lenormant et I. de Witte Elite des mon. céramogr. I. tab. xcii. p. 303. Cf. Welcker Alte Denkm. III. p. 250. Inest Καλός.

7550.

In vase collectionis Gargiulo Neapolitani; Victoria sedens in ara; in altera parte meta, in qua inscriptio est; utrinque ephebus (cf. Suid. v. ἐφριβος); edidit Millingen Peint. ant. d. vases gr. tab. XLVII. XLVIII.

Νίκα.

Est imperativus. Cf. 8391.

7551.

In vase collectionis Gerhardi; Eris; citat Gerhard Auserl. Gr. Vasenbilder II. p. 4. not. 7. edidit Über die Flügelgestalten etc. Act. acad. Berol. 1839. tab. II, 5.

*Eris.

CAPUT SECUNDUM. HEROICA.

7552.

In vasculo fig. nigr. collectionis Hamiltoni; Hercules praecunte Minerva sagitta traiciens Gigantem, cui involans figura alata ($K\frac{1}{2}$) caput retorquet; edidit Tischbein Collect. of engravings from anc. vases cet. T. II. tab. 20. (Peintures de vases ant. de la collection Hamilton éd. de Florence T. II. tab. 20.), repetierunt Millin Gal. mythol. cxx. 459. Inghirami vasi fictili T. I. tab. xxxi. I. de Witte Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. V. p. 308 sqq. tab. D. 1853. Elementa perverse picta, ut inscriptio inesse videatur potius quam insit.

7552. b.

In amphora Volc. fig. nigr., nunc in Museo Britannico; Hercules barbatus in quadriga cum Minerva, Apolline, Mercurio; in parte aversa bellatores quinque; inest denique Herc. c. leone Nemeaeo; cf. Cat. vas. mus. Brit. n. 567. p. 124.

a. Ἡρακλῆς. Ἀθηναία. Ἀπόλλων. Ἐρμῆς. Ποσειάς. b. ΔΙΚΕ . . ΠΚΕΣ; fortasse Δικαίαρμος. Πύλης cui Διός. Duo postrema nomina prope equos scripta sub scuto adscriptum est καλός. Δεύτερος. Δεῦκος. sunt, quare editoribus ad ΔΙΟΣ ἄρμα supplendum Χαριάδης. Editores catalogi: ΧΜΡ. ΑΔΕΣ Char- esse videtur. ΠΟΣΙΑΣ potest equi nomen esse. midas.

7553.

In cylice fig. nigr. collectionis Panckoucke; Hercules gladio perempturus bellatorem, iam prostratum; inscriptiones prope evanidae; descripsit Dubois Catal. d. vases gr. de la collection Panckoucke p. 8. n. 73.

Nomen Herculis puta scriptum fuisse ΗΕΡΑΚΛΕΕΣ, Κ[ΛΕ]Ο[Ν]ΙΔΕΣΚΑΛΟΣ καλέ. Κλεωνίδης καλός aut de- i. e. Ἡρακλῆς forma Atticis vetustioribus frequen- nique ΑΚΕ[ΣΤΟΡ]ΙΔΕΣ ΚΑΛΟΣ. Ἀλεστορίδης redit- tiore; cetera non liquent; possis legere ΑΛΕΧ[Σ]Α- n. 7789. b. [ΝΔΡ]ΙΔΕΣΚΑΛΟΣ Ἀλεξανδρίδης καλός aut Κ]ΑΛΕ

7554.

In amphora fig. nigr. collectionis Pr. de Canino, nunc in museo Britannico; Hercules contra Gigantes pugnans; post Herculem Minerva; in parte aversa Amazones duae in equis sedentes, in media pictura imago feminae incisa; descripsit I. de Witte Cat. étr. n. 90. Vas. mus. Brit. n. 586. Inscriptiones singulis figuris additae tam indistincte pictae sunt, ut certa ratione legi non possint. Videtur nihil subesse nisi καλός vario modo repetitum.

7555.

In amphora Volc. fig. nigr. in museo Vaticano; Hercules et Minerva in quadriga contra Gigantem pugnantes; edita est in Mus. étr. Gregor. P. II. tab. xli. 1. Tractavit Panofka Eigennamen mit Καλός p. 37.

Νικόστρατος καλός.

Cf. n. 7400. 7562.

7556.

In vase fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; Minerva et Hercules cum hostibus pugnantes; sub pede vasis est nota ∇ ; descriptum est Mus. étr. p. 155. n. 1692.

Ὁ παῖς (καλός).

7557.

In cylice fig. rubr. collectionis Pr. de Canino; Hercules cum hostibus pugnans qui pro Gigantibus (Alcyoneo et Porphyrione) habentur; post Herculem Minerva hastam vibrans et alia figura muliebris, fortasse Alcmena; post adversarios figura muliebris, ut videtur, Gaea; in altera parte Bacchus barbatus pro scuto pellem pantherae tenens, pugnans contra bellatorem (fortasse Eurytum Gigantem, Apollod. I. 6. 2); utrinque bellator equum domans. Gigantum certamini finis impositus est ab Hercule et Baccho (Pind. Nem. I. 100); in interno ephebus lyram tenens; descripta est Mus. étr. p. 152. n. 1646. Catal. di scelte antich. étr. cet. p. 144. n. 1646.; edidit Gerhard Auserles. Gr. Vasenbilder II. tab. LXXXIV.

In superiore loco fuit ΑΘΕΝΑΙΑ (Ἀθηναία), λός) ἸΝΑΙΟΣ (Ἰναῖος), ΗΟΡΑΙΣ ΚΑΛΟΣ (ὁ παῖς καλός). ΗΕΡΑΚΛΕΣ (Ἡρακλῆς); in altera parte: ΚΑΛΟΣ (κα- Idem redit in interiore parte vasculi.

7558.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Hercules et Iolaus; descripta est Mus. étr. p. 74. n. 559. Catal. di scelte antich. étr. cet. p. 75. n. 559. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 180. qui omittit titulum ὁ παῖς καλός. Eadem cylix videtur esse illa quam descripsit editor catalogi Splendid collection of greek and etruscan vases by Sig. Basseggio, of Rome, p. 18. n. 62.

Ἡρακλῆς. Καλύκη. Ὁ παῖς καλός.

Nomen *Καλύκη* pertinere videtur ad feminam *λύκα* habetur n. 7398. Nympham Bacchicam eiusdem prope satyros pictam, non ad Herculis pugnam (R. *nomini memorat Nonnus XXIX. 251. O. Jahn Va-Rochette Journ. d. Sav. 1830. p. 123.*); Nympha *Κα-* senbilder p. 26.

7559.

In vase fig. nigr. collectionis Pr. de Canino, nunc in museo Londinensi n. 454. a) Hercules leonem strangulans praesentibus Minerva et Iolao; b) Hercules relicto lectulo stans, ex adverso Alcmene; post Herculem Minerva et Mercurius; descriptum est Mus. étr. p. 148. n. 1655. Catal. di scelte antich. étr. cet. p. 140. n. 1655. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 257. Picturam b. edidit Micali Storia tab. LXXXIX, repetiit Gerhard Gr. u. Étr. Trinkschalen tab. C. n. 6. cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 152. n. 382.

a) *Φιόλεως. Ἡρακλῆς. Ἀθηναία.* b) *Ἀλκμήνη. Ἡρακλῆς. Ἀθηναία. Ἐρμῆς.* Stuartus HEPEΣ expressit.

7559. b.

In vase collect. Candelori nunc in pinacoth. Monac. figg. nigris; Hercules cum leone. In altera parte iuvenes cum equis. Descr. Jahn Beschr. der Vasensammlung K. L. p. 17. n. 64.

Κάλιππος. Δίμππος.
Κάλιππος. Ἐφιππος.

7559. c.

In vase coll. Candelori nunc in pinac. Monac. figg. rubris; Hercules cum leone, post eum mulier; in altera parte Neptunus pisces tenens et dum abit Hersen respiciens. Descr. O. Jahn Beschreibung cet. p. 143. n. 415.

a) *Γαλήνη.* b) *Ἐρση. [Πο]σειδῶν.*

7560.

In cylice fig. nigr. in museo Berolinensi; Hercules cum leone; sub pede vasis siglum $\Sigma\Delta$; descripserunt Levezow Verz. d. antik. Denkm. cet. p. 227. n. 992. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 278. n. 992. Inscriptum nihil nisi *καλός* corruptis litteris.

7561.

In vase fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Hercules cum leone, sub pede vasis sigla $\overset{x}{\sim} \underset{z}{\sim}$ descriptum est Catal. di scelte antich. etrusche cet. p. 68. n. 549. Mus. étr. p. 69. n. 549. Stuart Arch. Brit. Vol. XXIII. p. 176. *Ἡ παῖς καλή. Ὁ παῖς καλός.*

7562.

In vase Vulc. fig. nigr. collectionis Durand; Hercules cum leone; in interno caput Medusae; descripsit L. de Witte Catal. Durand n. 27. Cf. Suppl. à la descr. des antiq. du cabinet de feu M. le Chev. Durand, Avertissement p. 1.

Fuit *NIKOSTPATOS KALOS*, *Νικόστρατος καλός*. Sed litterae manifesto turbatae sunt. Cf. n. 7555.

7563.

In cylice Vulc. fig. rubr. collectionis Feoli, deinde Magnoncour; repraesentatur Hercules leonem strangulans, ad sinistram Minerva; prope leonem arbor ad indicandam silvam; in parte aversa Bacchus imberbis hedera coronatus, tunica et pallio indutus thyrsus et cantharus tenens; in interno sagittarius habitu Asiano; sub pede vasis nota est *ΗΙΑ ΗΙΑ*; descripserunt Gerhard Annal. d. Inst. arch. Rom. 1831. p. 255. (cf. Mon. ined. d. inst. arch. Rom. Vol. I. tab. xxvii. 41.); I. de Witte Descr. d. vases peints cet. de la collection Magnoncour p. 24. n. 33.

a) *Καλ[ός] ναρχί.* b) *Καλός Χάροψ.* c) *Καλός.*

7564.

In hydria collectionis Pr. de Canino; Hercules cum leone; descripta est Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le prince de Canino. Par. 1845. p. 16. — *Καλός.*

7565.

In vase collectionis Campanari; Hercules cum leone; descripsit Brøndsted A brief description of thirty-two ancient vases, lately found in excavations made at Vulci by Mr. Campanari Lond. 1832. Cf. Annal. d. Inst. arch. Rom. 1832. p. 368.

Putatur inesse nomen *Κλεωναί*. Falso. Inest potius *Κ]ΑΛΟΣΕΙ καλός εἶ*. Idem argumentum in vasculo musei Britannici (n. 450) cum inscriptione inexplicabili.

7566.

In vase fig. nigr.; Hercules hydram Lernaeam occidens; in altero latere heros sagittam iaciens, pone Minerva, sub qua cancer (cf. Gerhard Auserl. Vasenb. II. p. 43.); ediderunt Millin et Dubois-Maisonneuve Peint. d. vas. ant. T. II. tab. LXXV.

Litteris prope evanidis videndum ne subsit: a) ΗΕΡΑΚΛΕΣ (Ἡρακλῆς). ΗΟΓΑΙΣ ΚΑΛΟΣ (ὁ παῖς καλός). b) Καλός, καλός ὁ παῖς.

7567.

In hydria fig. nigr. collectionis Campanari; Hercules hydram caedens; descripsit Broendsted A brief description of thirty-two ancient vases, lately found in excavations made at Vulci by Mr. Campanari, p. 70. n. 30. Conf. Annal. d. Inst. arch. Rom. 1852. p. 373.

Litterae turbatae et corruptae, ut saepe: ΚΟΣΑΛ i. e. ΚΑΛΟΣ, item ΑΚΣΟ i. e. ΚΑΛΟΣ. De litteris TVP nihil certi definiri potest.

7568.

In vase fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Hercules, in altera parte hydra arbori circumvoluta; descriptum est Mus. étr. p. 157. n. 1709.

Ἡρακλῆς.

7569.

In stamno fig. rubr. collectionis Casuccini (Clusii); Hercules hydram Lernaeam caedens adiuvante Iolao; edidit Gerhard Auserles. Gr. Vasenbilder T. II. tab. CXLVIII.

Ἰόλεως.

7570.

In vase fig. nigr. collectionis Candelori, nunc in museo Monacensi; Hercules aprum vivum portans ad Eurystheum praesente Iolao; descripsit Gerhard Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1829. p. 108. Auserles. Gr. Vasenbilder T. II. p. 46. n. 34. Conf. O. Iahn Beschreibung cet. n. 1325.

Ἡρακλῆς. Εὐρυσθεύς. Ἰόλεως.

7571.

In vase fig. nigr. collectionis Pourtalès-Gorgier; Hercules aprum portans ad Eurystheum, post Herculem Minerva; post Eurystheum nympa mirabunda; edidit Panofka Cab. Pourtalès-Gorgier tab. XII. (p. 59 sqq.); descripsit Dubois Descr. d. antiq. de Pourtalès-Gorgier p. 45. n. 194. Citat Gerhard Auserlesene Gr. Vasenbilder II. p. 46. n. 34.

Εὐρυσθεύς. In litteris circum personas pictis ἐλελεῦ, ἐλελελεῦ (Aeschyl. Prometh. 837.), scripta sub-
nullum sensum esse putabat Duboisius. Panofka inde εἰλελεῦ, εἰλελελεῦ, bis εἰλε[λεῦ], pertinetque haec
sibi visus est posse legere ΕΙΛΕ (i. e. εἶλε), et EV interiectio ad clamorem, quem Eurystheus conspe-
ΕΙΕΙΕ ΕΙΕΙ, quod interpretatus est „utinam bene cto Hercule sustulisse fingitur. Cf. n. 7635. 8038.
ceperit"! Videtur esse exclamatio crebro repetita De interiectionibus cf. 7374.

7571. b.

In vase e coll. Candelori nunc Monacensi figg. nigris; Hercules ut supra n. 7570, 7571. Descripsit Jahn Beschreibung der Vasensammlung König Ludwigs p. 218. n. 694.

Ἡρακλῆς. Ἀθηναίης. Ἀρτέμιδος. Ἀπόλ(λ)ωνος. Ἑρμῆς.

7572.

In oenochoe fig. nigr. collectionis Durand; Hercules taurum domans; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 280. edidit Gerhard Auserl. Gr. Vasenbilder T. II. tab. XCVIII.

Coniicias subesse: ΖΙΑΠΖΟΙΔ i. e. Διὸς παῖς, qua appellatione Hercules etiam alibi gaudet. vide n. 7593.

7573.

In fragmento hydriae fig. nigr. collectionis Campanari; Hercules et Telamon contra Amazonas pugnantes, quibus appicta nomina sunt; descripsit Broendsted A brief description of thirty-two vases discov. at Vulci by Mr. Campanari p. 65. n. 28. Cf. Annal. d. Inst. arch. Rom. 1852. p. 374. Gerhard Archaeol. Zeitung 1846. p. 207.

Τελαμών. Γλαύκη. Ἡρακλῆς. Ἀνδρομάχη. Ἀλκαίη. Andromache Herculis adversaria est etiam n.
Ἀνταρίστη. Ἀρετώ. Δίνιπ(π)η. Ἀναξίλεια. 7574. 7577. cf. Gerhard Auserl. Gr. Vasenb. II. p.
61. Nomen Ἀρετώ redit n. 7651.

7574.

In amphora Vulc. fig. nigr. in museo Berolinensi; Hercules contra Amazones pugnans; descripserunt Levezow Verz. d. ant. Bildw. cet. p. 157. n. 688. Gerhard Berl. ant. Bildw. p. 223. n. 688. cf. Rapp. Volc. p. 151. n. 374. edidit Gerhard Etr. und Campan. Vasenbilder tab. xvii. 3. 4. citat idem Auserl. Gr. Vasenbilder II. p. 61. Cf. Panofka Eigennamen mit Καλός p. 64.

Ἡρακλέους. Ἀνδρομάχης. Ὀνήτωρ καλός.

7575.

In vase Siciliensi fig. nigr. collectionis Durand; Hercules cum Iolao contra Amazones duas pugnans; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 292.

Videtur pictor voluisse ΚΑΛΟΣ ΚΑΛΟΣ. Cf. n. 7432. 7478. 7562.

7575. b.

In vase fig. nigris collect. Candelori, nunc Monachii; Herculis contra Amazones pugna; descr. O. Jahn Beschreibung d. Vasensammlung cet. p. 200. n. 615. Litterae in parte aversa pictae videntur esse hae ΗΕΤΛΑΟΝ ΚΑΛΟΣ.

7576.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Hercules contra tres Amazones pugnans; in interno bellator sese armans; descripta est Mus. étr. p. 91. n. 798. Catal. di scelte antichità etrusche cet. p. 91. n. 798. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 196 sq. cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 151. not. 374. Auserl. Gr. Vasenbilder II. p. 61.

a) Δυκῶπις. Ἡρακλῆς. Ἀνδρομάχης. Ἴόλεω[ς]. b) Μέμνων καλός. Idem Memnon videtur celebrari 7473. 7657. 7679. 7760. 7845. Cf. n. 7563.

7577.

In vase fig. rubr. collectionis Durand, nunc in museo Britannico; Hercules contra Amazones pugnans; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 293. Citat Gerhard Auserl. Gr. Vasenb. II. p. 61. Cat. Vas. Brit. n. 820.

Ἴπ(π)ώ. Ἡρακλῆς. Ἀνδρομάχης. Καλή. Εὐώπη. [Ἴππ]ολύτη. Θηρώ.

7578.

In hydria fig. nigr. collectionis Feoli; Amazo quadrigam conscendens; descripsit Campanari Vasi della collezione Feoli n. 93. edidit Gerhard Auserles. Gr. Vasenb. II. tab. cii.

Ἴπ(π)αρχος. Δωρόθεος. Ὁ παῖς καλός.

Iuvenes victores in ludis, ut videtur. Dorotheus redit n. 7814. Hipparchus n. 8159. 8163. 8329.

7579.

In amphora fig. nigr. in museo Berolinensi; Hercules contra Amazones; in parte aversa octo figurae saltantes, quarum septem viri sunt nudi, iuxta feminam inscriptio est; descripserunt Levezow Verz. d. ant. Denkm. p. 108. n. 622. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 197. n. 622. edidit Micali Storia cet. tab. lxxxiii. Litterae non possunt legi.

7580.

In vasculo fig. rubr. collectionis Pr. de Canino; in utraque parte figura armata; descriptum est Mus. étr. p. 155. n. 1499. Citat Kramer Über den Styl und die Herkunft d. bem. gr. Thongef. p. 62.

Fuit haud dubie: ἈΝΔΡΟΜΑΧΕ i. e. Ἀνδρομάχης.

7581.

In cylice fig. rubr. in museo Vaticano; repraesentatur Hercules in scypho vehens (cf. Gerhard Auserles. gr. Vasenbilder II. p. 84); in externo Hector pugnans contra Achillem praesentibus Apolline et Minerva; edidit Gerhard Über die Lichtgottheiten Berl. 1858. tab. I. 4. p. 9. Auserles. Gr. Vasenbilder. T. II. tab. cix. edita est etiam in Mus. etr. Gregoriano P. II. tab. lxxiv. 1. — Supra Herculem: Καλός.

7582.

In amphora Vulc. fig. nigr. primum collectionis Feoli, deinde Magnoncour, post Ducis de Luynes; Hercules pugnans contra Geryonem, prope Geryonem Eurytion humi iacens; post Herculem Minerva; descripsit I. de Witte Descr. d. vases peints de la collect. Magnoncour p. 27. n. 58. ediderunt I. de Witte Nouvelles Annales publiées par la section française de l'Inst. cet. 1858. 1859. p. 107—270. Mon. inéd. par la section française de l'Inst. cet. tab. xvii. xviii. Duc de Luynes Vases peints cet. tab. viii. unde repetiit Gerhard Auserlesene Gr. Vasenbilder T. II. tab. cv. cf. Rapp. Volc. n. 368. a. I. de Witte Cat. Durand n. 294.

Ἀθηναίη. Ἡρακλῆς. Γαρύφνης. Εἰςουτίων.

7583.

In amphora fig. nigr. collectionis Millingenii, nunc in museo Britannico; Hercules Geryonem caedens; in parte aversa Perseus, cui adstat Minerva, Naiades apportant sandalia alata, et Ἄϊδος κνηῖν; descripsit I. de Witte Mém. sur Hercule et Geryon p. 13. Catal. étr. n. 159. not. 2. Cat. vas. mus. Brit. n. 584.

a) Ἀθηναίη. Ἡρακλῆς. Γηρυόνης. Cf. 7582. 7584. b) Ἀθηναίη. Περσεύς. Νηΐδες.

7584.

In cylice fig. nigr. collectionis Panckoucke; Hercules pugnans contra Geryonem (cf. Gerhard Berl. ant. Bildw. p. 313.); descripserunt Dubois Catal. d. vas. gr. de la collection Panckoucke p. 7. n. 66. I. de Witte Mém. sur Hercule et Geryon p. 19. tab. c. Cf. Bull. d. Inst. arch. Rom. 1854. p. 241.

Ἡρακλῆς. Γηρυόν[ης].

7585.

In vase Vulc. fig. nigr. collect. Durand; Hercules contra Geryonem; descripsit I. de Witte Catal. Durand n. 294.

Ἡρακλῆς.

7586.

In amphora fig. nigr. collectionis Com. Leonis de Laborde; Hercules Geryonem caedens; in scuto inscriptio est; descripsit I. de Witte Bull. de l'Acad. R. de Bruxelles T. VIII. n. 6. Cf. Mém. sur Hercule et Geryon p. 64. not.

Στησίας καλός.

Stesias celebratur n. 7691. 8155.

7587.

In vasculo fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; Hercules in trunco arboris sedens; descriptum est Mus. étr. p. 100. n. 1017. Catal. di scelte antichità etr. cet. p. 98. n. 1017. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 204. Subesse videtur litteris perverse pictis καλός ὁ παῖς.

7588.

In cylice fig. nigr. collectionis Panckoucke; Hercules Cerberum ducens praesente Mercurio; ad dextram porta est Orci; in parte aversa Satyri saltantes; descripsit Dubois Cat. d. vas. gr. de la collection Panckoucke p. 7. n. 68. Cf. Mus. Rhen. 1837. p. 132. Jahn Vasensammlung König Ludwigs p. CXXIX, 963.

a) Ἐριμῆς. b) Σωστράτου εἰμί. Cf. n. 8338. 8339. Idem nomen Σώστρατος extat n. 7447. 7598. 7421.

7589.

In amphora Vulc. fig. flav. in museo Vaticano; Hercules et Minerva ad portam Orci; descripta est in Mus. etr. Gregoriano P. II. tab. LI. 2. Litterae sunt temere congestae.

7590.

In hydria fig. nigr. in museo Berolinensi; Hercules monstrum marinum, Tritonem (cf. I. de Witte Mém. sur Hercule et Geryon p. 71. Gerhard Auserles. gr. Vasenb. II. p. 95), domans; supra Bacchus in mulo; descripserunt Levezow Verz. d. ant. Denkm. cet. p. 142. n. 697. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 225. n. 697. Rapp. Volc. p. 145. n. 298. edidit Gerhard Etr. u. Kamp. Vasenb. tab. XVI. 5. 6. Cf. Panofka Eigennamen mit Καλός p. 76.

Τρίτωννος. Ἡρακλέ[ης]. [Σ]τησίλειος καλός. Κτησίλειος proposuit Grotefendius in Dorowii Denkschrift. u. Brief. Berl. 1838. p. 171. Στησίλειος maluit Keilius Onomat. p. 73. coll. Plutarchi Themistocl. III. 8. ἤρασθησαν ἀμφοτέροι τοῦ καλοῦ Στησίλειου. cf. Plut. Aristid. 2.

7591.

In hydria fig. nigr. collectionis Campanari; Hercules, Tritonem domans, praesentibus Nymphis duabus; descripsit Broendsted A brief descript. of thirty-two vases discov. at Vulci p. 15. n. 7. cf. Panofka Annal. d. Inst. arch. Rom. 1832. p. 367. Citat Gerhard Auserles. Gr. Vasenbilder II. p. 95. I. de Witte Revue archéol. II. 2. p. 624 sq.

Καλ(λ)υχόρα. [Ἡ]ρακλῆς. Τρίτων. Ἴνώ.

Pro Ἴνώ Panofka proposuit Σιτνώ coll. Paus. I. 40.

7592.

In amphora fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; nunc Londini in museo publico; Hercules, Tritonem domans adstante Nereo; in parte aversa Bacchus barbatus hedera coronatus cantharum tenens inter duas Maenades; descripsit I. de Witte Catal. étr. n. 84. Citavit Gerh. auserl. Gr. Vasenb. II. p. 95. Cf. I. de Witte Revue archéol. II. 2. p. 625. Cat. Vas. Mus. Brit. n. 535.

Νηρεύς. Ἡρακλέης. Τρίτων.

Dele litteram intermediam E in nomine NEPEEVΣ.

7593.

In hydria Vulc. fig. nigris coll. Durand. Hercules cum Nereo luctans. Descripsit I. de Witte Catal. Durand. n. 303. Cat. Beugnot n. 52. Citat Gerhard Auserles. gr. Vasenh. II. p. 95.

Κ]α[λ]υθή. Καλός. Χοῖρος καλός. Μνησίλα καλή.
Εὐπαρ[αίτη]τος καλός.

Καλυθή (sic enim litterae AMOΘE legendae sunt) s. Καλλυθή Nereis audire videtur. Nomen ita restituisse video etiam Keilium Anal. epigr. p. 173. Idem nominis Χοῖρος exempla conguessit p. 165. Cf. huius operis Vol. II. p. 1016. b. Μνησίλα redit n. 8029 sq.

7594.

In vase fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; Hercules leonem strangulans, in altera parte monstrum marinum domans; descriptum est Catal. di scelte antich. etr. n. 1908. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 254. Citat Gerhard Auserles. gr. Vasenbild. II. p. 95.

Litterae, ut videtur, male refictae; conf. ad n. 7452. 7562. Coniicias fuisse: ΞΕΚΛΑΡΕΗ ΝΙΚΑΛΟΡΑΣ ΝΙΚΑΛΟΡΑΣΚΑΛΟΣ Ἡρακλῆς. Νικαγόρας. Νικαγόρας καλός.

7594. b.

In hydria fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; quattuor equites venatum proficiscentes; supra est Hercules leonem strangulans praesentibus Minerva, Mercurio, Iolao; descripsit I. de Witte Cat. étr. 123.

Vide ne pictor voluerit: ΑΡΟΛΑ[ΧΙΗ Χ]ΑΙΡΕ Νικαγόρα χαῖρε, ΧΑΙΡΕ ΑΝΔΡΕΑ, Χαῖρε Ἀνδρέα. Cf. n. 7594. Ἀνδρέας habetur n. 7791. De salutatione vide Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. CXII.

7595.

In hydria collectionis Pr. de Canino; Hercules monstrum marinum domans; descriptum est in Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Prince de Canino, Par. 1845. p. 7. Cf. I. de Witte Revue archéol. II. 2. p. 625.

Ἡρακλῆς. Νηρέυς. Ἀμφιτρίτη. Νικήσιπ(π)ος καλός.

7596.

In amphora fig. nigr. collectionis Durand; Hercules cum Nereo luctans, Nereis; supra Bacchus inter duas feminas sedens sedentes; utrinque canis, panthera, oculus praegrans; descripsit I. de Witte Cat. Durand. n. 305. edidit Gerhard Auserles. gr. Vasenbilder II. tab. CXIII.

Litteris ad sinistram pictis subesse videtur ΞΟΕΚΛΑΡΕΗ (i. e. Ἡρακλέους), ad dextram ΜΕΛ[ΙΤ]ΕΣ, i. e. Μελ[ιτ]ης, nomen Nereidis (cf. n. 7597); in medio infra Νηρέ[ως]. Quamquam Iabnius Nerei nomen inesse negans, quem Nereum diximus, pro Antaeo habet Arch. Aufs. p. 65.

7597.

In vase collectionis Pr. de Canino; Hercules cum Nereo luctans; supra Theseus rapiens Antiopam; descriptum est Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Pr. de Canino, Par. 1845. p. 8. 9.

a) Ἡρακλῆς.

b) Θησ[ε]ύς. Ἀντιόπεια.

7598.

In amphora fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; Hercules cum Nereo; descripsit I. de Witte Cat. étrusq. n. 85. Descr. d. vas. peints de la collection Magnoncour p. 31. n. 40.

Σώστρατος καλός κάρτα.

Sostratus laudatur n. 7471.

7599.

In amphora fig. rubr. collect. Candelori, nunc in pinacotheca Monacensi; Hercules clavam vibrans contra Acheloum tauriformem; descripserunt Urlichs Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. X. p. 267 sqq. tab. Q. Guignaut Rel. de l'ant. 190 bis, 681 b. Jahn Beschr. cet. p. 74. n. 251. cf. Gerhard Auserl. gr. Vasenbild. II. p. 106 sq.

Ἀχελ[ῶ]ος. [Ἡρ]ακλῆς [κα]λός.

Qui primus edidit, legebat Ἀχελῶ[ου] [Ἡρακλέ]ους, ut n. 7570 legendum est pro Ἡρακλῆς.

7600.

In amphora fig. nigr. in museo Berolinensi; Hercules Acheloum domans; edidit Gerhard Etr. und Kamp. Vasenbild. tab. xv. xvi. n. 1. 2. Berlin. Ant. Bildw. I. p. 661.

Litterae supra pictae pertinere videntur ad nomen et epitheton ΗΕΡΑΚΛΕΣ ΚΑΛΟΣ i. e. Ἡρακλῆς καλός. Ex elementis ad dextram ΧΧΛΓΔΟΣ erueris: ΑΧΕΛΟΙΟΣ i. e. Ἀχελῶος. Quae denique infra apparent litterae, iis contineri videtur ΚΑΚΑΟ[Σ] i. e. Καλός, et ΝΑΙΧΙ ναίχι. Omnia male picta.

7601.

In amphora fig. nigr. collectionis Candelori, nunc in pinacotheca Monacensi; Hercules cum Antaeo luctans (vid. Gerhard Auserl. gr. Vasenb. II. p. 102); in altera parte duo heroes tesseris ludentes (cf. Welcker Alte Denkm. III. p. 3 sq. 20 sq.); descripserunt Fossati Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1829. p. 77. 85. Gerhard Rapp. Volc. p. 150. n. 371. cf. Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. III. p. 228. Jahn Beschreibung p. 1. n. 3. edidit Gerhard Auserlesene gr. Vasenbilder II. tab. cxiv.

Ἀθη[ναία]. Ἡρακλ[ῆς]. Ἀνταῖος. Ἀνδρίωνος.
 ΑΝΔΡΙΟΣΟΙ legit Iahnus, Gerhardus Ἀνδρείαν
 s. Ἀνδρίαν i. e. Virtutem ut numen Antaei tutelare
 hic intelligi opinatus est; eadem fuit sententia Wel-
 ckeri (Mus. Rhenan. I. p. 324). Videtur potius esse
 nomen ad eum referendum, cui sacrum esse vasculum

pictor voluit. Aliam coniecturam protulit Sam. Bir-
 chius apud Gerhardum Denkmäler u. Forschungen
 (Archaeol. Zeit. VII.) 1849 p. 79. 80. qui legendum
 censet ΑΝΔΡΟΝΟΕ i. e. Ἀνδρονόη, ut significetur
 uxor Antaei, quae alias Iphinoe audit et fortasse
 etiam Autonoe (Apollodor II, 7. 8).

7602.

In vase fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; Hercules cum Antaeo luctans, sub pede vasis sigla sunt ↓ ⚡ 7 Λ; descri-
 ptum est Mus. étrusque p. 52. n. 528. Catal. di scelte antichità etrusche cet. p. 57. n. 528. Stuart Archaeol. Brit. Vol.
 XXIII. p. 167.

Fuit haud dubie ΗΟΓΑΙΣΚΑΛΟΣ, i. e. ὁ παῖς καλός. Corruptae sunt litterae.

7602. b.

In vasculo coll. Candelori nunc Monacensis fig. nigris; Hercules cum Antaeo. Descripsit Iahn Beschreibung der Vasensammlung
 König Ludwigs p. 32. 114.

Fuit haud dubie ΛΕΑΓΡΟΣ Herculis capiti superscriptum Λεαγρος sc. καλός, quod aut omissum esse a pictore dixeris
 aut evanuisse. De Leagro vide n. 7616. 7839 sq.

7603.

In amphora fig. rubr. coll. Durand, postea Hopii; Hercules cui Deianira praesentat filium Hyllum; in parte aversa Mercurius Argum
 occidens; descripserunt Broendsted A brief description of thirty-two greek vases cet. n. 1. p. 3. I. de Witte Cat. Durand.
 n. 318. Panofka Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. IV. p. 365. Abhandl. d. Berl. Akad. 1837. p. 15. edidit Gerhard Aus-
 erlesene gr. Vasenbilder II. tab. cxvi.

a) Ἡρακλῆς. ἄλλος. Δαϊάνειρα. Οἰνεύς. Scriptura
 Δαϊάνειρα redit n. 7604.

b) Ἐρμῆς Πάνοψ, ut legit Broendsted ΖΠΟΙΑΠ,
 I. de Witte, Gerh. HE..... ΠΟΙΑΠ.

7604.

In cylice fig. flav. collectionis Hamiltoni; repraesentatur Nessus centaurus, cui insidet Deianira (cf. Gerhard Auserlesene gr.
 Vasenb. II. p. 121 sqq.); descripsit et edidit D'Hancarville Ant. etr. gr. et rom. Vol. IV. tab. xxxi. unde repetierunt Millin
 Gall. myth. 118. 456. Inghirami Vasi fittili T. II. tab. cxix. Citant Gerhard Auserles. gr. Vasenbild. II. p. 122. not. 13.
 Roulez Bullet. de l'Acad. de sciences de Bruxelles T. VIII. 2. p. 45 sq.

Puto pictorem voluisse scribere: ΔΑΙΑΝΕΙΡΑ ΝΕΣΣΟΣ: Δαϊάνειρα. Νέσσοσ. De scriptura Δαϊάνειρα cf. n. 7603.

7604. b.

In amphora fig. nigr. collectionis Candelori; Hercules aggrediens Nessum; edita Mon. ined. d. Inst. arch. Rom. Vol. I. tab. xxvi.
 10. descripsit Gerhard Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. 1831. p. 254. Rapp. Volc. p. 173. n. 671.

Litterae perverse compositae ut alias. Videtur subesse ΚΛΕΙΝΙΑΣ ΚΑΛΟΣ ΚΑΛΟΣ ΚΑΛΟΣ, i. e. Κλεινίας καλός καλός
 καλός. Postremo ΙΕΣΟΝ[ΑΝ] καλός εἶ. Cleinias celebratur n. 7829.

7605.

In vasculo Nolano fig. rubr. Neapoli in museo Bourbonico; Deianira correpta a Centauro Dexameno; in parte aversa homo bar-
 batus baculum tenens inter duas figuras muliebres, quae confabulantur cum illo; descripserunt Gerhard et Panofka Neapels
 ant. Bildwerke I. p. 242. n. 1514. edidit Millingen Peint. d. vas. Gr. tab. xxxiii. xxxiv. unde repetiit Inghirami Mon. etr.
 T. V. tab. xxviii. cf. Mus. Bourbon. V. 5. et Roulez Bullet. de l'acad. de sciences de Bruxelles T. VIII. 2. p. 45 sqq. Habeo
 etiam ex schedis Uhdeni.

a) Οἰνεύς. Δεξαμενός. Δαϊάνειρα. De scriptura
 Δαϊάνειρα cf. n. 7603 sq.

b) Πυλάδης.

7606.

In vase fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Hercules corripuens Nessum Deianiram ablaturum; descriptum est Mus. étrusque p. 72.
 n. 552. Citat Gerhard Auserlesene gr. Vasenb. II. p. 122. not. 13. *

Καλός.

Ex nota Gerhardi inscriptio fuit Μεγακλῆς καλός.
 Cf. n. 8314.

7607.

In cylice Vulc. fig. flav. in museo Vaticano; Hercules Centauros depugnans; in interno Centaurus cum Lapitha pugnans; sub
 pede vasis est nota Etrusca ΑΜΑΦ (n. 8346.) ubi AM Sa videtur esse sex. Cf. Lepsius in Gerh. Arch. Ztg. 1848. p. 375.
 Edita est Mus. etr. Gregor. P. II. tab. lxxii. 1.

Ὁ παῖς καλός.

7608.

In cylice fig. rubr. collectionis Pr. de Canino, repraesentatur Centaurus Pholus truncum arboris tenens et doli operculam tollens; descripsit I. de Witte Cat. étr. n. 77.

Δύσις καλός.

Lysis laudatur n. 7650 sq.

7609.

In vase fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Hercules Busirin occidens; descripsit Mus. étrusque p. 62. n. 538. Inscriptum est καλός[ς] κα[λ]ός.

7610.

In amphora fig. nigr. in museo Parisiensi; Hercules contra Cycnum pugnavit in parte aversa Theseus contra Amazonem pugnans; edidit Millin Gr. Vasenbild. II. p. 159 sqq.); n. c. uned. Monum. I. tab. XXXVIII. Citavit Gerhard l. c. p. 152. n. 16.

a) Διὸς παῖς Ἡρακλ[έ]ης. Κύκνος. b) Fortasse ΕΠΟΙΤΙΑ, Ἀντιόπη.

7611.

In amphora fig. nigr. collectionis Candelori, nunc Monachii; Hercules Cycnum impugnans iam prostratum (cf. n. 7593); descripserunt Braun Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1859. p. 8 sq. Jahn Beschreibung etc. p. 527. n. 1108; citat Gerhard Auserlesene Gr. Vasenbilder II. p. 152. not. 16.

Κύκν[ος]. [Ἡρακ]λής.

Scriptura in nomine Cycni vasculum origini Corinthiae tribuendum suadet. Cf. 7374. 7377 sqq. Vide Jahn l. l. p. cxlvii. In vase non Κύκνος est sed ΚΥΚΝΟΣ.

7612.

In lecytho fig. nigr. in museo Syracusano; Hercules Cycnum impugnans; post Herculem Minerva, post Cycnum Mars; descripserunt Gerhard Annal. d. Inst. arch. Rom. 1855. p. 38. Braun Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1859. p. 8. Citarunt Kramer über den Styl u. d. Herkunft d. gr. bem. Thongef. p. 171. Gerhard Auserlesene Gr. Vasenb. II. p. 152. not. 16.

Ἀθηναίη. Ἡρακλῆς. Κύκνος. Ἄρης.

7613.

In amphora fig. nigr. collectionis Vescovali; Hercules contra Cycnum pugnans, adest Mars; descripsit Braun Bullett. d. Inst. arch. 1857. p. 91. citavit Gerhard Auserles. Gr. Vasenb. II. p. 152.

Ἄρης.

7614.

In amphora fig. nigr. collectionis Candelori, nunc in pinacotheca Monacensi; Hercules contra Cycnum pugnans; hinc Mars, illinc Minerva; inter Herculem et Cycnum Iuppiter sublatis manibus; edidit Gerhard Auserles. Gr. Vasenbilder II. p. cxxi; descripsit Jahn Beschreibung der Vasensammlung K. L. p. 22. n. 81 (cf. n. 98), qui de inscriptionibus ad verborum similitudinem temere compositis recte iudicare videtur.

7615.

In amphora Nolana fig. rubr. collectionis Calefatti; Hercules et Cycnus; edidit Gerhard Auserles. Gr. Vasenbilder II. tab. cxxiv. Inscriptiones turbatae et corruptae. In elementis AOETS est AOKVS i. e. ΣΟΝΑΧ καλός; infra ΗΕΡΑΦΛΕΣ Ἡρακλῆς. Ad caput bellatoris pictum fuit ΣΟ[Ν]ΑΧ καλός. Mira coniecit Panofka in Gerhard. Archaeol. Zeitung. 1848. p. 351. (ἀφεται ἔγχος, κέου). Cf. Jahn Beschreibung etc. p. cxiv, 829.

7616.

In hydria fig. nigr. coll. Candel. nunc in pinacotheca Monacensi; Hercules et Cycnus; descripserunt Braun Bull. d. Inst. arch. Rom. 1859. p. 9 sq. Jahn Beschreibung p. 11. n. 48. citat Gerhard Auserles. Gr. Vasenb. 11. p. 152.

Καλός Δεάγρος.

Leagrus celebratur n. 7602. b. 7833 — 7839. 8231. 8233.

7616. b.

In amphora figur. nigris olim in coll. Hamilt. nunc in mus. Brit.; Hercules Cacum insequens. Descripta in Catal. Vas. Mus. Brit. n. 864.

Χ]αρμίδης καλός.

Idem nomen redit n. 7831 etc.

7617.

In amphora fig. nigr. in museo Berolinensi; Hercules tripodem rapiens; descripsit Gerhard Neuerworbene ant. Denkmäler I. p. 11 n. 1587. Citat idem Auserl. gr. Vasenb. II. p. 146. not. 16.

Et Herculis et Apollinis nomen addere voluisse videtur pictor, sed utriusque nominis tantum elementa quaedam apparent.

7618.

In stamno fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; Hercules tripodem rapiens; descripsit I. de Witte Catal. étr. n. 88. edidit Duc de Luynes Vases peints italiot. cet. tab. iv. v.

Nomina perverse scripta haec sunt partim prae-eunte Lenormant.

HEPAKLEOS ΖΑΙΣΧΟΙ ΖΟΤΕΙ
Ἡρακλέους. Λοξίας. Ληταῦς.

Vocabulum ΗΕΔΡΙΟΣ frustra tueri studet Minervinus (Bullett. archaeol. Nap. I. p. 59.) II. p. 110.

7619.

In amphora fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; Hercules tripodem rapiens; descriptum est Mus. étr. n. 1980. Citavit Gerhard Auserles. Gr. Vasenbilder II. p. 146. n. 16.

Ἀπόλλων[ος]. Ἀρτέμιδος. Ἡρακλέ[ους]. Ἀθηναία[ς].
De genitivo nominum cf. n. 7390. Scriptura Ἀθηναία p. Ἀθηναία nota ex lapidibus inde ab Euclide positus. Vid. Boeckh. Vol. I. p. 234. a. Cf. n. 7671. 8420.

7619. b.

In vasculo coll. Candelori, nunc Monachii fig. nigris. Idem argumentum. Descr. Jahn Beschreibung etc. p. 157. n. 452.

Ἀπόλλωνος. [Ἡρακ]λῆς.

Ἀπόλλωνος in vase. Tertium nomen quod inest fortasse legendum est Ποδάρης bis addito καλός.

7619. c.

In amphora Vulc. fig. nigris musei Britannici; in altera parte idem argumentum, in altera Mercurius, Apollo et Bacchus.

Ἡρακλῆς. Ἀπ[ό]λλων. Ἀρτέμιδος. Ἀθηναίας. Καλὸς Καρ —

7620.

In vase fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Hercules tripodem rapiens; in parte aversa bellator armatus etc.; descriptum est Mus. étr. p. 107. n. 1182. Catal. di scelte antichità etrusche cet. p. 104. n. 1182. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 209. Citant Panofka Annal. d. Inst. arch. Rom. 1830. p. 208. Gerhard Rapp. Volc. p. 182. n. 735. p. 186. n. 755. Auserlesene gr. Vasenb. II. p. 147.

a) Ἀθηναία. Ἀπ[ό]λλων. Ἀρτεμις. Δέξιος[ς] καλός. b) Nomen Δέξιος, quod in altera pictura occu-
Varia viri docti commentum sunt hoc loco, alii Δήλιος patum est, pluries repetitum videtur, hinc inde ad-
πάλην, alii δεξιόπαλος, iure obloquente Müllero dito epitheto καλός.
(Comment. Soc. Gotting. VII. p. 101).

7620. b.

In hydria fig. nigr. musei Berolinensis; Hercules tripodem rapiens, in altera parte Minerva heroem cadentem percutiens; descripsit Gerhard Berl. ant. Bildw. n. 659. Inesse videtur ΚΑΛΟΣ καλός.

7621.

In vasculo fig. nigr. reperto in loco Bomarzo; Hercules tripodem rapiens; in parte aversa Hercules Antaeum devincens; descripsit Vittori Memorie sulla città di Bomarzo p. 58.

Ἡρακλῆς. Ἀπόλλων.

7621. b.

In vasculo fig. nigr. collectionis Feoli; Hercules tripodem rapiens; descripsit Campanari Vasi della collez. Feoli p. 159. n. 88. citavit Gerhard Auserles. gr. Vasenbilder II. p. 147. n. 16. Inest nihil nisi καλός.

7622.

In stamno fig. rubr. collectionis Pr. de Canino; Hercules tripodem rapiens; in parte aversa Minerva contra Geryonem pugnans, sub pede vasis est nota ΑΓΕ; descripsit I. de Witte Cat. étr. n. 87. Cat. Beugnot n. 54. Inest καλός.

7623.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino, mox Pourtalès-Gorgier; Hercules tripodem rapiens; in parte aversa Aurora Memnonem auferens; descripsit Dubois Descr. d. antiq. de Pourtalès-Gorgier p. 47. n. 197. Inest καλός, καλὸς ὁ [παῖς καλός], ὁ παῖς καλός.

7624.

In vase Vulc. fig. nigr. collectionis Durand, nunc musei Britannici; Hercules tripodem rapiens; in ora colli vasculi inscriptio est; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 314; Cat. Vas. Mus. Brit. n. 455. tractavit Panofka Eigennamen mit Καλός p. 28.

Εὐ[φ]ήγητος καλός.

Idem nomen n. 7821 sq.

7624. b.

In hydr. Vulc. fig. nigr. musei Berolinensis. Hercules tripodem rapiens; descr. Gerhard Neuerworbene Denkmäler II. n. 1630. Inscriptio perverse picta ut saepe in vasculis huius generis. Infra dispicias vestigia nominum ΑΓΟΛΩΝ et ΣΕΥΚΛΑΕΗ. Supra elementa fuerint disiecta verbi ΧΑΙΡΕ.

7625.

In vasculo fig. rubr. collectionis Pr. de Canino; Hercules et Lycaon; citat Gerhard Rapp. Volc. p. 150. n. 372. plenius descripsit Dubois Descr. d. antiq. de Pourtalès-Gorgier p. 48. n. 199.

Ἡρακλῆς. Λυκάων.

7626.

In vasculo Vulc. fig. rubr. collectionis Fossati, nunc Comitum Pourtalès-Gorgier. Hercules gradiens, in parte aversa sagittarius cum inscriptione, ex quo superest E. Descripserunt Brøndsted A brief description etc. p. 38. n. 19. Dubois Descr. des antiq. du Comte de Pourtalès-Gorgier p. 48. n. 199. Cf. Panofka Annal. d. Inst. arch. Rom. 1852 p. 370.

Inest manifesto ΗΕΡΑ[ΚΛΗΣ]. Reliquis litteris quid subsit, quarum partem Brøndstedius tradidit ΓΟΕΣ (ubi nos ΧΟΕΙ) exputari non potest. Nec tutius attingere litteras ΤΟΙΕΥ, unde Panofka efficit ΤΟΧΣΕΥΣ.

7627.

In hydria fig. nigr. musei Berolin. n. 665. Hercules citharoedus; simile vasculum est illud, quod ex collectione Pizzati in Britanniam translatum; edidit Roulez. Bullet. de l'Acad. de Bruz. T. XII. 1. 1845. p. 341 sq.

Videtur ΧΑΙΡΕ aliquoties redire perverse pictum.

7628.

In amphora Nolana fig. rubr. collectionis Pr. de Canino; Hercules; descripsit I. de Witte Cat. étr. n. 95. Inest καλὸς ὁ παῖς καλός.

7629.

In lecytho Atheniensi fig. nigr.; Herculi desponsata Minerva; edidit Stackelberg Die Gräber der Hellenen tab. XIII. 3. repetiit Gerhard Gr. u. Etr. Trinkschalen tab. c. n. 7. citavit Gerhard Auserlesene gr. Vasenbild. I. p. 143. cf. Welcker Mus. Rhen. IV. p. 478.

Legendum est ΞΙΑΚΙΝΕΝΙΝΕΝ Νῆμις, νῆμις καλή. Forma νῆμις est i. q. νεῦμις.

7630.

In amphora Vulc. fig. flav. in museo Vaticano; Herculi desponsata Minerva praesente Iolao; in parte aversa citharoedus; descripta est in Mus. étr. Gregoriano P. II. tab. LIV. 2.

a) Χαῖρε. b) Fort. Καλός. Καλός. Χαῖρε quod habetur etiam n. 7990.

7631.

In vase Siciliensi fig. nigr.; Hercules et Minerva; edidit Passeri Pict. étr. tab. CCL. CCLL. repetiit Gerhard Gr. u. Etr. Trinkschalen tab. c. n. 8.

Corruptae litterae. Fuerit ΗΟΠΑΙΣΝΑΙΚΑΛΟΣ ΑΘΕΝΑΙΑ Ὁ παῖς ναὶ καλός (cf. n. 7920), Ἀθηναία.

7632.

In lecytho Siciliensi fig. nigr. musei Berolinensis; Hercules armatus florem tenens, Bacchus, Minerva, Mercurius, Iolao; descripserunt Levezow Verz. d. ant. Denkm. cet. p. 133. n. 676. Gerhard Berl. ant. Bildw. p. 219. 676. edidit Gerhard Auserles. gr. Vasenbilder I. tab. LXIX.

Ἑρμ[ῆς]. Ἰακχ[ος]. Ἡρακλῆς.

7633.

In vase fig. nigr. collectionis Candelori, nunc in pinacotheca Monacensi; Hercules iuxta quadrigam, quam adscendit Iolao, praecedit Mercurius; in parte aversa Bacchus cum Satyris; descripsit Fossati Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1829. p. 75 sq. cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 151. n. 380. p. 170. n. 652. O. Iahn Vasenbilder p. 24. Iahn Beschreibung der Vasensamml. etc. p. 119. n. 373.

a) Ἑρμῶ. Ἡρακλέους. Ἰόλεω. Ἰπ(π)οκράτης καλός. b) Ἰα(κ)χος. Διόνυσος. Εὐμέλ[π]ης.

Hippocrates laudatur n. 8027. Pro ΗΙΑ+ΟΣ De genitivo nominum cf. n. 7590. Nomen Dionysi videndum esse ne fuerit ΒΡΙΑΧΟΣ monet Müllerus. Satyro impositum annotat Gerhard. l. c. Quod for- ΗΙΑ+ΟΣ p. ΙΑΚΧΟΣ defendi potest orthographia tasse sic explicandum est ut explicavimus nomina Attica. Cf. C. Keilii Schedas epigraphic. p. 6 sq. n. 7446.

7634.

In amphora fig. nigr. collectionis Pr. de Canino, nunc Monac.; Hercules cum Iolao in quadriga; in parte aversa quinq̄ue homines barbati; descripta est Mus. étr. p. 96. n. 1003. Catal. di scelte antich. étr. cet. p. 95. n. 1005. descripsit etiam I. de Witte Cat. étr. n. 98. Réserve étrusque p. 6. n. 12. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 201. cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 151. n. 380. p. 184. n. 743. Jahn Beschreibung der Vasensamml. etc. p. 124. n. 379.

a) Ἰόλεως. Ἡρακλῆς. Ἀθηναία. Ἐρμῆς. Καλός. b) Μ[ε]λίχως. Μουσαίων. Τηλοκλῆς. Διδώωρος. Χρέμης.

7635.

In vase fig. nigr. collectionis Pr. de Canino, deinde Panckoucke; Minerva et Hercules; descripserunt I. de Witte Catal. étr. n. 97. Dubois Catal. d. vas. gr. de la collection Panckoucke n. 417.

Ἀὐτομένης καλός, ναὶ καλός.

Quod praeterea additum est, nihil videtur nisi interiectio ἐλεεῦ crebro repetita. Cf. 7571. 8038.

7636.

In vase fig. nigr. collectionis Hamiltoni; Minerva et Hercules; edidit d'Hancarville Antiq. étr. gr. et rom. de la collection Hamilton T. III. tab. 52. repetiit Inghirami Vasi fittili T. III. tab. CCXXII. — Inscriptio duplex sine sensu.

7637.

In vase fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; Hercules cum Minerva in quadriga; descriptum est Mus. étr. p. 101. n. 1110. — Inest καλός.

7638.

In vase fig. nigr. collectionis Durand, Hercules cum Minerva in quadriga; descripsit I. de Witte Catal. Durand n. 328. —

I. de Witte interpretatur διπυθιάς καλός ἵππος „le beau cheval deux fois vainqueur aux jeux pythiens.” Parum probabiliter. Videtur esse laudatio ephēbi cui nomen Hippon: ΚΑΛΟΣ ΗΙΠΠΟΝ, καλός Ἴπ(π)ων nisi mavis ΚΑΛΟΣ ΗΟΓΑΙΞ; cui laudationi quod praemissum est ΔΙΠΥΘΙΑZ videndum ne perverse scriptum sit p. ΔΙΠΥΘΙΑ i. e. Διπόλια qua voce significatur festum Iovis. Littera Z haberi pro siglo interpunctionis potest. Similis notatio est Διονύσια n. 7471. Πατρόκληια n. 7687.

7639.

In vase fig. nigr. collectionis Durand; Hercules praecedente Minerva; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 325. — Litterae turbatae; καλός aliquoties repetitum.

7640.

In oenochoe Attica fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; Hercules cui nectar infundit Minerva; descripsit I. de Witte Cat. étr. n. 99.

Ἀθηναία.

7641.

In vase fig. flav. in museo Vaticano; Hercules ut supra; in altera parte Mercurius; descripsit Viscontus Notice des dessins du musée Napol. a. X. n. 519. p. 119. ediderunt Winckelmann Mon. ined. n. 159. D'Hancarville Antiq. étr. gr. et rom. du cab. Hamilton T. III. tab. XLIX. (cf. David Antiq. étr. gr. et rom. T. III. tab. xxxix.). Millin Peint. d. vases ant. T. II. tab. xli. p. 62. repetiit Inghirami Mon. étr. T. V. tab. xxxvii.

a) Viscontus legebat δέπας de vase interpretans, ex quo nectar infundit Minerva. Videtur potius esse ΚΑΛΟΣ, καλός.

b) Viscontus πέπασο vocabulum, quo Mercurius alloqui Herculem censendus esset. Sed potest subesse etiam ΗΕΡΜΕΣ, Ἐρμῆς ΗΟΓΑΙΣ, ὁ παῖς.

7642.

In vase Vulc. fig. nigr. viol. alb. collectionis Durand; Hercules sequens quadrigam ductore Iolao; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 332. cf. Panofka Annal. d. Inst. arch. Rom. 1830. p. 334 et Gerhard Rapp. Volc. p. 152. n. 381.

Ἡρακλῆς. Ἰόλεως. Ἀρίων. Πέρκος. Ἡρη. Ἡβη. Ἀθηναία. Ἀρίων nomen est equo candido inditum; Πέρκος equorum atrorum uni. De nominibus equorum in vasculis obviis cf. ad n. 7379. Cf. Jahn Beschreib. etc. p. cxvi.

7643.

In cylice fig. nigr. coll. Princ. de Canino, nunc in museo Britann. Iolao currum Herculis conducens praesente Minerva. Descripta est Museum étr. n. 296. Catal. di scelte antich. étr. n. 296. Cf. I. de Witte Cat. étr. n. 103. Stuart Archaeol. Brit. vol. XXIII. p. 152. Catal. vas. mus. Brit. n. 464.

Σῆμος. [Κ]λειτα[γόρας]. Τηλοκλῆς. Κόνων.

Haec nomina comparatis variis inter se apographis videntur effici. I. de Witte Revue de philol. T. II. p. 388 sq. legebat Σίμων Ἡλείτα Ξένου υἱὸς ἐπόνει. Nominum, quae restituere conati sumus, primum vide n. 8313, alterum n. 7837, tertium 7633.

7643. b.

In hydria fig. nigr. coll. Pr. de Canino, nunc in mus. Lugd. Bat. Iolaus in quadriga. Edd. Ianssen. Mus. L. B. Inscr. p. 57. n. 8.
 • Ronlez Choix pl. IX.

Ὁ [παῖς καλ]ός. Ἰόλ[εως]. Ἀθηναία.

7643. c.

In cylice fig. rubr. e collect. Canino, nunc in pinacoth. Monacensi. Hercules Linum occidens; intus vir accumbens, pateram tenens, cuius ori aperto litterae adscriptae sunt. Ed. O. Jahn Berichte der K. S. Ges. der Wiss. 1853. Hist. phil. Kl. p. 145 sq.; descripsit idem Beschreibung der Vasensammlung K. L. p. 118. n. 371; tractavit Panofka Archaeol. Zeitung 1847 p. 18*.
 ΔΥΔΥΝΑΜΟΥ quod inscriptum esse videtur, quid sit non liquet.

7644.

In vase fig. nigr. collectionis Lamberg; protomae tres, Herculis, Minervae, Hecates (cf. n. 8096); descripsit De Laborde (Vas. de Lamberg T. II. tab. XXIII. 8.), qui priore loco AGENE, altero ΕΜΦΟΥΣΑ exsculpsit; parum probabiliter. Apparere videtur HEKATES.

7645.

In vase fig. nigr. collectionis Lamberg; Venus, Minerva, Iuno, praeunte Mercurio, qui properare ad montem Idam videtur (cf. Pausan. V. 19. 1. Gerhard Auserl. Vasenb. III. p. 56. not. 2. p. 57. not. 8); edidit De Laborde Vases de Lamberg T. II. p. 47. (vignette XI); repetiit Millingen Peint. de vases gr. de la collection de Sir John Coghill. tab. XXXIV. 1.

Videtur esse ΖΗΘ, Ἔρις; ΑΙΑΜΒΟΑ, Ἀθηναία; ΗΕΡΜΕΣ, Ἐρμῆς. Venus nunc Ἔρις vocatur, ut Amor alibi Φρόνος (n. 8455). Monuit Panofka Mus. Bartold. p. 44.

7646.

In vasculo fig. flav. collectionis Bartholdy, nunc in museo Berolinensi; nuptiae Menelai et Helenae; descripserunt Panofka Mus. Bartold. p. 37. n. 28. (p. 101) Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 247. n. 851. edidit Millingen Anc. uned. Mon. I. tab. XXXII. cf. Millin Gal. myth. CL. 612. Gerhard Auserles. Vasenb. III. p. 55. not. 4.

Μενέλεως.

7647.

In vase, in quo repraesentatur Achilles inter filias Lycomedis; editum est Mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. II. tab. XI. Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. VI. p. 295 sqq.

Ὁ παῖς καλ(ό)ς. ὁ παῖς (καλός).

7648.

In vase fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; Peleus Achillem infantem Chironi tradens; descriptum est Mus. étr. p. 46. n. 314. edidit Gerhard Auserlesene Vasenb. III. tab. CLXXXIII.

Litterae perverse scriptae, fortasse refictae. Videntur subesse nomina ΖΥΒΛΕ[Π], Πηλεύς, ΖΥΒΛΗ+Λ, Ἀχιλλ(λ)εύς, ΜΟΥΡΗ+Ι, Χσίρων. Cf. ad n. 7452.

7649.

In vase Nolano fig. rubr. collectionis Durand; Achilles sese armans; in parte aversa una ex filiabus Lycomedis (Deidamia) Achillem respiciens; descripsit I. de Witte Catal. Durand n. 380.

Καλός. Καλός. Καλή.

7650.

In amphora fig. flav. in museo Vaticano; Achilles armatus; in parte aversa Briseis(?); conf. n. 8201; sub pede vasis est nota Ξ; descripta est in Mus. étr. Gregor. P. II. tab. LVIII. 5. edidit Gerhard Auserl. Vasenb. III. tab. CLXXXIV.

Ἀχιλλεύς.

7651.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Achilles cum Agamemnone rixans; in altera parte mulier ad porticum stans; descripta est Mus. étr. p. 159. n. 1757. Catal. di scelte antichità étr. cet. p. 152. n. 1757. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 248 sq. Inest nihil nisi καλός ναυχί, καλός etc.

7652.

In cylice fig. nigr. collectionis Basseggio; captivi Troiani; in altera parte mors Patrocli, heroes sex inter se pugnantes; hic inscriptio est; descripta est Splendid collection of greek and etruscan vases formed by Sig. Basseggio p. 15. n. 51. Cylicem similem cum iisdem inscriptionibus picturisque similibus ex collectione Depoletti edidit Gerhard Auserl. Vasenb. III. tab. CXC. CXCI. 5. 4.

Ἐκτωρ. Αἴας. Στροέβος καλός.

Stroebus laudatur n. 8046.

7653.

In vase fig. nigr. collectionis Durand; heroes tesseris ludentes coram Minerva (cf. n. 7656. 8157. 8329. Panofka *Bull. d. Inst. arch. Rom.* 1832. p. 70. Welcker *Alte Denkm.* III. p. 11.); descripsit I. de Witte *Cat. Durand* n. 400. *Descr. des vases peints de la collection Magnoncour* p. 51. n. 61.

Putascripsisse pictorem ΚΑΟΣΑΚΛΟ i. e. καλός, καλός cf. ad 7481. Sequitur καλή Ἀθηναία, deinde ΦΟΙΝΙΧΣ Φοῖνιξ. Idem nomen n. 7892, 8191.

7654.

In vase fig. flav. musei Bourbonici; Ajax armatus valedicens seni; in parte aversa tres figurae longis tunicis indutae; edidit Raff. *Gargiulo Raccolta de' monumenti più interessanti del R. Museo Borbonico*, unde repetiit Inghirami *Vasi fittili T. II. tab. cxxv.*

Τελαμών. Αἴας. Τεῦκ[ρ]ος.

Nomina Αἴας et Τεῦκρος seni adscripta sunt, contra Τελαμών, quod nomen seni tribuendum videtur, iuveni abeunti. Neque enim Τελαμών[ιος] Αἴας recte

legeris cum Inghiramio, licet redire videatur Αἴας Τελαμώνιος n. 8435. Videntur igitur nomina Τελαμών et Τεῦκρος suo loco mota aut omnino ad argumentum fabulae magis, quam ad singulos homines referenda esse.

7655.

In cylice fig. rubr. collectionis Durand; Ajax armatus Telamoni seni valedicens (cf. n. 7654); post Aiace quadriga; in parte aversa Bacchus, Maenades et Satyri; intus ephēbus nudus hedera coronatus hydriam tenens; descripsit I. de Witte *Catal. Durand* n. 392. Tractavit Jahn in *Gerh. Arch. Ztg.* 1851 p. 413.

Tit. a. [Κ]αλή. Εὐτ --- Μέ[μνων] καλός. [Κ]αλός. σθεύς. Idem cum editore catal. in litteris PALON Telamonis nomen subesse putat.
Nomen Εὐτέρπη fuerit an Εὐτυχία an aliud, non liquet; certe displicet quod editor catalogi voluit ἡ τύχη καλή. ME quod sequitur, Jahn. l. c. legit Μενε- Tit. b. Εὐα. Εὐαῖ. De interiectionibus cf. n. 7374.
Tit. c. Μέμνων καλός. Memnon celebratur n. 7473. 7576. 7679. 7635. 7760. 7853.

7656.

In amphora collectionis Candelori, nunc Monachii; Achilles et Ajax tesseris ludentes (cf. 7653); in altera parte Hercules et Amazones; citant Welcker *A. Denkm.* III. p. 20. Gerhard *Auserles. Vasenb.* III. p. 96. not. 77; descr. O. Jahn *Beschreib. der Vasensamml. K. Ludwigs* n. 567.

Ἀχιλλ(λ)εύς. Αἴας.

7656. b.

In vase fig. nigris collectionis Candelori, nunc in pinacotheca Monacensi. Certamen de Patroclo inter Aiantem et Hectorem. Descripsit O. Jahn *Beschreibung der Vasensammlung K. Ludwigs* p. 13. n. 53.

Αἴας. Ἐκτορο[ς]. Τυδεύς.

Primum nomen in fine duplici A scriptum est, Τυδεύς ΤΥΔΥΣ; vid. Gerh. *Auserles. Vasenbilder* II. p. 87 sq.

7657.

In vase Panormi in Sicilia; Ajax sedens manu ad urnam extensa, ex adverso sedet Achilles, inter utrumque Minerva; videntur igitur ut supra heroes tesseris ludere; in parte aversa Hercules aprum tenens; descripsit Gualtherus *Tab. ant. Sicil.* cet. p. 38. n. 203.

Tit. a. Αἶα[ν]τος. Καλή Ἀθηναία. Ἀχιλλέ[ω]ς.

Tit. b. Ἡρακλῆς. Καλή. Εὐρυσθεύς.

7658.

In amphora fig. nigr. in museo Berolinensi; heros (Achilles) valedicens mulieri (Thetidi), adscensus quadrigam; in parte aversa Achillis cum Memnone pugna; infra ludi funebres; descripserunt Levezow *Verz. d. ant. Denkm.* p. 106. n. 620. Gerhard *Berl. ant. Bildw.* I. p. 194 sq. n. 620. — Inest καλός aliquoties repetitum, semper perverse. Cf. ad 7481.

7659.

In cylice fig. flav. collectionis Depoletti; Hector et Achilles prope portam Scaeam; in altera parte Hecuba et Priamus ad moenia Troiae; ante portam Scaeam Minerva hastam vibrans; edidit Gerhard *Auserl. Vasenb.* III. tab. cciii.

Tit. a. [Ἐκ]τωρ. Ἀχιλλεύς. Tit. b. Ἐκάβης. Πριάμος. Ἀθηναία. Nota scripturam ΕΚΥΒΕΣ i. e. HEKABES.

7660.

In hydria fig. nigr. collectionis Braun; Paris in bellum profecturus; citat Gerhard *Auserl. Vasenb.* III. p. 172. ad tab. cxc. cxci.

ΠΑΡΙΣ ΚΑΛΟΣ

ΤΕΛΕΣ ΚΑΛΟΣ

Teles quidam redit n. 8198. De Paride epitheto καλός ornato cf. supra n. 7473. c.

Πάρις καλός.

Τέλης καλός.

7661.

In vasculo fig. rubr. collectionis Pr. de Canino; monomachia Achillis et Paridis, praesente Aiace; descripsit I. de Witte Catal. étr. n. 147. Adscriptum Καλός, ναυχί.

7662.

In vasculo fig. flav. collectionis Iosephi Crescenza Neap., Memnon in equo sedens; edidit Millingen Anc. uned. mon. I. tab. XL.

Μέμνων.

7663.

In amphora fig. nigr. in museo Vaticano; monomachia Achillis et Memnonis (cf. n. 7376); in parte aversa Thesens taurum ligans; edita est in mus. étr. Gregoriano P. II. tab. XXXVIII. 1. De litteris falso collocatis (NOMNEM) cf. Gerh. Arch. Zeitg. 1851. p. 349.

Μέμνων. Ἀχιλλεύς.

7664.

In vase mutilo fig. flav. collectionis Millingenii; Achilles pugnans cum Memnone; in parte aversa Philoctetes, ut videtur (cf. n. 8403 sq.); edidit Millingen Peint. d. vases ant. tab. XLIX. L.

Ἀχιλλεύς.

7665.

In vasculo prope Agrigentum reperto fig. nigr. collectionis Hamiltoni; Achilles et Memnon; inter utrumque humi prostratus iacet Antilochus; in altera parte Aurora Memnonem auferens; edidit Millingen Anc. uned. mon. tab. IV. v. repetierunt Dubois-Maisonneuve Introd. à l'étude des vases tab. LXXXVII. Inghirami Vasi fittili T. III. tab. CCLVII. CCLVIII. Partem priorem exhibuit etiam De Laborde Vas. de Lamberg T. II. (vignette n. IV). Inscriptiones ex Millingenio repetiit Rose Inscr. Gr. Vetust. p. 26. tab. IV. 2. 2. aeri incisas. Describitur praeterea Journ. d. Sav. 1825. p. 479 sq. Cf. Gerhard Auserlesene Vasenb. III. p. 137. O. Jahn Archaeol. Beitr. p. 108.

a) [Ἀχιλλεύς] ἔκτωρ. Nomen Hectoris per incuriam additum pro nomine Memnonis putat Millingenius, cui adstipulari videtur Gerhardus Auserl. Gr. Vasenbilder II. p. 156. n. 22. comparans tabulam Iliacam n. 6125. in qua est ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΜΕΜΝΩΝ

ANTIALOXOS. Similiter iudicant Welcker Philostr. p. 439. Inghiramius l. c. et Gall. II. 201. Müllerus Denkm. I. 99. Cf. Gerhard Auserl. Vasenbilder III. p. 108. n. 17.

b) Ἔως. Μέμνων.

7666.

In amphora Vulc. fig. nigr. Achilles et Memnon cum Thetide et Aurora; in parte aversa Hector Paridem in pugnam conducens; edidit Duc de Luynes Vas. peints étr. ital. cet. tab. XI. XII. — Litterae permultae adscriptae sunt sine sensu. Cf. Gerhard Archaeol. Zeitg. 1851 p. 362, ubi vasc. ex coll. Feoli descriptum edidit.

7667.

In amphora fig. flav. Agyllae (Caere) reperta collectionis Alibrandi Romae; nunc Londini in museo; monomachia Achillis et Memnonis, hinc Aurora, illinc Thetis; in altera parte Achilles et Hector pugnantes; edidit Gerhard Auserl. Vasenb. III. tab. CCIV. Cf. Archaeol. Int. Bl. 1856 p. 15. Cat. vas. mus. Brit. 786*. Citavit Overbeck Archaeol. Zeitg. 1851. p. 555. n. 19.

Tit. a. Θέτις. Ἀχιλλεύς. Μέμνων. Ἔως. Tit. b. Ἀθηναία. Ἀχιλλεύς. ἔκτωρ. Ἀπόλλων.

7668.

In scypho Panathenaico collectionis Pr. de Canino; Aurora corpus Memnonis portans (cf. 7665); in parte aversa Hercules tripodem rapiens; descripsit I. de Witte Catal. étr. n. 70. — Ὁ παῖς καλός.

7669.

In vase fig. flav. collectionis Coghill; heros armatus, pateram tenens, in quam vinum infundit femina; in parte aversa Bacchus cum Satyro; edidit Millingen Peint. de vases gr. de la collection de Sir John Coghill, tab. XXIII.

a) Videtur fuisse ΖΟΞΙΝΕΜ, [ΖΙΑΠΟΗ]ΖΟΙΑΚ, i. e. Μενέλεως. Καλός [ὁ παῖς]. b) fuit ΖΟΙΑΚΖΙΑΠΟΗ, i. e. ὁ παῖς καλός, ut recte vidit Panofka Mus. Bartold. p. 44.

7670.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino nunc in mus. Britannico; heros, cuius in scuto tripus, contra duos adversarios pugnans; in altera parte adolescens nudus freno tenens duos equos; in interno ephesus floribus caput cinctus; descripta est Mus. étr. p. 160. n. 1757. Catal. di scelte antich. étr. cet. p. 155. n. 1757. Descripserunt praeterea Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 251 sq. Sam. Birch Archaeol. Brit. XXXI. p. 26. Citat Gerhard Rapp. Volc. p. 154. n. 411. p. 186. n. 766. Cat. Vas. mus. Brit. n. 852.

a) Μενέλεως. b) Πλήξιππος. c) Ὁ παῖς καλός. Titulum b. (ubi ΠΛΕΞΙΠΠΟΣ legendum est) Birchius de Pelope πλήξιππων interpretabatur ad-

niente Gargallo Grimaldio Annal. Inst. arch. Rom. 1849 p. 145. Eiusdem nominis adolescens celebratur n. 8196. b.

7670. b.

In vase fig. flav. collectionis Bartholdy; nunc in museo Berolinensi; heros cum heroe pugnans; putatur esse monomachia Menelai et Pisandri (Iliad. XIII. 612); descripserunt Panofka Mus. Bartold. p. 45 sq. (p. 109 sq.); Levezow Verz. d. ant. Denkm. cet. p. 170. n. 809. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 259. n. 809. — 'Ο παῖς καλός bis. De scriptura ΓΑΥΣ vide ad n. 7414. c.

7671.

In amphora fig. nigr. collectionis Durand; Diomedes contra Hectorem pugnans; in parte aversa Hercules leonem corripiens; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 387. edidit Gerhard Auserlesene Vasenb. III. tab. CXCII. Cf. Welcker Mus. Rhen. V. p. 139. A. Denkm. III. p. 443.

a) Καλ[ὸ]ς. Διομήδης. Ἐκτω[ρ]. Σκύθης. pictori Attico debetur (cf. O. Jahn Arch. Beitr. p. 398) Welckero l. l. videtur esse nomen heroicum.
b) Ἡρακλῆς. Ἀθηνάα. De scriptura Ἀθηνάα p. 398) Welckero l. l. videtur esse nomen heroicum.
Ἀθηναία cf. n. 7619. Nota Scythae mentionem, quae

7672.

In vasculo fig. rubr. collectionis Feoli; Hector cum Priamo, Achilles cum Phoenice (Iliad. IX. 448 sq.); editum est Mon. ined. d. Inst. arch. Rom. Vol. I. tab. xxxv. xxxvi. cf. Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. III. 1831. p. 380 sq. explicarunt Duc de Luynes Annal. Vol. IV. p. 84 sq. Welcker ibid. Vol. V. p. 219 sqq. Altē Denkmäler III. p. 428; descripsit etiam Campanari Vasi della collez. Feoli n. 108. Citat Gerhard Rapp. Volc. p. 48. n. 398.

Φοῖνιξ. Ἐκτω[ρ]. Καλός εἶ.

7672. b.

In vase fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Hector ad pugnam profecturus; in altera parte Apollo citharoedus; descriptum est Mus. étr. p. 102. n. 1112. Catal. di scelte antich. étr. cet. p. 99. n. 1112. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 205. — Litterae pessime habitae, quibus tamen manifestum est subesse formulam καλός ὁ παῖς crebro repetitam.

7672. c.

In cantharo Vulc. fig. rubr. in museo Britannico; Automedon in quadriga, ante quam Achilles; descripsit Gerhard Arch. Zeitung 1847. n. 10. p. 154.

Ἄϊνος.

7673.

In vasculo fig. rubr. collectionis Durand nunc musei Britannici; repraesentatur a) Achilles armatus puerum persequens aufugientem cui nomen Telephi appictum (cf. Panofka Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. VII. p. 119); prope puerum est arbor ad quam scutum; utrinque ad ansas vasculi sunt Protesilaus aut Thersites et Palamedes tesseriis ludentes (cf. Panofka Bull. d. Inst. arch. Rom. 1832. p. 70); cubus, in quo tesserae, infra ansam est; pone arbor, ad quam item scutum; deinceps Hector equo vehens comitantibus duobus sociis; sub ansa moenia Troiae et porta Scaea; b) in interno Sphinx; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 385; edidit Gerhard Auserl. Vasenb. III. tab. CLXXXVI. tractarunt O. Jahn Telephos u. Troilos p. 86 sq. Welckerus Mus. Rhen. V. p. 140 et Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XXII. p. 87 sq. Cat. Vas. m. Britann. n. 835.

a) Τήλεφος. Ἐ[κτ]ωρ. b) Ὁ παῖς καλός. HEXΘOP habet Cat. Dur. HE†. OP Gerh.

7674.

In hydria collectionis Rogers; Achilles adoriens puerum Troilum ad aram Apollinis Thymbraei; prope est porta Scaea, unde progreditur Hector; descripserunt Campanari Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1834. p. 235 sq. Braun ibid. 1844. p. 74. Ediderunt O. Jahn Telephus und Troilus p. 70. tab. II. Gerhard Etr. und Kamp. Vasenbilder tab. E. 5—6. Tractavit Welckerus Annal. Inst. arch. Rom. XXII. p. 99 sq.

Ἀχιλλεύς. - - - [Τρ]ωίλ[ος].

Legebatur ad dextram ΠΑΡΙΣ et ΑΠΟΛΛΟΝ; quam lectionem negans veram esse Braunius contendit apparere ΠΑΙΣ ΚΑΛΟΣ (fortasse [HO]ΠΑΙΣ ΚΑΛΟΣ), consentiens is cum Gerharo, qui pro

voce ΠΑΡΙΣ desiderabat ΑΛΕΧΣΑΝΔΡΟΣ. Sed ΠΑΡΙΣ etiam alibi habetur. cf. n. 7660. Coniecturam Gerhardi ΤΡΟΙΛΟΣ confirmavit Welckerus qui vidit in hydria esse Α†ΙΛΛΕΥΣ, ΚΑΛΟΣ, ΤΟΙΛΟΣ. Itaque inter nomina mythologica olim scriptum fuerit ὁ παῖς καλός.

7675.

In amphora fig. nigr. collectionis Pr. de Canino nunc in pinacotheca Monacensi; Achilles caput Troili in basta affixum ostendens Hectori, praesentibus diis atque heroibus; descripta est Mus. étr. p. 52. n. 529. Catal. di scelte antich. étr. cet. p. 58. n. 529. Réserve étrusque, grands vases, p. 16. n. 57. Stuart Arch. Brit. Vol. XXIII. p. 169. Citant Gerhard Rapp. Volc. p. 155 n. 408. Kramer Über den Styl und die Herkunft der gr. bem. Thongef. p. 63. edidit Gerhard Auserl. Vasenb. III. tab. CCXXIII et rursus Welckerus Annal. d. Inst. arch. Rom. XXII. p. 103 sq. Overbeck. Her. Gal. XV. 12.

Ἐρμῆς. Ἀχιλ(λ)εύς. Τρωίλος. Βωμός. Ἐκτωρ.
Δινείας. Διήφ[εβ]ος.

Arae ad quam Troili cadaver prostratum est, appictum βωμός ut n. 8185. d.

7675. b.

In vasculo fig. nigr. collectionis Hamilton; heros alium heroem portans; edidit Tischbein Collect. of engravings cet. T. IV. 53. Peint. d. vases ant. de la collection Hamilton. Prem. édit. de Florence, T. IV. 53. — Litterae perversae; ad dextram tamen baud scio an subsit ΕΡΥΜΕΔΩΝ Εὐρυμέδων.

7676.

In vase fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; Achilles cadaver Hectoris contemplans; supra est umbra Patrocli, ad dextram sepulcrum; equos praecedit Ulysses; in altera parte Amazones quinque; videtur significari Penthesileae adventus prope Troiam; descriptum est Mus. étr. p. 51. n. 527. Catal. di scelte antich. etr. cet. p. 40. n. 527. Stuart Arch. Brit. Vol. XXIII. p. 156; citat Gerhard Rapp. Volc. p. 144. n. 281. p. 151. n. 374*. Edidit Gerhard Auserl. Vasenb. III. tab. CXCIX. cf. R. Rochette Mon. inéd. p. 281. 1. O. Jahn Arch. Beitr. 133.

a) Ὀλ[υτ]εύ[ς]. Ἀχιλλ(λ)εύς. - - Πάτροκλος. Ἐκτωρ.

De forma nominis Ὀλυτεύς cf. ad n. 7383. In ductibus tertio loco positis ΖΟΙΖΟΧ Gerhardus putavit inesse κόνιστος pro κόνισαλος, quo significetur contumelia corporis Hectoris per pulverem tracti. Coniciat aliquis potius ΖΟΠΙΠΟΧ Κονίπους, ut sit pro nomine Iridi adscriptum. Verum res incerta est.

b) Ἀρε[τ]ώ. Ἀνδ[ρ]ομάχη.

Amazonis nomen Ἀρετώ (puta scriptum esse ΟΙΕΤΑΥ) redit n. 7563. Ἀερόπη fuisse coniecit O. Müllerus (Comment. Societ. Gotting. VII. p. 101). Andromaches crebra mentio cf. 7573, 7574, 7576, 7577.

7677.

In cylice fig. rubr. collectionis Feoli; pugna Graecorum et Troianorum, in qua Automedon in quadriga, Patroclus humi prostratus, Ajax cet.; in interno ephebus lauro coronatus; descripsit Campanari Vasi della collezione Feoli, p. 202. n. 111. — Ὁ παῖς [καλός].

7678.

In cylice fig. rubr. collectionis Pr. de Canino; pugna Graecorum et Troianorum; descripsit I. de Witte Cat. étr. n. 140. — Καλός quinquies.

7679.

In cylice fig. rubr. collectionis Pr. de Canino nunc Monachii; Priamus corpus Hectoris ab Achille redimens; in parte aversa quattuor homines equos conducentes et dona apportantes; in interno ephebus pampinis coronatus, in ocladia sedens; descripserunt I. de Witte Cat. étr. n. 144 (cf. Rés. étrusque, coupes à figures jaunes X. 11). Jahn Beschreibung der Vasensammlung K. Ludwigs p. 156. n. 404. Ediderunt Inghirami Gall. Omer. tab. CCCXXXVIII. CCCXXXIX. Overbeck Her. Gall. xx, 3; tractaverunt Welcker Hall. Litt. Zeitung. 1856 p. 604. Mus. Rhenan. 1859 p. 6. Panofka Eigennamen mit Καλός p. 58. Cf. Gerhard Bullet. d. Inst. 1852 p. 124. Raoul-Rochette Mon. inéd. p. 279.

Tit. a. Ἐρμῆς. Ἡρόδωρος. Πρίαμος. Ἀχιλλεύς. Puta scriptum esse ΗΕΡΟΔΟΡΟΣ, sicut recte legit Panofka, nomen servo Priami inditum. Ἡρόδωρος volebat Welckerus, interpretans 'Gabenschenker'; I. de Witte [φ]ερόδωρος.

Tit. b. Κάλις s. Κάλ(λ)ις. Νύφη. Καλ(λ)ισθένης. Quarti denique nominis superest Καλις - - Videntur nomina esse eorum, qui una cum Memnone ce-

lebrantur. Κάλλις nomen muliebre est Vol. I. n. 616. Iahnio videntur nomina Troum dona ferentium. ΖΞΘΝΗ distincte in vasculo legi testatur I. de Witte. Gerhardus legerat Ηυφες. Idem Nymphes una cum Memnone celebratur n. 7760. Νύφη p. Νύμφη habetur in tit. Siphnio Vol. II. Add. p. 1080. n. 2423. c. et Νυφρόδωρος n. 3155, 8. Cf. Keil Anal. Ep. p. 173. Tit. c. Μέμνων καλός. De Memnone vide n. 7473.

7680.

In vase fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; Priamus coram Achille; descriptum est Mus. étr. p. 94. n. 806. Catal. di scelte antich. etr. cet. p. 92. n. 806. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 198. Dixeri inesse ΠΡΙ[ΑΜΟΣ], ΑΧΙΛΕ[ΥΣ] Πρίαμος Ἀχιλλεύς, sed dubium est.

7681.

In vase fig. nigr. quod Agrigenti repperit Leo Dufourny; eques pugnans cum pedite, qui habetur pro Hercule Priami victore (Apollod. II. 6. 4. Hesiod. scut. Herc. 128); descripsit Dubois Catal. Antiq. Leonis Dufourny p. 5. ediderunt De Laborde Vases de Lamberg T. II. (vignette n. II.), Dubois-Maisonneuve Introd. à l'étude d. vas. ant. tab. XXIX. Inghirami Gall. Omerica tab. LVI. cf. Journ. d. Sav. 1829. p. 14. Millin. Peint. d. vases ant. T. I. Introd. p. xv. — Puta fuisse ΠΡΙΑΜΟΣ, Πρίαμος.

7682.

In vase fig. flav. collectionis Hope; Priamus senex ante Achillem; edidit Dubois-Maisonneuve Introd. à l'étude d. vas. ant. tab. LXIII. repetiit Inghirami Gall. Omerica tab. LVIII.

Πρίαμος.

7683.

In amphora fig. nigr. collectionis Candelori nunc in pinacotheca Monacensi; Achilles et Penthesilea (cf. n. 6125); citat Gerhard Rapp. Volc. p. 154. n. 411*. Ediderunt idem Auserlesene Vasenb. III. tab. ccv. 1. 2. et Overbeck Her. Gal. XXI, 5. descripsit Jahn Beschreibung der Vasensammlung K. L. p. 163. n. 478.

Ἀχιλλεύς. Πενθεσίλειας.

De genitivo nominum vide ad n. 7390.

7684.

In vasculo fig. nigr. Achilles et Penthesilea cf. n. 7683; editum est Mon. ined. d. Inst. arch. Rom. Vol. II. tab. xi. Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. II. p. 259 sqq. — Καλὸς ὁ παῖς.

7685.

In hydria fig. nigr. collectionis Durand; Achilles portans corpus Penthesileae (cf. Serv. ad Virg. Aen. I. 491); descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 390. — Καλός.

7686.

In amphora fig. nigr. collectionis Pembroke; Ajax, cuius ad pedes cadaver Achillis, pugnans contra Troianos; in his sunt Paris, Aeneas, socius sine nomine, Glaucus, Leodocus (Priami filius), et alius heros Echippus, cuius nomen aliunde non innotuit; in altera parte Diomedes et Sthenelus; edita est Mon. ined. d. Inst. arch. Rom. Vol. I. tab. LI. unde repetiit Inghirami Vasi fittili T. IV. tab. CCCXLV. descripsit Hirt Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. V. 1853. p. 224 sqq. cf. Catal. d'un riche mobilier, d'objets d'art et de curiosité, dont la vente aura lieu pour cause du départ de M^ll. Pembroke, 1839. p. 11. n. 91. Citant Kramer Über den Styl u. d. Herkunft d. gr. bemalten Thongef. p. 57. Gerhard Auserl. Vasenb. III. p. 145. not. 38. O. Jahn Archaeol. Beitr. p. 398. Panofka Bild. ant. Lebens tab. VII.

Σθένελος. Διομήδης. Αἴας. Γλ[α]ῦκος. Ἀχιλλεύς. Πάρις. Αἰνείας. Λεώδοκος. Ἐχιππος.

Nomen Aeneae scriptum esse puta ζ ΑΞΜΙΑ exemplum formarum alibi obviarum ANTIEΣ, i. e. Αἰνείας s. Αἰνείας. Cave formam statuas Αἰνείας, ad OFATIEΣ (n. 7459). Vas est originis Atticae.

7687.

In amphora fig. nigr. collectionis Pr. de Canino, nunc in pinacotheca Monacensi; Ajax corpus Achillis defendens et ad pugnam adhortans socios, ad sinistram Neoptolemus contra Aeneam, ad dextram Menelaus contra Paridem pugnans; in altera parte Peleus Thetidem rapiens, cohortante Chirone; descriptum est Mus. étr. p. 65. n. 544. Rés. étr. 4, 6. Catal. di scelte antich. etr. cet. p. 66. n. 544. Jahn Beschreibung der Vasens. etc. p. 125. n. 380. edidit Gerhard Auserl. Vasenb. III. tab. CCXXVII. repetierunt Stuart Arch. Brit. Vol. XXIII. p. 175. Overbeck Her. Gall. VII. 5. Citant Panofka Bull. d. Inst. arch. Rom. 1829. p. 141. Gerhard Rapp. Volc. p. 146. n. 301. p. 153. n. 406. p. 154. n. 412. p. 185. n. 752. Hirt Annal. d. Inst. arch. Vol. V. 1853. p. 225. Gerhard Auserl. Vasenb. III. p. 67. not. 9. Raoul-Rochette Not. sur le catal. del princ. di Can. p. 12. Bergk Zeitschr. f. Alterth. 1850 p. 401 sq.

Tit. a. Αἰνείας. Νεοπτόλεμος. Αἴας. Ἀχιλλεύς. Μενέλεως. Πάρις. Α + ILEOΣ pictorem dedisse pro Α + ILEVΣ seductum similitudine nominis MENELEOΣ coniecit O. Müller (Comm. Soc. Gotting. VII. p. 90). Iuveni humi prostrato quod adscriptum est: ΣΟΙΟΙ. . Ν, Gerhardus legebat ΝΙΠΙΟΣ Νίριος p. Νιρέως, Bergkius ANTIΛΟΧΟΣ.

Tit. b. Πατρόκλ[ε]ια. Πηλε[ύ]ς. Χίρων. Θέτις. Ποντο[ρ]μέδα. Vocabulo Πατρόκλεια sunt qui artificem coniciant voluisse significare se argumentum picturae

petiisse ex poemate Πατρόκλεια inscripto, quemadmodum in tabula Iliaca auctores citantur unde petita sunt argumenta (I. de Witte Annal. d. Inst. arch. Rom. 1832. p. 111 sq. cf. Bergk. l. c.), Rochettus Πατρόκλεια ἄδλα interpretabatur: Illud probabilius. De nomine Πηλεύς cf. ad n. 7648. De scriptura Χίρων n. 7648. Nomen Nereidis Ποντομέδα restituerunt Panofka et Gerhardus, probante I. de Witte l. c. Est alia forma nominis Ποντομέδουσα (Apollod. I. 2. 7).

7688.

In cylice fig. nigr. in Museo Vaticano; Ajax corpus Achillis sublevans; edita est in Mus. etr. Gregoriano P. II. tab. LXVII. 2. cf. Gerhard Auserl. Vasenb. III. p. 125. not. 51.

Ἀχιλλεύς. Αἴας. In parte externa: Χαῖρε καὶ πῖε. Χαῖρε καὶ πῖε. De formula cf. n. 8090.

7689.

In amphora fig. nigr. in museo Vaticano; Ajax corpus Achillis portans; edita est in Mus. etr. Gregoriano P. II. tab. L. 2. partem priorem edidit Gerhard Auserl. Vasenb. III. tab. CCXI. CCXII. 3. 4. Καλός, καλὸς ὁ παῖς ναυχί.

7690.

In hydria fig. nigr. collectionis Candelori, nunc in pinacotheca Monacensi; in collo vasis propugnacula moenium Troiae, infra Achilles Troilum allidens arae Apollinis etc.; edita est Mon. ined. d. Inst. arch. Rom. Vol. I. tab. xxxiv. descripserunt Fossati Bull.

dell' Inst. arch. Rom. 1829. p. 76. Amati Vasi etruschi italo-greci Giorn. Arcad. 1829. m. Agosto; Schluttig Annal. d. Inst. arch. Rom. 1831. p. 361. Ambrosch ibidem p. 369; post Ambrosium explicavit Welcker Annal. d. Inst. V. p. 251 sq. Re-
titit Inghirami Vasi fittili T. IV. tab. CCCXLVI. Descripsit denique O. Iahn Beschreib. d. Vasensamml. K. Ludw. p. 17. n. 65.

Interpretes, quos miror secutum esse etiam Abekenium (Mittel-Italien cet. p. 161), ad portam vocem SKEAS sibi videre
visi sunt, de reliquis inscriptionibus desperantes, ubi quod interdum factum monuimus accidisse videtur. Inscriptiones evani-
dae male colore superinductae sunt. Supra in collo vasis apparet ΖΙΑΠΟΗΖΟΝΑΛΛ, καλός ὁ παῖς, deinde repetitur ΚΑΛΟΣ
Κ]ΑΛΟΣ, καλός, καλός. Ex elementis infra positis ad figuram muliebrem de propugnaculis prospicientem colligas fuisse
ΖΞ†ΑΜΟϩΔΙΑ, Ἀνδρομάχης. Mox ad sinistram ubi interpretes SKEAS viderunt, fuerit ΚΑΛΟΣ; infra linea verticali
ΑΘΕΝΑΙΑ, Ἀθηναία; vocabulum ad Astyanactem positum dixeris fuisse ΣΚΑΜΑΝΔΡΙ[ΟΣ] Σκαμανδρείος (Iliad. VI. 403); se-
quitur, ni fallor, ΖΟΜ[ΕΝΟΤΠΟ]ΞΙ, Νεοπτόλεμος, litteris pessime habitis; postremo ad latus redit ΖΟΝΑΛΛ, καλός.

7691.

In amphora fig. nigr. in museo Berolinensi; Ajax Cassandram adoriens in genua prolapsam; ex adverso Minerva, post Minervam
Troianus qui vocatur Scamandrophilus (is Gerhardo iudice fuerit Coroeus Cassandreae sponsus, Virg. Aen. II. 545. aut
Helenus frater Cassandreae Schol. II. VI. 76. VII. 44. alias Σκαμανδρείος dictus Eustath. II. VI. 75. p. 626. 24. Vide Gerh.
Auserl. Vasenb. III. p. 151. not. 61); in altera parte Theseus Minotaurum occidens; descripsit Gerhard Neuerworbene
Denkmäl. cet. II. n. 1643. edidit idem Etr. u. Kampan. Vasenbilder tab. XXII. XXIII. cf. Auserles. Vasenb. III. p. 147. not. 48.
et p. 57. not. 28. Picturam b. edidit etiam Stephani Der Kampf zwischen Theseus u. Minotaurus. Lpz. 1842. fol. tab. I. p. 81.

Tit. a. Πολυξένη. Ἀν[τ]ίλοχος. Αἴ[ας]. [Κ]α[σ]άνδρα. n. 7441. Litteris infra positis (cf. n. 7620) subesse
Ἀθηναία. Γλαῦξ. Σκαμανδρόφιλος. Στησίας καλός. Idem videtur laudatio ΚΑΛΟΣ ΚΑΛΟΣ ΗΟΓΑΙΣ, ΚΑΛΟΣ
Stesias celebrari videtur n. 7586. 8155. ΗΟΓΑΙΣ; utrinque fuerit: ΞΞΙΟΠΞ ΖΑΙΚΞΖ†Ξ

Tit. b. [Θ]ησεύς. Ἀριάγνη. De forma Ἀριάγνη cf. Ἐξηκτίας ἐποίησε. Cf. n. 8155.

7692.

In vase Apuliae fig. flav. collectionis Lamberg; Ajax Cassandram ab ara et palladio avellens, ad dextram mulier perterrita et ad
fugam conversa; edidit De Laborde Vases de Lamberg T. II. tab. XXIV. repetierunt Millingen Transact. of the R. Society
of literature T. II. p. 156. Inghirami Vasi fittili T. IV. tab. CCCXLIX. O. Müller Denkmäler der a. Kunst. I. n. 7. descripsit
Arneht Das K. K. Münz- u. Antiken-Kabinet, Wien 1845. p. 14. n. 100. qui dedit ΤΡΟΙΟ-ΙΕΡΕΑ. Iahn (Archaeol. Anz.
1854 p. 448) ΤΡΟΙΟΙΕΡΕΑ. Citat Gerhard Auserles. Vasenb. 148. not. 49. Arch. Anz. 1854 p. 495. cf. Welcker Annal.
d. Inst. arch. Rom. Vol. V. 158. Cavedoni Bullett. Archeol. Napol. III. p. 62.

Κησάνδρα. Ἱέρεια τροφός.

De Laborde expressit ΤΡΟΙΟ monens tamen
ΩΙΕΡΕΑ

in textu sedem verborum permutatam esse. Millin-
genius et Inghiramius, ut dedimus. Primus interpres
interpretatur Τρωῖα s. Τροίας Ἱέρεια; alterum recte.
Putat scriptum fuisse ΙΕΡΕΑ i. e. Ἱέρεια. Nugatur
Millingenius ENEPEA statuens idque pro epitheto

Minervae venditans. Τρωῖων Ἱέρεια legebat Gerhardus
cum Welckero Mus. Rhen. III. 617. Archaeol. Zeitg.
1848. p. 214. Quae sacerdos Minervae introducitur,
eadem nunc τροφός audit Casandreae; in quo video
mecum sentire Cavedonium. Τροφός memoratur
etiam 8139. 8185. Minus recte Minervinus proponit
Ἱερείας τροφός (Bull. arch. Napol. III. p. 195). De fide
inscriptionis dubitat Iahn l. l., quia litterae irrasae
sint; nomen Cassandreae (cf. 7379) pictum est.

7693.

In fragmento cylicis Vulc. fig. flav. heros (Menelaus) gladio districto Helenam, ut videtur prehendens; edidit Duc de Luynes Vas.
peints etr. ital. cet. tab. XLII. — Coniicias inesse Καλός ὁ παῖς.

7694.

In cylice fig. flav. in museo Vaticano; Aeneas Anchisen portans; in parte aversa Hercules tripodem rapiens; edita est in Mus. etr.
Gregoriano. P. II. tab. LXXXV. 2. — Καλός, καλός ὁ παῖς.

7694. b.

In amphora fig. nigr. collect. Pr. de Canino n. 34. nunc in museo Lugd. Bat. Aeneas patrem humeris portans, sequitur Ascanius;
in altera parte Bacchus; edidit Ianssenius Mus. Lugd. Bat. inscript. p. 56 sq. n. 6. tab. VIII. — Litterae non leguntur.

7695.

In vase Vulc. fig. nigr. collectionis Durand nunc in mus. Britannico n. 595; Aeneas Anchisen portans praeunte Creusa; in parte
aversa duo heroes conducentes feminam velatam (fortasse Demophon et Acamas Aethram cf. n. 7719); in scuto alterius
herois inscriptio est; descripserunt I. de Witte Cat. Durand n. 412; Birch. et Newt. in Cat. Vas. M. Brit. p. 148.

Ἀθη(ναία).

Eadem inscriptio scuto imposita redit n. 7901.

7696.

In vase fig. rubr. et nigr. collectionis Pr. de Canino; Ulysses sub ariete antrum Cyclopi relinquens; descriptum est Mus. étr.
p. 152. n. 1449. Catal. di scelte antich. etr. cet. p. 122. n. 1449. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 224. cf. Panofka
Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1829. p. 141. I. de Witte Catal. étr. n. 151. Citat Gerhard Rapp. Volc. p. 128. n. 103 p.
172. n. 664.

Lectio prioris lineae quum sit in catal. ital. ΑΘΟΘΟΔ†Ζ, Panofka exsculpit αἰοθώραξ. Pictor bis posuit O, quo
elemento eiecto procedit ΚΑΛΟΣ ΗΟ ΓΑΙΣ, καλός ὁ παῖς.

7697.

In vase fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Ulysses in navi alligatus, utrinque Sirenae in rupibus; in parte aversa tres genii alati dona ferentes (venti); descriptum est Mus. étr. p. 95. n. 829. Cat. di scelte antich. étr. cet. p. 94. n. 829. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 200. editum Mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. I. tab. VIII; cf. Annal. d. Inst. arch. Rom. 1829. p. 284. Citat Gerh. Rapp. Volc. p. 171. n. 656.

Tit. a. Ἱμερόπα. Ὀλυσεύς. De forma nominis Ulyssis cf. ad n. 7383. Ἱμερόπη nomen formatum ut Θελεξίοπη, Καλλιόπη notante O. Müllero (Comment. Soc. Gott. VII. p. 91).

Tit. b. Καλός, καλός Ἱμερος. Celebratur, ni fallor, Himerus quidam, cuius in gratiam Sirene effingitur Himeropa.

Ceterum hoc vasculum ob formas Ἱμερόπα et Ὀλυσεύς ab Atticis abiudicat Müllerus improbante Kramero (Über den Styl u. d. Herkunft der bem. gr. Thongef. p. 181) qui monet etiam alibi formas Doricas in talibus vasculis reperiri cum meris atticismis coniunctas. Cf. n. 7381.

7698.

In cylice fig. flav. collectionis Ducis de Blacas; Ulysses taeniam tenens, ex adverso puella de alto sese praecipitans (Leucothea, Odys. V. 553 sqq.); in parte aversa Oedipus et Sphinx in rupe sedens; in operculo vasculi caput est, ut videtur, Phobi (Φόβου); edidit Panofka Mus. Blacas tab. XII. p. 38. Cf. Inghirami Gall. Omer. Odys. tab. XXIV. et Gerhard Auserlesene Vasenb. III. p. 132. not. 4.

Ὀδυσεύς. Καλή.

Vox καλή indicat vasculum puellae destinatum fuisse.

7699.

In vasculo Agyllae (Caere) reperto fig. flav. collectionis Campana; Ulysses sedens, ex adverso Penelope sedens; utrinque figura; alteri appictum nomen mutilum; descripsit Gerhard Archaeol. Zeitung 1846. p. 285.

... ΟΜΕΔΕΣ ΟΛΥΤΕΥΣ
[Δι]ομήδης. Ὀλυτεύς.

De forma nominis Ulyssis cf. ad n. 7383. Eadem nomina n. 8208.

7700.

In vase fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Penelope sedens, ex adverso Ulysses; descriptum est Mus. étr. p. 59. n. 552. Réserve étrusque, grands vases, p. 14. n. 52. — Κ[α]λ[ό]ς.

7701.

In cylice fig. flav. in museo Berolinensi; Orestes gladio petens Aegisthum in throno sedentem, post Orestem accelerans Clytaemnestra; post Aegisthum Electra; descripserunt Levezow Verz. d. ant. Denkmäl. cet. p. 254. n. 1007. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 295. n. 1007. edidit Gerhard Etr. u. Kampan. Vasenbilder tab. XXIV.

Tit. a. Κλυταιμ[ν]ήστρα. Ὀρέστης. Αἴγισθος. Ἡλέκτρα.

Tit. b. Νικόστρατος. Is est Nicostratus, qui celebratur hoc vasculo. Cf. n. 7400. 7555. 7562.

7702.

In vasculo collectionis Casanova Neapoli; expiatio Orestis adhibito sanguine porcino (cf. Aeschyl. fragm. 329. Dind.); descripsit A. de Feuerbach Kunstblatt 1841. p. 349 sqq. Citant Braun Bull. dell' Inst. arch. Rom. 1844. p. 84. 1846. p. 92. Gerhard Arch. Zeitung 1844. p. 317. 1846. p. 258.

Quod ab aliis exsculptum nomen artificis est (Εὐηνος), id ab aliis merito repudiatur, praesertim quum litterae non ut certae notentur. Cf. I. de Witte Revue de philol. cet. T. II. p. 386. Vide ne fuerit Κ]ΛΕΕΙ, καλή εἶ.

7703.

In lecytho Attica collectionis Beugnot; femina ad cippum libatura, qui putatur tumulus esse Pyrrhi Achilles filii (Schol. ad Pind. Nem. VII. 62. Pausan. X. 24. 5.); descripsit I. de Witte Cat. Beugnot. n. 58.

ΠΥΡΡΟΣ

Πύρρος.

Exhibetur monumentum sepulcrum Pyrrhi herois, ut alibi Aiakis n. 8414. Troili n. 8415. Phoenicis n. 8416. Agamemnonis n. 8419. 8420. Oedipi n. 8429.

7704.

In amphora Vulc. fig. rubr. collectionis Beugnot; Euphorbos pastor puerum Oedipodem portans; in parte aversa Polybus rex Corinthi; edita est Mon. ined. d. Inst. arch. Rom. Vol. II. tab. XIV. explicavit Panofka Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. VII. p. 78 sqq. descripsit I. de Witte Cat. Beugnot n. 38. Citavit O. Jahn Arch. Beitr. p. 115.

Εὐφορβος. Οἰδιπόδας.

Pastor Phorbas dicitur Senec. Oedip. act. III. 839. De alterius nominis forma patronymica vid. Jahn. l. l. Cf. n. 8429.

7705.

In cylice Vulc. fig. flav. in museo Vaticano; Oedipus sedens coram Sphinge in columna posita (cf. n. 7698); edita est in Mus. etr. Gregoriano P. II. tab. LXXX. 1. Citat O. Jahn Arch. Beitr. p. 113.

Οἰδιπόδης. Καὶ τρί[πουν], verba quae ori Sphingis *vetai* (Apollod. III. 5. 8. conf. Diod. Sic. IV. 64. appicta, constituunt partem aenigmatis: *τί ἐστιν* Brunck. Anal. III. p. 521. n. 15). De sententiis ori ὁ μίαν ἔχον φωνήν τετράπουν καὶ δίπουν καὶ τρίπουν γί- personarum appictis cf. n. 7408, 7865, 7980.

7706.

In cratere Caeretano fig. rubr. collectionis Campana; Danae in lectulo recubans; in altera parte Danae Perseum infantem tenens, iuxta est Acrisius et arca aperta; descripserunt Campana Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1845. p. 214 sq. Gerhard Archaeol. Zeitung 1846. p. 209 et p. 285. Ed. idem: Danae Ein Griech. Vasenbild. Vierz. Programm zum Winckelmannsfest 1854. Cf. Welcker Mus. Rhenan. Nov. Ser. X. p. 235.

Δανάη. Ἀκρίσιος. Ὁ παῖς καλός.

7707.

In vase Vulc. fig. rubr. collectionis Durand; Sisyphus prope equum, coram Sisypho Hipponous peregre profecturus; in parte aversa Hipponous redux; descripsit L. de Witte Cat. Durand n. 250. — Ὁ παῖς καλός. Ὁ παῖς καλός. Καλός ὁ παῖς.

7707. b.

In amphora Tyrrhena fig. nigr. ex coll. Basseggio, nunc in museo Britannico; Castor et Pollux equis vebentes, coram Tyndareus. Ex schedis Sam. Birchii descripsit Gerh. Archaeol. Anzeiger 1849. p. 55. idem vas iam descripserat Arch. Zeitg. 1847. p. 24*. Cf. Catalogue of vases n. 584*. Tractavit Panofka Eigenn. mit Καλός p. 64. (Abb. der phil. hist. Kl. der Berl. Ak. 1849 p. 100).

Philonoe soror Dioscurorum. Apollod. III. 10. 6.

Κάστωρ. Πολυδεύκης. Τυνδάρεος. [Φιλον]όη. Ὁ[ν]ήτωρ καλός. Philonoe loco ΕΛΛΑΝΑ habent Panofka l. c. et Gerh. A. Z. 1847 l. c.

7707. c.

In oxybapho fig. rubris quod Locris repertum esse dicunt, in mus. Carlsruh. Dioscuri in equis. Descripsit Gerhard. Archaeol. Anzeiger 1851 p. 34.

Κάστωρ. Πολυδεύκης.

7708.

In vase fig. nigr. viol. alb. collectionis Magnoncour; Adrastus rex recubans in lecto; pone ad dextram est noctua; ad pedes lecti quinque homines imberbes; in extrema pictura columna Dorica; in parte aversa figura muliebris quattuor alis, similis Gorgoni, inter duas Sphinges, quae Adrastea esse videtur Panofkae; descripsit L. de Witte Descr. d. vases peints cet. de la collection Magnoncour p. 39. n. 50. editum est Annal. d. Inst. arch. Rom. 1859. tab. P.

* Ἀδρηστος. Τυδ[ε]ύς: [Πρ]όμαχος.

7709.

In vase fig. flav. Amphiarus armatus stans dextram iungens feminae adstanti; editum est Mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. IV. tab. LIV.

Ἀμ[φ]ιάρεως.

7710.

In lecytho Agyllae (Cerveteri) reperta; Amphiarus valedicens Eriphylae (cf. Jahn Archaeol. Beitr. p. 441); descripsit Braun Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1844. p. 35.

Ἀφιέρεως i. e. Ἀ[μ]φιάρεως

Putat prius Ε fuisse Α i. e. Α.

7711.

In vase fig. nigr. reperto in loco S. Agata de' Goti in Campania, quod asservabatur Neapoli in museo archiepiscopi Tarentini; Amphiarus cum Batone in quadriga; in altera parte quadriga in qua heros et auriga; ante quadrigam femina praecedens vultu ad equos converso (Pind. Nem. IX. 30. Diod. IV. 65. Apollod. III. 6. Hygin. fab. LXXIII.); edidit Angelus Antonius Scotti Illustrazione di un vaso italo-greco del museo di Mons. Arcivescovo di Taranto. Nap. 1811. 4. (unde excerpta Mag. encycl. T. II. 1814. p. 201 sq.), Ab. Pasquale Ponticelli Osservazioni sull' illustrazione di un vaso italo-greco cet. Nap. 1813. 4. (unde excerpta Mag. encycl. T. VI. 1814. p. 229 sqq. et p. 402 sqq.), Auctor personatus in libello: sulle osservazioni recentemente pubblicate intorno all' illustrazione di un vaso italo-greco, composta dall' Abate Scotti, lettera di Crestofilo Parresiaste, Nap. 1815. 4. (unde excerpta Mag. encycl. l. c. p. 402 sqq.), alius rursus personatus Lettera di Filalete a Cristobulo sulla scrittura di Crestofilo Parresiaste in difesa dell' Abate Scotti cet. Nap. 1814. 4. (cf. Mag. encycl. l. c. p. 427 sqq.), Millingen Peint. ant. et inéd. d. vases gr. tab. xx. XXI. unde repetiit Inghirami Vasi fittili T. III. tab. CCXIX. CCXX. Müller Denkm. I, 19, 98. Inscriptiones repetiit Rose Inscr. Gr. vetust. p. 78. cf. Roulez Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. XV. p. 211 et p. 218.

a. Καλώπα. Ἀμφιάραος. b. Ἐριφύλη. Καλλιφόρα. Ἄριστος.

Καλώπα (vel Καλιόπα) epitheton videtur Eriphy-
les, cuius venustas persuasit marito ut Adrastum se-
queretur. O. Müllerus (Comment. Soc. Gotting. VII.
p. 91.) ΚΑΛΟΣ ΠΑΙΣ subesse putavit, similiterque
Minervinus ΚΑΛΕΠΑΙΣ. At formula sollempnis est
ΚΑΛΟΣΗΟΠΑΙΣ aut ΚΑΛΗΗΕΠΑΙΣ. Accedit quod
vocabulum feminae appictum eodem modo est quo
in altera parte ΕΡΙΦΥΛΕ. Epitheton Eriphytes pu-
tatur esse etiam Καλλιφόρα; sed hoc nunc nomen
equi videtur esse, ut alibi (v. 8154. 8155), quae
etiam Minervini sententia est (Bullett. arch. Napol.
II. p. 122), qui praeterea id ita esse non male ex
collocatione litterarum collegit, simul regulam exem-
plis firmans, qua pictores veteres scripturam aut a
sinistra aut a dextra ducere solebant, prout vultus

figurarum aut sinistrorsum aut dextrorsum spectaret.
Ceterum forma Καλλιφόρα vix mutanda est in Καλλι-
φόρας, ut proposuit Minervinus; immo tuta est lectione
repetita n. 8154. Heros in altero latere Ἄριστος au-
dit, pro quo Ἀδραστos legendum putavit Ponticellus
(cf. Minervini l. c. p. 123). Vera videtur lectio esse
ΑΡΙΣΤΟΣ. Nimirum epitheton est herois, ut Καλώπα
Eriphytes. Ceterum heroes illi Scotto videntur esse
Polynices et Adrastus, Millingenio et Inghiramio
Amphilochus et Alcmaeon, Amphiarai filii. Utrum-
vis statueris, heros primarius sive Adrastus sive
Alcmaeon, patre iustissimo natus, audire ἄριστος po-
test. De commentis interpretum Italorum non est
quod dicamus.

7712.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; heros sedens, cuius arma suspensa sunt ad murum; ex adverso heros lituum tenens,
qui habetur pro Amphiarao; descripta est Mus. étr. p. 138. n. 1534. Inest ὁ παῖς καλός.

7713.

In hydria Romae, fig. nigr.; puella ad fontem, supra quem corvus praesagus malorum; post fontem heros armatus conquinscens,
cuius in scuto panthera (cf. n. 8032); edidit E. Gerhard Auserl. Gr. Vasenbild. II. tab. XCII. Litterae perverse compositae.

7714.

In oenochoe fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; nunc in museo Britannico; heroes pugnant inter se, ut videtur, fratres;
ediderunt Inghirami Vasi fictili T. I. tab. XLI. Lenormant et I. de Witte Elite des monum. céramogr. I. tab. VII (cf. p. 13 sq.);
descripta est Mus. étr. p. 125. n. 1418. Catal. di scelte antich. étr. 116. n. 1418. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 220 —
Litterae legi non possunt.

7715.

In hydria fig. flav. collectionis Pr. de Canino nunc in museo Britannico; Gaea ad dimidium apparens (cf. Mon. ined. Inst. arch. Rom.
Vol. I. tab. x.) Erichthonium infantem porrigens Minervae; descripsit I. de Witte Cat. étr. n. 109. ediderunt Lenormant
et I. de Witte Elite des monum. céramogr. I. tab. LXXXV. Gerhard Auserlesene Vasenb. III. tab. CLI. Panofka Eigennamen
mit Kalós. Tab. II. n. 8. Cf. Braun Annal. d. Inst. arch. Rom. 1841. p. 92 sq. O. Jahn Archaeol. Beitr. p. 70 sqq. Catal. Vas.
Mus. Brit. 749.

Οἰάνθη καλή.

Oenanthe femina Attica videtur esse, quae hoc
vasculo honoratur. Neque inauditum est nomen
Oenanthe in vita civili.

7716.

In amphora fig. flav. collectionis Pr. de Canino, nunc Monachii; Boreas Orithyiam rapiens, coram Cecrope et Cecropidis; unde
Gerhardus (Etr. u. Kamp. Vasenb. p. 39) rationem a vulgari narratione diversam hic subesse conicit; descripserunt I. de
Witte Cat. étr. n. 105. (Réserve étrusque p. 10 et 35). Cf. Gerhard Auserl. Vasenb. III. p. 13. not. 35. O. Jahn Beschreib. d.
Vasensamml. K. Ludw. p. 121. n. 576. Ed. Welcker Mon. ined. d. Inst. Sect. Fr. tab. 22. 23. Nouv. Annales 1858 p. 358 sq.

Κέκρο[ψ]. Ἄγλαυρος. Ἐ[ρ]εχ[θ]ε[ύ]ς. [Ἐ]ρεσ[η].
[ᾠ]ρεΐ[θυα]. Βορᾶς. [Πά]νδροσος.

Putas scriptum esse ΚΕΚΡΟΦΣ, ΞΞΡΕΗ.
Mulieris ante Pandrosus incedentis nomen in-
distincte scriptum, olim ΑΦΥΑΣ legebatur. Erech-
thei nomen videtur scriptum fuisse ΕΡΕΧΣΕΣ; cf.
Welcker Alte Denkm. III. p. 169.

7717.

In amphora Vulc. fig. flav. in museo Berolinensi; Boreas Orithyiam rapiens; descripsit Gerhard Neuerw. Denkmäl. I. n. 1602. edi-
dit idem Etr. et Kamp. Vasenb. tab. XXVI — XXIX. Cf. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 341. Welcker Alte Denkmäler III. p. 144.

ᾠρεΐ[θυα]. Βορᾶς.

7718.

In fragm. vasis fig. flav. Hadriae reperto collectionis Grimani Venetiis; mulier ornatu regio, ex adverso Cecrops(?); edidit Schiassi
Lettera sopra alcuni antichi fictili dipinti, Bologna 1805. tab. v. unde repetiit Inghirami Mon. étr. T. V. tab. LV. 5. descri-
psit Welcker Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1834. p. 159. cf. ibid. 1836. p. 137. Citat Raoul-Rochette Lettre à M. Schorn p. 22.

Ἄγλαυρος.

7718. b.

In cylice fig. flav. coll. Pr. de Canino nunc in museo Berol. Aegaeus rex laureatus coram femina quae ex tripode oraculum edit; in exteriori parte venatio hinc cervi, illinc apri. Descripta est Mus. étr. p. 81. n. 591. Rés. étr. coupes à figures jaunes p. 22. n. 15. Edidit Gerhard Das Orakel der Themis Programm z. Winkelmannsfeste Berl. 1846. Cf. Neuerw. Denkm. n. 1752: Zeus (sic enim olim legebatur) und Themis.

a. Θέμις. Αἰγέως.

b. Μελέαγρος. Πηλεύ[ς].

Cf. Plut. Thes. 3. Sacerdos fatidica nunc est Themis, quae vulgo memoratur in iis numinibus, quae ante Apollinem Pythium oraculum Delphicum tenuerunt. Duorum heroum nomina venatoribus adscripta nuper, quum vasculum purgaretur, rursus apparuerunt.

7719.

In amphora fig. nigris coll. Prin. de Canino nunc in museo Lugd. Bat. Theseus Minotaurum occidens; adsunt septem obsides et in altera parte Minos. Descr. Pr. de Can. Bullet. d. Inst. arch. Rom. 1829. p. 178. Edd. Ianssenius Mus. Lugd. Bat. Inscr. Gr. et Lat. p. 52. n. 1. Tab. VIII. (cf. Leemans Animadv. in mus. Lugd. Bat. inscr. p. 22. Gerhard Arch. Anzeiger 1849. p. 86) Roulez Choix de Vases de Leide pl. x.

Mίνως. Δη[μ]οδίκη. (Δεινοδίκη mavult Ianss. Τιμονίκη De reliquis nominibus (Σφήκες, Χαῖτος, Πέγκος s. Τελενίκη s. Τελοδίκη Roulez) Ἀριάνη i. e. Ἀριάδνη. vel Λευκός ut vult Gerhard.) nihil ausim definire. [Τα]ῦρος. Θη[σεύς]. Ἀστυδάμα[ς]. Δημονίκη (?). Φαίνιππος Πρόκριτος inter obsides redit n. 8185. i. e. Φαίνιππος. Καλικράτης. Πρόκριτος.

7719. b.

In vase fig. flav. coll. Candelori, nunc Monachii. Theseus cum Ariadna. Descripsit Jahn Beschreibung der Vasens. Kg. Ludwigs. p. 96. n. 529.

Θησεύς. [Ἀ]ριάνη.

7720.

In vasculo Nolano fig. rubr. collectionis Magnoncour; Theseus Minotaurum occidens; in parte aversa ephēbus baculum tenens; sub pede vasculi est O et duae aliae notae; descripsit I. de Witte Descr. des vases peints cet. de la collection Magnoncour p. 45. n. 54. Citat Gerhard Auserles. Vasenb. III. p. 38. n. 29.

Θησ[ε]ύς.

7720. b.

In amphora Nolana fig. rubr. collectionis Pr. de Canino; Theseus Minotaurum occidens; in parte aversa Minos; descripsit I. de Witte Cat. étr. n. 115. citat Gerhard Auserl. Vasenb. III. p. 38. n. 29. — Ἡ παῖς καλή. Cave putes alludi ad naturam androgynam Thesei, de qua cogitabat I. de Witte. Celebratur puella, cui vasculum dedicatur.

7721.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Theseus taurum Marathonium, idem Sinin occidens; in parte aversa idem suem Crommyonis interficiens; descripta est Notice d'une collection de vases tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Pr. de Canino, Par. 1845. p. 25. citat Gerhard Auserlesene Vasenb. III. p. 54. not. — Fuit ΑΛΚΟΣ ΑΛΚΟΣ litteris turbatis p. ΚΑΛΟΣ ΚΑΛΟΣ; cf. ad n. 7478.

7722.

In cylice fig. in museo Vaticano; Theseus taurum domans; in altera parte quinque bellatores; edita est in Mus. étr. Gregoriano P. II. tab. LXXXII. 2. — Ὁ παῖς καλός.

7723.

In cylice fig. flav. in museo Berolinensi; Theseus Scironem de rupe deiiciens; in externo Hector et Ajax pugnantes super cadavere Patrocli; descripserunt Levezow Verzeichn. d. ant. Denkm. cet. p. 244. n. 1004. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 289. n. 1004. Edidit Panofka Der Tod des Skiron Berol. 1856.

Θησεύς. Σκίρων.

7724.

In cylice Nolana fig. rubr. in museo Berolinensi; Theseus et Sinis; descripserunt Levezow Verz. d. ant. Denkm. cet. p. 169. n. 807. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 259. n. 807. Panofka Mus. Bartold. p. 54. n. 36. (p. 118 sq.). Citat Gerhard Auserles. Vasenb. III. p. 55. not. 18.

Θησεύς. Σίνις.

7725.

In vasculo Nolano fig. rubr. collectionis Crescenzi; Theseus et Sinis; in parte aversa figura muliebris, fortasse Perigune Sinis filia (Plut. Thes. 8.); descripsit H. G. Schulz Bullet. d. Inst. arch. Rom. 1842. p. 15. Cf. Gerhard Auserles. Vasenb. III. p. 55. not. 10.

Θησεύς. Σίνις. Καλός.

7726.

In cylice Vulc. fig. flav. collectionis Durand nunc in museo Britannico; Theseus Procrusten caedens; item luctans cum Cercyone, item Minotaurum occidens; in parte aversa Theseus taurum Marathonium conducens cet.; in interno ephelus myrto coronatus; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 348. citat Gerhard Auserles. Vasenb. III. p. 33. not. 9. — Ter Καλός. Ὁ παῖς καλός.

7727.

In vase fig. flav. collect. Pr. de Canino; Theseus contra Procrusten pugnans; descriptum est Mus. étr. p. 134. n. 1492. Καλός.

7728.

In cylice Vulc. fig. flav. in museo Vaticano; Centauri saxa iacentes contra heroem (Theseum); edita est in Mus. etr. Gregoriano P. II. tab. LXXXV. 1. Citat Panofka Eigennamen mit Καλός. p. 92. n. 237.

K[α]λ[ός]. [Α]άχης καλός.

Cf. n. 7838.

7729.

In vase Vulc. fig. rubr. collectionis Durand, nunc in museo Britannico; Theseus contra Amazonem pugnans; in parte aversa Sinis; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 346. ediderunt Gerhard Auserles. Vasenb. III. tab. CLXIII. Panofka Eigennamen mit Καλός Tab. IV, 5. Cf. Cat. Vas. Brit. n. 754.

a) Θησ[ε]ύς. Ἐπιμήδης καλός. b) Σίνις.

7730.

In vase fig. nigr. viol. alb. collectionis Pr. de Canino, nunc Monachii; Theseus rapiens Amazonem; in altera parte Hercules leonem strangulans praesente Minerva: sub pede vasculi notatio est; descriptum Mus. étr. p. 147. n. 1614. Catal. di scelte antich. etr. cet. p. 138. n. 1614. Réserve étrusque p. 5 n. 9. Jahn Beschreibung der Vasensammlung K. L. p. 4. n. 7. Citant Gerhard Rapp. Volc. p. 152. n. 386. Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. I. p. 10. Walz Heidelb. Jahrb. 1845. n. 25. p. 389. I. de Witte Revue de philol. cet. T. II. p. 388. Gerhard Auserles. Vasenb. III. p. 44. not. 52. Welcker A. Denkmäler III. p. 357. n. 14.

Ποσειδῶν. Ποσειδῶνος. Π[ε]ρ[ι]ΐδος (?). Θησεύς. Ἀντιόπεια.

Interest facinori Neptunus Thesei pater. Huius nomen bis positum est semel casu recto secundum casu genitivo. Hoc alterum additum videri potest ad locum significandum, ad quem raptus fingitur accidisse. Potest tamen etiam pictoris deberi incuriae, qui bis nomen dei pinxit. Nomen quod sequitur in catalogo italico expressum ΖΞΔΙΧΟΠ, ap. Iahnium ΖΔΔΙΗΟΠ, unde Gerhardus ΠΟΣΙΔΑΣ. Welcker ΠΟΚΙΔΑΣ. Putaveris fuisse ΖΟΘΙΡΕΠ. Eiusdem alibi una cum Theseo et Antiope mentio fit in huiusmodi monumentis. Vid. n. 7756. 8231.

7731.

In fragmento vasculi quod ex vicinia Tarenti reportavit Millingenius; Theseus cum Phalero contra Antiopam pugnans; edidit Dux de Luynes Vases peints etr. ital. cet. tab. XLIII. Citant Panofka Mus. Blacas p. 4. not. 17. Welcker Alte Denkmäler III. p. 357. n. 15.

[Φ]άλη[ρ]ος. [Ἀντ]ιόπ[ει]α. Alterum nomen videtur pictum fuisse IIV
 IOPEIA .

7732.

In amphora fig. flav. collectionis Pizzati Florent. Heros (Theseus) contra Amazonem pugnans; edidit Gerhard Auserles. Vasenb. III. tab. CLXV. 3. 4. cf. Roulez Bull. de Bruxelles XI. n. 2. Fuisse ΚΑΛΟΣΘΕΣΕΥΣ (καλός Θησεύς) coniecit Gerhardus.

7733.

In patera fig. flav. in museo Bourbonico; Amazo Hippolyta inter socias; in parte aversa Amazo Andromache manum porrigens heroi armato; in interno heros (Theseus) et Amazo (Antiopa); descripserunt Gerhard et Panofka Neap. ant. Bildw. I. p. 349. n. 98. citat Gerhard Auserles. Gr. Vasenb. II. p. 62. not. 23. III. p. 44. not. 53.

a. Καλή Ἴππολύτη, καλή. Videtur evanida esse iuvenis qui una cum Andromache quadam hoc vasculo celebratur. Lysis quidam laudatur etiam 7608.

b. [Α]ύσις. Ἀνδρομάχη καλή. Priorem vocem 7850 sq. pro appellativo habet Gerhardus. Significatur potius

7734.

In fragmento vasculi Vulc. fig. flav. collectionis Ducis de Luynes; Theseus quadrigam conscendens, propter quam Amazo (Antiopa); ex adverso heros (Pirithous); descripsit Dux de Luynes Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. V. 1835. p. 249 sq. tab. A. Citat Gerh. Auserles. Vasenb. III. p. 44. not. 55.

Θησεύς. Αεζιάς.

Antiopa nunc Αεζιάς vocari videtur.

7735.

In vasculo fig. flav. collectionis Durand; Theseus cum Pirithoo contra Amazonem pugnans; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 345. Vasculum geminum eiusdem argumenti cum iisdem inscriptionibus in loco Bomarzo repertum memorat L. Vittori Memorie sulla città di Polimmarzio oggi Bomarzo, 1846. p. 57 sq. Καλός. Καλή.

7736.

In amphora fig. nigr. collectionis Feoli; Theseus contra Amazones pugnans; supra heroem noctua picta, index ut videtur Athenarum; descripsit Campanari Vasi della collezione Feoli n. 91. p. 163. Cf. Gerhard Auserles. Vasenb. III. p. 42. not. 49. — Fuit haud dubie ΖΥΞΖΞΘ, Θησεύς.

7737.

In amphora fig. flav. collectionis Pr. de Canino, nunc in pinacotheca Monacensi; Theseus Coronem rapiens reluctantem Helena, post Helenam Pirithous; in parte aversa mulieres duae, quarum altera Antiopa; sequitur homo barbatus. Descripserunt I. de Witte Cat. étr. n. 110. O. Jahn Beschreibung der Vasensamml. K. L. p. 141. n. 410. Cf. Mus. étr. n. 194L table. Réserve étrusque p. 9. n. 28. edidit Gerhard Auserles. Gr. Vasenb. III. tab. CLXVIII. (cf. p. 171). Citat Gerhard Rapp. Volc. p. 152. n. 386 387. p. 167. n. 623. p. 186. n. 755. Dixit de eodem vasculo Panofka Monatsbericht d. K. Akad. d. Wiss. Berl. 1848. p. 90 sqq. Welcker Alte Denkm. III. p. 252. idem in O. Müller. Enchir. Arch. ed. III. p. 689.

Κορώνη. Θησεύς. Ἑλένη. Περσίθους. Ἥρης. Εἶδον Φήμην (?). Ἀντιόπεια. Χαῖρε. Θησεύς.

Panofka: Ἥρης εἶδον φήμην i. e. Ἥρης ἔκλυον φήμην (κορώνην) interpretatur; at Welckerus cum Gerhardo et de Wittio: εἶδον Θησεύα, haec verba a socia Antiopae exclamari ratus, dum senex qui sequitur advenientem salutet heroem: Χαῖρε Θησεύς pr. Χαῖρε Θησεῦ. In priore pictura nomina adscripta sedem permutaverunt iudicibus Gerhardo et Welckero, qui

si recte iudicaverunt, Helenae raptus repraesentatur praesente antistite Iunonis Corone. Sic vero etiam fabulam immutatam esse dicendum erit, pro Diana, de cuius fano rapta dicitur Helena (Plut. Thes. 31), alio numine τελείω assumpto, ut coniecit etiam Gerhardus Prodrum. p. 35, 88.

7738.

In vasculo Vulc. fig. rubr. collectionis Beugnot; heros Graecus contra Amazonem pugnans; in parte aversa tres ephēbi; descripserunt Gerhard Bull. d. Inst. arch. Rom. 1830. p. 233. not. 1. I. de Witte Cat. Beugnot. n. 41. L. Vittori Memorie sulla città di Polimmarzio oggi Bomarzo p. 58.

Εὐμάχη. Δεινόμαχος[ς].

Gerhardus, qui ΔΙΟΜΑΧΟΣ scripsit, significat in hoc vasculo legi etiam ΗΟΓΑΙΣΚΑΛΟΣ, ὁ παῖς καλός. Suspiciatur I. de Witte epitheta nunc esse quibus intelligantur nomina propria, ut Δεινόμαχος sit Theseus, Εὐμάχη Hippolyta aut Antiopa. Cf. Lenor-

mant et I. de Witte Extrait de l'Elite d. mon. céramogr. T. II. comment. de la pl. XXIII. (Extrait de la Revue archéol. 15. Dec. 1845) p. 10. not. Immo videntur celebrari sponsus et sponsa ut n. 8042.

7738. b.

In hydria Nolana fig. flav. collectionis Calefati; Theseus contra Amazones; descripsit Minervinus Bullett. Napol. I. p. 75. citat Gerhard Auserl. Vasenb. III. p. 45. not. 49.

Ἀντίμαχος.

Antimachus laudatur n. 7892. Hoc nomen quoniam bellatori Graeco contra Amazonem pugnanti inscriptum est, ad bellatorem (sive Theseum sive Achillem) pertinere putabat Minervinus; parum probabiliter. Cf. n. 7738.

7738. c.

In amphora Nolana; Theseus Amazonem hasta percuciens; citat Gerhard Auserles. Vasenb. III. p. 45. not. 49. Litteris ΛΑΟΝ subesse videtur ΚΑΛΟΞ καλός.

7739.

In vasculo fig. flav. collectionis Lamberg; Amazo eques hastam vibrans contra bellatorem Graecum; edidit De Laborde vas. de Lamberg T. I. tab. xcv. Nihil inesse videtur nisi ΗΟΓΑΙΣΚΑΛΟΣ bis.

7740.

In vase fig. flav. collectionis Rogers; pugna Amazonum; figurae sunt tredecim; descripsit Waagen Kunstwerke in England II. p. 416 sq. citavit Gerhard Auserl. Vasenb. T. II. p. 64. not. 58.

Nomen [ΑΝΔΡΟ]ΜΑΧΑ esse coniecit Gerhardus l. c. p. 188. Sed videndum ne nomen ΖΑΜΑΔΑ[ς], Ζαδάμας (cf. n. 7425) subsit.

7741.

In vasculo fig. flav. collectionis Pr. de Canino nunc Londini in museo; heros pugnans contra Amazonem in quadriga stantem; in scuto bellatoris inscriptio est; descriptum Mus. étr. p. 80. n. 582. Catal. di scelte antich. étr. cet. p. 87. n. 582. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 195. Cat. Vas. in the Brit. Mus. 759. Editores catalogi legunt ASNOE; cf. Iahn de inscriptionibus clypeorum pictorum Beschreibung der Vasen K. Ludwigs p. 561. n. 1505. Fortasse fuerit ΣΟΙΣΟΝ i. e. σῶσον.

7742.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; quadriga in qua heros et auriga; in altera parte duo bellatores et Amazo; in interno mulier saltans; descriptum Mus. étr. p. 115. n. 1261. — Ter ὁ παῖς καλός.

7743.

In vasculo fig. flav. collectionis Lamberg; duae Amazones, adorientes bellatorem Graecum iam concidentem; edidit de Laborde Vases de Lamberg T. II. tab. xvii. descripsit Arneth Das K. K. Münz- und Antiken-Kabinet, Wien 1845. p. 8. n. 89. Καλός — nomen ephēbi male pictum est.

7743. b.

In vasculo fig. nigr. alb. violac. collectionis Pr. de Canino; duae Amazones hastis munitae; descriptum est Mus. étr. p. 159. n. 1755. Cat. di scelte ant. étr. cet. p. 153. n. 1755. Réserve étrusque, petits vases fig. noir. p. 17. n. 1. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 249. ubi tit. b. n. 7807. huic annexus est. Cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 172. n. 661. p. 181. n. 750.

Litterae vitiose pictae sunt. Elementis NOEKTΣ dubium non est quin subsit Καλός. Sequuntur nomina ΚΑΛΕ ΕΥΟΤΜΕ (Καλή Εὐότμη, quod nomen aut pro Εὐπότμη scriptum esse videtur, aut ex pronuntiatione duriore pro Εὐδότμη) et ΤΕΛΕΜΑ + ΟΣ Τηλέμαχος quod nomen coniungendum cum voce καλός.

7743. c.

In vase Nolano fig. flav. musei Britann. Antiope Theseum in urbem Themiscyram, ut putant, introducens. Descr. Welcker Bull. d. Inst. arch. Rom. 1855. p. 150. Cf. Catal. Vas. of the Brit. Mus. n. 875. edidit Millingen Anc. uned. mon. I. tab. XIX. reperierunt Panofka Rech. sur les vérit. noms des vases grecs. Tab. VIII. n. 4. Inghirami Vasi fitt. T. II. tab. CLXVIII.

Καλλίας καλός.

ΚΑΛΙΟΕΣ expresserunt et Milling. et Angli, qui catalogum vas. mus. Brit. ediderunt. ΚΑΛΛΙΑΣ in vase legi testatur Panofka Mus. Bartold. p. 44. Cf. Eigennamen mit Καλός p. 82. n. 203. Calliae nomen redit n. 7829 sq.

7743. d.

In vasculo fig. flav. collect. Palagi Milani. Theseus hastam tenens, ex adverso Aethra; post Theseum comes adolescens (Pirithous). Ed. Gerhard Auserl. Vasenb. III. tab. CLVIII.

Ἄθρα. Θησεύς.

7744.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino, nunc Monachii; iuvenes sese armantes; in interno Penthesilea, ab Achille necata; descripta Réserve étrusque, coupes à figures jaunes, n. 40. Jahn Vasensammlung König Ludwigs p. 116. n. 570. Ed. Gerhard Trinkschalen u. Gef. T. C, 4—6. — Sexies ὁ παῖς καλός.

7745.

In cylice fig. nigr. musei Vatic. Amazo armata. Mus. Gregor. P. II. tab. LXIX. 1. — Ὁ παῖς καλός.

7746.

In vase Vulc. fig. flav. collectionis Durand, nunc in museo Brit.; Demophon et Acamas Aethram reducentes (cf. Pausan. x. 25. 3); in altera parte Hercules tripodem rapiens; editum Mon. ined. Inst. arch. Vol. II. tab. xxv. Descripserunt Panofka Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. VII. p. 242 sq. I. de Witte Catal. Durand n. 411. Citat Gerhard Auserl. Gr. Vasenb. II. p. 147. Cat. Vas. mus. Brit. n. 786.

Ἀκάμας. Ἀέθρα. Δημοφῶν.

De scriptura AE p. AI cf. n. 7756.

7747.

In amphora fig. nigr. collectionis Feoli; in utraque parte vasis Europa in tauro sedens; descripsit Campanari Vasi della collezione Feoli p. 15. n. 5. Cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 142. n. 249. edidit Gerhard Auserl. Gr. Vasenb. II. tab. xc. (cf. I. p. 211).

E[ὐ]ρώπ[εια]. T[α]ί[ρος] ἀνιάδης. Ταῖρος φορβάς. Εὐρώπεια.

Vulgo in litteris Ῥωσανιάδης putabatur nomen inesse eius, qui honoratur vasculo. Sed ΠΟΣ finem

esse vocis Ταῦρος vidit Panofka *Bullet. d. Inst. arch. Rom.* 1848 p. 159, ubi quod nummum attulit ad nomum Aegypti Pharbaethicum pertinentem, in quo Apis taurus cum inscriptione ΦΩΡΒΑΙ aliosque in quibus scriptum nomen ANIAΔΕΣ, ad explicandam rationem inscriptionis vasculi non sufficit. Frustraque Birchius (*Gerh. Arch. Anzeiger* 1849 n. 10. p. 102) ἀλιάδης coniecit.

7748.

In vase fig. flav. collectionis Pr. de Canino, nunc in museo Britannico; Medea iuxta tripodem, ex quo prodit aries; ex adverso Iason; descriptum *Mus. étr.* p. 154. n. 1693. *Catal. d. scelte ant. étr. cet.* p. 147. n. 1693. *Stuart. Archaeol. Brit. Vol. XXIII.* p. 242 sq. edidit Sam. Birch. *Class. Mus.* n. 10. p. 417. descripsit etiam Gerhard *Archaeol. Zeitung* 1846. p. 287. Cf. *Auserl. Vasenb. III.* p. 30. not. 21. et *Revue archéol. III.* 2. p. 821 sq.

[M]ήδεια. Ἰάσων.

7749.

In vase Agyllae reperto in museo Vaticano; Iason in faucibus draconis, adstante Minerva; edidit Gerhard in programme: *Iason des Drachen Beute*, 1855. 4. editum est etiam *Mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. II. tab. xxxv.* cf. *Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. VIII.* p. 289 sqq. et in *Mus. étr. Gregoriano P. II. tab. LXXXVI. 1.* Tractavit Welcker *Mus. Rhen.* 1835. p. 503. *Alte Denkmäler III.* p. 378.

Ἰάσων.

7750.

In vase fig. rubr. collectionis Durand, ephebus (Iason) hastam tenens phiala libans; adest Mercurius; descripsit I. de Witte. *Catal. Durand* n. 256.

[Ἰ]άσων.

7751.

In cylice Vulc. fig. rubr. collectionis Durand; intus est Iason vim hastae explorans, ante eum adolescens (fort. Absyrtus, cf. *Schol. ad Apoll. Rhod. Arg. III.* 242.); in externa parte duo pugiles pugnantes inter se; in parte aversa duo luctatores; descripsit I. de Witte *Cat. Durand* n. 257. *Descr. d. vas. peints de la collect. Magnoncour* n. 52. p. 41.

a) Ἰάσων i. e. Ἰάσων. De forma singulari nominis I. de Witte comparat EASVN litteris Etruscis scriptum in scarabaeo ap. Micali *Stor. degli ant. pop. ital. tab. cxvi.* 2.

b) I. de Witte *Cat. Magnoncour* l. c. expressit ΠΛΟΕΙ. Videtur subesse [HO]ΡΑΙΣ, ὁ παῖς (καλός). c) Videtur subesse ΚΑ[Λ]Ο[Σ] ΠΕΔΙΕ[VS], καλός Πεδιεύς. Cf. n. 73912.

7752.

In vase Vulc. fig. rubr. collectionis Durand, nunc in museo Britannico; Bellerophon contra Solymos pugnans, in interno Bellerophon equum frenis tenens. Descriptum est in *Cat. Durand* n. 249. in *Cat. Vas. Mus. Brit.* n. 837. In titulo a) ubi regis Solymorum nomen ΕΝΟΣΑΝΟΣ reperire sibi videbatur Lenormant, nihil subesse puta nisi καλός ter repetitum; b) ΕΔΟΣ. ΖΤΟΒΟΕΝ litterae circa equum scriptae, quas explicavit idem Lenormant. ἔδος ἔστ' ὀλέον (c'est un mauvais endroit). Quae verba parum apta sunt ut taceam requiri ΗΕΔΟΣ. Quodsi his litteris sententia subest, probabilius ita videtur restituenda esse ΕΡΟΣΕΣΤΟΛΟΕΣ ἔρος ἔστ' ὀλόεις, quae verba tanquam ex oratione vincta desumpta referri possunt ad causam certaminum Bellerophonti impositorum.

7752. b.

In vase fig. flav. Rubis (Ruvo) in Apulia reperto, nunc Monachii; figurae multae, in his senex sceptrum tenens, ex adverso heros qui illi sive tesseram praebet sive folium, in quo inscriptio est; edidit Dubois-Maisonneuve *Introduction* tab. XLIV. Tractavit Panofka, qui Iasonis nuptias inesse putat, *Arch. Ztg.* 1844 p. 256. *Annal. d. Inst. XX.* p. 167 sq.; descripsit Jahn *Vasensammlung K. Ludwigs* p. 254. n. 805.

Σίσυφος.

7753.

In vase Vulc. fig. rubr. collectionis Durand; Minos, Procris, Pasiphae; in parte aversa Aurora respiciens Phosphorum ex adverso Cephalus; descripsit I. de Witte *Cat. Durand* n. 263. *Cat. Beugnot* n. 46. Cf. Gerhard *Archaeol. Intelligenzbl. d. A. H. Litteraturzeit.* 1836. p. 317. 323. a) Καλός, καλός. Elementum O inter utrumque vocabulum errori pictoris debetur. Cf. n. 8455. b) Καλός.

7754.

In patera Apuliae collectionis Carelli, nunc Berolini; homo barbatus nudus alatus volaturus; descripsit Gerhard *Hyp. röm. Studien* I. p. 173.

Δαιδαλος. Ἰκαρος.

Litterae OE natae videntur ex repetitione ultimae syllabae nominis praecedentis. Gerhardus prius

nomen (Δαίδαλος) pro epitheto habet nominis Icari. Parum probabiliter. Nomen patris Icari additum videtur a pictore ad argumentum fabulae plenius explicandum.

7755.

In cylice fig. rubr. Clusii reperta, nunc in museo Berolinensi; heros barbatus regio ornato praeditus in area sedens aperta; putatur esse Thoas rex a filia Hypsipyle salvatus; descripsit Gerhard Verzeichn. der vorzüglichsten Thongefäße des K. Mus. zu Berlin n. 121. edidit Panofka Annal. d. Inst. Arch. Rom. 1847. p. 225 sq. tab. M. — Litterarum quod superest quid significet non liquet.

CAPUT TERTIUM. HISTORICA, AGONISTICA ETC.

7756.

In amphora Vulc. fig. rubr. collectionis Durand nunc in museo Parisino; Croesus sedens in throno rogo ardenti imposito, sceptrum tenens, phiala libans; ex adverso servus rogam adspersens, ut recte explicavit Welckerus; in parte aversa Theseus cum Pirithoo rapiens Antiopam (cf. n. 7750); descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 421. Cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 155. n. 427. Bull. d. Inst. arch. Rom. 1830. p. 263. Welcker Mus. Rhen. 1834. II. p. 501. (Alte Denkmäler III. p. 481); edita est Mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. I. tab. LIV. LV. cum explicatione Ducis de Luynes Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. V. p. 257 sqq. unde repetiit Inghirami Vasi fictili T. IV. tab. CCCXIX. CCCXX. Citat Roulez Annal. Inst. arch. Rom. 1847. p. 269. Cf. Lenormant Annal. Inst. arch. Vol. XIX. Suppl. p. 349.

a) Κροῦσος. Εὐθύμο[ς]. De scriptura OE p. OI cf. n. 7746. Litterae Σ in fine nominum omissae exempla in vasculis sunt innumera, quorum aliquot congressit Welckerus Mus. Rhen. 1833, I. p. 319. De nomine allegorico quod inditum est sacrificulo, cf. Lenormant I. de Witte Extrait de l'Elite des

mon. céramogr. T. II. Commentaire de la pl. XXIII. (Extrait de la Revue archéol. 15 Déc. 1845) p. 10 not. Welckerus (Alte Denkmäler III. p. 484) ipsius Croesi εὐθυμίαν hoc nomine addito significari docuit. Cf. Jahn Vasensamml. K. Ludw. p. cxx.

b) Θησεύς. Ἀντιόπη. Περίθους. Cf. n. 7730.

7757.

In cylice fig. nigr. et violac. collectionis Durand nunc in museo Parisino; Cyrenis in loco publico saccos silphio, ut videtur, repletos ad libram portant praeside Arcesilaos; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 422. cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 156. n. 439. edita est in Mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. I. tab. XLIX. edidit etiam Micali Storia degli ant. pop. ital. tab. xcvi. 1. explicavit Duc de Luynes Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. V. p. 56 sqq. ex Mon. ined. et ex Micali repetiit Inghirami Vasi fictili T. III. tab. CCL. Panofka Bild. ant. Lebens tab. xvi. 3. Welcker Alte Denkmäler III. p. 488. Cf. Lenormant Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XIX. Suppl. p. 350. Jahn Vasensammlung p. cxx.

Ἀρκεσίλαος. Ἰοφόρος. [στ]αθμός. [Ε]ίρημοφόρος. Ὀρυ --. Σ[ιλ]φόμαχος. Φύλακος. -- --.

Arcesilaos rex est Cyrenensium; aliis ut O. Muellero (Handbuch der Archaeol. der K. §. 99, 14) non rex sed magistratus esse videtur. Materia quae trutina penditur si lana est, ne hoc quidem abhorere a loco monuit Dux de Luynes ad Libyae epitheton μηλοτρόφος provocans (Herodot. IV. 155. 157. Schol. Pind. Pyth. IX.). Sed probabilius esse silphium, plantam regionis illius propriam (Herodot. IV. 169. Paroemiogr. Gr. App. I. 51. IV. 70). Inscriptiones, quibus eximium hoc vasculum ornatum est, difficillimae intellectu sunt, ut fatetur Boeckhiius in litteris ad Welckerum datis (Alte Denkm. III. p. 492). Pueri prope regem stanti appictum ΙΟΦΟΡΤΟΣ, quod Welckerus legit Σώφορτος (*Lastwahrer, Gewichtsaufseher*), Dux de Luynes Ἰόφορτος, interpretans *l'évuyer qui porte ses flèches*. Neuter probabiliter. Vocabulum si ad puerum pertinet, delenda omnino est littera Τ. Ac si nihil excidit litterarum, ἰοφόρος videri potest significare i. q. δερυφόρος vel potius τοξοφόρος. Sed ut in voce σταθμός primae duae litterae desunt, ita etiam in voce ΙΟΦΟΡΤΟΣ litteras initiales excidisse putaveris. Quae res ad liquidum perducere vix potest. Alteri puero adscriptum ΙΡΜΟΦΟΡΟΣ. Είρημοφόρος restituit Dux de Luynes

(porteur de sac tressé). Fortasse recte; etsi subesse potest etiam [συ]ρμοφόρος i. e. συρμαιφόρος, nota planta συρμαίη ab Aegyptiis ad purgationes adhibita (Herodot. II. 77. 88. 125). Alii servo inscriptum Ο + VΘΟ, quod Welckerus legebat ὀχύρου, Dux de Luynes ὀρύξω (*extraham?*); hoc alterum melius conveniret alphabeto harum inscriptionum, in quo littera X forma Ψ exprimitur, ut apparet in nomine sequenti. Parum tamen probabilis interrogatio servo tributa. Immo his quoque litteris initium nominis proprii videtur subesse, fortasse [Δ]ορυξός. Postremus servus Σιλφόμαχος audire videtur (Welckerus: Σιλφομάχος, a μάρπτω derivans). Infra picturam primariam custos, φύλακος, i. e. φύλαξ, praesidet iis qui saccos apportant, sive εἰρημοφόρους sive συρμοφόρους vocaveris. Uni eorum adscriptum MAEN, Welckero iudice infinitivus verbi MAΩ, quo putat admoneri servos, ut festinent in peragendo opere. Subest hic quoque nomen proprium, ut videtur, decurtatum, in quo syllaba AE est pro AI ut alibi (cf. n. 7746); sed definiri enucleatius non potest praesertim, quum praecedant litterae, quae num coniungendae sint cum MAEN, non liquet.

7758.

In vasculo fig. flav. in museo Vaticano; rex, ut videtur, Persarum, sceptrum tenens, ex adverso regina vasculum portans; supra noctua expansis alis; editum est in Mus. etr. Gregoriano P. II. tab. IV. 2. Annal. d. Inst. arch. Rom. 1847. tab. v. cf. Annal. 1845. p. 179. not. 1. O. Jahn Archaeol. Beitr. p. 338 et Lenormant Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XIX. Suppl. p. 351 et 370 sq. qui argumentum ad Aeschylī Persas revocavit.

Βασιλη(ί)ς.

Βασιλεύς.

De forma βασιληῖς cf. interpr. ad Soph. Antig. 941.

7759.

In vase fig. rubr. Agrigenti reperto collectionis Panettieri, nunc in pinacotheca Monacensi; Alcaeus poeta (de imagine Alcaei cf. Visconti Iconogr. Gr. T. I. tab. III.); ex adverso Sappho diademate ornata, et sicut Alcaeus, magadin tenens cum plectro; in parte aversa Bacchus barbatus; ex adverso mulier tunica longa induta phialam et ramum vitis tenens; edidit Steinbüchel Sappho und Alcaeos, ein altgr. Vasengem. Wien 1822. fol. repetierunt Nillingen Anc. uned. mon. I. tab. XXXIII. XXXIV. Dubois Maisonneuve Introd. à l'étude d. vases ant. tab. LXXXI. Panofka Bild. ant. Lebens tab. IV. 7. Eigenn. mit Καλός T. I, 11. Welcker Alte Denkmäler II. p. 226, qui contra dubitationem Gerhardi (Annal. d. Inst. arch. 1831. p. 155) argumentum picturae historicum dici posse bene demonstravit. Descripsit Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. 235 n. 753. Citant Haute-Roche Sappho p. 19. Lenormant Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XIX. Suppl. p. 348.

a) Ἀλκαῖος. Σαφώ (Σαπφώ). Δάμα[ς] καλός.

Δαμέας legebat Duboisius. Forma Δάμας non confundenda cum Δαμᾶς, ut fecit Raoul - Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 125. Ad defendendam formam ΔΑΜΑ Osannus (Revision der Ansichten über Herk. der gr. Vasen p. 68) nomen servi *Dama* ex Horatio et Persio attulit monens Δάμα

p. Δάμας videri posse formam esse Doricam, ut apud Sophronem habeatur Μυρίλλα p. Μυρίλλας. Sed de Dorica illa forma vide Ahrens de Dial. Dorica p. 224. neque quidquam probant exempla latina, ubi abiecta littera finali Arta, Apella pro Artas, Apellas occurrunt. Damas laudatur n. 7807.

b) Καλός. Καλός.

7760.

In vase Vulc. fig. rubr. collectionis Durand, nunc Londini in museo publ.; Anacreon barbatus, lyram pulsans; coram duo ephēbi; in parte aversa Hercules barbatus prehensens scutum Amazonis aufugientis; in interno femina nuda adaptans sibi calceos; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 428. Citant Panofka ap. Gerhard Arch. Zeitung 1845 p. 127. 128. Lenormant Inst. arch. Rom. Vol. XIX. Suppl. p. 351. cf. R. Rochette Peint. inéd. p. 438. Panofka Eigennamen mit Καλός p. 93. Catal. Vas. Mus. Brit. n. 821.

Tit. a. Ἀνακρέων. Νύμφης καλός. De scriptura Νύμφης p. Νύμφης cf. n. 7679. ubi Nymphes una cum Memnone celebratur.

Tit. b. Ἡρακλῆς. Καλός. Αὐκῶπις. Amazo Αὐκῶπις habetur etiam n. 7576.

Tit. c. Μέμνων καλός. Memnon celebratur n. 7473. 7576. 7655. 7679. 7853.

7761.

In amphora fig. nigr. alb. viol. collectionis Pr. de Canino, nunc in pinacotheca Monacensi; Minerva hastam vibrans, utrinque columna Dorica in qua gallus; in parte aversa quattuor stadiodromi aut dolichodromi; descripta est Mus. étr. p. 94. n. 807. Catal. di scelte antich. etc. p. 95. n. 807. Réserve étrusque p. 3. n. 2. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 199. Jahn Beschreibung der Vasensammlung K. L. p. 169. n. 498. edita Mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. I. tab. XXII. 4. b. Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. II. p. 217. Vol. V. p. 68. cf. Gerhard, Rapp. Volc. p. 157. n. 455.

a. Τῶν Ἀθήνηθεν ἄθλων. Quomodo haec verba accipienda sint, docet inscriptio τῶν Ἀθήνηθεν[ε]ν ἄθλων εἰμί (sum ex praemiis, quae Athenis reportata sunt), quae habetur in vasculo antiquissimo Burgoniano (Cat. Vas. Mus. Brit. n. 569), quod occupavit Boeckh in Vol. I. n. 33, ubi quum olim falso legeretur τῶν Ἀθηένων (AOENON) ἄθλόν εἰμι (cf. p. 450 B.), hinc colligere voluit H. Alex. Mueller. (Ersch. u. Gruber Encycl. III. 10. p. 298), figulos Etruriae formulam sollemnem immutasse, quo exemplaria ab ipsis

confecta a vasis Panathenaicis atticis distinguerentur. Mirum quidem est, tantum in hoc uno vase illud εἰμί additum esse, sed quoniam sine detrimento sensus omitti poterat, hinc nihil concludere licebit. Mitto coniecturam quam a Madvigio propositam protulit Ussing de nominibus vas. gr. p. 11, qui censet scribendum esse Τῶν Ἀθήνηθεν ἄθλων.

b. Σταδίου ἀνδρῶν νίκη. Sic pro στάδιον ἀνδρῶν νίκη (Annal. d. Inst. II. p. 217) recte legit O. Mueller de orig. pict. vas. p. 82. Ambrosch. Annual. V. p. 68.

7761. b.

In amphora Vulc. fig. nigr. collectionis Londinensis n. 575**; Minerva cum Iove et Mercurio; in parte aversa adolescens victor ad iudices ducitur, ad cuius os verba adscripta sunt. Ed. Gerhard Auserles. Vasen 247. Cf. Jahn Vasensamml. K. L. p. CXXII.

ΔVNEIKETV. ἵπ(π)ος νικᾷ.

Primum verbum Gerhardus legit Δυσνικήτου. Videtur exclamatio esse eius, qui victor e certamine redit.

7762.

In amphora Nolana fig. nigr. in museo Berolinensi; Minerva hastam vibrans, cuius in scuto Gorgonium; utrinque columna Dorica, in qua gallus; in parte aversa quattuor stadiodromi aut dolichodromi; descripserunt Levezow Verz. d. ant. Denkm. p. 119. n. 644. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 296. n. 644. edidit Gerhard Ant. Bildw. tab. v. VI. p. 117. cf. Mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. I. tab. XXII. Annal. Inst. arch. Rom. Vol. II. p. 209. Vol. V. p. 64 sqq.

Τῶν Ἀθήνηθεν ἄθλων. Cf. n. 7761.

7763.

In amphora Nolana fig. nigr. collectionis Pourtalès-Gorgier; Minerva hastam vibrans, cuius in scuto serpens; utrinque columna Dorica, in qua gallus; in parte aversa quattuor stadiodromi; descripsit Dubois Descr. des antiques de M. le Comte de Pourtalès-Gorgier p. 34. n. 140. cf. R. Rochette Journ. d. Sav. m. Mars 1830. Inscriptio ut n. 7762.

7764.

In amphora Vulc. fig. nigr. collectionis Beugnot; Minerva hastam vibrans, cuius in scuto Sirena tibias inflans; utrinque columna Dorica, in qua gallus; in parte aversa quattuor stadiodromi; descripserunt I. de Witte Cat. Beugnot n. 60. Dubois Descr. d. antiq. de M. le Comte de Pourtalès-Gorgier p. 33. n. 139. Inscriptio ut n. 7762.

7765.

In amphora fig. nigr. alb. viol. collectionis Pr. de Canino; Minerva cuius in scuto Gorgonium; utrinque columna Dorica, in qua gallus; in parte aversa quattuor stadiodromi; descripta est Mus. étr. p. 162. n. 1767; edita Mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. I. tab. XXII. 7. a. b. Annal. 1830 p. 218. Inscriptio ut n. 7762.

7766.

In amphora fig. nigr. ut videtur Nolaeperta (cf. Vol. I. Add. p. 888. ad n. 33) collectionis Koller; repraesentatur Minerva hastam vibrans, cuius in scuto symbolum evanidum est; utrinque columna Dorica, in qua gallus; in parte aversa quattuor stadiodromi aut dolichodromi; descripserunt Panofka Mus. Bartold. p. 2 sq. Rose Inscr. Gr. vetust. Praef. App. p. v. qui dicit vas in Calabria repertum esse. Cf. Gerhard Kunstbl. 1825. n. 61. Böttig. Amalthea T. III. p. 376. Raoul-Rochette Journ. d. Sav. 1825 p. 475. Annal. d. Inst. arch. Rom. 1830 p. 217. — Inscriptio ut n. 7762.

7767.

Amphorae duae fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; Minerva inter columnas Doricas; in parte aversa quattuor stadiodromi; descriptae sunt Cat. des tableaux, vases étr. et antiquités, propriété de M. Lucien Bonaparte Par. 1840. p. 37. — Inscr. ut n. 7762.

7768.

In amphora fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; Minerva inter columnas Doricas; in parte aversa quattuor hoplitodromi; descripta est Réserve étrusque p. 3. n. 1. — Inscriptio ut n. 7762.

7769.

In amphora fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; Minerva inter columnas Doricas; in parte aversa tres hoplitodromi; descripta est Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Prince de Canino, Par. 1845. p. 10. — Inscr. ut n. 7762.

7770.

In amphora Vulc. fig. nigr. collectionis Beugnot; Minerva inter columnas Doricas; in parte aversa tres ephebi dialodromi; descripsit I. de Witte Cat. Beugnot n. 61. — Inscr. ut n. 7762.

7771.

In amphora fig. nigr. alb. viol. collectionis Pr. de Canino; Minerva cuius in scuto Pegasus, inter columnas Doricas; in parte aversa tres ephebi dialodromi; descripta est Mus. étr. p. 126. n. 1430. Conf. Gerhard Annal. d. Inst. arch. Rom. 1830. p. 222. — Inscr. ut n. 7762.

7772.

In amphora Vulc. fig. nigr. in museo Vaticano; Minerva inter columnas Doricas; in parte aversa quinque dialodromi; edita est Mus. étr. Gregor. P. II. tab. XLIII. 1. — Inscr. ut n. 7762.

7773.

In amphora fig. nigr. alb. viol. collectionis Pr. de Canino; Minerva hastam vibrans, cuius in scuto tres globuli; utrinque columna Dorica, in qua gallus; in parte aversa quinque dialodromi; descripta est Mus. étr. p. 112. n. 1195. Edita Mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. I. tab. XXII. 6. a. b. Annal. 1830. p. 216. — Inscr. ut n. 7762.

7774.

In amphora fig. nigr. collectionis Pr. de Canino, deinde Basseggio, nunc in mus. Brit.; Minerva inter columnas Doricas; in parte aversa biga citato cursu, ut in vase Burgoniano (v. ad n. 7761); descripsit I. de Witte Cat. étr. n. 161. Edidit Gerhard Etr. und Kamp. Vasenb. tab. A. 1. 2. p. 42. Cat. vas. mus. Brit. n. 571. Cf. ibidem n. 570. — Inscr. ut 7762.

7775.

In amphora fig. nigr. collectionis Feoli; Minerva, cuius in scuto caput leonis, inter columnas Doricas; in parte aversa quadriga citato cursu; descripsit Campanari Vasi della collezione Feoli p. 131. n. 67. — Inscr. ut n. 7762.

7776.

In amphora fig. nigr. collectionis Durand nunc Londini in museo; Minerva cuius in scuto draco, inter columnas Doricas; in parte aversa cursus equestris duorum epeborum; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 702. Idem vasculum, ni fallor, est quod descriptum habes Mus. étr. p. 112. n. 1202. Cat. vas. mus. Brit. n. 572. — Inscr. ut n. 7762.

7777.

In amphora fig. nigr. collectionis Pr. de Canino nunc in museo Lugd. Bat.; Minerva inter columnas Doricas; in parte aversa cursus equestris duorum epeborum; descripta est Mus. étr. p. 67. n. 545. edita Mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. I. tab. XXII. 5. a. b. Annal. 1830. p. 218. Descripsit Leemans Animadv. in Mus. L. B. inserr. Grr. et Latt. p. 24. — Inscr. ut n. 7762.

7778.

In amphora Vulc. fig. nigr. alb. viol. collectionis Pr. de Canino, nunc in Mus. Lugd. Bat.; Minerva, cuius in scuto cervus quem aggreditur panthera; utrinque columna Dorica in qua gallus; in parte aversa pentathlon (quattuor epebi); descripta Mus. étr. n. 1946; edita est Mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. I. tab. XXII. 1, a. b. cf. Annal. d. Inst. arch. Rom. 1830. p. 269. repetiit Inghirami Vasi fittili T. III. tab. CCII. CCIII. Descripsit Leemans Animadvers. in Mus. L. Bat. inscriptt. Grr. et Latt. p. 24. Inscr. ut n. 7762.

7779.

In amphora fig. nigr. alb. viol. collectionis Pr. de Canino; Minerva, cuius in scuto Gorgonium; utrinque columna Dorica; in parte aversa cursus equestris quattuor epeborum; descripta est Mus. étr. p. 102. n. 1114. Edita Mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. I. tab. XXI. 9. a. b. Annal. 1830. p. 219. repetiit Gerhardus Etr. u. Kamp. Vasenb. tab. A. 3. 4. p. 42. Idem vasculum videtur esse, quod descriptum est Splendid collection of greek and etruscan vases formed by Sig. Basseggio of Rome, p. 20. n. 70. — Inscr. ut n. 7762.

7780.

In amphora fig. nigr. alb. viol. collectionis Pr. de Canino, nunc in museo Lugd. Batavo; Minerva, cuius in scuto Pegasus; utrinque columna Dorica; in parte aversa duo athletae nudi luctantes; descripta est Mus. étr. p. 47. n. 526. Edita Mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. I. tab. XXII. 8. a. b. Annal. 1830. p. 218. Edidit etiam Ianssenius Mus. Lugd. Bat. inscriptt. p. 56. n. 5. tab. VIII. — Inscr. ut n. 7762.

7781.

In amphora fig. nigr. alb. viol. collectionis Pr. de Canino; Minerva, cuius in scuto ancora; utrinque columna Dorica; in parte aversa duo athletae; descripta est Mus. étr. p. 161. n. 1766. — Inscr. ut n. 7762.

7782.

In amphora fig. nigr. alb. viol. collectionis Pr. de Canino, deinde Basseggio; Minerva, cuius in scuto Silenus specie saltantis, inter columnas Doricas; in parte aversa duo athletae nudi luctantes; edidit Gerhard Etr. u. Kamp. Vasenb. tab. A. 9. 10. — Inscr. ut n. 7762.

7783.

In amphora fig. nigr. alb. viol. collectionis Pr. de Canino, deinde Basseggio; Minerva, cuius in scuto serpens; utrinque columna Dorica; in parte aversa duo pugiles; edidit Gerhard Etr. u. Kamp. Vasenb. tab. A. 7. 8. — Inscr. ut n. 7762.

7784.

In amphora fig. nigr. alb. viol. collectionis Depoletti, nunc in museo Berolinensi; Minerva cuius in scuto serpens; utrinque columna Dorica; in parte aversa pancratiastae tres; descripsit Gerhard Neuerw. Denkm. I. n. 1584. edidit idem Etr. u. Kamp. Vasenb. tab. A. 11. 12. p. 42. — Inscr. ut n. 7762.

7785.

In amphora fig. nigr. alb. viol. collectionis Pr. de Canino; Minerva, cuius in scuto Pegasus; utrinque columna Dorica; in parte aversa duo pugiles; descripta est Mus. étr. p. 151. n. 1636. Idem vasculum significari videtur in Cat. of greek and etruscan vases by Basseggio 1838. p. 12. n. 77. Splendid collection of greek and etruscan vases formed by Sig. Basseggio of Rome, p. 21. n. 71. Edita Mon. Inst. arch. Rom. Vol. I. tab. XXI. 10. a. b. Annal. 1830. p. 218. — Inscr. ut n. 7762.

7786.

In amphora fig. nigr. in museo Vaticano; Minerva, cuius in scuto noctua; utrinque columna Dorica; in parte aversa discobolus et saltator; Mus. étr. Gregorian. P. II. tab. XLIII. 2. — Inscr. ut n. 7762.

7787.

In amphora moduli minoris fig. nigr., cuius in utraque parte eadem pictura, exhibens Minervam inter duas columellas, in quibus galli, hastam vibrantem; citavit Braun Bull. d. Inst. arch. Rom. 1844. p. 35. — Inscr. ut n. 7762.

7787. b.

Amphorarum panathenaicarum agmen claudat, quamquam titulos ionica litteratura scriptos exhibet, quae in Cyrenaica in parietinis veteris *Berenices* (hodie Bengazi) reperta est amphora moduli maioris, in qua repraesentatur Minerva hastam vibrans; utrin-

que columna, in qua Victoria alata; in parte aversa tres hoplitodromi (cf. Schol. ad Aristoph. Aves. 292). Ex schedis Vauttieri de Bourville edidit Lenormantus *Revue archéol.* V. 1848. p. 230 sqq. Cf. O. Jahn *Beschreibung der Vasensammlung K. Ludwigs* p. xxviii sq. et cxcix.

K
H
Φ
Ι
Ξ
Ο
Δ
Ω
Ρ
Ο
Μ
Α
Ρ
Χ
Ω
Ν

Τ
Ω
Ν
Α
Θ
Η
Ν
Η
Θ
Ε
Ν
Α
Θ
Λ
Ω
Ν

Τῶν Ἀθήνηθεν ἄθλων.
Κηφισόδωρος ἄρχων.

Habes geminum exemplum vasis, cuius inscriptionem edidit Boeckhius Vol. II. n. 2035. ex Munitorio, qui habuit ex Paulo Luca cum lemmate: *Perae in urna fictili*. At Lenormantus feliciter demonstravit vas, quod repraesentatur ap. Paul. Lucam Itin. 1714. Amstel. p. 84. accurate illud descriptum ab eo, qui reperit, Lemario ibid. II. Paris. 1712. p. 126. non aliud esse atque illud, ex quo inscri-

ptionem Boeckhius repetiit, neque esse Perae repertum, sed in Cyrenaica in parietinis eiusdem Berenices, ex quibus est amphora 7787. b., id quod ipse monuit Lemarius l. c. locum Bingazi vocans, qui est Bengazi, et inscriptionis Graecae in vase positae mentionem iniiciens. Huius vasis nostro simillimi delineationem accuratam Lenormantus l. c. exhibuit, ex qua inscriptio ita se habet:

Τ
Ω
Ν
Α
Θ
Η
Ν
Η
Θ
Ε
Ν
Α
Θ
Λ
Ω
Ν

Η
Γ
Η
Ξ
Ι
Α
Ξ
Α
Ρ
Χ
Ω
Ν

Τῶν Ἀθήνηθεν ἄθλων.
Ἡγησίας ἄρχων.

De forma utriusque vasis ita Lenormantus tradit: „la dimension assignée aux deux monuments est la même: la forme de l'un et de l'autre est plus élancée que celle des amphores panathénaïques découvertes en Italie. Minerve s'y présente tournée à droite, circonstance qui ne s'est encore présentée que sur un seul des vases de cette catégorie figurés et décrits jusqu'à ce jour (v. Gerhard *Etr. u. Kamp. Vasenbilder des K. Mus. zu Berlin* Pl. 13. n. 35). Le costume de la déesse offre des ailes pendantes (*περίγυια Θεταλινα*) de la Minerve Itonide, représentée sur quelques rares monnaies de bronze frappées à Athènes: ce n'est plus le type de l'antique Palladium, qui figure sur tous les autres vases panathénaïques sans exception. Ces vases montrent sur les colonnes qui accompagnent Minerve, le plus souvent des coqs, des chouettes, quelques fois des panthères ou des vases sans anses, comme ceux dans lesquels on plaçait les palmes de prix. Ici, sur les deux peintures trouvées à Bengazi, nous avons des Victoires ailées, attribut inconnu partout ailleurs. Enfin ces deux vases sont les seuls où l'on rencontre les lettres de Simonide et où les caractères sont disposés en colonnes verticales.”

Hinc aetas utriusque amphorae in Cyrenaica repertae manifesta est. Nam Hegesias archon fuit

Olymp. 114, 1. Cephisodorus Olymp. 114, 2. Ex quo patet artem pingendi vetustiore in hac suppellectile etiam Alexandri temporibus obtinuisse ac vasa eiusmodi Attica eadem aetate in Cyrenaicam esse translata. Iam in loco, in quo aetate Ptolemaeorum fuit Berenice, olim Hesperis obtinuit oppidum, cuius incolae *Εὐεσπεριῖται* audiunt (Herodot. IV. 198. Thucyd. VII. 50. Pausan. IV. 26. 1): ad quos Lenormantus probabiliter rettulit nummos manifesto Cyrenenses, inscriptos ΕΥΕΞ, quorum exemplaria extant in bibliotheca Parisina. Atque ex Pausaniae loco et Diodoro XIV. 34. idem collegit Messenios olim Naupacti constitutos ab Atheniensibus post pugnam ad Aegospotamos factam in Cyrenaicam delatos urbem Euesperitarum incremento auxisse, iisque potissimum videri tribui posse monumenta attica in sepulcris Euesperitarum reperta. Utcumque est, patet amphoras Atticas in urbem Euesperitarum translatas esse Olymp. 114. In quo tamen ambiguum manet, an vasa illa putanda sint translata esse a victore ipso, ut coniecit Lenormantus coll. Pind. Nem. X. 33. Sed ut revertamur ad inscriptiones horum vasorum, quae hoc loco inseruimus argumenti potius quam aetatis ratione habita, Lenormantus verba τῶν Ἀθήνηθεν ἄθλων et Ἡγησίας, Κηφισόδωρος ἄρχων quodam modo construenda esse ratus, ita accipi posse

statuit, ut dictum sit Ἡγησίας vel Κηφισέδωρος ἀρχων
 προύθηθεν ἐκ τῶν Ἀθήνηθεν ἄθλων, argumento usus,
 quod ἀρχων ἄθλα προτεθέναι dicitur ap. Xenophont.
 Hier. IX. 4. Immo, ut in vasis Panathenaicis longe
 plurimis habetur simpliciter τῶν Ἀθήνηθεν ἄθλων (cf.
 ad n. 7761), ita etiam in his amphoris accipienda
 notatio est, in quibus praeterea archontis nomen
 primo casu expositum, ut alibi. Cf. n. 7787 et tab.
 Heracl. n. 5774. 5775. Ceterum quos errores com-
 misit Radulphus Rochettus in citando vase Lema-
 riano (Annal. Inst. arch. Rom. VI p. 287. not. 2.) et
 deinceps Letronnius in reprehendendo Rochetto (Re-
 vue archéol. 1846. p. 379), eos satis exagitavit Le-
 normantus.

7787. c.

In Cyrenaica, duo vasa eiusdem generis, quae reportavit Vattier de Bourville, cuius litterae publici iuris factae sunt Revue arch.
 VI. 1849. p. 56 sq.

Tit. a. Τῶν Ἀθήνηθεν ἄθλων. Θεόφραστος ἀρχων. Theophrastus archon fuit Olymp. 110, 1 et
 Tit. b. Ἀ[ρ]χιππος ἀρχων. Τῶν Ἀθήνηθεν ἄθλων. 116, 4. Archippus Olymp. 114, 4 et 115, 3. De sin-
 gulis cf. ad n. 7787. b.

7788.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; in interno ephesus scyphum et baculum tenens; in externo duo ephesi et figura
 muliebris tibias inflans; descripta est Mus. etr. p. 152. n. 1471. Panofka Eigennamen mit Καλός (Abh. der Akad. 1849) p.
 61. I. de Witte Cat. étr. n. 166.

a) Καλός Ἀθηνόδοτος. b) Καλό[ς] Ἀθηνόδοτος. Athenodotus laudatur n. 8283.

7789.

In vasculo Attico fig. nigr. collectionis Guilford; coronatio victoris; edidit Stackelberg Die Gräber der Hellenen tab. XII. Cf.
 Gerh. Arch. Zeitung XI. 1853. p. 17. Welcker Alte Denkm. III. p. 528.

Laudantur quattuor ephesi; ad sinistram: Ἀντ[ι]-
 σθένης [καλός], in medio: Χάρ[η]ς καλός. Δινί[α]ς κα-
 λός (sic enim legendum †APEΣ (cf. 7421. 7447)
 et AINIΣ: neque cogitandum est de nomine Δίνιος
 quod habetur Iliad. XXI. 210); ad dextram: [Ἀ]λε-
 [ξι]κλή[ς]? aut Ἀλέξανδρος (ut voluit Welckerus) καλός.
 A tergo iuvenis victoris legitur ἀπόδος τὸ διαμήριον,
 quod recte de re obscaena interpretatur Otto Iah-
 nius (Zeitschr. f. Alterthumsw. 1841. p. 756) compa-
 rans verbum διαμηρίζειν ap. Aristoph. Av. 705. et
 Aeschyl. fragm. 128. σέβας δὲ μηρῶν ἀγνὸν οὐκ ἐπηδέσω
 ac Solonis fragm. 4. μηρῶν ἡμείρων, minus tamen re-
 cte ille legens τὸ διὰ μηρῶν. Videtur τὸ διαμήριον de-
 notare pretium ab erasta pendendum eromeno. De
 flagitio paederastiae in gymnasiis inprimis gliscente
 cf. Becker Charicles ed. alt. Tom. II. p. 206.

7789. b.

In vasculo Nolano fig. rubr. collect. Blacas. Genius alatus volans versus aram, flagellum tenens, quo adolescentem anxie curren-
 tem ab ara depellere videtur. Descriptum est in Gerh. Hyperb. Röm. Stud. I. p. 160; ed. Panofka Eigennamen mit Καλός
 Tab. IV, 9.

Καλός Ἀκεστοριδῆς καλός. Cf. n. 7553.

7790.

In vasculo Nolano fig. rubr. in museo Berolinensi; iuvenis armatus, cuius in scuto stella; descriperunt Levezow Verz. d. ant.
 Denkm. cet. p. 166. n. 799. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 257. n. 799; tractavit Panofka Eigennamen mit Καλός I. I. p. 50.

Ἀλκαῖος καλός.

7791.

In vasculo sine figuris, collectionis Candelori; citavit Gerhard Rapp. Volc. p. 186. n. 767.

Ἀνδρ[έ]ας κάλλιστος.

Epitheton gradu superlativo positum habetur
 etiam n. 7526.

7792.

In cylice Vulc. fig. flav. in museo Vaticano; in interno sagittarius deposito scuto arcum intendens, in externo binae monomachiae
 bellatorum; edita est Mus. etr. Gregorian. P. II. tab. LXXIV. 2.

a) Δισ[χ]ι[ν]ιάδης. b) ΒΛΕΘΣΙΑΣ, Βλεΰίας; [ΝΙ]ΚΟΣ, Ἀνδρόνικος. Androclis mentio in mentem
 ΑΝΔΡΟΣΟΕΝΕΣ, Ἀνδρσοθένης; ΑΝΔΡΟΚΛΕΣ, Ἀνδρο-
 κλής, quo nomine qui appellatur prostratus humi ia-
 cet; deinde Γ[Υ]ΘΑΡΑΤΟΣ, Πυθάρατος. ΑΝΔΡΟ-
 λεμαρχεῖ.

7793.

In amphora fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; Bacchus inter Satyros, utrinque columella in qua gallus; in parte aversa homo barbatus, ex adversa figura coronam tenens; pictura et inscriptio Baccho apposita refictae sunt et restauratae; descripta est Catal. de tableaux cet. vases étrusques et antiquités, propriété de M. Luc. Bonaparte, Par. 1840. p. 41. n. 42. Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1829. p. 177 sq. Edidit Gerhard Etr. u. Kamp. Vasenb. tab. A. 17. — Gerhardus suspicatus est subesse ἀνδρομητήρ. Sed litteris male refictis Α.... ΡΟΣΜΕΘΕΡ continetur, ni fallor, Ἀ[νδ]ρομέ[ν]ης [καλός].

7794.

In patera fig. rubr. in Etruria reperta in museo Berolinensi; bellator armatus sagittis petitus; descripserunt Levezow Verz. d. ant. Denkm. cet. p. 197. n. 885. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 257. n. 885. Edidit idem de Capaneo explicans, Vasen und Trinkschalen d. K. Museums T. VI, VII, 5. Panofka Eigennamen mit Καλός. Tab. IV, 4.

Ἀντίας καλός.

Antias laudatur etiam n. 7892.

7794. b.

In hydria fig. nigr. collect. Principis de Canino, nunc in museo Lugd. Batavo; templum, in quo lavantur duo homines, quorum alteri inscriptum nomen est; extra templum utrinque vir se ungens, vestimentis et vasculis in arboribus suspensis; edidit Ianssenius Mus. L. B. inscr. p. 58. n. 9. tab. VIII. cf. Leemans. Animadv. in Mus. L. B. inscr. p. 25. Sub pede vasis nota, quam memorat Ianssenius l. c. p. 27. n. 42.

Καλός Ἀντιμένης.

Alteri inscriptioni fortasse subest: φιλῶ σε.

7795.

In cylice Nolana fig. flav. in museo Berolinensi; tres ephēbi in palaestra; descripserunt Levezow Verz. d. ant. Denkm. cet. p. 164. n. 797. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 236. n. 797. Ediderunt Gerhard ant. Bildw. tab. LVII. l. 2. Panofka Bilder antiken Lebens tab. 1. 8. Eigennamen mit Καλός. Tab. I. n. 12.

Ἀντιφῶν καλός. Ἀντιφῶν καλός.

7796.

In fragmento vasculi Adriae reperto; ediderunt Mاتيoli Catalogo degli oggetti di antichità dissotterati in Adria negli anni 1819 e 1820, n. 10. (cf. Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1834. p. 136), Micali Mon. ined. 1844. tab. XLVI. 11. Citat Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn, ed. alt. p. 19.

Ἀπ[ολ]λόδωρος καλό[ς].

Videtur scriptum fuisse ΑΠΟΛΟΔΟΡΟΣ simplice liquida.

7797.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; in interno ephēbus lyra canens; in externo tres homines myrto coronati; descripta est Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Pr. de Canino, Par. 1845. p. 30. Cf. Panofka Eigennamen mit Καλός (Abh. der Akad. 1849) p. 51.

Ἀρίσταρχος καλός.

7798.

In fragmento cylicis collectionis Pr. de Canino; homo barbatus baculo innixus contemplans leporem ex muro appensum; pone est cippus; descriptum est in libello Notice cet. (ad n. 7797 citato) p. 32.

Ἀριστείδης καλός.

7799.

In fragmento cylicis collectionis Pr. de Canino; repraesentatur lyricen et bellator hasta munitus et scuto; descriptum est in libello Notice cet. (ad n. 7797. 7798 citato) p. 32.

Ἀριστείδης [καλός]. Cf. 7798.

7799. b.

In amphora Tarquinii reperta; insunt numina Delphica; citat Gerhard Rapp. Volc. p. 191. n. 830.

Ἀριστόδημος καλός.

7800.

In vasculo Siciliensi ap. Tischbeinium fol. 15. a. Part. IV. n. 4.

Ἀρχ[ι]ππος καλός. Δρομακλ[είδης] - -

7800. b.

In vasculo fig. rubr. collect. Candel. nunc in pinacoth. Monacensi; iuvenes venatores, leporem suspensum contemplantes; descripsit O. Jahn Beschreibung der Vasensammlung K. Ludwigs p. 197. n. 603.

Ἀριστόλ[ας] καλός. Πραξιτέλης καλός. [Ἄρισ]τεὺς(?) καλός. Πραξιτέλης. Πραξιτέλης καλός.

7801.

In phiala Vulc. fig. nigr. collectionis Feoli; duo ephēbi colloquentes inter se; in altera parte gallus et gallina; descripsit Campanari Vasi della collezione Feoli p. 228. n. 155. Inscriptiones refictae, ut videtur, quibus subesse credideris: AVTOΛVKOC, Αὐτόλυκος (καλός). Syllabae temere repetitae, ut saepe.

7802.

In vasculo fig. flav. collectionis Pr. de Canino; adolescens hastam tenens; descriptum est Mus. étr. p. 72. n. 553. Catal. di scelte antich. étr. cet. p. 70. n. 553. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 178. Citat Panofka Eigennamen mit Καλός p. 65.

Γλαύκων καλός. Cf. n. 7803. 7805.

7803.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; bellator hastae innixus, cuius in scuto taurus; prope ephēbus; in externo utrinque pugna Graecorum et barbarorum; descripta est Notice d'une collection d. vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Pr. de Canino, Par. 1845. p. 24.

Γλαῦκος καλός.

Nisi fuit Γλαύκων ut n. 7802.

7804.

In vasculo musei Florentini; edidit Lanzi Saggio di lingua etrusca T. I. p. 112. tab. IV. n. XIV. Viscontus explicabat Κάυκος καλός; sed fuit haud dubie ΛΑΥΚΟΣ, Γλαῦκος καλός. Cf. n. 7803.

7805.

In vasculo Ruvis reperto quod Neapoli asservatur; repraesentatur homo barbatus sceptrum tenens mulierem persequens fugientem (fort. Neptunus Amymonen cf. n. 7391. b.); citat Minervinus Descr. di alc. vasi della collez. Iatta, I. p. 15. Videtur fuisse ΚΑΛΟΣ ΛΑΥΚΟΝ, Καλός Γλαύκων. Cf. n. 7802. 7803.

7805. b.

In amphora Nolana. Diana sagittam ex pharetra promens, in altera parte puella taedam tenens; ediderunt Dux de Luynes Choix de Vas. Pl. xxv. Lenormant et de Witte Elite céramogr. II, XVIII. Panofka Eigennamen mit Καλός T. II, 9.

Καλός Γλαύκων.

7806.

In vasculo fig. flav. in sepulcro Nolano reperto, collectionis Blacas; tripus basi trium graduum impositus; ad sinistram Victoria alata libationem faciens (cf. Gerhard Auserles. Gr. Vasenb. II. p. 10); in parte aversa vir baculum gestans, caput taenia cinctus; edidit Panofka Mus. Blacas tab. I. p. 8 sq. Citant Gerhard Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1832. p. 87 sq. Boeckh Ind. lect. Univers. litt. Berol. 1831—52. p. 10. Kramer Über d. Styl u. d. Herkunft d. gr. bem. Thongef. p. 157 sq. Lenormant et I. de Witte Elite des mon. céramogr. I. p. 302. O. Jahn Beschreibung der Vasensammlung K. Ludwigs p. cxxiv. Panofka Eigennamen mit Καλός p. 65. not. 124.

In suprema plintho basis tripodis:

Ἀναμαντῆς ἐνίκα φυλή.

In tertia et infima:

Γλαύκων καλός.

Superior inscriptio ex eo est genere, ex quo aliae Atticae supersunt tripodibus aereis olim subscriptae. Cf. Vol. I. n. 217—227. Notavit Boeckhii collocationem verborum prisco more sollemnem, quum in recentioribus huius generis inscriptionibus aut desit vox φυλή aut sit ante verbum ἐνίκα collocata. Cf. Vol. I. n. 25. Iam quum verba illa aetatem prodant Olympiade 86 anteriorem (cf. Elem. epigr. Gr. p. 110), titulus quo ΓΛΑΥΚΩΝ quidam celebratur haud paucis Olympiadibus recentior est utpote litteratura Ionica exarata (cf. Elem. epigr. Gr. p. 148). Itaque, ut taceam coniecturam Panofkae Glaucōnem

nostrum pro poeta comico venditantis satis refutatam illam a Boeckhio, apparet hoc vasculum esse ex iis, in quibus usui vetustiori honor est habitus, sive ex imitatione supellectilis Atticae confectum Nolae esse sive Athenis post Ol. 94. 2. pictum credideris. Comparatur alia amphora ex eo sepulcro Nolano effossa, in qua Diana et ΚΑΛΟΣ ΛΑΥΚΟΝ, καλός Γλαύκων, atque aliud vasculum Vulcense eadem inscriptione insigne n. 7802 (cf. 7805). Haec autem duo vascula non ad eum pertinere Glaucōnem, qui n. 7806. celebratur, sponte patet.

7807.

In vase fig. flav. collectionis Pr. de Canino; bellator quadrigam conscendens; in parte altera matrona coronam lauream offerens adolescenti; descriptum est Mus. étr. p. 160. n. 1756. Catal. di scelte antich. étr. cet. p. 164. n. 1756. Réserve étrusque p. 13. n. 43. Stuart. Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 251. ubi tit. b. omisus est et adnexus inscriptioni n. 7743. b. Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Pr. de Canino Par. 1845. p. 16. 17. Cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 181. n. 730.

a. Inscriptiones in libello Notice d'une collection b. Σώ[τι]μος. Χαιρέ[στρατος]. Nomen Σώτιμος haec. ita exhibentur: Δ. ΜΑΣΧΑΙΡΕΣΤΡΑΤΟΣΚΑΛΟΣ; bes n. 7421. Chaerestratus laudatur etiam n. 7885. in quo secundum nomen recte scriptum videtur. 8149. 8150. Damas n. 7759. Legas igitur: Δάμας [κ]α[λός]. [Κ]α[λός] Χαι[ρέστρατος].

7808.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; paedotriba bacillum tenens; in externo magister praesidens exercitationibus athleticis octo ephorum; descripta est Mus. étr. p. 75. n. 562. Catal. di scelte antich. étr. cet. p. 76. n. 562. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 183. Catal. of greek and etruscan vases by Basseggio 1838. p. 10. n. 65. Splendid collection of greek and etruscan vases formed by Sig. Basseggio of Rome, p. 8. n. 21. Cf. Roulez Mém. de l'Acad. Belg. de Sciences T. XV. pl. III.

Διογένης καλός. Ὁ παῖς καλός. [δ] παῖς καλός. Diogenes laudatur n. 7475. b. 7809.

7809.

In cylice Vulc. fig. flav. in museo Berolinensi; officina fabri aerarii, ubi heros hastam vibrans et puer supplex fabricatur; in interno Vulcanus in officina sua sedens adstante Thetide; descripsit Gerhard Neuerw. Denkm. I. n. 1608. cf. Bull. d. Inst. arch. Rom. 1855. p. 166 sqq. Ediderunt Gerhard Gr. u. étr. Triakschalen tab. IX. 1. tab. XII. XIII. Panofka Bild. ant. Lebens tab. VIII. Cf. Panofka Eigennamen mit Καλός p. 60.

a) Διογένης καλός, ναυχί. Ὁ παῖς καλός, ναυχί. b) Ὁ παῖς [κ]αλός. Diogenes laudatur n. 7808. 7475. b.

7810.

In vase fig. flav. collectionis Durand, nunc Londini in museo; repraesentatur Amor alatus bacillum tenens ad vibrandum τροχόν, sinistra columbam (Cf. Panofka Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. II. p. 143); in parte aversa ephesus manus extendens; descriptus I. de Witte Cat. Durand n. 47. edidit Raoul-Rochette Mon. inéd. tab. XLIV. 1. Cat. Vas. M. Brit. 859.

Διοκλῆς καλός. Καλός.

7811.

In lecytho Siciliensi, in qua repraesentatur adolescens hastam tenens, ex adverso figura muliebris; descripsit Kramer Über d. Styl u. d. Herkunft d. gr. bem. Thongef. p. 171. Habeo etiam ex schedis O. Muellieri, qui vidit Syracusis.

Ita O. Muellierus. Parum differt Krameris apographum, qui habet ΔΟΣΚΙΚΕΙΤ. FH et ΔΣΙΚΗΟ Διοκλῆς καλός. Femina dicit: ΚΑΛΟΣ ΔΟΚΕ, i. e. καλοκε. — Refictae videntur inscriptiones (conf. n. 7432) turbata elementorum positione (cf. n. 7478). λός δοκεῖ. Cf. n. 5770. 7846.

7812.

In hydria fig. flav. Nolae reperta collectionis Pourtalès-Gorgier; duo ephēbi nudi, coronatus uterque, alter λαμπαδηφόρος, inter utrumque columella; in parte aversa item duo ephēbi nudi, alter coronatus hastas duas tenens, alter taenia caput cinctus strigilem, ut videtur, tenens; celebratur igitur, ut videtur victor λαμπαδηφορέα, nomine Diphilus; edidit Panofka Antiq. du Cab. Pourtalès-Gorgier tab. 25. p. 28 sq. descriperunt Broendstedt Voyage dans la Grèce I. p. 287. Dubois Descr. d. antiques de Pourtalès-Gorgier p. 70. n. 279.

Δίφιλ[ος]. Δίφιλ[ος].

Deest nunc epitheton καλός. Panofka putat nomen Δίφιλος hoc loco symbolicum esse ad designandum dualismum amicitiae. In scriptura nota formam Λ pro Ι; hoc et usus formae Ω pro Ο prodit picturam esse ex aetate ea, qua litteratura Ionica iam increbrescebat.

7813.

In cylice fig. flav. in qua puer nudus floribus cinctus caput funem tenens rapido cursu persequens taurum, in altera parte duae mulieres nudaē coronatae in pulvinaribus recubantes; descripsit Braunius Bull. d. Inst. arch. Rom. 1844. p. 100 sq. cf. Gerhard Archaeol. Zeitg. 1844. p. 352. Panofka Eigennamen mit Καλός p. 46.

Διώξιπ(π)ος καλός. Πῖνε καὶ σύ.

De sentiētiis ori personarum appictis cf. n. 7408. De priore pictura ad ταυροκαθάψια referenda vide Panofka l. c.

7814.

In *πιννακίω*, ut videtur, Clusino collectionis Thomae Blayds; duo ephebi athletae, alter discobolus; descripsit Birch in Gerhardi Archaeol. Zeitung 1846. p. 296.

Ξενοφών. Δωρόθεος. Nomen *Δωρόθεος* habetur etiam n. 7578.

7814. b.

In vasc. fig. rubr. coll. Candelor., nunc in pinacoth. Monacensi. Iuvenis currens; in parte altera vir ithyphallicus; intus iuvenis myrto coronatus. Descr. O. Jahn Beschreibung der Vasens. K. Ludwigs p. 349. n. 1245.

a) *Δωρόθε[ος]*. b) *Καλός*. c) *Δωρόθεος καλός*.

7815.

In *hydria* Vulc. fig. flav. collectionis Campanari, nunc in museo Vaticano; putatur *Thamyris* esse inter Musas, quarum uni nomen *Choronice* appictum; descripserunt Campanari *Bullett. d. Inst. arch. Rom.* 1854. p. 109 sq. *Cavedoni* *ibid.* p. 202 sq. cf. *Bull.* 1855. p. 9 sq. Editam in *Mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. II. tab. xxiii.* explicavit *Panofka* *Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. VII. p. 231* sqq. Edita est etiam in *Mus. etr. Gregorian. P. II. tab. xiii. 1.* et ap. *Panofka* *Eigennamen mit Καλός* *Tab. III, 5.* Citavit *Welcker* *Ep. Cyclus I. p. 150.*

Χορονίκη. Θαμύρας. Εὐαίων καλός.

Euaeon celebratur etiam n. 7537. Forma *Θαμύρας* p. *Θάμυρις* est ap. *Plat. Resp. X. 620. A. Leg. VIII. 829. E.* et aliquoties ap. veteres auctores *Sophoclis* fabulam *Thamyris* inscriptam citantes. Vid. *Sophocl. fragm. v. Θάμυρις.* Itemque *Θαμύρας* titulus est *comoediae Antiphanis* (*Meineke* *Fragm. comic.*

Graec. I. p. 325). Quare coniecit *Panofka* repraesentari nunc scenam ex *dramate Θαμύρας* inscripto desumptam, indeque celebrari *victoriam* ab *Euaeone* quodam in ludis musicis reportatam. Ultima littera nominis *Χορονίκη* aut *Ξ* aut *Α* est.

7816.

In *cylice* fig. flav. collectionis *Pr. de Canino*; ephebus in lectulo recubans *lyram* et *cylicem* tenens; descripsit *Dubois* *Descr. d. antiques de Pourtalès-Gorgier* p. 83. n. 327. cf. *Catal. de tableaux cet. vases étrusques et antiquités, propriété de M. Luc. Bonaparte, Par. 1840. p. 52. n. 99.*

Ἐλπίνικος καλός.

7816. b.

In *vasculo* fig. flav. *pinacothecae* *Monacensis*. Descripsit *O. Jahn* *Beschreibung der Vasensammlung König Ludwigs* p. 160. p. 469.

Ἐπέλειος καλός. Cf. n. 7398. 7819.

7817.

In *cylice* fig. flav. collectionis *Pr. de Canino*; ephebus *palliatum* *leporum auriculis* tenens; ad pedes eius *canis*; descripta est *Mus. étr. p. 125. n. 1425.* *Catal. di scelte antichità etr. cet. p. 117. n. 1425.* *Stuart* *Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 220.* *Panofka* *Eigennamen mit Καλός* p. 42.

Stuartus nomen expressit *ΕΓΙΑΡΟΜΑΣ*. *Atheniensis* nomine *Epidromus* memoratur in *cata- Ἐπίδρομος καλός.* Idem *Epidromus* celebratur n. 7818. *logo militari* *Vol. I. n. 169. vs. 41.*

7818.

In *cylice* *Vulc. fig. flav. collectionis Pr. de Canino*; *figura palliata cum cane*; descripta est *Mus. étr. p. 134. n. 1475.* *Catal. di scelte antichità etr. cet. p. 125. n. 1475.* *Stuart* *Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 224.* Edita a *Panofka* *Eigenn. mit Καλός. Tab. I. 7.*

Ἐπίδρομ[ος] καλός. De *Epidromo* cf. n. 7817.

7818. b.

In *cylice* fig. flav. *musei Britannici*. *Iuvenis myrto coronatus, baculum tenens in genua procumbens, sinistra pallio involuta.* Descripta est in *catal. mus. Brit. n. 850**.

Ἐπίδρομος. Ἰξίας (aut [N]ι[κ]ίας) καλός.

7819.

In *vasculo* fig. rubr., in quo *Mercurius κροφόρος*. Ediderunt *Inghirami* *Mus. Chiusino* *Tab. xxxv.* *Panofka* *Eigennamen mit Καλός* *Tab. II, 2.* Citat *Gerhard* *Rapp. Volc. p. 191. n. 851.*

Ἐξίλος καλός, ut voluit *Panofka*. Vide ne fuerit *Ἐπέλειος* aut *Ἐπέλειος καλός* (cf. 7398) neque *adversabor*, si quis legerit *ΕΡΙΦΟΣ ΚΑΛΟΣ*; quae explicatio iis facile probabitur, qui nominibus hominum ad argumentum *picturae* accommodatis delectantur.

7820.

In cantharo parvo Magnae Graeciae, collectionis Millingenii, nunc in museo Britannico; insunt ornamenta colore rubro picta; descripserunt I. de Witte Cat. Durand n. 1004 et Birch in Gerhard Archaeol. Zeitung 1847 p. 155. n. 6; tractavit Panofka Eigennamen mit Καλός p. 54.

Εὐπολις καλ[ός].

7821.

In amphora Vulc. fig. nigr. in museo Britannico; Minerva hastam vibrans, cuius in scuto inscriptio est; utrinque columna Dorica, in qua gallus; in parte aversa quattuor ephēbi nudi, quorum duo hastam, duo halteres tenent. Descripta est ab Em. Braun. Bullett. dell' Inst. 1841 p. 135. in Catal. Vas. M. Brit. n. 573. Edidit Gerhard Etrur. u. Kamp. Vasenbilder Tab. A. 5, 6.

Εὐφίλητος καλός.

Cf. Panofka l. l. p. 64. Iuxta columnam more solito scriptum est τῶν Ἀθήνηθεν ἄθλων. Idem Euphiletus n. 7624. 7822.

7822.

In oenochoe fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; citharoedus (Apollo) inter tres figuras muliebres (Gratias); descripta est Mus. étr. p. 162. n. 1790. Réserve étrusque, petits vases fig. noir. p. 17. n. 2. cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 172. n. 661. Ediderunt Micali Storia degli ant. pop. ital. tab. xci. 2. Lenorm. et de Witte Elite céramogr. II, 32. Panofka Eigennamen mit Καλός Tab. II, 6. Descripsit I. de Witte Cat. étr. n. 4.

Inscriptiones partim depravatae; ad dextram ΕΥΦΙΛΗΤΟΣ ΚΑΛ[ΟΣ], Εὐφίλητος καλός; idem repetitur ad sinistram, ubi puta fuisse aliquando: ΚΑΛΟΣ ΕΥ ΦΙΛΗΤΟΣ ΦΙΛΗΤΟΣ i. e. καλός Εὐφίλητος. De Euphiletō cf. n. 7821. Quae tentavit Lenormantus ap. I. de Witte l. c. sciens omitto. Syllabae repetitae, ut n. 7858. 59. 7893. 8323. 8526. 8554. 35.

7823.

In amphora fig. rubr. collectionis Durand, nunc in museo Britannico; Minerva dextra hastam sinistra aplustre tenens, adoriens figuram muliebrem quae aufugit; putatur repraesentari victoria proelii navalis; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 26. cf. Gerhard Archaeol. Intell. Bl. zur Allg. Litt. Zeit. 1856 p. 308. Welcker Mus. Rhen. V. p. 156. Ediderunt Lenormant et I. de Witte Elite des monum. céramogr. I. p. 245 sqq. tab. LXXV. Cat. Vas. Mus. Brit. n. 857.

Ἡρὰς καλή. Ἡρὰς καλή.

Nomen singulare. Ἡραῖς scribendum esse non male suspicatur Keilius Anal. epigr. p. 171 sq.

7824.

In hydria fig. flav. reperta in sepulcro Cyrenaices, in qua homo barbatus corona cinctus, pallio amictus, stans; ad sinistram ex adverso figura muliebris speculum tenens, sedens, pone in alto sedens Amor coronam porrigens; ad dextram post virum barbatus figura muliebris cylicem asserens; edita est in Mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. IV. tab. XLVII. tractavit Lenormant Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XIX. Suppl. p. 395 sqq. qui argumentum picturae ad Aristippum philosophum referri arbitratur.

Ἐρ[ω]ς. Ad figuram muliebrem sedentem καλά; ad hominem barbatus ΚΑΛΟΣ, καλός; ad fig. muliebrem stantem ΚΑΛΑ, Καλά.

7825.

In vasculo fig. rubr. coll. Candelori, nunc Monacii. Adolescens nudus, galeatus laeva arcum tenens, dextra sagittam examinans. Descr. Jahn Beschr. etc. p. 346. n. 1229.

Εὐβόλος.

Cf. nomen sagittarii Εὐβύβωλος n. 8199.

7825. b.

In cylice Vulc. fig. rubr. musei Berolinensis. Adolescentem baculo innixum amplectitur puella. Orestes et Electra iudice Panofka qui edidit Eigennamen mit Καλός Tab. I, 10.

Ἰκέτ[ης] καλός. Panofka Ἰκέτας.

Idem nomen in vasculo collect. Fontanae, quod descr. Gerhard Arch. Ztg. 1855 p. 402. Καλός Ἰκέτης.

7826.

In oenochoe fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; heros quadrigam conscendens, ad latus Minerva incedens; ante equos canis; descripsit I. de Witte Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1852. p. 59 sq.

Mira conguessit I. de Witte. Prope certum videtur fuisse inscriptionem ΗΙΠΙΟΝ ΚΑΛΟΣ, i. e. Ἴπ(π)ίων καλός. Eadem inscriptio habetur n. 7558, ubi errore factum est, ut n. 7822 pro n. 7826 scriberetur.

7827.

In cylice fig. rubr. in pinacotheca Monacensi. Adolescentes in palaestra. Descr. Jahn Beschreibung der Vasensamml. K. Ludwigs p. 254. n. 804.

Ἴπποδάμας καλός. Cf. n. 8220.

7827. b.

In cylice Vulc. fig. flav. collect. Basseggio. Repraesentatur quater adolescens binos equos domans; in interiore ephebus myrto coronatus currens. Descr. et edidit Roulez Bullet. de l'Acad. de sciences de Bruxelles T. IX, 1. 1842 p. 267 sq. cf. ibidem VIII, 1. p. 457. (Mélanges arch. IV, 4).

Ἰππόκριτος. Ὁ παῖς καλός.

Cf. n. 7526. 8144. b. Abderum repraesentari, qui ab equis Diomedis dilaceratur, coniecit Roulez, cui Ἰππόκριτος epitheton videtur significans 'déchiré par des chevaux'. Cui iure obloquitur Jahn Arch. Aufs. p. 139. Cf. Panofka Eigennamen etc. p. 46.

7827. c.

In vasculo fig. nigris Monachii; insunt Sphingae et Sirenae. Descr. Iahn Beschreibung etc. p. 5. n. 10.

Ἰπ(π)οτέλη[ς] καλός.

Alterum nomen legitur ut videtur ΙΠΟΚΕΜΕΝΟΣ ΕΛΙΟΣ i. e. ΚΑΛΟΣ. Intus apparent litterae ΠΟΙ- ΗΕ..ΟΙ et ΣΕΣΙΝ.

7828.

In vasculo Nolano fig. rubr. collectionis Raph. Barone Neapoli; mulier taedam ardentem ferens, in altera parte mulier sceptrum tenens; descripsit Panofka in Gerhardi Archaeol. Zeitung 1847. p. 190.

Ἰππόζενος καλός.

7828. b.

In cylice fig. nigris collect. Candelori, nunc Monachii; in utraque parte caput mulieris ornatae. Descripsit Iahn Beschreibung der Vasens. K. Ludwigs p. 7. n. 36.

Καλιστάνθη καλή.

7829.

In vase fig. rubr. collectionis Hope Londini; bellator gladio pugnaus cum alio iam concidente; infra tres figurae muliebres; edidit Dubois-Maisonneuve Introd. à l'étude des vases cet. tab. XXIII.

Καλός Καλλίας.

7830.

In cylice Nolana fig. flav. quam emit Gerhardus; Amor ephebum auferens, in altera parte homo barbatus palliatus, fortasse paedagogus ephebi; descripsit E. G. Schulz. Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1842. p. 15.

Καλός Καλλίας.

7831.

In cylice Nolana fig. flav. in museo Berolinensi; figura muliebris hastam et galeam porrigens ephebo nudo corona caput cincto; in altera parte ephebus palliatus baculo innixus, ante eum stele in qua inscriptio est; descripserunt Levezow Verz. d. ant. Denkm. cet. p. 179. n. 847. Gerhard Berl. ant. Bilder I. p. 245. n. 847.

Καλός Καλλίας. Χαρμίδης καλός.

Charmides laudatur etiam n. 7883. 7888 sq. 8017.

7832.

In vasculo fig. flav. in museo Bourbonico; tibicen tunica longa indutus, pone ephebus halteres tenens, ad dextram alius sceptrum tenens; descripsit Panofka in Gerhardi Hyp. röm. Studien I. p. 194.

Καλός Καλλίας. Εὐνικος.

Hoc alterum nomen proprium est, non epitheton, ut dicit Panofka Mus. Bartold. p. 44.

7833.

In cylice fig. flav. Nolae effossa inter vasa Mastrilliana; Victoria alata libationem faciens ad aram, in qua ignis ardet; edidit Mazochius Tab. Heracl. p. 158. aeri incisam; repetiit Dubois-Maisonneuve Introd. à l'étude des vases cet. tab. LXXVII. 5. ex Mazochio descripserunt Lanzi Diss. de' Vasi dipinti cet. p. 163. tab. I. 6. Rose Inscr. Gr. vetust. p. 95. tab. XII. fig. 3. 2.

Καλλικλῆς καλός.

7834.

In amphora Nolana fig. flav. Apollo gradiens, arcum et sagittam tenens; in parte aversa ephebus baculo innixus. Ediderunt Dux de Luynes Choix des vases peints etc. Tab. XXIV. qui argumentum funebre subesse putat, et Panofka Eigenn. mit Καλός Tab. II, 10.

Καλός Καλλικλῆς.

7835.

In vasculo Nolae reperto, in quo repraesentatur ephēbus in equo vehens; descripsit Panofka Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1829. p. 21.

Καλὸς Κλεινίας.

Eundem fere titulum: ΚΛΕΝΙΑΣ ΚΑΛΩΣ in schedis Gerhardi cum Boeckhio communicatis reperio enotatum ex vasculo collectionis Fiscalis Viven-
tīi Neap.

7836.

In fragmento cylicis collectionis Leake; repraesentatur ephēbus coronatus dextra galeam tenens, sinistra scutum, in quo vulpes unam derodens (cf. Theocr. Idyll. I, 48); descripsit Panofka in Gerhardi Archaeol. Zeitung 1846. p. 208.

Κράτης.

7837.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; repraesentantur duae figurae viriles confabulantes, altera tibias tenens; descripta est Mus. étr. n. 137. n. 1515. Catal. di scelte antichità etr. cet. p. 129. n. 1515. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 228.

Λαβότας καλός. Κλ[ε]ιταγόρα[ς] aut Κλειταγόρα.

Nota formam Doricam nominis Attici Λεωβότης. Cf. n. 7423.

7838.

In patera fig. flav. in museo Berolinensi; repraesentatur ephēbus palaestrīta dextram extendens; pone est pila s. stele; descripsit Gerhard Neuerw. Denkm. III. n. 1773.

Ὁ παῖς ναρχί καλ[έ]ς. Δάχης καλός.

Idem Laches celebrari videtur n. 7728.

7839.

In hydria fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; quinque bellatores pugnam conserentes; supra heros (Achilles) post columellam conquiniscens; ante columnam fig. muliebris (Polyxena) prope fontem; a tergo duo bellatores; descripsit I. de Witte Cat. étr. n. 122. Tractavit Welckerus Annal. inst. arch. Rom. Vol. XXII. p. 75.

Λέαγρος.

Leagrus laudatur n. 7602. b. 7616. 7840. 7841 sq. Falso de Meleagro cogitabat I. de Witte.

7840.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; figura seminuda crotala tenens; descripta est Mus. étr. p. 80. n. 584. Citat Panofka Eigennamen etc. n. 182.

Λέαγρος.

7841.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; duae figurae nudaee recubantes in lectulo; descripta est Mus. étr. p. 136. n. 1510.

Λέαγρος καλός.

7842.

In vase Vulc. fig. rubr. collectionis Com. Gouriéff; duo ephēbi luctantes; in altera parte adventus hirundinis, quam suspiciunt tres homines in alto volantem; editum in Mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. II. tab. XXIV. tractavit Panofka Annal. Inst. arch. Rom. Vol. VII. p. 258 sqq. idem edidit Bild. ant. Lebens tab. II. 1. tab. XVII. 6. Cf. Jahn-Archaeol. Aufs. p. 116. Beschreibung der Vasens. K. L. CXII.

a. Ὁ π[αι]ς καλός. Λέαγρος. Cf. n. 7839.

maxime idoneus est Aristoph. Equit. 419. Cf. Ari-

b. Ἰδοὺ χελιδών (dicit ephēbus). Νῆ τὸν Ἡρακλέα (vir). Αὐτήϊ (puer). Ἔαρ ἤδη (vir). De hirundine ve-

stoph. Av. 1410. 715. Pax 800. Anacreon XXXIII. Athen. VIII. 360. Colloquia similia habes n. 7853 etc.

ris praenuncia locos congressit Panofka, ex quibus

7843.

In hydria Vulc. fig. flav. in museo Vaticano; equites duo pileati binas hastas tenentes; edita est in Mus. etr. Gregoriano P. II. tab. VIII. 2. Cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 189. n. 795* b. Panofka Eigennamen mit Καλός p. 76.

Ὀλυ(μ)πίδωρος καλός. Λέαγρος καλός. Cf. de Olym-
piodoro n. 7892. de Leagro n. 7833. De scriptura
Ὀλυπ — pro Ὀλυμπ — cf. Keil. Spec. Onomatol. Gr.
p. 57 sq. Litteris ad dextram positissubesse vi-

detur ΗΘ ΓΑ[Ι]Σ ΚΑΛ]ΟΣ. Panofka ΘΡΑΣΟΣ legit,
quod pro nomine equino habet. Alterius equi no-
men est Ἀρέτη.

7844.

In amphora fig. flav. collectionis Pr. de Canino; citharistria recubans; in parte aversa ephebus recubans; descripsit Dubois Coll. du Pr. de Canino n. 36. Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Prince de Canino, Par. 1845. p. 15. Cf. Panofka Eigennamen p. 77.

Λέαγρος καλός. Λέαγρος καλός. [Ο] παῖς (καλός).

De Leagro cf. n. 7839. Insolentior formula est ad os citharistriae scripta: ΜΑΜΕΚΑΙΠΟΤΕΟ, quam Panofka comparavit cum formula in vasculis obvia χαῖρε καὶ πῖε (Gerh. Arch. Zeitg. 1847 p. 16). Eam doricam esse apparet. MA videtur imperativi Dorici μῶσθαι forma esse pro μάσο, μῶσο, μάο, μῶ (Cf. πρία ex πρίασο pro πρίω Ahrens Dial. Dor. p. 198). Itaque fuerit μᾶ με i. e. ζήτει με. Eadem forma redit non sine mendo, ut videtur, in vasculo collectionis Blacas MAMO (n. 8111). In altero verbo coniecturas subesse imperativum πότες i. e. πόθεο, ποθεῖ a verbo ποτίσθαι i. e. προσίεσθαι. De neglecta aspiratione vid. Ahrens Dial. Dor. n. 38. Itaque formula fuerit μᾶ με καὶ ποτοῦ i. e. ζήτει με καὶ προσεῦ.

7845.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; quattuor figurae nudae, in altera parte bacchanale; descripta est Réserve étrusque, coupes à fig. jaunes, n. 26.

Inscriptiones parum accurate traditae sunt. Tantum apparet: Λέαγρος καλός (cf. n. 7839); Σμίν[ε]α; deinde Θεαίεα, Κορώνη. [Καλ]ός - - Καλί - - -. Videndum ne haec cilix eadem sit quam in collect. Campana Romae viderunt Welckerus, qui descripsit Mus. Rhen. VI. 1848. p. 394 sq. et Panofka Act. Acad. Berol. 1848. p. 208. Ille ex nominibus enotavit ΣΜΙΚΡΑ, ΠΑΛΗ (i. e. ΚΑΛΕ) hic ΣΜΙΚΡΑΠΑΛΛΑΙΣΤΕ. Uterque animadvertit etiam inesse ΕΥΦΡΟΝΙΟΣΕΛΡΑΦΣΕΝ, Εὐφρόνιος ἔγραψεν (cf. n. 8232).

7846.

In hydria fig. nigr. collectionis Candelori nunc in pinacotheca Monacensi; duae bigae cum aurigis, et heroes duo galea instructi; supra Memnon et Achilles; descripta est Bullet. d. Inst. arch. Rom. 1829. p. 82. Rapp. Volc. p. 190. n. 807. edidit Gerhard Auserl. Vasenb. III. tab. CCXI. CCXII. 1. 2. Cf. Panofka Eigennamen p. 78. Jahn Beschreibung der Vasens. K. L. n. 138.

Καλός Λεωκ[ρ]άτης.

7847.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; ephebus recubans; prope suspensa est lyra; descripta est Mus. étr. p. 110. n. 1187. Catal. di scelte antichità etr. cet. p. 109. n. 1187. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 214. Cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 191. n. 824.

Λύκος καλός.
καλός.

Λύκος laudatur in vasculis duobus Euphronii n. 8204. 8205. Cf. n. 7848.

7848.

In vasculo fig. rubr. collectionis Pr. de Canino (n. 1984); citat Gerhard Rapp. Volc. p. 175. n. 670. δ. ΛΥΙΟΥΙΟΣΚΕ ΛΥΙΟΥΣ ΛΥΙΟΥΣ ΚΗΟΣΥΙΣ. Litteris imperite pictis subesse ΛΥΚΟΣ ΚΑΛΟΣ, Λύκος καλός (cf. n. 7847) recte suspicatur Gerhardus. De syllabis repetitis cf. n. 7822.

7849.

In vase fig. nigr. et alb. collectionis Princ. de Canino; quadriga, in qua senex confabulans cum alio sene adstante; in altera parte matrona inter duos viros; sub pede vasis notatio est ♠; descriptum est Mus. étr. p. 125. n. 1589. Catal. di scelte antich. etr. cet. p. 115. n. 1589. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 219.

Stuartus ad dextram expressit ΙΤΙΣΙΤΟΣ. Subesse videtur ΛΥΚΟΣ ΚΑΛΟΣ, Λύκος καλός (cf. n. 7848), ter repetitum. De syllabis iteratis cf. n. 7848.

7850.

In cylice Vulc. fig. flav. in museo Berolinensi; vir coronatus in lectulo recubans; descripserunt Levezow Verz. d. ant. Denkm. cet. p. 192. n. 879. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 254. n. 879. Panofka Eigennamen mit Καλός not. 36.

Λύσις καλός.

Lysis laudatur n. 7608. 7851.

7851.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; vir in lectulo recubans; prope tibicina; in externo hinc Vulcani in Olympum reditus, illinc Bacchus; descripta est Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Prince de Canino, Par. 1845. p. 51. Cf. Panofka l. c.

Λύσις καλός. 'Ο παῖς καλός.

7852.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; senex cum equis candidis; descripta est Réserve étrusque, coupes à fig. jaun. n. 18.

'Ο παῖς καλός. 'Ο παῖς. 'Ο παῖς καλός. Λύσις. 'Ο παῖς καλός, καλός.

7853.

In oenochoe Vulc. palmulis nigris ornata, collectionis Candelori, nunc in pinacotheca Monacensi; descripsit Gerhard Rapp. Volc. p. 188. n. 789. editam in Mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. I. tab. xxxix. tractarunt Gerhard. Annal. dell' Inst. III p. 188 sq. Welcker Annal. Inst. arch. Rom. Vol. V. p. 255 sq. (Alte Denkmäler III. p. 507). Lepsius ibid. p. 557 sqq. Cf. Panofka Rech. sur les noms des vases cet. p. 55. not. Ussing de nomin. vas. graec. p. 10. Postremo descripsit Jahn Verzeichnifs der Sammlung des K. Ludwig p. 101. n. 534. cf. p. cxxv.

Colloquium, quod ornamenti loco oenochoe inscriptum est, ab ephēbis duobus praesente paedotriba, ut videtur, de victoria ab amico reportata; quod colloquium, Atticae urbanitatis plenum, quo modo intelligendum sit, ubi initium habeat, quo ordine procedat, certis indiciis definire res est difficillima. Atque Gerhardus quidem et Welckerus verbis: καλὸς φίλος dialogum terminari statuunt; Gerhardum secutus Iahnus colloquentium partes ita disposuit: A. Καλὸς, Νικόλα, Δωρόθεος. B. Καλὸς καμοὶ δοκεῖ, ναὶ. A. Χᾶτερος παῖς καλός, Μέμνων. B. Καμοὶ καλὸς φίλος. Ubi neque φίλος suo loco positum esse videtur, neque ναὶ. Etenim ναὶ maiorem vim habet, si cum sequentibus coniungitur, ut sensus sit: 'recte dicis', respondet Nicolaus, 'sed etiam alter, Memnon, suam laudem habet'. Φίλος autem fortasse ita accipiendum est, ut extra dialogum quasi ad marginem scriptum sit pro no-

mine eius, qui cum Nicolao colloquitur. Nicolai enim nomen ad marginem adscribere opus non erat, quum ex ipso dialogo pateret, quis responderet. Signum autem post φίλος positum παραγραφῆς loco esse potest, ut notatio marginalis ab initio dialogi facilius distinguatur. Quod si statueris, sic procedet totus dialogus:

Φίλος. Καλὸς, Νικόλα, Δωρόθεος.
'Καλὸς καμοὶ δοκεῖ.'
Ναὶ χᾶτερος παῖς καλός, Μέμνων.
'Καμοὶ καλός'.

Lepsius legebat καλῶ φίλος, quibus verbis formulam quandam dedicatorem inesse putabat. Memnonis crebra in his vasculis mentio; vid. n. 7473, 7576 etc. Dorotheus habetur n. 7398, 7892 etc. Postremo si titulum longa quasi taenia vasculo obvolutum vides, veri simile est eum ad rationem σκυτάλης scriptum esse.

7854.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino, nunc in museo; in interno bellator conquiniscens, cuius in scuto aquila; in externo hinc Iyricen inter duas figuras, illinc tres ephēbi nudi; descripta est Mus. étr. p. 127. n. 1454. Catal. di scelte antichità etr. cet. p. 119. n. 1454. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 222. Cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 184. n. 743. c. et nunc eiusdem Archaeol. Anzeiger 1849. p. 54. Cat. Vas. Mus. Brit. 821*. Tractavit Panofka Eigennamen mit Καλός not. 248.

- a) Μέμνων καλός. De Memnone cf. n. 7853.
b) Μόλπις. [Φιλῆνος. Ξάνθος. [Καλός.
Καλὸς Σόλων. Χίλων. Νίκων καλός.

Νίκων laudatur saepius, n. 7860 etc. Ex reliquis ap. Gerhard legitur Θαλῆνος, ubi nos Φιλῆνος, et Μόλπιος p. Μόλπις.

7855.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino, nunc Londini; ephēbus nudus amphoram portans; in externo hinc tres bellatores cum Amazone pugnantes, illinc quattuor bellatores inter se pugnantes; descripta est Mus. étr. p. 148. n. 1617. Catal. di scelte ant. cet. p. 159. n. 1617. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 236. Catal. Vas. Mus. Brit. 833.

Καλὸς Μέμνων. Σιμιάδης κα[λό]ς. Καλὸς Μέμνων.

De Memnone cf. n. 7853.

7856.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; bellator iuvenis; in externo inter binos oculos folium et mulus; descripta est Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Pr. de Canino, Par. 1845. p. 55.

Μέμνων καλός.

Simillimum vasculum descripsit O. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. 506. n. 1021, in quo oculi, mulus, nomen ephēbi redeunt. Primis elementis bis

positis MEMEMNOV scriptum est. De Memnone cf. n. 7855 et de vasculis Memnoniis universe disputantem vide Panofka Eigennamen mit Καλός p. 95, qui hic, ut supra n. 7370, de mulo conferri iubet glossam Hesychii: Μέμνων ὁ ὄνος.

7856. b.

In vasc. fig. nigr. alb. et rubr. coll. Candel., nunc Monachii; Hercules et Minerva, in altera parte quadriga. Descripsit Jahn Vasensamml. etc. p. 169. n. 499.

Μησίλα καλή.

7857.

In vase fig. flav. collectionis Magnoncour; duo homines barbati, coronati, alter Iyram pulsans, alter cylicem tenens; ante hos ephēbus nudus, myrto coronatus, saltans; in altera parte homines barbati, myrto coronati, alter cylicem tenens, alter tibias inflans; descripserunt I. de Witte Descr. des vases peints cet. de la collection Magnoncour p. 61. n. 81. Dubois Descr. des antiques de M. le Comte de Pourtalès-Gorgier p. 81. n. 521.

- a. Χαῖρε, χαῖρε. Κυδίας. Alt. 1845. p. 979, cui δίκαιος est strenuus, probus, adsentiente Jahnio Vasensammlung p. cxxvi. Notus est etiam Cydias citharoedus Hermionensis (Schneidewin Del. p. 373) quem hoc loco laudari suspicatur O. Harpocr. IX. 21. Ad vocem δίκαιος intellige καλός Jahñ (Zeitschr. f. Alterth. 1843. n. 28. Annal. Inst. arch. Rom. 1841. p. 292).
- b. Νικάρχος κάρτα δίκαιος. Nota ζ supinum crebro obvium in his vasculis. Notus est Nicarchus tibieen, contra quem Lysiam orationem composuisse refert Harpocr. IX. 21. Ad vocem δίκαιος intellige καλός κληθεῖναι vel simile quiddam. cf. Bergk. Zeitschr. f.

7857. b.

In hydria Vulc. Quadrigae duae currentes; sub equis inscriptiones sunt. Descr. Braun Bullett. dell' Inst. 1843. p. 76. Panofka Eigennamen mit Καλός p. 44.

Νικίας καλός. Ἴππίων.

Prius nomen eius est, qui alterum equis suis superavit.

7858.

In vasculo fig. nigr. et alb. collectionis Pr. de Canino; repraesentatur matrona velata tunica longa induta florem tenens stans inter duos bellatores armatos; ante pedes matronae canis; descripta est Mus. étr. et Catal. di scelte antich. étr. cet. p. 61. n. 553. Stuart Arch. Brit. Vol. XXIII. p. 171. edita Vas. étr. de Luc. Bonap. Pr. de Canino fasc. II. Videtur voluisse pictor: ΝΙΚΟΚΛΕΣ ΚΑΛΟΣ, Νικολῆς καλός. Puta esse: [ΝΙ]ΚΟΚΛΕ[Σ] ΚΕΣΚΑ[Υ]Ο[Σ] ΚΛΕΣΚΑΥ[ΟΣ] ΚΟΚΛΕ[Σ].

7859.

In vasculo fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; equites duo inter se pugnantibus binis uterque hastis; descriptum est Mus. étr. p. 61. n. 554. Catal. di scelte antich. étr. p. 60. n. 534. Stuart Arch. Brit. Vol. XXIII. p. 170.

Manifesto eiusdem pictoris est, cuius est n. 7858. Hic quoque membra nominis ΝΙΚΟΚΛΕΣ temere pinxit: [ΝΙ]ΚΟΚΛΕΣ ΚΕΣ ΚΕΣ ΚΟΚΟΚ. Cf. ad n. 7893.

7860.

In vase grandi fig. nigr. alb. viol. collectionis Pr. de Canino; quadriga citato cursu; ante aurigam inscriptio est; in altera parte Minerva hastam vibrans, cuius in scuto pegasi pars anterior, utrinque columella, in qua gallus; sub pede vasis notatio est; descriptum est Mus. étr. p. 55. n. 11. Catal. di scelte antich. étr. cet. p. 10. n. 11. Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Pr. de Canino, Par. 1845. p. 11. repetiit Dudl. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. 1831. p. 152. Cf. Gerhard Annal. d. Inst. arch. Rom. 1850. p. 220. Rapp. Volc. p. 186. n. 756. p. 192. n. 854*. Tractavit Panofka Eigennamen mit Καλός not. 25.

*Ελα, ἔλα. Νίκων καλός.

Cf. 7854. Male a nonnullis explicabatur ὁ νικῶν καλός (Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. V. 1833. p. 72).

7861.

In vasculo fig. flav. Nolae reperto inter vasa Mastrilliana; Victoria alata claviculam tenens; edidit Mazochius Tab. Heracl. p. 138. aeri incisum; repetierunt Inghirami Vasi fittili T. II. tab. CI. Dubois-Maisonneuve Introd. à l'étude des vases cet. tab. LXXVII. 4. Inscriptionem ex Mazochio repetiit Rose Inscr. Gr. vetust. p. 95. tab. XII. fig. 3. Citat Lanzi de' vasi antichi etruschi p. 163. Vasculum similis argumenti eodem nomine ornatum vide in Cat. Vas. M. Brit. n. 887.

Καλός Νίκων.

7862.

In amphora Nolana fig. flav. Victoria taeniam afferens ephebo hastae innixo; inter utrumque ara parva, in qua deposita est corona; in altera parte adolescens caveam apportans, in qua coturnix; ediderunt Dux de Luynes Vases peints cet. tab. XXXVIII. Panofka Gr. Eigennamen mit Καλός Tab. I, 9.

Νίκων καλός.

7863.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; ephebus nudus cylicem tenens; in parte aversa capreoli et Satyri; descripta est Mus. étr. p. 161. n. 1753. Catal. di scelte antich. étr. cet. p. 156. n. 1753. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 252 sq. Cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 184. n. 742*. b.

a) Νί[κ]ων κ[α]λός.

Nomina capreolis indita videbantur Gerhardo. Sed sunt Satyrorum potius.

b) Στύσιπ(π)ος καλός. Καλός. Φλέβιπ(π)ος κ[α]λός.

7864.

In amphora Nolana fig. flav.; figura muliebris alata (Aurora) correptura ephebum lyram tenentem, quae pro Harpyia olim habebatur (Annal. de l'Inst. I. p. 272). Edita est Mon. de l'Inst. I, v, 5. Duc de Luynes Choix de vases peints tab. XXXVIII. Panofka Eigennamen mit Καλός Tab. IV, 8.

Οἰωνοκλῆς καλός.

In parte aversa eadem verba repetita. Cf. n. 7865 et de pictura n. 7890. Nomen ad Amphiarai ὀρνιθομαντείαν pertinere putat editor.

7864. b.

In amphora Nolana fig. flav. musei Blacas; vir stricto gladio aggrediens feminam (Alcmaeon Eriphylen, explicante Panofka); in parte aversa senex accurrens. Ed. Panofka Eigennamen mit Καλός Tab. IV, 10.

a) Οἰωνοκλῆς καλός. b) Καλλίας καλός.

7865.

In vasculo fig. flav. collectionis Hamilton; vir stricto gladio aggrediens feminam; edidit Tischbein collect. of Engrav. from anc. vases cet. Vol. IV. tab. L. Citat Panofka Eigennamen mit Καλός not. 200.

Οἰωνοκλῆς καλός. Cf. n. 7864, 64. b. Καλλίας, nae pictis menda inesse apparet. Fortasse subest nomen frequens in vasculis. In litteris ad os femi- ΖΟΤΖΙΑΛ, κάλ(λ)ιστος. Cf. ad n. 7526. 8144. b.

7866.

In amphora fig. nigr. collectionis Feoli; equites duo, pileatus uterque, hastas binas tenens; in altera parte equites quattuor; descripsit Campanari Vasi della collezione Feoli n. 122; tractavit Panofka Eigennamen mit Καλός p. 101.

Ὀρθαγόρας καλός.

Videtur esse vasculum coll. Candelori ex quo 669. exsculpsit ορθαλοσβακαλος, quibus litteris ma- Gerhard. Rapp. Volc. p. 172. n. 661. e. et p. 173. n. nifesto subest ΟΡΘΑΛΟΡΑ[Σ] ΚΑΛΟΣ.

7867.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; iuvenis bellator nudus, conquiniscens; descripta est Mus. étr. p. 80. n. 585. Catal. di scelte antich. étr. cet. p. 88. n. 585. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 194. Cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 191. n. 827.

Παίδικος.

7868.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; figura virilis seminuda vascula portans; descripta est Mus. étr. p. 105. n. 1122. Cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 191. n. 827.

Παίδικος.

Cf. n. 7867. 7869.

7869.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; ephesus athleta tollens duo pondera; descripta est Mus. étr. p. 156. n. 1514. Catal. di scelte antichità étr. cet. p. 128. n. 1514. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 227 sq.

Παίδικος.

Cf. n. 7867. 7868.

7870.

In vasculo Vulc. fig. flav. collectionis Pr. de Canino, nunc in museo Berolinensi; ephesus sedens prope cistam, in qua inscriptio est, volumen manibus tenens; utrinque ephesus baculo innixus, auscultans legentem; ediderunt Micali Storia cet. tab. CIII. I. Panofka Bild ant. Lebens tab. I. 11. idem Eigennamen Tab. III. 11. descripserunt I. de Witte Cat. étr. n. 163. Gerhard Neuerwerb. ant. Denkm. III. n. 1852. Cf. Réserve étrusque p. 31. n. 5. Jahn Zeitschr. f. Alterth. 1843. n. 28. Gerhard Archaeol. Anz. 1849. p. 35.

Καλός. Παναίτιος. Καλός. Χ(ε)ιρωνηΐς καλή.

Inscriptio cistae, quam pro arcula medicaminibus repleta habent, num Χ(ε)ιρωνεία an Χ(ε)ιρωνηΐς legenda sit, non certum est. Χειρωνηΐς fuerit i. q. Χειρωνίς βίβλος (Epigr. adesp. 579. VII. 158.), atque no-

tae sunt ὑποθήκαι Χείρωνος (v. Markscheffel Hesiod. fragm. 175. et Schulz Mus. Rhen. V. 1837. p. 600 sqq.). Eandem sive Chironiam sive Chironeidem ut quasi pro puella amata habeamus, suadere videtur quod appictum est, καλή. Panaetii nomen male tentat Braunius Bull. dell' Inst. arch. Rom. 1849. p. 82 sq.

7871.

In vasculo fig. flav. collectionis Candelori, nunc Monachii; argumentum gymnasticum; citat Gerhard Rapp. Volc. p. 191. n. 828. b.; descripsit Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. 248. n. 795.

Ὁ παῖς καλός. Καλὸς ναυχί. Παναίτιος καλός.

7872.

In vasculo collectionis Casuccini; discobolus et acontista; citat Gerhard Rapp. Volc. p. 192. n. 832.

Πανσίμαχος καλός, ναυχί.

7872. b.

In amphora, in qua repraesentantur septem puellae operibus domesticis occupatae; in Museo Parisino. Citat Papasliotis ap. Gerh. Arch. Anzeiger 1853 p. 399.

Πελίας καλός.

7873.

In vasculo Nolae reperto fig. rubr. collectionis Blacas; Medusa capite truncata concidens, ante eam Perseus abiturus saccum (μίβισον, γύλιον) tenens, in quo caput Medusae; edidit Panofka Mus. Blacas tab. XI. 1. (p. 35). Eigennamen mit Καλός Tab. I, 3.

Πέρσης καλός.

7874.

In amphora Vulc. fig. nigr. collectionis Feoli; discobolus et acotista hastam vibrans, coram magistro; in altera parte ephēbus halteres portans et duo cursores, prope quos inscriptio est ΝΙΚΑΣ; adēst senex baculo innixus; in area discus, in quo inscriptio est litteris in orbem dispositis; descripsit Campanari Vasi della collezione Feoli n. 130. Cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 183. n. 742. b. p. 186. n. 757.

Νικᾶς. Πολυμένους.

De formula νικᾶς cf. n. 8391. Discobolus laudatus videtur Πολυμένης audire. Idem nomen redit n. 8045.

7875.

In patera Tarquiniis reperta fig. flav.; bellator equum frenis conducens, sequentibus duobus aliis; in parte aversa idem bellator cum equo; ex adverso figura muliebris pateram tenens; edita est Mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. II. tab. XLIV. Descripsit Braun Bull. d. Inst. arch. Rom. 1837. p. 37. Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. IX. p. 189. sq.

Πρωτόμαχος. Εὐκλείδης. Καλλιφάνης.

Laudatur Protomachus quidam una cum suis amicis. Male Braunius nomina ad significatum symbolicum exegit.

7876.

In vasculo fig. flav. collectionis Pr. de Canino; tres ephēbi lauro coronati; prope est ara in qua ignis ardet: alter ephēborum facem ardentem, alter cylicem tenet; descriptum est Mus. étr. p. 62. n. 557. Catal. di scelte antichità etr. cet. p. 63. n. 537. Réserve étrusque, petits vases à fig. noir. p. 18. n. 11. Stuart Arch. Brit. Vol. XXIII. p. 172.

ΗΥΘΟΔΑΝΛΟΣ ΚΑΛΟΣ [Π]υθόδ[η]λος καλός. Stuart ΘΟΔΗΛΟΣ ΚΑΛΟΣ. Coniicias fuisse scriptum ΓΥΘΟΔΗΛΟΣ (p. ΓΥΘΟΔΕΙΟΣ), unde titulus reliquis recentior est ex aetate ea, qua Ionica litteratura obtinere coeperat.

7877.

In hydria fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; nunc in museo Berolinensi; ephēbi tres qui una cum auriga occupantur equis curru subiungendis; supra pugna hoplitarum; descripserunt I. de Witte Cat. étr. 162. Gerhard Neuerworb. ant. Denkm. III. n. 1695. Cf. Réserve étrusque p. 4. n. 4.

Σίμων. Σίκων. Εὐθ(ο)ς.

Nomen Atticum Σίκων redit n. 8427. Tertium nomen Εὐφως legendum putabat Panofka Act. Acad. Berol. 1848. p. 217. not. 2.

7878.

In patera fig. flav. collectionis Pr. de Canino; pugna sex bellatorum Graecorum et barbarorum; descripta est Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Pr. de Canino, Par. 1845. p. 10.

Σμίκυ[θ]ος. Σκύθης. Φίλων καλός.

Priora nomina duo Μίκυθος sive Σμίκυθος (in vase est Σμίκυτος) et Σκύθης nota sunt ex historia Zancleusium. Cf. Siefert Zankle-Messana p. 12, 19 etc.

7879.

In amphora collectionis Candelori, nunc Monachii; repraesentatur ephēbus discobolus, in altera parte figura palliata; citat Gerhard Rapp. Volc. p. 191. n. 816. Jahn Verzeichniß der Vasensamml. K. L. etc. p. 5. n. 9.

Σωκράτης καλός.

7880.

In cylice Vulc. fig. flav. in museo Vaticano; athletae palliati quorum unus leporem tenet; edita est Mus. étr. Gregorian. Par. II. tab. LXXX. 3.

Videtur subesse ΣΟΦΙΝΟΣ ΚΑΛΟΣ ΚΑ[ΛΟΣ] Σοφίνος καλός. De nomine vide Vol. I. n. 800.

7881.

In vasculo Nolano fig. flav.; duo bellatores hastas vibrantes inter se pugnantes; ediderunt Millin et Dubois-Maisonneuve Peintur. de vases ant. T. II. tab. XIV. (p. 25), uade repetiit Inghirami Vasi fittili T. II. tab. CXIII.

Τιμάξεν[ο]ς καλός. Καλός.

κράτης, Ἐρμόφιλος et Ἐρμάφιλος, Αὐτόφιλος et Αὐτάφιλος (cf. Keil in Schneidewini Philologo II. p. 468). Ad alterum καλός excidisse nomen †ΑΡΜΙΔΕΣ, quod

Timaxenus laudatur etiam n. 7882. 7883. Forma una cum nomine Τιμόξενος in alio comparet vasculo Τιμάξενος firmari potest formis Τιμοκράτης et Τιμα- (n. 7883), suspicabatur Millinus. Sine causa.

7882.

In vasculo Nolano fig. rubr. collectionis Durand; nunc Londini in museo; Amor volans leporem persequens; in altera parte Amor volans fasciam tenens; descripsit L. de Witte Cat. Durand n. 46. ediderunt Gerhard Ant. Bildw. 1830. tab. LV. LVI. Raoul-Rochette Mon. inéd. tab. XLIV. 2. Panofka Eigennamen mit καλός Tab. III, 8. Vide Catal. Mus. Brit. n. 858.

Τιμάξενος καλός. Καλός.

7883.

In vasculo Nolano fig. rubr. collect. Blacas; heros coronatus in rupe sedens vultum peplo involvens; ad rupem lyra, prope arietes duo et cerva; appropinquat dea sceptrum tenens (Iuno), sequitur Minerva, respiciens Venerem sequentem; in parte aversa Mercurius barbatus adveniens; fuerit igitur Paradis iudicium. Ediderunt Gerhard Ant. Bildw. tab. XXXII. Panofka Eigennamen mit Καλός Tab. III, 2. Cf. Gerhard et Panofka Hyp. röm. Stud. I. p. 156 sq.

Tit. a. Καλή. Χαριμίδης καλός. Καλή. Char-
mides laudatur etiam n. 7888 sq. 8017.

Tit. b. Καλός Τιμάξενος.

Eorundem ephoborum nomina coniuncta apparent in vasculo Nolano collectionis Blacas, in quo Satyri et Bacchae insunt. Descripsit Panofka Die griechischen Eigennamen mit Καλός p. 73 not. 164.

7884.

In amphora Nolana fig. rubr. collectionis Lamberg; Victoria volans citharam portans; in parte aversa ephobus, qui videtur poeta esse; edidit De Laborde Vases de Lamberg II. tab. XXXVII. repetierunt Lenormant et L. de Witte Elite d. mon. céramogr. I. p. 513. tab. XCVIII. descripsit Arneth Das K. K. Münz- u. Antiken-Kabinet. Wien, 1845. p. 14. n. 78.

Καλός Τισωνίδης.

7885.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; ephobus ingrediens; descripta est Catal. de tableaux étr. vases étr. et antiquités, propriété de M. Luc. Bonaparte, 1840. p. 55. n. 109.

Χαιρέστρατος καλός. Chaerestratus laudatur n. 7807. Cf. n. 7886. 8149. 8150.

7886.

In fragmento vasis Hadriae reperto; descripsit Lanzi Giorn. dell' italiana letterat. T. XX. p. 181. citat Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn, ed. alt. p. 21.

Χαιρέστρατ[ος].

Rochettus nomen artificis putabat esse coll. fragm. poetae comici Phrynichi ap. Athen. XI. p. 474. B. in quo mentio Chaerestrati figuli. Haud puto verum iudicium esse Rochetti videoque improbari etiam a Letronnio Revue archéol. III. p. 382.

7887.

In fragmento vasculi Hadriae reperto, in quo repraesentatur citharistria; edidit Micali Mon. inéd. 1844. tab. XLVI. 4. descripsit Mantioli Catal. degli oggetti di antichità dissotterrati in Adria negli anni 1819 e 1820, n. 4. cf. Welcker Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1834. p. 155. Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn, ed. alt. p. 19 sq.

Χαιρίας.

7888.

In vasculo fig. flav. collectionis Hamilton; femina sedens, coronam tenens; ad eius pedes est canistrum; edidit Tischbein Collect. of engravings cet. T. IV. tab. 51. cf. Peintures des vases ant. de la collection Hamilton, première édition de Florence T. IV. 51. ubi deest epitheton ΚΑΛΟΣ Repetiit Inghirami Mon. étr. T. V. tab. XXIX. Descripsit etiam Zannoni Illustr. di due urne etruscae e di alcuni vasi Hamiltoniani p. 104. Tractavit Panofka Eigennamen mit Καλός p. 72. not. 158.

Χαριμίδης καλός.

7889.

In vasculo Nolano fig. rubr.; Amor volans, dextra hastam vibrans, sinistra scutum tenens; in parte aversa ephebus palliatus; descripsit H. G. Schulz Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1842. p. 13. Tractavit Panofka Eigennamen etc. p. 71.

Καλὸς Χαρμίδης.

De Charmide cf. n. 7890. 8017.

7890.

In amphora Nolana fig. flav. collect. D. de Luynes. Femina alata, quae pro Harpyia olim habebatur (cf. n. 7864), corripens ephebum lyram tenentem (Aurora et Tiibonus); in altera parte ephebus aufugiens; ediderunt Dux de Luynes Vases peints cet. tab. xxxix. Panofka Eigenn. mit Καλὸς T. IV, 12.

Καλὸς Χαρμίδης.

De Charmide cf. n. 7888.

7891.

In vasculo Nolano fig. flav. collectionis Bartholdy; genius alatus dextra cyclicem, quam effundit, sinistra pateram tenens, advolans ad aram; in parte aversa homo barbatus baculum tenens; edidit Millingen Anc. uned. monum. I. tab. xxxi.

a) Χαρμίδης καλός. De Charmide cf. n. 7890. b) Τεισίας καλός.

7892.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; duo ephebi athletae luctantes praesente paedotriba, in externo ab altera parte ephebi luctantes; proposita sunt praemia amphora et tripus; ab altera parte ephebi hoplitodromi arma induentes; descripta est Mus. étr. p. 151. n. 1645. Catal. di scelte antichità etr. cet. p. 142. n. 1645. ubi ex pede vasis enotatur VIII. Réserve étrusque, coupes à fig. jaunes, n. 27. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 258 sq. Cf. Gerhard p. 184 et p. 187. n. 778.

a) Ἀσωποκλήης. Ἀντίμαχος [κα]λός. Ὁ παῖ[ς] κα-
[λ]ός. Qui litteras E.VOP vel ut Stuartus expressit
E NOP pro sanis habuerunt Panofka et Gerhar-
dus (Bull. d. Inst. arch. Rom. 1829. p. 141. p. 144.),
nomen subesse ut Εὐήνωρ, Ἐλπήνωρ, statuerunt. Sed
nihil est nisi ΚΑΛΟΖ, καλός, quod epitheton ad Aso-
poclem an ad Antimachum pertineat, dubites. Anti-
machus laudatur n. 7738. b. Stuartus tit. b. ubi
ΖΙΞΝΙΟΘ et ΕΔΟΝΙΟΞ, habet ΦΡΙΝΗΣ, ΕΛΟΝΙΟΣ
et infra ΤΙΜΟΝΝΞΡΑ+ΙΠΞ habet aliud nomen
ΖΞΡΑ+ (Χάρης).

Tit. b. ad sinistram fuerit ΚΑΛΟΣ; itaque κα-
λὸς Φόρμος; deinde Ἀντία[ς] cf. n. 7794). Κηφισοφῶν
καλός. Ἀνβρόσιος. Δωρόθεος καλός. Βάτραχος. Ὀλυμπιό-

δωρος καλός. Ubi ΦΟΡΜΟΣ, Gerhardus legebat
ΦΟΡΒΑΣ. Nomen Φόρμος recto talo stat. Nota no-
men Ἀμβρόσιος in tam vetusto monumento. Δωρό-
θεος καλός habetur etiam n. 7398 etc. Ὀλυμπιόδωρος
καλός n. 7843. Ἐρατοσθένης. Κλ(ε)ῖσοφος. Ἐπιχάρης.
Τίμων. Κλέων. αἰαῖ. παῦσαι. Εὐ[αγ]όρας. Κλ(ε)όβ[ο]υ-
λος. Φοῖν[ιξ]. Ἐρανος καλός. Videntur quattuor esse
paria luctantium. Cleon aut Euagoras vociferatur
αἰαῖ παῦσαι. De interiectionibus cf. n. 7374. Nomen
ΦΟΙΝ[ΙΞ], Φοῖνιξ ad gymnasiarcham pertinere vi-
detur. Cave putes cum Gerharo esse adiectivum.
Nomina Κλείβουλος et Κλείσοφος ad eundem modum
facta esse, quo Κλεισθένης, Κλειδικος, Κλειγένης, iam
monuit O. Muellerus.

7893.

In vase Vulc. fig. nigr. in museo Berolinensi; repraesentantur sacra Panathenaica; tres homines bovem ducentes ad aram, cui ad-
stat femina utraque manu frondes tenens; post aram idolum Palladis; in altera parte, in qua inscriptiones, pompa: duo ti-
bicines iuniores, quos sequuntur duo seniores citharoedi; descripserunt Levezow Verz. d. ant. Denkm. cet. p. 110. n. 626.
Gerhard Berl. ant. Bildw. p. 198. n. 626. H. A. Mueller Panathenaica, Bonn. 1857. p. 55 sqq. Edidit Gerhard Etr. u. Kamp.
Vasenb. tab. II. III.

Litteris in hoc vasculo pictis hymni quem ti-
bicines et citharoedi canunt melodiam contineri ar-
bitrabantur Levezowius et Gerhardus. O. Muellero
(Comment. Soc. Gotting. VII. p. 103) soni effici vide-
bantur, eiusdem fortasse significationis, quam illud
τὸ φλαττοθράτ atque τήνελλα et similia continent. Et
sane similes ductus ad tibicinem appositi sunt in hy-
dria musei Berolinensis n. 1960. ubi pictum est
ΕΙΟ+ΠΟ+Ι. Sed tamen lusus inesse pictoris vi-

detur. Elementis supra primum tibicinem pictis ma-
nifesto subest ΠΡΟΣΑΛΟΡΕΒΟ i. e. προσαγορεύω,
quo verbo salutantur victores non minus quam voce
καλός. cf. n. 7894—7899. Sensus est προσαγορεύω τινὰ
χαίρειν (Cf. Aristoph. Plut. 323). Iam quemadmodum
haud raro factum videmus in titulis huiusmodi, ut
pictores pluries repeterent syllabas easdem, ita ulti-
mae verbi illius syllabae (PEVO) per quinque lineas
non sine vitis repetitae sunt.

7894.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; in interno gailus; in externo ab altera parte tres athletae, ab altera Maenas inter
duos Satyros saltans; descripta est Mus. étr. p. 76. n. 565. Catal. di scelte antichità etr. cet. p. 77. n. 565. Stuart Archaeol.
Brit. Vol. XXIII. p. 184. Cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 158. n. 482. p. 165. n. 597.

a) Προσαγορεύω. b) Προσαγορεύω.

De sensu verbi vide ad n. 7893. coll. Bekker.
Anecd. p. 114, 4: ἀσπάζεσθαι καὶ προσαγορεύειν ἐπὶ
τοῦ αὐτοῦ τιθέασιν et Iahn. Vasensammlung K. L. p.
cxii, 815.

7895.

In fragmento cylicis collectionis Pr. de Canino; vindemiator barbatus, pampinis cinctus caput, amphoras duas in humeris portans descriptum est Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Pr. de Can. Par. 1845 p. 52. — Inscriptum est idem quod n. 7894.

7896.

In vasculo fig. flav. in museo Bourbonico; bellator obiecto scuto hastam vibrans; in altera parte ephebus fundam ut videtur manu tenens; edidit Gargiulo Raccolta de' monum. più interess. del R. Mus. Bourbon. tab. 108. unde repetiit Inghirami Vasi fittili T. II. tab. CLXIX.

Inscriptiones non adeo depravatae sunt, ut non appareat quid voluerit pictor imperitus. Quippe est ΠΡΟΣΑΛΟΡΕΒΟ i. e. προσαγορεύω, quater repetitum.

7897.

In vase fig. nigr. alb. violac. collectionis Pr. de Canino, nunc in pinacotheca Monacensi; bellator, cuius in scuto tripus, ex adverso senex et adolescens nudus, in altera parte matrona coram viro barbato tunica longa induto (Baccho); descriptum est Mus. étr. p. 165. n. 1887. Catal. di scelte antichità etr. cet. p. 157. n. 1887. Réserve étrusque, grands vases, p. 7. n. 18. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 254. Jahn Vasensammlung K Ludwigs p. 161. n. 471. Editum vas. étr. de Luc. Bonap. Pr. de Canino fasc. II. Tractaverunt Panofka Bullett. d. Inst. arch. 1829. p. 140. 145. Gerhard ibid. 1850. p. 187. Campanari Intorno i vasi fitt. p. 89.

R. Rochette Notice sur le catalogo del princ. di Canino p. 19. Welcker Mus. Rhen. I. p. 525 sq. Mueller Kl. Schriften II, 441. Ex interpretationibus tentatis (ἄδλον ὄχεϊ, οἶνον ὄχεϊ) ferri posset illa, qua legebatur ἄδλον ὄχεϊ aut ὄχεϊ, quam explicationem probavit O. Muellerus (Comment. Soc. Gotting. VII. p. 90. Sed ὄχεϊν tamen vix ferri potest; expectaveris ΑΘΛΟΝΕ + ΕΙ, ἄδλον ὄχεϊ. Subest fortasse ΟΥΕΡΟΛΛΑΖΟΓΓ, i. e. προσαγορεύω.

7898.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; homo nudus dextra urnam, sinistra lyram tenens; descripta est Mus. étr. p. 134. n. 1479. Catal. di scelte antich. etr. cet. p. 124. n. 1479. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 225. Citat Gerhard Rapp. Volc. p. 172. n. 665.

Subest, ut videtur: [ΟΥΕ]ΡΟΛΛΑ[Ζ]ΟΓΓ, i. e. προσαγορεύω. Cf. n. 7893—7896.

7899.

In cylice fig. rubr. ex schedis Gerhardi; ephebus ad labrum sese lavans; pone suspensa strigilis et spongia; in labro, qui insisit columnae Ionicae, inscriptio est; edidit Panofka Bilder antiken Lebens tab. I. 9.

Προσα[γορεύω].

Sic enim litterae ΠΡΟΣΑΠ explicandae sunt, quas Panofka interpretatus est πρὸς ἀπόλουσιν, Iahnus Vasensammlung K. Ludwigs p. CXXIV. n. 907: Προβάπης. De formula cf. n. 7893.

7900.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; adolescens nudus, coronatus, ex urna implens cylicem quam sinistra tenet; descripta est Mus. étr. p. 42. n. 283. Catal. di scelte antich. etr. cet. p. 31. n. 283. repetiit Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 148.

Subest ΗΟ]ΓΑΙ[Σ ΚΑ]ΛΟΖ ΝΑΙ + Ι, ὁ παῖς καλὸς ναυχί.

7901.

In vasculo Nolano fig. flav. collectionis Durand; ephebi duo hoplitodromi, quorum in scutis inscriptiones decurtatae; edidit Panofka Recherch. sur les noms des vases tab. I. 10. p. 8. Bilder ant. Lebens tab. I. 10. descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 674. citavit Jahn Vasensammlung K. Ludwigs ad. n. 1505.

ΑΘΕ

ΠΑΘ

Eadem inscriptio scuto imposta habetur n. 7695.

In altera inscriptione turbatae litterae sunt: puta Non male hoplitodromos illos ad Panathenaea refert Panofka. Similis inscriptio est in vase Hermogenis

Ἄθη(ναία)

Ἄθη(ναία).

8191. De scutis inscriptis cf. Jahn l. l. et infra n. 8013 sq.

7902.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; hoplitodromus; pugna equitum et peditum; Satyrus mulum prehensens; descripta est Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Pr. de Canino, Par. 1845. p. 24. Bis ὁ παῖς καλός.

7903.

In cylice fig. flav. in museo Berolinensi; repraesentantur hoplitodromi; descripserunt Levezow Verz. d. ant. Bildw. I. p. 197. n. 887. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 257. n. 887. — Καλὸς ὁ παῖς.

7904.

In cylice fig. flav. in museo Vaticano, hoplitodromus prope metam; in altera parte Satyri saltantes; edita est in Mus. etr. Gregoriano P. II. tab. LXXI. 4. — [Ο] παῖς (καλός).

7905.

In vase Vulc. fig. rubr. collectionis Durand; ephēbi in palaestra armati; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 733. — Καλός[ς]
ὁ παῖς. Καλὸς ὁ παῖς, καλός. Ὁ παῖς καλός.

7906.

In vasculo Vulc. fig. flav. collectionis Beugnot; repraesentantur ephēbi in palaestra; descripsit I. de Witte Cat. Beugnot n. 62. —
Inscr. ut n. 7905.

7907.

In cylice fig. flav. in museo Vaticano; repraesentatur ephēbus athleta scutum et galeam portans ad aram; edita est in Mus. etr.
Gregor. P. II. tab. LXXI. 2.
Fuit: [ΚΑΛΟΣ Η]ΟΓΑΙΣ, Καλὸς ὁ παῖς. Litteris in scuto pictis subesse videtur ἡ[ν]δ[ι]ς, Ἀδ[ι]ς. Cf. n. 7608. 7733. 7850.

7908.

In fragmento cylicis Vulc. fig. rubr. in quo apparet ephēbus nudus galeatus coronas portans; ex adverso homo taeniis eum adornans; ediderunt Duc de Luynes Vases peints cet. tab. XLV. Gerhard Archaeol. Zeitung. XI. 1853. Tab. LII. p. 20. cum interpretatione Boettcheri. — Ὁ παῖς καλός.

7909.

In cylice Vulc. fig. nigr. in museo Berolinensi; duae bigae; descripserunt Levezow Verz. der ant. Denkm. cet. p. 134. n. 679.
Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 220. n. 679.
Est aut ΗΟΓΑ]ΙΣ ΚΑΛΟΣ i. e. ὁ παῖς καλός, aut ΚΑ]ΛΟΣ ΚΑΛΟΣ.

7910.

In patera fig. rubr. collectionis Feoli; herma cui blanditur ephēbus nudus coronatus adstans; in externo ephēbus nudus equum frenis conducens; descripsit Campanari Vasi della collezione Feoli p. 114. n. 60. — Ὁ παῖς καλός.

7911.

In cylice fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; ephēbus currens; in externo bellator pileo phrygio tectus; descripta est Notice d'une
collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Pr. de Canino, Par. 1845. p. 21. — Ὁ παῖς καλός.

7912.

In hydria fig. nigr. collectionis Feoli; cursor, pugiles duo, acontista, caput taeniis cincti; descripsit Campanari Vasi della collezione
Feoli n. 125. — Inscr. ut n. 7911.

7913.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; descripta est Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en
Etrurie par feu le Pr. de Canino, Par. 1845. p. 34. — Inscr. ut n. 7911.

7914.

In cylice Tarquin. fig. rubr. in museo Berolinensi; repraesentantur Ephēbi in palaestra; descripserunt Levezow Verz. der ant. Denkmäler p. 199. n. 899. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 258. n. 899. — Tituli ut n. 7911.

7915.

In cylice Vulc. fig. rubr. collectionis Magnoncour; homo barbatus in lectulo recubans, hedera coronatus, prope mensam; in interno ephēbus nudus bacillam tenens, currens; humi sunt halteres; descripsit I. de Witte Descr. des vases peints cet. de la
collection Magnoncour p. 65. n. 90. — Inscr. ut n. 7911.

7916.

In vasculo Hadriae reperto; ephēbus halteres tenens; editum est Giorn. dell' italiana letteratura T. XXXIX. in tab. ad p. 76. Litterae inscriptionis in orbem dispositae sunt. Inscr. ut n. 7911.

7916.b.

In vasculo fig. nigr. coll. Candelori, nunc Monachii. Iuvenes prope bigas. Descripsit Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. 41. n. 130.

Ἰποτίω[ν]. Ξάνθ[ος]. [Ἀνα]ξίδημος.

7917.

In cylice figuris in interna parte nigris, in externa rubris, collectionis Pr. de Canino; homo nudus rastrum duoque bacilla tenens, in externo ephēbus colligens halteres; descripta est Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Pr. de Canino, Par. 1845. p. 27. — Ὁ παῖς καλός.

7918.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; ephebus halteres tenens; in externo duo pugiles aquam ex cratere haurientes; in parte aversa tres ephebi, quorum unus brachium crateri immittit; descripta est Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Pr. de Canino, Par. 1845. p. 28. — 'Ο παῖς καλός.

7919.

In vasculo Vulc. fig. rubr. collectionis Durand; ephebus halteres tollens; in externo ephebus conquiniscens, utrinque oculus praegrandis et palmula; in altera parte meta inter duos oculos praegrandes duasque palmulas; sub pede vasculi ΖΟΜΑΖΑΛΑΛ; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 727. 'Ο παῖς καλός. Quid nominis subsit litteris sub pede vasculi pictis, nescio.

7920.

In cylice fig. flav. collectionis Candelori; ephebus ad saltum paratus, in externo adolescentes currentes; edita est Mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. I. tab. xxvii. 39. descripserunt Gerhard Annal. d. Inst. arch. Rom. 1831. p. 253. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. 348. n. 1238.

a) 'Ο παῖς καλός. b), [ν]αρχί, κάρτα.

De usu vocabuli κάρτα cf. n. 7449. 7598. Pro ναρχί est ΜΑΙ†Ι in vase.

7921.

In cylice fig. rubr. collectionis Pr. de Canino; repraesentatur ephebus gradiens halteres tenens; descripta est Catal. d. tableaux cet. vases etr. et antiquités, propriété de M. Luc. Bonaparte, 1840. p. 55. n. 120. Καλός.

7922.

In cylice fig. rubr. collectionis Pr. de Canino; ephebus vasculum et baculum tenens; in externo saltator perticam tenens, in altera parte discobolus; descripta est Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Pr. de Canino, Par. 1845. p. 34. — 'Ο παῖς καλός.

7923.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; ephebi in palaestra; descripta est Mus. étr. p. 81. n. 590.

a) 'Ο παῖς καλός. b) [ὁ πα]ῖς καλ[ός, ν]αρχί καλ[ός].

7924 — 7978.

Vascula variarum collectionum, in quibus fere omnibus exercitia ephedorum gymnastica repraesentantur, nulla inscriptione addita nisi illa, cuius varietatem iam ad n. 7481. notavimus. Quare nolimus singula enumerare atque describere neque magis operae pretium visum est, has inscriptiones, ubi ab editoribus male intellectas vidimus, fusius tractare. Sic in Mus. Vivenzio p. 32. n. 149. ΗΟΡΓΙΑ scriptum est pro ΗΟΡΠΑΙΞ, Gerhard et Panofka Neap. ant. Bildw. I. p. 365. n. 1857; alii ad extricandum sensum audacius tentaverunt litterarum ductus, ut I. de Witte in Cat. Etr. n. 173. (ubi fortasse legendum est καλός Ἐπέλειος); alii editores scriptura ΠΑΥΣ (cf. 7414. c.) decepti, mira excogitaverunt, ut Mazocch. tab. Heracl. p. 551 et Lanzius De' vasi dipinti etc. p. 204. Tab. III; postremo exempli causa afferro litteras ΑΧΣΙΑ, quae legebantur αἰσχρός, quum nihil subsit nisi (ΣΟΝ)ΑΚΣΙΑ[ΠΟΗ] ὁ παῖς καλός. Vide Gerhardi Rapp. Volcente p. 185, n. 751. Varietati autem lectionis supra notatae addimus: ὁ παῖς ναρχί καλός (Mus. étr. p. 106. n. 1174. Rapp. Volc. p. 187. n. 771); καλός. χαῖρε (Mus. Etr. p. 76. n. 566); ὁ παῖς καλός. Χαῖρε. Καλός (Mus. étr. p. 127. n. 1433. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 221). Confer denique quae de eadem inscriptione congescit Gerhardus in libro suo: Rapporto intorno i vasi Volcenti p. 186. tabulamque adiunctam A. IV. V.

7979.

In cylice fig. flav. coll. Durand; ephebus nudus ad labrum, cuius in ora inscriptio est; infra strigilis et lecythus. Descripsit I. de Witte Catal. Dur. n. 729.

[Λο]ύται.

Cf. n. 8465 et Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. 110.

7980.

In amphora Vulc. fig. rubr. collect. Pr. de Canino, nunc in museo Britannico; homo barbatus baculum tenens, stans in suggestu, in quo inscriptio minor; prope os eius inscriptio maior; in altera parte iuvenis tunica longa indutus tibias inflans. Descripta est Mus. étr. p. 97. n. 1004. Catal. di scelte antichità etrusche etc. p. 96. n. 1001. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 202. Monum. ined. Inst. arch. Rom. Vol. V. tab. v. Cat. Mus. Brit. 797. Tractavit L. Schmidt Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XXI. 1849. p. 151. Citant Amati Artic. II. p. 17. Gerhard Bullett. d. Inst. 1829. p. 115. Rapp. Volc. p. 188. n. 786. Panofka Bullett. d. Inst. 1847. p. 159. Monatsbericht der B. Akad. d. Wissensch. 1845. p. 556. Welcker Alte Denkm. III. p. 510.

Ὡδὲ πρὸ ἐν Τ[ί]ρ[υ]ν[Σ]ι.

Sic enim maior inscriptio manifesto praebet; initium est hymni versibus heroicis compositi, ut nunc vidit etiam Panofka. Neque attinet ceterorum

coniecturas (cf. Archaeol. Zeitg. 1851. p. 414 et p. 188*) referre. Meliora proposuerat O. Muellerus (Comment. Soc. Gott. VII. p. 105), subodoratus principium versus heroici, quem finxit exempli gratia ita:

ὄδὲ ποτ' ἐν κλεινοῖς ἔλετ' ἀφ' αὐτοῦ εὐχος ἀγῶσιν. Sed ἐν Τίρυνθι verum est. Quare non probandum est quod molitur Schmidtius: ὄδε λατὴν τυρίζοι; quem secuti esse videntur editores anglici, qui titulum ita, repraesentantes HOΔE ΛOTEN TYPIZOI interpretantur 'let him play his flute'. Putant enim iudicem certaminis musici his verbis uti, quibus tibicinem in altera parte pictum ad exordiendum hymnum ex-

citet. Est autem ipsius hymni fortasse ad Heraclem pertinentis initium. Welckerus volebat: ὁ δηλώτης τυρίζοι. Minor inscriptio: καλὸς εἶ. Sigma ζ est supinum, ut saepe. Unde cave cum Panofka (quem sequuti editores catalogi anglici interpretantur 'thou art one of the noble') legas: καλῶν εἶ. Cf. O. Jahn in Gerhard. Arch. Ztg. 1851. p. 415. n. 40.

7981—8012.

Vascula eius generis, quae tractavimus ad n. 7924.

8013.

In vasculo fig. nigr. coll. Durand. in catalogo I. de Witte n. 818. Quadriga et milites, quorum alius in scuto habet rotam, alius ancoram, alius crus, alius globulas, alius litteram:

M

Constat Lacedaemonios litteram \perp sive Λ clypeis inscriptam habuisse (quam litteram in formam cruris inflexi, quod inter signa clypeorum in vasculis picta saepe apparet, transiisse nuper coniecit Goettingius in commentatione academica de crure albo

Ienae 1855), Sicyonios litteram Σ (Xenoph. Hellen. IV, 4, 10), Thebanos litteram Θ (ibidem VII, 5, 20; cf. de hac littera in vasorum clipeis obvia Wieseler Satyrspiel p. 158. Ambrosch. Annal. dell' Inst. V. p. 76), Epidaurios E, Argivos A, Messenios M.

8014.

In amphora collect. Feoli; bellatores in pugnam proficiscentes, quorum unus clypeo litteram inscriptam gerit. Descr. Campanari Vasi della collez. Feoli n. 121.

A

Videtur designari nomen Ἀργείων. Cf. ad n. 8013.

8015.

In cylice fig. nigr. reperto in loco S. Maria di Capua collect. Raph. Baronis. Duo bellatores gradientes, alter clypeum inscriptum tenens; utrinque oculus praegrandis. Descripsit Minervini Bullett. Arch. Neap. VI. p. 59.

ONΠ

8016.

In vasculo Nolano fig. flav. collectionis Durand, nunc Londini in museo; duo sacerdotes barbati bacula tenentes; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 658. Cat. Vas. Mus. Brit. 928.

Καλὸς Δίω[ν].

Videtur enim litteris ΔΙΩΕ subesse ΔΙΟΝ illata forma Ω p. O, quod prodit aetatem eam, qua formae vocalium longarum Ionicae percrebuerunt.

8017.

In vasculo Nolano fig. flav. collectionis Durand, nunc in museo Blacas; sacerdos barbatus longa tunica et pallio indutus sublatiis manibus ad mensam fructibus et placentis refertam; in altera parte hierodula; descripsit I. de Witte Catal. Durand n. 628. Tractavit Panofka Eigennamen mit Καλὸς p. 72.

Θεῶν. Χαρμίδης καλός.

Charmides laudatur etiam n. 7616. b. 7831 etc. De dedicatione cf. n. 8340. 8341.

8018.

In vase grandi fig. flav. collectionis Pr. de Canino; sacerdos dextra pateram, sinistra sceptrum tenens, inter duas aras ardentes; utrinque binae sacerdotes; in altera parte dea in curru alato; descriptum est Mus. étr. p. 115. n. 1578. Catal. di scelte antichità étr. cet. p. 111. n. 1578. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 215.

a) Καλὸς εἶ. b) Καλός. Κ[α]λός.

8019—8030.

Vascula, in quibus ceremoniae sacrae repraesentantur (Mus. étr. p. 79. 80. 129. 130. 131. 132. 137. 139. 148. Mus. étr. Greg. II. tab. LXXI. 1. Inghirami Vasi fittili T. IV. tab. CCCLXXXIII) addita ea inscriptione, de qua diximus ad n. 7924.

8031.

In vasculo fig. nigr. in Sicilia reperto, nunc in museo Parisino; puella ante fontem, cuius aqua ex ore leonis profluente hydria supposita impletur; edidit Dubois-Maisonneuve Introd. à l'étude des vases cet. tab. LXX. 2. repetiit Inghirami Vasi fittili T. I. tab. XLIV. descripsit Rose Inscr. Gr. vetust. p. 96. tab. XII. 4. Ex Inghiramio repetiit Gerhard Etr. et Kamp. Vasenb. tab. E. 19. 20. Tractavit Visconti Mém. de l'Inst. T. III. p. 37. cf. Journ. d. Sav. 1818. p. 727.

Viscontus interpretabatur δέχε, τήρει, πάεο (accipe, serva, posside); quam interpretationem merito ridiculam atque absurdam dixit Roseus. Qui vetustam putat inscriptionem, statuat necesse est, pictorem voluisse ΕΔΙΕΤΟΕΤΟΓ ΕΡΕΔ + i. e. χαῖρε [χαῖρε] πότεο (i. e. προσοῦ) τήνδε. In secunda voce habes ver-

bum, quod scriptum reperitur n. 7838 ΠΟΤΕΟ, ubi quod conieci etiam hoc loco statui potest. Videtur auctor omisisse litteram Τ. ΤΕΔΕ p. ΤΕΝΔΕ etiam alibi extat, ut n. 8105. 8107. 8298. Non offendit forma singularis Πότεο in inscriptione Ionismum sequente.

8031. b.

In cylice fig. rubris coll. Candelori, nunc in pinacoth. Monac. Descripsit Jahn p. 59 sq. n. 187. In utraque parte amphora magna, ad sunt viri et adolescentes; prope iuvenem crotala tenentem litterae ΔΕ + Ο scriptae sunt; cf. ad 8033. praeterea in tribus locis ὁ παῖς καλός.

8032.

In vasculo fig. nigr. in museo Neapolitano; puella ante fontem; supra fontem corvus; pone ad dextram bellator conquiniscens (cf. n. 7713. et Gerhard Etr. u. Kamp. Vasenb. tab. E. 1—20); edidit Dubois-Maisonneuve Introd. à l'étude des vases cet. tab. LI. 3. — Litterae residuae, ut videtur, ex formula ΗΟ ΓΑΙΣ ΚΑΛΟΣ aut ΗΕ ΓΑΙΣ ΚΑΛΕ, ὁ παῖς καλός, ἡ παῖς καλή.

8033.

In vase grandi fig. nigr. alb. violac. collectionis Pr. de Canino, nunc in museo Berolini; mulier prope fontem, respiciens quattuor puellas sequentes hydrias portantes in capitibus; sub pede vasis sigla sunt + Η Ζ; descriptum est Mus. étr. p. 140. n. 1541. Catal. di scelte antich. etr. p. 132. n. 1541. Réserve étrusque, p. 4. n. 7. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 231. Descripsit etiam Gerhard Neuerworbene Denkm. cet. III. n. 1696.

Ductibus ΛΕ + Δ videtur praestari ΔΕ + ΑΙ i. e. δέξαι. Ad dextram habes ΤΕΝΔΕ, i. e. τήνδε; item in altera parte conicias esse ΕΔ[Ι]ΕΤ ΙΑ + ΕΔ, δέξαι τήνδε. Quae si ita sunt, pictor singulis vocabulis praemisit ~ animi causa. Sed vix operae pretium quidquam definire, quum eandem fere manum habeas n. 8034.

8034.

In hydria fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; puellae in porticu, cuius ad mediam pilam utrinque aqua ex ore leonis profluit; supra Eris alata, ad dextram Mercurius, ad sinistram Bacchus et Ariadne; edidit Inghirami Vasi fittili T. I. tab. XLIII; descripsit I. de Witte Cat. étr. n. 106. Cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 137. n. 206. — Ex litterarum ductibus nihil effici potest.

8035.

In vase grandi fig. nigr. alb. violac. collectionis Pr. de Canino; nunc Londini in museo; puellae ὑδροφόροι in porticu; supra est quadriga cum auriga, duo leones; descriptum est Mus. étr. p. 155. n. 1705. Catal. di scelte antichità etr. cet. p. 148. n. 1705. ubi enotatur etiam nota sub pede posita ♂. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 244. Cat. Vas. Mus. Brit. n. 478.

Perversae litterae, ut alibi. Apparet ad dextram ΣΙΜΕΚΑΛΕ, Σίμη καλή; sequi videtur ΚΑΛΟΣΕΙ ter repetitum; in medio dignoveris ΚΑΛΟΣ ΗΟ ΖΟΑΠΟΗ, καλός ὁ παῖς. Ad sinistram dixeris esse ΓΑΙΔΙ[Κ]ΟΣ ΚΑΛΟΣ, Παιδίμος καλός (cf. n. 7867 sq.), quae formula fortasse repetitur in litteris extremo loco positis.

8036.

In hydria Vulc. fig. nigr. et alb. collectionis Campanari; puellae atticae ad fontem Callirrhoen (cf. Müller Enchir. arch. 99. 13. 429. 1.); descripsit Broendsted A brief description of thirty-two vases discov. at Vulci p. 54 sq. n. 27. Cf. Annal. d. Inst. arch. Rom. 1832. p. 371.

Ἴπ(π)οκράτης καλός. Καλ(λ)ισ[ό]η κρήνη. Σιμυλίσ. Σιμυλίσ. Ἐπηράτη. Κυανή. Εὐήνη. Χορονίκη.

Hippocrates laudatur n. 7633. Eius sponsa videtur esse Simylis, cui aquam lustralem ex Calirrhoe haurienti (cf. Thucyd. II. 15. Etym. M. v. Ἐννεάκρ. Photius s. v. λουτρὰ et λουτροφόρος. Suid. s. v. λουτροφόρος. Pollux III. 3. 43.) artifex quinque socias dedit

de nymphis denominatas. Ex his Cyane nympa nota est ex Aeliani V. H. II. 33. Nomen Χορονίκη Musae tributum videtur n. 7815, Maenadi n. 7452. In paenultimo nomine num sit HEVENE i. e. Ἐλένη, dubites.

8037.

In vase grandi fig. nigr. alb. violac. collectionis Pr. de Canino; porticus quattuor columnarum, in qua quinque fontes ornati; hos fontes quattuor mulieres floribus adornant; supra est Hercules coram Minerva; descriptum est Mus. étr. p. 124. n. 1587. Catal. di scelte antich. etr. p. 114. n. 1587. ubi ex pede vasis enotatur Γ-Λ. Repetiit Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 218. Cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 137. n. 206. p. 190. n. 797.

Ex puellis Iole nunc videtur sponsa celebrari, si respexeris Herculem supra pictum, qui Iolen adamavit.

Ἴόλη. Ῥεδῶπις. Κλεώ.

8038.

In vase grandi fig. nigr. alb. violac. collectionis Pr. de Canino; porticus cum foate; adsunt quattuor mulieres hydrias portantes; supra bellatores; descriptum est Mus. étr. p. 142. n. 1548. Catal. di scelte antich. cet. p. 154. n. 1548. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 252. Cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 137. n. 206. p. 188. n. 787. Cat. Vas. Mus. Brit. n. 475.

Μνησίλα καλή. Ῥόδον. Μ[υρ]τά[λη]. Ἄνθουλ[λα] καλή. Nomina redeunt n. 8040. In medio scripta est interiectio ἐλελελεῦ, ἐλελελεῦ, ἐλελεῦ ἐλε(λεῦ). Cf. n. 7571.

8039.

In hydria fig. nigr. collectionis Feoli; quinque puellae ὑδροφόροι ad fontem, aliae venientes, aliae abeuntes; supra est Hercules leonem strangulans; infra bini utrinque apri et bini leones; descripsit Campanari Vasi della collezione Feoli n. 139.

Ἄνθουλ(λ)α καλή. Ῥόδον καλή. [Τ]ε[λ]έσιλ(λ)α. Μυρτάλη Nomina eadem habes n. 8038. excepto nomine καλή. Ἄνθουλ(λ)α καλή. Τελέσιλλα, quod redit n. 8040. Rhodon est etiam n. 8040. 8041.

8040.

In hydria fig. nigr. collectionis Durand; puellae ad fontem in porticu; supra quadriga, infra Hercules barbatus nudus leonem strangulans; descripserunt Broendsted A brief description of thirty-two gr. vases cet. p. 80. n. 32. L. de Witte Cat. Durand n. 643. Cf. Annal. d. Inst. arch. Rom. 1832. p. 371.

Καλ(λ)ίπ(π)η καλή. Μνησίλα καλή. Ῥόδον. [Τ]ε[λ]έσιλ(λ)α καλή.

8041.

In vase grandi fig. nigr. alb. violac. collectionis Pr. de Canino, nunc mus. Britannici; quadriga, in qua sponsus et sponsa; descriptum est Mus. étr. p. 141. n. 1547. Catal. di scelte antichità etc. p. 133. n. 1547. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 251. Cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 184. n. 744. Cat. Vas. Mus. Brit. n. 460.

Αυσίπ(π)ίδης καλός. Ῥόδον καλή.

8042.

In vase collectionis Pr. de Canino; sponsus et sponsa; citat Gerhard Rapp. Volc. p. 184. n. 744.

Διόδωρος. Μελίτ[ε]ι[α].

8043.

In vasculo collectionis Pr. de Canino; citat Gerhard Rapp. Volc. p. 187. n. 769*.

Καλή εἶ. Μέλας. Καλή εἶ.

8044.

In vase grandi fig. flav. collectionis Pr. de Canino, nunc in museo Britannico; adolescentes in triclinio; prope stat tibicina; descriptum est Mus. étr. p. 146. n. 1588. Catal. di scelte antichità étr. p. 135. n. 1588. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 253. Cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 184. n. 744. Archaeol. Zeitung 1846. p. 296. Cat. Vas. Mus. Brit. n. 740*.

Κλεόδοξα. Νικόμαχος.

Nomen tibicinae Κλεόδοξα redit n. 8450.

8045.

In vasculo fig. rubr. collectionis Candelori, nunc in pinacotheca Monacensi; feminae nudaee prope labrum; in altera parte tres mulieres (Medea, ut putatur, cum Asteropaea et Antioee); descriptum est Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1829. p. 110. Cf. Gerhard Rapp. Volc. p. 192. n. 835. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. 109. n. 549.

Καλός Πολ[υ]μ[ε]ν[η]ς.

Putat enim pictum esse ΠΟΛΥΜΕΝΕ[Σ]. Idem nomen habetur n. 7874.

8046.

In vasculo Vulc. fig. nigr. collectionis Durand, nunc Londini; imago sponsae in utroque latere; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 1007. Cat. Vas. Mus. Brit. 680.

Στροῖβος καλός. Χαῖρε καὶ πίει.

Stroebus laudatur n. 7652. De formula Χαῖρε cet. cf. n. 8096.

8047.

In cylice fig. flav. in museo Vaticano; femina sedens praebens leporem adolescenti palliato florem tenenti; in externo columella et varia supellex ad parietem suspensa; edita est Mus. étr. Gregor. P. II. tab. LXXV. 2.

Nomen fuerit ΔΙΟ[Ϝ]ΣΙΓΙ[ΔΕΣ], i. e. Διωξίπ(π)ίδης καλός. Cf. n. 7811.

8048.

In vase fig. flav. collectionis Hamilton; tres feminae nude ad labrum; edidit Tischbein Collect. of engravings from vases cet. T. IV. tab. 30. Peint. des vases ant. de la collection Hamilton, première édition de Florence T. IV. tab. 30. repetiit Inghirami Mon. etr. T. V. tab. xxv.

Καλὸς εἶ. Quod in ipso labro inscriptum est; vide ad 7979.

8049.

In cylice fig. flav.; collectionis Pr. de Canino; femina manus lavans in labro; descripta est Catal. de tableaux cet. vases étrusques et antiquités, propriété de M. Luc. Bonaparte 1840. p. 52. n. 100. Incertum an fuerit ΗΟΡΑΙΣ ΚΑΛΟΣ an ΗΕΡΑΙΣ ΚΑΛΕ.

8050.

In vase fig. flav.; femina nuda stans ad labrum; infra homo barbatus, vir pileatus, saccum portans; ad pedes eius porculus et porcus; ex adverso servus; edidit Dubois-Maisonneuve Introd. à l'étude des vases tab. LIV. repetiit Panofka Bild. ant. Leb. tab. xiv. 5.

Certi nihil definiti potest de inscriptione parum distincta. Quodsi putetur repraesentari Ulysses cum sybota, coniciatis nomen subesse ΖΥΞΥΔΟ, Ὀδυσσεύς.

8050. b.

In amphora Nolana fig. flav.; puella currens calpidem tenens; ex adversa senex; putatur exhiberi Amymone cum sorore patri annuntians repertum fontem Lernaem; edidit Dux de Luynes peints cet. tab. xli. — Videtur fuisse Καλὸς ὁ παῖς.

8051.

In cylice Vulc. fig. flav. collectionis Magnoncour; femina filum tenens, ex adverso puella canistrum apportans; in externo femina in throno sedens (quae aliis Venus, aliis Helena videtur); in altera parte puellae (iudice I. de Witte nymphae Meliades) prope arborem; descripsit I. de Witte Cat. étr. n. 11. Descr. d. vases peints cet. de la collection Magnoncour p. 3. n. 3. Cf. Gerhard Archaeol. Intellig. Blatt d. Allg. Litt. Zeit. Halle 1858. p. 27. — Ὁ παῖς καλός. Καλὸς ὁ παῖς. Ὁ παῖς καλός.

8052.

In fragmento cylicis fig. flav. collectionis Pr. de Canino; femina sedens in ocladia, phialam tenens et volumen, in quo inscriptio; descriptum est Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Pr. de Canino, Par. 1845. p. 32. — Ὁ πα[ῖς] καλός.

8053.

In lecytho fig. flav. prope Metapontum reperto, collectionis Middleton; femina sedens; adstat alia taeniam et lecythum tenens; descriptum Mon. ined. di antichità e belle arti Nap. 1820. p. 11. edidit Millingen Anc. uned. mon. I. tab. xxxvii. Ὁ παῖς καλ[ός].

8054—8074.

Vascula eadem formula inscripta, in quibus virorum et feminarum colloquia, feminae opera facientes vel ludentes, homines in lectulo recubantes etc. e collect. Pr. de Canino, Ducis de Luynes (Vases peints tab. xv), Hamilton (Tischbein Collect. of engravings from vases T. I. tab. 10. Peintures des vases de la collect. Hamilt. première édition de Florence T. I. tab. 10, ubi ΑΛΛΣ, Bullet. de l'Acad. roy. de Brux. Vol. X. n. 7, ubi ΛΙΑΟΣ; unde coniciebatur fuisse ΑΙΔΟΣ i. e. Αἰδώς et repraesentari Penelope. Cf. I. de Witte Ann. dell' Inst. Rom. XIII. p. 269. Neutrum verum. Fuit haud dubie ΚΑΛ[Ο]Σ laudandusque Minervinus, qui cautius iudicavit de lectione cupide probata. Cf. Bullet. arch. Napol. II. p. 27; Avellino ibidem III. p. 145. videntur repraesentari Parcae, quarum una appelletur καλή, musei Britannici (Ann. d. Inst. arch. Rom. XIII. p. 261, ubi editor exsculpit ΑΡΝΑΙΑ vel ΑΡΝΑΚΙ), Berolinensis (Gerhard Neuerw. Denkm. 3. n. 1777. Berlins Ant. Bildwerke I. p. 258. n. 891, 895), Monacensis (Jahn Monum. ined. d. Inst. arch. Rom. I. tab. xxvii, 31. Gerh. Annaal. d. Inst. 1851. p. 249. Jahn Beschreibung n. 1324: Χαῖρε σύ, καλὸς ναί) Bourbonici (Gerh. et Panofka Neap. Ant. Bildw. I. p. 376) cet.

8075.

In hydria Nolana ex coll. Betti Neapoli. Feminae quibus adscripta sunt Musarum nomina. Descripsit Panofka in Gerhardi Arch. Zeitg. 1848. p. 247.

Τε]ρψιχ[όρη]. Κλιώ. [Θ]άλεια. Καλή. Tertium nomen ΤΑΛΕΙΑ scriptum est.

8076.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; duo adolescentes lectulo innixi, tres homines cylices et amphoras portantes; descripta est Mus. étr. p. 136. n. 1508. Catal. di scelte antich. etr. cet. p. 126. n. 1508. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 226 sq.

a) Καλός. b) Fuit ΖΟΙΑΚΧΟΡΟΔΟΠΟΖΑ et ΑΣΟΠΟΔΟΡΟΣ ΚΑΛΟΣ, Ἄσωπόδωρος καλός.

8076. b.

In cylice Vulcent. figuris flavis nunc Londini in museo. Repraesentatur symposium; accubantibus superscripta sunt nomina. Cat. Vas. Mus. Brit. n. 852*. Cf. Gerhard Arch. Zeitg. IX. 1851. p. 367.

Δί(φ)ιλος καλός. Νικο(φ)ίλη καλή. Ὁ παῖς καλός.
Ἄριστοκράτης. Δημόνικος. (Φ)ίλων καλός.
Καλλιστώ. (Φ)ίλιπ(π)ος.

In hoc vasculo primum memorabile est, pro Φ ubique Π scriptum esse, ΔΙΠΙΛΟΣ, ΝΙΚΟΠΙΛΕ, ΠΙΛΟΝ, ΠΙΛΙΠΟΣ. Deinde nomina fere omnia Athe-

niensium eiusdem aetatis esse videntur. Apposite (492), Καλλιστώ autem nomen fuisse puellae, quae cum enim, qui descripsit pateram, S. Birch Diphilum, Gnathaena, amica Diphili poetae, eodem tempore Demonicum, Philippum poetas comicos aequales vixisset (Athen. XIII, p. 583. a). fuisse monuit (Meinek. Hist. com. I. p. 340, 446,

8077.

In vasculo fig. nigr. et alb. prope Surrentum reperto; duo triclinia, unde recubantes contemplantur figuram saltantem; descripsit H. G. Schulz Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1842. p. 11 sq. Cf. Panofka in Gerhardi Archaeol. Zeitung 1848. p. 224.

Εὐαίματος καλός. Παρ(ά)σιτ[ος]. Καλλίας. Εὐαίων. Πρυλίστη coniecit. Καλλίας nomen frequens in vasculis. Cf. n. 7743. c. In ultima nomine S et N permutata, ut saepe. Εὐαίων laudatur n. 7537. 7815.

8078.

In cylice fig. flav. in museo Berolinensi; repraesentantur viri quinque in lectulis recubantes, potantes, ludentes; descripsit Gerhard Neuerw. Denkm. III. n. 1774.

[K]αλλίας.

Ita coniecit etiam Gerhardus. Ultima syllaba repetita est, ut saepe. De nomine cf. n. 8077.

8079.

In hydria fig. flav. collectionis Pr. de Canino; adolescentes et feminae in lectulis recubantes; descripta est Mus. étr. p. 61. n. 555. descripserunt etiam I. de Witte Cat. étr. n. 14. Dubois Descr. d. antiq. de M. le Comte de Pourtalès-Gorgier p. 89. n. 375.

Ἐπιλα[ίς]. Πολύλα[ος]. Κλεοκράτη[ς]. Ἐ[ρμιά]νη.

Hoc ultimum nomen puta pictum fuisse HEP-MIONH. I. de Witte expressit SEMI LINE.

8080.

In vasculo Siciliensi fig. flav.; vir et adolescens recubantes in lectulo adstante tibicina; edidit Gerhard Ant. Bildw. tab. LXXI.

Κλεόφ[α]ν[τ]ίς. Δημήτριος. Κλεοφά[νης].

Κλεόφαντις nomen tibicinae inscriptum.

8081.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; adolescens taenia caput cinctus ori admovens vasculum, cuius collum in speciem phalli formatum; prope lectulus est; descripta est Catal. de tableaux cet. vases étrusq. et antiq. propriété de M. Luc. Bonaparte 1840. p. 52. n. 102. Dubois Descr. des antiq. de M. le Comte de Pourtalès-Gorgier p. 89. n. 575. — Ὁ παῖς καλός.

8082 — 8094.

Vascula eadem vel simili formula inscripta, picturis symposiacis ornata. Descripta sunt: Gerhard Neuerw. Denkm. III. n. 1775, 1776. Mus. Etr. p. 69. n. 548. Dubois Collect. de M. Panckoucke p. 5. n. 52. Campanari Vasi della coll. Feoli n. 143. Dubois Ant. de M. le Comte de Pourtalès-Gorgier I. n. 371. Notice d'une collect. de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie etc. p. 31. Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1842. p. 15. Mus. Gregor. II. tab. LXXXI. 1. tab. LXXXIII. 1. tab. LXXXIX, 1. Mus. étr. n. 791. n. 792. Gerhard Berl. Ant. Bildw. I. n. 468.

8095.

In cylice fig. flav. coll. Pr. de Canino. Adolescens hedera coronatus amphoram tenens. Descripta est Catal. di scelte antich. etr. p. 85. n. 575. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 192. Citatur Amati Art. II. p. 27. Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1829 p. 140. Gerh. Rapp. Volc. p. 187. n. 775. 780.

Καλή. Ὅπως πίεσθε.

Mirum quod interpretes non viderunt ita legendum esse, ut legimus. Dedicatur cylix puellae. Formula ὅπως πίεσθε non requirit quidquam, unde apta esse censeatur.

8096.

In cylice musei Vaticani; caput Gorgonis; in externo protomae Mercurii, Minervae, Herculis; utrinque oculi praegrandes. Edita est Mus. etr. Greg. P. II. tab. LXXVI. 5.

Χαῖρε καὶ πίει.

Eadem formula habetur n. 7688 (ubi pro n. 8096 falso 8090 expressum est) 8046. 8099 sq. De usu verbi symposiaco conferri iubet Panofka (Hyperb. Röm. Studien I. p. 320) Alexidis verba ap. Athen. VI. p. 254. A: Χαῖρετ' ἄνδρες συμπόται ἔσων ἀγαθῶν τὴν κύλικα μεστὴν πίειαι. Ex pronuntiatione peculiari explicandum videtur, quod fere scribitur ΠΙΕΙ pro ΠΙΕ, quae vulgo pro forma poetica habetur (Od. IX,

347. Eur. Cycl. 560), nisi mavis πίει pro futuro habere, id quod statuit Panofka l. c. Mus. Blacas p. 48. Aucta ea formula est voce εὔ n. 8099, 8100, vovulis εὔ ται n. 8101, voce με n. 8103; με ναίχι n. 8515; voce τήνδε sc. τὴν κύλικα n. 8104 sq. In cylice pinacothecae Monacensis apud O. Jahn. n. 39 scriptum videtur + ΑΙΠΕ ΚΑΙ ΠΙΕΙΣ Χαῖρε καὶ πίεις. Cf. Jahn l. c. p. cxi.

8097.

In cylice sine figuris, collectionis Pr. de Canino; descripsit Dubois Descr. des antiq. de M. le Comte de Pourtalès-Gorgier p. 97. n. 462. Cf. Catal. de tableaux cet. vases étr. et antiquités, propriété de M. Luc. Bonaparte, 1840.

Χαῖρε καὶ πῖει.

Χαῖρε καὶ πῖει.

Cf. n. 8096.

8098.

In cylice fig. nigr. collectionis Blacas; inest cerva; inscriptio bis posita. Edidit Panofka Mus. Blacas tab. xvi. 4. 5. citat Gerhard Rapp. Volc. p. 187. n. 781.

Χαῖρε καὶ πῖει εὖ.

Eadem formula in duabus pateris, *Εριδος imagine ornatis ap. Gerhard. Flügelgestalten der alten Kunst (Act. Acad. Berol. 1839) Tab. II, 2 et 5. Cf. n. 7551.

8099.

In cylice collectionis Leake; inest eques et lepus; descripsit Panofka ap. Gerhard Archaeol. Zeitg. 1846. p. 207.

Χαῖρε καὶ πῖει εὖ.

Cf. n. 8096.

8100.

In cylice musei Vaticani, in qua picta Sirena; edita est Mus. etr. Gregor. P. II. tab. LXIV. 1.

Χαῖρε καὶ πῖει εὖ.

Eadem formula eademque pictura in cylice coll. Candelori, nunc Monacensi apud Jahn. p. 7. n. 35. et n. 38.

8101.

In cylice palmulis ornata in museo Berolinensi; descripsit Gerhard Neuerworbene Denkm. cet. III. n. 1778. bis posita inscriptio est.

Σὺ χαῖρε καὶ πῖει εὖ τοι.

Cf. n. 8096.

8101. b.

In cylice coll. Candel. nunc Monachii. Cynus expansis alis. Descr. Jahn p. 8. n. 49.

Χαῖρε σὺ καὶ πῖει εὖ.

8102.

In cylice collectionis Feoli; citat Gerhard Rapp. Volc. p. 187. n. 782.

Χαῖρε καὶ πῖει με.

Χαῖρε καὶ πῖει.

Cf. n. 8096. 8103.

8103.

In cylice palmulis ornata collectionis Durand, nunc in museo Britannico; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 1003. Citat Gerhard Rapp. Volc. p. 187. n. 782. Cat. Vas. Brit. n. 684.

Priore loco Amati legebat Χαῖρες εἵνεστι. Falso. Litterae turbatae sunt, ut saepe: pictor voluit ΧΑΙΡΕ ΚΑΙ ΠΙΕΙ ΤΕΝΔΕ, χαῖρε καὶ πῖει τήνδε scil. τὴν κύλικα. (Cf. 8104 sqq.), quam formulam etiam altera in parte repetiisse videtur, ubi legas ΠΙΕΙΤΕ[ΝΔΕ]; nisi ibi pictor dedit ΠΙΕΙΜΕ (vide n. 8096).

8104.

In cylice col. nigr. in museo Berolinensi; descripsit Gerhard Neuerworb. Denkm. cet. I. n. 1594.

Χαῖρε καὶ πῖει τήνδε.

Χαῖρε καὶ πῖει τήνδε.

8105.

In cylice collectionis Leake; descripsit Panofka in Gerhard. Archaeol. Zeitung 1846. p. 207.

Χαῖρε καὶ πῖει τή[ν]δ[ε].

8106.

In cylice collectionis Candelori; insunt utrinque cyni et caput pantherae; citat Gerhard Rapp. Volc. p. 188. n. 783.

Χαῖρε καὶ πῖει τήνδε.

Cf. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs, ubi n. 37. cylix e coll. Cand. eadem formula inscripta notatur.

8107.

In cylice collectionis Feoli; inest caput mulieris; citat Gerhard Rapp. Volc. p. 188. n. 783.

Χαῖρε καὶ πῖει τή[ν]δ[ε].

In altera parte:
Χαῖρε [καὶ πῖει τ]ή[ν]δ[ε].

Eadem formula enotatur praeterea ex cylice collectionis Guilelmi Centumcellis (Civita vecchia). Vid. Bull. dell' Inst. arch. Rom. 1850. p. 125.

8108.

In cylice fig. flav. in museo Vaticano; repraesentantur bellatores arma induentes; edita est Mus. etr. Gregor. P. II. tab. LXXXI. 2. Litteris mire disiectis et corruptis subesse videtur ΧΑΙΡΕ ΚΑΙ ΓΙΕΙ ΤΕΝΔΕ, χαῖρε καὶ πῖει τήνδε. In altera parte litterae temere congestae quibus tamen videas ne intelligendum sit ΚΑΛΟΣ aliquoties repetitum, nisi lusus est pictoris. Eandem manum agnoveris n. 8109.

8109.

In cylice fig. flav. in museo Vaticano; bellator armatus, cuius in scuto leo est; in externo homines armati et inermes; edita est Mus. etr. Gregorian. P. II. tab. LXXXVI. 2.

Habes opus eiusdem pictoris, cuius est n. 8108. Quodque illic monuimus his quoque in inscriptionibus valere putato. Primum inest formula ΧΑΙΡΕ ΚΑΙ ΓΙΕΙ ΤΕΝΔΕ, χαῖρε καὶ πῖει τήνδε; in altera parte corrupta formula est ΚΑΛΟΣ saepius repetita, aut lusus pictoris.

8110.

In vasculo fig. nigr. collectionis Durand; repraesentantur duo homines barbati nudi in rupibus sedentes quorum alter cultrum tenet; suspensa sunt arcus, ensis, pharetra; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 877.

Inscriptio est ex numero earum, in quibus quid pictor dicere voluerit conicere licet potius quam videre, litteris perverse compositis aliisque insertis quas non oportuit. Dixeris voluisse ΧΑΙΡΕ ΚΑΙ ΓΙΕΙ ΤΕΝΔΕ χαῖρε καὶ πῖει τήνδε.

8110. b.

In vasculo coll. Candelori figg. flav. nunc in pinacoth. Monac. Viri myrtis et vite coronati; supra mulierculae seminudae in lectulis recubantes. Descripsit Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. 4. n. 6.

Σμίκυθος. Τλεμπόλεμος. Εὐθυμίδης. Δημήτριος. Σαῖζος.
Δὸς τήνδε Εὐθυμίδη. Καλός.

Postrema verba instar colloquii sunt inter feminas in superiore parte pictas. Cf. Jahn Archaeol. Aufs. p. 116.

8111.

In vasculo formae singularis collectionis Blacas; edidit Panofka Mus. Blacas tab. XVI. 3. descripsit etiam Rech. sur les noms des vases p. 30. 31. Cf. Gerhard Archaeol. Zeitung 1847. p. 16. Litteris MAMO qui sensus subsit difficile dictu est; fortasse est MAME, quod n. 7844. repperimus MAME, μᾶ με, i. e. μᾶσό με.

8112.

In basi phialae Nolanae litteris rasis; descripsit Panofka ap. Gerhard Hyp.-Röm. Stud. I. p. 321. tab. X. 2. (quae tabula non publici iuris facta est).

Puta auctorem voluisse ΙΞΘΑΛΑ. Littera Τ p. ⊗ pronuntiationi deberi videtur. Τύχη ἀγαθή. De hac formula etiam in symposiis sollemni Panofka et versus Nicostrati (Athen. XV. 693. A):

μετανιπτρίδα δ' αὐτῶ τῆς Ὑγείας ἔγχεον.
λαβὲ τῆς Ὑγείας δὴ σύ. Φέρε τύχη ἄγαθῆ.
et versus Theophili (Athen. XI. 472. C.):
καὶ κύλικα — θηρίκειον εἰσφέρει
πλέον ἢ κοτύλας χωροῦσαν ἐπὶ, ἀγαθῆς τύχης.

8113.

In lecytho collectionis Bartholdy; femina manum extendens versus infantem, qui est in labro; edidit Gerhard Ant. Bildw. 1830. tab. LII. descripsit idem Neuerworb. Denkm. cet. H. n. 1679.

[Δυ]σιμάχ[η].

Gerhardus suspicabatur subesse nomen quale est TIMAXSENOS; Steinmannus de lectione σιμά χεῖρ cogitabat. Probabilius Panofka, qui Δυσιμάχη restituit in Gerhardi Diario archaeol. a. VII. (Denkm. u. Forschungen) 1849. p. 127.

8114.

In vasculo Vulc. fig. rubr. collectionis Durand; homo barbatus palliatus pedum portans, qui venatum exire videtur; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 874. — Ὁ παῖς καλός.

8114. b.

In cylice Vulc.; puer duo canistra portans fortasse cancris recipiendis; edidit Micali tab. xcvi. repetiit Panofka Bild. ant. Lebens tab. xv. 5. — Ὁ παῖς καλὸς ναίχι.

8115.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; repraesentatur homo barbatus sedens, sceptrum tenens; descripta est Mus. étr. p. 43. n. 287. — Καλός.

8116.

In vasculo fig. rubr. collectionis Beugnot; ephebus libaturus; coram puella oenochoen portans; ad dextram senex in rupe sedens; descripsit I. de Witte Cat. Beugnot n. 67. — Καλός.

8117.

In vasculo fig. rubr. in museo Bourbonico; adolescens baculum et cylicem portans; pone puella tibias infans; descripserunt Gerhard et Panofka Neap. ant. Bildw. I. p. 246. n. 1509. — Καλός.

8118.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; adolescens nudus conquiniscens filum tenens quasi mensurus spatium; descripta est Cat. de tableaux cet. vases étr. et antiq. propriété de M. Luc. Bonaparte, 1840. — 'Ο παῖς καλός.

8119.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino, nunc in museo Monacensi; adolescens qui consolari videtur alium sedentem; in externo fabrica sculptoris: homo barbatus (Epeius) instrumenta tenens equum fabricans (ἵππον δούρειον. cf. Gerhard Auserl. Vasenb. III. p. 149); in parte aversa quinque figurae palliatae (palaestritae); descripta est Mus. étr. p. 90. n. 794. Réserve étr. coupes n. 22. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. 152. n. 400. Edidit Gerhard Auserl. Vasenb. III. tab. CCXXIX. CCXXX. — 'Ο παῖς καλός. 'Ο παῖς καλός. 'Ο παῖς.

8120.

In amphora fig. nigr. Agyllae (Cerveteri) reperta, collectionis Galassi, nunc in museo Vaticano; depingitur in utraque parte vita olearii; edita Mon. edit. d. Inst. arch. Rom. Vol. II. tab. XLIV (b.); descripsit Ritschl Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. IX. p. 183 sqq. Inscriptiones tractavit G. Hermann Zeitschr. f. Alterthumsw. 1837. n. 103. p. 845 sq. cf. Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1840. p. 48. Edita est etiam in Mus. étr. Gregor. P. II. tab. LXI. 1. repetiit Panofka Bild. ant. Lebens tab. XVII. 8. 9. Tetigit eandem Jahn Arch. Aufs. p. 116. Vasensammlung König Ludwigs p. CXIII.

a) Ὡ Ζεῦ πάτερ, αἴθε πλούσιος γεν[οίμαν]; est votum pronuntiatum a domino oliveti, qui nunc, ut videtur, vendit oleum.

b) Ἦδη μὲν, ἦδη πλέος. [ἀ]π' ἄρα βέβακεν. Verba sunt emptoris qui vasculum olei plenum videns admiransque amphoram venditoris non exhaustam monet iam voti compotem eum factum esse. Ἀπ' ἄρα

βέβακεν restituit Hermannus, quum Ritschelus legisset παραβέβακεν. Ad vocem πλέος (pro quo πλέον restituebant Ritschelus et Hermannus) intellige ὁ ἀμφορεύς vel ὁ κέραμος. Versum utrumque trimetrum esse iambicum catalecticum vidit Hermannus.

Ad latus est [Κα]λός[ς]. Similia colloquia habes n. 7842, 7853, 8110. b. cet.

8121.

In fragmento vasculi Hadriae reperto, in quo apparet caput hominis et manus; edidit Matioli Cat. degli oggetti di antichità di Adria n. 10. c. cf. Welcker Bull. d. Inst. arch. Rom. 1834. p. 136. Micali Mon. ined. 1844. tab. XLVI. 9.

[^o] παῖς [z]αλός.

Putasse initio HO.

8122.

In fragmento vasculi Hadriae reperto, in quo apparet manus ramum oleagineum tenens; edidit idem l. c. n. 10. d. Cf. Welcker l. c. Welckerus litteras ΗΑΙΞΙΜΙ explicabat Αἰσιμίδης. Nobis probabilius videtur subesse [ΗΕ]ΓΑΙΞΚΑΛΕ, ἢ παῖς καλός.

FIGULI ET PICTORES.

8123.

In cylice Vulc. prope collum sub ansis ornata palmulis, collectionis Durand, nunc in museo Berolinensi; descripserunt De Witte Catal. Durand n. 1002 et Gerhard Vasensammlung des K. Mus. zu Berlin; Neuerwerb. ant. Denkmäler II. n. 1663.

Αἰνεάδης ἔγρα[ψεν]. Aeneades pictor vasis uno hoc exemplo innotuit. Com. de Clarac Catal. d. artist. de l'antiquité p. 4. 32. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn

ed. sec. p. 31. De Witte Revue de philol. Tom. II. p. 389. In altera inscriptione subesse ΧΛΕΟΝΕΠΟΙΕ-SEN coniecit de Witte. Voluit ni fallor ΚΛΕΟΝ (Κλέων).

8124.

In oenochoe fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; Hercules arcu armatus manum porrigens Eurystheo et Lyco Mysiae regi (Vid. Panofka Archaeol. Zeitung 1846. n. 59. p. 255. qui posthac ibid. 1849. p. 5. argumentum ad Herculem a Poltye rege Aeni liberaliter exceptum refert); utrinque doryphorus, ut videtur Iolas et Copreus. Edidit Micali Storia degli ant. popoli ital. tab. LXXVI. 1. unde repetiit Panofka Archaeol. Zeitung 1846. n. 59. (Der Vasenbildner Amasis) tab. XXXIX. 1. Citarunt qui artificum nomina collegerunt Com. de Clarac p. 52. 256. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. sec. p. 51. 57. De Witte Revue de philol. II. p. 590 sq.

*Αμασις ἐποίησεν.

Idem artifex redit n. 8125—8129.

8125.

In amphora collectionis Durand, mox Ducis de Luynes; Minervae et Neptuni, ut videtur, de urbe Athenarum certamen; in altera parte Bacchus cum Maenadibus. Descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 33. ediderunt Dux de Luynes Vases peints étrusq. ital. Sicil. et gr. tab. I. II. III. Lenormant et I. de Witte Elite des mon. céramogr. T. I. tab. LXXVIII. repetiit Panofka in Gerhardi Archaeol. Zeitung 1846. n. 39. tab. XXXIX. 4. 5.

Ἀθηναία. Ποσειδῶν. Ἀμασίς μ' ἐποίησεν.
Διώνυσος. Ἀμασίς μ' ἐποίησεν.

De Amasi vide ad n. 8124.

8126.

In oenochoe collectionis Pr. de Canino, tum Wilhelmi Hope, nunc in museo Britannico; Perseus comitante Mercurio Gorgonem aggrediens. Edidit Dubois Notice d'une collection de vases peints du Pr. de Canino Par. 1843. n. 62. Cf. Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Prince de Canino, Par. 1845. p. 13. Cat. Mus. Brit. n. 641*.

Ἀμασίς μ' ἐποίησεν.

8127.

In vase quod citatur in tab. nominum Mus. étrusc. Pr. de Canino n. 2140. Cf. Gerhard Rapp. Volc. n. 702.

Ἀμασίς ἐποίησεν.

8128.

In amphora fig. nig. collectionis Thom. Blayds; nunc in museo Britannico; repraesentantur Achilles et Amazo Penthesilea, pugnantes inter se (cf. n. 8156), in parte aversa Memnon inter duos Aethiopes. Edidit Gerh. Auserl. Vasenbilder III. tab. CCVII. Repetiit Panofka Archaeol. Zeitung 1846. n. 39. tab. XXXIX. 2. 3. Cf. ibid. n. 42. p. 295. et Bullett. dell' Inst. Arch. Rom. 1835. p. 166. Cat. Brit. Musei. Vol. I. n. 554*.

Ἀμασίς [ἐπ]αίησ[ε]ν.

8129.

In vase, quod citat Campanari intorno i vasi fittili in opere: Atti della pontif. Accademia rom. di Archeol. Vol. VII. p. 89. Citat Panofka l. c. p. 241.

Ἀμασίς ἔγραψε καὶ ἐποίησεν.

Hinc apparet Amasin pictorem et figulum una fuisse, qui alias simpliciter posuit ΕΡΟΙΕΣΕΝ. n. 8124—8128. Cf. vasc. Cleophradis n. 8238.

8130.

In cylice reperta Clusii (Val di Chiana); repraesentatur utrinque capreolus; citatur in Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1835. p. 126. hinc R. Rochette Lettre à Mr. Schorn sec. edit. p. 32. De Witte Revue de philol. II. p. 392. Tractavit Panofka in Act. Acad. Bor. 1848. p. 184.

Ἀνακλῆς ἐποίησεν.

8131.

In amphora fig. flav. collectionis Pr. de Canino, nunc in museo Berolinensi; Hercules et Apollo de tripode rixantes; in parte aversa athletae adstante paedotriba; in medio amphora; inscriptio est in margine pedis. Descripta est Catal. di scelte antichità etrusche trovate negli scavi del Principe di Canino, 1829. p. 103. n. 1181. Mus. Etrusq. du prince de Canino n. 1181. Réserve étrusque, vas. à fig. jaunes n. 41. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 208. Edidit Gerhard Vasensammlung d. K. Mus. zu Berlin, neuerworbene Denkmäler III. n. 1754. Cf. Gerhard Rapp. Volc. n. 700. Panofka Ann. de l'Inst. arch. T. II. p. 207. Com. de Clarac Catal. d. artist. de l'antiq. p. 37. 237. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. II. p. 32. Questions de l'art, p. 103 sq. De Witte Revue de philol. II. p. 398 sq.

Ἀνδοκίδης ἐποίησεν.

Idem artifex de cuius nomine, si placet, vide Panofkam in Act. Ac. Berol. 1848 p. 181 disserentem, redit n. 8132. 8133. 8134. 8135.

8132.

In amphora fig. flav. collectionis Pr. de Canino, nunc in museo Louvre; certamen duorum militum adstantibus Mercurio et Minerva; in parte aversa Apollo citharoedus in alta sede; descripta est Cat. di scelte antichità cet. p. 112. n. 1381. Mus. étrusq. du Pr. de Canino n. 1381, Réserve étrusq., vas. à fig. jaunes n. 40. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 216. Descripsit etiam Dubois Notice d'une collection de vases peints du Pr. de Canino n. 79. Inscriptio est in pede vasis; sub pede siglum X teste Stuartho.

Ἀνδοκίδης ἐποίησεν.

8133.

In amphora fig. nigr. collectionis Pr. de Canino, nunc Wilhelmi Hope; repraesentatur Bacchus inter Satyros; in parte aversa quadriga; sub pede amphorae nota est; descripta est Mus. étrusq. du Pr. de Canino n. 24. Cat. di scelte antichità cet. p. 14. n. 24. Réserve étrusque, grands vases n. 15. repetiit D. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. 1831. p. 135. Cf. Dubois Notice d'une collection de vases peints du Pr. de Canino n. 22. Gerhard Rapp. Volc. n. 700. De Witte Revue de philol. II. p. 393

Ἀνδοκίδης ἐποίησεν[σεν].

8134.

In cylice reperta Clusii, ornata magnis oculis; certamen hoplitarum, bis depictum; inter oculos sagittarii et tibicina; descripsit Braunius *Bullett. d. Inst. arch. Rom.* 1838. p. 83. 84.

[Ἀν]δοκίδης ἐποίησεν.

Cf. n. 8131. Recte ita nomen restituit Rad. Rochettus *Lettre à Mr. Schorn* p. 33. Male Panofka *Act. Acad. Berol.* 1848. p. 173. not. 89. Ἐξηκτίας subesse coniecit.

8135.

In amphora collectionis Braunii; Bacchus inter Satyros et Maenades; in parte aversa Apollo, Diana, Latona, Mars; figurae priores sunt colore nigro; posteriores rubro; in utraque ansa XXXIV, quod pro etruscis numeralibus haberi potest (*Müller Etrusker II.* p. 317.); descripsit Braunius *Bullett. d. Inst. arch. Rom.* 1845. p. 24. 25.

Ἀνδοκίδης ἐποίησεν. Cf. n. 8131.

8136.

In cylice sine figuris, collectionis Pr. de Canino; descripsit Dubois *Notice d'une collection de vases peints du Prince de Canino* n. 283. (cf. *Notice d'une collection d. vas. peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Pr. de Canino, Paris* 1845. p. 22. n. 71).

Ἀρ[ί]δη[λ]ος ἐπο[ί]ησεν.
Ναυκού[δη]ς ἐ[γ]γραψεν.

Nomen Ἀρίδηλος proposuit Letronnius, ut annotat de Witte *Revue de philol.* T. II. p. 396. In titulo pictoris ESVENSEN manifesto fuit ΕΝΡΑΦΣΕΝ.

8137.

In cylice collectionis Ducis de Blacas; ephebus equo insidens; edidit Panofka *Mus. Blacas tab. xvi.* Citarunt qui artificum nomina collegerunt, Com. de Clarac *Catal. d. artist.* p. 32. cf. p. 49. R. Rochette *Lettre à Mr. Schorn ed. sec.* p. 33. De Witte *Revue de philol.* II. p. 394. Cf. Gerhard *Rapp. Volc.* n. 694*.

Ἀρχικλῆς ἐποίησεν. Ἀρχ[ι]κλῆς ἐποίησεν.

Idem artifex redit n. 8138—8141.

8138.

In cylice extrinsecus ornata palmulis, olim collectionis Durandi, nunc Ducis de Blacas; descripsit De Witte *Catal. Durand* n. 999. Cf. Gerhard *Rapp. Volc.* n. 694*.

Ἀρχικλῆς μὲ ἐποίησεν. Ἀρχικλῆς μὲ ἐποίησεν.

Idem figulus est Ἀρχικλῆς n. 8137. 8139. cf. 8140. 8141.

8139.

In patera grandiore fig. nigr., olim collectionis Pr. de Canino, nunc in pinacotheca Monacensi; repraesentatur Theseus Minotaurum tollens; in parte aversa venatio Calydonia, utroque loco ad ansas sphinges sunt, sub pede vasis nota est; — descripta est Réserve étrusque du Pr. de Canino, coupes à figures noires n. 1. Edidit Gerhard *Auserl. Vasenb. III. tab. ccxxxv. ccxxxvi.* nunc etiam Braunius in *Mon. ined. T. IV. tab. LIX. Annal. Vol. XX.* 1848. p. 349 sqq. (*Bullett.* 1848 p. 58), *Iahn Beschreibung der Vasensammlung* n. 333. Cf. *Bullett. d. Inst. arch. Rom.* 1830 p. 4. De Witte *Catal. Etrusque* n. 114. note. Letronne *Explication d'une inscription grecque trouvée dans l'intérieur d'une statue de bronze*, p. 15. note 1. O. *Iahn Arch. Beitr.* p. 262.

- a) Χαῖρε. Σφιξ ἥδε. Ἰδαῖος. Γόργος. Ἰάτων. Μόψος. Χάρων. Πολυδεύκης. Κάστωρ. vs. Λεύκιος. Ποδῆς. Μελέαργος. Θηρώ. Πηλεύς. Μελανίων. Πόδαργος. [Ἀνκαῖος]. Σφιξ ἥδε. Χαῖρε.
b) Χαῖρε. Σφιγξ [ἥδε]. Ἐνπεδώ. εὖ σ(ύ). Σίμων. [εἶ] σ(ύ). Γλίκη. νικ(ᾶ)ς. Ἀντίας. [εἶ] σ(ύ). Ἀνδυλ(λ)α. εὖ σ(ύ). Λυκῖνος. νικᾶς. Εὐάνθη. Ἀθηναία. Λύρα. εὖ [ν]ι[κ]ᾶς μὲν. Θησεύς. Μί[νω] ταῦρος. Ἀριάδη καλή. Θροφός. Λύκιος. [νικᾶς]. Εὐνίκη. εὖ [σ(ύ)]. Σόλων. νικᾶς. Τιμώ. εὖ [σ(ύ)]. Σί[κ]ων. Σφιξ [ἥδε]. Χαῖρε. Ἀρχικλῆς ἐποίησεν. Γλαυκύτης μὲ ἐποίησεν.

Utraque pictura utrinque sphinge ornata est, cui adscriptum: σφιξ ἥδε i. e. σφιγξ ἥδε, addito in fine χαῖρε. Pronomen in altera pictura utrinque corruptum legitur (ap. Gerhardum ΓΣΓΝΞ et ΚΥΠΕ); in quo, nisi pictura superior viam commonstraret, diceres inesse καὶ πῖει, ut sit χαῖρε καὶ πῖει (cf. n. 8096), quae videtur Gerhardi fuisse sententia (*Rapp. Volc.* p. 187. n. 781).

Tit. a. In litteris ΚΙΝΟΣ, quae nomen venatoris continent, dixeris latere [ΑΝ]Κ[ΑΙ]ΟΣ, ut ΚΙΝΟΣ

pictum sit p. ΚΑΙΟΣ. Potest tamen etiam aliud subesse nomen. Nihili est quod Braunius putabat imperativum subesse verbi. Litteris supra positus Τ ΟΣ quid contineatur, in medio relinquo. Canes sunt Γόργος, Χάρων, Λεύκιος, Ποδῆς, Θηρώ, Πόδαργος; ex quibus nominibus Ποδῆς p. Ποδῆς frustra tuetur Braunius. Ποδῆς proprie contractum esse ex ποδέας videtur. Neque ignotum nomen est (*Iliad.* XVII. 575). Ita video explicare etiam Cavedonium (*Bullett. d. Inst. arch.* 1849 p. 160).

Tit. b. Feminae ad sinistram post Minervam sunt Εὐάνθη, Ἀνθυλλα, Γλύκη, Ἐμπεδώ, ubi Gerhardus pro Γλύκη coniecit sine causa Καλύκη; ad dextram post Ariadnen Θροφός i. e. τροφός (nutrix Ariadnes, cf. n. 8185), pro quo I. de Witte assumptis litteris ad os viri pictis falso legebat Μινώτροφος; denique Εὐνίκη, Τιμώ. Viri ad sinistram sunt Λυκῆνος (quod in Εὐκῆνος male mutatum ibat Braunius), Ἀντίας, Σίμων, ad dextram Λύκιος (pro quo Gerhardus volebat Σύκιος, Braunius Λύκτος), Σόλων, Σίκων; sic enim ultimum nomen restituendum videtur, ut Atticum evadat nomen. cf. 7877. Sine specie probabilitatis Braunius nunc Σκίρων nunc Σίρων coll. σιρός, σιρομάστις proposuit. Obsidum nomina alibi alia habentur. Vide n. 7719. 8185. Ceterum capitibus figurarum appictae sunt litterae parum distincte pleraeque; quas si comparaveris inter se, cognoveris subesse εὐ σύ et νικᾶς, quod personas fingatur dicere quo videantur victoriam Thesei futuram celebrare. Atque ita etiam de vocabulis statuendum videtur supra Theseum et Minotaurum pictis ΕΥΤΙΛΑΣ : ΜΕΣ = εὐ νικᾶς μὴν, quae verba ad Minervam pertinent. Mitto commentum Braunii, qui ibi exsculpsit εὐτελής εἶ. Puta ita distribuere pictorem voluisse:

Ἐμπεδώ · εὐ σύ.
Σίμων · εὐ σύ.
Γλύκη · νικᾶς.
Ἀντίας · εὐ σύ.
Ἀνθυλλα · εὐ σύ.
Λυκῆνος · νικᾶς.
Εὐάνθη · [εὐ σύ].

Haec ultima Euanthes exclamatio nescio quo pacto post figuram Ἐμπεδώ reiecta est.

Ἀθηναία · εὐ νικᾶς μὴν.
Λύκιος · νικᾶς.
Εὐνίκη · εὐ σύ.
Σόλων · νικᾶς.
Τιμώ · εὐ σύ.
Σίκων · [νικᾶς].

Expectaveris ΝΙΚΑΙΣ; sed mature ΝΙΚΑΣ pronuntiatum esse prodere videntur n. 7548. 7874.

Vasculum fecerunt et pinxerunt Archicles et Glaucytes, quorum uter picturam fecerit nunc non liquet. Vide Jahn Vasensamml. K. L. p. cix. Glaucytes redit n. 8144. De Archicle cf. n. 8137. 8138. 8140. 8141. Taceo quae Panofka de nominibus opificum in Act. Acad. Berol. 1848. p. 184 sq. commentatus est. Cf. denique Bullett. dell' Inst. 1848. p. 58.

8140.

In patera fig. nigris coll. Gerhardi; inest Silenus, in parte aversa cervus. Citant Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. sec. p. 33. not. 5. Panofka Abhandl. der K. Akad. d. Wiss. 1848. p. 183.

Ἀρχικλῆς ἐποίησεν. Ἀρχ[χ]ικλῆς ἐποίησεν.

Cf. n. 8137 sq. Pictoris nomen ΑΡΚΙΤΕΣ vel ΑΡΚΙΚΛΕΣ scriptum esse videtur.

8141.

In fragmento paterae collectionis Candelori, nunc in pinacotheca Monacensi; descr. Panofka Musée Blacas p. 48.

Ἀρχικλῆς μὲ ἐποίησεν.

8142.

In vasculo Vulc. collectionis Joly de Bammerville; excidium Troiae; intus Briseis seni potum praebens; extra Priamus ad aram Iovis Hercei, Neoptolemus, Acamas; in parte aversa Andromachus humi prostratus ab heroe, cuius nomen oblitteratum est; Andromache accurrens trabem tollens; Astyanax aufugiens; in ansa vasculi nomen artificis inscriptum est. Descripsit Braun Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1843. p. 71. (Gerhard Archaeol. Zeitung 1843. p. 141.)

Βρύλος. Βρισήης. Πρίαμος. Νεοπτόλεμος. Ἀκάμας. Πολυξένης. Ἀνδρομάχος. Ἀνδρομάχη. Ἀστυάναξ.

Artifex est Βρύλος i. e. Βρύλλος, quod nomen in Ephem. arch. l. c. et in Annal. Heidelberg. 1845. n. 25. p. 589. male scriptum esse Prylus monet I. de Witte Revue de philol. II. p. 599. De eodem Brylo sive Bryllo cf. Panofka Abh. der Ak. der Wiss. 1848.

p. 165. Welcker Alte Denkm. III. p. 93. Iahnus (Vasensammlung König Ludwigs p. cv.) nomen scribit Βρύλος. Verbum ἐποίησεν omissum est (cf. 8231), quod Welckerus Mus. Rhen. VI. 1848. p. 390. addit nescio qua auctoritate.

8142. b.

In cylice Vulcenti ex collectione Staedeliana (Francofurti); Pluto Proserpinam persequens; in altero latere Ceres, Proserpina, Triptolemus, Iris, Hecabe, Celeus, cuius ad pedes cista est unde evolvitur serpens; ediderunt Gerhardus Trinkschalen des Berl. Mus. I. 1848. p. 20 sq. tab. adi. A. B. qui omisit inscriptionem, et Welckerus Annal. Inst. Arch. Rom. Vol. XXII. p. 109 sq. tab. adi. G. qui tradit in pede vasculi legi sigla ΙΡΘ et ΝΛ. Cf. eiusdem Alte Denkmäler III. p. 92.

Βρύλος ἐποίησεν.

Artifex idem est n. 8142.

8143.

In vasculo Tarquiniis reperto, nunc collectionis Ducis de Luynes; intus Victoria aut Pax potum praebens numini cuidam sedenti (...ΑΙΟΣ); extra Neptunus, Amor, Victoria; circum assident plura numina (cf. vasc. Sosiae); figurae colore rubro; descripsit Campanari intorno i vasi fittili cet. p. 91. (Atti della pontif. Accad. rom. di archeol. Vol. VII. p. 90). Citant Manzi et Fossati Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1828. p. 199. Gerhard Rapp. Volc. n. 704*.

INSCR. GR. VOL. IV.

Aa

Βρύ[λος] ἐποίησεν.

Legebant viri docti Βρύαξις (Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 34). Nomen Βρύλος ex n. 8142. reponendum coniecit De Witte Revue de Philol. II. p. 399. Recte. Videoque id confir-

mari etiam eo, quod nomen ΒΡΥΛΟΣ, cuius primam litteram dispicimus in altera ansa vasculi, etiam in 8142. in ansa pictum est. Artifices haud raro bis nomina sua imposuerunt operibus. Reliqua inscriptio: . . ΑΛΟΣ ΗΟ . . . ΗΕΛ nihil est nisi [Κ]αλός ὁ [παῖς. Κα]λ[ός].

8144.

In patera Vulc. sine figuris in museo Berolinensi; descripsit Gerhard Neuerworbene ant. Denkmäler des K. Museums zu Berlin I. p. 20. n. 1598.

Γλαυκύ[τ]ης ἐποίησεν. Γλαυκύτης ἐποίησεν.

De artifice cf. n. 8139. 8145. Gläucyten artificem ex vasculo collectionis Durandi citat Com. de Clarac Catal. d. artist. p. 119. quod per errorem factum esse annotat De Witte Revue de philol. II. p. 424.

8144. b.

In cylice Vulc. fig. nigr. pugna bellatorum; insunt quadrigae; sub ansis inscriptio; citat Braun Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1847. p. 124 sq. cf. Welckerus Mus. Rhen. VI. 1848. p. 395.

Ἴπποκρίτος κάλλιστος. Γλαυκύτης ἐποίησεν.

Artifex idem habetur n. 8139. 8144. Formula laudandi eadem n. 7526. idemque ut videtur Hippocritus n. 7827. b. 7526. Welckerus per incuriam, ut videtur, ΗΙΠΠΟΣΤΡΑΤΟΣ loco ΗΙΠΟΚΡΙΤΟΣ.

8145.

In cylice fig. flav. olim collectionis Pr. de Canino, nunc in pinacotheca Monacensi; Satyrus tenens κέρας; in externa parte Hercules cum Mercurio Gigantem aggrediens; ibidem nomina picta sunt artificum; in parte aversa Hercules cum Apolline de tripode certans; descripta est Catal. di scelte antichità etrusche trovate negli scavi di principe di Canino 1828. 1829. Viterbo 1829. 4. p. 131. n. 1533. Musée étrusque du Pr. de Canino p. 157. n. 1535. Réserve étrusque, coupes à figures jaunes, n. 12. Stuart Arch. Brit. Vol. XXIII. p. 250. O. Jahn Berichte der Kön. Sächs. Ges. der Wiss. 1853. Phil. Hist. Kl. T. V, 6. Vasensamml. König Ludwigs p. 135. n. 401. Cf. Campanari l. c. p. 91. Gerhard Auserl. Vasenbild. II. p. 147. Rapp. Volc. p. 180. n. 728.

Ἡρακλῆς. Ἀπόλλων.
Ἡρακλῆς. Ἀλκυονεύς. Ἐρμῆς.
Δεινιάδης ἐποίησεν. Φιλτίας ἔγραψεν.

Formam nominis Φιλτίας (non Φωτίας, ut Com. de Clarac Cat. d. artist. p. 174). Gerhard Rapp. Volc. 696. 719. 728. O. Mueller (Comment. cet. p. 17. n. 84) et Raoul-Rochette (Lettre à M. Schorn ed. alt. p. 55) probarunt iure. Idem nomen corrupte pictum redire videtur n. 8314. Mira de affinitate nominis Di-niadis et argumenti pictoris comminiscitur Panofka Act. Acad. Berol. 1848. p. 189.

8145. b.

In rhytio caput muli repraesentante musei Neapolitani. Iuveni ad aram stanti puer alatus affert leporem; ad alteram partem spectat iuvenis oenochoam tenens. Editum est in Mus. Bourbon. V, T. XX. unde repetiit Inghirami Vasi fittili T. II. tab. cxviii; accuratius edidit Panofka Die griechischen Trinkhörner (Abh. d. Akad. d. Wiss. 1850) p. 3. Tab. II, 1, 2.

Δίδυμος ἐποίησεν.

In ara quod inscriptum est: ΑΛΟΣ est ναός, quo verbo usus est pictor ad locum sacrum indi-

candum, ut alias Βωμός cf. n. 7675. Libaturo adolescenti ab altera parte adscriptum est ΙΔΙΗ quod Ἴρις legit Panofka; ab altera parte quidquid litterarum est, explicari non potest.

8146.

In cylice fig. flav. collect. Princ. de Canino. Theseus et Minotaurus; in externa parte Theseus cum sue Crommyonis, idem Sinin corripens. Sub pede nota est Ψ. Mus. Etr. du Pr. de Can. p. 40. n. 185. Edidit Gerhard Auserl. Vasenb. III. tab. ccxxxiv. Cf. O. Mueller Comment. p. 8, 21. p. 17, 83. p. 41. Campanari intorno i vasi fittili p. 87. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. sec. p. 58.

Δεῦρις ἔγραψεν.

Idem pictor redit n. 8147—52. Male olim ΑΟΡΙΣ legebatur (Clarac Catal. d. artist. p. 99). Cf. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. cv. 763.

8147.

In cylice fig. flav. collect. Pr. de Can., nunc in Mus. Britann. Homo currens, baculum et cylicem tenens. Sub pede: **ΙΑΘ**. Mus. Etr. du Pr. de Can. p. 109. n. 1184. Catal. di scelte antichità p. 106. Stuart Arch. Brit. Vol. XXIII. p. 210.

Δούρις ἔγραψ[ε]ν. Καλός, καλός, ναίχι καλός.

In cat. Ital. et ap. Stuart. pro **ΝΑΙΧΙ ΚΑΛΟΣ** exaratum est **ΚΑΛΟΣ ΚΑΛΟΙ**.

8148.

In cylice fig. rubr. primum collectionis Durandi, deinde Magnoncour, nunc Wilhelmi Hope; Bacchus cum tibicina; in externo septem figurae masculae circa auletriam saltantes obscenius; descripsit De Witte Catal. Durand n. 118. p. 41. Catal. Magnoncour n. 25. Cat. Vas. Mus. Brit. 8527.

Δούρις ἔγραψεν.

8149.

In cylice olim collectionis Pr. de Canino, deinde Radulphi Rochetti; ephesus versus aram spectans; in externo et in parte aversa iuvenes pugilatu certantes; descripsit Dubois Notice d'une collection de vases du Pr. de Canino n. 214.

Χαιρέστρατος καλός, καλός.
Δούρις ἔγραψεν. Δούρις ἔγραψεν.

Chaerestratus celebratur etiam n. 7807. 7885.
8150.

8150.

In cantharo reperto Caere (Agyllae) collectionis Campana; Hercules contra Amazonas pugnans; descripsit Gerhard Archaeol. Zeitung 1846. p. 287.

Δούρις ἔγραψεν καὶ ἐποίησεν.
Χαιρέστρατος καλός.

Chaerestratus idem celebratur n. 8149.

8151.

In cylice olim collectionis Pr. de Canino, nunc in museo Britannico (in catal. vas. n. 824); Theseus et Minotaurus, extra Theseus cum sue, Theseus et Sinis; in parte aversa idem cum Scirone et cum Cercyone pugnans; edidit Gerhard Vasenbilder tab. CCXXXIV. (Vol. III. p. 53. not. 9. d.). Eandem cylicem videri intelligi a Gerardo Rapp. Volc. 715. coniicit de Witte Revue de Philol. II. p. 409. Idem videndum dicit ne vasculum nostrum non aliud sit quam cylix n. 8146. fortasse male illa descripta a principe de Canino. Rursus Welckerus Mus. Rhen. VI. 1848. p. 592. aliam cylicem cum inscr. ΔΟΡΙΣΕΛΡΑΦΞΕΝ memorat, in qua gymnasiarcha sedens et decem in externa parte ephesi. Cf. Panofka Act. Acad. Berol. 1848. p. 164.

Δούρις ἔγραψ[ε]ν.

In museo britannico eiusdem artificis vasculum est n. 852.

8152.

In patera parva fig. flav. in museo Berolinensi; Minerva sedens; descripsit Gerhard Vasensammlung d. K. Mus. zu Berlin. Neuerworb. ant. Denkmäler III. n. 1853. Edd. idem Trinkschalen u. Gefäße des K. Mus. T. XIII. et Panofka in Act. Acad. Berol. 1848. p. 163. n. 1853. Cf. De Witte Revue de phil. II. p. 404.

Δούρις ἐποίησεν.

Hoc unum vasculum est, in quo pictoris nomen cum imperfecto coniungitur; in eodem ΔΟΡΙΣ, non ΔΟΡΙΣ, ut in ceteris omnibus, legitur. Videtur igitur recentioris originis esse, ut recte iudicat O. Jahn Vasensammlung p. cx, 788.

8153.

In pede cylicis fig. nigr. coll. Prin. de Can., nunc in pinacotheca Monacensi. Bacchus per mare navigans comitantibus delphinis; in externa parte certamina heroica ante Troiam. In ore cylicis lineae litterarum speciem referentes, quae an litterae fuerint, dubitatur. Mus. Etr. p. 179. n. 1900. Catal. di scelte ant. etr. p. 159. n. 1900. Réserve étr., coupes à fig. noires n. 9. Vases du Pr. de Can. tab. IX. Stuart Arch. Brit. Tom. XXIII. p. 255. Inghiram. Gall. Hom. Iliad. tab. CCLX. Gerhard Rapp. Volc. n. 258. 709*. Auserlesene Vasenbilder tab. XLIX. O. Mueller Comment. de vasc. Volc. p. 17. 79. Panofka Namen der Vasenbildner Act. Acad. Berol. 1848. Tab. II, 10, 11. O. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. 105. n. 559.

Ἐξέχιας ἐποίησε.

Idem artifex n. 8154—8157. Nomen ab ἐξέχω repetebat O. Muellerus (cf. R. Roch. Suppl. p. 48, qui hinc concludit Execiam fuisse Corinthium), ab ἐξάκείμαι Panofka qui in Act. Acad. Berol. 1848. p. 170—174. de operibus huius artificis disserit.

8154.

In amphora fig. nigr. musei Berolinensis; Hercules cum leone adstantibus Minerva et Iolao; in parte aversa Theseidae tenentes frena equorum, quibus appicta nomina sunt; descripserunt Dorow Einführung in eine Abtheilung der Vasensammlung cet.

tab. II. p. 49. Levezow Verzeichn. d. ant. Denkm. im Antiquar. d. K. Mus. zu Berlin p. 122 sq. n. 651. Ediderant Gerhard Berl. ant. Bildw. n. 651. Rapp. Volc. n. 560. 722. 742. Etrusk. und Kampan. Vasenbild. d. K. Mus. zu Berlin tab. XII. Panofka Namen der Vasenbildner (Act. Acad. Berol. 1848) Tab. II, 3, 4.

¹Ιόλαος. ¹Ηρακλῆς. ¹Ἀθηναία. ¹Ἀνάμας. Φάλιος. bellatoris nomen olim legebatur ΣΟΘΩΝ. Sed Demophontem esse Thesei et Phaedrae filium, Acamantis fratrem, vidit Panofka Annal. dell' Inst. arch. Rom. Vol. VII. p. 231. Cf. Gerhard Berl. ant. Bildw. p. 392. De Witte Revue de philol. II. p. 422. Onetorides celebratur etiam n. 8156. 8157.

[Δη]μοφῶν. Καλ(λ)ιφόρα. ¹Ονητορίδης καλός.
¹Ἐξηκτίας ἔγραψε κἀποίησέ με.

Nota versum trimetrum, quo decurrunt verba. Cf. n. 8157. Φάλιος et Καλλιφόρα sunt nomina equis indita. Vide n. 8155. 7711. Cf. ad n. 7379. Alterius

8155.

In amphora Vulc. fig. nigr. collectionis Durandi, deinde Magnoncour, mox Baronis Rogeri; Hercules Geryonem percutiens. cf. n. 7582 — 7584. 8232; in parte aversa quadriga, in qua bellator et auriga; supra equos nominibus insignes Sirene volans; descripsit De Witte Catal. Durand n. 296. Catal. Magnoncour n. 39. Cf. Nouv. Annal. de l'Inst. arch. Rom. T. II. p. 117. Edidit Gerhard Vasenbilder tab. CVII. Cf. Panofka Act. Acad. Berol. 1848 p. 171.

¹Ἐξηκτίας ἐποίησε. Στησίας καλός. Ultima quattuor equorum sunt nomina. Cf. n. 8154 et ad n. 7379. Anchippus bellator est. De ¹Ἀνχιππος (¹Ἀγχιππος). Σῆμος. Πυροκόμη. Καλικόμη. Stesia cf. n. 7586. 7691.
Καλ(λ)ιφόρα.

8156.

In amphora Vulc. fig. nigr. collectionis Durandi, nunc in museo Britannico; Achilles cum Penthesilea pugnans; in parte aversa Bacchus cantharum et Oenopion oenochoen tenens (cf. 7451); descripsit De Witte Catal. Durand. n. 389. edidit Catal. Brit. Musei I. p. III. n. 554. Edd. Gerh. Auserl. Vasenb. III. tab. CCVI. Panofka Namen der Vasenbildner Tab. II, 8, 9.

¹Ἀχιλλ(λ)εύς. Πενθεσίλεια. ¹Ἐξηκτίας ἐποίησε. ¹Ονητορίδης καλός. Διόνυσος. Οἰνοπίων. ¹Ἐξηκτίας ἐποίησε. De artifice cf. n. 8153. Idem Onetorides celebratur n. 8154. 8157. De Oenopione cf. ad n. 7451.

8157.

In amphora grandi Vulc. in museo Vaticano; Achilles et Ajax tesseris ludentes; alter dicit τέσσαρα, alter τρία (cf. Welcker. Mus. Rhen. III. p. 601 sqq. Alte Denkmäler III. p. 4. Gerh. Auserl. Vasenb. III. p. 96 n. 75); in parte aversa Castor equum adscensus; ad dextram Tyndarus, ad sinistram Leda, pone Pollux; edidit Nibby Dichiarazione di un antico vaso fittile Vulcienne cet. Rom. 1834. Panofka Annal. dell' Inst. arch. Rom. Vol. VII. p. 229. Mon. ined. de l'Inst. cet. T. II. tab. XXII. Cf. Mus. etrusc. Gregorian. P. II. tab. LIII. 1. Gerhard Etrusk. u. Kampan. Vasenb. d. K. Mus. zu Berlin. tab. D. 4 et 5. tab. E. 23. Panofka Bild. ant. Lebens tab. X. 10. Namen der Vasenbildner Tab. II. 1. 2.

¹Ἐξηκτίας ἔγραψε κἀποίησέ με. ¹Ἀχιλλ(λ)εύς. τέσ(σ)αρα. Αἴαντος. τρία. ¹Ἐξηκτίας ἐποίησεν. ¹Ονητορίδης καλός. Κάστωρ. Κύλ(λ)αρος. ¹Ονητορίδης καλός. Τυνδάρεος. Λήδα. Πολυδεύκης.

De trimetro cf. n. 8154. Idem Onetorides celebratur n. 8154. 8156. Genetivos ¹Ἀχιλλεύς et Αἴαντος regi a vocabulis appictis τέσσαρα et τρία putat

Panofka. Sed potest intelligi εἰκῶν vide ad n. 7390. Cyllarum Dioscurorum equum memorat Virgilius Georg. III. 90. Secundum Stesichorum Phlogeos et Harpagus, Podarges et Cyllari filii, equi sunt Dioscuris a Mercurio donati. Vid. Suid. s. v. κυλ. Nomen derivatur a verbo κέλλειν; cf. Lobeck Prolegomena Pathol. sermonis graeci p. 253. De nominibus equorum in vasculis obviis vid. ad 7379. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. cxvi, 844.

8157. b.

In cylice coll. Cand. nunc in pinacotheca Monacensi ap. Iahnium Vasensamml. K. Ludwigs p. 6. n. 25. In utraque parte nomen Execiae pictum est, in altera sic: ΕΨΕΚΙΚΑΣ.

8158.

In cantharo collectionis Basseggio; Ucalegon, Achilles, Agamemnon; Cymothea Achilli apportans phialam et oenochoen; in parte aversa Patroclus ad proelium profecturus, Antilochus, hinc Nestor, illinc Thetis phialam et oenochoen tenens; descripsit Braunius Bulet. dell' Inst. arch. Rom. 1846. p. 68. 69. Cf. Gerhard Archaeol. Zeitung 1846. n. 57. p. 212. Accuratius De Witte Revue de philol. II. 1847. p. 414. notitia ab Henzenio accepta; edidit et illustravit L. Schmidt Annal. inst. arch. Rom. Vol. XXII. p. 145 sqq. tab. adi. H. I.

¹Ἀγαμέμνων ¹Ἀχιλλεύς. Κυμοθεά. Οὐκαλέγων. Πάτροκλος. ¹Ἀντίλοχος. Νέστωρ. Θέτις. ¹Ἐπιγένης ἐποίησε.

Notabilis mentio Ucalegontis, qui in consilio erat Priami; II. III. 148. (Cf. Virgil. Aen. II. 512). Sed qui nunc vocatur Ucalegon, Achillis est comes,

quo nomine significari videtur Schmidtio mens Achillis nihil curantis Agamemnonem. Nominē Κυμοθεά, quod olim in Κυμοθήη mutatum ibam (II. XVIII. 41. cf. n. 8354), nunc videtur Thetis ipsa posse intelligi: quae probabilis est sententia Schmidtii. Cf. Panofka Act. Acad. Berol. 1848 p. 192.

8159.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino, nunc in museo Parisino Louvre; mulier sedens et lyram pulsans; in externa parte Maenades septem; in parte aversa octo bellatores pugnantes Graeci et Troiani; descripta est Cat. di scelte antichità trovate negli scavi del Principe di Canino, p. 75. n. 561. Mus. étrusque du Pr. de Canino p. 75. n. 561. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 182. cf. Gerhard Rapp. Volc. n. 714. Idem, ut videtur, vasculum paulo aliter describitur in libello: Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles en Etrurie par feu le Prince de Canino, Par. 1845. p. 35. „sur un des boucliers ΓΑΙΣΚΑΛΟΣ.” Pro eo in descriptione Pr. de Canino videtur esse ΚΑΛΟΣΚΑΛΟΣ.

Huius artificis plura opera supersunt n. 8160—
[Ἐπ]ίκτητος ἔγραψεν. Ἱππάρχου[ς] καλός. Καλός. καλός. 8180. Idem Hipparchus celebratur n. 7578. 8163. 8329.

8160.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino, nunc in mus. Britann.; crotalistris et ephesus, qui inflat tibiam; in externo Hercules Busirin prosternens; in parte aversa coenantes; descripta est Catal. di scelte antichità trovate negli scavi del Pr. di Canino, p. 84. n. 572. Mus. étr. du Pr. de Canino n. 572. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 191. cf. Micali Storia degli ant. pop. ital. tab. XC. 1. Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1829. p. 137. Catal. Mus. Brit. n. 825.

De Epicteto cf. n. 8159. Welckerus (Mus. Rhen. VI. 1848. p. 392) qui vidit Senae, ita transcripsit: ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ ΕΛΡΑΦΣΕΝ ΧΑΧΡΥΛΙΟΣ ΕΡΟΙΕΣΕ, Ἐπίκτητος ἔγραψεν. Χαχρυλίων ἐποίησε (cf. 8231—8237). Python pictor habetur n. 8492.

Ἐπίκτητος ἔγραψε. Πύθων ἐποίησεν.

8161.

In cylice collectionis Pr. de Canino; ephesus amphoram et cylicem portans; descripta est Catal. di scelte antichità cet. p. 86. n. 578. (Mus. étr. du pr. de Canino n. 578 in tabula nominum priorum). Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 192.

Ἐπίκτητος ἔγραψεν.

Scriptura ΕΛΡΑΦΣΕΝ Epictetus pictor in vasculis suis fere semper utitur.

8162.

In cylice fig. rubr. collectionis Durandi, nunc Ducis de Blacas; Silenus conquiniscens; descripsit De Witte Catal. Durand n. 133. Cf. Panofka Bull. dell' Inst. arch. Rom. 1829. p. 159.

Ἐπίκτητος ἔγραψεν.

De pictore cf. n. 8159.

8163.

In cylice fig. rubr. collectionis Durandi, mox Rollini, nunc in museo Britannico; homo barbatus in lectulo, lyram tenens; in externa parte Theseus et Minotaurus; descripsit De Witte Cat. Durand n. 341. Cf. Panofka Cab. Pourtalès p. 119. Gerhard Auserl. Vasenb. III. p. 38. not. 29. Catal. vas. mus. Brit. n. 828.

Ἐπίκτητος ἔγραψεν. Ἱππάρχου[ς] καλός. [Ἐπίκτητος] ἔγραψεν. Idem Hipparchus celebratur n. 7578. 8159. 8329.

8164.

In cylice collectionis Feoli; ephesus nudus coronatus myrto, tenens cylicem; Satyrus inter duos oculos grandes; in parte aversa equus inter duos oculos; figurae interius pictae colore nigro sunt, exterius rubro; descripsit Sec. Campanari Vasi dipinti della collezione Feoli n. 58.

Ἐπίκτητος ἔγραψεν. Νικοσθένης ἐποίησεν.

De pictore cf. n. 8159; de scriptura verbi n. 8161. Nicosthenes artifex redit n. 8241—8261.

8165.

In cylice fig. rubr. collectionis Pr. de Canino, mox Magnoncour; mulier nuda in utraque manu phallum tenens; in externa parte Hercules cum Centauris pugnans; in aversa Bacchus inter Satyros; edita est in Mus. étrusq. du Pr. de Canino n. 1115. p. 103. De Witte Catal. étrusq. n. 78. Catal. Magnoncour n. 34. cf. Gerhard Rapp. Volc. n. 644.

Ἐπίκτητος ἔγραψεν. Ἴσχυλος ἐποίησεν.

Ischylus redit n. 8179. 8228 — 8230. Nomen O. Mueller Comm. de orig. pict. vas. p. 16. n. 70. recte derivat a voce ἰσχύς. Mira de hoc nomine excogitavit Panofka Act. Acad. 1848. p. 182. De spiritu

aspero cf. Elem. epigr. gr. p. 111. Male viri docti, in his etiam Nauckius (Schneidewini Philol. II. p. 160), legi posse ΑΙΣ + ΥΛΟΣ putabant. Incertum tamen forma Ἴσχυλος statuenda sit an Ἴσχυλλος (vide Elem. epigr. Gr. n. 28. p. 71. cf. Keil in Schneidew. Philol. II. p. 166).

8166.

In cylice olim collectionis Pr. de Canino, nunc Comitibus de Pourtalès; Silenus conquiniscens, in utraque manu tibiam tenens; edidit De Witte Catal. étrusq. n. 53. Cf. Dubois Catal. Pourtalès n. 374.

Ἐπίκτητος ἔγραψεν.

De pictore cf. n. 8159.

8167.

In cylice olim collectionis Pr. de Canino, nunc in museo Britannico; Amazo tenens arcum et sagittam; edidit De Witte Catal. étrusque n. 117. Cat. vas. mus. Brit. n. 987. Inscriptio eadem ut n. 8166.

8168.

In cylice olim collectionis Pr. de Canino, nunc in museo Parisino Louvre; duo ephebi; descripsit De Witte Catal. étrusq. n. 174. Inscriptio ut n. 8166.

8169.

In cylice collectionis Principis de Canino, nunc Ducis de Blacas; amator cum παιδιμαῖς; descripsit L. de Witte Catal. étrusque n. 175. Inscriptio ut n. 8166.

8170.

In cylice olim collectionis Pr. de Canino, nunc Wilhelmi Hope; ephebus gallo insidens; descripsit De Witte Catal. étrusq. n. 177. Inscriptio ut n. 8166.

8171.

In cylice olim collectionis Pr. de Canino, deinde Beugnoti, post Rollini; homo nudus et barbatus chlamydem ex baculo suspensam portans, vasculum tenens; descripsit De Witte Catal. étrusque n. 178. Catal. Beugnot n. 65. Inscriptio ut n. 8166.

8172.

In cylice olim collectionis Pr. de Canino, nunc in museo Britannico; bellator cum equo; descripsit De Witte Catal. étrusque n. 189. Cat. vas. mus. Britann. n. 988. Inscriptio ut n. 8166.

8173.

In cylice, in qua repraesentatur homo barbatus conquiniscens et alvum exonerans; adest mulier medicinam ei suppeditans; descripta est in Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1841. p. 135 sq. Cf. Bullett. 1840. p. 54. Welcker Mus. Rhen. VI. 1848. p. 393. Inscriptio ut n. 8166.

8174.

In cylice, Bacchum cum Satyro repraesentante; descripsit Braunius Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1846. p. 77. Inscriptio ut n. 8166.

8175.

In cylice, in qua homo oenochoen portans, collectionis Comitibus Pourtalès; descripserunt Panofka Cab. Pourtalès tab. xli. Dubois Catal. Pourtalès. n. 178. Inscriptio ut n. 8166.

8176.

In vasculo prope Caeren (Agyllam) reperto, in museo Berolinensi; in utroque latere mulier, sponsa et mater sponsae explicante Gerardo; descripsit Gerhard Neuerworbene Denkmäler cet. n. 1606. cf. Rapp. Volc. n. 546. 732.

Ἐπίκτητος ἔγραψεν.

Ἐπίκτητος ἔγραψεν.

8177.

In cylice Vulc. Musei Berolinensis, in qua repraesentatur Silenus; in externa parte tibicinae et ephebi; descripsit Gerhard Neuerworbene ant. Denkmäler cet. n. 1607. Cf. Panofka Bilder ant. Lebens tab. II. 2. tab. III. 7.

De pictore cf. n. 8159. Nomen alterum haud

Ἐπίκτητος ἔγραψεν. Πάμ[φα]ίος. Πάμ[φα]ίος. Καλός.

dubie per errorem repetitum, omissum verbum quum debuerit esse ΠΑΜΑΦΙΟΣ ΕΠΟΙΕΣΕΝ. Vid. n. 8178.

8178.

In cylice olim collectionis Pr. de Canino, nunc in museo Parisino; repraesentatur homo cum oenochoe; in externa parte bellatores. Descr. Dubois Notice d'une coll. de vases peints du Pr. de Can. n. 174. Cf. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn p. 54.

Ἐπίκτητος ἔγραψεν. Πάμ[φα]ίος ἐποίησεν.

De pictore conf. n. 8159. Figulus idem est n. 8177. Ap. Dubois ΠΑΜΔΟΡΟΣ, quam lectionem adoptavit Com. de Clarac Catal. d. art. p. 264; cf. I. de Witte Revue de philol. II. p. 414. Nomen ΠΑΜΑΦΙΟΣ Letronnio olim videbatur originis peregrinae esse, qui in litteris ad de Witte datis (l. c.

p. 489) comparavit nomen Persicum Μάραφιος, Μαράφιος. Sed videtur potius error pictoris subesse, qui permutata sede litterarum Φ et Α pro ΠΑΜΦΑΙΟΣ dedit ΠΑΜΑΦΙΟΣ neque raro fit in hoc scripturae genere, ut eiusmodi errores per plura opera propagentur. Video etiam Letronnium postea ita iudicasse adsentiente Welckero; cf. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 341. contra quos Panofka Act. Acad. 1848. p. 241. formam Παμάφιος frustra studet tueri.

8179.

In cylice coll. Basseggio, nunc musei Britannici; eques col. nigro pictus; in externa Satyrus colore rubro. Descripsit I. de Witte Revue de phil. II. p. 414. n. 479. cf. Welcker Mus. Rhen. VI. 1848. p. 395. Catal. Mus. Brit. n. 814.

Ἐπίκτητος ἔγραψεν. Ἰσχύλος ἐποίησεν.

De pictore conf. 8159; figulus est n. 8165. 8227—8229.

8180.

In lecytho Vulc. fig. nigr. Heros hastam vibrans, petitus sagittis Apollinis et Dianae; putatur esse gigas Otus; descr. I. de Witte Cat. Durand n. 852; ed. Dux de Luynes Vas. peints tab. XVI.

Ἐπίκτητος ἔγραψεν.

Hoc enim pictor voluisse videtur. Verba evanida aliena manu sic male restituta sunt: ΕΠΙΚ]ΤΕ ΤΟΣ ΤΟΣ ΤΟΣ [ΕΛΡ]ΑΣΦ[Ε ΕΛ]ΡΑΣΦΕ.

8181.

In cylice Vulc.; miles equum adscensus, sagittarius equo insidens; in externo homo barbatus, infra leones duo, qui repetiti sunt in parte aversa. Descripsit Dubois Notice d'une collection de vases peints du Pr. de Canino p. 203. (Cf. Mus. étrusq. du Pr. de Canino n. 2307. in tab. nominum priorum; Campanari Atti della pontif. Accad. rom. di archeol. Vol. VII. p. 90 qui male legebat Ἐπίθυμος).

Ἐπίθυμος ἐποίησεν. Ἐπίθυμος ἐποίησεν.

8182.

In cylice fig. flav. olim collectionis Basseggio Romani, nunc musei Berolinensis; Neptunus pugnans cum Polybote gigante, adstante matre Gaea; in externa parte Mars gigantem adoriens, Ephialtes ab Apolline victus, Iuno et gigas Rhoetus; in parte aversa numina pugnantia; descripserunt Henr. Schulz Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1840. p. 52. Braunius ibid. 1843. p. 97. Gerhard Archaeol. Zeitung 1845. n. 12. p. 201 sq. n. 16. p. 264 sqq. Neuerworbene ant. Denkmäler III. n. 1756. cf. De Witte Explication d'une inscr. gr. cet. 35. Letronne Explication d'une inscr. gr. trouvée dans l'intérieur d'une statue de bronze p. 29. Inscriptionem figuli minus accurate reddunt Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn edit. sec. p. 34. 40. Letronne l. c. Com. de Clarac Catal. d. artist. de l'antiquité p. 245.

Ἐργῆνος ἐποίησ[ε]ν. Ἀριστοφάνης ἔγραφε. Γῆ. Ποσειδῶν. Πολυβώτης. Μίμας? Ἄρης. Ἐφιάλης. Ἀπέλλων. Ἥρα. [Ῥ]οῖτος. [Αἰ]γαίωv. Ἄρτεμις. Ζεὺς. Πορφυρίων. ἈΣ[η]ναία. Ἐ[γ]κέλαδος.

Nomina Romae apud Basseggio accurate transcripsit I. de Witte (Revue de philol. II. p. 396. not. 1.), qui solum de nomine Gigantis Martis adversarii dubius haeret, ubi ΜΑΙΜΩΝ vel ΜΑΙΜΑΝ sibi visus est legisse. Litteris superstilibus subesse putatur ΜΙΜΑΣ. In nomine ΦΟΙΤΟΣ latere ΡΟΙΤΟΣ videtur Gerardo comparanti Horat. Carm. II. 19. 23. Probabiliter. Nomen Αἰγαίων Lenormantum restituisset monet De Witte l. c. Quam coniecturam proponens

etiam Gerhardus provocat ad Virgil. Aen. X. 565. qui Aegaeonem inter Gigantes referre videtur, secus atque Homerus Il. I. 402. 403. De scriptura notabis immixtam litteraturam Ionicam (ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ΠΟΛΥΒΩΤΕΣ) unde intelligitur opus esse aetatis recentioris; cf. n. 8016; nota praeterea scripturam ΑΘΑΝΑΙΑ et ΕΚΕΛΑΔΟΣ. Pro ἐποίησεν denique scriptum est ΕΓΟΙΕΣΝ, quare cum Iahnio (Vasensammlung K. Ludwigs p. cx, 789) etiam ΕΓΡΑΦΕ non pro imperfecto habendum esse, sed errore pro ΕΓΡΑΦΣΕ scriptum esse puto; constat enim in hoc ipso verbo scribendo (ΕΓΡΑΣΦΕ, ΕΓΡΑΦΣΝ) quam saepe a pictoribus errari soleat. Postremo de nominibus et figuli et pictoris, si placet, conferas Panofkam in Act. Acad. Berol. 1848. p. 160 sq. disserentem.

8183.

In cylice ornata palmulis, in museo Berolinensi; descripsit Gerhard Neuerworb. ant. Denkm. III. n. 1779. bis posita inscriptio est.

Ἐργαστέλης ἐποίησεν ὁ Νεάρχου.

De Nearcho cf. n. 8299.

8184.

In cylice fig. nigr. in insula Aegina reperta, collectionis Fontana; Hercules leonem strangulans, in externa parte Silenus; in aversa tibicen cum hominibus Bacchicis; descripsit Gerhard Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1830. p. 129 sqq. Citat Kramer Über Styl u. Herkunft der gr. bem. Thongefäße p. 173. edidit Gerhard Auserles. Vasenbild. III. tab. CCXXXVIII.

a) Ἡρακλῆς. b) Θερ[ις]ταί. Σιληνός. Ὀρειος. Χαριδήμος. Ἐνπεδοκράτης. [Κ]έραυλος. Ἐργότιμος ἐποίησεν.

Idem artifex est n. 8185. Videtur idem ille esse Ergotimus, cuius filius est Euchirus n. 8202. 8203. Pictura b) celebrari voluptates putabantur defunctorum in Orco, argumento petito ex tibicine qui ΝΕΚΑΥΛΟΣ audit. Aliam viam ingressus est C. Fr. Hermannus (Archaeol. Zeitg. 1848 p. 238) qui argumentum ad Θεριστάς drama satyricum Euripidis referendum censet, legens is Θερ[ις]ταί pro eo quod alii proposuerunt Σηρευταί. Idem vidit Νέκαυλος praeter analogiam dictum esse pro νέκραυλος vel νεκύαυλος. Itaque proposuit ΚΕΡΑΥΛΟΣ, Κέραυλος, i. e. Κεραύλης, comparans Luciani Tragop. 33. καὶ πρὸς μέ-

λος κεραύλου Φρυγίου κατ' ὄρεα Τιμώλου κῶμον βεῶσι Λυδοί. Satis probabiliter. De Θερισταῖς Euripidis cf. Schoell. Beiträge zur Gesch. d. gr. Poesie I. p. 160. Wagner ad Eurip. fragm. ed. Didot. p. 709. Bergk Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1847. p. 137, Repraesentari igitur videtur Sileni apud Midam adventus (cf. Ovid. Metam. XI, 88 sqq.). Agnovit id etiam Panofka (Gerhard Archaeol. Zeitung 1848 p. 334 sq. cf. p. 388.), nisi quod et Σηρευταί et νέκαυλος retinuit, neque argumentum ad Θεριστάς drama satyricum revocavit.

8185.

In amphora fig. nigr. ab Alexandro Francois in agro Clusino reperta, nunc in museo Florentino; in collo vasis zophorus est in duas partes divisus: in altera parte a) repraesentatur venatio apri Calydonii; in altera b) Thesei ex insula Creta reditus, et festum ad celebrandam Thesei victoriam institutum (cf. Preller Archaeol. Zeitung 1855 p. 77); sequitur zophorus secundus, c) in quo repraesentantur ludi funebres ab Achille in honorem Patrocli instituti; in parte aversa Centaurorum et Lapitharum pugna. In ventre vasis d) nuptiae Pelei et Thetidis praesentibus Diis. Infra zophorus alius totum vasculum ambiens in duas dividitur partes. In altera parte e) scena exhibetur belli Troiani. In altera parte f) huius zophori est Vulcani reditus in Olympum. Sub hoc zophoro alius in quo animalia depicta sunt certamen ineuntia. In ore vasis Pygmaei cum gruibus pugnantes. In ansis hinc figura alata, cervus et panthera, illinc alia et duo leones infra g) utrinque Ajax corpus Achillis portans. Celeberrimi huius et longe ornatissimi vasis descriptionem a Mazzetto suppeditatam primus dedit Braunius Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1845. p. 113 sqq. cf. Allg. Zeitg. 1845. 25. Jun. Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1845. p. 758. Gerhard ibid. p. 210 sqq. et Archaeol. Zeitung 1845. p. 123 sqq. 1846. p. 319 sqq. Arch. Anzeiger 1849. p. 75 sq. Auserlesene Vasenb. III. p. 155. not. 10. O. Jahn Archaeol. Beitr. p. 275. monumentum edidit in Mon. ined. inst. arch. Vol. IV. tab. LIV—LVIII. et illustravit Braunius Annal. Inst. arch. Vol. XX. 1848. p. 306 sqq.; conf. Ed. Gerhard Archaeol. Zeitung 1850 p. 257. Partem (e) tractavit Welckerus Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XXII. Cf. Lenormant Explication d'un vase de la galerie de Florence (Paris 1850. Extrait de la Revue archéologique VI. p. 605). S. Birch Bull. dell' Inst. 1850 p. 7. Jahn Vasensammlung etc. p. LXXIX.

a) Ἀρπ[α]λε[ύς]. Ἀρίστανδρος. Λάβρος. Θῶραξ. Ἄντανδρος. Εὐθύμαχος. Μελανίων. Ἀταλά[ν]τη. Πηλεύς. Μελέαγρος. Μεδέπων. Ὀρμενος. Μαρψίας. Πολυδεύκης. Κάστωρ. [Β]όραξ. Ἀν[κ]αῖος. [Α]αέρτης. Ἀκαστος. Ἄσμητος. Κιμέριος. Σίμων aut Σίμος. Ἀντίμαχος. Ε[ύ]δος. Κυνόρτης. Πασυλιέων. Τόξαμις.

Primum nomen pictor ne dubites quin voluerit scribere ΒΑΡΡΑΛΕΥΣ Deinde ΑΣΜΕΤΟΣ nunc scriptum est p. ΑΔΜΕΤΟΣ. Nomen Ἀνκαῖος restituit etiam Minervinus Bull. arch. Nap. III. p. 120. Κιμήριος et Τόξαμις sunt sagittarii. Canes sunt Λάβρος (cf. Hygin. et Ovid.), Μεδέπων, Ὀρμενος, Μαρψίας (puta scriptum esse ΖΑΙΖΦΙΑΜ), Βόραξ (cf. Hygin.), Ααέρτης aut Ἀγέρτης (Jahn Vasensammlung p. cxvi, 845), Εὐσδος. In his male Braunius legebat Marpsas, Rhorax, Aertes. Cf. Bergk Zeitschr. f. Alt. 1850. p. 404.

b) [Ἐργότιμος μ' ἐποίησεν.

[Κλιτίας μ' ἔγραψεν.

Φαίδιμος. Ἴπ[ι]ροδάμεια. Δαί[λ]οχος. Μενεσθώ. [Εὐ]ρυσθένης. Κορ[ων]ίς. Εὐξίσ[τ]ρατος. Δαμασιστράτης. Ἀντίοχος. Ἀστερία. Ἐρ[μ]ιπ[ι]π[ι]ος. Λυσιδίχη. Πρόκριτος. [Πε]ρίβοια aut [Ἐ]ρίβοια. Θεσπύς. Ἀριά[ν]η. Θροφός.

De nominibus eorum, quos secum liberavit Theseus, apud Serv. ad Virg. Aen. VI. 21. proditis cf. O. Jahn. Archaeol. Beitr. p. 453. Nomina diversa (ex-

cepto Πρόκριτος) recensentur n. 7719. 8139. De nomine muliebri Μενεσθώ vid. Muetzell de emend. theog. p. 149. Lobeck Technol. p. 322. Goettling ad Hesiod. Theog. 558. Ubi nos Περίβοια vel Ἐρίβοια, Braunius Ἐπίβοια p. Ἐπίνοια legendum putabat sine specie probabilitatis. Nomen Ἐρμιππος nunc video restituisse etiam Leop. Schmidium ap. Braun. Β quod nomini ΕΥΧΣΙΣΤΡΑΤΟΣ praefixum est, vide ne fuerit Θ, ut infra habes ΘΑΦΡΟΔΙΤΕ. De forma Ἀριάνη p. Ἀριάδη cf. n. 7719. Θροφός p. Τροφός habetur etiam n. 8139.

c) Ἴ[π]ο[π]ο[π]ίων. Δαμάσιπ[ι]ος. Διομήδης. Αὐτομέδων. Ὀλυτεύς. Ἀ[χ]ιλ[λ]εύς.

[Θη]σπύς. Ἀντίμαχος. Ἰλαῖος. Ἀ[γ]ριος. Ἀσβολος. Κανεύς. Πετραῖος. Πύρ[ρ]ος. Ὀπλ[ε]ύς. Μελαν[χ]αίτης. Ἄςυ - - -. Ὀράβιος.

Ubi ΟΛΥΤΕΥΣ, Braunius suspicatur refingendum nomen esse in ΘΙΠΟΛΥΤΕΥΣ. De forma Ὀλυτεύς cf. ad n. 7383.

Centauri Ἰλαῖος, Ἀσβολος, Πετραῖος memorantur etiam n. 7383. Nomen Ἀσβολος quum nunc scriptum sit cum spiritus asperi nota, Braunius putat Laibolos posse explicari de iactatore lapidum. At S et hoc loco et n. 7383. firmatum videtur, et spiritus asper nunc praemissus est eodem iure, quo scribi-

tur infra ΘΑΦΡΟΔΙΤΕ. Vidit etiam Cavedonius Bullett. dell' Inst. arch. 1849. p. 159. Nomen Μελαγχαίτης primus legit Braunius comparans Diodor. IV. 12. et bene iudicans de nominibus Πύρρος et Μελαγχαίτης inter se oppositis. Idem dedit Ὀπλεύς coll. Hesiod. Scut. Herc. 180. et nomen Centauri Ὀρ-
 Δόβιος comparavit cum alio Centauri nomine Ὀρσειος (Paus. III. 18. 9. Diodor. IV. 12). Nominis in hac pictura ante vasculum restauratum lecti ΘΕΡΑΝΔΡΟΣ (Θήρανδρος s. Θέρσανδρος ut in vase Corinth. Vol. I. n. 7.) hodie nullum superesse vestigium notat Braunius.

d) Στησιχόρη. Ἐρα[τῶ]. Πολυμνίς. Ἀνφιτρίτη. [Ποσ]ει[δ]ῶν. Μελοπομένη. Κλειώ. Εὐτέρπη. Θάλεια. Ἥρα. Ζεὺς. Οὐρανία. Καλ(λ)ιόπη.

Ἐργότιμος ἐποίησεν.

Ὠραι. Διόνυσος. Ἔστια. Χαριμλώ. Δη[μήτηρ]. Χίρων. Ἴρις.

Κλιτίας μ' ἔγραψεν.

Βω[μός]. Πηλεύς. Θέτις. Ἡφαιστος.

[Ὠκ]εανός. Ἐρμῆς. Μαῖα. Μο[ῖ]ρα[ι]. - - us.

Ἄρης. Ἀφροδίτη.

Terpsichore nunc Στησιχόρη audit, Polymnia Πολυμνίς, quam formam restituendam esse Hesiodi

Theog. 78. non male suspicatur Léop. Schmidt ap. Braunium. De appellativo βαμῶς. cf. 7675.

Figulus Ἐργότιμος est etiam n. 8184.

e) Ἀπόλλων. Τρώων. Κρήνη. Ῥοδία. Θέτις. Ἐρμῆ[ς]. Ἀθηνᾶ. Ἐθρία. Τρωίλος. [Πολυξ]έν[η]. Ἀντήνωρ. Πρίαμος. Θᾶκος. Ἐκτωρ. Πολίτης.

Vocem Τρώων cum Apolline potius quam cum κρήνη construendum putabat Braunius, qui mox acquievit in eo ut diceret Τρώων absolute positum videri ad indicandam hydrophororum Troianorum multitudinem. Quod si esset, haud dubie scriptum foret ΤΡΟΕΣ casu recto, ut alias; quod qui vidit Welckerus Ἀπόλλων Τρώων construit. Recte ut videtur. Ῥοδία κρήνη Cavedonio (Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1849. p. 159) videtur derivari posse a flumine Ῥοδίῳ memorato in Iliad. XII. 20. inter flumina Troadis.

f) Ἄρτεμις. Ἄρης. Ἀ[θην]ᾶ aut Ἀ[θηναι]α. Ἥρα. Ζεὺς. Ἀφροδίτη. Διόν[υ]σος. Ἡφαιστος. Σιληνοί. Νύφαι. De scriptura Νύφαι p. Νύμφαι vid. n. 7679. 7760.

f) Ἀχιλλεύς. Αἴας. Ἀχιλλεύς. [Αἴ]ας.

Operis totius argumentum, quod descripsit Jahn Vasensammlung König Ludwigs p. CLII — CLVI, Birchius ex carmine epico, fortasse Achilléide, desumptum arbitratur (v. Gerh. Arch. Anz. 1849. p. 102).

8186.

In cylice Vulc., in qua Mercurius caduceum tenens et libationem faciens; descripta est Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1842. p. 167.

Ἐρμαιοσ ἐποίησεν.

Argumentum picturae dedita opera electum est ab artifice, nomen suum a Mercurio repetente. (Cf. Panofka Archaeol. Zeitung 1846. n. 59. p. 241. Act. Acad. Berol. 1848. p. 156). Vide ne fuerit ΗΕΡΜΑΙΟΣ.

8187.

In cylice in museo Berolinensi; descripserunt Dorow Einführung in eine Abtheilung der Vasensammlung p. 50. tab. II. 8. Levezow Verzeichniß der antik. Denkmäler cet. p. 135. n. 683. Gerhard Berlin's ant. Bildwerke p. 222. n. 683. Inscriptio bis posita.

Ἐρμιογένης ἐποίησεν.

Idem artifex redit 8188—8196. Nota litteram P bis ita scriptam ϐ.

8188.

In cylice palmulis nigris ornata, collectionis Durandi, nunc in museo Britannico; descripsit I. de Witte Catal. Durand n. 1000. Inscriptio bis posita. Catal. Vas. Mus. Brit. n. 685.

Ἐρμιογένης ἐποίησεν.

8189.

In cylice palmulis nigris et ramis hederæ ornata, collectionis Durand; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 1001. Inscriptio bis posita est eadem ut n. 8188.

8190.

In scypho Vulc. coloris flavi, collectionis Feoli; descripsit Campanari Vasi dipinti della collez. di Feoli. n. 161. Conf. Gerhard Annal. d. Inst. arch. Rom. 1831. p. 257. Inscriptio bis posita eadem ut n. 8188.

8191.

In cylice fig. nigr., collectionis Pr. de Canino; cursores duo; descripsit I. de Witte Catal. étrusq. 159. p. 100.

Λύσων. Φοῖνιξ. Ὀρος Ἀ[θην]αίασ.

[Ἐρμιο]γένης ἐποίησεν. [Ἐρ]μο[γένης] ἐ[ποίη]σεν.

Ὀδοὶ Ἀθήνησι volebat Lenormantus, cursus Athenis interpretans et provocans ad picturam vasculi n. 7901, ubi cursoribus adscriptum est AOE. Videtur potius esse ὄρος Ἀθηναίας quod refertur ad metam in stadio, quod metiuntur cursores Panathenæis.

8192.

In cylice collectionis Pr. de Canino, nunc in museo Parisino; caput muliebre; descripsit Dubois Notice d'une collection de vases peints du prince de Canino, n. 253.

Ἑρμογένης ἐποίησεν ἐμέ.

8193.

In cylice simili, utrinque protome muliebri ornata; descripsit I. de Witte Revue de philol. II. p. 474. qui vidit Romae apud Northamptonem (cf. Welcker Mus. Rhen. VI. 1848. p. 395).

Ἑρμογένης ἐποίησεν.

Ἑρμογένης ἐποίησεν ἐμέ.

8194.

In cylice collectionis Martini Leake; utrinque quadriga, sub qua inscriptio est artificis; descripsit Gerhard Archaeol. Zeitung 1846. n. 37. p. 206.

Ἑρμογένης ἐποίησε ἐμέ.

8195.

In cylice collectionis Northampton, quadriga et miles armatus, fere ut n. 8194. descripsit Sam. Birch in Gerhardi Archaeol. Zeitg. 1846. n. 45. p. 341.

Ἑρμογένης ἐποίησεν ἐμέ.

De artifice cf. n. 8185.

8196.

In cylice, in qua protome muliebris, collectionis Candelori, nunc Monachii; descripsit O. Jahn Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1839. p. 23. Vasensammlung K. Ludwigs n. 28.

Ἑρμογένης ἐποίησεν.

Ἑρμογένης ἐποίησεν ἐμέ.

Eiusdem artificis in collectione Candelor. nunc Monacensi sunt n. 29, 30, 1082. Cf. Gerhard Rapp. Volc. n. 690. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. sec. p. 46, not. 8 et p. 47.

8196. b.

In cylice fig. rubr. reperta in loco S. Maria di Capua coll. Raphaelis Baronis Neap. Intus crotalistris; in exteriori parte Sphinges duae coronatae hedera et ephebi. Descr. Minervin. Bullett. arch. Napol. VI. p. 55. Gargallo Grimaldi Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XXI. 1849. p. 145. Tab. B. Citat Panofka Act. Acad. Berol. 1848. p. 195.

a) Εὐεργίδης ἐποίησε.

b) Ὁ παῖς καλός. c) Πλήξιππος.

Minervinus legebat ΔΛΙΔΕΣ ΕΠΟΙΕΥΕ quod ei scribendum videbatur Δάδας et derivandum e voce δαῖς neque felicior Panofka, qui nomen Laiden statuit esse (Act. Acad. Berol. 1848 p. 197), quod debebat pictum esse ΛΑΙΔΕΣ, non ΛΑΙΔΕΣ.

De Pelope interpretati sunt et Minervinus et Grimaldius, quorum illé iuvenes Peloponnesios ad sepulcrum Pelopis congressos repraesentari putabat. Immo sunt adolescentes equitationis studiosi, quorum uni tribuitur nomen Πλήξιππος. Cf. n. 7670.

8197.

In fragmento vasculi prope Hadriam reperto; edidit Lanzi Giornale dell' ital. letterat. Pad. Vol. XX. p. 180. unde petiit Welcker Kunstblatt 1827. n. 84. p. 333. Cf. O. Mueller Commentat. de origine pictorum vasorum p. 18. n. 91. Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. sec. p. 17 et 42.

*Ἐγραφε Εὐ[Συ]μίδης ἢ Πολίεου?

Lanzius et Welckerus litteras EVONMI legebant Εὐώνυμος (cf. Com. de Clarac Catal. d. artist. cet. p. 108). Recte O. Muellerus proposuit ΕὐΣυμίδης, quem sequuntur R. Rochettus l. c. I. de Witte Revue de

philol. II. p. 387 et 420. Idem pictor redit n. 8198. 8199. quamquam non omnino certum est, hic quoque ut in vas. Vulc. nomen paternum supplendum esse. Cf. Jahn Vasensammlung CX, 790. Fortasse idem significatur n. 7447.

8198.

In amphora grandi fig. flav. collectionis Pr. de Canino; nunc in pinac. Monac. Hector arma induens, inter Priamum et Hecubam; in parte aversa ephebi saltantes, sub pede vasis est siglum Ω; descripta est Catal. di scelte antichità etrusche trovate negli scavi del Principe di Canino, Viterb. 1829. p. 115. n. 1386. Musée étrusq. cet. 121. n. 1586. Réserve étrusq. vases à fig jaunes, n. 58. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 217. Edidit Gerhard Vasenbilder III, tab. CLXXXVIII. cf. Panofka Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1829. p. 140. Gerhard ibid. p. 143. praesertim Rapp. Volc. p. 185. n. 751. O. Mueller Comment. de orig. cet. p. 28. n. 69. Panofka Namen der Vasenbildner Taf. IV, 1, 2. Jahn Verzeichnifs der Vasensammlung K. Ludwigs n. 578.

Κώμαρχος. Τέλης. Ἐλέδημος aut [T]ελέδημος. Ἐτέοπλος.
Ἐπάβη. Ἐκτωρ. Πρίαμος. Ἐγραψεν Εὐθυμίδης ὁ Πο-
λίου, ὡς οὐδέποτε Εὐφρόνιος.

Com. de Clarac (Catal. d. artist. p. 121) aliique Hectorem proposuerunt artificem, collocatione nominum decepti; monuit iam I. de Witte Revue de phil. II. p. 387. Gloriatum Euthymides se composuisse picturam quanta arte nunquam pinxerit Euphronius. Cf. Gerh. Rapp. Volc. n. 751. Bergk Zeitschr. f. Alt. 1847 p. 169. Panofka Monatsber. der Akad. 1846 p. 356. Jahn Vasensammlung p. cviii. n. 777, qui monet etiam Euphronium loquentem intelligi posse. Euthymides pictor habetur n. 8197. 8199. Euphronius n.

8204—8209. Nomen patris Euthymidis alii aliter legebant, Welckerus (Mus. Rhen. I. p. 321) Πόλτος; cf. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn p. 42. I. de Witte Catal. étr. Addend. ad p. 93. Nomen Ἐτέοπλος extat n. 7402, Teles quidam laudatur n. 7660. Parum probabilis sententia est Muelleri (Comm. Soc. Gott. VII. p. 104), qui haec nomina negat certorum hominum propria haberi posse, sed quas quisque commissatorum in thiaso partes expleat, significare putat, ita ut Κώμαρχος magistrum convivii, Τέλης, qui novitios his sacris initiat, indicet, Ἐλέδημος autem nomen sit a potentia vini ad hominem translata. Alia de nominibus pictorum excogitavit Panofka Act. Acad. Berol. 1848 p. 201 sq.

8199.

In amphora grandi collectionis Pr. de Canino, nunc Monachii in pinacotheca; iuvenis arma induens, inter duos sagittarios Phrygios; in parte aversa athletae; descripta est Musée étr. du prince de Canino in tab. nom. propr. n. 2308. Réserve étrusq. vases à figures jaunes, n. 51. I. de Witte Catal. étrusq. n. 146. Panofka Act. Ac. Ber. 1848 p. 202. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs n. 374. qui iuvenem, cui Paridis nomen adscriptum esse falso dixerunt, Hectorem nominat.

a) Θω[ρ]υκίων aut Θω[ρ]ακίων. Εὐθυμίδης. Εὐθύβολος.
b) Ὀρσιμένης. Εὐθυμίδης ὁ Πολίου.
Φάυλ(λ)ος. Πένταθλος[ς].

Inscriptiones mire per totam amphoram disiectae sunt; verba hic ad dextram, illic sinistrorsum scripta. Θωράκιον legebat Lenorm.; sed videtur heros designari theracem induens; cf. Jahn. l. c. p. cxx. n. 876. Εὐθύβολος (cf. n. 7825) ad alterum sagitta-

rium pertinet, ad alterum MAE, quod Lenorm. vertit „courage”. At hic nomen proprium subest; fortasse Μάης. Prope scutum Lenorm. legit ΧΥΧΑΣΠΙ, κύκλος ἀσπίδος interpretans; conieceres potius Χρυσασπης, sed in vasculo est +V+ΟΛΠΙ. Paedotriba est Orsimenes, discobolus Φάυλλος; alterius athletae nomen fuit ut videtur Πένταθλος.

Brunn. in Mus. Rhen. VIII. p. 249. de vase Nolano, nunc Bonnensi, refert in quo inscriptum est Εὐθυμίδης ἔγραφε.

8200.

In cylice fig. flav. olim collectionis Pr. de Canino, nunc in museo Berolinensi; heros tubam inflans; in externo Ajax et Diomedes propulsantes Aeneam et Hippasum a corpore Patrocli; in parte aversa Achilles et Nestor; descripta est Catal. di scelte antichità trovate negli scavi del Pr. di Canino p. 100 sq. n. 1120. Mus. étrusq. du Pr. de Canino n. 1120. Vases étrusques du Prince de Canino fasc. I. tab. IV et V. Réserve étrusque, coupes à figures jaunes, n. 52. repetierunt Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 206. O. Mueller Denkmäler der alten Kunst I. tab. XLIV. 207. Inghirami Gal. Omerica Iliad. tab. CCLIV—LVI. Gerhard Rapp. Volc. n. 402. Neuerworb. ant. Denkmäler cet. n. 1767. Cf. Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1850. p. 144. Gerhard Auserles. Vasenb. III. p. 87. n. 35.

Εὐξίθε[ς] ἐποίησε. [X]έλχος ἔ[γραφ]σεν.
Αἴας. Διομήδης. Πάτροκλος. Αἰνέας. Ἴπ(π)ασος.
Ἄχιλλ[εύς]. Νέστωρ. Ἴρις. Φο[ί]νιξ. Ἀντίλοχος.

Euxitheus redit n. 8201. De nomine recte statuerunt Amati Osservaz. cet. p. 13. et O. Muellerus

Comment. cet. p. 17. quorum in sententia mox acquievit etiam R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn, ed. alt. p. 43. (Com. de Clarac Catal. d. artist. cet. p. 113. 255). Pictoris nomen videtur fuisse ΧΟΛ+ΟΣ, ut bene coniecit Campanari Intorno i vasi fittili p. 91. Cf. Panofka Act. Acad. Berol. 1848. p. 170. Conf. n. 8259.

8201.

In amphora Vulc. fig. flav. olim collectionis Durand, nunc in museo Britannico; Achilles armatus et Briseis; descripserunt I. de Witte Catal. Durand n. 386. Gerhard Rapp. Volc. n. 409. 698*. Auserles. Vasenbilder III. tab. CLXXXVII. p. 75. Catal. Vas. Mus. Britann. n. 803.

Ἄχιλλ(λ)εύς. Βρισηΐς. Εὐξίθεος ἐποίησεν.

Idem artifex est n. 8200, qui nomen ut solet in ansis scripsit. De nomine opificis eiusque consilio suo more exposuit Panofka Act. Acad. Berol. 1848. p. 169.

8202.

In cylice olim collectionis Pr. de Canino, nunc in museo Britannico; repraesentatur Chimaera; descripsit I. de Witte Catal. étrusque n. 121. cf. Micali Mon. ined. Fir. 1844. tab. XLII. 2. Storia degli ant. pop. ital. Vol. II. p. 292. not. 125. I. de Witte Revue de philol. II. p. 416. Gerhard Archaeol. Zeitg. 1847. p. 156. Welcker Mus. Rhen. VI. 1848. p. 595. et p. 642. Catal. Vas. Brit. Mus. n. 701.

Εὐχερος (Εὐχείρος) ἐποίησεν (in altera parte:) οὐργουτίμου υἱός.

Falsam lectionem esse EVKEPOS (Clarac Catal. p. 107. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 41, qui tamen retractavit in Add.) ipse testatur I. de Witte. Idem bene exsculpsit ὁ Ἐργουτίμου (HOP ΛΟΤΙΜΟ) quod male expressit R. R. l. c. Verum vidit Bergk. Zeitschr. f. Alt. 1847. n. 22. p. 169. a quo non multum abfuit Letronn. Revue arch. III. p.

383. Ergotimus videtur idem esse, qui fecit vascula n. 8184. 8185. Lectio HVIHVΣ certa est neque fides habenda Micalio, qui in Monum. ined. expressit NVIHVΣ (Ann. dell' Inst. arch. XV. 1843. p. 565). Eadem lectio HVIHVΣ reddenda n. 8203, ubi per incuriam pictoris excidit alterum V. Habes igitur formam antiquissimam υἱός.

8203.

In cylice Vulc. in museo Berolinensi n. 1978; inest protome feminae. Descripta est Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1846. p. 78. Cf. Gerhard Archaeol. Zeitg. 1846. n. 38. p. 252. Citat Letronne Revue archéol. III. 1846. p. 400.

Εὐχερ[ο]ς ἐποίησεν ὁ Ἐ[ρ]γουτίμου υἱ[ο]ς.

EV † EPΣ EΠOIOESEN in vasculo est, et deinde in altera parte HVFAOTINO HVIHVΣ. Recte Gerhardus l. c. statuit de lectione nominis et de scripturae depravatione.

8204.

In cylice fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Achilles comprehendens Troilum ad aram Apollinis fugientem; in parte exteriori Troilus prope equos; in parte aversa Myrmidones qui arma induunt; descripta est Musée étrusq. du Prince de Canino n. 568. Catal. di scelte antichità etrusche trovate negli scavi del Pr. di Canino, Viterb. 1829. p. 81. n. 568. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 187. Dubois Notice d'une collection de vases peints du Pr. de Canino n. 199. (Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Pr. de Canino, Par. 1845. p. 27. n. 87). Gerhard Rapp. Volc. n. 408. 708. 824. Edidit Gerhard Auserlesene Vasenbilder tab. CCXXIV. CCXXV. CCXXVI. Tractavit Welckerus Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XXII. p. 102.

[E]ὐφρόνιος ἐποίησεν. Ἄχιλλ(λ)εύς. Τρωΐλος. Τρωΐλος. [Ἄχι]λλ(λ)εύ[ς]. Λύκος.

Idem artifex 8198. 8205—8209. Lycus laudatur etiam 8205.

8205.

In cylice olim collectionis Pr. de Canino, nunc Comitibus Leon. de Laborde; intus representatur eques; exterius homo equum ducens; prope est columna Dorica, in qua AVKOS; in parte aversa equites tres conversi ad columnam Doricam; descripta est Musée étrusq. du Pr. de Canino, n. 1911. ap. Dubois Notice d'une collection de vases peints cet. n. 253. (Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Pr. de Canino, Par. 1845. p. 28. n. 87). Réserve étrusque, coupes à figures jaunes, n. 53. Cf. Gerhard Rapp. Volc. n. 723. Raoul-Rochette Lettre à M. Schorn ed. alt. p. 53. Panofka Act. Acad. Berol. 1848. p. 211.

Καλὸς Ἐρόθεμις. Εὐφρόνιος ἐποίησεν. Λύκος. Καλὸς Ἐρόθεμις. Ὀνήσιμος ἔγραψ[εν].

Artifex Euphronius habetur 8198. 8204. 8206—8209. Lycus laudatur etiam n. 8204. fortasse idem qui habetur n. 7847.

8206.

In cylice olim collectionis Durand n. 61, nunc in museo Britannico; intus vir et femina; in externa parte Hercules apportans aprum Erymanthium cf. 7570. 7571. adstant Antimacha et Sthenelus (Apollod. II. 4. 6. Panofka Cab. Pourtalès p. 60); in parte aversa Mercurius et quadriga; descripsit I. de Witte Catal. Durand n. 61. Inscriptionem minus accurate citari a Comite de Clarac Cat. d. artist. cet. p. 155. monet I. de Witte Revue de philol. II. p. 419. not. 1. Cat. Vas. Mus. Brit. n. 822.

Παναίτιος καλός. Εὐρυσθεύς. Καλή. Εὐφρόνιος ἐποίησεν. Καλός. Καλός.

Idem artifex n. 8198. 8204. 8205. 8207—8209. Panaetius laudatur 7456. 7457. 7458. De nomine Euphronii egit ut solet Panofka Act. Acad. Berol. 1848. p. 214 sq.

8207.

In cylice Vulc. pictura lineari, nunc in museo Berolinensi; Heros iaculum et phialam tenens, coram puella (Achilles cum Helena in insula Leuce, ut coniecit Panofka); exterius equites; descripserunt Campanari Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1856. p. 58. Annal. XIV. p. 112. Gerhard Neuerwerb. ant. Denkm. III. n. 1780.

[Ἄνδρ]ουμέδ[α] aut [Δι]ομήδ[η]. [Εὐ]φρόνιος [ἐ]ποίησεν.

Idem artifex 8198. 8204—8206. 8208. 8209. Ἄνδρουέδα coniecit Gerhardus probante Panofka Act. Acad. Berol. 1848. p. 211. cui Helena nunc nomine

Andromedae videtur appellari. Sed magis placet quod proposuit Jahn. Arch. Zeitg. 1853. p. 143. qui collatis Iliadis versibus IX, 665 sq. Diomedem Phorbantis Lesbii filiam representari putat; eandem Polygotus prope Briseidem in lesche Delphica pinxit (Paus. IX, 25, 2).

8208.

In cylice mutila reperta a Fossati in loco Corneto fodiente, nunc collectionis Ducis de Luynes; Ulysses et Diomedes Dolonem supervenientes; edita est in Monum. ined. Inst. arch. Rom. T. II. tab. x. (Annal. Vol. VI. p. 295); unde citat I. de Witte Revue de philol. Tom. II. p. 419. Non accurate inscriptionem repetiit R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. sec. p. 41.

[E]ὐφρόν[ιος ἐποίησεν]. Ὀλυτεύ[ς]. Διομ[η]δης. De nomine Ulyssis cf. 7383.
[Eὐφρ]όνιος [ἐποί]ησεν.

8209.

In cylice Polymartii (hodie Bomarzo) reperta; citatur Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1830. p. 233. not. I. et p. 243. 1831. p. 85. 1846. p. 105. L. Vittori Memorie sulla città di Polimartio oggi Bomarzo, 1846. p. 66.

Eὐ[φρ]όνιος ἐποίησεν. In vasculo est EVKΦONIOS.

8209. b.

In amphora Caeretana fig. flav. collect. Campana; Hercules cum Antaeo luctans; in altera parte Sarpedonis cadaver portantes duo genii quorum alter est Somnus; descripserunt Welckerus Mus. Rhen. VI. 1848. p. 394. et Panofka Act. Acad. Berol. 1848. p. 207.

Ἔπνος.
Eὐφρόνιος ἐποίησεν.

Videntur etiam nomina inesse HEPAKLES;
ANTAIOS. De nomine Euphronii ad Somnum referendo cf. Panofka l. c. Eiusdem artificis sunt n. 8198. 8204—8209.

8209. c.

In cylice coll. Candelori nunc Monachii, in qua Gorgo repraesentatur; Panofka (Archaeol. Zeitg. 1849. p. 120) legebat inscriptionem bis positam hanc: ΕΧΕΚΡΑΤΕΣ Κ. . ΤΕΥΕΞΕΝ, interpretans Ἐχεκράτης κατέλεσεν i. e. κατέτελεσεν, quod inauditum est. O. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. 5. n. 11. in eodem vasculo nihil nisi litteras sensu cassas agnoscit.

8210.

In vasculo Attico, in quo repraesentatur athleta strigilem tenens, cui Victoria grandem lebetem apportat praemium; descripsit Stackelberg Die Gräber der Hellenen tab. xxv. 6.

Νίκη. Ἡγίας ἔγρα[ψεν].

Fuit haud dubie pictum ΗΕΛΙΑΣ. Nomen male expressit Panofka Bull. dell' Inst. arch. Rom. 1829. p. 138. 139.

8211.

In vasculo Vulc. fig. nigris et violaceis olim collectionis Durandi, nunc Paravey; pastor cum duobus canibus caprarum gregem ducens; descripsit I. de Witte Catal. Durand n. 884.

Θεόζωτος μ' ἐποίησε.

Male nonnulli expresserunt ΘΕΟΞΟΤΟΣ (R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 60), id quod monuit etiam Letronnius Journ. d. Sav. 1845.

p. 731. Revue archéolog. III. 1846. p. 384. Cf. I. de Witte Revue numismatique 1846. p. 64. Formam Θεόζωτος ex Θεόςδοτος effecit pronuntiatio. Conf. Panofka Mus. Rhen. IV. p. 135. Act. Acad. Berol. 1848. p. 186.

8212.

In amphora Vulc. fig. nigr. in qua bellator in humeris absportans alium qui in pugna cecidit; in parte aversa bellatores galeam ferentes in hastis. Sub pede vasis nota est Λ†Λ (n. 8346); descripserunt Levezow Verz. d. ant. Denkmäler cet. p. 124. n. 654. Gerhard Berlins ant. Bildw. I. p. 211. n. 654.

Θ]εόζω]το]ς ἐ]ποίη]σε.

Cf. 8211. 8213.

8213.

In amphora fig. flav. collectionis Pr. de Canino; Hercules abducens Cerberum; in altera parte quadriga; descripta est Réserve étrusque p. 12. n. 42. citat Gerhard Auserlesene Vasenb. II. p. 157. n. 24. — Habes fere idem quod suppeditat n. 8212. ΟΕ†ΤΟ ΕΡΟΙ unde Οἰνότη faciebat Minervinus Bull. Napol. I. p. 27. Lege [ΘΕ]ΟΙΟΤΟ[ς] ΕΡΟΙ[ΕΞΕ]. Θεόζωτος ἐποίησε.

8214.

In cylice Vulc. fig. rubr. collectionis Durand, nunc in museo Britannico; cervia currens; exterius duo praegrandes oculi et duo palmuli; sub ansis inscriptio opificis bis; descripsit I. de Witte Catal. Durand n. 893. Cat. vas. mus. Brit. n. 854.

Ὁ παῖς καλός. Ἐποίησεν Θ[ε]υφειδίδης.

Nomen Θεοφειδίδης videtur esse a forma Θεοφείδης (cf. Annal. Inst. arch. 1829. p. 155) s. Θεοφειδής.

Aspiratio praecedens inter pronuntiandum tenuem mutavit in asperam, unde Θεοφειδίδης p. Θεοφειδίδης. Eodem modo correxit Keilius Analect. epigr. p. 173. Cf. Panofka Act. Acad. Berol. 1848. p. 187.

8215.

In ansa cylicis fig. flav. collectionis Pr. de Canino, nunc in museo Berolinensi; Bacchus et Silenus; exterius statua Bacchi in ara posita, quam circumvolant Maenades undecim; descripta est Musée étrusque du prince de Canino n. 565. Catal. di scelte antichità etrusche trovate negli scavi del Pr. di Canino, p. 79. n. 565. Réserve étrusque, coupes à figures jaunes, n. 51. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 186. Gerhard Neuerworbene ant. Denkmäler cet. III. n. 1758.

Ἱέρων ἐποίησεν.

Idem artifex redit n. 8216—8224.

8216.

In ansa cylicis fig. flav. olim collectionis Pr. di Canino, nunc in museo Berolinensi; interius vir et mulier fronde redimita; exterius decem homines bacula tenentes; descripta est Musée étr. du Pr. de Canino n. 1439. Catal. di scelte antichità etrusche cet. p. 121. n. 1439. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 225. Edidit Gerhard Trinksch. u. Gefäße tab. IV. v. Cf. eiusdem Neuerworb. ant. Denkm. III. n. 1772.

Ἱέρων ἐποίησεν.

In catal. Ital. expressum est ΗΙΡΟΝ ΕΓΟΙΕΣΗ.
De artifice cf. n. 8215.

8217.

In cylice collectionis Principis de Canino, nunc in pinacotheca Monacensi; Hercules sedens sub arbore, Minerva ei potum praebens; in externo Peleus rapiens Thetidem; in parte aversa Nereides aufugientes; in ansa antiqua, quae tamen proprie non fuit huius vasculi, inscriptio artificis; descripta est Musée étrusque du Pr. de Canino n. 1183. Catal. di scelte antichità etrusche cet. p. 105. n. 1183. (ubi per errorem expressum ΑΝΔΟΚΙΔΕΣ p. ΙΕΡΟΝ); habet etiam I. de Witte Catal. etrusq. n. 134. Cf. Réserve étrusque, coupes à figures jaunes, n. 16. Citat Gerhard Auserles. Vasenb. III. p. 68. not. Welcker Alte Denkmäler III, p. 34. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 210. Panofka Namen der Vasenbildner T. I, 7 sq. I. de Witte Revue de philol. II. p. 475. Jahn Verzeichniß der Vasensammlung K. Ludwigs p. 116. n. 369.

Ἱέρων ἐποίησεν.

Scriptum puta ΗΙΕΡΟΝ.

8218.

In cylice Vulc. fig. rubr. collectionis Durandi; tibicina et crotalistris; in externo ephēbi et puellae; descripsit I. de Witte Catal. Durand n. 758. Cf. Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1832. p. 114.

Ἱέρων ἐποίησεν.

8219.

In cylice collectionis Pr. de Canino; repraesentantur hospes accedens ad mulierculam sedentem, in externa parte et in aversa ter-nae syzygiae pellicum et amasiarum; descripsit I. de Witte Catal. étrusq. n. 12.

Ἀντιφάνης. Καλ(λ)ιστῶ καλή.
Νίκων. Νικο[σ]τράτη. Εὐκλῆς. Καλ(λ)ιστράτη.
Νικο[σ]θένης. Πέλεια.
Χαρμίδης. Ἀφροδισία. Διονυσιγένης. Λυρκίας.
Ναύκλεια καλή. Ἱέρων ἐποίησεν.

Pictor ΚΑΙΤΟΣ scripsit p. ΚΑΙΣΤΟ, ut etiam in nomine ΚΑΙΣΤΡΑΤΕ transposuit litteras (conf. Keil Anal. epigr. p. 169). Ceterum I. de Witte expressit ΚΕΙΤΡΑΣΤΕ, pro quo ΚΑΙΤΡΑΣΤΕ tacite reposuit Revue de philol. T. II. p. 476. Forma Διονυσιγένης bene se habet. De artifice cf. n. 8215. Ex nominibus Νίκων habetur etiam alias n. 7860 sq.

8220.

In cylice fig. flav. olim collectionis Pr. de Canino, nunc in museo Berolinensi; iudicium Paridis; in parte aversa Paris et Helena, intus vir barbatus cum adolescente colloquens; ad pedes lepus currens; nomen figuli in ansa est litteris rasis et colore flavo inductis; descripsit I. de Witte Catal. étrusque n. 129. conf. Musée étrusque du prince de Canino n. 2062. in tab. nominum propriorum; Réserve étrusque, coupes à figures jaunes, n. 15. Gerhard Rapp. Volc. n. 252. 405. Gerhard Neuerworb. ant. Denkm. cet. III. n. 1766. Welckerus Annal. Inst. arch. T. XVII. p. 162. Braunius Bullett. dell' Inst. arch. 1849. p. 126 sq. Edidit Gerhard Trinksch. u. Gefäße tab. XI. XII.

a) Ἀλέξ[α]νδρ[ος]. Ἀθηναία. Ἥρα. Ἀφρο[δ]ί[τ]η. De artifice cf. n. 8215. Hippodamas videtur is
b) Ἀλέξανδρ[ος]. Ἑλένη. Τιμά[ν]δρα. Εὐώπις. esse, cui dicatum est vasculum. Cf. 7827.
Ἰκάριος. Τυ[νδ]άρεος.
c) Ἴππ[οδ]άμας. Ἱέρων ἐποίησεν.

8221.

In cylice quae citatur Musée étrusque du Pr. de Canino n. 1988. in tabula nominum propriorum, unde repetiit I. de Witte Revue de philol. T. II. p. 477.

Ἱέρων ἐποίησεν.

8222.

In cylice collectionis Pr. de Canino; repraesentantur pellices cum amasiis suis; descripsit Dabois Notice d'une collection de vases peints du Pr. de Canino n. 265. — Inscr. ut in 8221.

8223.

In cylice argumenti bacchici olim Rōmae apud Depoletti, nunc in pinacotheca Monacensi; citat Gerhard Rapp. Volc. n. 710. unde repetiit I. de Witte Revue de philol. T. II. p. 477. Jahn Verzeichnifs n. 184. Inscr. ut in n. 8222.

8224.

In ansa vasculi reperta a Fossati in loco Corneto fodiente, nunc collectionis Ducis de Luynes; citat Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. sec. p. 47. unde repetiit I. de Witte Revue de philol. T. II. p. 477. Inscr. ut n. 8222.

8225.

In patera reperta in sepulcro Sabino; citat Braunius Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1837. p. 71. cf. Raoul-Rochette l. c. p. 47. I. de Witte l. c. p. 478. Cf. Braun Annal. IX. p. 109. (Mon. ined. tab. XXXVIII.) Inscr. ut n. 8222.

8226.

In lecytho fictili Attica, quam possidet Creuzer; crotalistris et ephebus; descripsit Creuzer Ein alt-atheniensisches Gefäß mit Mable-rei und Inschrift, Lpz. u. Darmst. 1852. 8. Cf. Raoul-Rochette Peintures ant. inéd. p. 417. n. 5. Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 47. 48. 58. Welcker Mus. Rhen. T. I. 1833. p. 322. annot. 10.

Ἰλινος ἐποίησεν.

Ψίαξ ἔγραψεν.

Nomen Φαίαξ restituit R. Rochettus, non sine specie probabilitatis. Creuzerus vasculi lectionem

(ΦΣΙΑ+Σ) defensurus comparavit ψιάς, ψανάς. Et Ψίαξ sane videtur forma esse Dorica pro ψιάς. Illud pro nomine proprio nihil obstat quo minus habeatur. Cf. de his nominibus Panofka Act. Acad. Berol. 1848. p. 168 sq.

8227.

In amphora fig. flav. collectionis Pr. de Canino, nunc musei Britannici; repraesentantur bellator et sagittarius, in parte aversa Bacchus, Satyrus, Maenas; descripta est Mus. étr. p. 98. n. 1005. Catal. di scelte antichità etrusche cet. p. 97. n. 1005. Cf. Amati Osservaz. cet. p. 22. Campanari Atti della pontif. Accad. Rom. di Archaeol. Vol. VII. p. 88. Gerhard Rapp. Volc. n. 716. Creuzer l. c. ad n. 108. p. 15. Cat. Vas. Mus. Br. 790.

ΣΕΡΑΠΛΕ in ΕΛΡΑΦΩΣΕ mutavit R. Rochettus

(Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 49), probantibus O. Muellero et Creuzero, Campanario, Com. de Clarac (Catal. d. artist. cet. p. 130). In catalogo angl. est ΣΕΡΑΛΒΕ "Seragye". De nomine Satyri cf. n. 7465.

Ἐροφυλλ[ί]ς. Διώνυσος. Βρίαχος. Ἰππάρχμος [ἔγ]ραψε.

8228.

In cylice fig. rubr. collectionis Pr. de Canino, nunc in museo Britann.; sagittarius, in externo bellator nudo corpore, inter duos praegrandes oculos et duas palmas; in parte aversa quattuor figurae nudae inter duas palmas; descripta est Catal. di scelte antichità etrusche cet. p. 72. n. 558. Musée étrusq. du Pr. de Canino p. 74. n. 558. Dubois Notice d'une collection de vases peints du Pr. de Canino, n. 204. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 179 sq. cf. Gerhard Rapp. Volc. n. 724. Catal. vas. mus. Brit. n. 841.

Ἰσχύλος ἐποίησεν.

Φείδιπ(π)ος ἔγραφε.

Hischylos est n. 8165. 8179. 8229. 8229. b. 8230. Eiusdem artificis nomen in quinque pateris fig. rubr. repertum esse monet I. de Witte Revue de philol. II. p. 478 sq. De imperfecto ἔγραφε cf. Jahn Vasensammlg. K. L. p. cx.

8229.

In cylice fig. nigr. musei Berolinensis; homo barbatus, chlamyde amictus, scyphum portans sinistra; descripsit Gerhard Neuerworb. ant. Denkmäler III. n. 1740.

[Ἰ]σχύ[λ]ος ἐποίη[σεν].

8229. b.

In cylice fig. rubr. coll. Candel., nunc in pinacotheca Monacensi. Adolescens nudus coronatus, rastrum tenens; in externa parte adolescens equum ducens, supra quem . . NOS (καλός?). Descripsit Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. 332. n. 1160.

Ἰσχύλος ἐποίησεν.

In vasculo est ΗΙΣΑ + ΒΛΟΣ.

8230.

In cylice fig. nigr. collectionis Martini Leake; Hercules et leo Nemeus in utraque parte; descripsit Panofka Archaeol. Zeitung 1846. n. 57. p. 206.

Ἰσχύλος ἐποίησεν. In altera parte: Σακωνίδης ἔγραψεν.

I. de Witte Revue de philol. T. II. p. 479. plene dedit ΕΓΡΑΦΣΕΝ minus accurate. De Saco-nide cf. n. 8298.

8231.

In cylice fig. rubr. olim collectionis Pr. de Canino, nunc in museo Britannico; Apollo et Venus, exterius Theseus Antiopen rapiens, Pirithous et Phorbos, in parte aversa Dioscuri; Paris et Helene; descripta est Catal. di. scelte antichità etrusche trovate negli scavi d. Pr. de Canino p. 74. n. 560. Musée étrusq. cet. p. 74. n. 560. Stuart Arch. Brit. Vol. XXIII. p. 181. I. de Witte Catal. étrusq. n. 115. Cf. Gerhard Rapp. Volc. n. 705. Auserlesene Vasenb. III. p. 44. not. 52. Cat. Vas. Mus. Brit. n. 827.

[Θη]σ[εύς]. Ἀντιόπεια. Περίθρος (i. e. Περίθρος). Φόρβας.
Χαχρυλίων [ἐποίησεν]. Χαῖρε σύ.

De nomine Περίθρος cf. n. 7730. Forma nominis Χαχρυλίων p. Καχρυλίων pronuntiationi debetur. Eadem inest attractio aspirationis quam notavimus ad n. 8214. 8239. Originem eius a voce κάχρυς i. e.

κάχρυς repetit O. Mueller Comment. cet. p. 17. n. 76. Cf. Raoul-Rochette Lettre à M. Schorn ed. alt. p. 34. 35. not. 4. Letronne Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XVII. p. 277. not. 2. Alia de hoc nomine offert Panofka Act. Acad. Berol. 1848. p. 213. Verbum ΕΡΟΙΕΣΕΝ non cernitur in vase, cf. 8142. 8281. Cf. I. de Witte Catal. étrusq. p. 68. not. 1. Idem artifex redit n. 8232. 8233—8236.

8232.

In cylice fig. rubr. collectionis Principis de Canino; Satyrus utrem et κέρας ferens, exterius Orestes Aegisthum aggrediens, defensum a Clytaemnestra; in parte aversa duo hoplitae pugnantes adstantibus duobus ephelis et tribus aliis figuris militari habitu; descripta est Catal. di. scelte antichità cet. p. 108. n. 1186. Musée étrusq. du Pr. de Canino, n. 1186. Stuart Arch. Brit. Vol. XXIII. p. 213. Cf. Gerhard Rapp. Volc. n. 705.

Χαχρυλίων ἐποίησεν. Λέαγ[ρ]ος [κα]λός.
[Λέαγ]ρος καλός.

De artifice cf. 8231. Idem Leagrus celebratur n. 7616. 7839 sq.

8233.

In cylice fig. flav. olim collectionis Pr. de Canino, nunc in pinacotheca Monacensi; a) eques adolescens; exterius b) Hercules pugnavit cum Geryone; in parte aversa c) boves Geryonis a quattuor comitibus Herculis ducuntur; descripserunt Gerhard Bull. d. Inst. arch. Rom. 1850. p. 4. I. de Witte Catal. étrusque n. 81. Cf. Réserve étrusque, coupes à figures jaunes, n. 37. Monuments inédits publiés par la section fr. de l'Inst. arch. tabb. XVI. XVII. Nouvelles Annales publiées par la section franç. de l'Inst. arch. 1838. 1859. p. 107—270. Panofka Namen der Vasenbildner tab. IV, 9. Jahrb. Verzeichniss n. 337.

a) Λέαγρο[ς] καλός. b) Ἡρα[κ]λής. [Γηρύ]νης. Ἀθη[ναία].
Ἰόλε[ως]. Εὐρυτίων. Λέα[γ]ρος. c) Λέαγρος. [Ὁ] παῖς [καλ]ός.

In pede vasis: Χαχρυλίων ἐποίησεν. Εὐφρόνιος ἔγραψεν.

De Cachrylione cf. n. 8231. Euphronius pictor nunc est (cf. ad n. 7845), alias is figulus et pictor 8204—8209. De Leagro vide n. 8232.

8234.

In cylice fig. rubr. olim collectionis Durand, tum Beniamini Delessert; nunc in museo Britannico; Amazo armata; exterius Bacchus, Satyrus, Maenas, Ariadne; descripsit I. de Witte Catal. Durand n. 552. accuratius idem inscriptionem dedit Revue de philol. T. II. p. 401. Cat. Mus. Brit. n. 815*.

Χαχρυλίων ἐποίησεν.

Lectionem primum propositam a descriptore Χαχρυλίων adoptarunt Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn, ed. alt. p. 35. Com. de Clarac Catal. d. artist. cet. p. 73. Errorem suum correxit I. de Witte Revue de philol. l. c. not. 1. De artifice cf. 8231.

8235.

In vasculo (πινακίω) fig. flav. collectionis olim Pr. de Canino, deinde R. Rochetti; sagittarius; descripsit Dubois Cat. de vases étrusques n. 79. (cf. Catal. de tableaux anc. et mod. vases étrusques et antiquités, propriété de M. Luc. Bonaparte, Par. 1840. p. 48. n. 79.) Citat R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 35. not. 2.

Χαχρυλίων ἐποίησεν.

8236.

In cylice fig. rubr. in museo Berolinensi; Silenus coronatus cantharum in humeris sustinens; descripsit Gerhard Neuerworb. ant. Denkmäler III. n. 1768. Titulus ut n. 8235.

8237.

In cylice fig. nigr. collectionis Martini Leake; saltator coronatus; descripsit Panofka Archaeol. Zeitung 1846. n. 37. p. 206, qui affert KA + PVΛIOΞ, sed legitur in vase haud dubie +A + PVΛIONEΡΟΙΕΣΕΝ.

8238.

In fragmento cylicis fig. rubr. reperto a Fossati ad locum Corneto fodiente (Bull. dell' Inst. arch. Rom. 1829. p. 198 sq.), nunc collectionis Ducis de Luynes; repraesentatur bellator ocreas induens; in externo Hercules cum socio pugnavit contra Amazonas, quibus nomina appicta sunt; descripsit Dux de Luynes Vases étrusques, italiotes, siciliens et grecs tab. XLIV. Cf. Gerhard Rapp. Volc. n. 705. Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn, ed. 1. p. 4. ed. 2. p. 51.

Ἀν[δρ]ε[υ]μά[χης]. [Τελα]μύ[ν]? Ξανθίππη. Ἡρακλῆς.
Κλεοφράδης ἐποίησεν. Ἀμασ[ί]ς [ἔγραψεν].

Artifex Amasis habetur n. 8124—8129. De nomine Cleophradis egit Panofka Act. Acad. Berol. 1848. p. 185.

8239.

In oenochoe fig. nigr. quam possidet Gerbardus; Hercules pugnant contra Cycnum, adstante Minerva; adest in mediis pugnantibus Iuppiter; utrinque quadriga; aurigis appicta nomina; item equis quadrigae Cycni; adsunt Apollo, Neptunus, Bacchus, Nereus; descripsit Gerhard Vasenbilder tab. CXXII et CXXIII. Cf. Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1835. p. 163. 1839 p. 6.

*Αλιος γέρων. [Ποσ]ειδών. *Ιόλ[εως]. *Αθ[ην]αία. *Ηρα-
κλῆς. *Α[ρη]ς. Κύκ[υ]ος. Φέ[β]ος. [*Απ]όλ(λ)ων.
Διώνυσος. Χόλχος μ' ἐποίησεν. *Οχ[ι]μ[ε]ς. Γορ[γ]ά[ε]ς.

Nomen Χόλχος nunc est i. q. Κόλχος, attracta inter pronuntiandum aspiratione. Cf. n. 8231. Idem figulus videtur esse n. 8200. De epitheto Nerei vid. Π. XVIII. 141. Paus. III. 21. 8. Nomina equorum *Οχμμος et Γοργάες exempli gratia dedimus. Nota spiritum asperum in priore nomine. De nominibus equorum in vasculis obviis vide ad n. 7379.

8240.

In cylice fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; Hercules leonem Nemeum profligans; inscriptio bis posita; descripta est Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Pr. de Canino, Par. 1845. p. 23. n. 74. Cf. I. de Witte Revue de philol. T. II. p. 485. XLIII.

Νεάνδρος ἐποίησεν.

Hunc artificem non habuerunt qui catalogum artificum confecerunt, ut R. Rochettus et Comes de Clarac.

8241.

In amphora in sepulcro Agrigentino reperta, fig. nigr., collectionis Ducis de Blacas; pugillatores et luctatores cum paedotribis; descripsit Gherardo de' Rossi, Vasi greci scelti nella racc. del duca di Blacas, LIV. Panofka Mus. Blacas tab. II. cf. Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1829. p. 138. Panofka Bild. ant. Lebens II, 3.

Νικος[θ]ένης ἐποίησεν.

Idem opifex n. 8164. 8242 — 8261. non confundendus ille cum Nicosthene pictore a Plinio H. N.

XXXV. 40. 42. memorato. Cf. Kramer über Styl u. Herkunft d. gr. bemalt. Thongef. p. 20. De opifice Nicosthene eiusque tessera multus est Panofka Act. Acad. Berol. 1848. p. 175 sqq.

8242.

In cylice fig. nigr. et rubr. collectionis Pr. de Canino; homo barbatus currens, exterius ephebus nudo corpore, inter duos oculos; in parte aversa aries inter duos oculos; descripta est Catal. di scelte antichità etrusche cet. p. 28. n. 273. Musée étrusque du Pr. de Canino n. 273. Réserve étrusque, coupes à fig. jaunes, n. 34. Dubois Notice d'une collection de vases peints du Pr. de Canino n. 256. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 145. Notice d'une collection de vases peints tirés de fouilles faites en Etrurie par feu le Pr. de Canino, Par. 1845. p. 20. cf. Gerhard Rapp. Volc. n. 711.

[Ν]ικοςθένης ἐποίησεν.

8243.

In cylice fig. nigris collectionis Pr. de Canino; inest Gorgonium, exterius Aeneas Anchisen portans; descripta est Catal. di scelte antichità etrusche cet. p. 80. n. 567. Mus. étrusq. du Pr. de Canino p. 77. n. 567. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 186. Cf. Welcker Mus. Rhen. VI. 1848. p. 395 sq. Titulus ut n. 8241.

8244.

In pede cylicis fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; Gorgonium, exterius Theseus et Minotaurus; infra ansas Satyrus et Baccha; descripta est Catal. di scelte antichità etrusche cet. p. 150. n. 1516. Musée étrusq. du Pr. de Canino n. 1516. Réserve étrusque, coupes à figures noires, n. 8. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 229. Titulus ut n. 8241.

8245.

In oenochoe fig. nigr. collectionis Durandi, nunc in antiquario Parisino numismatico; repraesentatur Satyrus tibiam duplicem inflans; descripsit De Witte Catal. Durand, n. 147. Titulus ut n. 8241.

8246.

In cylice fig. nigr. collectionis Principis de Canino, mox Durandi, deinde Com. Beugnot, nunc Wilhelmi Hope; navis Ulyssis Sirenas praetervehens; descripsit De Witte Catal. Durand n. 418. Catal. Beugnot n. 57. Titulus ut n. 8241.

8247.

In cantharo fig. rubr. collectionis Durandi, nunc Comitibus de Pourtalès; saltatio obscena; in parte aversa figurae recubantes; in area inscriptiones, quae legi non possunt; descripsit De Witte Catal. Durand n. 662. Catal. Beugnot n. 12. Dubois Catal. Pourtalès n. 577. Titulus ut n. 8241.

8248.

In amphora fig. nigr. reperta in loco Caere (Agylla); repraesentatur in collo athletae duo nudi prope tripodem; in ansis Bacchus; in zona prima Eris alata inter duos cursores; in zona secunda Eris et athletae; in zona tertia volucres; descripsit P. E. Visconti Antichi monumenti sepolcrali scoperti nel ducato di Cere, tab. IX. B. Cf. Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1834. p. 49. Raoul-Rochette Journ. d. Sav. 1843. p. 283. Titulus ut n. 8241.

8249.

In amphora fig. nigr. reperto in loco Caere (Agylla); in collo Eris alata, infra duo luctatores; in parte aversa eadem; infra animalia, circum oram pisces, in ansis tripodes; descripta est in Museo etr. Gregoriano II. tab. XXVII. I. Titulus ut n. 8241.

8250.

In amphora simili reperta ibidem; in collo mulier, quam adoritur leo; ipsa tenet alium leonem prehensum ex ungula; in parte aversa Bacchus et Maenas; in corpore vasis octo bellatores pugnantes; descripta est in Mus. etrusco Gregoriano II. tab. XXVII. 2. Cf. P. E. Visconti Antichi monumenti sepolcrali scoperti nel ducato di Cere p. 27. Titulus ut n. 8241.

8251.

In cylice fig. nigr. musei Berolinensis; Sphinx; circum est zona gallos et gallinas exhibens; in altera zona cursores, pugillatores, luctatores; in tertia zona animalia; descripsit Gerhard Neuerworbene ant. Denkmäler cet. I. n. 1595. Trikschalen tab. I. 1, 2, 3, 4. Titulus ut n. 8241.

8252.

In cylice fig. nigr. musei Berolinensis; in medio pastor; circum sunt zonae tres, in quibus exhibentur agricolae; ad marginem venatio cervi; exterius in utroque latere Sirene; descripsit Gerhard Neuerworbene Denkmäler I. n. 1596. Titulus ut n. 8241.

8253.

In cylice Vulcenti, fig. rubr. forma singulari, musei Berolinensis; repraesentatur in ore Gorgonium; supra duo athletae; exterius est currus; descripsit Gerhard Neuerworbene ant. Denkmäler II. n. 1652. Titulus idem ut n. 8241. circa marginem pedis inscriptus.

8254.

In phiala collectionis Pr. de Canino; descripsit Dubois Catal. d. vases étrusques n. 134. Titulus ut n. 8241.

8255.

In cylice coloris nigri sine figuris, collectionis Pr. de Canino, nunc Comitibus de Pourtalès; descripsit Dubois l. c. p. 136. Catal. Pourtalès n. 461.

Νικουθένης μ' ἐποίησεν.

8256.

In cylice fig. nigr. eiusdem collectionis; repraesentatur Gorgonium; descripsit Dubois l. c. n. 142. Titulus ut n. 8241.

8257.

In amphora fig. nigr. collectionis Basseggio Romani; repraesentatur Hercules cum leone; Mercurius et Iolaus adstant; in collo Satyrus et Baccha; sub ansis Sirene; descripta est Cat. of greek and etruscan vases by Basseggio, p. 14. n. 47. Titulus ut n. 8241.

8258.

In cylice fig. nigr. collectionis Basseggio Romani; Gorgonium, exterius Bacchus inter Satyrum et Maenadem; descripta est in Cat. cit. n. 68. Titulus ut n. 8241.

8259.

In phiala ornamentis nigris et flavis, collectionis Feoli; descripsit Campanari Vasi dipinti della collez. Feoli n. 162. Monum. inéd. de l'Inst. arch. T. I. tab. XXVII. 42. Cf. Gerhard Rapp. Volc. n. 691. Titulus ut n. 8241.

8260.

In cylice fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; pompa virorum et mulierum; citavit Gerhard Rapp. Volc. n. 552. 711. Titulus ut n. 8241.

8261.

In cylice fig. nigr. collectionis Northamptoni; citat Gerhard ex litteris Samuelis Birch Archaeol. Zeitung 1846. n. 45. p. 341. Titulus ut n. 8241.

Vasa Nicosthenica, quorum tanta est copia, ut huc pertinent n. 560. Herculem in quadriga exhibens quae parum accurate descripta sunt, facile inter se et n. 563. cum septem Satyris et Maenadibus. Citat confundantur, commemorantur etiam a Welckero denique Panofka (Act. Acad. Berol. 1848. p. 180) ex Mus. Rhen. VI. p. 395 sq., quorum unum affert ex coll. Depolettiana Romana cylicem Nicosthenicam coll. Palagi Mediolani (amphoram parvam gallis et fig. nigr., quae in interiore parte habet Gorgonium, pantheris ornatam). Aliud vasculum eiusdem auctoris memoratur Bullett. 1849 p. 84. In catal. vas. Brit. in externa Bacchum, Mercurium, Herculem ad colum.

8262.

In cylice fig. nigr. collectionis Ducis de Blacas; repraesentatur Iuppiter triplici natura; deinceps Pluto a Mercurio animam muliebrem accipiens; adest mulier, quae putatur esse Hithyia; edidit Panofka Mus. Blacas tab. XIX. p. 55 sqq. cf. Lenormant et L. de Witte Elite de monuments céramographiques, T. I. tab. XXIV. p. 45 sqq.

Ξενοκλῆς ἐποίησεν. Ξενοκλῆς ἐποίησεν.

Idem artifex habetur n. 8263—8265. Possidet Gerhardus eiusdem auctoris cylicem sine figuris, ita inscriptam: †ΞΕΝΟΚΛΕΣ: ΕΠΟΙΕΣΕΝ †ΞΕΝΟΚΛΕΣ: ΕΠΟΚΛΕΣΕΝ. De operibus Xenoclis cf. Panofka Act. Acad. Berol. 1848. p. 191 sq.

8263.

In cylice simili fig. nigr. coll. Durand. Mercurius in monte Ida. Hercules Cerberum domans, Achilles persequens Troilum (Annal. dell' Inst. XII. p. 82); descr. I. de Witte Cat. Durand n. 65. Catal. Beugnot n. 48. Cf. R. Rochette Monum. inéd. Odysséide t. XLIX. I. Gerhard Archaeol. Intell. Bl. d. A. H. L. Zeitg. 1836 p. 310. Etrur. u. Kamp. Vasenb. tab. E. n. 1. 2. p. 45. Auserles. Vasenb. III. p. 76. not. 16. Welcker Ann. Inst. arch. Rom. T. XVII. p. 148.

Ἀρχι(λ)εύς. Ξενοκλῆς ἐποίησεν.

8264.

In cylice fig. nigr. in museo Berolinensi; Ephebus in animali monstruoso; descripsit Gerhard Trinkschalen tab. I, 5. 6. Neuerworbene ant. Denkmäler II. n. 1662. p. 26. Idem vasculum videtur esse, quod citatur Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1840. p. 128. — Inscriptio eadem ut n. 8262.

8265.

In vasculo pinacothecae Monacensis quod est sine figuris; citat Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn, ed alt. p. 63. Descr. O. Jahb Verzeichnifs cet. n. 51.

Ξενοκλῆς ἐποίησεν.

8266.

In hydria fig. nigr. collectionis Durandi, deinde Wilhelmi Hope, nunc musei Britannici; Bacchus inter Satyros et Maenades; supra quadriga, eques, gymnasiarcha; infra animalia; descripsit I. de Witte Catal. Durand n. 91. cf. I. de Witte Revue de philol. II. p. 490. Catal. of the vases in the Brit. Mus. I. p. 45. Cf. Panofka Der Vasenbildner Panthaios Act. Acad. Berol. 1848. p. 223, ubi opera Panphaei, quae tum innotuerant, omnia recensuit. Ceterum editor priore loco ΠΑΝΘΑΙΟΣ altero ΠΑΝΦΑΙΟΣ exhibuit.

Πάνφαιός μ' ἐποίησεν.

Scripturae in hoc nomine inconstantia multum vexavit viros doctos. Accedit pingendi ratio, quae non eadem est in omnibus vasculis hoc nomine insignitis. Unde I. de Witte sibi videbatur posse colligere fuisse tres artifices diversos, qui haec vascula pinxerint (cf. Panofka l. c. p. 239. not. 79) eosque aut eiusdem nominis aut nominis eiusmodi, ut facile potuerint confundi. In quo provocat ad scripturam ΠΑΝΘΑΙΟΣ, ΠΑΝΘΑΙΟΣ, ΠΑΝΦΑΟΣ. At in ☉ potest ductus obliquus non accurate expressus esse et forma Πάνφαιος s. Πάμφαιος (cf. 8177. 8178) i. e.

Πάνφαος, Πάμφως unice vera est. Ad eam Boeckhius ap. Panofk. l. c. p. 226 sq. recte comparavit verbum παμφαίνω, cuius etymon est syllaba ΦΑ reduplica-tione aucta et inserta liquida μ. Hinc qui se profitebatur Πάνφαιον, poterat aliquando etiam Φάνφαιον scribere (vide n. 8277). Semel idem scripsisse videtur Πάνφαος (n. 8275). Ceterum quae eiusdem opificis nomen habent inscriptum, non omnia eadem manu facta et picta videri hinc facile explicatur, quod ex magna quadam officina proveniebant. Cf. Campanari Atti della pontif. Accad. Rom. di Archaeol. Vol. VII. p. 91, qui pro forma Πανθαῖος militat, probantibus Gerhardeo (Rapp. Volc. not. 712) aliisque; cf. ad n. 8178.

8267.

In hydria Vulc. fig. nigr. coll. Beugnot, deinde Hopii. Hercules et Iolaus in quadriga comitantibus diis. Descr. De Witte Catal. Beugnot n. 57. Cf. Gerhard Rapp. Volc. n. 699. Panofka Act. Acad. Berol. 1848. p. 225 n. 16.

Πάνφαιός μ' ἐποίησεν.

De Witte Revue de phil. II. p. 490. exaravit ΠΑΝΦΑΙΟΣ, quum in Cat. Beugn. esset ΠΑΝΘΑΙΟΣ. Cf. ad 8266.

8268.

In pede cylicis Vulc. fig. rubr. coll. Pr. de Canino, quae ephebum in equo repraesentat; in externa parte ephebi decem amphoras portant et κέρατα. Descr. est Mus. étr. du Pr. de Canino n. 1116. Panofka l. c. p. 221. n. 8.

Πάνφαιος ἐποίησεν. Ὁ [π]αῖς κα[λ]ός.

8269.

In cylice fig. nigr. collectionis Pr. de Canino, nunc Ducis de Blacas; mulier nuda in utraque manu pballum tenens; exterius Mercurius tibiam inflans; Satyri et Bacchae; descripta est Musée étrusque du prince de Canino, n. 1303. Cf. Gerhard Rapp. Volc. n. 661. 712. Panofka Act. Ac. Berol. l. c. p. 221, 6.

Πάνφαιος ἐποίησεν. [Πά]νφ[α]ίος ἐποίησεν.

Altera inscriptio corrupta est; eiiciendae sunt syllabae NOS, NO, ON. Quae de hac inscriptione excogitavit Panofka l. c. p. 235. Νοστύμφιος nomen eliciens, silentio praeterire praestat.

8270.

In cylice fig. rubr. collectionis Pr. de Canino; homo nudus in rupe sedens et κέρας tenens; descripta est Mus. étrusque du Pr. de Canino n. 1513. Catal. di scelte antichità etrusche cet. p. 127. n. 1513. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 227. Panofka l. l. p. 222. n. 11.

Πάνφαιος ἐποίησεν.

8271.

In cylice fig. rubr. collectionis Durandi, nunc in museo Britannico; bellator nudus, exterius Bacchus brachia extendens, ex quibus sunt suspensae nebrides; utrinque Satyrus et equus alatus; in parte aversa Ariadne cum crotalis; in extremis bini equi alati et bini Satyri; in area inscriptiones sunt non legibiles: nota opificis est sub pede vasis; descripsit De Witte Catal. Durand n. 117. Cat. vas. Mus. Brit. n. 817. Ed. Panofka l. c. Tab. III. Inscriptio eadem ut n. 8270.

8272.

In cylice fig. rubr. collectionis Basseggio Romani; Satyrus, exterius bellatores pugnantes, versus ansas equi alati; descripta est in Catal. of greek and etruscan vases by Sign. Basseggio 1838. p. 8. n. 56. Splendid collection of greek and etruscan vases formed by Signor Basseggio, of Rome, p. 7. n. 15. Ed. Panofka l. c. Tab. II.

Πάνφαιος ἐποίησεν. Ὁ παῖς καλός.

8273.

In cylice fig. rubr. collectionis Casuccini; mulier nuda tenens scyphum; descripsit Inghirami Mus. Chiusino II. tab. CXXXIII. Cf. Gerhard Rapp. Volc. n. 712. Edidit Panofka l. c. Tab. I, 2.

Π[άν]φαιος ἐποίησεν.

8273. b.

In cylice fig. rubr. musei Monacensis. Miles saltans. In externa parte Hercules cum leone Nemeo. Litterae quae legi non possunt per totam cylicem dispersae sunt; in margine pedis, ut solet, nomen suum posuit artifex. Descripsit O. Jahn Beschreibung der Vasensammlung K. Ludwigs p. 153. n. 459.

Π[ά]νφαι[ος] ἐποίησεν.

Fortasse idem vasculum, quod e coll. Candel. citat Gerhard Rapp. Volc. p. 179. n. 712.

8274.

In cylice fig. rubr. musei Britannici; Satyrus κέρας portans; in externo iuvenes duo alati (Somnus et Mors?) auferentes corpus herois (Sarpedonis aut Memnonis); in parte aversa milites arma induentes; descripsit Sam Birch Archaeologia Br. (Explan. of the myth upon the fictile vase found at Canino 1841. 4.) Vol. XXIX. p. 159. Ediderunt Gerhard Vasenb. III. tab. CCXXI. et CCXXII. Panofka l. c. Tab. IV. cf. Duc. de Luynes in Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XV. p. 6. Catal. vas. Brit. Mus. n. 854.

[Π]άνφαιος ἐποίησεν.

8275.

In cylice fig. rubr. musei Berolinensis; inest equus pictus; descripsit Gerhard Neuerworb. ant. Denkmäler II. n. 1665. edidit Panofka l. c. Tab. I, 1.

Πάνφα[ι]ος ἐποίησεν.

8276.

In cylice fig. rubr. collectionis Principis de Canino; homo in balneum intrans; descripsit Dubois Notice d'une collection de vases peints du Pr. de Canino n. 259.

Πάνφαιος ἐποίησεν.

Comitem de Clarac (Catal. d. artist. cet. p. 165. 264.) male legisse ἐποίηι annotat De Witte Revue de philol. T. II. p. 492. not. 1.

8277.

In stamno fig. rubr. reperto in loco Caere (Agylla), nunc in museo Britannico; Hercules prehēdens Acheloum cornū; in parte aversa Baccha crotalis sonans (Oreithyia) et Silenus tibicen; descripta est Bull. d. Inst. arch. Rom. 1835. p. 125. 1836. p. 119. not. 1. Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XI. p. 269; sub pede vasis rasae sunt litterae etruscae (n. 8346); ediderunt Sam. Birch Transact. of the Royal Society of literature Ser. II. Vol. I. p. 100. Gerhard Auserles. Vasenb. II. tab. cxv. Panofka l. c. Tab. V, 1, 2.

Ἡρακλῆ[ς]. Ἀχελῷος. Ὀρεΐθυνα (Ὀρεΐθυνα). Φάνφ[αιος] (i. e. Πάνφαιος) ἐποίησεν.

8278.

In cylice fig. nigr. in museo Gregoriano Romae; quadriga inter duos oculos praegrandes; in parte aversa Eris alata, Hercules contra Amazonem pugnans; descripta est in Mus. etrusco Gregoriano P. II. tab. LXVI. 4.

Πάνφαιος ἐποίησεν.

8279.

In cylice fig. rubr. eiusdem musei; repraesentatur ephēbus nudo corpore dextra clavam vibrans; exterius utrinque ephēbus inter duos oculos; descripta est in Mus. etrusco Gregoriano P. II. tab. LXIX. 4. „la tazza è ristaurata su piede non suo, come rilevasi alla epigraphe che è di paleografia ben diversa da quella dell' interno della tazza.”

Πάν[φ]αιος ἐποίησεν.

Intus scriptum est ὁ παῖς καλός.

8280.

In cylice nigri coloris, in qua Gorgonium pictum est colore rubro; descripserunt Micali Storia tab. 102. 1. Braunius Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1844. p. 100. cf. Gerhard Archaeol. Zeitung 1844. n. 21. p. 352.

Πάνφαιός μ' ἐποίησεν.

8281.

In cylice, in qua repraesentatur hircus, in parte aversa scutum Boeoticum; descripta est Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1842. p. 167. (Welcker Mus. Rhen. VI. 1848. p. 396). Panofka l. c. p. 222. n. 13.

Πάνφαιος (ἐποίησεν).

De omisso ἐποίησεν cf. 8142. 8231.

8282.

In cylice Vulc. fig. rubr. musei Britannici; repraesentantur septem Satyri, quorum quinque amphoris delectantur, duo saltant; in parte aversa bellatores tres tela iacentes contra equos alatos; int. bellator in equo; inscriptio sub pede est vasis; descripta est Panofka Act. Acad. Berol. 1848. p. 220.

Πάνφαιος ἐποίησεν.

8283.

In cylice fig. rubr. musei Berolinensis; repraesentatur Peleus Thetidem rapiens; in externa parte syzygiae eroticae; descripserunt Levezow Verzeichniss d. ant. Denkm. im Antiquar. cet. p. 246 sqq. n. 1005. Gerhard Berlins ant. Bildwerke n. 1005; edidit idem Trinkschalen tab. IX. 1. tab. XIV et XV; citat idem Auserlesene Vasenb. III. p. 68. not. 11.

Πηλεΐς. Θέ[τ]ις. Πε(ι)θίνος ἔγραψεν. Ἀθηνόδοτος καλός. Καλός. Καλή. Καλός, ναίχι. καλή. κα[λ]ός. καλό[ς]. καλός. καλή. καλός. κ[αλός] ὁ παῖς, ναίχι καλός. ὁ παῖς καλός, καλός.

Raoul-Rochette (Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 56. 57) loco nominis Πειθίνος proponendum putavit ΠΟΘΕΙΝΟΣ, iure obloquente Letronnio (Revue arch. III. 1846. p. 585. 584), cui adstipulatur I. de Witte Revue de philol. T. II. p. 495. Πειθίνος est Πειθίνος. Athenodotus laudatur etiam n. 7788. De voce καλός crebro repetita cf. n. 7658. Nominis Thetidis eadem orthographia (ΘΕΘΙΣ) habetur in speculo Etrusco (Dempster Etrur. Reg. II. LXXXI. R. Rochette Mon. inéd. Achill. tab. III. 2. p. 4 sq. Gerhard Etrusk. Spiegel. tab. ccxxvi). Conf. n. 7470.

8284.

In vasculo reperto in loco Caerē (Agylla), collectionis Capranesi; citavit Campanari Atti della pontif. Accad. Rom. di Archaeol. Vol. VII. p. 91.

Πιστόζενος ἐποίησεν.

8285.

In stamno fig. rubr. collectionis Durandi; duo Centauri contra Caeneum pugnantes (cf. 8185), in parte aversa Maenas inter duos Satyros; descripta est De Witte Catal. Durand n. 362.

Καινεΐς. Πολύγνωτος ἔγραψεν.

I. de Witte Revue de philol. T. II. p. 496. redidit ΕΓΡΑΨΕΝ, per incuriam, ut videtur. Dedimus quod obtulit R. Rochette (Lettre à Mr. Schorn ed.

alt. p. 56) in qua lectione inest ΕΛΡΑΦΣΕΝ. Cf. n. 174. De nomine pictoris cf. Kramer Über Styl u. Herkunft der gr. bemalten Thongef. p. 19 sq. Idem pictor redit n. 8286.

8286.

In vasculo musei Britannici, quod ex litteris a Birchio acceptis citat Gerhardus Arch. Zeitg. 1847. p. 154. Cat. vas. Mus. Brit. n. 755.

Πολύγνωτος ἔγραψε.

8287.

In amphora fig. rubr. pictura rudi coll. Pr. de Canino; Peleus Achillem puerum tenens, in parte aversa Chiron Achillem portans; descripta est Musée étrusque du Pr. de Canino p. 135. n. 1500. Cf. Raoul-Rochette Lettre à M. Schorn, ed. alt. p. 57. De Witte Revue de philol. T. II. p. 496. Kramer Über den Styl u. d. Herkunft d. bem. gr. Thongef. p. 62.

Πηλε[ύ]ς. Χ(ε)ίρων. Ἀχιλλ(λ)ε[ύ]ς.
Πραξίας ἔγραψε.

Nomen pictoris primus commonstravit Orioli communicavitque cum Rochetto, qui pro ΠΡΑ+ΙΑΣ coniecit fuisse ΠΡΑ+ΣΙΑΣ scriptum, quo non videtur

opus esse, praesertim quum appareat forma V p. X. cf. Elem. ep. Gr. p. 45. Panofka Act. Acad. Berol. 1848. p. 182 habet Πραξίας. Qui putant Πηλῆς p. Πηλεύς formam esse peculiarem, quia etiam alibi scriptum ΠΕΛΕΣ reperitur (n. 7687), videant ne nimium indulgeant pictorum incuriae. In ansa nomen scriptum Etruscum ΘΟΝΡΑ.

8288.

In cylice fig. nigr. collectionis Durandi, nunc Ducis de Blacas; repraesentatur leo currens; descripsit De Witte Catal. Durand, n. 882. Cf. Panofka Act. Ac. Ber. 1848. p. 183.

Πρίαπος ἐποίησεν.

8288. b.

In cylice collect. Pr. de Canino; Diana gradiens, altera manu arcum, altera florem tenens; Sienae, mox Romae vidit Welckerus, qui descripsit Mus. Rhen. VI. 1848. p. 390.

Σικανὸς ἐποίησεν.

8289.

In vasculo (πινακίω) Vulcenti fig. rubr. in quo repraesentatur Diana arcu munita, in manu florem tenens; descripsit Braunius Bull. d. Inst. arch. Rom. 1844. p. 44. 45. Cf. Gerhard Archaeol. Zeitung 1844. n. 19. p. 315.

Σιλανίων ἐποίησεν.

8290.

In cylice fig. nigr. Hercules leonem strangulans; descripsit Braunius Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1844. p. 81. Cf. Gerhard Archaeol. Zeitung 1844. n. 19. p. 316.

Σωκλῆς ἐποίησεν.

8291.

In cylice fig. rubr. musei Berolinensis effossa in loco Camposcala; Hercules et Minerva in deorum coetum accedentes; sub ansa est imago mulieris; in interno Achilles Patrocli vulnus ligans. Edita est Mon. inéd. de l'Inst. arch. T. I. tab. xxiv. xxv. et a Muellero Denkm. d. a. K. I. 45. 210. Descripserunt Levezow Verzeichn. d. ant. Denkm. im Antiquar. d. K. Mus. zu Berl. p. 290. n. 1030. Lenormant Annal. Inst. arch. Rom. T. II. p. 252. D. de Luynes ibid. p. 244. Welcker ibid. T. III. p. 424. Alte Denkm. III, 410. O. Mueller ibid. T. IV. p. 397. Gerhard Berl. ant. Bildwerke n. 1030. Trinkschalen Tab. VI. VII. Über die zwölf Götter Griechenlands (v. Philol. hist. Abhandl. d. K. Akad. d. Wissenschaften zu Berlin a. 1840. edit. 1842. p. 383. tab. 1.) cf. Annal. Inst. arch. Rom. XXII. p. 206 sqq. Picturam δ. edidit Panofka Bild. ant. Lebens tab. VII. 10.

- a) [Ἡβη]. Ἀφ[ροδίτη] aut Ἡ[φα]ιστος.
Κα[λ]ός. Ὀραι. Ἐστία. Ἀ[μ]φιτρίτ[η]. Ἐρμῆς.
Ἄρτεμι[ς]. Ζεῦ φίλε. Σωσίας ἐποίησεν.
b) Ἀχιλλ(λ)εύς. Πάτροκλος.

Post nomen Amphitrites Muellerus ἈΓλαΐα exsculpsit; parum probabiliter. A pertinet ad nomen ΗΕΣΤΙ;

alter ductus litterae A similis necesse est in E mutetur; tertius ductus fortasse ad nomen insequentis numinis referendus est. Exclamatio Ζεῦ φίλε tribuenda Herculi, coetum deorum admiranti. Cf. Welcker. A. Denkm. III. p. 419. Exclamationes in vasculis adscriptas vid. n. 7892, 7374 est. De forma Ζευφίλης p. Δίφιλος cogitari non potest.

8292.

In amphora fig. nigr. reperta Agrigenti, nunc collectionis Wilhelmi Hope; repraesentatur Theseus Minotaurum occidens, utrinque puella et doryphorus nudus; in parte aversa senex stans et ephēbi duo sedentes qui statera pendunt aliquid; descripserunt Lanzi Vasi etruschi, Nap. 1806. tab. III. p. 147. Christie Disquis. on Etruscan vases Praef. p. 5. Millin Monum. inéd. II. tab. II. III. IV. Vases peints II. tab. LXI. Gal. myth. CXXI. 490. Inghirami Vasi fittili Tom. II. tab. CII. CIII. CIV. Rose Inscr. vetust. Tab. IX fig. 2. cf. p. 77. Partem priorem vasis repetierunt Dubois Maisonneuve Introd. à l'étude des vases cet. tab. XXXVIII. et Panofka Bild. ant. Leb. tab. XVI. Citant Minervinus Bull. arch. Napol. I. p. 109. Gerhard Auserlesene Vasenb. II. p. 113. Archaeol. Zeitung 1844. p. 233. not. cui trutina videtur continere pretium redemptionis pro vivis corporibus Minotauro im-

molandis, quemadmodum etiam in picturis Hectoris redemptionem repraesentantibus trutina appenduntur ἀποινα (cf. n. 8407). Στοιμέτραι exhiberi videntur Lanzio, cui adstipulatur Welckerus Mus. Rhen. V. p. 147. Cf. De Witte Revue de philol. T. II. p. 499 sq.

Ταλειδῆς ἐποίησεν. Κλίταρχος καλός. Ταλειδῆς ἐποίησεν. Idem artifex est n. 8293 — 8295. Clitarchus laudatur etiam n. 8295.

8293.

In cylice Vulcenti fig. nigr. musei Berolinensis; in utraque parte cycnus; descripserunt Levezow Verzeichn. d. ant. Denkm. im Antiquar. cet. p. 136. n. 685. Gerhard Berlins ant. Bildwerke n. 685. Cf. Rapp. Volc. n. 692.

Ταλειδῆς [ἐ]ποίησεν.

Τα[λ]ειδῆς [ἐ]ποίησεν.

Idem artifex n. 8292. 8294. 8295. Cf. Raoul-Rochette Lettre à M. Schorn ed. alt. p. 17.

8294.

In oenochoe fig. nigr. repraesentatur Bacchus nudus et barbatus, sedens, scyphum tenens; tibicen nudus; descripsit Braunius Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1845. p. 57. Cf. Gerhard Archaeol. Zeitg. 1845. n. 53. p. 143. Bullett. Archeol. Napol. IV. p. III.

Καλλίας κα[λός]. Χαῖρε καὶ πῖει. Νεουκλειδῆς.
Ταλειδῆς ἐποίησεν.

Idem artifex n. 8292. 8293. 8295. Callias crebro laudatur cf. n. 7743. c. 7824. 7829 sq.

8295.

In lamina argentea in sepulcro Magnae Graeciae reperta, in qua incisa statera et tres homines, qui res graves pendunt; descripsit Minervinus Bullett. Arch. Napol. I. p. 109. Cf. Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1845. p. 52. Gerhard Archaeol. Zeitung 1845. p. 157. Panofka ibidem 1846 p. 241.

Ταλειδῆς ἐποίησεν. Κλίταρχος καλός.

Lamina haud dubie affixa erat vasculo, quod in sepulcro reconditum erat. Cf. n. 8292. ubi idem Clitarchus laudatur.

8296.

In cylice fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; repraesentantur bini pantherae in utraque parte; descripta est Musée étrusque du Pr. de Canino n. 149. Cf. Gerhard Rapp. Volc. n. 661. 693.

[Τ]ληπόλεμος μ' ἐποίησεν. Τληπό[λ]εμ[ός] μ' ἐποίησεν.] Cf. n. 8297. 8298.

8297.

In cylice sine figuris, in museo Berolinensi; descripsit Gerhard Neuerworbene ant. Denkmäler I. n. 1597.

Τληπόλεμ[ός] μ' ἐποίησε]ν. Τληπόλεμος μ' ἐποίησεν.

Quae priore loco leguntur ΤΛΕΝΠΟΛΕΜΕ : ΚΝΥΝΒΟΝ, incultam et barbaram manum produnt; sed scriptura Τληπόλεμος aut potius Τλημπόλεμος (n. 8810. b.) pronuntiationi debetur, neque iam de emen-

ditione Τλησιπόλεμος (O. Mueller Comment. cet. p. 16. 68.) cogitari potest. Nomen eodem modo scriptum habetur ter (n. 8296. sq.). Eadem scriptura facile potuit ex uno vase in aliud propagari, praesertim quum plurimae picturae sine iudicio repetitae sint.

8298.

In cylice collectionis Candelori, nunc in pinacotheca Monacensi; inest caput mulieris utrinque; citat Gerhard Rapport. Volc. n. 729. n. 783. Cf. Jahn Vasensamml. K. Ludw. qui n. 27 idem vasculum describere videtur, omissis verbis Τληπόλεμος ἐποίησεν.

Τληπόλεμος ἐποίησεν. Σακωνίδης ἔγραψεν. Χαῖρε καὶ πῖει [τ]ή[ν]δ[ε].

De Tlepolemo cf. ad n. 8297. Saconides pictor habetur etiam n. 8230. Eius nomen Gerhardus, Campanari (Atti della pont. Accad. di Archaeol. Vol. VII. p. 89) et Raoul-Rochette (Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 60) legebant ΤΑΚΟΝΙΔΕΣ. Errorem Ro-

chetti indicavit Gerhardus, agnovit Letronnius Revue arch. III. 1846. p. 384. qui recte a nomine Σάκων (σάκος) repetit. Sed teste Jahnio l. c. ΤΑΚΟΝΙΔΕΣ ΕΝΡΑΦΣΕΝΕΜΕ in vasculo est.

8299.

In cylice fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; gallus in utraque parte; descripta est Mus. étrusque du Pr. de Canino, n. 15. Catal. di scelte antichità trovate negli scavi del Pr. di Canino p. 12. n. 15. repetiit Dudley Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. 1851. p. 155.

Τλήσων ὁ Νεάρχου ἐποίησεν.
Τλήσων ὁ Νεάρχου ἐποίησεν.

Idem Nearchus videtur memorari n. 8183. ubi Ergoteles Nearchi filius. Itaque Tleson et Ergoteles fuerint fratres. Tleson idem habetur n. 8300 — 8309.

8300.

In cylice fig. nigr. collectionis Pr. de Canino, nunc Comitibus Leonis de Laborde; repraesentatur Centaurus; descripta est Catal. di scelte antichità etr. trov. negli scavi del Pr. di Canino p. 102. n. 1146. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 207. Mus. étrusq. du Pr. de Canino n. 1146. Cf. Gerhard Rapp. Volc. n. 694. — Inscriptio est ut n. 8299.

8301.

In cylice fig. nigr. collectionis Durandi, nunc Ducis de Blacas; repraesentatur Orion ex venatione redux cum cane suo; descripsit I. de Witte Catal. Durand n. 260. — Inscriptio ut n. 8299.

8302.

In cylice fig. nigr. collectionis Principis de Canino, nunc in mus. Britan.; repraesentatur simia bis; descripsit Dubois Notice d'une collection de vases peints du Pr. de Canino n. 262. Catal. vas. Mus. Brit. n. 682. — Inscriptio ut n. 8299 semel posita.

8303.

In cylice fig. nigr. collectionis Comitum de Pourtalès; utrinque cycnus alis expansis; descripserunt Panofka Cab. Pourtalès, tab. xli, p. 121. Dubois Catal. Pourtalès, n. 408. — Inscriptio ut n. 8299.

8304.

In cylice fig. nigr. reperta a Fossati prope locum Corneto fodiente; possedit deinde Radulphus Rochette; repraesentatur Sirene bis; citat Raoul-Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 61. not. 8. — Inscr. ut n. 8299.

8305.

In cylice sine figuris collectionis Panckoucke; descripsit Dubois Catal. des vases de la collection Panckoucke, n. 272. — Inscriptio ut n. 8299. Vasculum hoc esse illud quod Gerhard Rapp. Volc. n. 694. ex collect. Feoli memorat, conicit I. de Witte Revue de philol. II. p. 504.

8306.

In cylice sine figuris collectionis Campanari; citat Broendsted A brief description of thirty-two greek painted vases p. 48. not. — Inscriptio ut n. 8299.

8307.

In cylice fig. nigr. apud Braunium Romae; utrinque Hercules leonem strangulans; infra gallus; citavit De Witte Revue de philol. T. II. p. 504. Cf. Welcker Mus. Rhen. VI. 1848. p. 596. — Inscriptio ut n. 8299.

8308.

In pateris duabus musei Berolinensis; repraesentatur in utraque gallus et gallina (cf. Panofka Archaeol. Zeitung 1847. p. 191); descripsit Gerhard Neuerworbene ant. Denkmäler cet. III. n. 1741. 1742. Edidit idem Trinkschalen und Gefäße tab. xxx. 4—7. 10. — Inscriptio ut n. 8299.

8309.

In cylice collectionis Martini Leake, in qua repraesentatur Sphinx; citat Panofka Archaeol. Zeitung 1846. p. 206. — Inscriptio ut n. 8299.

Eiusdem artificis paterae quinque ex collectione Candelori in pinacothecam Monacensem translatae sunt; descripsit O. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs n. 17, 19, 52, 55, 54. Cf. Rad. Rochette Lettre à Mr. Schorn Ed. alt. p. 61. n. 8. Ubique inscriptio in utraque parte repetita est, pictura aut nulla addita aut singulis animalibus, gallo, leone, cerva, appictis.

Addas denique his vasculis cylicem Corinthi repertam, in qua aries colore nigro pictus est; descripsit Braunius Bullet. dell' Inst. arch. Rom. 1849. p. 73. Cf. Gerhard Arch. Anzeiger 1849 p. 35.

8310.

In amphora fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; insunt quattuor zonae picturarum; in prima septem homines barbati nudi et duae feminae, obsceno habitu; in medio cantharus; in altera parte eiusdem zonae quinque homines et duae feminae, obsceno habitu; in his picturis inscriptiones sunt; in reliquis zonis Sirenae, pantherae, hircus, arietes cet.; descripsit I. de Witte Catal. étr. n. 15. Beugnot n. 15. Eadem amphora videtur esse illa, ex qua inscriptiones enotavit Gerhard Rapp. Volc. p. 173. n. 671. c. (cf. n. 44).

Litterae turbatae, syllabae imperfectae et repetitae, ut alias saepe; videtur voluisse pictor:

ΟΛΑΘΕΝΘΕΣ ΟΛΑΘΕΝΘΕΣ ΕΙΑ ΟΛΑΘΕ ΕΙ ΟΛΑΘΕΝΘΕΣ ΘΕΣ ΕΙΟΑΘΕΝΘΕΣ ΟΛΑΘΕΝΘΕΣ ὦ γὰρ ἐνδ' ἐς. ὦ γὰρ ἐνδ' ἐς. εἴα ὦ γὰρ ἐς, εἴ ὦ γὰρ ἐνδ' ἐς, ἐς. εἴ ὦ γὰρ ἐνδ' ἐς, ὦ γὰρ ἐνδ' ἐς. Sunt verba feminarum prurientium. In fine ΟΟΙΟΤΟΣ ΤΛΕΣΟΝΟΣ . . . nomen Τλήτων apparet. Unde conicias inesse notationem artificis. Notus Tleson est ex titulis n. 8299-8309. Fortasse filius eius intelligendus est, exempli gratia: [Ζηνόδοτος Τλήτωνος [ἐποίησεν].

8311.

In vase grandi sed mutilo Tarquiniis oriundo, in ora; citat Gerhard Rapp. Volc. n. 701. Cf. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 62.

Τυχίος ἐποίησεν.

Vetustissimum artificis nomen, ex Iliad. I. VII, 220. notum.

8312.

In patera Vulcenti; descripsit Gerhard Neuerworbene ant. Denkmäler cet. II. n. 1664.

Τυχί[ς] ἐπι[σ]τε[ί]με.

Τυχί[ς] ἐπι[σ]τησεν [ἐμέ].

Uterque titulus barbare scriptus est, prior ΤΥΧΙΕΣ ΦΡΟΙΙΣ ΕΚΜΕ alter ΙΦΙΟΙΚΛΟΤΕΣΕΝΚ.

8313.

In hydria fig. rubr. collectionis Candelori, nunc in pinacotheca Monacensi; Amazones tres arma induentes; in zophoro superiore quadriga et duo ephēbi equis vebentes; descripta est Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1829. p. 109. O. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs n. 4. Cf. Gerhard Rapp. Volc. n. 374*. 697. Ediderunt Gerhard Auserlesene Vasenbilder tab. CIII. Mon. inéd. de l'Inst. arch. T. I. tab. XXVII. 24. Annal. Inst. arch. Rom. 1851. p. 244. Panofka Namen der Vasenbildner Tab. I, 5.

Ἀνδρομάχη. Τεύχη. Ἀντιόπεια. Ὑ[ψι]πύλη. Ὑψις ἔγραψεν. Σῆμος. Ἥγίας καλός. Χαῖρε.

HYΦOΓVLE legendum esse Ὑψιπύλη viderunt Gerhardus et R. Rochettus (Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 49. not. 6.), qui praeterea ad usum veterum artificum provocat argumenta pingentium eiusmodi, quae cum nominibus ipsorum quandam affinitatem habeant (Ὑψις, Ὑψιπύλη). Cf. ad n. 8186 et Panofka Archaeol. Zeitung 1846. n. 39. p. 241. qui tamen Act. Acad. Berol. 1848. de hac re coniecturis

nimum quantum indulget. Cf. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. CVII, 770. In litteris XEVXE supra Amazonem tubam infantem pictis Gerhardus non male τεύχη inesse coniecit, ut alibi Σῆμος, Βωμός, ὕδρια adscripta reperimus; sed potest etiam subesse † AIPE negligentius scriptum, quod habetur etiam in altera parte vasculi. Neque tutius est alterius ephēbi nomen, quod Iahnus legit ΜΕΔΙΟΣ. Cf. n. 8210.

8314.

In hydria fig. rubr. collectionis Pr. de Canino; nunc in mus. Londin.; repraesentantur puellae ὑδροφόροι; descripta est Catal. di scelte antichità trovate negli scavi del Pr. di Canino, p. 69. n. 551. Mus. étrusq. du Pr. de Canino p. 70. n. 551. Stuart Arch. Brit. Vol. XXIII. p. 177. qui exhibet etiam sigla sub pede vasis notata. Cf. Gerhard Rapp. Volc. n. 696. 719. Sam. Birch. Class. Mus. XV. p. 99. Welcker Mus. Rhen. VI. 1848. p. 390. Cat. Vas. Mus. Brit. n. 720.

Φ[λ]τίας ἔγραψεν. Μεγακλῆς καλός.

Philtias est 8145. Sed lectio dubia est; monuit enim Birchius non ΦΙΤΙΑΣ sed ΚΡΙΤΙΑΣ in vasculo legi; potest igitur aut Κριτίας aut Κλιτίας fuisse. Megacles laudatur n. 7606.

8315.

In cylice fig. nigr. olim collectionis Durandi, nunc Ducis de Blacas; Hercules a Minerva ad Neptunum in throno sedentem ductus; in aversa parte Iuppiter Minervam pariens, prope adstat Vulcanus; descripsit I. de Witte Catal. Durand p. 10 sq. n. 21. Repetierunt Lenormant et I. de Witte Elite des mon. céramographiques, T. I. tab. LVI. In hoc vasculo instaurationis vestigia apparent. Inscriptiones parum accurate citat Welckerus Mus. Rhen. VI. 1848. p. 396 sq. Cf. Alte Denkm. III. p. 47.

Φρῶνος ἐποίησεν.

Χαῖρε μὴν · χαῖρε καὶ πῖει με, ναίχι.

Bergk (Zeitschrift f. Alterthumswiss. 1847. n. 22. p. 169.) Χαῖρεμέν[ους] scribendum censebat, iure improbante I. de Witte. Μὴν cum imperativo notis-

simum est ex formulis ἄγε μὴν, ἔπου μὴν cet. Nomen artificis a Campanario (Atti della pontif. Accad. di Archeol. Vol. VII. p. 92) male legi ΦΛVNOΣ iam R. Rochettus (Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 56) et I. de Witte (Revue de philol. T. II. p. 495. cf. p. 387.) monuerunt.

8316.

In cylice fig. nigr. reperta in oppido Caere (Agylla); Hercules leonem strangulans; descripsit P. E. Visconti Antichi monumenti sepolcrali scoperti nel ducato di Ceri, tab. IX. D. Cf. Campanari Atti della pontif. Accad. Rom. di Archeol. Vol. VII. p. 92.

Χαριταῖος ἐποίησέν με.

In altera parte: Χαριταῖος ἐποίησεν ἐμέ εὖ.

Idem artifex n. 8317. De pictore opus suum laudante cf. ad n. 8198.

8317.

In hydria fig. nigr. apud Depoleti Romanum; pugnae Graecorum et Amazonum; descripsit Raoul-Rochette Journ. d. Sav. 1843. p. 284 sq. Lettre à Mr. Schorn, ed. alt. p. 36. Inscriptio in pede vasis incisa, non picta est.

[Χ]αρι[τ]αῖος ἐποίησεν.

Idem artifex est n. 8316. Formam ΚΑΡΙΘΑΙΟΣ Doricam vocat R. Rochettus, indeque de origine Co-

rinthia artificis existimari posse putat. At in forma Dorici nihil inest: immo ab homine orthographiae ignaro pictae litterae sunt. Minervinus Bull. arch. Napol. III. p. 72. legebat ΚΑΡΙΤΑΙΟΣ.

8318.

In cylice fig. nigr. olim collectionis Candelori, nunc in pinacotheca Monacensi; repraesentatur Bacchus cum Maenadibus et Satyris; descripta est Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1829. p. 84. Jahn Verzeichniss cet. n. 756. Cf. Gerhard Rapp. Volc. n. 706. R. Rochette Questions de l'histoire de l'art p. 104.

Χέλις ἐποίη[σεν].

Idem artifex redit n. 8319. 8320. Iahnus: ἐποίηι, sed videtur scriptura ΕΓΟΙΕΙ sicut ΕΓΟΙΕΣΝ n. 8319. ex incuria pictoris explicanda esse.

8319.

In cylice fig. nigr. et rubr. olim collectionis Principis de Canino, nunc in antiquario numismatico Parisino; Satyrus rhythum tenens; in externa parte ephēbus bacillum tenens; descripsit Dubois Notice d'une collection de vases peints du Prince de Canino, n. 180. cf. Musée étrusque du Pr. de Canino tab. nominum priorum.

Χέλ[ε]υς ἐποίησ[ε]ν.

Idem artifex n. 8318. 8320.

8320.

In cylice fig. rubr. collectionis Pr. de Canino; repraesentatur ephēbus ἀλτῆρας tollens, in externo discobolus, duo luctatores et tres ephēbi; in aversa parte duo ephēbi equos tres ducentes; sub ansis pisces; descripsit Dubois Notice d'une collection de vases peints du Pr. de Canino, n. 224. (Notice d'une collection de vases peints tirés des fouilles faites en Etrurie par feu le Pr. de Canino, Par. 1845. p. 26).

Χ[έλ]υς ἐποίησεν.

Idem artifex n. 8318. 8319. Aliud eiusdem artificis vasculum, in quo Mercurius et Apollo repraesentantur de lyra certantes, commemorat Panofka (Arch.

Zeitg. 1846. n. 39. p. 241.) Act. Acad. Berol. 1848 p. 157. Cf. Annal. de l'Inst. arch. Vol. III. p. 74. not. 706. I. de Witte Revue de philol. T. II. p. 403.

8321.

Sub pede cylicis fig. rubr. in qua picti sunt Satyri, coll. Pr. de Canino; descripta est in Catal. di scelte antichità etrusche trovate negli scavi del Pr. di Canino p. 29. n. 275. Musée étrusq. du Prince de Canino p. 42. n. 275. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 146. Cf. Gerhard Rapp. Volc. n. 648*.

Artificis nomen elementis subesse viderunt viri docti. Et ἐγράφε in extremis exsculpsit R. Rochettus. Itaque Amati (Osservazioni sui vasi etruschi p. 12) sibi visus est videre Ζευξιάδης, in quo neque O. Muellnerus (Comment. p. 41) ei consensit neque alius quisquam facile consenserit. Quo magis mirum quod R. Rochettus (Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 63 sq.) in conservando nomine Zeuxiadis perstitit quod ex catalogo artificum extirpandum esse recte censuit I. de Witte Revue de Philol. Tome II. p. 389). Variis apographis inter se comparatis non sine specie probabilitatis divinare licebit: Αινεάδης ἐγράφε. Aeneadem pictorem habes n. 8123.

8322.

In cylice fig. rubr. coll. Northamptonis; inscriptionem ab I. de Witte communicatam citat Comes Clarac in Catalogo suo artif. p. 263. Nihil restat nisi ΟΔΟΡΟΣ ΕΡΠΑΘΣΕΝ . . . ὀδωρος ἐγραψεν, quod nomen certa ratione restitui non potest: Ἀστυνόδωρος, Ἀπολλόδωρος, Διόδωρος, Θεόδωρος et similia.

8323.

In cylice fig. nigr. collectionis Feoli, foliis hederaceis ornata; descripsit Campanari Vasi dipinti della coll. Feoli, n. 160 unde citat I. de Witte Revue de Philol. T. II. p. 417.

In altera parte legitur ΕΥΚΛΕΥΣ : ΕΥΓΟΙΕΣ ΚΥΝΕ, in altera ΕΜΕΣΥΓΟΙΕΚΕΛΒΕΜΕΝΕΣΕ i. e. ut videtur, Εὐκλῆς ἐποίησεν ἐμέ, ἐποίησεν ἐμέ. Nomen Eucles subesse etiam I. de Witte coniecit. Pictor male sanus bis delineavit ἐποίησεν ἐμέ, insertis hinc inde aliis elementis atque syllabis. De syllabis repetitis cf. n. 7822. 8180 cet.

8324.

In cylice pinac. Monacensis, ed. Micali Monum. ined. p. 255. n. 2. Cf. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 449. I. de Witte Revue de philol. II. p. 386.

Ex apographo quod ferebatur: ΕΥΚ + ΑΤΕΙΣ . . . ΙΕΣΕΝ Eucratidis pictoris nomen videbatur eruendum esse. Sed hoc vasculum, ut sero intelleximus, idem est quod n. 8209. c. proposuimus.

8325.

In cylice fig. rubr. coll. Candelor. nunc in pinacotheca Monacensi. Hermes currens; in externa parte iuvenes ludentes. Descripsit O. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. 320. n. 1096.

a) Ἐρμῆς. b) Κυδι[ας]. Καλλίας. Μαν[τ]ί[σ]εος.

Postremum nomen sub ansa scriptum est, ita ut fortasse pro artificis nomine haberi possit, ut simili loco Brylus, Euxitheus, Hieron nomen suum ponere solebant. De omisso verbo cf. n. 8142. 8231.

Ante nomen Cydiae, quod hic sicut in vasc. 7857. ephēbo lyristae adscriptum est, alius nominis, ut Eὐκλῆς, quaedam vestigia (ΛΕΣ) supersunt.

8326.

In vase grandi fig. nigr. alb. violac. collect. Princ. de Canino; in ora vasis decem aves, idem in secunda zona, deinde quadrigae cet. Descriptum est Mus. étr. p. 156. n. 1707. Catal. di scelte antichità p. 149 n. 1707. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 245.

In ora vasis quae scripta sunt, legeris: ΜΕΞΕΦΑΝΕΒΑ ΖΕΔΙΜΟΦΥΜ Μυρμιδὼς ἐγραψεν; in altera parte videtur esse ΜΕΞΕΦΑΝΕΒΑ ἐποίησεν, in ductibus ΛΔΟΛΣ latet nomen figuli. In extrema pictura quid voluerit pictor, non potest extricari.

8326. b.

In cylice fig. rubr. reperta Anxiae (Anzi) in Lucania; descripsit Minervinus Bullett. arch. Nap. I. p. 27. Cf. IV. p. 20. Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1843. p. 57. Archaeol. Zeitg. 1843. p. 78. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 449. I. de Witte Revue de Philol. II. p. 387.

Si fides habenda est apographo (ΕΡΟΙΕΣΕΟΙΝΙΕΣ), deletis ductibus I et I dixeris procedere ONES, ut sit ἐποίησε Ὀνήσιμος. Onesimus artifex est n. 8205. Reliquis (ΕΟΙΕ ΕΟΙΕ) nihil inest nisi syllabae verbi ἐποίησε repetitae. Cf. ad n. 8323.

8327.

Sub pede cylicis fig. rubr. collect. Pr. de Canino; Satyrus et in altera parte quatuor mulieres, duo viri; descripta est Cat. di. scelte antich. p. 34. n. 294. Musée étr. du Prince de Canino p. 44. n. 294. Stuart Archaeol. Brit. Vol. XXIII. p. 151. Cf. Gerhard Rapp. Volc. n. 648*. 730**.

Interpretabantur σαρδανσαπυς ἐποίησεν in quo inesse Σαρδανάπαλος putabatur. Alii inesse ἐπινοει censebant (R. Roch. Notice de l'ouvrage intitulé Cat. di. scelte antichità etrusche cet. p. 6. Journ. d. Sav. 1850). Ego invenio ΑΛΛΟΘΑΝΔΡΟΣ ΕΡΟΙΕΣΕΜΕΕΡΟΙΕ quod est Ἀλλόθανδρος ἐποίησε ἐμέ. ἐποίησεν ἐμέ.

8327. b.

In cylice sine figuris Romae in mus. Gregoriano; descripsit Panofka in Gerhardi Diar. archaeol. VII. (Denkm. u. Forschungen), 1849 p. 79 sq. ΕΡΟΙΕ ΑΟΝΑΟΝΑΣΕΑ. Panofka legebat ἐποίησι Ἄων ὁ Νασέα, proponens etiam Ἄων ὁ Ὀνασέα. Cf. Osann. Zeitschrift für Alterthumsw. 1855. p. 4. Ex his solum ἐποίησι verum est; reliquae litterae aut male transcriptae sunt, aut temere congestae a pictore. Cf. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. CV, 760.

8328.

In cylice fig. rubr. collect. Durandi; repraesentatur interior Satyrus, extrinsecus Satyri plures; descr. I. de Witte Cat. Dur. n. 143.

ἐποίησεν in utraque parte.

Omissum nomen artificis. Comes de Clarac Catal. d. art. p. 193 id nomen putat repraesentari argumento picturae, quo quum contineantur Satyri,

nomen artificis Σάτυρος sibi visus est posse effingere. Sed etiam alias omisum nomen est, id quod R. Rochett. (Lettre à Mr. Schorn p. 65) incuriae opificum tribuendum censet approbante I. de Witte (Revue de philol. T. II. p. 388). Cf. n. 8329. 8330.

8329.

In cylice fig. flav. collect. Bassegg. Duo heroes tesseris ludentes coram Minerva; intus Silenus et cerva. Edidit Gerhard Auserles. Vasenbilder III. tab. CXCv. CXCvI. unde citat Welcker Alte Denkmäler III. p. 13. n. 18.

a) Ἱππαρχος καλός. b) ἐπο[ί]ησεν.

De Hipparcho cf. n. 7578. 8159. 8163; de nudo verbo ἐποίησεν vide ad n. 8330. Pictor fortasse intelligendus est Epictetus, qui fecit etiam n. 8159. 8163, etsi ibi dedit ἔγραψεν.

8330.

In vasculis duobus coll. Principis de Canino; descripta sunt Mus. étr. du Pr. de Canino n. 793. 1824. Réserve étr. coupes à figures jaunes n. 17. — Inest nihil nisi ΕΡΟΙΕΣΕΝ ἐποίησεν. Cf. ad n. 8328. 8329. 8331.

8331.

In vasculo coll. Durandi; descr. I. de Witte Cat. Dur. n. 107. Insunt litterae ΠΟΖΕΝΟΖΝΟΖΕΝΟΖΕ. Hinc Rad. Rochett. Lettre à M. Schorn ed. alt. p. 57. exculpit ΠΟΟΕΙΝΟΣΕΡΟΕΣΕ, iure obloquente I. de Witte (Revue de Philol. II. p. 495). Inesse potest ἐποίησεν, sed tota inscriptio male picta est.

8332.

In vase fig. rub. collect. Candelor. nunc in pinac. Monacensi; citavit Gerhard Rapp. Volc. p. 172. n. 661. descripsit O. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs n. 22. — Nihil liquet nisi ἐποίησεν.

8333.

In cylice fig. flav. musei Vaticani. Tres homines Herculi quadrigam instrumentes, alii vasa et suppellectilem apportantes; intus tibi-cina. Descripta est in Museo etr. Gregoriano P. II. tab. LXXXIV. 2. Ter ἐποίησεν omisso nomine; cf. n. 8329. 8330.

8334.

In hydría e Lucania reportata fig. rubr. in museo Berolinensi. Vir in ocladia sedens, ex adverso mulier velata, assidet senex baculum tenens; explicabatur primum de ἀναγνωρίσει Ulyssis et Penelopes, mox de Ulyssis apud Achillem adventu. Descripserunt Panofka Kunstbl. 1825. n. 78; idem in Gerhard. Hyperb. Röm. Stud. I. p. 182 sq. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 256. n. 884; edidit et tractavit Panofka Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. XXI. 1849. p. 255. tab. I. ubi tamen litterae non satis accurate redditae sunt.

Inscriptionem ad cultum funebrem referendam putabat Panofka legens χοςος θετες, quibus tamen vocibus non aperuit quem sensum inesse putaret. Elementa ut in tot vasculis similibus mire turbata sunt, falsa rectis temere mixta. Supra pictum est ΟΙΝΚΣ, ubi habes elementa perverse composita quae efficiunt ΝΙΚΟΣ. Infra ad dextram est ΘΕΝΕΣ ΘΕΝΕΣ, ad sinistram [ΕΡ]ΟΕΣΕ; habes igitur Νικος-θένης ἐποίησε, in quo repetitae sunt ultimae syllabae nominis; de Nicosthene artifice cf. n. 8241 sq. Potest etiam alius artifex Nicosthenis nomen male imitatus esse; pictura enim notissimo pictori parum convenit.

8344. c.

Sub vase, quod inter oxybapha referunt Panofka et Gerhardus; edidit Panofka Recherches sur les noms des vases cet. Tab. 6, 8. citat Letronnius l. c. p. 17. 20.

Ὀξύβαφα Δ Δ. Cf. n. 8344. b.

8345.

Sub pede amphorae fig. nigr. collectionis Pr. de Canino, ubi femina in tauro sedens praecedente sacerdote et Minerva inter Bacchum et Apollinem; edita est Muséum étrasq. p. 158. n. 1710. Cf. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. LXXXVII, ubi habet ἀρυσίδες.

Ἀρυσ[τ]ίδες.

Accedunt alia signa, quorum pars redit n. 8345. k. 8345. s. Rectum vidit Letronnius Suppl. aux observ. sur

les noms des vases grecs, p. 21. qui praeterea legebat λῆ, nescio quam vere. Ἀρυστις (vel ἄρυστις) est i. q. ἀρυσάνη, ἀρυστήρ, ἀρυστιχός, ἀρυστανα, de quibus vide Letronn. Observat. sur les noms des vases Gr. p. 48 sq. cf. Ussing de nominibus vasorum p. 105 sq.

8345. b.

Sub pede vasculi, in quo noctua et rami, collectionis Raphaelis Baronis Napolitani; edidit Minervini Bullett. arch. Napol. III. p. 72. tab. III. 18. Videtur idem esse, quod inter vasa musei Berolinensis descripsit Gerhard. Neuerworb. Denkm. n. 1999.

Γλαῦ(κες) Δ Δ III

Sic enim recte Minervinus interpretatur litteras ΓΛΑΥ, signum ≈ pro interpunctione habens, A pro

symbolo fabricae. Videntur igitur notari vascula γλαῦκες dicta numero viginti quattuor. Vasculis nomen dederit noctua picta, quemadmodum tetradrachma Attica cum imagine noctuae γλαῦκες appellabantur (Hesych. s. v. γλαῦξ, cf. Aristoph. Av. 1106).

8345. c.

Sub pede cylicis Nolanae collectionis Pourtalès; descripsit Dubois descr. d. antiq. de Mr. le Comte de Pourtalès-Gorgier p. 97. n. 463. tractavit Letronnius Journ. d. Sav. 1840. p. 427—430. Citat Jahn Berichte d. K. Sächs. Ges. der Wiss. 1854. p. 37. b.

Ἰχθυαί Δ IIII T Δ II

Notantur vasa ἰχθυαί dicta quattuordecim, quae venduntur drachmis XII. Nomen vasorum non magis notum adhuc fuit quam γλαῦξ (8345. b.). Videntur igitur ἰχθυαί vasa esse piscibus apponendis idonea. Neque opus est ut cum Minervino l. c. coniiciamus vas nomen traxisse a piscibus in eo pictis. Pretium non leve est, si quidem singula $\frac{6}{7}$ drachmae sive 5

obolis et uno χαλκῷ vendebantur; unde supellex fuerit non mediocris. Ceterum haec quoque notatio docet inscriptionem nihil commune habere cum vasculo, cui inscripta est. Nam vasculum hoc minutum est neque eiusmodi, ut possit pro vase piscario haberi. Monogramma ex A et Π compositum quid significet, non liquet. Similis cylix, nisi eadem, est illa Nolana apud Bettium Neapol. unde Panofka in Gerhardi Archaeol. Zeitung 1848. p. 248. enotavit IXΘYA ---. T est τιμή; cf. 8344. 8346. b.

8345. d.

Sub pede crateris, in museo Vindobonensi; repraesentatur Orestes et Iphigenia ad aram, in qua Omphalus, extra templum Pylades; descripsit Arneht Das K. K. Münz- u. Antiken-Kabinet, Wien 1845. p. 17. n. 16.

Κρατήρ[ες] - - -

8345. e.

Sub pede vasis collectionis Beugnot, quod repetivimus n. 7483. Citavit Letronnius Observat. sur les noms des vases p. 82. Suppl. aux Observat. p. 21.

Κυάθρα Δ.

Forma diminutiva est κυάθιον s. κυάθειον, alias κυάθις, quae nunc scripta est κυάθειον. Κυάθος notum vasculum potorium. Cf. Letronnius l. c. p. 71. Ussing de nominibus vasorum p. 111.

8345. f.

Sub pede vasis collectionis Pr. de Canino, quod formam habet amphorisci; descripsit Letronnius Observat. sur les noms des vases gr. p. 82.

Κυά(θοι) aut κυά(θίδες) - - Cf. n. 8345. e.

8345. g.

Sub pede vasis (amphorae) collectionis Pourtalès; descripsit Letronnius Note sur deux noms de vases grecs Journ. d. Sav. 1840. p. 430. Cf. Collect. de M. le Comte de Pourtalès-Gorgier n. 318.

Μακρὰ IIII.

Notantur ἀγγεῖα μακρὰ quattuor, quae qualia fuerint, non constat.

8345. h.

Sub pede paterae Nolanae collectionis Raphaelis Baronis Neapolitani; edidit Minervini Bullett. arch. Napolit. V. p. 22.

Μεγάλαι ποδ(ανιπτῆρες) ΓIII.

Recte explicat Minervinus, qui confert huius operis Vol. II. n. 3071. λεκάνην ἐς ποτήρια καὶ ἄλλην ποδανιπτῆρα. Intelligendum igitur μεγάλαι λεκάναι ποδανιπτῆρες. De λεκάνη. cf. Ussing l. c. p. 118 sq.

8345. i.

Sub pede fragmenti cylicis Cumanae, in qua fuit figura adolescentis strigilem tenentis; edidit Avellino Bullett. arch. Napol. II. p. 25. tab. I. n. 6.

Editor putabat esse ΗΕΛΠΟΙ aut ΗΕΛΠΟΙ nomen vasis alicuius, derivandum illud a voce ἔλπη. Sed videtur fuisse ΓΕΛΠΟΙ ΔΔΔ, fuerit igitur ita dictum quoddam vasculorum genus et notantur eiusmodi vascula numero XXX.

8345. k.

Sub pede vasis (hydriae) fig. nigr. collectionis Pr. de Canino; Museum étrusque p. 163. n. 1821. citaverunt Letronnius Suppl. aux Observat. sur les noms des vases p. 21. Jahn Bericht. der K. Sächs. Ges. d. Wiss. 1845. p. 38.

Inest Χυτρία aut Χυτρίδ(ες). Ex litteris ΚΛΥΤ Letronnius exculpit $\overline{\kappa\gamma}$, quod valde incertum est, fortasse subest KVA ut n. 8345. f. Reliqua sigla apparent n. 8345. 8347. Ad latus adscriptum videtur ὀξ[ιδ]ε[ς] -- de qua voce cf. n. 8344. 8345.

8345. l.

Sub pede vasis grandis fig. flav. coll. Pr. de Canino, in quo Peleus Thetidem rapiens repraesentatur; Mus. étr. p. 112. n. 1194.

Apparet numerus ΔΔIII. Sed quod praecedit, non facile expedies. Supra ΧΙΓΑΕΝΟΝ legebat O. Muellerus; fuerit potius ΓΗΑΙΝΟΝ i. e. πῆλιπον. Similis notatio habetur n. 8345. m.

8345. m.

Sub pede vasis grandis fig. flav. collect. Pr. de Canino. Inest Minerva cassidem dextra tenens, altera hastam. Mus. étrusque p. 112. n. 1198.

Nihil certi definiri potest, etsi similis notatio est 8345. l. ΤΙΓΕΝΟΝ legebat O. Mueller; fuit fortasse ut supra ΓΗΑΙΝΟΝ i. e. πῆλιπον.

8345. n.

Sub pede vasis (amphorae) in aedibus Vaticanis; edidit Passeri Vas. Etr. III. tab. 237. accuratius Panofka Recherches sur les noms des vases p. 8. tab. VI. 3. Citaverunt Letronnius Suppl. aux observ. sur les noms des vases p. 22. et Jahn Bericht. der K. S. Ges. d. W. Phil. Hist. Cl. 1845. p. 38.

ῥδρίας - - -

Intercidit numerus. Accusativum puta pendere a verbo suppresso. Cf. n. 8345. o. De hydria cf. Letronn. Observat. cet. p. 9. 10. 19. Ussing l. c. p. 43 sq.

8345. o.

Sub pede vasis (hydriae) collectionis I. de Witte; citarunt Raoul-Rochette Notice de l'ouvrage intitulé Catalogo di scelte antichità etrusche cet. (Extr. du Journ. d. Sav. Févr. et Mars 1830.) p. 5. not. 3. Letronne Suppl. aux Observations sur les noms des vases p. 22. Jahn l. c.

ῥ[δ]ρίας IIII.

In vasculo est ΥΡΙΑΣ. Puta fuisse ΗΥΔΡΙΑΣ ut n. 8345. n.

8345. p.

Sub pede vasis collectionis Blacas; citat R. Rochette Notice de l'ouvrage intitulé Catalogo di scelte antichità cet. p. 5. cf. Panofka Rech. sur les noms des vases p. 8. tab. VI. 4.

ῥδρί[αι - -] aut ῥδρί[ας - -].

Cf. n. 8345. n. 8345. o.

8345. q.

Sub pede vasis grandis fig. flav. collectionis Pr. de Canino quod descripsimus n. 7748; Mus. étr. p. 154. n. 1693.

Videtur esse ῥδρί(αι) - -

8345. r.

Sub pede vasis grandis fig. nigr. collectionis Pr. de Canino, quod descripsimus n. 7851.

Ἄρ - - -

Subesse nomen proprium videtur, fortasse idem quod habetur n. 8336. aut nomen vasculi ut n. 8345.

8345. s.

Sub pede vasis grandis fig. nigr. collectionis Pr. de Canino, repraesentatur Pluto Proserpinam rapiens; Mus. étrusque p. 153. n. 1690.

Ἰδρία - - -

Reliqua sigla apparent etiam 8345. 8345. k. 8347.

8345. t.

Sub pede crateris Nolani collectionis Raphaelis Baronis Neapolitani; descripsit Minervini Bullett. arch. Napol. V. p. 22. Numerus videtur esse ΔΔΙΙΙ i. e. viginti tria. Quid reliquis siglis subsit, non liquet.

8345. v.

Sub pede vasculi Cumani; edidit Avellino Bullett. arch. Napol. II. p. 25. tab. I. n. 7. — In forma \approx Avellinus bene K supinum agnoscit, cui subesse potest κύλιες vel κρατῆρες vel aliud vocabulum simile. Numerus est ΓΙΙΙΙ i. e. VIII.

8345. x.

Sub pede cyclicis coll. Raphaelis Baronis Neapolitani; edidit Minervinus Bullett. arch. Napol. III. p. 72.

Apparet nihil nisi numerus ΓΙΙ i. e. VII Syllabae quae praecedit ΑΙ Minervinus credebat subesse αἰετοί, nomen vasculi ex genere ῥυτῶν (Panofka Rech. sur les noms des vases p. 52). Parum probabiliter, quum initio deesse possint litterae aliae, quae complebant vocabulum longe aliud, ut ΗΥΔΡΙ]ΑΙ.

8346.

Sub pede vasis Vulc. (στράμνου) in quo repraesentantur filiae Peliae fig. rubr. in museo Berolinensi; descripsit Gerhard Archaeol. Zeitung 1846. p. 570; inscriptionem ibidem tab. XLIII. lapidi incisam tractavit Boeckhius p. 571. Cf. O. Jahn Bericht. der K. Sächs. Ges. d. Wiss. Phil. Hist. Kl. 1854. p. 37.

Ἔὰ Λύδια μείζω κε, λεπαστίδες κζ.

Boeckhius conicit notari vasis capacitatem duplici mensurae modo, monens ὡν olim pro mensura fuisse (Bernard. de Mens. et pond. p. 10), quae quum initio satis exigua fuisset, deinceps maioribus vasis in speciem ovi effectis et ipsa ampliata esse posset; id quod factum esse praesertim in Oriente ex ὡν χρυσῶ quo vinum regi Persarum temperatum esset (Athen. XI. p. 503. F.) colligit. Ex eodem vasculorum ovatorum genere repetendam esse vocem ὡσκούφιον (vid. Athen. XI. p. 488. F. 503 E; cf. Ussing de nom. vasorum p. 133). Videri igitur fuisse duplicem mensuram ὡν Λύδιον μείζον et ὡν Λύδιον ἔλαττον. Vas, cui addita sit inscriptio, capere ἔὰ Λύδια μείζω κε sive λεπαστίδας κζ. Rationes autem Boeckhii sunt hae: „Der Inhalt der Vase bis an den Hals beträgt $10\frac{1}{4}$ Berliner Quart, bis an den Rand 12 Berl. Quart. $1\frac{3}{4}$ Quart in der Berechnung wegzulassen scheint unzulässig, dagegen muß doch einiger Raum oben für die Einpassung des Deckels abgerechnet werden. Dafür mag man etwa sechs Kubikzoll rechnen. Ein Berl. Quart beträgt 57,728 Pariser Kubikzoll; die Vase hält also 692,736 Par. Kubikzoll, oder, wenn man gegen 6 Kubikzoll für die Einpassung des Deckels abzieht, 687 Kubikzoll. Davon ist das ὡν der 25ste Theil, die λεπαστίς der 27ste; also beträgt das ὡν Λύδιον μείζον 27,48 Kubikzoll, die λεπαστίς 25,81 Par. Kubikzoll. Um diese Masse mit dem Attischen und Römischen vergleichen zu können, muß

man den Inhalt des Attischen Metretes kennen; dieser ist aber nicht genau bestimmbar. In den metrologischen Untersuchungen S. 278 f. habe ich ihn auf zwei verschiedene Arten bestimmt, zu ungefähr $199\frac{1}{4}$ und zu ohngefähr 1969 Par. Kubikzoll. Der 72ste Theil davon ist das Attische Dikotylon, der ξέστης oder Römische Sextarius, welcher folglich nach ersterem Ansatz 27,7, nach letzterem 27,35 Paris. Kubikzoll beträgt. Es ist also klar, daß das größere Lydische ὡν ziemlich genau ein Attischer Dikotylon oder Römischer Sextarius, die λεπαστίς aber ein etwas kleineres Maas ist. Am angeführten Orte S. 280 habe ich Attische Gefäße von 1832 Pariser Kubikzoll nachgewiesen; betrachtet man dieses Maas als einen kleineren Metretes, so beträgt davon das Dikotylon 55,44 Pariser Kubikzoll, also ziemlich soviel als die λεπαστίς.“

Haec coniectura etsi probabilis multis videbitur, verendum tamen est, ne nimium tribuerit vir doctissimus inscriptioni, cui nihil aliud potest subesse nisi mandatum, ut conficiantur vascula ἔὰ Λύδια μείζω et λεπαστίδες dicta, qualis sensus plurimis subest notationibus figurorum similibus adhuc repertis. Λεπαστίς est quaedam φιάλη s. κύλιξ λεπαστή (cf. Ussing de nom. vas. p. 152 sq.); de altero autem nomine praeter ὡσκούφιον et ὡν χρυσῶν conferri iubet Boeckhius Critiae apud Athen. X. p. 432. fragmentum: μηδ' ἐπὶ δεξιτερὰν Χεῖρα κυκλῶν Θασίου ἄγγε', ἃ

Αυδὴ χεῖρ Ἀσιατογενῆς [ἑτέρευσεν?]. Monogramma autem mis ductibus compositum \mathfrak{R} aliis vasculis in Mus. \mathfrak{R} quod initio est, eidem ita videtur expediendum Monac. Britann. etc. redit; cf. Jahn l. c. p. 37. esse, ut subsit $\omega\acute{\alpha}$. Sed siglum iisdem vel similli- not. 37.

8346. b.

Sub basi vasculi $4\frac{6}{8}$ poll. alti in museo Berolinensi, in quo vasculo insunt duo ephēbi Nolani, quorum alteri libationem affert femina; descripsit Gerhard Neuerworbene Denkmäler l. p. 30. n. 1605; inscriptionem tractavit Letronnius Suppl. aux Observ. sur les noms des vases p. 25.

ΔΔΔΙΙ· τιμή ΕΕΙΙΙΙ

Significatur vasa XXXII eiusdem generis, cuius lis $4\frac{1}{2}$, ut vidit Letronnius. Itaque singula semi- est id in quo inscriptio est, venire drachmis 2, obo- obolo venibant.

8346. c.

Sub pede amphorae fig. nigr. coll. Beugnot., in qua Hercules tripodem rapiens. Descr. l. de Witte Catal. Beugnot. n. 33.

Nota est ΑΕΥΗ de qua variae fieri coniecturae possunt, prout a sinistra aut a dextra legas. Potest esse ΑΡΥ (ἀρύστιδες) Η (cf. 8345) aut ΗΑΓΛΑ ἀπλᾶ (cf. 8346. n.)

8346. d.

Sub pede amphorae Vulc. fig. nigr. coll. Magnoncourt, in qua Hercules taurum Cretensem domans; descripsit l. de Witte Descr. d. vases peints cet. de la coll. Magnoncourt p. 26. n. 35.

Vide ne numerus sit ΔΔΙΙ i. e. XXII, cui quod praemittitur ΕΥ initium fuerit nominis vasorum ex. c. ποῦνα (Ussing de nom. vas. p. 56 sq.).

8346. e.

Sub pede vasis musei Blacas; citat R. Rochett. Notice de l'ouvrage intitulé Catal. di scelte antichità etr. cet. p. 5. cf. Panofka Recherches sur les noms des vases p. 8. Tab. VI, 5.

Notae ΚΑΑ putatur inesse κάλπις. Si hoc vocabulum intelligi potest, legendum potius κάλ(πιδες) — sed videtur aliud subesse.

8346. f.

Sub pede vasculi ansati Nolani e collectione Raphaelis Baronis; edidit Minervinus Bullett. arch. Napol. V. p. 22, qui notae ΚΟΙΓ κοτύλας aut κόγγας subesse arbitrabatur.

8346. g.

Sub pede vasculi mus. Brit. n. 603 legitur ΚΥΛΙΦΑ : Κ.

8346. h.

Sub pede crateris, in quo noctua, e collectione Raphaelis Baronis; ed. Minervinus Bullett. arch. Napol. V. p. 22.

Sigla sunt ΛΑ ΑΛ, ubi de $\lambda\alpha$ ἀλεια aut ἀλάβαστροι cogitatum est.

8346. i.

Sub pede vasculi fig. nigr. collect. Principis de Canino; insunt feminae duae tunicis indutae, in altera parte adolescens lyram pulsans inter duas feminas.

Fuerit ΛΕΔΙ i. e. λε(παρταῖ) ΔΙ (h. e. XI). Potest esse etiam λεπαστιδες quae vox habetur n. 8346.

8346. k.

Sub pede vasculi in museo Britannico n. 463.

Δήκυ(δοι) λδ. λη

Eiusdem generis sunt notationes ΛΗΚΥ : ΙΓ : ΙΑ, lorum, posteriore pretium significari coniicit, ut ΛΗΚΥ : ΚΘ : ΛΗ, quas e vasculis musei Monacensis ipse fatetur, res prorsus incerta est. Cf. denique va- enotavit Jahn. Berichte d. K. Sächs. Ges. der Wiss. sculum Monac. n. 501, cui subscriptum, ut videtur, 1854. p. 37; ubi quod priore nota numerum vascu- $\overline{\Lambda\eta}$ λήκυ(δοι).

8346. l.

Sub pede paterae Nolanae collectionis Raphaelis Baronis; edidit Minervinus Bullett. arch. Napol. V. p. 22.

Litterae sunt ΠΤΡΙ quas Minerv. explicabat Π τρίρεις aut τρίποδες, siquidem et τρίρης magna patera fuisse videtur (vide Ussing. de nom. vas. p. 153) et τρίποδες lebetes esse possunt tribus adminiculis fulti (vid. Ussing. l. c. p. 97). Res incerta.

8346. m.

Sub pede vasis grandis fig. nigr. coll. Princ. de Canino. Bacchus inter Satyros et Maenades. Mus. étrusque p. 41. n. 269.

Apparent litterae ΕΥ : Α ΕΥ, quibus num interiectio subsit εῦα non liquet.

8346. n.

In ansa amphorae fig. nigr. collect. Pourtalès, in qua est lepus cum duobus canibus. Descr. Dubois Descr. des ant. de M. le Comte de Pourtalès-Gorgier p. 92. n. 403.

Nescio an idem sit vasculum apud Tischbein. fol. 15 a. Part. IV. n. 6. ex quo in schedis Boeckhii enotatum invenio ΑΓΛΟΝ ἄπλον, sicut in ansa amphorae. Ceterum quo referenda sit haec figuli notatio, non liquet.

8347.

In ore vasculi ex Etruria reportati fig. rubr. in museo Berolinensi; inest Hercules cum leone; descripsit Gerhard Neuerworbene Denkmäler II. p. 27. n. 1660.

Litterae sunt perspicuae ΙΟΕΙ-ΘΑΔ, sensus obscurus.

8347. b.

Sub pede vasculi, quod in catal. Magnoncourt n. 35. citatur, apparent haec ΓΥΑΑ II, ubi ΓΥΑΑ legendum esse putat Jahn (Berichte d. K. S. Ges. d. Wiss. 1845. p. 38. n. 38) et intelligendas esse γυάλας. cf. Athen. XI. p. 467.

8347. c.

In capsula fictili, rotunda, nigro colore obducta, quam ex Graecia in museum Lugduno-Batavum transportatam edidit Ianssenius Mus. L. B. Inscr. p. 59. A. A. tab. VI.

Intus est Δ† quo videntur significari undecim drachmae; extrinsecus ΙC.

Alias notationes figulorum, quae aut singulis paucisve litteris constant aut monogrammaticis, quoniam explicari non possunt, satis habuimus, ex variis collectionibus compositas, in tabulis huic fasciculo adiunctis, sub eodem numero proponere.

PARS ALTERA.

CAPUT PRIMUM. MYTHOLOGICA.

8348.

In cylice figuris rubr. in museo Britannico; insunt nuptiae Thetidis in altera parte, in altera Bacchus et Ariadne. Cat. Vas. Mus. Brit. n. 811*. Edidit Gerhard Trinkschalen und Gefäße Tab. H.

Ζεύς. [Γα]νυμήδης. Ἥρα. Ποσειδῶν. Ἀ[μφι]τρι[τή]. Διόνυσος. Ἀριάδν[η]. [Κ]ῶμος. Ἀφροδίτη. [Πλ]ούτων. Περσέφα[ττα].

Nota scripturae inconstantiam, inter litteraturam ptum sit. De extremo nomine varie scripto cf. n. 7434. antiquiorem et recentiore variantis, ita ut in eo- et Jahn Vasensamml. K. Ludwigs p. CLXXXVII, 1257. dem vasculo ΓΑΝΥΜΕΔΕΣ et ΑΜΦΙΤΡΙΤΗ scri-

8348. b.

In cratere fig. rubr. Rubis oriundo ex collectione Santangelo. Iuppiter in throno sedens, ex adverso Iuno velata, medio loco Venus et Himerus; pone Iovem Mercurius, Apollo, Diana; infra pictura bacchica. Descripsit Panofka in Gerhard. Archaeol. Zeitung 1848 p. 17 sq.

Ἑρμῆς. Ζεύς. Ἴμερος. Ἥρη.

8348. c.

In vase Nolae reperto, collectionis Hamiltoni; aquila puellam in sublime rapiens. Edidit Tischbein Vas. d'Hamilton T. I. tab. XXVI. ed. Flor. T. I. tab. XXIV. ed. Par. ubi est ΘΑΑΣ; repetierunt Panofka Zeus und Aegina, Berlin 1836 et Lenormant et I. de Witte Elite des monum. céramograph. I. tab. XVI. p. 31.

Θαλία sive Θάλ(ε)ια.

Aen. IX. 584.), ut interpretantur Lenormantus et I.

Puella rapta a Iove est Thalia Palicorum Sici- de Witte probante O. Iahnio Vasenbilder p. 29. liensium mater (Macrob. Sat. V. 19. Serv. ad Virg. Aliter explicaverat Panofka.

8349.

In phiala fig. rubr. collectionis Feoli; repraesentatur Iuno; in externo latere Venus sedens cingulum tenens, cum Gratiis, ut videtur, et Horis; descripsit Campanari Vasi della collezione Feoli n. 61.

Ἥρη.

Καλή.

Scriptura ΗΡΗ aetatem prodit, qua litteratura Ionica usu recepta est.

8350.

In cylice fig. flav. Agyllae (Caere) reperta collectionis Basseggio; Iuno sedens sceptrum tenens, pateram porrigens Titani Prometheus adstanti; in externo latere Bacchus Vulcanum in coelum reducens; descripsit Gerhard Arch. Zeitung 1846. p. 287 sq. Edidit Braun. Monum. d. Inst. V, 55; Annali d. Inst. XXIII, 279 sq.

Ἥρα.

Προμηθεύς.

In scribendo nomine ΠΡΟΜΗΘΕΣ inest quaedam antiquitatis affectatio, nisi putaveris nomen ΗΡΑ pictum esse ommissa littera E, ut sit ΗΕΡΑ.

8351.

In cratere fig. rubr. prope locum Bari in Apulia reperto, nunc in Museo Britannico; repraesentatur parodia mythologica ex comœdia Siciliensi adumbrata (cf. Lenormant et L. de Witte *Elite d. mon. céramogr.* I. p. 95 et infra n. 8359); coram Iunone in throno sedente Vulcanus et Mars inter se dimicaturi. Ediderunt Mazochius *Tab. Heracl.* p. 157. Passerius *Pict. Etr. tab. CCLV.* D'Hancarville *Antiq. étr. gr. et rom. tirées du cab. de M. Hamilton, Vol. III. tab. CVIII.* sine inscriptionibus, accuratius Lenormant et L. de Witte *Elite des monuments céramogr. I.* Cf. Millin *Gal. myth.* XIII. 48. Visconti *Mus. P. Clem.* IV. p. 85 sq. ed. Mil. Müller *Enchirid. Archaeol.* §. 567. 5. Jahn *Vasensammlung K. L.* p. xxxix, 218; cxvii, 855. — Birchius (*Bullett. del Inst.* 1850. p. 9) de antiquitate inscriptionis dubitat.

Δαίδαλος. Ἥρα. Ἐνυάλιος.

Δαίδαλος est Vulcanus, Ἐνυάλιος Mars. Nota insolentem scripturam Ἐνευάλιος, quam Osannus (*Revision der Ansichten über Ursprung und Herkunft der gr.*

Vasen p. 66) putavit reponendam esse huius operis Vol. I. n. 1221. pro ΕΝΟΙΑΛΙΟΥ; male; ibi enim Υ repraesentatur ex more diphthongo ΟΙ. Sed ΕΝΕΥΑΛΙΟΣ videtur esse ΕΝΕΥΑΛΙΟΣ inserto F pro ΕΝΥΕΑΛΙΟΣ. Deae nomen scriptum est ΗΡΑ.

8352.

In vase fig. flav. collectionis Lamberg; repraesentatur Neptunus Amymonem persequens; adsunt Venus et Amor. Edidit De Laborde *Vases de la collect. Lamberg I. tab. xxv. xxvi.* repetiit Inghirami *Vasi fitt. I. tab. xci. xcii. xciv.* Cf. Passeri *Pict. etr. I. tab. xi. xii.* p. 15. Descripsit Arneth *Das K. K. Münz- und Antikenkabinet, Wien* 1845. p. 19. n. 166.

Πειρίδους. Ἀφροδίτη. Ποσειδῶν. Ἀμυμώνη. Ἔρως.

8353.

In vasculo mutilo prope puteum Athenis reperto litteris inauratis; Peleus Thetidem rapiens praesentibus diis ac nymphis. Edidit Wilkins in *Walpolii Mem. relating to the Turkey* p. 409. repetierunt Millingen *Anc. uned. mon. I. tab. iv.* 1. Raoul-Rochette *Mon. inéd. d'antiq. fig. p. 8.* et Dubois-Maisonneuve *Introd. à l'étude d. vases tab. LXX.* 1. Citat Gerhard *Auserlesene Vasenb. III.* p. 68. not.

Πειδῶ. Ἀφροδίτη. Πάν. Κυμῶ. Ὀχνη[μ]α? - - - ος. Θέτις. Πηλεύς. Ψαμάθη. Ἀθ[ηνᾶ]. Ποσειδῶν.

Ἀθηνᾶ et Ποσειδῶν legendum esse vidit Wilkinsius. De priore nomine dubitat Millingenius Nereidis nomen desiderans. Idem, ubi est ΚΥΜΩ ΟΧΗ interpretabatur *Κυμοδόκη s. Κυμοδόχη.* At Κυμῶ Nereis est *Hesiod. Theog.* 255. *Apollod.* I. 2. 7. Alia Nereis est *Ψαμάθη* *Hesiod. Theog.* 260. 1004. *Apollod.* III. 12. b. Tum volebat Millingenius ΗΝΙΟΧΟΣ. Ubi quadriga

est, ἐχὴ Ἀπόλλωνος coniecit Wilkinsius improbante I. de Witte (*Ann. d. Inst. arch. Rom.* 1832 p. 114) qui tamen parum apte proposuit ἐχὴ, Ἀ[έλι]ος. *Roulez Bull. de Brux. IX.* 10. p. 465. Ἀλκιμος nomen aurigae Achillis (*II. XIX.* 392) coniecit. Rochettus restituebat ΗΕΟΣ, pro qua forma nunc exspectatur ΕΩΣ. O. Jahn. *Arch. Beitr.* p. 39. not. 113. coniecit ΑΚΑΣΤΟΣ.

8354.

In vasculo Vulc. fig. rubr. collectionis Feoli; Peleus Thetidem ducens (cf. n. 7400); utrinque Nereides inter quas ad dextram est figura virilis, numen marinum. Editum *Mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. I. tab. xxxviii.* descripserunt I. de Witte *Annal. d. Inst. arch. Rom.* 1832. p. 124 sq. *Campanari Vasi della collezione di Feoli n. 100.* Cf. Gerhard *Rapp. Volc.* p. 145. n. 301. p. 153. n. 406. *Auserles. Vasenb. III.* p. 68. not.

Μελίτη. Σπε(ι)ώ. Γλαυ[ε]ή. Κυμο[σ]θή. Θέτις. Πηλ[ε]ύς. Ναύ. Ψαμάθη. Κυματολήγη.

Nereides Melite, Speio (ΣΠΕΩ), Glauce (+ΛΑΥΧΕ) memorantur etiam *Iliad.* XVIII. 39 — 42. *Κυμοσθή* *ibid.* vs. 41. cf. n. 8158. Nominis *Κυμοσθή* alia forma *Κυματοσθή* extat n. 7398. Similisque formatio est nominis *Κυματολήγη*, quae habetur *Hesiod. Theog.* 253.

Nomen Ναύ derivandum ab inusitata forma *νάω* i. e. *νέω*; de forma *Σαώ* cogitabat Iahnus, qui (*Vasensammlung K. Ludwigs* p. cxvii, 858) de nominibus Nereidum conferendus est. De *Ψαμάθη* cf. n. 8353.

8355.

In fragmento cistulae fictilis Athenis reperto collectionis Fauvel. unde transiit in coll. comitis Pourtalès; picta fuit variis coloribus in fundo nigro aedicula aetomate ornata, in eaque Minerva cum Vulcano; in epistylis aediculae posita inscriptio est; huius aediculae superest sinistra pars superior, in qua apparet caput Minervae cum humeris, et particula figurae alatae, quam pro Eride habuerunt editores. Cistula videndum ne pertinuerit ad supellectilem sacram. Cf. O. Mueller *Encyclop. Ersch. u. Gruber III.* 10. p. 86. Edidit Broendsted *Voyages et Recherches en Grèce tab. XLII. LXIII.* p. 295 sqq. descripserunt *Panofka Annal. d. Inst. arch. Rom.* 1829. p. 292. Dubois *Descr. d. antiq. de Pourtalès-Gorgier* p. 52. n. 155. O. Mueller *Archaeol. d. Kunst ed. Welcker* §. 571, 4.

ΑΘΗΝΑΙΑ: ΗΦΑ

Has tituli reliquias Broendstedius ita explevit ut scribendum proponeret ΑΘΗΝΑΙΑ: ΗΦΑΙΣΤΟΝ: ΑΜΥΝΕΤΑΙ. Ubi pro verbo finito possis etiam

ΑΜΥΝΟΜΕΝΗ scribere. Minerva igitur cogitanda esset Vulcani petulantiam repellens. De fabula vide *Apollod. III.* 14. et *Paus. III.* 18, ubi in throno Amyclaeo describitur Ἀθηνᾶ δῶκοντα ἀποφεύγουσα Ἡφαιστον.

Refragatur his coniecturis Panofka, qui coniiciens ipse post Vulcanum aliam figuram, fortasse Neptunum, pictam fuisse, suspicatur inscriptionem fuisse hanc:

ΑΘΗΝΑΙΑ : ΗΦΑΙΣΤΟΣ : ΡΟΣΕΙΔΩΝ

Quae coniectura vix probabitur ei, qui consideraverit quum latitudinem picturae e superstitute parte deducendam, tum collocationem nominis Vul-

cani. Nam quum ex alae reliquiis colligi possit figuram alatum inter deos volantem satis grandem fuisse, spatium non suppetit quartae figurae. Praeterea nomen Vulcani continuo post nomen Minervae pictum favere videtur iis, qui non singulis figuris imposita nomina esse sed inscriptione illa integram contineri sententiam arbitrantur.

8356.

In vase fig. rubr. Nolae reperto, nunc in museo Parisino; Vulcani in caelum reditus (cf. n. 7417); praecedunt Bacchus, Maenas, quae nunc Comoedia vocatur, Satyrus Marsyas; in parte aversa colloquium epeborum. Ediderunt Millin et Dubois-Maison-neuve Peint. d. vas. I. tab. IX. Gal. mythol. LXXXIII. 356. Millingen Vases de Coghill tab. VI. VII. Lenormant et I. de Witte Elite des mon. céramogr. I. p. 112 sq. tab. XLI. cf. Gerhard Auserl. Vasenb. p. 215. O. Jahn. Vasenb. p. 19.

Ἡφαιστος. Διώνυσος. Κωμωδία. Μαρσύας.

8357.

In vase fig. flav. Neapoli translato in museum Gothense; Mercurius in rupe sedens lyram tenens inter tres Paniscos saltantes; editum Mon. ined. d. Inst. arch. Rom. Vol. IV. tab. XXXIV. descripsit Braunius Annal. d. Inst. arch. Rom. 1846. p. 238 sqq.

Ἑρμῆς.

8358.

In vase Athenis reperto collectionis Clarke; representari dicitur lis Minervae et Neptuni, in interno Mercurius; descriptum est Classical Journ. 1823. 28. p. 279.

Ἑρμῆς δαίμων.

8359.

In vase Apulo fig. flav. collectionis Durand; parodia mythologica (cf. n. 8351) de Apolline Delphos adveniente; persona tunica brevi et anaxyridibus induta stans in scala quae ad scenam ducit; ex adverso Chiron caecus, quem representant duo actores, alter a tergo stans alterius, in speciem quadrupedis; adstat epopta, qui est loco spectatorum; supra hanc scenam nymphae Parnassi sedentes. Descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 669. Catal. Beugnot n. 5. Ediderunt Lenormant et I. de Witte Elite des mon. céramogr. T. II. tab. XCIV. cf. Lenormant Quaestio cur Plato Aristophanem in convivium induxerit, Par. 1838. 4. Gerhard Archaeol. Intell. Bl. d. Hall. L. Z. 1836. p. 337. 662. Panofka Bild. ant. Lebens tab. VII. 5.

[Πυ]θίας.

Χίρων.

Νί[μφ]αι.

Ex primo nomine mutilo Comes de Clarac in catalogo suo artificum p. 174. exsculpsit nomen

ΦΙΝΤΙΑΣ, quem errorem notavit I. de Witte Revue de philol. II. p. 494. Nomen ΠΥΘΙΑΣ inscriptum esse personae, quae partes agit Apollinis, viderunt idem et Gerhardus.

8360.

In vase fig. rubr. collectionis Durand; in altera parte Apollo, in altera Diana Niobidas impugnans; intus Minerva Cadmo saxum porrigens ad impugnandum draconem (cf. Raoul-Rochette Mon. inéd. p. 428); descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 19.

Ἀπόλλων.

Ἄρτ[εμ]ίς.

Κάδμ[ος].

8361.

In vase Attico fig. rubr. collectionis Rogers; Venus in rupe sedens cum Amore; ad dextram Pitho caveam componens (cf. Millin Gal. myth. XLVI. 193*), Eudaemonia fructus colligens; ad sinistram Paedia, dea lusus puerilis, cuius humero innititur Eunomia, post quam Cleopatra canistrum fructibus refertum portans. Edidit Stackelberg Die Gräber der Hellenen tab. XXIX; repetiit O. Mueller Denkm. II. 27. 296 Citant Gerhard Prodromus p. 229 O. Jahn Arch. Beitr. p. 76 et p. 214. Peitho die Göttin der Überredung p. 27. I. de Witte Extrait de l'Elite des mon. céram. T. II. Comment. de la pl. XXIII. (Extrait de la Revue archéol. 15 Déc. 1845) p. 5. not. 1.

Κλεοπάτρα.

Εὐνομία.

Παιδιά.

Ἀφροδίτη. Πειθώ.

Εὐδαιμονία.

Eunomia Horarum una templum cum Eucleia habuit Athenis (Vol. I. n. 258). Ea nunc inter nomina nuptiarum tutelaria apparet ut n. 8421, 8362. b. Paedia comes Amoris redit n. 8366. Eudaemonia in pictura similis argumenti redit n. 8467.

8362.

In vase Siciliensi ap. Tischbein. fol. 13. a. Part. IV. n. 2. Citat Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. CCIV, 1340. c.

Ἀφροδίτη.

Πειθώ.

Τύχη.

8362. b.

In cylice fig. rubr. reperta in loco Fasano (vetere Gnathia cf. Jahn Vasensamml. K. Ludwigs p. xxxvi.); citat Minervinus Bullett. arch. Nap. V. p. 27 sq. Cf. Jahn l. c. p. cciv, 1340. e.

Ἀφροδίτη. Κλυμένη. Ἀρμονία. Εὐκλε(ι)α. Εὐνομία. Παννυχίς.

De argumento picturae non constat. Figurae 8362. c; Παννυχίς praeses est festi nocturni, de qua allegoricae sunt Εὐνομία et Εὐκλεα; vide n. 8361. egit Panofka Archaeol. Zeitung 1848 p. 383; 1849 8364. 8399. Ἀρμονία Martis et Veneris filia Hesiod. p. 107. Theog. 957. Κλυμένη nympha videtur redire n. 8400.

8362. c.

In operculo cylicis deperditae, reperto in loco Apuliae, qui dicitur Fasano (cf. ad 8362. b.). Mulier, diademate ornata, sedens pyxidem tenens adstantibus duabus aliis; alia mulier sedens, adscripto nomine mutilo, pone nympha (Nesaia) taeniam illi imponens advolante Amore; sequuntur aliae nymphae ornamenta portantes, inter quas Clymene. Edit. Bullett. Nap. V. p. 81.

Ἀλή. Ἔρως. Νησαίη. — Κλυμένη.

Videntur esse Nereides nuptiis celebrandis intentae. Nereides Ἀλή et Νησαίη memorantur Iliad. XVIII, 40. Hes. Theog. 245. 249. Nesaia etiam Lycophr. Cass. 399. Virg. Georg. IV. 358. Quarta cuius nominis supersunt haec ΠΑ --- Η, videndum ne fuerit Πανόπη, quae est in Nereidibus Iliad. XVIII. 49; cf. n. 6783. b. Minervinus proposuit Πασιδέη (Theog. 247) aut Πασιφάη, quae Hygino fab. 156. filia est Solis et Clymenes; pro qua rursus Avellinus coniicit Πατρονέη, quae Nereis reddenda Hesiod. Theog. 261. cum Scholiasta (Bullett. arch. Nap. V. p. 151); Jahnius denique (Vasensammlung K. Ludwigs p. xxxvii, 201) Πασιδέη; idem autem p. cxvii; 858. Πανόπη, cui nomini, quantum video, maxime favet lacunae spatium. Notabilis spiritus in nomine ΗΑΛΙΗ.

8363.

In vase Rubis (Ruvo) reperto fig. flav. collectionis Badensis; Venus seminuda stans in scala, acceptura fragmentum vasis rupti, quod Amor porrigit; quam picturam sunt qui ad festum Adonidis revocare velint. Edidit Creuzer zur Gallerie der Dramatiker p. 66 sqq. tab. 8. Tractarunt Gerhard Hall. L. Z. 1840. p. 222. O. Jahn Annal. d. Inst. arch. Rom. 1845. p. 385 sq. I. de Witte ibid. p. 413. tab. N.

Litteris parum distincte pictis subesse videtur ΚΑΛΟΣ ΚΑΛΟΣ, καλός, καλός. Creuzerus putat esse elementa sensu cassa quae indicent sermones personarum.

8364.

In vasculo fig. flav. in quo repraesentatur figura muliebris sedens cistam tenens, coram alia (Pitho) stans; pone alia (Eucleia); edidit Christie Disquis. upon greek vases tab. XIII repetiit Raoul-Rochette Mon. inéd. de l'antiq. fig. tab. VIII. 2. qui putat repraesentari Penelopen, cui Melantho habitu Πεισοῦς persuadeat ut procos exaudiat, adstante Eurynome. Citant Lenormant et I. de Witte Extrait de l'Elite des mon. céramogr. T. II. Comment. de la pl. XXIII. (Revue archéol. 15 Déc. 1845) p. 9. not. O. Jahn Peitho die Göttin der Überredung p. 26.

Εὐκλεα. Πειθώ.

Εὐκλεα epitheton est quo Diana colitur Boeotiae. Paus. IX. 17. 1. Ad idem numen nuptiarum tutelare pertinet locus Plutarchi Aristid. 20. βωμόν γὰρ αὐτῆ καὶ ἄγαλμα παρὰ πᾶσαν ἀγορὰν ἴδρυται καὶ προσεύουσι αἱ τε γαμούμεναι καὶ οἱ γαμοῦντες. Originem

religionis significat Aristoph. Nub. 996. ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηγνῶς μὴλῳ βληθεῖς ὑπὸ πορνιδίου τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῆς. Alia Diana Eucleia est cuius cultus memoratur Pausan. I. 14. 4. et huius operis Vol. I. n. 258. 467. quo pertinere videtur festum Εὐκλεα Corinthi celebratum (Xenoph. Hellen. IV. 4. 2.), unde mensis Εὐκλειος (C. Hermann Gr. Monatskunde p. 59).

8365.

In hydria fig. flav. Nolae reperta collectionis Blacas; Pitho lecythum sive alabastrum tenens, in quod unguentum stillat; ex adverso adolescens (Himeros) in rupe sedens σπασιδα tenens (Poll. X. 120. Phot. s. v. σπασιδα); edidit Panofka Mus. Blacas tab. XII. B. p. 66. descripsit O. Jahn Peitho die Göttin der Überredung p. 25.

Πειθώ. Ἴμερος.

8366.

In vasculo fig. rubr. collect. Candelori, nunc in pinacotheca Monacensi; puella (Paedia) funem manibus agitans suspensum, in quo sedet Amor; ludus αἰώρας, quo nomine vocabatur etiam festum Athenis celebratum in honorem Erigones (Hesych. T. I. p. 180. voc. αἰώρας. Hygin. fab. 150.); idem ludus repraesentatur in vasis Panofka Mus. Bartold. p. 120. Millingen uned. mon. tab. 50. Gerhard ant. Bildw. I. tab. 55. Panofka Bilder ant. Lebens tab. XVIII. 2. et Gerhard ant. Bildw. tab. 54. Similis ludus est n. 8367. Descripserunt Gerhard Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1829. p. 78 sq. O. Jahn Vasenverzeichnis n. 254. Cf. Lenormant et I. de Witte Extr. de l'Elite des mon. céramogr. T. II. Comment. de la pl. XXII. (extr. de la Revue arch. 15 Déc. 1845) p. 11. not. O. Jahn Archaeol. Beitr. p. 326.

Παιδιά. Ἔρως.

Παιδιά comes Veneris habetur n. 8361.

8367.

In vase in Apulia reperto, Neapoli ap. Dom. Catalano; duae puellae sese librantes, in extrema utraque stans trabe, cui mediae suppositus palus est, ut aequilibrata oscillari et hinc tolli illinc demitti possit pro motu insistentium; inter utramque puellam Amor advolans fasciam portans; est igitur species ludī, qui *πέταυρον* (petaurum) vocabatur. Lucil. ap. Fest. voc. Petauristas. Iuvenal. Sat. XIV 265. Manilius V. 434. Similis repraesentatio est in vase collectionis Pacileo, quod describit Roulez Bulet. de l'Acad. de Brux. XII. 1. p. 288 sq. Alius ludus describitur n. 8366. Edidit Gerhard Ant. Bildw. 1850. tab. LIII. repetierunt Gargiulo Raccolta dei mon. più interess. del M. Barb. tab. 105. Inghirami Vasi fittili T. III. tab. CCXCVIII. citarunt Gerhard Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1829. p. 79. Panofka Mus. Bartold. p. 57. O. Jahn. Archaeol. Beitr. p. 326. Roulez Bulet. de l'Acad. de sciences de Bruxelles, 1845. T. XII. 1. p. 287 sq. Denuo edidit Panofka Bild. ant. Leb. tab. xviii. 3. Cf. Jahn Vasensamml. K. Ludwigs p. CXIII, 826.

Ἀρχεβία. Ἐρω[ς]. [Ἀ]ναπαλινα.

Panofka legit primum nomen APXEBIA, secundum in medio mutilum EPO[Σ] aut HOΣ, ubi Gerhardus habet ΗΟΣ Inghiramius NE, unde νέος exsculpsit.

Ἀρχεβία et *Ἀναπαλινα* nomina sunt ludo, qui repraesentatur, describendo aptissima. Puella, cui appictum nomen *Ἀναπαλινα*, repraesentatur in sublime agitata, *ἀναπαλλομένη*. Ad formationem nominis comparaveris *Εὐπαλινας*. Altera puella iamiam novo motu impulsura trabem *Ἀρχεβία* audit. Pictura allegorica est, cuius ansam dedisse nomen puellae videtur quae vasculo honoratur, Archebia.

8368.

In hydria collectionis Calefati, mox Raphaelis Baronis Neapolitani; Amor puellam persequens; descripsit Minervin. Bullett. archeol. Napolitan. II. p. 14. cf. Welcker ibid. p. 83. (Alte Denkm. III. p. 370), O. Jahn. Archaeol. Beitr. p. 37 et p. 446.

Ἴτυλος.

Argumentum ad fabulam Procnes et Philomelae refert Minervinus, recte obloquente Welckero, qui nomen *Ἴτυλος* pro epitheto Amoris habet. Non male Cavedonius (Bull. arch. Napol. III. p. 63) comparat Hesych. *Ἴτυλος, νέος, ἀπαλός*.

8369.

In vasculo fig. flav. collectionis Blacas; puella sedens, ad quam appropinquant utrinque trinae nymphae, quibus tantum non omnibus appicta sunt nomina Musarum; ex his Clio tibias, Thalia coronam, Calliope cistulam, Polyhymnia volumen, ut videtur, tenet; edidit Panofka Mus. Blacas tab. IV. cf. Walz in Schneidewini Philologo I. p. 549.

Θάλεια. Εὐτέρη. Κλεώ. Καλλιόπ[η]. Πολυ[μ]νία. Nomina plura Musarum habes n. 8185.

8370.

In cratere fig. rubr. Cumis reperto collectionis L. Correale, nunc in museo Bourbonico; Aurora Cephalum persequens (conf. n. 7551 sq.) cui socius additus est fugiens; in parte aversa tres figurae palliatae; descripserunt H. G. Schulz Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1842. p. 9 sq. Minervinus Bullett. arch. Nap. I. p. 5. tab. I.

Καλλίμαχος. Ἔως. Κέφαλος.

Pro ΕΩΣ Abekenius (Mittelitalien. cet. p. 339) desiderabat ΗΩΣ sine causa. Est forma Attica. Videtur pictura confecta esse in laudem Cephalī cuiusdam et eius socii Callimachi. Cf. O. Jahn Archaeol. Beitr. p. 95.

8371.

In oenochoe fig. flav. collectionis Pourtalès; Victoria fasciam tenens, volans versus tripodem (cf. n. 7555—7550); edidit Panofka Cab. Pourtalès-Gorgier tab. VI. repetierunt Lenormant et I. de Witte Elite d. mon. céramogr. I. p. 501. tab. XCI.

Νίκη.

8372.

In oenochoe fig. flav. et alb. Athenis reperta collectionis Fauvel, nunc in museo Berolinensi; repraesentantur modulo pusillo Victoria in quadriga cum equis alatis, ante eam Plutus manum extendens versus tripodem, post Victoriam figura muliebris Chryso dicta. Edidit Stackelberg Die Gräber der Hellenen tab. XVII. repetierunt Lenormant et I. de Witte Elite d. mon. céramogr. I. tab. XCVII. descripsit Gerhard Neuerworbene Denkmäl. III. n. 1690. cf. Auserles. gr. Vasenb. I. p. 70. II. p. 10.

Χρυσός. Νίκη. Πλούτος.

Notabile nomen *Χρυσός* figurae muliebri tributum. Cf. O. Jahn Archaeol. Beitr. p. 292. not. Tertium nomen ΠΛΟΥΤΟΣ scriptum est.

8373.

In vase Cumano fig. rubris. Triptolemus currum ascendens cum Cerere. Descr. H. G. Schulz Bullett. Rom. 1842. p. 9. Minervin. Bullett. arch. Nap. I. p. 6. p. 15. not.*. — Inest καλός, καλή.

8374.

In hydria Nolana; Triptolemus in curru alato, altera manu sceptrum tenens, altera pateram, in quam Ceres liquorem infundit; post Cererem Hecate. Editam Mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. I. tab. IV. descripsit L. Faucher Annal. d. Inst. arch. Rom. 1829. p. 261 sqq. repetiit Inghirami Vasi fittili T. I. tab. VII.

Τριπτόλεμος. Δημήτηρ. Ἑκάτη.

8375.

In vase fig. flav. collectionis Millingen; Ariadne sedens, confabulans cum Baccho, qui prope assidet thyrsus et cantharus tenens; ante Ariadnen arbor vitis, ad quam advolat Amor; edidit Millingen Anc. uned. mon. I. tab. XXVI. Cf. Gerhard Auserlesene Vasenb. I. p. 43. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. CXV. n. 840. p. CCV. n. 1346.

Ναξίων.

Inscriptio singularis, qua significatur, celeberrimam illam de Bacchi et Ariadnae nuptiis fabulam

prae ceteris Graecis ad Naxi insulae homines pertinuisse; idem scenicarum repraesentationum argumentum fuisse testatur Xenophon. Sympos. IX. Cf. Boettiger Journal des Luxus und der Mode 1802. Jan. p. 9 sq. (Kleine Schriften III, 394 sq.)

8376.

In vase fig. rubr. quod Agrigenti repertum esse dicunt, in monasterio Sti Martini Palermitano; Bacchus, cui adstat nympa blandiens; ad dextram genius alatus; ad sinistram tres figurae muliebres, quarum quae media est sedens, ei appicta inscriptio est; supra imago Satyri, ad dextram duo asini quorum in altero sedet genius alatus (Amor); in parte aversa Diana, ut videtur. Edidit Bened. Danti Illustrazione sopra un vaso greco-siculo, Palermo 1823. (cf. Giorn. di scienze, lettere ed arti per la Sicilia Vol. II. p. 178. Kunstblatt 1824. n. 49. 1825. n. 19); repetierunt Gerhard Ant. Bildw. I. tab. LIX. Inghirami Vasi fittili T. III. tab. CCLV. CCLVI. citarunt Welcker Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. V. p. 149. Ep. Cyclus I. p. 275. Avellino Bullett. arch. Napol. II. p. 18 et p. 38. Cavedoni ibid. III. p. 63. tractavit denique Welcker Alte Denkmäler II. p. 65; III. p. 65. Cf. Jahn Vasensamm. K. L. p. CXXVI, 944.

Χρυσῆ Φιλομήλη. [Φάος? καλός. *Ερ[ω]ς καλός.

Primus editor de fabula Procnes interpretabatur, quem Avellinus primum secutus mox retractavit sententiam, ad Bacchanalia refert Inghiramius. Manifesto repraesentantur Bacchi nuptiae praesente Diana, quae, ut vidit Welckerus, nunc Χρυσῆ Φιλομήλη audit utpote praeses hymnorum (*Αρτεμις Ἑμνία, Paus. VIII. 5, 8. 13, 1). Spectatores sunt Amor et Bacchi asse-

cla Pan, qui nunc Φάος audire videtur, tanquam Φαίωv, παιδρός, lucidus Pan, ut est in titulo quodam Latino, annotante Panofka Act. Acad. Berol. 1848. p. 227. not. qui bene monet formam Φάος componi posse cum usitatiorē πάνφαος, πάνφαιος (i. e. φάνφαιος). Cf. ad n. 8266. ΦΑΟΣ in vase legi notat Gerhardus (cf. Panofka Mus. Blacas p. 26), dubitante Welckero, cui ὄλωσ καλός exclamatio videtur esse Panis pulchritudinem Bacchi admirantis.

8377.

In vase in Apulia reperto; Bacchus in lectulo, ad latus figura muliebris ornata sceptrum tenens; insunt multi Satyri, in his Silenus cum asino; inscriptiones plures evanidae; descriptum est Bull. d. Inst. arch. Rom. 1854. p. 38. citat O. Jahn Vasenb. p. 22.

Διώνσο[ς]. Σιληνός.

8378.

In vase reperto Plistiae (S. Agata de' Goti) in Campania, nunc in museo Bourbonico; repraesentatur Bacchus stans thyrsus tenens, coram Comus barbatus sedens citharam pulsans; post Comum Maenas arbori se acclinans; post Bacchum Satyrus cum face, utrem in humeris portans; descriperunt Gerhard et Panofka Neap. ant. Bildw. I. p. 254. n. 1621. editum in Mus. Bourbon. T. II. tab. 45. Citarunt Raoul-Rochette Journ. d. Sav. 1826. p. 96. Welcker Annal. d. Inst. arch. Rom. 1829. p. 406. (Alte Denkmäler III. p. 134) Nachtrag zur Trilogie p. 310. O. Jahn Vasenbilder p. 18.

Χαῖρος. Κάμος. Διώνσοσ. Σίμος.

De Como satyro cf. n. 7450. 7455. 7461. 7462. 8406. Maenadis nomen ΧΑΙΡΑΣ esse putavit Pa-

nofka. Welckerus et alii nomen Χαῖρος agnoverunt coll. Varrone R. R. II. 4. 10. Cf. n. 7593. Nomen Satyri Σίμος extat n. 7459. 7460. 8380. pro eo Rochettus male ΟΙΝΟΣ legendum censebat.

8379.

In vase fig. flav. collectionis Coghill; Bacchus tunica longa indutus stans, thyrsus tenens, coram Comus sedens tibias inflans, hinc Maenas (Galene) tympano sonans, illinc alia (Euoea). Edidit Millingen Peintures d. vas. de la collection Coghill, tab. XIX. repetiit Inghirami Vasi fittili T. IV. tab. CCCXXVI. cf. Welcker Annal. d. Inst. arch. Rom. 1829. p. 406. (Alte Denkmäler III. p. 134.)

Εὐοία. Γαλήνη. Κ[ω]μος. Διόνυσος.

De nomine Εὐοία cf. n. 7462. De Como n. 8405. KAMOS falsa scriptura est p. ΚΩΜΟΣ; idem vitium habetur n. 7462.

8380.

In vase fig. flav. Rubis reperto collectionis Iatta; a) Bacchus sedens in medio; ad pedes eius Himerus; coram Baccho figura muliebri (Opora) vinum in pateram fundens; post Bacchum Thyone, cui adstat alius genius (Pothus); prope Himerum Amor; inferius Silenus coram muliere sceptrum tenente, quam sequitur puella (Hebe) πινάκιον fructibus refertum portans; in medio ferme puer (Sicinus) asinum ad aram ducens; b) in parte aversa certamen Apollinis et Marsyae. Descripsit Braun Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1856. p. 122 sq. citavit O. Jahn Vasenb. p. 21 sq. Vasensammlung K. Ludwigs p. XLIII, B.

a) Πόθος. Θυώνη. Διόνυσος. Ὀπώρα. Ἴμερος. Ἔρως. Εὔα. Σίληνός. [Εἰ]ρήνη. Ἡβη. Σίκιννος. Σῆμος. Εὐδαμος.
b) Ἐρμῆς. Ἀπόλλων. Μαρσύας. Σῆμος. [Οἶ]νο[πίω]ν.

De Thyone cf. n. 7446. Maenas Εὔα audit interiectione εὔα in nomen mutata. Cf. Paus. IV. 31. 4. Similiter se habet Εὐοία n. 8406. Neque est cur de mutanda lectione cogitetur cum Kramerio (Über d. Styl u. Abk. d. Thongef. p. 177.), cui recte obloquitur Iahnus. Quod autem nomen figurae sceptro munitae impositum est ΟΡΗΛΗ depravatum esse appa-

ret. Fortasse subest ΕΙΡΗΝΗ. cf. n. 8408. 8460. De nomine Satyri Σίκιννος satis est provocare ad genus saltationis satyricae σίκιννις, quod ab inventore Sicinno denominatum est. De nomine Satyri Σῆμος cf. n. 7459. 7460. 8405. 8410. Denique elementis Satyro appictis ΘΑΝΟΝΤΟΝ vix aliud subesse potest quam ΟΙΝΟΠΙΩΝ. Cf. 7451. 8156.

8381.

In vase fig. flav. collectionis Lamberg; Bacchus sedens, ex adverso Opora, post Oporam Comus, supra utrinque nympa; ad sinistram post Bacchum alia nympa pateram porrigens; inferius Satyros sedens citharam pulsans, alibi Dithyrambus dictus (n. 7464), supra quem apparet Pax sedens facem tenens et rhytium praebens Satyro prope recubanti; supra Bacchum est Himerus alatus coronam portans. Edidit De Laborde Vases de Lamberg I. tab. LXV. repetierunt Gerhard ant. Bildw. 1827. tab. XVII. Dubois-Maisonneuve Introd. à l'étude des vases cet. tab. XXII. descripsit Arneth Das K. K. Münz- u. Antiken-Kabinet, Wien 1845. p. 19. n. 160. Citarunt Welcker Annal. d. Inst. arch. Rom. 1829. p. 400. Jahn Arch. Anz. 1854. p. 451. cf. p. 497.

Ἡδύον[ος]. [Ε]ἰρήνη. Διών[η]. Διόνυσος. Ἴμερος. Ὀπώρα. Οἰνάνθη. Κωμο[ς].

De universa pictura cf. n. 8380. De figura Εἰρήνη cf. Lenormant et I. de Witte Extr. de l'Elite d. mon. céramogr. Vol. II. Comment. de la pl. XXIII. (Extr. de la Revue archéol. 15 Déc. 1845) p. 10. not. Nomen Satyri Ἡδύονος quod restituit Welckerus (vide l. c. p. 399) redit n. 8411. De Como cf. n. 7450. 8406. 8411. In nomine nympae mutilo ΙΩΜ quod Arneth expressit ΙΩΣ, Boettigerus (Hercul. in biv. p. 40) subesse putabat ΕΥΝΟΜΙΑ. Sed legitur ΔΙΩΝ, erit igitur ΔΙΩΝΗ, Διώνη. Cf. n. 8413. De-

nique alterius nympae nomen depravatum est. De Laborde ΔΙΝΟΝΟΗ legens, quod probavit R. Rochettus Journ. d. Sav. 1828. p. 712, corrigendum putabat ΔΙΚΟΝΟΗ. Contra ΟΙΝΑΝΘΗ proposuit Welckerus (ad Philostr. p. 217), mox tamen idem acquievit in nomine ΟΙΝΟΝΟΗ, Οἰνονόη. Nobis verum videtur ΟΙΝΑΝΘΗ quae lectio firmatur etiam scriptura ΑΙΝΑΝΟΗ ab Arnethio exhibita et a Gerardo Arch. Anz. p. 494.

8382.

In amphora Rubis in Apulia reperta fig. rubr. in museo Neapolitano; apparatus scenicus satyricus; ephēbi larvas tenentes; triclinium, in quo recubant vir (Bacchus) et duae feminae (Ariadne et Venus?), adstante Himerō; post hos duo actores, alter Herculis, alter Sileni ut videtur partes agens, larvam uterque in manu dextra tenens; sequitur ad dextram pompa Bacchica Satyrorum et Maenadum; infra hanc picturam sunt actores, choreutae, musici. Descripta est Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1837. p. 85 et 97. 1840. p. 188. Editam mon. ined. d. Inst. arch. Rom. Vol. III. tab. XXXI. tractaverunt I. de Witte Annal XIII. 1841. p. 305 sqq. Minervini Bullett. archeol. Napol. II. p. 30. O. Jahnus Archaeol. Aufsätze p. 145. et inprimis Wieseler Theatergeb. u. Denkmäler d. Bühnenwesens bei den Griechen u. Römern Tab. v. Cf. eiusdem librum: Das Satyrspiel nach Maßgabe eines Vasenbildes, Göttingen 1848.

Εὐνικος. Εὐάπαν. Διόνυσος. Ἴμερος. Ἡρακλῆς. Καλλιὰς. Χαρίας. Δημήτριος. Πρόνομος. Δίων. Φιλῖνος. Νικόμαχος. Δωρόθεος. Νικοτέλης. Χαρίνος.

Nomen Εὐάπαν ex interiectione Bacchica εὔα et Πάν compositum, ut Αἰγίπαν, Διόπαν, Ἐρμούπαν (cf. n. 4558). Male traditur ΕΥΑΓΩΝ (Bull.). Tibicini tributum est nomen tibicinis celebriς Πρόνομος (Athen. XIV. 631. E. Pausan. IX. 12. 5. cf. Boeckh Vol. I. ad n. 225). Quin celebrem illum tibicinem ipsum hoc

loco intelligendum esse censet Wieselerus, qui de argumento huius picturae histriones et choreutas dramatici Satyrici repraesentantis commentatus est l. c. Cf. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. cxcix, qui propter tibicinis illius celebritatem eius nomen hic appositum esse putat.

8383.

In vasculo fig. rubr. collectionis Pr. de Canino; Bacchus in rupe sedens inter Satyros et Maenades. Descripsit I. de Witte Catal. étr. n. 45. Citavit O. Jahn Vasenb. p. 23.

Ἡδυμελής. [Μα]ινάς. Μαινάς. Διόνυσος[ς]. Θυώνη.
Σῆμος.

Dele ductum in voce ΗΙΔΥΜΕΛΗΣ et ante nomen ΘΥΩΝΗ. Formam Ἰθυώνη tueri voluit Jahnius. Sed plures extant inscriptiones superfluis litteris vitiatæ. De Thyone cf. n. 7446, 8413. De nomine Σῆμος n. 8413.

8384.

In cratere fig. rubr. collectionis Lamberg; nympa amphoram portans Satyrorum importunorum manibus sese eripiens. Edidit De Laborde Vases de Lamberg T. I. tab. LXIV. repetiit Dubois-Maisonneuve Introd. à l'étude des vases cet. tab. XXXIII; descripsit Arnoeth Das K. K. Münz- u. Antiken-Kabinet, Wien 1845. p. 19. n. 147; citarunt R. Rochettus Journ. d. Sav. 1826. p. 95. Welckerus Annal. d. Inst. arch. Rom. 1829 p. 406. (Alte Denkmäler III, 151.) O. Jahn Vasenb. p. 18.

Κῶμος. Καλή. [Ἡδ]ύσιμος.

Καλή recte legit Welckerus, lectione male tentata a Rochetto. Idem vidit ΝΑΥΟΙΝΟΣ legendum esse Ἡδύσιμος. Cf. n. 8580. De Como cf. n. 7462, 8379 et Welcker. ad Philostr. p. 202 sq.

8385.

In vasculo Vulc. fig. rubr. commissationem bacchicam puerorum repræsentante, quod possidet Gerhardus; edidit idem M. H. E. Meiero Doctori semisecularia semiperfecta gratulans. Berol. 1845. atque repetiit Archaeol. Zeitg. IX. 1851. p. 404.

Καλὸς νεανίας. Κῶμος. Παϊάν.

Priora verba inter duos pueros distribuit editor; tertio loco etiam in hoc vase KAMOS scriptum fuisse videtur. Nota denique Paeanem ad rem bacchicam relatum.

8386.

In vase fig. flav. collectionis Hamilton; Satyrus (Marsyas) trunco insidens tibias inflans prope columnam cui impositus est tripus, ad dextram iuvenis (Apollo) pallio leviter tectus, laurea coronatus. Edidit Tischbein Collection of engravings from vases cet. Vol. I. tab. xxx. (Peintures des vases ant. de la collection Hamilton prem. édit. de Florence Vol. I. tab. xxx); repetierunt Inghirami Vasi fittili Tom. IV. tab. CCCXXVII. et Lenormant et I. de Witte Elite des mon. céramogr. II. tab. CXII. cf. Zoëga de obelisc. p. 228. Hirt. Bilderb. p. 166. Descripsit Welcker Annal. d. Inst. arch. Rom. IV. 1852 p. 390 sq. Alte Denkmäler III. p. 525. Citarunt O. Mueller Enchir. arch. 562. 4. Zannoni Illustr. di due urne étr. 1812. p. 65 sq. R. Rochette Journ. d. Sav. 1826. p. 92. O. Jahn Vasenb. p. 20. Vasens. K. L. CXVI, 846. Gerhard Auserl. Vasenb. I. p. 210. Minervini Bull. arch. Napol. III. p. 32.

In editione Florentina operis Hamiltoniani inscriptiones corruptissimæ exhibentur. Nomen ad dextram Tischbeinius dedit ΑΑΚΟΣ. Sed inter ΑΑ et ΟΣ ramus pictus est nec vestigium litteræ apparet. Lenormantus et I. de Witte expresserunt ΔΕΛΙΟΣ. Iam quum dubium non sit, quin Apollinis et Marsyæ certamen exhibeatur (cf. n. 8412), figuris nomina generalia imposita putantur. Itaque qui lectionem ΑΑΚΟΣ retinuerunt, nomen hoc Apollini tributum a voce ἀλάη repetentes, in nomine Marsyæ quaerebant *μαλακός*, atque Welckerus adeo formam inesse Aeolicam putavit; ex quo debebat scriptum esse ΜΟΛΑΚΟΣ (cf. *μοσαρός* et similia ap. Ahrens de dialect. I. p. 76. II. p. 120). Sed huius formæ nullus hic usus est. Inghiramius et Rochettus ΜΟΛΓΟΣ legendum esse putabant; quo nomine significatur ἀτμός (Hesych. v. *μαλόγος*), ut ex prolepsi *μαλόγος* dicatur qui pelle detracta pro utre futurus est. Ingeniosius quam verisimilius. Certe si ΜΟΛΓΟΣ esset, aliud quiddam significaret vocabulum, cui explicando adhiberi etiam locus Aristoph. Equit. 972. (965) *μαλόγον γενέσθαι δεῖ σε* deberet. Verum nec *Μόλιος* neque *Ἄλλως* recto talo stat. Viditque Gerhardus praeunte Muellero ΜΟΛΠΟΣ, *Μόλιος* (cf. Plut. Quaest. Gr. 28) legendum esse. Similiter in Satyris variant nomina *Εδυέλης*, *Ἡδυμελής* (n. 8385), alia. Nomen Apollinis Inghiramius et Gerhardus ΑΛΙΟΣ, Ἄλιος restituebant et qui rationem habent lectionis ΑΕΛΙΟΣ coniecerint ΔΗΛΙΟΣ, *Δήλιος*. Neutrum probabiliter recteque de lectionibus istis dubitavit Minervinus. Videndum potius ne subsit ΚΑΛΟΣ, *καλός*, simpliciter, quo epitheto victor futurus praedicatur, ut saepe. Magis etiam depravatam est nomen figurae muliebris ΝΥΟΞΞ, quæ pro Diana habetur. Nihil est *Νεός*, quod Inghiramius exculpit, nec magis probari potest *Νυός*, quod nunc pro *νύμφη* dicatur; quæ Welckeri coniectura est sigma propter *ὀξυτονίαν* duplicatum esse rati. Maxime probabile est quod coniecit Gerhardus ΜΟΥΞΑ (cf. Panofka Mus. Blac. p. 15).

8387.

In vase fig. rubr. reperto in loco Nocera de' pagani, nunc in museo Bourbonico; laurus in simulacrum Bacchi barbati mutata in mensa, in qua utrinque vas; ex altero vase femina (Dione) liquorem haurit in pateram; adsunt Maenades; in parte aversa pompa quattuor Maenadum. Editum in Mus. Burb. T. XII. 1859. tab. XVI sq. repetiit Inghirami Vasi fittili T. IV. tab. CCCXXVII. CCCXXVIII. descriperunt Gerhard et Panofka Neap. ant. Bildw. I. p. 565. n. 1848. cf. Museo Vivenzio p. 24. n. 110. Citarunt Welcker Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. I. 1829. p. 399. O. Jahn Vasenb. p. 18. Vasensamm. K. L. p. LII. Picturam 2) repetiit Panofka Bild. ant. Leb. tab. XIII. 9.

a) Διώνη. Μαινάς. b) Θάλεια. Χερεία.

Gerhard et Panofka dederunt ΧΟΡΕΙΑΣ; in mus. Burb. et Vivenz. traditur ΧΟΡΕΙΑ. Nomen Mae-

nadis Διώνη redit n. 8381. Dione ab aliis appellatur mater Bacchi (Bekker Anecd. I. 225. Hesych. v. Βάκχου Διώνης). Cf. Welcker Alte Denkmäler III. p. 156. Θάλεια habetur n. 7462.

8387. b.

In hydria musei Paris. Dionysus feminae cantharum offerens cf. Gerhard Archaeol. Ztg. XII. p. 400.

Διώνα. Διόνυσος.

8388.

In vase fig. flav. in museo Bourbonico; Lycurgus bipenni filium interficiens prope columellam in genua prolapsus (conf. Roulez Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. XVII. p. 111 sq.); ediderunt Dubois-Maisonneuve Introd. à l'étude des vases cet. tab. LIII. 1. Inghirami Gall. Omerica tab. LXXXI. Editum est etiam in Mus. Borbon. T. XIII. 1845. tab. XXIX. Descripserunt Gerhard et Panofka Neap. ant. Bildw. I. p. 547. n. 76.

Λυκοῦργος.

8389.

In fragmento vasculi, quod possidet Minervinus; Pentheus hastam vibrans, prope apparet Maenas nebride tecta (vid. O. Jahn Pentheus und die Maenaden); descripsit Minervinus Bullett. arch. Napolit. IV. p. 16. Descriz. di alcuni vasi della collezione Iatta, Nap. 1846. p. 75 sq.

Πενθεύς.

8390.

In vase fig. flav. collectionis Hamiltoni; Satyrus et figura muliebris; edidit Tischbein Collect. of engravings cet. T. I. tab. 37. Peint. d. vases de la collection Hamilton ed. Flor. T. I. tab. 37.

Ἀλκίμαχος καλός.

Alcimachus laudatur n. 8397. 8442. 8448. Littera O ad similitudinem formae Ω accedit. Cf. n. 7434. 8397. Inscriptio misere corrupta est in editione Florentina operis Hamiltoniani.

CAPUT SECUNDUM. HEROICA.

8391.

In vase coloris nigri sine figuris in museo Neapolitano; edidit Dubois-Maisonneuve Introd. à l'étude des vases cet. tab. L. repetit Inghiramius Mon. etr. T. V. tab. XLII. descripserunt Gerhard et Panofka Neap. ant. Bildw. I. p. 550. n. 99.

Νίκα, Ἡρακλῆς.

Sic enim inscriptio legenda esse videtur, i. e. vince, Hercules; quam formulam apte cum inscriptione latina anaglyphi recentioris NICA · APOLLO comparavit O. Iahnus Archaeol. Beitr. p. 210. NIKA est acclamatio victorum, quae imprimis nota est ex nummis quos vulgo contorniatos vocant, ubi promiscue NIKA s. NICA et VINCAS praemisso nomine victoris (Eckhel D. N. VIII. p. 295. Haverkamp Dissertat. de Alex. M. numism. et de numis contorniatibus 18, 71. 22, 15). Eadem formula in vitro habetur (Buonarroti Vitri 27, 1. p. 180.) et in anaglyphis terrae coctae eroticis (Fiedler Erot. Bildw. zu Xanten 1859. tab. v. TVSOLANICA). Formulam satis

antiquam esse docemur titulo n. 7550. ubi NIKA legitur sine nomine. Pro imperativo habetur aliquoties NIKΑΣ (νικᾶς) ut n. 7548. 7874. (cf. n. 7480) cuius formae etiam in nummis illis recentioribus exemplum extat IOHANNES NICAS. Hic ad victoriam symposiacam referenda est acclamatio; Hercules enim est, cuius exemplum imitantur, qui in bibendo excellunt. Cf. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. cxi. Aliter Welcker Alte Denkmäler II. p. 60, qui negat imperativum esse.

Ceterum ap. Dubois in contextu est NIKAEH PAKAES. A pro Λ videtur in vasculo esse, ut video ex descriptione Gerhardi, Osanni (Revision der Ansichten üb. d. Ursprung u. Herkunft d. gr. Vasen p. 85) et Duboisii. De spiritus signo † monuit Inghiramius. Cf. Vol. III. p. 705.

8392.

In vasculo fig. nigr. in museo Neapolitano; repraesentatur Hercules contra Amazones pugnans; edidit Dubois Maisonneuve Introd. à l'étude des vases cet. tab. LXVI. 2.

Ἡρακλῆς.

8393.

In vase Nolano collectionis Durand; repraesentatur Hercules in horto Hesperidum; in medio arbor serpente Ladone tricipite circumvoluta; utrinque Hesperides numero septem (Cf. n. 8455), inter quas Hercules ad figuram, cui Victoriae nomen appictum, conversus. Descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 507. Description de vases peints cet. de la collection Magnoncour n. 41. cf. Millin Vases peints. tab. III.

Νίκη.

Litteris ΟΛ, quae supra Herculem distinguuntur, vide ne subsit ΚΑΛΟΣ, καλός. Conf. n. 7581. 7760. Hesperis, prope quam apparet Κ ΛΕΤ, fortasse fuit Κλεώ aut Κλειτή. Alia nomina Hesperidum habes n. 8394, 8480 et in vase Midiae.

8394.

In vase fig. flav. in museo Bourbonico; repraesentantur duae Hesperides (Palaephat. Incredib. XIX.) prope arborem dracone circumvolutam; altera draconi cibum praebens, altera pomum decerpens; in altera parte duo hierophantae; editum est in Mus. Bourbon. T. XII tab. 57. descripserunt Gerhard et Panofka Neap. ant. Bildw. I. p. 381. n. 2001. cf. Mus. Vivenzio p. 33. n. 151. Habeo etiam ex schedis Gerhardi, qui edidit König Atlas im Hesperiden-Mythos Abh. d. K. Akad. d. Wiss. Berl. 1841. p. 117. tab. II. 2. 3.

Nomina parum distincte picta. Viventius audacter legebat ΑΙΓΛΗ et ΑΡΕΘΟΥΣΑ, quae nomina traduntur Hesperidum (Apollodor. II. 5. 11. Serv. ad Virg. Aen. IV. 484. Lactant. ad Stat. Theb. II. 281). De tertio nomine tacet. Primum nomen Gerhardus exhibet ΕΛΥΗ in Mus. Burb. est ΕΛΙΝ. Videtur subesse ΕΛΙΚΗ, Ἐλίκη. Alterum nomen Gerhardus parum a fuit quin legendum putaret ΑΡΕΘΟΥΣΑ, unde expressit ΑΡΕΤΥΟΣΑ; cautius, ut videtur, in mus. Burb. traditur ΑΓΛΟΥΙΑ, ex quo efficias ΑΣΤΕΡΙΑ, Ἀστερία. Simili nomine Hesperis Ἀστρόπη audit in vasculo Midiae. Tertium nomen iuxta arborem positum etiam magis depravatum est, ex quo qui ductus supersunt, eos exhibuimus quales in schedis habuit Gerhardus qui in tabula expressit ΓΥΥΓΟΙΣ. In mus. Burb. habetur ΒΒΓΓ. Coniiciat aliquis fuisse ΕΣΠΕΡΙΑ, Ἐσπερία. Nota repraesentari duas Hesperides tantum. Cf. n. 8393.

8395.

In fragmento vasis in Apulia reperto collect. Zahn, nunc in mus. Berol.; Atlas in throno sedens, inter Herculem et Lunam; adsunt Mercurius et Hesperides. Edidit Gerhard König Atlas. Abhandl. d. K. Akad. d. Wiss. Berlin 1841. p. 109 sq. tab. I. Cf. Bullett. arch. Nap. I. p. 126 sq. Gerhard Neuerworbene antike Denkm. III. n. 1841.

Σελάνα. Ἀτλας. Ἡρακλῆς. Ἐρμῆς. Μ[αῖα].

In nomine ΕΡΜΑΣ spiritus asper deest.

8396.

In vasculo ex Magna Graecia oriundo, quod possedit Moschini Neapolitanus; nunc in mus. reg. Taur.; Hercules ad arborem Hesperidum. Inscriptio in pede vasis est. Edidit Quaranta Dissert. Neap. 1825 (cf. Kunstbl. 1824 n. 6), unde repetiit Gerhard König Atlas p. 117.

Ἡρακλῆς. Ἐρμείας.

Spiritus in utroque nomine expressus est ut n. 8391.

8397.

In vase collectionis Blacas; Hercules tripodem rapiens; adesse videtur Diana (cf. n. 7617 sq.). Editum Mon. ined. d. Inst. arch. Rom. Vol. I. tab. IX, 3. tractavit Panofka in Annalibus eiusdem instituti 1850 p. 205, citat Gerhardus Auserlesene Vasenbilder II. p. 147.

Ἀλκίμαχος καλός. Ἐπιχάρ[η]ς.

cf. 8448. Non probabile est, quod Welckerus nomen Ἀλκίμαχος ad Herculem referendum putat. Alterius ephebi nomen ΕΠΙΧΑΡΟΣ scriptum Ἐπίχαρμος fuisse suspicabatur Panofka. Ἐπιχάρης habetur etiam n. 7892.

Idem Alcimachus laudatur n. 8390, ubi littera O, sicut hic, formam habet litterae Ω simillimam;

8398.

In vase fig. flav. collectionis Pr. de Canino, nunc in pinacotheca Monacensi; inest Herculis apotheosis: ad rogam accurrunt Satyri et Nymphae hydrias portantes, quasi ignem exstincturae; supra ad sinistram quadriga, in qua Minerva et Hercules in Olympum iter suscepturi; prope arbor montis Oetae index; descripserunt I. de Witte Cat. étr. n. 96. (cf. Réserve étrusque, grands vases, n. 51) et O. Jahn Beschreibung der Vasensamm. K. Ludw. p. 127. n. 384. Editum in mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. IV. tab. XXI. tractavit Roulez Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. XIX. 1847. p. 265 sqq. Citat O. Jahn Vasenb. p. 24.

Ἀθηναία. Ἡρακλῆς.

Ἄβρις. Σκόπας[ς]. Ἀρέσουςα. Πρεμνουσία.

De scriptura Ἀθηναία cf. n. 7619. 7671. Apud Herodotum VII. 158. Dyrras fluvius dicitur accurrisse ad ignem rogi Herculis exstinguendum; nunc Nymphae apparent nominibus fontium insignitae. Nota Arethusa. Premnusia fons fuit Atticae (Hesych. T. II. p. 1017). In utroque nomine O p. ΟΥ resedit ex vetusta scriptura. Satyrorum alter Ἄβρις (i. e.

Ἄβρις), alter Σκόπας audit; quo loco Jahnius olim volebat ΣΚΟΠΣ (Σκώψ) legere, id quod litteraturae huius vasculi non conveniret. Neque magis probabile est quod Roulez putavit nomen Σκόπας revocandum esse ad gestum eius qui vocatur σκώψ (Athen. p. 629. F.) cf. Welcker Nachtr. zu Aesch. Tril. p. 140). Ceterum adnotat Jahnius Vasensamm. K. Ludwigs l. c. nomina ΑΡΕΘΟΥΣΑ, ΠΡΕΜΝΟΣΙΑ, ΒΒΡΙΣ prope tota in vasculo evanuisse.

8399.

In amphora ex Apulia reportata fig. rubr. in museo Berolinensi; Herculis et Hebes nuptiae (cf. Roulez Annal. d. Inst. arch. Rom. 1847. p. 276); in media pictura superiore Hebe sedens cum Gratia; infra Venus cum Himero; ad sinistram post Heben Hercules imberbis stans; supra utrumque Amor volans; infra hanc picturam numina apparent tutelaria nuptiarum. Descripserunt Levezow Verz. d. ant. Denkm. cet. p. 267 n. 1016. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 299. n. 1016. Edidit Gerhard Apul. Vasenb. tab. xv. Citat O. Jahn Vasenb. p. 25. Peitho d. Göttin d. Überred. p. 12.

[E]ρωσ. [I]μερος. [A]φροδίτη. Ἄρτεμις. Εὐνομία.
Εὐθυμία.

Εὐθυμία nunc Maenadis partes agit; similiter Εὐθυμωσ sacrificulus audit n. 7756. cf. Welcker Alte Denkm. III. p. 351, 484. De Εὐνομία cf. n. 8361. De his talibusque nominibus allegoricis vid. Lenor-

mant et I. de Witte Extrait de l'Elite des mon. céramogr. T. II. Comment. de la pl. xxiii. (Extrait de la Revue archéol. 15 Déc. 1845) p. 10. not. In delineatione olim edita ferebantur etiam nomina ΑΠΟΛΛΩΝ ΙΟΛΗ ΧΑΡΙΤΕΣ (cf. R. Rochette Odys-éide p. 270 not. 4), quorum nullum in vasculo vestigium. Ubi . . . ΡΟΣ, Levezovius legebat ΡΩΣ.

8400.

In hydria Rubis in Apulia reperta fig. rubr. nunc in museo Badensi; inest iudicium Paridis (cf. n. 7645. 8401. 8402.), qui in medio sedet adstante Amore; supra Paridis caput protome Eridis; ad sinistram Minerva, Iuno, Iuppiter in alto sedens, infra Iovem sedens Clymene (Oceanii filia, coniux Solis; ut Welckerus vult, Proserpina, ut Minervinus (Bull. arch. Napol. V. p. 85), nympa n. 8562. b.); ad dextram Mercurius, post Mercurium Venus sedens cum Amore, supra Venerem in alto sedens Eutychia; postremo in parte superiore quadrigae Solis qui tanquam celebraturus est diem Veneri et Paridi faustum; in inferiore vasis parte Comus. Descripsit Braun. Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1856. p. 165 sq. ediderunt Braun II giudizio di Paride, Parigi 1858. 4. tab. I. Creuzer zur Gallerie der alten Dramatiker, Ausw. uned. gr. Thongef. d. Großherz. Bad. Samml. in Karlsruhe, 1859. tab. I. p. 29—46. 56—75. Gerhard Apul. Vasenb. tab. D. Citavit Welcker Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. XVII. 1845. p. 172.

Ζεύς. Ἔρις. Εὐτυχία. Κλυμένη. Ἀθηνάα. Ἥρα. De scriptura Ἀθηνάα cf. n. 8398.
Ἀλέξανδρος. Ἑρμῆς. Ἀφροδίτη. Ἥλιος.

8401.

In vase Vulc. fig. rubr. in museo Berolinensi n. 1868; iudicium Paridis (cf. n. 8400. 8401); edidit Gerhard Apul. Vasenb. tab. C. Cf. Gerhard Arch. Zeitg. 1844. p. 261 sq. Neuerw. Denkm. III. p. 35. n. 1750. Welcker Ann. d. Inst. arch. Rom. 1845. p. 170.

[A]λέξανδ[ρος]. Ἐρ[ω]ς. Ἑρμ[ῆ]ς. Ἀφροδίτ[α]. Πέδος. Ἴμερος. Ἀθάνα.

8401. b.

In oenochoe Rubis in Apulia reperta; iudicium Paridis. Descripsit Panofka Bullett. arch. Napol. V. p. 91. tab. vi, 1.

Παλλάς. Ἐλ[ένη]. Ἐρ[ω]ς. Ἀλέξ(υδρος) καλ[ός]. Ἥ[ρ]α. Veneri nomen Helenae adscriptum fuisse videtur. De epitheto καλός diis atque heroibus tributo vide n. 7415. coll. Jahn Archaeol. Aufs. p. 80 sq. Vasensammlung K. Ludwigs p. cxxvi, 947.

8401. c.

In hydria fig. flav. reperta in loco S. Maria di Capua, nunc in museo regio Neapolitano; iudicium Paridis. Descripsit Minervin. Bullett. arch. Napol. V. p. 105. citat Jahn l. c. LXII. n. 409. b.

Πάρις. Ἀθηναίη. Ἥρα. Ἀφροδίτα. Ἄρτεμις.

Iunonis nomen videtur scriptum fuisse ΗΗΡΑ, unde supersunt ductus Η . . . Nota scripturam Ἀθηναίη et Ἀφροδίτα.

8402.

In vase musei Neapolitani; iudicium Paridis ut supra; edidit Dubois-Maisonneuve Introd. à l'étude d. vases cet. tab. LXVIII. Citaverunt Welcker Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. XVII. 1845. p. 168. Gerhard Auserlesene Vasenb. III. p. 64. not. 50.

Ἑρμῆ[ς]. [A]φ[ρ]ο[δ]ί[τ]α. [A]θ[η]να. Ἀλεξάνδ[ρ]ος. Ἥ[ρ]α.

8403.

In vase fig. flav. Agyllae (Caere) reperto collectionis Campana; heroum Troiam proficiscentium in insula Chryse sacrificium; descripsit Gerhard Archaeol. Zeitung 1846. p. 285 sq. Cf. O. Jahn Archaeol. Beitr. p. 399.

Χρῦση. [A]γαμέμνων. Ἀχιλλεύς. Φιλοκτήτης. Διομήδης. Cf. 8451.

8404.

In fragmento vasculi fig. rubr.; sacrificium ad simulacrum Chryses (cf. n. 8403), edidit Raoul-Rochette Peint. ant. tab. VI. p. 401. inde Gerhard Arch. Zeitg. 1845. tab. XXXV. 2. cf. p. 178 et ibid. 1847. p. 155.

Φιλοκ[τή]τ[ης].

8405.

In amphora Nolana fig. flav. in museo Vaticano; Hector armatus Hecubae valedicens, post Hectorem Priamus. Descripta Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1854 p. 60. (cf. Welcker A. L. Z. 1856. I. p. 596) edita est Mus. etr. Gregor. II. tab. LX. 2. repetit Gerhard Auserles. Vasenb. III. tab. CLXXXIX.

Πριάμος. Καλός Ἐκτωρ. Ἐκάβη.

Primi nominis littera Π apud Gerhardum omissa est. De epitheto καλός Hectori tributo cf. n. 8401. b.

8406.

In opereulo cylicis Canusinae fig. rubr.; possidet Raphaelis Baronius Neapolitanus; Nereides Achilli in saxo sedenti arma apportantes; edidit et descripsit Minervinus Bullett. arch. Napol. IV. p. 62 et p. 75. Descrizione di alcuni vasi fittili della collezione Iatta p. 114 sqq. Citat O. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. XLV, 259. c.

Καλός. Καλή. Καλός. Εὐδία.

Nereidum alia Καλή, alia Εὐδία audit, quod apte Nereidi tribuitur, ut alias navis nomen est (Boeckh. Urkund. d. Att. Seew. X. 6. 52). Idem nomen legatur etiam in Bacchicis n. 7462. 8579. ubi tamen Εὐδία manifestum est. Frustraque Minervinus contendit illic Εὐδία restituendum esse, praesertim quum

n. 8579. socia habeatur Γαλήνη. Achilli appictum καλός minime offendit (cf. n. 8401. b). At idem epitheton quum etiam delphino appositum sit, Minervinus ex fabula de Tyrrhenis in pisces mutatis argumentum quaerit quo demonstretur etiam pisces honuuum instar laudari elogiisque ornari posse. Immo laudatur Achilles a duabus Nereidibus; hinc bis positum elogium est.

8407.

In amphora Rubis (Ruvo) in Apulia reperta inscriptionibus rasis, collectionis Baronis Lotzbeck; Priamus corpus Hectoris ab Achille redimens (cf. n. 7679); supra sunt pugnae Amazonum; in parte aversa raptus velleris aurei. Descripserunt Minervinus Bull. arch. Napol. I. p. 106 sq ex eoque Gerhardus Archaeol. Zeitung 1844. n. 14. p. 251 sq. (citat idem Auserles. Vasenb. III. p. 100. n. 94). L. Schmidt Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. XXI. 1849. p. 240 sqq. (cf. Mon. ined. Inst. arch. Rom. Vol. V. tab. XI. XII.

Νέστωρ. Ἀχιλλεύς. Ἐρμᾶς. Ἀμφίλοχος. Ἐστ[ωρ]. Θέ[τις].

Κάλαις. Ἰάσων. Μήδεια. Ἡ[ρακλῆς].

Nomen ΑΜΦΙΛΟΧΟΣ pro ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ incuriae debetur pictoris, nisi alia subest fabulae ratio. Sic etiam in n. 7691. ΑΝΦΙΛΟΧΟΣ legere volebat Keilius ap. Gerhardum Archaeol. Zeitung XI. 1853. p. 128.

Nota scripturam nominis secundi (ΗΑΣΩΝ), spiritu aspero instructi, cuius spiritus forma convenit cum dialecto Dorica, quam prodit scriptura Ἐρμᾶς. Eiusdem nominis aliam formam singularem habuimus n. 7751.

8408.

In hydria fig. rubr. coll. Princ. de Canino, pugna trium Graecorum et quatuor Amazonum; descripsit I. de Witte Cat. étr. n. 145.

Καλή. Ἀνδρομάχη. Νέστωρ. Νεανίας.

Ex vetustiore scriptura remansit E pro H. De verbo νεανίας nominis instar adscripto cf. n. 8385 et Jahn Vasensammlung K. L. p. LXIX, 865. Argumentum picturae ad quam fabulam pertineat non liquet.

8409.

In amphora Vulc. fig. nigr. collectionis Magnoncourt; Achilles contra Memnonem pugnans; illi Thetis adstat, huic Aurora; ad pedes pugnantium prostratus iacet Antilochus; descripsit I. de Witte Descr. de vases peints cet. de la collection de Mr. de M** Paris 1859 p. 48 n. 59. Citavit Gerhard Rapp. Volc. p. 154. n. 411. ubi per errorem inscriptiones in n. 410. transpositae sunt; edidit idem Auserlesene Vasenb. III. tab. CCV. 3. 4.

[Ἐ]ως. Μέμνων. Ἀχιλλ(λ)εύς. Θέτις. Ἀντίλοχος.

Primum nomen I. de Witte expressit ΑΩΣ. Fuit potius ΕΩΣ (cf. 8370), non ΗΩΣ, quam formam statuit Kramerus (Styl u. Herkunft cet. p. 90), quamquam haec forma apud Xenophontem et Platonem enotatur (Lobeck Phryn. p. 89).

8410.

In vasculo Vulc. fig. rubr. collectionis Rasseggio, nunc Ducis de Luynes; mulier alata (Aurora) ephelum corripiens lyram tenentem (Tithonum), ad sinistram alius ephelus item lyram tenens (Priamus); ad dextram tertius ephelus hastas tenens (Dar-

danus), qui nunc ut Priamus (II. xx. 237.) Tithoni frater esse videtur. Edidit Panofka Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. XIX. 1847. p. 251 sq. cf. Gerhard Archaeol. Zeitung 1847. Beil. 2. p. 22. Descripserunt Braunius Bullett. 1848. p. 40 sq. L. de Witte in Gerhard Arch. Anzeiger 1850. p. 212. tetigit denique Jahn. Vasensammlung K. Ludwigs p. cxii.

Πρίαμος. Τιθωνός. Έως. Δάρδανος. οὐ παντὲς ἔστι Κόρινθος.

Sic enim legebat, qui primus edidit, notissimum illud proverbium: οὐ παντὲς ἀνδρὲς ἐς Κόρινθον ἔστ' ἂ πλοῦς (cf. Paroemiogr. Gr. ed. Leutsch et Schneidewin p. 135 ad u. 37) formula contractiore vasculo inscriptum esse ratus; idem verba illa Aurorae tributa a pictore putabat, ad certamen Neptuni et Solis de possessione Corinthi provocans. Cavedonius au-

tem (Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1848. p. 174) ad Laidem referre malebat (Gell. N. A. I, 8), cuius imago in nummis Corinthi apparet (Eckhel. D. N. II. p. 239). Nunc vero Braunius l. c. sic ait in vasculo tribus lineis scriptum esse: ΠΑΝΤΟΞΕΝΑ—ΚΑΛΑ—ΚΟΡΙΝΘΟΙ, in quibus verbis explicandis coniecturis indulgere nolimus. Κορινθοῖ potest locativus esse ut Ἴσθμοῖ, Μεγαροῖ, αἶται. In scriptura ΗΕΩΣ pro ΕΩΣ notabis affectatae antiquitatis indicium.

8411.

In vase Vulc. fig. flav. in mus. Vaticano. Menelaus Helenam aggrediens ad Palladium stantem, intercedente Venere; adspecta dea gladius manu excidit Menelai, cui a tergo adstat Peitho; editum est in Mus. etr. Gregorian. P. II. tab. v. cf. Bullett. arch. Napol. II. p. 49 et p. 149. Gerhard Etr. u. Kamp. Vasenb. p. 31. not. 6. O. Jahn Archaeol. Beitr. p. 36. Peitho die Göttin d. Überredung p. 22. Minervini Bullett. arch. Napol. VI. p. 15 sq.

Πειθώ. Μενέλεως. Ἀφροδίτη. [Ε]λένη.

8412.

In amphora Rubensi fig. rubr. collectionis Lamberti, nunc in museo regio Neapolitano; raptus Palladii; in parte aversa Marsyas barbatus sedens, versus ephebum, cui nomen Olympi appictum, spectans ex adverso stantem lyramque tenentem; utrinque figura muliebris (Musa); alteri mulieri adstat Satyrus; supra Satyrus barbatus importunus in nympham; putatur repraesentari Marsyae et Olympi certamen; videndum tamen ne Marsyae et Apollinis sit, ut n. 8580. recteque iudicent qui Apollinis nomen exolare posse arbitrantur. Editum Mon. ined. d. Inst. arch. Rom. Vol. II. tab. xxxvi xxxvii. tractavit Braun Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. VIII. 1856. p. 295 sqq. Picturam δ. repetit Inghirami Vasi fittili T. IV. tab. cccxxxii. cf. Lenormant et L. de Witte Elite d. mon. céramogr. II. tab. LXXV. Citarunt O. Jahn Vasenb. p. 20. Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1843. p. 40. Schneidewini Philolog. I. p. 55. Minervini Descr. di alcuni vasi della collez. Iatta p. 18. Bullett. arch. Napol. II. p. 68. III. p. 77. VI. p. 25 sqq.

a) Διομήδης. Ἐλένη. Ὀδυσσεύς.

Nomen Helenae tueri videtur n. 8413. Braunius olim coniecerat Θεανώ. Scripturam ΟΔΕΥΣΣΕΥΣ incuriae deberi pictoris monuit Minervinus.

b) Τύρβα[ς]. Οὐρανία. Θάλεια. Ὀλομπος. Μαρσύας. Καλλιόπη.

Nomen Satyri Τύρβας Jahnius recte a voce τύρβη repetiit comparans Paus. II, 24, 6: Διονύσω ἐορτήν ἄγουσι τὴν καλουμένην τύρβην. Poll. IV. 104: τυρβασία δ' ἐκαλεῖτο τὸ ἄρχημα τὸ δι' Ἐραμεικόν. Cf. Athen. XIV. p. 618 C. Etym. M. v. Τύρβη. Hesych. v. Τυρβατία. Welcker Aesch. Tril. p. 192. Nomen nymphae in Monum. ined. Rom. traditur ΟΡΑΓΙΕΣ, unde Braunius coniecit scribendum esse ΧΟΡΑΓΙΣ. Veram lectionem esse ΟΡΑΝΙΗΣ docuit Minervinus, qui vidit subesse nomen Musae Uraniae, scriptum litteratura antiqua, in quo O est ΟΥ, E est Η, nisi forte Η est Α, ut sit ΟΡΑΝΙΑ, ut est n. 8185. d., neque opus est ut ad formam ὀρανία confugiamus, quam apud Aesch. Suppl. 8. 8. et ap. Soph. Oed. Col. 1466. firmavit Dindorfius (Poet. scen. Gr. p. xv). Videtur tamen littera Σ huic nomini per errorem appicta esse, quum debuisset adscribi nomini ΤΥΡΒΑ. In

reliquis, ubi ΚΑ, Braunius restituit Καλλιόπη; Minervinus quum legat ΚΑ . . ., possit etiam Κλειώ subesse. Scriptura ΘΑΛΕΑ pro ΘΑΛΕΙΑ est bonae notae. ΟΛΟΜΠΟΣ (non ΟΛΟΜΠΟΣ) ex probabili coniectura Jahni ad Satyrum pertinere videbitur cum Musa colloquentem. Cf. Welcker Alte Denkm. III. p. 470, nisi forte probaveris quod Minervinus monuit, intelligi posse montem Olympum de Olympo patre Marsyae denominatum (Schol. Theocr. Idyll. XIII. v. 30). Sic etiam in nummis constat Olympi montis nomen adscriptum legi; vid. Pinder et Friedlaender Beiträge zur älteren Münzkunde I. p. 86 et 90. Nihilominus huic explicationi iure diffidit Jahnius Vasensammlung K. Ludwigs p. cxvi. n. 845. Possit denique Marsyas etiam Olympus audire nomine de patre indito (cf. Bull. arch. Nap. II. p. 135), aut per errorem, siquidem qui inventores tibiae vulgo ferebantur Silenus, Marsyas, Olympus inter se confundebantur (Strab. p. 470). Scriptura Ὀλομπος p. Ὀλομπος non vitio pictoris sed pronuntiationi peculiari deberi videtur, videndumque ne ΟΛΟΠ etymon sit, unde deinceps factum ΟΛΥΠ (cf. ὄνομα, ὄνομα). Postremo nominis ΜΑΡΣΥΑΣ ultimas duas litteras non legi in vase monuit Minervinus.

8413.

In vasculo mutilo fig. flav. collectionis Lamberti; figura muliebris, utrinque figura virilis, ut n. 8412. a.; in parte aversa Bacchus inter duas figuras muliebres, quarum altera Satyro adstanti phialam porrigit; edidit O. Jahn Vasenb. p. 16. (cf. p. 51) tab. 111.

a) - - - [Ἐ]λένη. Διομήδης.

Videtur repraesentari Diomedes cum Ulysse, ablaturus Palladium. Quodsi est, non solum hoc loco ad sinistram ΟΔΥΣΣΕΥΣ legendum erit, sed etiam n. 8412 in medio ΕΛΕΝΗ. Atque ita video iudicare etiam O. Jahnum in Schneidewini Philologo

I. p. 55 sq. Parum probabiliter in litteris ΕΙΟ Walzianus putabat latere nomen Ἐπειός (Zeitschr. f. Alterth. 1839. p. 1219. Bull. arch. Nap. III. p. 125).

b) Θυώνη. Διόνυσος. Διώνη. Σῆμος.

De Thyone cf. n. 8380. De Dione n. 8387. Simus frequens nomen Satyri; cf. n. 8380.

8414.

In vasculo Nolano collectionis Viventii; umbra Aiacis et Mercurius prope columnam Doricam, quae indicare videtur sepulcrum Aiacis (cf. tab. Iliac.); descriptum est Mus. Vivenzio p. 27. n. 120.

Α[ἴ]α[ς] Τε[λαμῶ]νιος.

Haec enim litteris ΑΑΖΤΕ . . . subesse videntur. Ajax cum patre Telamone repraesentari videtur n. 7654 sq. De monumentis sepulcralibus heroum cf. n. 8415.

8415.

In vasculo fig. flav. collectionis Carelli; repraesentatur monumentum Troili, Priami filii, quod monumentum columella constat basi duplici imposita (cf. n. 7703. 8429); in columella inscriptio est; adsunt tres feminae Troianae, quarum duae libationem faciunt, una procul sedet; in basi inferiori monumenti duae cylices et cincinni; argumentum fortasse ex Troilo Sophoclis petatum; edidit Millingen Peint. de vases ant. cet. tab. XVII. tractavit Jahn Telephos und Troilus p. 91.

Τρωίλος.

Simile monumentum sepulcrale exhibetur Pyrrhi n. 7703. Phoenicis n. 8457. Agamemnonis n. 8441. Oedipi n. 8450. Epitaphium Troili in Aristotelis Pello extitisse prodit Ausonius Burdigalensis ed. Tollii n. XVIII. cf. Schneidewini Philologus I. p. 44.

8415. b.

In vase in quo repraesentatur homo baculo innixus canem ut videtur exturbans; adsidet homo alius cui nomen appictum; Telemachus et Ulysses repraesentari Rochetto videntur, Eumaeus et Ulysses Vineto; edidit R. Rochette Mon. inéd. p. 250. tab. LXXVI. 6. citat Vinet Revue archéol. II. 2. p. 545 sq.

Ὀδυσσεύς.

8415. c.

In vase Rubis reperto fig. rubr. collectionis Gargiulo, nunc Berolini; senex baculum tenens, quem sequitur mulier (Polycaste); canistrum fructibus refertum portans; ex adverso adolescens clypeo et hastis armatus, dextra pilum tenens; edidit et tractavit Vinet Revue archéol. II. 2. p. 544 sq. tab. 40. descr. Gerhard Neuerworb. Denkm. III. Nachtrag. n. 1945. Cf. Minervini Descriz. di alcuni vasi della collez. Iatta p. 119. Citat Jahn Vasenverzeichnis K. Ludwigs p. CXXVI, 947.

Τηλέ[ε]υ[α]χος. Νέστωρ καλός.

Argumentum ut videtur delectum in honorem Nestoris cuiusdam. De epitheto καλός heroibus tributo ad n. 8401. b.

8415. d.

In amphora fig. rubr. operis Apuli in museo Berolinensi. Repraesentantur Anchises et Aeneas stantes in vestibulo templi vel sepulcri; adsunt homines ἐπιτάφια adportantes. Descripsit Gerhard Neuerworbene Denkm. III. n. 1944; edidit idem Trinkschalen und Gefäße Tab. XXIII—XXVI.

Ἀγχίσης.

Αἰνείας.

8416.

In vasculo fig. flav. collectionis Carelli; adolescens nudus substratis vestimentis sedens prope cippum sepulcralem, in quo inscriptio est (cf. 8415); monumento celebratur Phoenix Amyntoris filius qui Troia cum Neoptolemo reversus in Thracia mortuus prope Eionem sepultus esse traditur (Strab. IX. 428); edidit Millingen Peint. de vases ant. tab. XVIII.

Φοῖβος.

Cf. ad n. 8415. 8429.

8417.

In hydria Paestana musei Neapolitani; repraesentatur ephebus nudus prope cippum sepulcralem, iuxta quem inscriptio est; ad sinistram sedet mulier in rupe urnam in gremio tenens, post hanc alia speculum portans; ad dextram post ephebum mulier aversa, cistam manu tenens cum fascia longa; adsidet homo barbatus seminudus ensem manu tenens. Descripserunt Gerhard et Panofka Neap. ant. Bildw. I. p. 260. n. 1547. edidit Dubois - Maisonneuve Introd. à l'étude des vases tab. LXXII. Cf. Millingen Peint. d. vases tab. XVI. Vinet Revue archéol. II. 2. p. 546.

Καλ[ό]ς Τηλέμαχος. Ὀδυσσεύς.

Inscriptiones quomodo figuris pictura repraesentatis convenient, minus patet: unde Gerhardus

pro suppositiciis habuit; nescio quam vere. Sunt certe satis antiquae. Priorem Gerh. et Panofka ita expresserunt: ΚΑΛΕ+ΗΛΕΜΑΧΟΣ unde M assumpsimus pro A quod dedit Dubois.

8418.

In vasculis duobus fig. nigr. musei Neapolitani; bellator armatus inter binas figuras palliatis, quas pro praeconibus sive caduceatoribus habuit Dubois-Maisonneuve qui edidit *Introd. à l'étude des vases cet. tab. LXVI. 1. 2.*

Τηλέ[μ]α[χ]ος.

Τηλέμα[χ]ος.

8419.

In vase fig. flav. musei Neapolitani; Orestis et Pyladis ad sepulcrum Agamemnonis adventus (ex Aeschyli opinor Choephoris); nomen patris inscriptum est columnae Doricae, cui imposita galea est; in basi quadrata ad dextram est vas pictura ornatum eiusdem formae, cuius illud est, in quo haec pictura; ad sinistram in basi sedet Electra adstante puella (Chrysothemis) cistam portante; ad dextram Orestes cum Pylade. Descripserunt Gerhard et Panofka *Neap. ant. Bildw. I. p. 306. n. 405.* edidit Millingen *Peint. d. vases cet. tab. XIV. XV. repetiit Inghirami Vasi fittili T. II. tab. CXXXVII.*

ΚΑΥΤΕΜΝΕΣΤΡΑ

ΑΙΓΙΣΤΟΣ

[Ἡ]λέκτρα. Ἀγαμέμνων. Ὀρέστης.

Nomen ΟΡΕΣΤΗΣ hodie evanuisse testatur Kramer *Üb. d. Styl. cet. p. 178.* De monumentis sepulcralibus heroum cf. ad n. 8415. In parte postica, in qua pictura argumenti nuptialis, apparet inscriptio haec:

aut, ut Gerhardus et Panofka tradiderunt: ΚΑΥΤΑΙΜΝΕΣΤΡΑ ΑΙΓΙΣΘΟΣ, quae nomina quum picturae non videantur convenire, Millingenius pro subditiciis habuit. De sepulcro Agamemnonis *Μυκηνῶν ἐν ταῖς ἐρειπίοις* cf. Pausan. II. 16. 5. Mueller *Dor. I. 94.*

8420.

In vase in Apulia reperto fig. flav. in museo Neapolitano; monumentum sepulcrale, cuius in scapo nomen inscriptum Agamemnonis (cf. n. 8419); ad sinistram mulier velata taeniis ornatura columellam; ad dextram alia, fascias et canistrum apportans; in parte aversa duo adolescentes specie peregre advenientium, Orestes et Pylades. Edidit Gargiulo *Racc. di monumenti più interessanti del R. museo Borbonico tab. CVI. repetiit Inghirami Vasi fittili II. tab. CXL.*

Καλή. Καλός. Ἀγαμέ[μνων].

In parte aversa inter adolescentes: Καλός.

De monumentis sepulcralibus heroum cf. ad

n. 8429.

8421.

In amphora fig. rubr. Rubis in Apulia reperta, in museo Burbonico; Orestes sedens in ara Dianae Tauricae, cuius templum apparet ad dextram; adsunt Iphigenia et Pylades, in altiore loco Apollo et Diana. Editam Mon. ined. d. *Inst. arch. Rom. Vol. II. tab. XLIII. descripsit Braun Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. IX. p. 198 sqq. Cf. Bull. d. Inst. arch. 1837. 1840 p. 188. O. Iahn. in Annal. d. Inst. arch. Rom. 1848. p. 204 sq. Overbeck Gall. her. Bildw. I. tab. xxx, 4.*

Πυλάδης.

Ὀρέστας.

Ἰφιγένεια.

8422.

In amphora Rubis in Apulia reperta fig. rubr. collectionis Millingen; Pelops et Oenomaus prope aram cum columella nomine Iovis inscripta; Hippodamiam adducit a sinistra nutrix vel mater; ad dextram Myrtilus et Venus. Supra columellam arae imago (protome) virilis, supra feminas ad sinistram alia. Edidit ac descripsit Ritschl. *Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. XII. 1840. p. 171 sq. Tab. N. O; edidit iterum Papasliotis apud Gerhardum Archaeol. Zeitung XI. 1853. n. 55. Tab. LIV.*

Πελά[γων]. Περίφας.

Ἰπποδάμει[α]. Πέλοψ. Διός. Οἰνόμαος. Μυρτίλος. Ἀφροδίτη.

Notabilis usus est litterae + quae nunc elementorum Τ, Φ, Ψ vicem tenet. Imagines supra posita alludunt ad procos Hippodamiae ante Pelopem superatos. Horum in recensibus ap. Schol. *Pind. Olymp. I. 127. (coll. 114. Eudoc. p. 314) et Pausan.*

VI. 21. 9 sq. comparet Πελάγων, cuius nomen hoc loco restituere non dubitavimus. Papasliotis: ΠΕΛΑΡ[ΓΟΣ]. Alius procos est Περίφας, quem sistit pictura, tacent libri, in quibus et numerus et nomina differunt multifariam. Simile nomen Ἐρίφας proditum est alteri equorum primi proci Marmacis inditum (Paus. VI. 21. 7). Hippodamiae nomen ΙΠΟΔΑΜΙΑ scriptum esse dicitur.

8423.

In cratere fig. flav. reperto Plistiae (S. Agata de' Goti) in Campania collectionis Venuti, nunc in museo Neapolitano; Oenomaus sacra faciens ante certamen a Pelope suscipiendum; prope aram columella, in qua simulacrum deae aru et calatho ornatae; ad dextram quadriga avectura, in qua Pelops et Hippodamia; supra ad sinistram quadriga Oenomai cum auriga Myrtilo; adsunt

Neptunus sedens Minervam respiciens abeuntem, Iuppiter cum Ganymede, Venus sedens. Primus descripsit Hauss De templo et stat. Iov. Olymp. p. 74. Edidit Dubois-Maisonneuve Introd. à l'étude des vases ant. tab. xxx. (cf. tab. III.); accuratius repetiit Inghirami Mon. etr. T. V. tab. xv. post Inghirami denique Papaniotis apud Gerbardum Archaeol. Zeitg. XI. 1855. Tab. LV. Descripserunt Gerhard et Panofka Neap. ant. Bildw. I. p. 342 sqq. Rathgeber Encycl. Hal. v. Oenomaus p. 90; citaverunt Welcker ad Philostr. Imag. p. 627. Ritschl Annal. d. Inst. arch. Rom. T. XII. p. 172. O. Jahn Peitho die Göttin d. Überredung p. 21. not. Vasensamml. K. Ludwigs p. LXII, 416.

Μυρτίλος. Ποσειδῶν. - - Ζεύς. Γανυμήδης. Οινόμαος. Πέλοψ. Ἴπ(π)οδάμεια.

Litteris prope evanidis supra simulacrum positus, quas omiserunt Duboisius et Inghirami nomen vel cognomen contineri videtur deae cuius simulacrum in columna apparet. Quo loco Panofka sibi visus est legere ΠΤΩ i. e. ΠΙΘΩ (cf. Stackelberg Apollot. zu Bassae p. 144); ut esset epitheton Dianae, quale etiam Ritschellius l. c. p. 183. not. proposuit. Colebatur autem Ἄρτεμις ἐπὶ κλησιν Πειθοῦς

teste Pausania II. 21. 1. Rathgeber in Encycl. Hal. univ. p. 99. EKA legendum arbitrabatur, ut esset ΕΚΑΤΗ. At Gerhardus (Prodr. p. 55) cum novissimo editore affirmat subesse ΗΡΑ, quod nomen simulacro convenire probare studet Arch. Zeitg. I. c. p. 51. Ceterum ΜΥΡΤΥΛΟΣ habet Dubois; idem ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ, ΙΠΟΔΑΜΗΙΑ (Inghir. ΙΠΟΔΑΜΟΑ).

8424.

In vase Canusii reperto fig. flav. nunc in pinacotheca Monacensi; Medeae vindicta in aedibus Creontis Corinthiorum regis; aedes regiae in speciem templi sex columnis sustentati; in his Creusa sive Glauce Creontis filia in thronum concidens, ad sinistram Creon; accurrit adolescens (Hippotes) opitulaturus sorori; ad sinistram aedium accurrit figura muliebris (Merope) quae nunc videtur mater Glaucis; infra hanc picturam ad sinistram Medea gladio adoriens filium qui in aram confugit; pone adolescens cum altero filio aufugiens; ad dextram accurrens Iason opem laturus filii; pone tanquam in rupe editiore Aeetes ex inferis redux (cf. O. Jahn Archaeol. Beitr. p. 142) spectator scelerum; inter Iasonem et Medeam currus cum draconibus, in quo insania Medeae, quae nunc repraesentatur figura virili seminuda serpentibus caput cincta, utraque manu facem ardentem tenente cui nomen inscriptum οἷστρος (cf. Poll. IV. 142). Pictura tota expressa videtur ex tragoedia quadam. Edidit Millin Descr. des tombeaux de Canosa 1816. tab. VII. repetiit Inghirami Vasi fictili T. IV. tab. CCCLXXXVIII. Descripserunt Millin Magas. encycl. T. I. 1814. p. 156. Weichert Comment. I. de Medea Oestro percita ad illustrandam imaginem vasculi apud Cannas in Italia reperti, Grimmæ 1824. 4. O. Jahn in Gerhardi Archaeol. Zeitung 1857. n. 3. p. 34 sqq. idem Vasensammlung K. Ludwigs n. 810. cf. Raoul-Rochette Mon. ined. p. 63. Pyl de Medea p. 77 sq.

[Κρέ]ων. Κρεόντεια. Μερόπη. Ἴππότης. Μη[δε]ία. Οἷσ[τ]ρος. Ἰάσων. Εἰδῶλον Αἰήτου.

Inscriptione in epistyllo aedium mutila Κ[ορινθίων] contineri putabat Millinus. Parum probabiliter, neque litterae Κ ullum vestigium in vasculo est. Fuit Κρέων. Nomen supra figuram positum est. Pro

nomine Glaucis quod exspectatur pictor ad dextram apposuit ΚΡΕΟΝΤΕΙΑ scil. βασιλεια sive ἀνάκτορα, palatium Creontis.

8425.

In vase fig. rubr. collectionis Hamiltoni; caput muliebre taenia longa cincta, utrinque femina nuda, altera bacillum tenens, altera gladium districtum; qua pictura putabatur repraesentari ritus ex cultu deae Comanensis (Dianae Tauricae, cf. Dio Cass. xxxv. 11. Paus. III. 16 8.) repetendus; sunt potius mulieres, magicis artibus lunam obstricturae, quae facie muliebri videtur repraesentari; edidit Tischbein Collect. of engravings cet. T. III. tab. 44. repetiit Gerhard Lichtgottheiten auf Kunstdenkmälern (Abb. der Ak. d. W. 1838) Tab. IV. n. 8. Peintures de vases de la collection Hamilton III. tab. 44. inscriptiones omissae sunt. Femina districto gladio stans vocatur καλή. Litteris reliquis ΘΙΠΟΤΝΙΑΞΞΑΑ potuerit subesse ΠΟΤΝΙΑΞΘΕΑ[ς, ποτνίας Ξεās inscriptio ad imaginem deae referenda; sed melius leges cum Gerardo: ποτνία Σελένα sive ὦ ποτνία Σελένα.

8425. b.

In amphora grandi, cuius fragmenta reperta sunt in rudibus Lupatiae prope locum hodiernum Altamura, collect. Gargiulo; nunc, ut videtur, in Mus. Bourbon; aedes Plutonis; adsunt iudices inferorum Aeacus et Rhadamanthys cum Triptolemo, Heraclidae cum matre Megara, Orpheus, Furiae, Hermes, Sisyphus adstante Furia; ex schedis Canonici Laviolae descripsit Braunius Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1848. p. 25; accuratius descripserunt Minervin. Bullett. d. Inst. 1851. p. 38. Gerhard Archaeol. Anzeiger 1851. p. 89 sq. Tractavit Welcker Alte Denkmäler III. p. 122. citavit Jahn Vasensamml. K. Ludwigs p. xxxvii.

Τριπτόλεμος. [Αἰ]ακός. [Ῥαδά]μανθους. Μεγάρα. Ἡρακλεῖδαι. Ὀρφεύς. Πρωαί. Ἑρμᾶς. [Σίσυφ]ος.

Superest fragmentum nominis . . ναν . . , quod Furiarum uni, ut videtur, appositum erat. In scriptura nominum nota ΗΗΡΑΚΛΕΙΔΑΙ ΤΡΙΠΤΟΛΕ

ΜΟΣ. In parte aversa Solem, Luciferum, Auroram dicunt repraesentari ac postremae nomen ΑΩΣ inscriptum esse. Cf. n. 8409.

8426.

In amphora Vulc. fig. rubr. collectionis Pr. de Canino, nunc in museo Berolinensi; Cadmus draconem caedens, supra Victoria, ad dextram Minerva armata; post Minervam Ceres in alto sedens, prope Proserpina stans, cuius ad pedes Apollo sedens, infra Diana; inter Cadmum et Dianam prope tripodem (certaminis in Daphnephoris praemium) Theba sedens, cui Amor coronam offert; ad sinistram post Cadmum Harmonia sedens, post hanc prope tripodem Neptunus, cuius ad pedes adolescens nudus

234 PARS XXXIX. INSCRIPTIONES INCERTORUM LOCORUM.

(haud dubie fluvius Ismenus). Descripserunt H. G. Schulz Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1840. p. 49 sq. Feuerbach ibid. p. 127. Welcker ibid. 1841. p. 178 (Alte Denkmäler III. p. 585). Gerhard Neuerworbene Denkm. cet. III. n. 1749 Edidit idem Etr. et Kamp. Vasenb. tab. c. 1—4. cf. Mus. Rhen. Neue Folge II. p. 609. Gerhard Archaeol. Zeitg. 1845. p. 26 sq.

Ἐρμᾶς. Ποσειδᾶν. Ἀρμονία. Νίκη. Κάδμος. Ἀθηνᾶ. Nota formas Doricas et Ionicas commixtas.
Θήβα. Δαμάτηρ. Κόρα. Ἀπέλλων. Ἄρταμις.

8427.

In fragmentis vasculi Hadriae reperti; apparent duo equi regente ut videtur femina; ante equos bellator, cui adscriptum Σίκων; prope clava, sub qua nomen Oedipi. Descripsit Matioli Catal. degli oggetti di antichità dissotterrati in Adria cet. n. 26. cf. Welcker Bullett d. Inst. arch. Rom. 1854. p. 136. Fragmentum in quo equorum et feminae bellatorisque vestigia, edidit Micali Mon. ined. 1844. tab. XLV. Citat Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. LXXXIV, 590.

[O]ιδιπόδας. Σίκων. Καλλιόπα.

Nomen Σίκων^s habetur n. 7877. Fragmentum in quo nomen Oedipi, num pertineat ad reliqua, non liquet.

8428.

In vase Rubis in Apulia reperto; simulacrum Herculis in vestibulo quattuor columnis Ionicis ornato collocatum; ad sinistram Creon et Ismene sedens lyram pulsans, adstante puella; ad dextram Antigona, pone Haemon duabus hastis munitus; descripsit Braun Bull. d. Inst. arch. Rom. 1856. p. 120. ex relatione H. G. Schulzii.

Ἴσμήνη. Κρέων. Ἡρακλῆς. Ἀντιγόνη. Αἴμων.

8429.

In vasculo fig. rubr. collectionis Carelli; cippus sepulchralis, in quo inscriptio est; utrinque figura virilis palliata baculum tenens; in parte aversa adolescens nudus, ramum tenens, ex adverso puella ornata, tunica longa induta, taenias et cistam portans. Ediderunt Quaranta Mus. Bourbon. Vol. IX. tab. XXVIII. Cf. Kramer Styl und Herkunft p. 179 sq. Jahn Arch. Beitr. p. 113. Telephos und Troilus p. 91. Vasensamml. K. Ludw. p. CXXIV. Millingen anc. uned. mon. I. tab. XXXV. XXXVI. repetiit Inghirami Vasi fittili T. IV. tab. CCCXV. CCCXVI. Inscriptionem repetiit Welcker Syll. epigr. Gr. ed. alt. n. 103.

Νώτῳ [μὲν] μ[α]λάχ[η]ν τε καὶ ἀσφόδ[ε]λον πολύριζον,
κόλπῳ δ' Οἰδιπόδαυ Λαῖου [υ]ῖον ἔχω.

Epitaphium fictum ex numero eorum, quae in heroes Homericos composita Aristoteles libro Πέπλος inscripto intexuit: de quo libro qui docte exposuit Schneidewinus (Philologus I. p. 1 sqq.), miror quod huius epigrammatis rationem non habuit. Nam Porphyrium, quem constat epigrammata Aristotelia in commentarios Homericos transtulisse suos (Eustath. Iliad. II. 285. 24. Rom. 216. Basil.), nihil obstat quo minus etiam hoc nostrum quod ad heroem Thebanum (Iliad. XXIII. 679. Odys. XI. 270) pertinet epitaphium ex eodem libro excerpssisse putemus. Videoque ita statuisse etiam Schneiderum in Lex. Gr. v. ἀσφόδελος. Quippe Eustathius quum alia ex Porphyrio delibavit ad librum Aristotelium referenda, tum epigramma illud apud Porphyrium extitisse (Comment. ad Odys. XI. 539. p. 454. Basil. T. III. p. 1698. Rom. 1542.) significavit verbis hisce: ἐφυτεύετο ἐν τοῖς τάφοις (ὁ ἀσφόδελος), ὡς δηλοῖ καὶ τῶν παρὰ τῷ Πορφυρίῳ ἐπιγραμμάτων λέγον ὡς ἀπὸ τίνος τάφου ὅτι νώτῳ μὲν μαλάχην καὶ ἀσφόδελον πολύριζον κόλπῳ δὲ τὸν δεῖνα ἔχω. Similiter Eustathius II. 17, 36 (13, 50) citavit aliud Aristotelis epigramma: ὡς δηλοῦται καὶ ἐν τῷ παρὰ Πορφυρίῳ ἐπιγραμμάτων. Citatione non percepta Inghiramius male Eustathium tribuisse contendit Porphyrio epitaphium longe vetustius. Nec vero morari quemquam debet, quod

neque in sylloge epigrammatum Aristoteliorum Florentina neque in sylloge Tetziana apparet epigramma, quod integrum nunc vasculo nostro debemus. Utraque sylloge manca est locupletarique potest partim epigrammatis ab Ausonio Burdigalensi in Latinam linguam translatis partim Anthologia Palatina, id quod fecit etiam Schneidewinus. Ceterum memorabile initium epigrammatis in Hippothoum et Pylaeum apud Ausonium n. XXI. (Schneidewin. l. c. p. 45):

Hippothoum Pyleumque tenet gremio infima tellus,
caulibus et malvis terga superna virent;

quae videndum ne translata liberius sint ex Graecis hisce:

Νώτῳ μὲν μαλάχην τε καὶ ἀσφόδελον πολύριζον,
κόλπῳ δ' Ἴππόθοον ἠδὲ Πυλαῖον ἔχω.

Quod si est, dixeris Eustathium, quum apud Porphyrium duo vidisset epigrammata, alterum in Oedipum, alterum in Hippothoum et Pylaeum utrumque formula eadem conceptum, omisisse nomina, transcripsisse formulam (τὸν δεῖνα ἔχω) variis nominibus aptam (cf. Elem. epigr. Gr. p. 342 not.). Similiter formula parum diversa usus est Aristoteles in duobus epitaphiis Hectori positis (v. Schneidewin. l. c. n. 46. p. 38 et n. 60. p. 42). Nota denique scripturae in hoc vasculo errores: ΝΩΤΩΙΜΟΛΑΧΗΝ - ΑΣΦΟΔΟΛΟΝ-ΛΛΙΟΥΙΟΝ.

8430.

In vasculo fig. rubr. collectionis Lamberg; simulacrum deae Chryses (Boeckh. Expl. ad Pind. p. 512): ad dextram Victoria alata pateram et πινάκιον tenens, ad sinistram Hercules coronatus, ad iuvenem conversus duabus munitum hastis, qui cum bove

appropinquat; quo loco si nomen Ἰάτων verum est, repraesentari videtur sacrificium Argonautarum, ex quibus Iason in insula Chryse tum aliud nomen obtinente aram exstruxisse deae Chryseae traditur (Philostr. iun. c. 17). Ediderunt Uhden Über ein altes Vasengemälde (Berl. Akad. d. Wissensch. 1810) p. 65 sq. De Laborde Vases de Lamberg T. I. tab. XXII. Millingen Peintures ant. et inéd. de vases gr. tab. LI. Inghirami Vasi fittili T. I. tab. XVII. Mueller Denkm. I. 10. (cf. Enchirid. Archaeol. 571. 8) Gerhard Archaeol. Zeitg. 1845. p. 162 sq. tab. XXXV. 1. (cf. Auserl. Vasenb. III. p. 21. not. 5.) ex apographo Arnethi. Descripsit Arneth Das K. K. Münz- und Antiken-Kabinet, Wien 1845. p. 22. n. 276. Citarunt Jahn. in Gerhard Archaeol. Anz. 1854. p. 451. atque Gerhard. ibidem p. 496.

Ἰάτων. Ἡρακλῆς. Χρύση. Νίκη.

Uhdenius legebat IOΛΕΩΝ, Millingenius ΗΣΩΝ, Lab. et Gerh. IOEΩΝ, Arneth I. OEΩΝ, Jahnius ΛOEΩNI. Littera N constanter servatur in apographis, unde quod Uhdenius coniecit Ἰόλεως probabilitate caret.

8431.

In vasculo fig. rubr. in museo Neapolitano; Actæon cui ad sinistram adstat Tydeus leporem caesum portans in baculo; ad dextram Theseus clavam tenens, et Castor duabus hastis munitus. Editum est in Catal. of the valuable library of James Edwards Esq. 1815. p. 46. tab. III. accuratius ediderunt Millingen Anc. uned. mon. I. tab. XVIII. (omissis inscriptionibus Millin Peint. d. vas. cet. T. II. tab. v.) Panofka Bild. ant. Lebens tab. v. 6. Habeo etiam ex schedis Uhdeni, qui transcripsit Neapoli.

Τυδεύς. Ἀκταίων. [Θ]ησεύς. Κάστωρ.

Ἀκταίων p. Ἀκταίων, ut alibi Ἀνκάος p. Ἀγκαῖος 7375. Litterae A et E imperfecte pictae sunt.

8432.

In amphora grandi fig. rubr. Rubis in Apulia reperta, nunc in museo Bourbonico. Repraesentatur mors Archemori, quae ansam dedit institutorum ludorum Nemeorum; in superiore pictura atrium palatii, in quo medio Eurydice Lycurgi regis uxor, ad sinistram Hypsipyle, ad dextram Amphiarus armatus; extra aedes duo adolescentes binas hastas tenentes (Euneos et Thoas, filii Hypsipylo et Iasonis), ad latus Amphiarai socii duo, Parthenopaeus et Capaneus; in loco editiore supra adolescentes apparet Bacchus (cf. Mueller Orchom. p. 268) sedens; ab altera parte Iuppiter et nympa Nemea inter se colloquentes; infra hanc picturam Archemorus mortuus iacens in lecto; utrinque figurae ludis celebrandis funeralibus intentae, in his paedagogus Archemori; in parte aversa vasis hortus Hesperidum. Descripserunt Gerhard Archaeol. Intell. Bl. 1834. p. 51. 1855. p. 15. Braun Bull. d. Inst. arch. Rom. 1855. p. 193 sqq. (cf. ibid. 1834. p. 165); editum est Mon. inéd. de l'Inst. arch. publiés par la section française 1856. tab. v. cf. Nouv. Annal. de l'Inst. cet. Vol. I.; edidit Gerhard Il vaso dell' Archemoro Rom. 1857. Archemoros u. die Hesperiden (Abh. d. K. Akad. d. Wissensch. 1856) p. 284—561. repetiit Inghirami Vasi fittili T. IV. tab. CCCLXXI—LXXIII. cf. Minervini Bullett. arch. Napol. II. p. 91 sq. Partem inferiorem repetiit Panofka Bild. antik. Lebens tab. XX. 1.

Διόνυσος. Εὐνεως. Ψυπύλη. Εὐρυδική. Ἀμφιάραος. Ζεύς. Νεμέα. Παρθενοπαῖος. Καπανεύς. Ἀρχέμερος. Παιδαγωγός.

Nomen Εὐρυδική hic ad allegoricam rationem revocatur a viris doctis epitheton credentibus esse deae defunctorum. Vide Lenormant et I. de Witte Extrait de l'Elite d. mon. céramogr. T. II. Comment. de la

pl. XXIII. (Extr. de la Revue archéol. 15 Déc. 1845) p. 10 not. De Nemea nympa loci cf. Brunn. Annal. inst. arch. Rom. Vol. XXII. p. 333 sq.

8433.

In amphora fig. rubr. Rubis in Apulia reperta collectionis Iatta; Talos veneficiis Medae oppressus coram Neptuno et Amphitrita; eum sustentant Dioscuri; ad sinistram stat Medea, ad dextram mulier perterrita aufugiens; in loco editiore apparent imagines Neptuni et Amphitritae; in parte aversa Minerva praevolante Victoria, Venus colloquens cum Iasone; ad dextram prora navis, in qua Boreadae recubant; admotam navi scalam ascendit alius Argonauta; in collo denique vasis nuptiae Bacchi et Ariadnes; descripta et edita est amphora in Bullett. arch. Napol. IV. p. 137 sq. repetiit Panofka in Gerhards Archaeol. Zeitg. 1846 p. 513 sq. tab. XLIV. XLV. cf. ibid. p. 196 et 1848 p. 369 sq. tab. XXIIV. cf. Cavedoni Bullett. arch. Napol. V. p. 57. qui argumentum coniecit ex fabula Sophoclis desumptum esse atque Pyl de Medae fabula (Berol. 1850) p. 46 ff.

a) Μηδ[ε]ία. Πολυδεύκας. Τάλως. Κάστωρ. Ποσειδῶν. Ἀμφιτρίτη. b) Ζήτης. Κάλαις.
c) Νίκη. Κάστωρ. Πολυδε[ύ]κας.

8434.

In cratere fig. rubr. collectionis Santangelo Neapoli; Meleager vulneratus in brachiis Tydei; adsunt Oeneus pater et Deianira, Peleus, Theseus, Venus et Amor; Gerhardus putat repraesentari heroes fratricidas; citatur ap. Gerh. Hyperb. röm. Stud. I. p. 186. Lenormant et I. de Witte Extrait de l'Elite des mon. céramogr. T. II. Comment. de la Pl. XXIII. (Extr. de la Revue archéol. 15 Déc. 1845), p. 10. not. cf. Annal. d. Inst. arch. Rom. IV. p. 127. Revue archéol. II. 2. p. 476. H. G. Schulz in Gerhards Arch. Zeitg. 1842 p. 192 (cf. 195) et Panofka ibidem 1848. p. 225 sq.

Φθόνος. Ἀφροδίτη. Τυδεύς. Δηϊάνειρ[α]. Οἰνεύς.
Πηλεύς. Θησεύς.

Φθόνος nunc Amor est, ut Venus alibi videtur appellari Ἔρις n. 7645.

8435.

In vasculo fig. rubr. collectionis Pr. de Canino; Dioscuri in equis; in parte aversa Paris in palatio Menelai; descripsit I. de Witte Cat. étr. n. 120. Cat. Beugnot n. 45.

Κάστωρ. Πολυδεύκ[η]ς.

In vasculo est ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΣ.

8436.

In vasculo fig. flav. collectionis Hamilton; adolescens sedens sinistra hastam, dextra clypeum tenens; pone columella in qua inscriptio est. Edidit Tischbein Collect. of engravings from vases cet. T. IV. tab. XLIX. Peint. de vases gr. de la collection Hamilton prem. édit. de Florence T. IV. tab. XLIX. repetiit Inghirami Mon. étr. T. V. tab. XXXI.

**Idas.*

Adolescens Paris esse videtur Fontanio vasorum Hamiltonianorum interpreti, qui **Idas* mentionem ad montem celebrem refert. Melius Zannonius (Illustr. di due urne etr. e di alcuni vasi Hamiltoniani p. 112), cui repraesentari *Idas Argonauta* videtur. Pro uno ex heroibus palaestrae, qui ut *Idas frater*

Lyncei cursu excelluerunt, Inghiramius habuit. Puta monumentum sepulcrum exhiberi herois, quale exhibetur Pyrrhi n. 7703. Troili n. 8415. Phoenicis n. 8416. Agamemnonis n. 8419. 8420. Oedipi n. 8429. Heros est *Idas Apharei filius venator Calydonius* (Pind. Nem. X. 60. Pausan. IV. 2. 7. Apollodor. I. 8. 2. Plutarch. Thes. 31). Cf. O. Jahn Telephus und Troilus p. 91.

8437.

In vase Rubis in Apulia reperto; Tereus et Philomela secundum fabulam Atticam, a Sophocle tractatam (ut putat Avellinus; sed cf. Welcker A. D. III. p. 367); ex adverso figura muliebris (Apatē); in parte aversa aedicula, in qua femina speculum et flabellum tenens. Descripsit Braun Archaeol. Intell. Blatt 1835. p. 37 sq. editum Mon. inéd. publ. par la section française de l'Inst. arch. tab. XXI. tractavit Roulez Nouvelles Annales cet. T. II. p. 267 sq. cf. Minervini Bullett. archeol. Napolit. II. p. 12 sq. et Welcker ibid. p. 81 sq. (Antike Denkmäler III. p. 365).

**Ἀπάτα. Τηρέως. Φιλομήλα.*

Adest **Ἀπάτη* (filia noctis Hesiod. Theog. 224) delicti Terei index, quae ab interpretibus cum Venere *ἀπατούρω* (Strab. XI. 495. Steph. Byz. v. **Ἀπά-*

τουρον) componitur. Mira coniectura est Minervini l. c. p. 70. qui *Apaten* introductam putat ad significandum nomen feminae, cui vasculum destinatum fuerit, coll. huius Operis Vol. II. Add. p. 1017. n. 2143. c. ubi habetur femina **Ἀπάτη*.

8438.

In vasculo Agrigenti reperto; Caeneus ad dimidium ex terra apparens, pugnans contra Centauros saxa iacentes; descripsit Politi Cinque vasi di premio rinvenuti in un sepolcro Agrigentino nell' Aprile del 1841. in Ephem. Sicil. La Concordia a. II. n. 14. indeque repetiit Minervinus Bullett. arch. Napol. I. p. 14 sq. cf. p. 16. — Inscriptum est ΚΛΟΣ i. e. *καλός*.

8439.

In vase Rubis in Apulia reperto fig. flav. collectionis Lamberti; repraesentatur Theseus Minotaurum caedens, Ariadne aufugiens; in parte aversa Bacchus in medio sedens, Pacem intuens, quam ad se trahit ambabus (Euripid. Bacch. 416); utrinque Satyrus cum face et Maenas, altera thyrsus, altera cynum tenens; supra hanc picturam Nympha, quam insultat Satyrus; post Nympham Pothus tympano sonans; descripsit et edidit O. Jahn Vasenbild. p. 11 sq. tab. II. unde citat Gerhard Auserlesene Vasenb. III. p. 38. not. 29.

a) *Θησεύ[ς]. Ἀρι[δ]ή[λ]α.*

Hesych. *Ἀριδήλαν τὴν Ἀριάδην Κρήτες*. Jahnius acquievit in forma corrupta *Ἀριήδα* putans radicem esse *ἀνδάνω*, consentientibus Schwenk Etym. myth. Andeut. p. 158. Engelio Quaest. Nax. Goettingae 1835. §. 13. Osanno Revision der Ansichten über die Herkunft d. gr. Vasen p. 69.

b) *Πόθος. Παν[τ]ίση. Εὐρυ[τ]ίω. Ἀ[ν]τυλλος.*

Πολυκράτη. Διόνυσος. Εἰρήνη. Ἐρατώ. Σύβας.
De nomine Nymphae *Παντίση* conferendum mas-

culinum *Πάντισος*. Ceterum ut in hoc nomine, ita etiam in nomine Satyri Y est T. Nomen Satyri **Ἀτυλλος* repetere voluit Jahnius a voce *τύλω* (Hesych. *τύλον τὸ αἰδοῖον*). Est potius **Ἀτυλλος*, per incuriam omissa littera N, ut in nominibus aliis huius picturae omissae sunt litterae. De nomine alterius Satyri *Σύβας* apte Jahnius comparat Hesych.: *σύβας, λάγνος et συβάλλας ὁ κατηφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίτια*. Maenadum altera *Πολυκράτη*, altera *Ἐρατώ* audit. Bacchus cum *Εἰρήνη* est etiam n. 8381. cf. n. 8380.

8440.

In vase mutilo Rubis reportato, collectionis Lamberti; Theseus contra Amazones pugnans; edidit Gerhard Apul. Vasenb. tab. E. 1. p. 33. citat idem Auserl. Vasenb. II. p. 62. not. 23. III. p. 44. not. 52.

**Ἀν[δ]ρο[μά]χη. Θησεύς. Ἀντιόπ[η].*

Cf. n. 7731—7735.

8440. b.

In cylice Vulceis a. 1840 reperta coll. Pelagii Taurin. Heroes attici ad bellum profecturi; Theseus patri valedicens; adest Phorbas cum Medea et Aethra; ab altera parte Lycus eodem modo cum Aiace (?) compositus est, ut Aegeus cum Theseo; Aiace sequitur Menesibeus, quem ad arma exhortari videtur Minerva; adest denique Melite pagum significans Athenarum, ubi Aiax cum Eurysace inprimis colebatur. Intus Codrus rex armatus adstante viro barbato, cui nomen Aenetus. Descripsit Feuerbach in Bullett. Inst. arch. Rom. 1840. p. 127. edidit Braun Die Schale des Kodros Goth. 1845, tractavit O. Jahn Archaeol. Aufsätze p. 181 sq. tetigit idem Vasensammlung K. Ludwigs p. LXXVI. n. 505. p. CCVIII et p. CCXIV.

a) Αἴγυς. Θησεύς. Μ[η]δεα. Φόρβας. Αἰθρα.
Αὔκος. Αἴας. Ἀθ[η]ναία. Μενεσθεύς. Μελίτ[η].

b) Αἴνετος. Κόδρος.

Antiquioris litteraturae indicia habes in scriptura ΜΕΔΕΙΑ, ΑΘΕΝΑΙΑ, ΜΕΛΙΤΕ. Aenetus Brauno videtur idem esse vates qui clariore nomine Cleo-

mantis audit (Lyc. c. Leocr. 85 sq.), a quo rex oraculum accipit de servanda urbe Athenarum. Idem nomen Αἴνετος apud Paus. I, 27, 5. vati Tolmidiae probabiliter restituerat Walz. Pro Aiakis nomine ΛΕΩΣ λέως in vase legere sibi videtur Lenormant. Annal. dell' Inst. XIX. p. 368.

8441.

In hydria Nolana fig. flav. collectionis Pourtalès; Theseus contra Amazones pugnans, quarum altera in equo est; in parte aversa ephēbus chlamyde amictus, utrinque figura muliebris, altera ephēbo pateram praebens; sub pede vasis est nota ξΓΟΙ. Ediderunt Millin et Dubois-Maisonneuve Peint. de vas. ant. tab. x. xi. Millin Mon. ined. tab. xxxvi. p. 355. Gall. mythol. II. tab. cxxix. n. 495. Panofka Cab. Pourtalès-Gorgier tab. xxxv. xxxvi. p. 3 sqq. Descripsit Dubois Descr. d. antiq. de Pourt.-Gorg. p. 49. n. 203. Picturam a) edidit Panofka Bild. antik. Lebens tab. VI. 6.

a) Θησεύς. Ἰππολύτη. Δεινομάχη. Cf. n. 7733.

b) Φυλονόη. Πολίτης. Δεινομάχη. Ephēbus Polites (cf. n. 8455) videtur sponsus esse, Dinomache

sponsa, huius amica Phylonoe; horum in gratiam facta fuerit pictura, qua celebratur Amazo Dinomache. Cf. n. 7738.

8442.

In vase Nolano fig. rubr. collect. Lipon. nunc Monachii in pinacotheca; Theseus Procrusten corripens, in altera parte femina pateram tenens. Ediderunt Millingen Peint. ant. et inéd. d. vas. gr. tab. IX. Guigniaut Relat. de l'antiq. pl. 198. Panofka über καλός Tab. I. 2; descripsit Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. 67. n. 227.

Ἀλκίμαχος. Θ[ησεύς] καλός.

Quod Welckerus (Gerh. Hyperb. röm. Studien I. p. 307. Alte Denkmäler III. p. 351) nomine Ἀλκί-

μαχος Theseum significari putabat, nunc non potest probari, postquam ipsius Thesei nomen prope evanidum in vasculo repperit Jahnius. Alcimachus laudatur n. 8390. 8397. 8448.

8442. b.

In vase italo-graeco coll. Fittibald. Anxiae; nuptiae Pirithoi et Hippodamiae, quae hic Laodamia dicitur. Edidit Braun. Monumenti dell' Inst. di Corrispondenza archeologica 1854. p. 84.

Περίθωος. Λαοδάμεια. Θησεύς.

8442. c.

In scypho musei Vindobonensis fig. rubr.; femina, Antiope dicta, in montem aufugiens, ubi sedet mulier, ambabus manibus fugientem exceptura; Antiopen sequitur ephēbus; supra est Mercurius. Descripsit Arneith Das K. K. Münz- und Antikenkabinet Wien 1845. p. 10. n. 125; edidit O. Jahn Gerh. Archaeol. Zeitung 1853. p. 104 sq. Cf. Panofka Phocus u. Antiope p. 12.

Ἀντιόπη.

Apparent praeterea litterae ΛΛ prope caput Antiope, quam Jahnius repraesentari putat in Parnasso errantem et tutore Mercurio ad Venerem deductam.

8443.

In vase Aulide reportato; sacella et aedificia in utroque latere, ubi theatrum Bacchicum sub arce Athenarum repraesentari putabant (vid. Becker Charikles ed. II. tom. III. p. 138); inter columnas apparet anterior pars bovis aut vaccae, ad sinistram homo nudus stans, ad dimidium obrutus saxis, advolante per aerem serpente alato, iuxta caduceus est et inscriptio. Edidit Scrofanii Explication des peintures d'un vase Grec trouvé dans l'Aulide 1809; repetierunt Millin et Dubois-Maisonneuve Peint. d. vas. ant. T. II. tab. LV. Dux de Luynes Annal. d. Inst. arch. Rom. 1829. p. 407 sq. tab. H. 1; tractavit Welcker (Aesch. Trilogie p. 469) Zeitschr. f. d. Alterthumsw. 1838. p. 218. 221. Alte Denkmäler III. p. 445. Cf. Boettiger Archaeol. der Malerei p. 181. O. Jahn de Palamede p. 44. Geppert Altgriech. Bühne Tab. 23. p. XXI sq. Wieseler Theatergebäude p. 34 sq.

ΑΓΑ

Litterae explicari non possunt, quum totius picturae argumentum post varias virorum doctorum curas nondum potuerit explicari. Quare qui de oraculo Trophonii cogitabant, quod consulturi dicuntur invocasse Agamedem, inscriptionem mutilam Ἀγα- [μήδης] explebant. Welckerus contra supplicium re-

praesentari putat, quod subiit Palamedes auctore Ulysse proditoris accusatus; eiusdem nomen Γ]ΑΛΑ [ΜΕΔΕΣ] in vase scriptum fuisse suspicatur. Postremo fuerunt qui totum vasculum falsarii opus esse iudicarent (Annal. d. Inst. I. p. 408); contra quos qui a Rad. Rochetto Choix de Peint. p. 221. affertur Dodwellus Class. tour I. p. 301, vasculum Aulidense ipse non vidit. Cf. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. xxv.

8444.

In vase Rubis in Apulia reperto; in medio sedet Εὐδαιμονία prospiciens ephēbum adstantem, cuius nomen mutilum est; post hunc ad dextram figura muliebris (Parca, ut putatur); post Eudaemoniam ad sinistram duae figurae muliebres, quarum altera (Τυμία) specie Veneris est, altera (Πανδαισία) canistrum tenet, in qua ficus et uva; inest mystici aliquid putaturque repraesentari nominibus allegoricis matrimonium Eudaemoniae et Amoris, qui congregationi animorum mysticae praesidet; omnia ad allegoriam revocavit Minervinus (Bull. arch. Napol. VI. p. 74); edidit et tractavit idem Minerv. Illustr. di un ant. vaso di Ruvo (Dono dell' Accademia Pontoniana agli scienz. ital.) 1845. 4. repetierunt Lenormant et I. de Witte Elite d. mon.

céramogr. T. II. Commentaire de la pl. XXIII. (Extrait de la Revue archéol. 15 Déc. 1845. p. 550). Citant Walz Kunstbl. 1846. n. 23. O. Jahn Archaeol. Beitr. p. 215. Gerhard Archaeol. Zeitung 1845. p. 194. 1846. p. 310. Cavedoni Bullett. arch. Nap. IV. p. 45. Minervini ibid. V. p. 141 sq.

Ἐγεία. Πανδαισία. Εὐδαιμονία. Πολυ -- σ. Καλή.

Nomen hominis Minervinus Πολυετής, Braunius Πολυέδης, Cavedonius et Walzius Πολύειδος fuisse rebantur. Ex his, si spatium vacuum respexeris, maxime se commendat coniectura Minervini, qui (Bull. arch. Nap. IV. p. 151) bene monet spatium non idoneum recipiendo nomini Πολύειδος, id quod etiam de nomine Πολυέδης dictum putato. Sed certi nihil definiiri poterit de illo nomine, praesertim quum experientia doceat, non quodvis spatium in inscriptioni-

bus vasculorum relictum explendum esse necessario. Quodsi mutilum nomen putaveris, duae litterae non amplius excidisse videri possunt; itaque aut Πολυέτης (cf. Πολυέτιος Vol. I. n. 1761. Εὐέτης Meineke Com. Gr. I. p. 26) fuerit, aut, si Ε est Α, ut alibi confunduntur, Πολυάδης, quae forma in libris fertur pro Πολιάδης (cf. Keil. Anal. epigr. p. 231), derivanda a forma Πολύας (Herodot. VIII. 21). De Πανδαισία epularum lautarum praeside Cavedonius comparat Aristoph. Pac. 565. ubi laudatur μάζα καὶ πανδαισία post mentionem vitis et ficus iniectam.

8445.

In vase ex Apulia reportato fig. flav. collectionis Durand; Tyche tunica et peplo induta in cubo sedens; supra est sphaera, pone meta in qua inscriptio est; ante Tychem ephebus nudus strigilem portans; descripsit L. de Witte Cat. Durand n. 454.

Εὐτυχία.

8446.

In vase fig. flav. collectionis Lamberg; Minerva stans, prope quam e longinquo visitur templum; adsunt homines coronati et tibicina. Edidit De Laborde Vases de Lamberg T. I. (Yignette n. V. p. 7.) qui ad mystica refert. Litteris negligenter inscriptis nihil videtur subesse nisi καλὸς quater repetitum.

8447.

In vase fig. rubr. in museo Bourbonico; Amor sphaeram emittens ex manu dextra; ad dextram femina speculum tenens et fascias, ad sinistram alia ad columnam stans, in qua inscriptio est; ediderunt Dubois-Maisonneuve Introd. à l'étude d. vas. cet. tab. LIII. 2. Millingen Uned. anc. mon. 2. tab. XII. editum est etiam in Mus. Borbon. T. III. tab. XII. descripserunt Gerhard et Panofka Neap. ant. Bildw. I. p. 347. n. 74. cf. Journ. d. Sav. 1825. p. 485. Jahn Vasensamml. K. Ludw. p. CXIII.

— μοι τὰν σφ[αί]ραν.

Initio Dubois +I H E A N, Mill. +I H E A N, Pan. † T † E A N. Legebat Millingenius ex Carelli interpretatione χρῆσαν, quod ei videtur esse i. q. χρῆσον, proponens etiam ἦσαν, censor operis Millingeniani Kunstbl. 1825. n. 61. χρῆσαν p. χρῆσαι, Ger-

hardus κτήσον, Kramer (Über d. Styl u. d. Herk. d. gr. Thongef. p. 183) χρυσᾶν, Cavedonius (Bull. arch. Nap. III. p. 62) ἦς ἄν. Pictor voluisse videtur ΗΕΙΞΑΝ ΜΟΙ ΤΑΝ ΞΦΑΙΡΑΝ i. e. εἶσάν μοι τὰν σφαιῖραν. Quamquam quid sibi velit hoc effatum, dictu difficile est. Lectionem ΞΦΙΡΑΝ ex depravatione linguae explicat Gerhardus Auserlesene Vasenbilder I. p. 207. Argumentum eroticum videtur.

CAPUT TERTIUM. HISTORICA.

8447. b.

In scypho Clusino fig. rubr. musei Berolinensis. Oscillatio bacchica; puella in αἰώρε, quam iactat Silenus; in parte aversa idem Silenus coram femina velata, σκιαδηφορῶν. Edidit Gerhard Trinkschalen und Gefäße. Tab. XXVII; cf. eiusdem Neuerworb. Denkmäler n. 1937.

a) Ἄλη. Ἄδεια.

b) Στασίνα.

Etiam hic, ut in simili argumento n. 8367, nomina sunt allegorica. Quod enim puellae adscriptum est nomen Ἄλη motum oscillationis significare videtur, nomini in altera parte adscripto, quod figu-

rae tranquille stanti convenit, oppositum. Ἄδεια autem Sileno appictum animum significat intrepidum, quo esse debet qui fune per aerem iactatur. Cf. nomen Εὐθυμος n. 7756.

8447. c.

In vase grandi Canusino, nunc Neapoli in museo; insunt quatuor picturae, in collo vasis certamina cum barbaris et scenae bacchicae, in corpore vasis Bellerophon Chimaeram caedens et Graecorum cum populis Asiaticis certamina trifariam repraesentata;

a) vir barbatus sedens ad tabulam, in qua litterae nigro colore pictae, sinistra diptychon tenens, dextra nummos in tabula numeratos cogens; b) ΔΑΡΕΙΟΣ rex in throno; coram rege homo pileatus insistens basi inscriptae ΓΕΡΞΑΙ et Satrapae; c) Iuppiter, Diana, Venus, Minerva dextram imponens humero mulieris ornatae quae ΕΛΛΑΣ dicitur; adest ΑΣΙΑ in ara sedens et figura alata faces tenens. Descripsit Minervinus Bullett. Nap. 1854. n. 43; cf. Gerhard Arch. Anzeiger 1854. p. 485 sq. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. CCXVI. 1386.

a) Litterae in tabula inscriptae dicuntur esse hae : ΛΙΨΗΔΓΟ<Τ, in diptycho ΤΑ.Η et infra ΤΑΛΝ (τάλαντα η' — τάλαντα ν'), quae litterae omnes inversae sunt, figurae legentis oculis accommodatae.

b) Δαρείος. Πέρσαι.

c) Ἑλλάς. Ἀσία. Ἀπά[τη]. Sic Minervinus; Quaranta volebat Ἀπα[γγελία]. Cf. n. 8437.

8447. d.

In vasculo (σκούφω) Clusino fig. rubr. musei Berolinensis; certamen viri barbati cum adolescente; descripsit Gerhard Neuerworbene Denkmäler III. p. 91. n. 1956.

Αἰσι[μ]ίδης καλός.

Vasculum, ut putat Gerhardus, antiquo tempore restauratum. Αἰσιμίδης nomen atticum (cf. Vol. I. n. 169. l. 61.) viro barbato adscriptum est; alteri ΔΟΚΕΙ δοκεῖ i. e. καλὸς δοκεῖ et praeterea quod non potest explicari + ΣΥΝΝΟΝΗ.

8448.

In vasculo Nolano musei Bourbonici; femina nigris vestibus induta sedens in sella, speculum tenens, ad dextram alia mulier pateram ferens; descripsit Panofka Neap. ant. Bildw. I. p. 385. n. 1925.

Ἀλκίμαχος καλός.

Alcimachus laudatur n. 8390. 8397. 8442.

8449.

In hydria Nolana collectionis Braunii; femina inest citharistria sedens, ex adverso femina cistam ferens; adsunt duae aliae, quarum altera speculum tenet; utrinque Amor volans; descripsit Henzen Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1845. p. 49. cf. Minervini Bullett. arch. Napol. IV. p. 112. Gerhard Archaeol. Zeitung 1845. p. 144.

Εὐδώρα. Εὐδώρα. Κάλλιπ[ος] καλός.

Potest esse etiam Καλλιπιδής. Duabus feminis idem nomen impositum Εὐδώρα, nescio qua de causa.

8449. b.

In operculo cylicis fig. rubr. collect. Iatta; feminae duae sedentes (Callisto et Arch -), quibus binae aliae adstant; inest columella et avicula, praeterea alia figura muliebris, cui appictum epitheton ΚΑΛΗ. Descripsit Minervinus Bullett. arch. Napol. V. p. 25 sq.

Καλή. Ἀντίππη. Καλλιστώ. Μυρρίνη. Αυσιστράτη. Ἀρχ - -. Μέλιττα.

Sunt feminae Athenienses, quarum nomina ex- Ἀρχεστράτη conicit nomen esse feminae sedentis. cepto Ἀντίππη obvia sunt in inscriptionibus Atticis. Ἀρχεστράτη Μησιστράτου Παιανίως Συγάτηρ una cum Hinc non improbabilis coniectura Minervini, qui quadam Melitta habetur Vol. I. n. 155.

8450.

In vase fig. flav. in museo Florentino; in superiore parte femina, cuius ad pedes ara, deinde Amor volans dextrorsum; post hunc femina citharam pulsans; sequitur homo palliatus nomine Callias, et femina ornata sedens (Nicopolis); coram femina stans (Cleodoxa) tibias inflans; sequuntur duae figurae ut videtur muliebres in speciem bellatorum adornatae, quarum altera stat, altera saltat; postremo femina cum cithara (Pegasis) et duae aliae inter se confabulantes; infra in corpore vasis homo barbatus palliatus sceptrum tenens inter duas feminas cum ephebo feminam discedentem persequente. Ediderunt Dempster Etrur. regal. T. I. tab. LXII. LXIII. cum explicatione Buonarroti; Passerius Paralip. ad Dempster. p. 99. Lanzi (Descriz. della R. Galleria di Firenze) Giornale de' letterati T. XLVII. 1782. p. 165. qui primus inscriptiones repperit, Visconti Mus. P. Clem. T. II. p. 62. not. b. tab. B. Inghiranius Mon. etr. T. V. tab. VII. VIII. IX. De Laborde Vas. de Lamberg T. I. Vignette 5. Lenormant et I. de Witte Elite des mon. céramograph. T. II. 80. Rursus tractaverunt Lenormant Revue archéol. VI. 1849. p. 605 sqq. tab. 129 et Panofka in Gerhard Archaeol. Zeitung 1850. p. 225. Citarunt Zannoni Illustr. di due urne etrusche e di alc. vasi Hamilton. p. 56. Welcker Mus. Rhen. 1835. p. 352. Mueller Hall. Lit. Zeit. 1855. p. 213. O. Jahn. Archaeol. Beitr. p. 353. not. Vasensammlung K. Ludwigs p. CCXI, 885.

Καλλίας. Νικόπολις. Κλεόδοξα. Πόρνα. Σελίνικος. Πηγασίς.

Initio legebat Lanzius ΜΑΛΛΙΑΣ p. ΚΑΛΛΙΑΣ (Visc. ΜΑΛΛΥΣ), ΠΛΕΟΔΟΞΑ p. ΚΛΕΟΔΟΞΑ (Visc. ΜΛΕΟΔΟΞΑ), ΛΟΡΚΑ p. ΠΟΡΝΑ, quam lectionem dederunt Lenorm. et I. de Witte (Visc. ΦΟΡΥΑ, Ingh. ΑΟΡΚΑ), ΑΦΡΟΔΙΣ p. ΠΕΓΑΣΙΣ (Visc. ΠΕΛΔΖΙΣ). Ubi ΣΕΛΙΝΙΩΣ, Visc. habet ΕΣΛΙΝΙΩΣ.

In nomine Πηγασίς nota residuam ex vetustiore scriptura litteram Ε p. Η. Picturam his nominibus insignem Viscontus ad Thesmophoria refert, Inghiranius ad Anthesphoria; Lanzius Nicopolim urbem celebrari suspicatus est in vase post pugnam Actiacam facto; quam opinionem probavit Welckerus, improbarunt O. Muellerus, Kramerus (Über d. Styl

cet. p. 43), O. Jahnius, qui spreta etiam Visconti interpretatione simpliciter de pyrrhicha a feminis exhibitum argumentum putat explicandum esse; quam in rem ex picturis vasculorum nonnulla exempla congecit. Lenormantus argumentum nuper ad Epicharmi comoediam Musas inscriptam revocari posse arbitratur; Panofka vero Theseum et Hippolyten a saltantibus repraesentari arbitratur. Feminarum pyrrhicham saltantium altera Πόρνα, nomine parum honorifico (pro quo Jahn. legit Δόρκα, Panofka Φόρκα, Lenormant. Φόρκας), altera Σελίνικος audit epitheto

parum perspicuo; nisi putas falso lectam esse syllabam primam pro ΚΑ, ut fuerit Καλ(λ)ίνικος, quod adiectivum ut epitheton imponi feminae poterat (cf. n. 8451). Citharistriae nomen Πηγατής ratione habita Musarum, in quas translatum nomen est (Propert. IV. 1. 19. Ovid. Her. XV. 27) tributum videtur Jahnio. Nomen tibicinae Κλεόδοξα habetur etiam n. 8045. Nomen muliebri Νικόπολις extat Vol. I. n. 1154. II. n. 1967. Anthol. Palat. VII. 340. Plutarch. Fort. Rom. 4. p. 318. C. Longe frequentissimum in huius generis supellectile nomen est Καλλίας (cf. n. 7829 sq.).

8450. b.

In hydria olim collect. Lamberti, nunc in museo regio Neapol. Mulieres saltantes coram homine palliato, assidente tibicina; alia tibicina adstat ad mensam, in qua femina nuda κλιστώσα; prope est puella nuda saltatura super gladios erectos (Xen. Symp. II, 12). Descr. Minervin. Bullett. arch. Napol. V. p. 98 sq.

Ἑλπινίκη. Δοτώ.

Nomina sunt tibicinis appicta. Nomen Δοτώ Minervinus repetit a voce λωτός (i. e. tibia), quae vox

dicitur scripta esse etiam λωτός. Sed ut ΕΛΠΙΝΙΚΟΕ est pro ΕΛΠΙΝΙΚΗ, sic etiam littera O pro Ω pictori videtur imputari posse. Λωτώ nomen Nymphae habetur n. 6784, si ibi vera lectio est. Vid. Add. ad n. 6784. Vol. III. p. 1271.

8451.

In vase Nolano collectionis Viventii; homo barbatus sceptrum et cornucopiae tenens, persequens feminam discedentem; in altera parte homo baculum tenens; descriptum est in Museo Vivenzio p. 9.

Καλὸς Κόροιβος. Καλ[λί]μορφος.

Nomen Κόροιβος nunc forma primitiva expressum est Κόροιβος, ut Διδύραμβος p. Διδύραμβος n. 7464. Laudatur Coroebus adolescens opinor Atheniensis. Hinc pictor fabulam quandam sive Coroebi

Cassandreae sponsi sive aliam expressisse videtur, ex qua quae sponsa habetur, ei epitheton Καλλίμορφος indiderit de suo: quod si est, firmatur simile epitheton feminae tributum n. 8450 et Amazoni Ειδύβωλος n. 8199. Idem epitheton sive nomen habetur in gemma n. 7095. Sed videndum ne fuerit ΚΑΛΗΜΟΡΦΩ, καλή Μορφώ.

8452.

In amphora Nolana; Neptunus tridentem et delphinum tenens specie minantis incedens; in altera parte adolescens fascia cinctus caput, pallio amictus. Edidit Dux de Luynes Vas. peints cet. tab. XXIII. qui coniecit adolescentem, cuius in honorem pictum vasculum sit, videri naufragio periisse.

Καλὸς Μέλητος.

8453.

In vasculo fig. flav. Agyllae reperto, nunc in museo Britannico; homo barbatus coronatus ad aram advolante Victoria; ad dextram tres homines quorum duo nudi sacra faciunt, tertius palliatus tibias inflat; similis pictura est n. 7537. b. Descripsit Campanari Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1855. p. 185 sq. (cf. Braun ibid. 1857. p. 55); ediderunt Gerhard Archaeol. Zeitung 1845. tab. 35. Auserlesene Vasenb. III. tab. CLV, 2. et Panofka Eigennamen mit καλός Tab. III, 5. Cf. Cat. Vas. mus. Brit. n. 804.

Ἀρχεναύτης. Σ[ύ]στιτος. Νικόδημος καλό[ς].

Gerhardo videbatur repraesentari sacrificium Argonautarum, ut in simillima pictura (Auserl. Vasenb. CLV, 1; apud nos n. 7537. b.) et in fragmento a R. Rochetto edito (Peint. pl. VI. p. 401 sq. Arch. Ztg. 1845. p. 178); cui tamen obloquitur O. Jahn. Arch. Aufsätze p. 137. Arch. Beitr. p. 399. negans picturae

argumentum esse mythologicum. Ἀρχεναύτης nomen, ut Ἀρχένεως, notum ex Simonidis epigr. 85 (Anthol. XIII. 26). Σύστιτος nunc vocatur tibicen utpote κοινωνός τῶν ἱερῶν; quam in rem Gerhardus comparari iubet Plat. Epist. VII, 350. c. σύστιτον καὶ συνέστιον καὶ κοινωνὸν ἱερῶν Διονυσίῳ ἐποίησας. Σ[Υ]ΣΙΦΟΣ legit Panofka. Elementum O inter ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ et ΚΑΛΟ errori pictoris imputandum ut n. 7753.

8454.

In vasculo Vulc. fig. rubr. collectionis Durand, nunc in museo Britannico; pueri luctantes; in altera parte saltum exequentes intus est ephebus strigilem portans; descripsit L. de Witte Cat. Durand n. 706. Cat. Vas. Mus. Brit. 971**.

Ξένων [κ]αλός.

8455.

In cylice mutila Nolana musei Bourbonici; adolescentes hasta et gladio muniti valedicentes suis; in parte interna Theseus, ut putatur, et Phaedra aut Achilles et Polyxena praesente Apolline; editam Mon. ined. dell' Inst. arch. Rom. Vol. II. tab. xv. xvl. tractavit Panofka Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. VII. p. 70 sqq.

a) Πολίτης. Sic enim epheborum alter vocatur; mittam coniecturam a Panofka propositam ΣΤΕΝΩ cf. n. 8441. Alterius nomen mutilum est --- os, cui aut ΣΠΕΝΔΩ. In litteris denique adolescenti restituendo Panofka praesto habet ΒΟΗΘΟΣ. Etiam tertio impositis ΣΕΤΟΣ videndum ne lateat [Παρά]-σείτος. nominum ambarum feminarum non nisi ductus suspersunt, de quibus non iuvat coniecturam facere. b) [Ἀπόλ]λων. Reliquis litteris Panofka coniecit subesse aut ζVΞΞΘ aut [ΑΧΙΛ]ΛΕΕ[VΣ]; Panofka tamen alterius nomen [ΜΕΛΙΤ]ΤΑ coniecit esse: quod aequae incertum est ac si quis alterius nomen putaverit esse Α]ΣΤΕ[ΡΙΑ], Ἀστέρια, ut neutrum probabiliter.

8456.

In vasculo ex Apulia reportato in museo Berolinensi; Minerva armata hastam et parazonium tenens, innixa cippo, ad quem iacet clypeus; in cippo inscriptio est. Descripserunt Levezow Verz. d. ant. Denkm. p. 180. n. 850. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 247. n. 850. edidit Dubois-Maisonneuve Introd. à l'étude des vas. cet. tab. LXXXII.

Σόφων.

Falso nomen legebat Duboisius. Honoratur, ut videtur, adolescens qui dum vivebat Minerva propitia usus est.

8457.

In vasculo Nolano, in quo citharoedus barbatus, femina lyram et plectrum tenens, adolescens oenochoen et canistrum portans; descripsit H. W. Schulz Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1842. p. 15.

Σωφάνης καλός.

In nomine ΣΩΦΑΝΕΣ nota confusionem litterarum antiquarum et recentiorum.

8458.

In vase Plistiae (S. Agata de' Goti) eruto; herma quadratus, cuius caput Mercurii et Bacchi mixtum aliquid habet, corona hederacea addita; in herma effictus caduceus est; appropinquat femina res ad sacra facienda necessarias portans. Edidit Mazochius Tab. Heracl. p. 138. n. IV. aeri incisum.

Καλός Ψόλων.

Nomen a voce ψόλος derivandum.

8458. b.

In cylice fig. rubr. reperta in loco S. Maria di Capua, collectionis Raphaelis Baronii; ephebi duo nudi strigiles portantes, et homo barbatus, in altero latere tres figurae palliatae; suspensa est cavea in qua coturnix; in parte interna Amazo arcum intendens; descripsit Minervini Bullett. arch. Napol. VI. p. 59.

a) Ὁ παῖς καλός. b) Καλός. Καλός. c) Καλός. Καλή.

8458. c.

In vase Vulc. nunc in museo Britannico; poeta cum duabus Musis. Descripsit Welckerus Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1845. p. 219 sqq. edidit idem Alte Denkm. III. p. 462. citat Lenormantus Annal. inst. arch. Vol. XIX. Suppl. p. 352. not.

Μουσᾶτε[ς]. Τερψιχόρα. Μελε[τ]ῶσα.

nomen mire scriptum redit in oxybapho Cumano fig. rubris collect. Gargiulo, nunc in museo Berol. Edidit Gerhard Trinkschalen u. Gefäße Tab. xviii. Neuerworb. antike Denkm. III. n. 1947; ubi legitur ΑΠΟΛΛΩΝ ΤΕΡΣΕΙΧΟΡΗΣ ΚΛΕΙΑ i. e. ΚΛΕΙΩ.

Welckerus nomen ΜΕΛΕΛΟΣΑ legit Μελεδῶσα, ab inusitata forma μελεδάω derivans. Alterius Musae

8459.

In oenochoe Vulc. fig. rubr. collectionis Magnoncour; ephebus mitra phrygia tectus, peltam tenens, hastas duas; ensis suspensus est ad latus. Descripsit I. de Witte Descr. des vases peints cet. de la collection de M. de Magnoncour p. 63. n. 86. Litterae partim male refictae sunt. Antiquitatem affectat formula ΚΑΛΟΣ ΗΟΡΑΙΣ, καλός ὁ παῖς, ut docet non tam littera Ω, quae potest esse forma peculiaris p. Ο, sed littera Υ. Puta fuisse ΘΡΕΥΙΓΓΕΧΑΙΡΕ, Θρέψιππε χαῖρε. Cf. n. 7421.

8460.

In vase Magnae Graeciae collectionis Durand; inest lepus cubans; descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 1587.

Litterae traduntur esse haec: ΧΖΙΑΦ Ω. Videtur fuisse [ΖΟJA]ΧΖΙΑΠΩ[H]. ὁ παῖς καλός, ut n. 8459.

8461.

In cylice Nolae effossa; citat Mazochius Tab. Heracl. p. 158. — Καλός.

8462.

In vasculo Nolano fig. flav. coll. Durand; ephebus hastam tenens; ex adverso mulier libatura. Descripsit I. de Witte Catal. Durand n. 757. Descr. d. vases peints de la collection Magnoncour p. 60. n. 76.

Litterae sunt ΛΟΛΟΝ ΛΔΠ. Putatur esse ἄσλον; vide tamen ne sit ΚΑΛΟΣ, quod etiam in ΛΔΠ latere videtur.

8463.

In vasculo Nolano musei Berolinensis; in utraque parte femina, altera cistam portans; descriperunt Levezow Verz. d. ant. Denkmäler cet. p. 167. n. 803. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. n. 803. — Inest Καλή. Καλή.

8464.

In cylice Attica musei Berolinensis; sponsa fasciam tenens, ex adverso adolescens speculum porrigens, pone sella, utrinque columna Dorica. Descriperunt Levezow Verz. d. ant. Denkm. p. 167. n. 804. Gerhard Berl. ant. Bildw. I. p. 257. n. 804. — Inest Καλή.

8465.

In vase fig. flav. collectionis Hamiltoni; ephebi prope labrum balnearium, in quo inscriptio est. Edidit Tischbein Collection of engravings cet. T. I. tab. 58. Peint. de vases ant. de la collection Hamilton, première édition de Florence T. I. tab. 58; citant Welcker Alte Denkm. III. p. 478. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. CXXIII et p. 110.

Δημόσια.

Intellige βαλανεία. Jahnius: δημοσία. Vide Becker Charikl. ed. alt. III. p. 73. Cf. n. 7979. 8048.

8466.

In vase collectionis Durand; inest labrum balnearium, in quo inscriptio; citant R. Rochette Mon. inéd. p. 236. Jahn I. c.

Ἰδία.

Intellige βαλανεία. Cf. n. 8465.

8467.

In vase fig. rubr. collectionis Hamiltoni; ephebus sedens volumen tenens, in quo inscriptio est; ex adverso ephebus nudus cum cithara; edidit D'Hancarville Antiq. etr. Gr. et rom. T. I. tab. 103. repetiit Panofka Bild. ant. Lebens tab. IV. 2.

ΑΡΛ
ΠΛΟ
ΕΠ

Panofka exsculpsit Ἀρίωνος πλοῦς ἔπος.

8468.

In vasculo ex Apulia reportato collectionis Durand; femina sedens in rupe phialam tenens; ex adverso ephebus innixus metae, in qua inscriptio; in parte aversa ephebi duo currentes. Descripsit I. de Witte Cat. Durand n. 750. cf. Gerhard et Panofka Hyperb. röm. Stud. I. p. 177. Kunstbl. 1825. n. 73.

Τέρμων.

Vocabulum proprium metae, qua regitur terminus cursui constitutus. Cf. Vol. III. p. 618. Alibi

metae inscriptum esse NIKA (n. 7550) monet I. de Witte, qui primus titulum recte interpretatus est, probante Minervino (Bullett. arch. Napol. I. p. 55 et p. 110), qui comparat Varronis de Lingua Lat. V. 4. Redit eadem inscriptio n. 8469.

8469.

In vasculo musei Burbonici; ephebi duo prope metam, in qua inscriptio est; descriperunt Gerhard et Panofka Neap. ant. Bildw. I. p. 348. n. 68.

Τ[έ]ρμ[ω]ν.

8470.

In vase ex Magna Graecia reportato coll. Durand. n. 1006; tractavit Panofka Recherches sur les noms des vases p. 30. (tab. V. n. 75); Hyperb. röm. Stud. I. p. 318. (cf. Monumenti inediti della società Iperborco-Romana. Monaco 1827 fol. tab. X, 1; quod opus publici iuris factum non est). Archaeol. Zeitg. 1848. p. 352. Cf. R. Rochette Notice de l'ouvrage intitulé Catalogo di scelte ant. etrusche etc. (Journ. d. Savans. Févr. et Mars 1830) p. 16.

Πρόπινε μὴ καταδῆς (i. e. καταδῆς).

salutem alicuius bibebant ἀμυστί, ἀπνευστί, μὴ μύσαντες. Cf. Becker Charikles ed. alt. I. p. 189, II. p. 288.

Notum est in symposiis προπίνειν φιλοτησίας.

Praeceptum μὴ καταδῆς pertinet ad morem, quo in Nota litterae K singularem formam Κ.

8470. b.

In vase vitreo; edidit Brunatus in Mus. Kircher. inscr. p. 49. 2; citavit Secchius Campione d'antica bilibra cet. p. 26; tractaverunt Jahn. Jahrb. des Vereins von Alterthumsfr. im Rheinland. VII. p. 115. et Panofka in Gerhardi Arch. Zeitg. 1848. p. 352.

Ἄπρακτὶ πῖε.

Sic enim litterae ΑΡΒΑΚΤΙΠΙΕ a Panofka explicantur comparato titulo n. 8470. Jahnius contra proposuerat: ἀπρακτὶ πῖε (bibe in otio).

8470. c.

In diota, in qua larva Sileni, ex collect. Temple Neapoli; descripsit Panofka in Gerh. Arch. Zeitung 1848. p. 246.

Διὸς Σωτήρος.

Cf. Aesch. Eumen. ed. O. Mueller p. 187.

8471.

In cylice musei Kircheriani; citavit Secchias Campione d'antica bilibra di piombo p. 26; cf. Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1844. p. 86.

Πεῖνε (i. e. πῖνε), εὐφραίνου.

8472.

In poculo rotundo vitreo myrti ramis ornato collectionis Durand; descr. I. de Witte Catal. Dur. n. 1490; cf. Supplément à la Description des antiquités du Cab. Durand, Avertissement p. IV.

Εὐφρένου (i. e. εὐφραίνου).

8473.

In anaglypho terrae coctae, representante duos gryphes adorientes equum, collect. Beugnot; descr. I. de Witte Cat. Beugnot. p. 228.

Ζημοσκία πῖνε.

8474.

In vase vitreo, in quo effigies Herculis; edidit Buonarroti Observatt. in vasa vitrea coemet. p. 184. tab. XXVIII. 1.

Ζησαύτ[ω].

In vasculo est ZHCATO.

8474. b.

In pyxide floribus ornata coll. Gerhardi. Litterae sunt excelsae.

Φιλίας (sc. ἔνεκα ut videtur).

8475.

In vase coll. Carelli Neapolitani; descripsit R. Rochett. Notice de l'ouvrage intitulé Catalogo di scelte antichità etrusche trovate negli scavi del Pr. di Canino 1828. 1829. (Extrait du Journ. d. Sav. 1830. Févr. et Mars) p. 16.

Litterae sunt ΤΙΔΡΑΙ

ΚΥΦΙ

ΛΥΣΙ

Quas litteras ita componit R. Rochette: τῖ

δρᾶ[ς σ]κυφί[ον]; λύσι[ν].

FIGULI ET PICTORES CET.

8476.

In patera terrae rubrae, reperta circa Panticapaeum. In fundo sunt duo vestigia pedum cum inscriptione. Cf. Antiq. du Bosph. Cimm. Inscr. sur terre cuite. n. LXI.

ΑΝΔΡΟ

ΜΑΧΟ

Ἀνδρομάχο[υ].

8476. b.

In lucerna musei Naniani, in qua representatur Aeneas Anchisen in humeris portans, manu filium ducens; descripta est Collez. di tutte le antichità che si conservano nel museo Naniano di Venezia. Ven. 1815. tab. 542, 5.

Ἀπολλοφάνου.

Videtur nomen esse artificis.

8477.

In amphora col. nigr. Berenicae Cyrenaicae reperta, collectionis Bidwell (cf. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. XXIX); descripsit ex schedis Birchii Gerhard Archaeol. Zeitung 1846. p. 216; cf. Welcker Mus. Rhenan. 1848. p. 390.

Ἀρίσταρχο[ς] Ἀρίστωνος.

Videtur utique esse figulus, qui nomen suum collo amphorae incidit. Nota formam duplicem lit-

terae Sigma (ΑΡΙCTAPXO ΑΡΙCTΩΝΟΣ). De sigmate finali omisso cf. ad n. 7756. De tota vasculi ratione apposite comparavit Gerhardus vas Carthaginiense Vol. III. n. 5365.

8478.

In cylice fig. nigr. reperta in oppido Caere; descripsit P. E. Visconti Antichi monumenti sepolcrali scoperti nel ducato di Ceri tab. IX. E. Cf. R. Rochette Journ. d. Savans 1843. p. 284. Lettre à Mr. Schorn ed. sec. p. 34. I. de Witte Revue de philol. T. II. p. 385. Letronne Revue Archéol. III. 1. p. 383.

- - - Ἑρμοκλέους εἰργάζετο.

APAXION ut scriptum est figuli nomen iure reiicit I. de Witte; in APPIXION mutandum esse

censuit Letronnius, parum probabiliter. Utcunque de nomine iudicaveris, littera O in Ω mutanda erit; videtur praeterea una littera delenda, ut aut fuerit APXION (Ἀρχίων) aut ΔΡΑΚΩΝ (Δράκων).

8479.

In frustulo vitreo quod habebat Fabrettus qui edidit Inscr. c. VII. n. XXXI. Cf. Gerhard Leitfaden zur Vasen-, Terracotten- und Miscellensammlung Berlins 1851 p. 71.

APTAS in altero latere: APTAC
IDON CEIΔΩ
Arta Sidon(ius) Ἀρτᾶς Σειδώ(νιος).

Ἀρτας s. Ἀρτᾶς Ἀρτεμιδώ(ρου) habetur n. 3960. b. Nomen ex Ἀρτεμᾶς contractum esse statuit Cavedonius Annal. Inst. arch. Rom. T. XVI. 1845. p. 165. Cf. Minervini Bull. arch. Napol. 1846. p. 132. — Idem adnotat Cavedonius latine dici *Arta* abiecta littera finali, ut *Apella* de graeco Ἀπελλᾶς (Journ.

d. Sav. 1843. p. 324). Cf. n. 7759. Artificis nomen esse etiam Fabretto videbatur; cf. Com. de Clarac Catal. d. art. p. 53. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 228. Eadem inscriptio graeca APTACCIΔΩ habetur etiam in ansis vitreis musei Bartholdiani (Panofka Mus. Bartold. p. 157; cf. Kunstblatt 1827. n. 84), musei Berol. n. 2019. 3691. (cf. Gerhard l. c.) monetque Rochettus l. c. esse in antiquario Parisino fragmenta tria vasorum in quibus legatur

APTAS
SIΔO

8479. b.

In fundo paterae eiusdem generis, ut n. 8476. Cf. Ant. du Bosph. Cimm. Inscriptions sur terre cuite n. LX.

APTEM Ἀρτέμωνος.
ΩNO

8480.

In vasculo Paestano, quod asservatur in museo Bourbonico; Hercules in horto Hesperidum, quarum una (Calypso) Ladoni aquam praebet, ad sinistram duae aliae (Anthea et Aeopis); supra duae protomae, altera Iunonis, altera Panis; ad dextram alia Hesperis poma decerpens (Hermesa), pone Hercules, huic a tergo rursus Hesperis speculum tenens (Melisa); supra duae protomae, Minervae altera, altera Mercurii. Ediderunt Lanzi Illustraz. di due vasi fittili trovati in Pesto, Rom. 1809. fol. (Mazarello Faraò Lettera sull' interpretazione di due vasi fittili Pestani fatta da Lanzi, Nap. 1810.) Millin Vas. peints T. I. tab. III. p. 10. Gall. mythol. CXIV. 444. Ex utroque repetiit Inghirami Mon. etruschi T. V. tab. XVI. descripserunt Gerhard et Panofka Neap. ant. Bildw. I. p. 353. n. 60. Gerhard philosoph. - histor. Abhandlungen der K. Akad. der Wiss. 1836. (Kunstdenkmäler des Hesperidenmythos) p. 304. Cf. Panofka Annali d. Inst. II. p. 147. Osann Allg. Litt. Zeit. Halle 1846. n. 42. p. 334 sq. Revision der Ansichten über den Ursprung u. die Herkunft der Vasen p. 82 sq. Citat Jahn Vasensammlung König Ludwigs p. L.

Ἀστέας ἔγραφε.
[H]ρα. Ἀθ[η]ν[αία]
Διῶπις. Ἀνθεα. [Ε]σπερίδ[ε]ς. Ἑρμοκλῆς.
Καλυψώ. Ἑρμῆσα. Μήλισα.

In praescriptis Lanzius legebat ΕΓΡΑΦΑ, quam lectionem non debebat adoptare R. Rochettus Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 15. not. 1. Nomen Ἑρα (ΤΑΡΑ leg. Lanz. ΧΑΡΑ Millin.) post Millinum restituit I. de Witte (Revue de philol. II. p. 397). Puta scriptum fuisse ΗΡΑ (ΠΑΡΑ volebat Gerhardus l. c.), et ΗΕΣΣΠΕΡΙΔ[Ε]Σ, ut volebat Panofka. Gerh. Ἑσπεριάς legens arborem Hesperidum significari putat. Inter singularum Hesperidum nomina habes Ἀνθεα,

quod alibi est cognomen Iunonis (Paus. II, 22, 1). Deinde I. de Witte recte monet imagine illa, cui ΑΘΝΑΚΙΣ adscriptum est (Millin. ΔΟΝΑΚΙΣ probante Gerharo, cui videtur esse puellae nomen a Pane amatae), intelligendam esse Minervam deam Herculis tutelarem, cuius nomen restituendum erit. In sequentibus Millin. habet ΑΓΩΠΣ, ΑΣΣΠΕΡΙΑΣ, ΜΡΜΗΣΑ (Osann. ΜΡΜΗΑ, Gerh. ΗΡΜΗΣΑ), deinde ΝΗΑΙΣΑ, ubi pictor fortasse voluit ΜΕΛΙΣΣΑ, namque litterarum E et H promiscuus usus est in hoc vasculo; praeterea sunt nomina negligenter picta, quamquam hinc non collegerim cum Osanno esse exemplaris veteris imitationem. Asteas pictor redit. 8481, 8482. De nomine pictoris egit Panofka Abh. d. K. Akad. d. Wiss. 1848. p. 188 sq.

8481.

In vasculo reperto in regione Bari in Apulia, quod asservatur in museo Bourbonico; Cadmus draconem interficiens adstante Minerva; supra draconem sedet Thebe, ex adverso porta Crenaea, pone fluvius Ismenus; in parte aversa Bacchus cum asseclis. Editum a Millingen Anc. uned. monum. I. tab. XXVII. Mus. Borb. XIV. Tab. XXVIII. descripserunt Gerhard et Panofka Neap. ant. Bildw. I. p. 308. n. 404; tractavit Welcker Alte Denkmäler III. p. 587 sq. Cf. Osanni Sylloge I. p. 96.

Ἀστέας ἔγραφε.
Ἰ[σ]μηνός. Ἀθήνη. Κρηναίη. Κάδμος. Θήβη.

Idem Asteas pictor extat n. 8480. 8482. Thebae nomen in Mus. Burb. scriptum est ΘΗΘΗ.

8482.

In cratere collectionis episcopi Nolani; inest parodia scenica qua ad mythum de Procruste videtur alludi; Charinus senex in lectulo iacens pro ludibrio habetur a tribus servis personatis, quorum figuris appicta sunt nomina. Edidit Millingen Peint. d. vas. gr. tab. XLVI. Cf. Geppert Die altgr. Bühne tab. IV. Wieseler Denkmäler des Bühnenwesens tab. 15; citat Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. CCXXVIII, 1427.

Ἀστέας ἔγραφε.
Γύμνασος. Χαρίνος. Διάσ[υ]ρος. Κάγγας.

Nomina servorum insolentius formata a verbis γυμνάζειν, διασύρειν, καγγάζειν; id quod licentiae commicuae tribueris potius quam depravationi linguae graecae per linguam Oscam et Latinam ingruenti sub finem belli Punici secundi, ut putavit Millingenius. Pictor Asteas est n. 8480. 8481.

8483.

In vase musei Bourbonici, cuius utroque in latere quadriga regente auriga. Edidit Gargiulo Raccolta de' monumenti più interessanti del R. Mus. Borbon. tab. 100. repetiit Inghirami Vasi fittili T. III. tab. CCXCIV.

Inscriptioni perverse pictae videtur subesse ΗΡΑ[ΚΛΗΣ ΗΡ]ΑΚΛΗΣ ΝΑΙ, aut Ἡρακλῆς ναίχαι καλή, ναί. Deinde ΑΣΤΕΑΣ ΕΓΡΑΦΕ, Ἀστέας ἔγραφε (cf. n. 8480. 8481. 8482).

8484.

In fragmento vasis vitrei, quod Syracusis emit Julius Friedlaender, cuius ex schedis edidit Minervinus Bullett. arch. Napol. a. IV. 1846. p. 23. Cf. Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1846. p. 75 sq. Bullett. arch. Napol. v. p. 119. Welcker Mus. Rhen. VI. 1848. p. 388.

ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ
ΕΠΟΙΗCEN
CΙΔΩΝΙΟΣ

Εἰρηναῖος ἐποίησεν Σιδώνιος.

Apposite Minervinus comparat vasculum Artae Sidonii (n. 8479) coll. Plin. H. Nat. V, 17.

8485.

In patera vitrea reperta in loco *Bagnolo* nel Bresciano; asservatur Mutinae in museo Estensi. Edidit Cavedonius Annal. Inst. arch. Rom. XVI. 1844. p. 161 sq. repetiit Furlanetto Lapid. Padovane p. 486. Cf. Cavedoni Indice del museo del Catajo p. 12. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 436. Questions de l'hist. de l'art p. 136.

ΜΝΗΘΗ
Ο ΑΓΟΡΑ
ΙΝΩ

ΕΝΝΙΩΝ
ΕΠΟΙΗ
CEN

Ἐννίων [ἐ]ποίησεν. Μνη[σ]θῆ ὁ ἀγοράζων.

Uterque titulus inest in tabella ansis securicla-tis ornata. Eiusdem artificis patera est, cuius fragmentum cum inscriptione ΕΝΝΙΩΝ ΕΠΟΙΗCEN repertum esse in agro Fidentino annotat Cavedonius,

notitia a Lopezio accepta. Utrumque opus idem coniicit oriundum esse Alexandria officinis vitri nobilitata praesertim Imperatorum aetate, cui litterarum formae conveniunt. De formula μνησθῆ cf. n. 4668. 4766. 4794.

Eiusdem Ennionis nomen legitur in vase vitreo Panticapaei reperto, edito in libro: Antiquités du Bosphore Cimmérien conservées au Musée de l'Ermitage Pl. LXXVIII, ubi est in tabella: ΕΝΝΙΩΝ ΕΠΟΙΕΙ Ἐννίων ἐποίησι.

8486.

In amphora grandi fig. flav. musei Parisini; Menelaus, Andromache corpus Astyanactis in genibus tenens, tres bellatores Graeci: Mercurius et doryphorus, quadriga Aurorae. Ediderunt Academici Neapolitani Pitt. Ercol. T. I. p. 2. Maffei Mus. Veron. p. CCCXVIII. 2. Winckelmann mon. ined. n. 159. (Opp. T. VII. p. 67), Millin Vases peints II. tab. XXXVII. XXXVIII. Gal. mythol. CLXIX. 611. Citarunt Lanzi Diss. di vasi dipinti cet. p. 194. Welcker Zeitschrift f. a. K. p. 128. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 15. Letronne Revue archéol. III. 1846. p. 381. I. de Witte Revue de philol. II. p. 480 sq. Panofka Act. Acad. Berolin. 1848. p. 189.

Λάσιμος ἔγραψε.

Nomen alii aliter legebant. Academici Neapolitani et Maffei MAΞΙΜΟΣ (quos sequitur Fea Stor. di vasi p. 41), Winckelmannus ΑΛΞΙΜΟΣ (in quo persistunt Comes de Clarac Cat. des artist. p. 30. 31. Letronnius l. c.), Millinus ΛΑΞΙΜΟΣ, quam lectionem adoptatam etiam a Panofka (Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1829. p. 138. 160) et a Gerhardo (Lichtgottheiten tab. III. 4), unice veram esse vasculo di-

ligentissime examinato testatur I. de Witte l. c. Utram lectionem eligeret ΑΛΞΙΜΟΣ an ΛΑΞΙΜΟΣ, dubius haerebat Silligius Catal. artif. p. 38. In forma ΑΛΞΙΜΟΣ acquievit R. Rochettus, postquam frustra tentavit ΑΙΞΙΜΟΣ (l. c. Addend.). Missa facio quae de consilio pictoris nomine suo ludentis protulit Panofka Act. Acad. 1848. p. 189. Ceterum Millinum Mon. inéd. II. p. 36. per incuriam memorare Maximum pictorem certatim monuerunt R. Rochettus et I. de Witte.

8486. b.

In lucerna, in qua repraesentatur Achilles Hectorem trahens; edita est in Bartoli Lucerne III. tab. 9. Cf. Welcker Kunstblatt 1827. n. 84. Com. de Clarac Catal. des art. p. 158. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 342.

Λουκίου.

Huius Lucii etiam aliae lucernae supersunt. Vide Collez. di tutte le antichità che si conservano nel museo Naniano di Venezia. Ven. 1815. tab. 342. 2. 6. 8.

8487.

In hydria collectionis Hamilton, nunc in museo Britannico; duae quadrigae, in altera Pollux et Hilaira, in altera Chrysippus; in medio simulacrum Dianae; infra Iuppiter, Agave, Chryseis, Venus, Castor Eriphylen prehensens, Pitho discedens: qua pictura exhiberi videtur raptus filiarum Leucippi (cf. O. Jahn Peitho die Göttin der Überredung p. 23. n. 101); infra Hercules est cum Hesperidibus ad arborem Ladone serpente circumvolutam; rursus idem cum Iolao aliisque sedens. Descripserunt D'Hancarville Antiq. étr. T. II. p. 127 sq. Winckelmann Gesch. d. Kunst III. 4. Visconti Mus. P. Clem. II. 2. Zoega Bassiril. T. II. p. 9. Boettiger Amalthea II. 291 sqq. ediderunt Millin Gal. myth. xciv. 585. Dubois-Maisonneuve Introd. à l'ét. d. vas. tab. III. Accuratus tractavit et inscriptiones primus edidit Gerhardus Die Vase d. Midias Berlin. 1840. cf. Transact. of the royal Society of Litt. Second series Vol. I. 1843. p. 192. Retracterunt O. Jahn Archaeol. Aufsätze p. 152 sq. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 51. I. de Witte Revue de philol. T. II. p. 481 sq. qui denuo transcripsit C. Bursian in Gerhard. Arch. Zeitung 1851. p. 436 sq. Th. Pyl. ibid. 1854 p. 299 sq.

Μειδίας ἐποίησεν.

a) Ἐλά[ι]ρα. Πολυδεύκης. Χρῦσιππος. Ζεὺς. Ἀγαθή. Χρυσίς. Ἀφροδίτη. Κάστωρ. Ἐριφύλη. Πειθώ.

b) Κλυτίος. Ἰγία. Ἀσστερόπη. Χρυσόθεμις. Διπάρα. Ἡρακλῆς. Ἰόλεως. [Ν]ί[κ]η. Μήδεια. Ἐ[λάι]ρα. Φιλοκτῆτης. Α[ιή]της. Χρῦσιππος. Φάων. [Κ]λύμενος. Οἴν[ε]ύς. Δημοφῶν. Χρυσίς.

Midiam artificem Atheniensem fuisse coniecit Rochettus. Nomen Hilairae in utraque pictura male pictum videtur ΕΛΑΡΑ. Pro Ἀγαθή Jahnius putat legendum esse Ἀγλαία. Quod sequitur ΧΡΥΣΕΙΣ videtur nunc esse i. q. ΧΡΥΣΙΣ, quod nomen redit in fine alterius picturae. Certe si Χρυσήϊς esset, exspectaremus ΧΡΥΣΗΙΣ, siquidem in hoc vase regnat vocalis Η. In altera pictura pro ΑΣΣΤΕΡΟΠΗ

Gerh. habet Ασχερθη, pro ΗΡΑΚΛΗΣ — Ηρακλ. ., pro ΕΛ. . . ΕΡΑ solum Ε. . . ερα. Ubi est ΝΙΟΠΗ, I. de Witte coniecit ΝΙΟΒΗ, Jahnius ΧΑΛΚΙΟΠΗ. Fuerit ΝΙΚΗ ut n. 8393. Nomen Κλύμενος ex apographo Gerhardi recepimus; eidem debetur Αιήτης, ubi Aegei nomen subesse coniecit Pyl. Φιλοκτῆτης nomen Welckerus (Alte Denkmäler III. 352) putat Iasoni datum esse, quasi divitias magnas consecuturo; idem per errorem factum esse probabilius statuit Jahnius Vasensammlung K. Ludwigs p. cxvii, 854. Accedit quod per totam picturam tam mira est nomenclaturae ratio, ut aut nobis summa fabularum veterum ignorantia confitenda sit aut pictori summa incuria et negligentia imputanda, ut ait Bursian Arch. Zeitg. 1852. p. 437. De pictoris nomine cf. Panofka Abh. d. K. Akad. d. Wiss. 1848. p. 167, 198.

8488.

In vasculo ex alabastro (unguentario), in quo incisa est manus aperta; ediderunt Caylus Recueil d'antiq. tom. V. P. 3. tab. 56. 4. 5. aeri incisum cf. p. 158, Academici Neap. in opere: Bronzi d'Ercolano T. II. p. 410. 8. Cf. Com. de Clarac Catal. d. art. p. 154. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 370.

ΝΙΚΗΤΟΥ Νικήτου.

8489.

In vasculo Panticapaei (hodie Kertsch) a. 1836. reperto, in quo figurae sunt aliae colore rubro, aliae variis coloribus pictae eaeque tanquam opere caelato factae; Arimaspi vestitu Phrygio, quibus nomina adscripta sunt, cum gryphis aliisque animalibus proeliantes. Artificis nomen in collo vasculi scriptum est. Descripserunt Henricus Kruse Bullett. dell' Inst. arch. 1841. p. 108 sq. Köhne Bulletin de la société d'arch. et numism. de St. Petersbourg II. p. 7. O. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. xxviii. Editum est in libro Antiquités du Bosphore Cimmérien I. Tab. xlv et xlvi coll. II. p. 3 sq. et p. 340. Cf. R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 65. Neumann die Hellenen im Scythenlande I. p. 527.

Ἀβροκόμας. Σειτάμης. Ἀτραμῖς. Ἄρειος vel potius Δ[α]ρείος. Εὐρύαλος. Ξενοφάντος ἐποίησεν Ἀθην(αῖος).

Videtur artifex Atticus id spectavisse, ut opus suum hominibus Bosporanis, quorum usui destinatum erat, et argumento mythico et tota pingendi ratione commendaret; de fabulis quae in vasculis Panticapaei repertis prae ceteris repraesentatae inveniuntur, vide Jahn. l. c. p. ccix. n. 1364. Homi- nibus scythicis nomina data sunt, quae prope omnia barbare sonant; cf. Ἀρσακόμας, Ἀρσοκόμας, Ἀβροκόμας, Ἀρσάμης, Ἀρτάμης, Ἀρταῖος et quae sunt similia ad regiones Sarmatiae et Mediae pertinentia; egit de

hoc nominum genere Boeckhius in introductione ad inscriptiones Sarmatiae Vol. II. p. 116. Σειτάμης ὁ Μύσιος est ap. Aesch. Pers. v. 317 ed. Herm. Sexti nominis nihil restat nisi ΒΡΟΣ; habebat igitur eundem exitum, ut Μουκουνάκυρος, nomen in inscript. Sarmat. obvium. Septimi nominis superesse dicitur: Κ...ΤΙ. Haec nomina ex Aristeia poeta, qui Ἀρμισπεία composuit, deprompsisse pictorem probabilis coniectura est Jahni l. c. n. 1364. Cf. nomina sagittariorum n. 8185. a. Initio tituli minus recte legebatur Ἀεροκόμας.

8490.

In lucerna musei Naniani, edita Collezione di tutte le antichità che si conservano nel museo Naniano di Venezia. Ven. 1815. tab. 341.

ΟΝΗΧΙ
ΠΟΥ

Ὀνησίμου.

Videtur nomen esse artificis.

8491.

In lucerna musei Naniani; edita est ibidem tab. 342. 7.

ΠΡΕΙΜΟΥ

Πρεΐμου.

Videtur nomen esse artificis.

8492.

In cratere fig. flav. opere Lucano collectionis Carlisle; Romae vidit Uhdenius, nunc est in Britannia (cf. Waagen Kunstwerke und Künstler in England T. II. 1838. p. 420 sq.); Alcmena rogo imponitur, cui Amphitryon et Antenor ignem afferunt; supra rogamus imagines Iovis, Aurorae, duarum Hyadum aquam ex hydriis effundentium. Descripserunt Millingen Apothéose d'Alemène Nouv. Annal. de l'Inst. arch. T. I. p. 487 sq. tab. x. p. 487 sq. 1857. et Waagen l. c. Citat Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. CCXXIII.

Πύθων ἔγραφε. Ζεύς. Ἀντήνωρ. Ἀλκμήνη. Ἄως. Ἀμφιτρυών.

Artificem Pythonem hunc alium eumque recentiore esse quam qui habetur n. 8160. ex fabrica operis recte collegerunt R. Rochett. Journal des Savans 1836 p. 585 sq. Millingen l. c. I. de Witte

Revue de philol. T. II. p. 497. Cum hac aetate recentiore convenit etiam imperfecti usus; cf. Jahn l. c. p. cx. De nomine opificis agit Panofka Act. acad. Berol. 1848. p. 188.

8493.

In vase coloris nigri reperto in Lucania, apud Raphaelem Baronium Neapolitanum. Descripserunt Minervinus Bullett. arch. Napolit. a. IV. p. 104 et Panofka Arch. Zeitung 1847. p. 190. Cf. Welcker Mus. Rhenan. VI. 1848. p. 591. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. CXXIX.

Σταπί[ου] ἔργον. Κλοφάτω δῶρον.

Nomen ΚΛΟΑΤΟΣ scriptum est inserto quod vocatur digamma ad efficiendum sonum litterae Latinae V; cf. Elem. epigr. Gr. p. 42. Bullett. arch. Napol. VI. p. 48. Neque enim dubium est quin peregrinum (Campanum) sit nomen Clovatus, quod nomen fortasse componendum fuerit cum Latino clavatus. Utut est, apposite Minervinus comparavit

gentem Cloatiam s. Clovatiam, cuius mentio fit in titulo Pompeiano (Bullett. arch. Napol. III. p. 86). Ceterum inscriptio bonae aetatis est, etsi nomina sunt peregrina. De priore parte Jahnius comparat tit. atticum Ἀριστοκλέους ἔργον (Brunn Gesch. der gr. Künstler I. p. 107); semel in vasis habetur εἰργάζετο n. 8478.

8494.

In lucerna musei Naniani, edita collez. di tutte le antichità che si conservano nel museo Naniano. Ven. 1815. tab. 341. n. 1.

[Μ]ωκιανοῦ.

Sic legendum erit nomen quod videtur esse artificis.

8495.

In vase musei Naniani; ed. Biagius Monum. Gr. p. 242. tab. 1. (Mus. Nan. 262).

Σημοῦ.

8496.

In vasculo Magnae Graeciae. Edidit Minervin. Monum. ined. possessuti da Raffaele Barone p. 59; citat Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. CXXIX. n. 966.

Γραίας.

Sic enim videtur legendum esse ut Γραία sit nomen eius, quae vasculum possidebat.

8497.

Sub pede vasis, quod in speciem delphini effectum est, ex Magna Graecia reportati, collectionis Durand; putatur vasculum esse ex numero eorum, ex quibus post coenam bibebatur αὐσι. Titulus litteris grandibus scriptus est, nigro colore pictis. Descripsit I. de Witte Cat. Durand. n. 1510; tractavit Panofka Hyperb. röm. Stud. p. 525. Mon. ined. tab. x. (quod opus non publici iuris factum est), tetigit Jahn Vasensamml. K. Ludw. p. CXXIX. n. 966. Vasculum a. 1555. in vetustissimis Rutiliani sepulcris repertum refert Donius Inscr. Cl. II. n. 168. p. 104, qui inscriptionem ex libro ms. bibl. Vatican. n. 5241. edidit

ΔΑΣΤΑΣΗΜΙ

Sic legerunt Panofka et I. de Witte; Donius; ΔΑΣΝΑΣΗΜΙ. Panofka explicabat δαστάς ἡμι, quod

esset ληστής εἰμι, ad fabulam illam referens quae de piratis Tyrrhenis a Baccho in pisces mutatis ferebatur. Parum probabiliter. Immo Δάστας ἡμί ita explicandum erit, ut Χάρωνός εἰμι n. 8538; Τρεμίον εἰμί n. 8339. Videtur Δάστα nomen esse muliebre. — Vasculum eiusdem formae eodemque titulo ornatum edidit

Minervinus Monum. Ined. Tab. xii., qui p. 57 sq. app. p. ix. et ipse nomen possessoris inesse putat; cui nomini comparari potest, quod in titulis Messapicis saepius occurrit δαξτα. Cf. Mommsen Unterital. Dial. p. 75.

8497. b.

In vasculo quod ex Cyrenaica in museum Paris. transit (cf. Arch. Anzeiger 1851. p. 85); ed. Longpérier Bullett. de l'Acad. d. Bruxelles XIX, 2. p. 400; citat Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. cxxx.

Διομέδων.

Litterae incisae sunt; formae litterarum aetatem produnt recentiore. Possessor videtur significari ut n. 8503.

8498.

In ansa vasis prope oppidum Eboli in regno Neapolitano reperti fig. rubris, in quo representatur Amor arcum intendens; litterae sunt incisae. Descripsit Gerhard Annal. d. Inst. arch. Rom. Vol. III. p. 406. tab. D. (cf. Bullett. d. Inst. 1829. p. 152 sq. Cavedoni Bullett. arch. Napol. III. p. 62. Minervini ibidem p. 112. Raoul-Rochette Notice de l'ouvrage intitulé Catalogo di scelte antichità etrusche etc. Extr. du Journal d. Sav. Février et Mars 1830. p. 5. not. 4. Citat Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. cxiv, cxxix.

Διονυσίου ἀλά[κ]υθος τοῦ Ματάλου.

Cf. n. 8337 sq. Cum nomine Μάταλος Cavedonius (Bullett. arch. Nap. IV. p. 49) bene comparavit nomen Μάταλλος ap. Aesch. Pers. v. 312 (309. ed. Herm.). Vasculi nomen λάχυθος scriptum legitur.

8498. b.

In vasculo Panticapaei reperto, nunc in mus. Petropol. Edd. Dubois Voyage autour du Caucase T. IV. Tab. 14. Achik in libro de regni Bosporiani antiquitatibus III, 54. b.; citant Gerhard Archaeol. Anzeiger 1850. p. 195; Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. xxviii, n. 116; p. cxxx.

Δῶτος.

Nomen quod possessoris videtur esse, incisum est litteris formae recentioris. Praeterea in eodem vasculo picta leguntur Καλός. Καλή; ap. Achik tantum καλός. Gerhard: Δῶτος καλός.

8498. c.

In pede vasculi Panticap. quod formam habet canis cubantis. Cf. Antiquités du Bosphore Cimm. Inscr. sur terre cuite, n. LXIII.

ΚΑΡΡΟΣ

Κάρρος.

8499.

In vasculo coloris nigri hederaceis foliis superne ornato, in museo Bourbonico. Descripserunt Quaranta Illustraz. di un vaso italo-greco, Napoli 1820. Scotti Mon. ined. di una società archeol. Nap. 1820. Zannoni Antologia di Firenze 1822. n. 24. Gerhard et Panofka Neapels Antike Bildwerke I. p. 270. n. 1428. Citarunt R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 66. Letronn. Journal d. Sav. 1845. p. 751. Annal. d. Inst. archeol. Rom. Vol. XVII. p. 262. Revue archéol. III. p. 384. Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. cxxx. n. 976. Tractavit etiam Secchius Campione d'antica bilibra romana 1835. p. 4 et p. 50.

ΚΙΤΤΩΣΗΟΚΑΙΛΥΜΑ

Sic enim ab omnibus legitur inscriptio variis virorum doctorum coniecturis tentata; in quibus quod coniecit Zannonius ΚΙΤΤΟΣΗΟΚΑΙΛΥΜΑ Letronnius ita correxit, ultimum nomen pro decurtato habens: Κίττος ὁ καὶ Λύμα(χος), id quod proxime ad verum accedere videtur. Κίττος nomen viri proprium aliunde notum (Vol. I. n. 266. v. 30). Λύμαχος, quod nomen similiter decurtatum in nummo Apolloniae

invenit Mionnet. T. III. p. 317. videtur esse i. q. Λυσίμαχος, ut Σώμαχος est i. q. Σωσίμαχος, quam in synopen plura congecit Letronnius. De nomine decurtato in vase dubitat Minervinus Bull. arch. Nap. V. p. 108. At videtur vix aliud subesse posse; namque ut mittam priorum interpretum commenta, nullo modo defendi poterit Secchii ratio verba ita explicantis: "hedera quae et ipsa lustramen est". Ceterum HO in speciem antiquitatis pictum esse docet usus litterae Ω, male pictae pro O. Memorabilis denique forma est litterae K.

8500.

In patera Attica lapidea, quam vasibus fictilibus adiungere liceat; descripsit Braunius Bullett. d. Inst. arch. Rom. 1846. p. 84. Cf. Gerhard Archaeol. Zeitung 1846. p. 246.

ΚΩΔΡΩ

Κ[ό]δρω.

Putatur donarium esse in memoriam Codri ultimi regis Atheniensium oblatum. Vix recte.

Codrus est homo privatus idemque nomen est pastoris ap. Virg. Ecl. V, 10; VII, 22, 26; poetae ap. Iuvenal. III. 203. 206. Satis recentem esse titulum et scriptura falsa Ω pro O et omissum Iota quod vocatur mutum docet.

8500. *b*.

In cooperculo dolii semicirculari lapideo (cf. n. 8500), quod ex insula maris Aegaei in museum Londinense transmisit Newtonius; descripsit S. Birchius ap. Gerhardum Archaeol. Anzeiger 1854. p. 485.

ΛΥΣ
ΙΔΑ
ΜΟΣ

Λυσίδαμος.

8501.

In vasculo unguentario Interamnae reperto; ed. Lupus Epitaph. Sev. p. 87. indeque Murator. T. III. p. MDCLXVIII, 5. cum interpr. Latina. Citavit R. Rochette Lettre à Mr. Schorn p. 68; tractavit Letronnius Revue archéol. III. p. 384.

ΔΡΟΣΥΛΑΜΗΤΗΡΗΛΟΥΤΩΝΙ

Δροσύλα μήτηρ [Π]λούτωνι.

Inscriptionem non secus accipiendam esse ac si scriptum esset Δροσύλα τῷ τέκνῳ Πλούτωνι monuit Letronnius. Δροσύλα est i. q. Δρόσιλλα.

8502.

In cylice collect. Princ. de Canino; descripta est Catal. de tableaux cet. vases étrusques et antiquités, propriété de M. Luc. Bonaparte, 1840. p. 58. n. 138.

ΣΠΥΡΙΝΑΣ:

Σπυρίνας.

8503.

In vase coll. Coghill; edidit Millingen Vases de la collection Coghill tab. XI. (cf. Labus in Visconti Opp. var. T. IV. p. 587. 1); citat Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. CXXIX, 971.

ΧΑΡΙΤΩΝ

Χαρίτων.

In numero pictorum habuit Sillig. Catal. artif. p. 147; pro figulo venditavit R. Rochette Lettre à Mr. Schorn p. 16; utrumque recte improbaverunt Letronnius Revue archéol. III. 1846. p. 381. I. de Witte Revue de philol. II. p. 386.

8504.

In fragmento cylicis Hadriae reperto, olim in museo Bocchi; ex schedis Boeckhii. Citat Jahn Vasensammlung K. Ludwigs p. CXXX.

ΕΝΤΑΙΣΟΡ
ΕΝΤΑΙΗ/
ΣΣΚΝΦΟΙ/

ἐνεισιν] ἐν τῷ σορ[ῶ τῷ π]εντα[π]ή[χ]ει σὺν τοῖς
σκύφοις - - -

ut videatur notatio esse ad supellectilem sepulcri pertinens. Eandem inscriptionem commemorat R. Rochett. Annal. de l'Inst. arch. Rom. T. VI. 1834. p. 293, qui legit ΕΝΤΑΙΣΟΑΕΝΤΑΙΣΗ, ἐν ταῖς θαλαίαις interpretans.

Titulus mutilus, in interiore parte cylicis inscriptus, fortasse sic fere legendus est:

8505.

In parte postica larvae fictilis, quae Satyrum repraesentat, coll. Beugnot; descripsit I. de Witte Catal. Beugnot n. 222.

A - - -
Ο.ΟΡ.ΒΙΟΥ

Subest fortasse Θ[ε]ο[κ]λ[ύ]τ[ου].

8506.

In vitro Fauni imaginem repraesentantis, litteris in orbem dispositis; edidit Caylus Rec. d'ant. T. III. P. 4. tab. 84. 3; cf. p. 298.

ΔΗΜΟΘΕΝΣ

Δημοσθένου.

Incertum artifex intelligendus sit an possessor.

8506. *b*.

In lucerna fictili cum imagine Minervae in museo Britannico; citat S. Birch ap. Gerhard Archaeol. Anzeiger 1852. p. 223. Litterae incisae sunt.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

Διονυσίου.

Figuli nomen videtur Birchio.

8507.

In fundo lucernae Smyrna missae, in museo Lugd. Bat. Inest Amor iuxta aram cui cantharus insistit, sinistra citharam tenens, dextra telum protendens. Ed. Ianssenius Mus. L. B. Inscript. p. 49 sq. n. 4. tab. III.

ΕΛΠΙΔΗΦ
ΟΡΟΥ

Ἐλπιδηφόρου.

8508.

In vase vitreo, olim Florentiae ap. Petrum Andream Andreinium; edidit Buonaroti Observatt. in fragm. vitr. coemet. p. 162. (tab. XXIV.); iterum edidit Gorius Inscr. Etrusc. T. I. p. 256. n. 40. indeque Murator. T. III. p. MDCLXXI. 4. cum lat. interpr.

ΕΥΘΔΙ
ΓΛΥΚΥ
ΤΑΤΕ

Εὐδοὶ γλυκύτατε. Εὐδοὶ est p. Εὐδοίε.

8509.

In fundo lucernae fictilis ex coll. Anastas. in museo Lugd. Bat. (vid. Leemans Descr. rais. p. 97. n. 540); edidit Ianssenius Mus. Lugd. Bat. Inscr. p. 65. n. 13.

ΝΕΙ
ΚΗ

Νείκη i. e. Νίκη.

Cf. Ross Inscr. Gr. ined. n. 199.

8510.

In cratere magno; ex schedis Peiresii ed. Montfaucon. Ant. expl. T. III. P. I. p. 150; tab. 82.

ΔΥΕΝΙΚΟΙΜΕΔΟΧ

Inscriptio barbara. Intellige ΑΥ > ΝΙΚΟΜΗΔΟΥ i. e. Δὲ(ρηλίου) Νικομήδου. Elementum Ε nihil est nisi signum interpunctionis. Littera Ε pro Η scripta, ut in aliis titulis aevi inferioris.

8511.

In opere figlino musei Bourbonici; misit Mommsen.

ΠΑΚΙΟΥ

Πακίου(?).

8512.

In vasculo originis, ut dicunt, Tarentinae; a Sichelio communicatum edidit J. Y. Simpson Notes on some ancient greek medical vases for containing Lykion; cf. Osann 'Pharmaceutische Aufschriften' in Schneidewini Philologo IX. p. 762.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
ΛΥΚΟΝ

Ἡρακλείου
Λύκ[ι]ον.

Editor assentiente Osanno duplici mendo haec rum medicaminum auctorem fuisse tradunt. De Ly- putat scripta esse pro Ἡρακλείου Λύκιον; cogitant cio cf. simillimas inscriptiones n. 5681, 5779. Panofka enim de Heraclide Tarentino, medico, quem vario- Mus. Bartold. p. 141. Lud. Stephan. Tit. Gr. IV. p. 5.

8512. b.

In lucerna musei Disneiani cum decem ellychniis, totidem capitibus bovinis ornata, quorum cervici litterae inscriptae sunt; supra duplex hermula Ammonis; repertam esse dicunt Herculanei a. 1795. Ex musei Disneiani Parte II. ed. Lond. 1848. Tab. LXI. citavit Gerhard Archaeol. Anzeiger 1849. p. 55.

ΜΝΗC

Μνής.

Sic in hac lucerna ad religiones Aegyptiacas pellatum esse qui Heliupoli pro deo colebatur, ut referenda pro Μνεῖς scriptum esse putant; Mneui- Memphi Apis. Cf. Strab. p. 803. Plin. N. H. xxxvi, dem enim constat bovem nigrum Soli sacrum ap- 8, 14.

8512. c.

In tegula Neapoli; misit Mommsen.

ΙΦΥΟΡ

Ἰφυ[ρ]ος.

8513.

In fragmento figlini Aeculanensis (cf. n. 5877) rotundi; exhibet in medio cervum fugientem, infra legitur ΤΟΥΡΑΝ. Ed. Quarta Comment. XIII. p. 57.

8514.

In lucerna naviculae instar efficta, 22 poll. longa, Puteolis reperta, collectionis Durand; ad proram Serapis et Isis, infra Dioscurorum alter; opifex nanus, nudus, cruribus incurvis, crinibus in speciem cornuum compositis, furno vasculum quod fabricatur, immisurus, appositis variis instrumentis; in extrema navicula caput radiatum Solis, quale esse solet in nummis Rhodiorum. Descripsit Lenormant. Catal. Durand. n. 1777; citat R. Rochette Lettre à Mr. Schorn ed. alt. p. 136.

In ornamento oblongo supra figulum: ΕΥΠΛΟΙΑ
Sub navicula: ΛΑΒΕΜΕΤΟΝΗΛΙΟΣΕΡΑΠΙΝ

Εὐπλοία. Λαβέ με τὸν Ἡλιοςέραπιν.

Navicula symbolum videtur Solis Serapidis, cui tibus dedicatum esse putat Lenormant. Eadem vox in templo Puteolano hoc monumentum a navigato- Εὐπλοια exstat in gemma n. 7309. ribus faustam sibi navigationem (εὐπλοϊαν) auguran-

8515.

In vitro quod pro amuleto fuisse putatur; edidit Caylus Rec. d'antiq. T. IV. P. 3. tab. LVII. 5.

METATOO Μέ[γ]α τὸ ὄνομα τοῦ Σάραπιδος
NOMATOV (p. Σαράπιδος).
CAPATTIC

Wiss. 1855. p. 46; idem e Fabrettio 468, 104 af- fert inscriptionem:

ΕΙC. ΖΕΥC. CΕΡΑΠΙC
ΒΑCΚΑΝΟC. ΛΑΚΗCΕΤΩ

et gemmam ap. Gor. Inscr. Etr. I. p. 64. ita in- scriptam:

ΝΙΚΑ Ο ΣΑΡΑΠΙC ΤΟΝ ΦΘΟΝΟΝ.

Cf. n. 7043 sq.

Eadem inscriptio habetur in gemma n. 7043. De Serapidis numine ad averruncandam invidiam adhibito vide Jahn. Ber. der K. Sächs. Ges. der

8516.

In lucernae orbiculo superiore ex coll. Anastasiana, in Mus. Lugd. Bat. (cf. Leemans Descr. rais. du musée etc. p. 96-97. n. 538); ed. Ianssenius Mus. Lugd. Bat. Inscr. p. 65. n. 11.

ΦΩCΕΚΦΩΤΟC

Φῶc ἐκ φωτός.

8517.

Titulorum manubriis vasorum impressorum magnam copiam patriae reddimus suae in Voluminis III praefatione adiectis etiam iis, qui certis locis assignari commode non possunt. Huius generis quae reliqua sunt, ea hoc loco composuimus. Et primum quidem hoc numero complexi sumus titulos ansarum Athenis repertarum, ex quibus titulos 1-5 edidit Rangabé Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XXI. 1849. p. 173, reliquos Thierschius Act. Acad. Bav. T. II. P. III. p. 781 sq.

1.	ΘΑΛΗC	Θαλήc.	2.	ΜΙΚΑΛΛΕ	Μίκαλ[oc].
				ΠΑΜΦ	Παμ - -
3.	.ΡΑΔΜΩΝ	[Φ]ράδμων.	4.ΑΟΛΗ	--- ο[δ]ή[μ]ου.
				ΥΟΥΜΟCΧΙΑ	Μόσχμ[oc].
5.ΙΟΥ	--- ίου.	6.	ΑΔ...	Ἄδ[αίου]?
C	--- c.			Cf. Vol. III. p. xvii. cl. iv, 4.
7.	...ΝΥ...ΔΛ...	[Διο]νυ[cc]δ[ώρου]?	8.	ΕΥΘΟ	Εὐθ[oc].
ΜΥ	---			
					Cf. Vol. III. p. xviii. cl. iv. n. 52.
9.	ΞΑΥΘ	Θ[ρ]ασ[ύλλου].	10.	ΞΑΝ	Ξάν[θου].
		aut Θ[ρ]άc[ων]?, ut est Vol. III. l. c. n. 101.			Cf. 8519, 66.
11.	Ν	ἐπ[ὶ] Περδίκ[κα]?	12.	ΙΝ	---
	ΙΡ				
	ΕΡ				
	ΔΙ				
	Κ				

8518.

Hoc loco composuimus quae ad idem ansarum inscriptarum genus pertinentia post impressum tertium huius operis volumen innotuerunt. Quo genere aptissimum visum est ordinem illic observatum sequi atque inscriptionum farraginem ita digere, ut primum quae certae patriae reddi posse videantur, deinde quae incertorum locorum sunt, enumerentur.

I. RHODIORUM.

1. ΑΓΑΘΟΚΛΕΥΣ	Ἄγαθοκλεῦς.	Olbiae: Edidit Becker (Bullett. historico-philol. Petropolit. 1854. n. 20, 21) I, 2. cf. Vol. III p. v. I. 6-8.
2. Α. ΑΘΟΚΛΕΥΣ	Ἀ[γ]αθοκλεῦς.	Panticapaei. Edita est in libro inscripto Antiquités du Bosphore Cimm. n. 26.
3. ΕΠΙ . . ΕΜ
ΑΧΟΥ
ΑΡΤΑΜΙΤΙΟΥ	ἐπὶ [Ἄγ]εμάχου. Ἄρταμιτίου.	Olbiae: Becker l. c. n. 3.
4. ΕΠΙΑΓΕΜΑΧΟΥ
ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΟΥ	ἐπὶ Ἄγεμάχου. Θεσμοφορίου.	ibid. n. 4.
5. ΕΠΙΑ . . ΜΑΧΟΥΘΕΥΔΑΙΣΙΟΥ	ἐπὶ Ἀ[γ]εμάχου. Θευδαισίου.	ibid. n. 5. Balaustium inest litteris circumscriptis ut fere semper.
6. ΕΠΙΑΓΕΜΑ
ΧΟΥ
ΚΑΡΝΕΙΟΥ	ἐπὶ Ἄγεμάχου. Καρνείου.	ibid. n. 6. cf. Vol. III l. c. I, 11.
7. ΕΠΙΑΓΕΜΑ
ΧΟΥ
ΥΑΚΙΝΘΙΟΥ	ἐπὶ Ἄγεμάχου. Ὑακινθίου.	ibid. n. 7.
8. ΕΠΙ ΑΓΕΣ . . . ΟΥΔΑΛΙΟΥ	ἐπὶ Ἄγεσ . . . ου (Ἄγεστράτου?). Δαλίου. rosa.	ex schedis Birchii ut Vol. III I, 13.
9. ΖΟΝΟΜΗΤΑΥΟΙΘΝΙΜΞ	Σμινθίου. Ἀγήμονος. balaustium.	Olbiae: Becker. n. 8.
10. ΥΑΚΙΝΘΙΟΣ
ΑΓΗΣΙΔΑ . . .	Ὑακίνθιος. Ἀγησιδάμ[ος].	ibid. n. 9. Becker. confert n. 83. (infran. 105.
11. ΕΠΙΑΓΛΟΥ
ΒΡΟΤΟΥ	ἐπὶ Ἀγλ[α]βρότου(?)	Panticapaei: Ant. B. C. n. 1.
12. ΑΓΟΡΑΝΑΚΤΟΣ
ΑΡΤΑΜΙΤΙΟΥ	Ἀγοράνακτος. Ἄρταμιτίου.	Olbiae: Becker. n. 11. conf. Vol. III I, 19.
13. ΑΓΟΡΑΝΑΚΤΟΣ
ΔΑΛΙΟΥ	Ἀγοράνακτος. Δαλίου.	ibid. n. 12. cf. Vol. III I, 20.
14. ΑΓΟΡΑΝΑΚΤΟ
ΠΕΔΑΓΕΙΤ	Ἀγοράνακτο[ς]. Πεδαγειτ[νίου].	ex schedis Birchii Vol. III p. xx. n. 2.
15. ΑΓΟΡΑΝΑΚΤΟ .
. ΕΣΜΟΦΟΡΙ . .	Ἀγοράνακτο[ς]. [Θ]εσμοφορί[ου].	Olbiae: Becker. n. 13.
16. ΑΓΟΡΑΝΑ
ΚΤΟΣ
ΥΑΚΙΝΘΙ . .	Ἀγοράνακτος. Ὑακινθί[ου].	ibid. n. 14.
17. ΕΠΙΑΙΜΟΣΙΛΑΔΑΛΙΟΥ	ἐπὶ Αἰμοσίλα (?). Fort. Αἰμονίδα. Δαλίου. balaustium. inscriptio circularis.	Panticapaei: Ant. B. C. n. 2.
18. ΑΓΡΙΑΝΙΟΥΑΙΙΛΑ	Ἀγριανίου. Αἰ[ν]έ[α]. balaustium.	ibid. n. 27.
19. . . . ΑΙΝΕΑ	Αἰνέα.	ibid. n. 28.
20. ΕΠΙΑΙΝΗΣΙΔΑΜΟΥ ΑΡΤΑΜΙΤΙΟΥ	ἐπὶ Αἰνησιδάμου. Ἄρταμιτίου. balaustium.	Olbiae: Becker. n. 15.
21. ΕΠΙΑΙΝΗΣΙ
ΔΑΜΟΥ
ΣΜΙΝΘΙΟΥ	ἐπὶ Αἰνησιδάμου. Σμινθίου.	ibid. n. 16.
22. ΕΠΙ . . . ΝΑΣΙ
ΔΑΜΟΥ
ΥΑΚΙΝΘΙΟΥ	ἐπὶ . . . νασιδάμου. Ὑακινθίου. Beckerus legit: ἐπὶ Αἰνησιδάμου.	ibid. n. 17. cf. vol. III I, 33.
23. ΑΙΝΕΑΣΙΔ . . . ΟΥ	Αἰνασιδ[άμου]. balaustium.	ibid. n. 18.
23. δ. ΕΠΙΑΙΝΗΤΟΡΟΣ
ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΟΥ	ἐπὶ Αἰνήτορος. Θεσμοφορίου.	ibid. n. 19.
24. ΕΠΙΑΙΝΗΤΟΡΟΣ ΣΜΙΝΘΙ . ΟΥ	ἐπὶ Αἰνήτορος. Σμινθίου. balaustium.	ibid. n. 20.
25. ΕΠΙΑΙΝΗ . Ο
Ρ Ο Σ
ΣΜΙΝΘΙΟΥ	ἐπὶ Αἰνή[τ]ορος. Σμινθίου.	ibid. n. 21.
26. ΑΝΤΙΓΟΝΟΥ	Ἀντιγόνου. flos.	ex schedis Birchii vol. III p. xx. n. 11.
27. ΑΝΤΙΓΟΝΟΥ ΘΕΣΜ . . .	Ἀντιγόνου. Θεσμ[οφορίου] rosa	ex schedis Birchii.

28. ΕΠΙΑΡΑΤΟ ΦΑΝΕΥΣ ΑΓΡΙΑΝΙΟΥ	ἐπὶ Ἄρατοφάνεως. Ἄγριανίου.	Panticapaei Ant. B. C. n. 3.
29. ΕΠΙΑΡΑΤΟ ΦΑΝΕΥΣ ΥΑΚΙΝΘΙΟΥ	ἐπὶ Ἄρατοφάνεως. Ἰακινθίου.	ibid. n. 4.
30. ΕΠΙΑ ΦΑΝΕΥΣ ΔΑΛΙΟΥ	ἐπὶ Ἀ[ρατο]φάνεως. Δαλίου. Possis etiam Ἄριστοφάνεως ut vol. III. 1, 136. add. ib. 137. et infra n. 45.	ibid. n. 5. cf. vol. III. 1, 88.
31. ΕΠΙΑΡΙΣΤΕΙ ΔΑ ΑΓΡΙΑΝΙΟΥ	ἐπὶ Ἀριστεΐδα. Ἄγριανίου.	Olbiae: Becker n. 22.
32. ΕΠΙΑΡΙΣΤΕΪΔΑ ΑΓΡΙΑΝΙΟΥ	ἐπὶ Ἀριστεΐδα. Ἄγριανίου.	ibid. n. 23.
33. ΣΤΕΪΔΑ . ΑΔΡΟΜΙΟΥ	[ἐπὶ Ἀρι]στεΐδα. [Β]αδρομίου.	ibid. n. 24. cf. vol. III. 1, 94.
34. ΠΑΝΑΜΟΥ ΑΡΙΣΤΕΪΔΑ	Πανάμου. Ἀριστεΐδα. stella	ibid. n. 26.
35. ΠΑΝΑΜ . . ΑΡΙΣΤΕΪΔΑ	Πανάμ[ου] Ἀριστεΐδα.	ibid. n. 27.
36. ΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣ	Ἀριστίωνος.	ex schedis Birchii vol. III. p. xx. n. 6. cf. vol. III. 1, 103. 104.
37. ΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣ	Ἀριστίωνος.	Olbiae: Becker. n. 29.
38. ΑΡΙΣΤΙΩ ΝΟΣ	Ἀριστίωνος.	Panticapaei. Ant. B. C. n. 44.
39. ΕΠΙΑΡΙΣΤΟΓΕΪΤ . . ΑΡΤΑΜΙΤΙΟΥ	ἐπὶ Ἀριστογεΐτ[ωνος]? Ἀρταμιτίου.	Olbiae: Becker. n. 30. cf. vol. III. 1, 107.
40. ΕΠΑΡΙΣΤ ΟΓΕΝΕΥΣ	ἐπὶ Ἀριστογένεως. Nota formam ἐπ̄, ut n. 131.	ibid. n. 31. Cf. vol. III. 1, 115.
41. ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΕΥΣ	Ἀριστοκράτους. asterisci.	ib. n. 33. cf. vol. III. 1, 126.
41. β. ΕΠΙΛ . . . ΟΚΡ ΛΤΕΥΣ	ἐπὶ [Ἀριστ]οκρ[ά]τους.	Panticapaei. Ant. B. C. n. 45.
42. ΕΠΙΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟΥ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΟΥ	ἐπὶ Ἀριστομάχου. Θεσμοφορίου.	Olbiae: Becker n. 34.
43. ΕΠΙ. ΡΙΣΤΟΜΑΧΟΥ ΣΜΙΝΘΙΟΥ	ἐπὶ [Ἀ]ριστομάχου. Σμινθίου.	ibid. n. 35. Cf. vol. III. 1, 133.
44. ΕΠΙΑΡΙΣ ΤΟΜΑΧΟΥ ΣΜΙΝΘΙΟΥ	ἐπὶ Ἀριστομάχου. Σμινθίου.	ibid. n. 36. bis.
45. ΕΠΙΑΡΙΣΤΟ Φ . . . ΥΣ ΘΕΣ. ΟΦΟΡΙΟΥ	ἐπὶ Ἀριστοφ[άνε]ως. Θεσ[μ]οφορίου.	ibid. n. 37.
45. β. ΑΡΙΣ ΑΣΤΥΝΟ ΚΑΛΛΙΣΟΥ	Ἀρίσ[τωνος] ἀστυνό[μου] Καλλίσ[τ]ου.	Panticapaei. Edidit Aschik Ant. Bosp. II. p. 85. n. 3. Repetii infra 8519. n. 23. Fortasse huc pertinet.
46. ΑΡΤΕΜΙ ΔΩΡΟΣ ΑΓΡΙΑΝΙΟΥ	Ἀρτεμίδωρος. Ἄγριανίου.	Panticapaei. Ant. B. C. n. 29.
47. ΕΠΙΑΡΤΕ ΑΡΙΣΣΤΑ	ἐπὶ Ἀρτε(μίδωρου). Ἀρισστά(ρχου). Possis etiam conicere Ἀρτέμωνος, ut est n. 48. 49. Nota scripturam σστ.	ibid. n. 46.
48. ΑΡΤΕΜΙΤΙ . . ΑΡΤΕΜΩΝ	Ἀρτεμιτί[ου]. Ἀρτέμων.	ex schedis Birchii vol. III. p. xx. n. 9.
49. ΕΠΙΑΡΤΕΜΩ . . . ΑΣΙΒΟΥΛ	ἐπὶ Ἀρτέμω[νος] Θρ[ά]σ[υ]βού[λου].	Olbiae: Becker v, 19.
50. ΕΠΙΠΑΡΧΙΛΛΙ-ο . . . ΑΓΝΛΙΟΥ	ἐπὶ Ἀρχι[δάμου] Καρνείου. balaustium.	ibid. 1, n. 38.
51. . ΠΙΑΡΧ . ΛΑΙΔΛΛ . . . Ο	ἐπὶ Ἀρχ[ι]λαΐδα. Δ[αλί]ου. balau- stium. inscriptio circularis.	Panticapaei Ant. B. C. n. 6a. conf. Vol. III. 1, 165. 166. Altera eiusdem vasis ansa continet inscriptionem n. 59.
52. ΕΠΙΑΡΧΟΚΡΑΤΕΥΣ . ΑΝΑΜΟΥ	ἐπὶ Ἀρχοκράτους. [Π]ανάμου. balaust.	Olbiae: Beck. n. 39. cf. v. III. 1, 170. 171.

53. ΕΠΙΑΡΧΟΚΡΑ ΤΕΥΣ ΥΑΚΙΝΘΙΟΥ	ἐπὶ Ἀρχονράτους. Ἰακινθίου.	Olbiae: Becker n. 40.
54. ΒΡΟΜΙΟΥ	Βρομίου. sertum.	ibid. n. 41. Cf. infra 8519, 29.
55. ΕΠΙΠΕΡΕΩΣ ΓΟΡ. ΩΝΟ. ΣΚΑΡΝΕΟΥ	ἐπὶ ἱερέως Γόρ[γ]ωνος. Καρνε(ί)ου. scriptura eadem n. 156.	ibid. I, 42.
56. ΕΠΙΔΑΜΑΡ ΝΕΤΟΥ ΠΕΔΑΓΕΙΤΝΟΥ	ἐπὶ Δαμα[ε]νέτου. Πεδάγειτνούου.	ibid. n. 44. cf. vol. III, I, 190.
57. ΕΠΙΔΑΜΟΘΕΜΙΟΥ	ἐπὶ Δαμοθέμιος. balaustium.	ibid. n. 46. cf. vol. III, I, 192.
58. ΕΠΙΔΑΜ ΟΚΛΕΥΣ	ἐπὶ Δαμοκλεῦς. caput Solis.	ibid. n. 47.
59. Ζ...ΟΚΛΕΥΣ	Δ[αμο]κλεῦς. balaustium. inscriptio circularis.	Panticapaei: Ant. B. C. n. 6 b. Altera eiusdem vasis ansa continet inscrip- tionem n. 51.
60. Ε...ΔΑΜΟΚΡΑΤΕΥΣ	ἐπὶ Δαμοκράτους. balaustium.	Olbiae: Becker. n. 48. cf. vol. III, I, 198.
61. ΔΑΜΟΚΡΑΤΕΥΣ	Δαμοκράτους. balaustium.	ibid. n. 49. cf. vol. III, I, 202. 204.
62. ΔΑΜΟΚΡΑΤΕ	Δαμοκράτε(ως). balaustium.	ibid. n. 50.
63. ΔΑΜΟΚΡΑΤΕΥΣ	Δαμοκράτους.	Panticapaei: Ant. B. C. n. 30. cf. vol. III, I, 201.
64. ΕΠΙΔΟΡ ΚΥΛΙΔΑ	ἐπὶ Δορκυλίδα. caput Solis.	ibid. n. 7.
65. ΕΠΙΓΟΝΟΥ ΑΡΤΑΜΙΤΙ	Ἐπιγόνου. Ἀρταμιτί[ου].	ex schedis Birchii.
65. β. ΣΥΑΡΧΟ ΑΡΙΣΤΩΝ	Ε]υάρχο[υ] Ἀρίστων[ος].	Panticapaei: Aschik I. I. p. 84. n. 1. Titulus idem n. 8519, 42 b. Fortasse huc pertinet.
66. ΕΠΙΕΥΔΑΜΟΥ ΑΡΤΑΜΕΙΤΙΟΥ	ἐπὶ Εὐδάμου. Ἀρταμειτίου.	ex schedis Birchii.
67. ΕΠΙΕ. ΔΑ ΜΟΥ ΔΑΛΙΟΥ	ἐπὶ Ε[υ]δάμου. Δαλίου.	Olbiae: Becker. n. 53.
68. ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΟΥ ΕΠΙΕΥΔΑΜΟΥ	Θεσμοφορίου. ἐπὶ Εὐδάμου.	ibid. n. 54.
69. ΕΠΙΕΥΔΑ ... ΥΑΚΙΝΘΙΟΥ	ἐπὶ Εὐδά[μου]. Ἰακινθίου.	ibid. n. 55. cf. vol. III, I, 218.
70. ΕΠ.ΕΥΚΡΑΤΕΥΣ ΑΓΡΙΑΝΙΟΥ	ἐπ[ὶ] Εὐκράτους. Ἀγριανίου. balaustium et M in ansae parte interiore.	ibid. n. 56. Cf. vol. III, I, 219.
71. ΕΠΙΕΥΚΡ ΑΤΙΔΑ	ἐπὶ Εὐκρατίδα. Litterae sunt admodum rudes.	ibid. n. 57.
72. ΞΗΝΩΝΟΣ	Ξήνωνος. aut Ξ[έ]νωνος, quod est Vol. III, I, 360. flos.	ex schedis Birchii vol. III, p. xx. n. 16, cf. ibid. I, 218.
73. ΞΗΝ	Ξήν[ωνος]?	ex schedis Birchii.
74. ΖΗΝΩΝΟΣ	Ζήνωνος. balaustium.	Olbiae: Becker. n. 58. cf. vol. III, I, 227.
75. ΖΗΝΩΝΟΣ	Ζήνωνος. balaustium.	ibid. n. 59. bis.
76. ΙΗΝΩ	Ζήνω[νος].	Panticapaei: Ant. B. C. n. 31.
77. ΕΠΙΘΕΑΙΔΗΤΟΥ ΔΑΛΙΟΥ	ἐπὶ Θεαίδητου. Δαλίου. balaustium.	Olbiae: Becker. n. 60. cf. vol. III, I, 234. 235.
78. ΕΠΙΘΕΣΤΟΡΟΣ ΒΑΔΡΟΜΙΟΥ	ἐπὶ Θεστορος. Βαδρομίου.	Panticapaei: Ant. B. C. n. 8.
79. ΕΠΙΘΕΣΤΟΡΟΣ ΚΑΡΝΕ...	ἐπὶ Θεστορος. Καρνε[ίου].	Olbiae: Becker n. 61.
80. ΕΠΙΘΕΣ ΤΟΡΟΣ	ἐπὶ Θεστορος. caput Solis.	ibid. n. 62.
81. ΕΠΙΘΕΥ ΦΑΝΕΥΣ	ἐπὶ Θευφάνεως.	Panticapaei: Ant. B. C. n. 9.
82. ΕΠΙΠΕΡΩΝΟΣ . ΩΚΡΑΤΗΣ	ἐπὶ Ἰέρωνος. Βαδρομίου. [Σ]ωκράτης.	Olbiae: Becker. n. 63.
83. ΕΠΙΠΕΡΩΝΟΣ ΔΙΟΞΟΥΟΥ	ἐπὶ Ἰέρωνος. Διοσθύου.	ibid. n. 64. Cf. vol. III, I, 250.

84. ΕΠΙΗ
ΡΩΝΟΣ
85. ΕΠΙΕΡΩΝΟΣ
86. ΙΜΑ. caduceus.
87. ΙΜΑ. ut n. 86.
88. ΙΜΑ.
89. ΙΠΠΟΚΡΑΤΕΥΣ
90. ΠΠΟΚΡΑΤΕΥΣ
91.
92. ΓΙΚΑΛΛΙ
ΚΡΑΤΕΥΣ
ΑΡΤΑΜΙΤΙΟΥ
93. ΕΓΙΚΑΛΛΙ
ΚΡΑΤΕΥΣ
ΘΕ...ΟΡΙΟΥ
94. ΕΠΙ...ΛΙΚΡΑ
ΤΙΔΑ
ΑΡΤΑ...ΤΙΟΥ
95. ΕΓΙΚΛΕ
ΩΝΥΜΟΥ
96. ΕΡΙΚ...
ΩΝΥΜΟ.
97. ΠΙΚΛΗΝΟΣΤ.....
98. ΕΓΙΚΡΑΤΙΔΑ
99. ΕΓΙΚΡΑΤΙΔΑ
ΣΜΙΝΘΙΟΥ
100. ΚΡΕΟΝ
ΤΟΣ
100.δ. ΕΠΙΛΕΟΤΙΔ
ΠΑΝΑΜΟΥ ubi editor ipse N in
schedis suis omissum esse suspicatur.
101. ΔΙΤΑΜΙΓ.
102. ΜΑΡΕΥΑ
ΑΡΤΑΜΙΤΙΟ
103. ΜΑΡΕΥΑ
ΣΜΙΝΘΙΟΥ
104. ΜΑΡΕΥΑ
ΥΑΚΙΝΘΙΟΥ
105. ΖΟΙΘΙΜΖΝΩΝΘΜ
106. ΨΗΝΟΔΩΡΟΥ
107. ΕΡΙΝΙΚ. ΣΑ
ΓΟΡΑ
ΥΑΚΙΛΙΟ
108. ΕΠΙΕΡΕΩΣΞΕΝΑΡΕΙΟ
109. ΞΕΝΑΡΕΤΟΣ
110. ΞΕΝΟΤΙΜΟΥ
111. ΕΠΙΕΡΕΩΣ
ΞΕΝΟ. ΑΝ...
ΟΕΣΜΟΦΟΡΙΟ.
112. ΕΠΙΕΡΕΩΣ Ξ. ΝΟΦΑΝΕΥΣ ©
113.
114.
115. ΕΠΙΞΕΝ. ΦΑ
ΝΕΥ. ΚΑΡΝ
ΞΙΟ.
- ἐπὶ Ἱέρωνος. caput Solis.
ἐπὶ Ἱέρωνος.
ἐπὶ Καλλικράτους. caput Solis.
ἐπὶ Καλλικράτους. Ἄρταμιτίου.
ἐπὶ Καλλικράτους. Θε[σμοφ]ορίου.
ἐπὶ [Καλ]ικρατίδα. Ἄρτα[μ]ιτίου.
ἐπὶ Κλεωνύμου. caput Solis
ἐπὶ [Κλε]ωνύμου[υ]. caput Solis
ἐπὶ Κληνοστ[ράτου]. balaustum.
ἐπὶ Κρατίδα (αὐτ'Ἐπικρατίδα). Σμινθίου. flos. ex schedis Birchii vol. III. p. xx. n. 13.
ἐπὶ Κρατίδα. Σμινθίου.
Κρέοντος.
ἐπὶ Λεο[υ]τίδα. Πανάμου.
ἐπὶ Μαρ[σύα]? balaustum.
Μαρσύα. Ἄρταμιτίου[υ].
Μαρσύα. Σμινθίου.
Μαρσύα. Ὑακινθίου.
Μένων. Σμί(ν)θιος. balaustum.
[Μ]ηνοδώρου.
ἐπὶ Νικ[α]σαγόρα. Ὑακινθίου.
ἐπὶ ἱερέως Ξεναρέτου[υ]. inscriptio circulo
scripta circa cornu copiae.
Ξεναρέτος.
Ξενοτίμου. balaustum.
ἐπὶ ἱερέως Ξενο[φ]άν[ευς]. Θεσμοφορίου[υ].
Possis etiam supplere Ξενοφάντου
quod nomen est vol. III. 1, 355 et ibid.
p. xx. n. 12. (infra 122.)
ἐπὶ ἱερέως Ξ[ε]νοφάνους. Fort. βαλαύστιον.
ἐπὶ Ξενοφάνους. Θεσμοφορίου. flos.
ἐπὶ [Ξεν]οφάνους. [Κ]αρνείου.
ἐπὶ Ξεν[σ]οφάνει[ς]. Καρνείου[υ].
- Olbiae. Becker n. 65.
Panticapaei. Ant. B. C. n. 10.
Olbiae. Becker. n. 67. cf. vol. III. 1,
258. 259.
Panticapaei. Becker. n. 68.
Panticapaei. Aschik p. 86. n. 16. cf.
vol. III. 1, 260-262.
[263. 264.
Olbiae. Becker. n. 69. cf. vol. III. 1,
Panticapaei. Ant. B. C. n. 32.
ex schedis Birchii vol. III. p. xx. n. 8.
Olbiae. Becker. n. 70.
ibid. n. 71.
ibid. n. 72.
ibid. n. 74. Cf. vol. III. 1, 305.
ibid. n. 75.
ibid. n. 76.
Olbiae. Becker. n. 77.
Panticapaei. Antiq. B. C. n. 51.
Corcyrae. Vischer Epigr. u. Archaeol.
Beiträge aus Griechenland. p. 6.
Olbiae. Becker n. 78.
Panticapaei. Antiq. B. C. n. 33.
Olbiae. Becker. n. 82.
Panticapaei. Ant. B. C. n. 34.
Olbiae. Becker. n. 83.
Panticapaei. Ant. B. C. n. 35.
ibid. n. 11.
ibid. n. 12., ubi laudatur Stodd. p. 67.
ibid. n. 53.
Olbiae. Becker n. 84.
ibid. n. 84. b.
Panticapaei. A. B. C. n. 16. cf. vol. III. 1.
351. Fort. hic titulus est id. atque ille.
ex schedis Birchii vol. III. p. xx. n. 15.
ex schedis eisdem ibid. n. 4.
Panticapaei. Ant. B. C. n. 13.

256 PARS XXXIX. INSCRIPTIONES INCERTORUM LOCORUM.

116. ΕΠΙ.....ΝΕΥΣ
ΣΜΙΝΘΙΟΥ ἐπὶ [Ξενοφά]νευς. Σμινθίου. Olbiae: Becker. n. 85.
117. ΕΠΙΞΕΝ. ΦΑΝΕΥΣ ΥΑΚΙΝΘΙΟΥ ἐπὶ Ξεν[ο]φάνευσ. Ἰακινθίου. Panticapaei: Ant. B. C. n. 15.
118. ΕΠΙΞΕΝΟ
ΦΑΝΕΥΣ ἐπὶ Ξενοφάνευσ. caput Solis. Olbiae: Becker. n. 86. Simil. vol. III. I, 352. 353.
119. ΞΑΞΝΥΦΟΝΕ· [ἐπὶ Ξ]ενοφάνευσ. balaustium. ibid. n. 87.
120. ΕΠΙΞΕΝΟΦΑΝΕΥΣ ἐπὶ Ξενοφάνευσ. Panticapaei Ant. B. C. n. 14. cf. vol. III. I, 354.
121. . . . ΦΑΝΕΥΣ [Ξενο]φάνευσ. ibid. n. 17.
122. ΕΠΙΞΕΝΟΦΑΝΤΟΥΔΑΛΙΟΥ ἐπὶ Ξενοφάντου. Δαλίου. ex schedis Birchii vol. III. p. xx. n. 12.
123. ΕΠΙΠΑΥΣΑ
ΝΙΑ ἐπὶ Πανσανία. Ἀγριανίου. Olbiae: Becker. n. 89. Cf. vol. III. I, 365.
- ΑΓΡΙΑΝΙΟΥ
124. ΕΠΙ Π. . ΣΑ ἐπὶ Π[αυ]σαν[ί]α. Δ[αλίου]. Panticapaei: Antiq. B. C. n. 18.
- Ν. Α
- Δ Λ . . .
125. ΕΠΙΠΑΥΣΑΝΙ ἐπὶ Πανσανία. Θεσμοφορίου. Olbiae: Becker. n. 90. cf. vol. III. I, 369.
- ΑΘΕΣΜΟΦΟΡΙΟΥ
126. ΕΠΙΠΑΥΣΑ ἐπὶ Πανσανία. Θε[σ]μο[φ]ορίου. ibid. n. 91.
- ΝΙΑ
- ΘΕ.ΜΟ.ΟΡΙΟΥ
127. . . . ΠΑΥΞΑΝ. . . . ΝΟΙΟΥ [ἐπὶ] Πανσαν[ί]α. Σμινθίου. balaustium. ibid. n. 92.
128. ΠΑΥΞΑΝΙΑ Πανσανία. ibid. n. 93. cf. vol. III. I, 375. 376.
129. ΕΠΙΠΕΙΣΤΡΑ ἐπὶ Πει(σι)στράτου. Σμινθίου. ibid. n. 94. cf. vol. III. I, 380.
- ΤΟΥ
- ΣΜΙΝΘΙΟΥ
130. ΠΟΛΥΑΡΑ Πολυαράτου. ibid. n. 95.
- biennis ΤΟΥ
131. ΕΠΙΕΡΕ ἐπὶ ἱερέως Πολυκλείδ[α]. Forma ἐπ', ut ibid. n. 96.
- ΩΞΡΟΛ n. 40.
- ΥΚΛΕΙΔ.
132. ΕΠΙΠΡΑΤΟΦΑΝΕ. . ΚΑΡΝΕΙΟΥ ἐπὶ Πρατοφάνε[υς]. Καρνείου. balaustium. ibid. n. 97.
133. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ Πτολεμαίου. Βοαδρομίου. ex schedis Birchii.
- ΒΟΑΔΡΟΜΙΟΥ
134. ΕΠΙΠΥΘΟ ἐπὶ Πυθογένευσ. Ἀρταμιτίου. Olbiae: Becker. n. 99.
- ΓΕΝΕΥΣ
- ΑΡΤΑΜΙΤΙΟΥ
135. . . . ΠΥΘΟ [ἐπὶ] Πυθο[γέν]ευσ. [Πανά]μου. ibid. n. 99. b. cf. vol. III. I, 392.
- ΕΥΞ
- ΜΟΥ
136. ΑΓΡΙΑΝΙΟΥ Ἀγριανίου. Σίνδευσ. ibid. n. 104.
- ΣΙΝΔΕΥΣ
137. ΕΠΙΣΥΜΜΑΧΟΥΔΑΛΙΟΥ ἐπὶ Συμμάχου. Δαλίου. balaustium. ibid. n. 100.
138. ΕΠΙΣΥΜΜΑ ἐπὶ Συμμάχου. Θεσμοφορίου. ibid. n. 101.
- ΧΟΥ
- ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΟΥ
139. ΕΠΙΣΩΔΑΜΟΥΔ. . ΣΟΥΟΥ ἐπὶ Σωδάμου. Δ[ιο]σδύου. balaustium. ibid. n. 102.
140. ΕΠΙΣΩΔΑΜΟΥ ἐπὶ Σωδάμου. Παν[ά]μου. ibid. n. 103.
- ΓΑΝ. . ΟΥ
141. ΕΠΙΚΩΞΙΚΛΕΥΞΔΑΛΙ ἐπὶ [Ξ]ωσικλεῦς. Δαλί[ου]. rosa. ex schedis Birchii.
142. . ΩΞΙΚΛΕΥΞΔ. . . . ἐπὶ Ξωσικλεῦς. Δ[αλίου]. balaustium. Olbiae: Becker. n. 105.
143. ΕΠΙΣΩ ἐπὶ Σωστράτου. Panticapaei: Ant. B. C. n. 19.
- ΣΤΡΑΤΟΥ
144. ΞΩΤΗΡΙΧΟΥ Σωτηρίχου. balaustium. Olbiae: Becker. n. 106.
145. ΕΠΙΤΕΙΜ ἐπὶ Τεμ[αγόρα?]. ex schedis Birchii vol. III. p. xx. n. 3. cf. ibid. I, 425.
146. ΕΠΙΤ. ΜΑΣ ἐπὶ Τ[ε]μασαγόρα. Θεσμοφορίου. Olbiae: Becker n. 107.
- ΑΓΟΡΑ
- ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΟΥ
147. ΕΠΙΤΙΜΑΣΑΓΟΡΑΠΤΑΝΑΜ. . ἐπὶ Τιμασαγόρα. Πανάμ[ου]. balaust. ibid. n. 108.

148. ΕΠΙΤΙΜΗΣΑ ΓΟΡΑ ΥΑΚΙΝΘΙΟ.	ἐπὶ Τιμισαγόρα. Ἰακινθίου.	Panticapaei: Ant. B. C. n. 20.
149. ΕΠΙΤΙΜΑ ΞΑΓΟΡΑ	ἐπὶ Τιμισαγόρα. caput Solis.	Olbiae: Becker. n. 109.
150. ΕΠΙΤΙΜΑΣΑΓΟΡΑ	ἐπὶ Τιμισαγόρα. balaustum.	ibid. n. 110.
151. ΕΠΙΤΙ . . ΜΕΝΕΟΣΔΑΛΙΟΥ	ἐπὶ Τι[μο]μένεος. Δαλίου.	Panticapaei: Ant. B. C. n. 23.
152. Σ ΤΙΜΟΡΟΔΟΥ ΔΑΛΙΟΥ	[ἐπὶ ἱερέω]ς Τιμορόδου. Δαλίου.	ibid. n. 21.
153. . . . ΙΜΟΥΦΟΥΠΙΔΑΜΟΥ	ἐπὶ [Τ]ιμορόδου. Δα[λί]ου.	ibid. n. 22.
154. ΕΠΙΦΕΙ . . . ΙΩΝΟΣ ΑΓΡΙΑΝΙΟΥ	ἐπὶ Φει[λητ?]ίωνος. Ἀγριανίου. flos.	ex schedis Birchii vol. III. p. xx. n. 14.
155. ΦΙΛΑΝΙΟΥ ΠΕΤΑΓΕΙΤΝΟΥ	Φιλα(ι)νίου. Πεταγειτνίου. caduceus	Olbiae: Becker. n. 111.
156. ΚΑΡΝΕΟΥ ΦΙΛΑΙΝΙΟΥ	Καρνε(ί)ου Φιλαινίου. sertum.	ibid. n. 112. supra cf. n. 55.
157. ΕΠΙΦΙΛΟΔΑΜΟΥ ΑΓΡΙΑΝΙΟΥ	ἐπὶ Φιλοδάμου. Ἀγριανίου.	ibid. n. 113. cf. vol. III. 1, 469.
158. ΕΠΙΦΙΛΟΔΑΜΟΥΑΡΤΑΜΙΤΙΟΥ	ἐπὶ Φιλοδάμου. Ἀρταμιτίου. balaustum.	ibid. n. 114.
159. Ε . . ΦΙΛΟΔΑΜΟΥ ΥΑΚΙΝΘΙΟΥ	ἐπὶ Φιλοδάμου. Ἰακινθίου.	ibid. n. 115.
160. . ΠΙΦΙΛΩΝΙΑΣ ΚΑΡΝΕΡΥΝ	ἐπὶ Φιλων[ος]? Καρνε[ί]ου.	Panticapaei: Becker. n. 117.
161. ΧΑΡΗΤΟΣ ΣΜΙΝΘΙΟ	Χάρητος. Σμινθίου. ancora.	Panticapaei: Ant. B. C. n. 36.
162. ΧΡΗΣΙΜΟΥ ☉	Χρησίμου. fort. Βαλαύστιον.	ibid. n. 37.
163. ΕΠΙ ΜΟΣΙΛΑΔΙΟΣΟΥΟΥ	ἐπὶ μούσιλα. Διοσθύου. balaust. fort. Δίμοσιλα scribendum ut n. 17.	Olbiae: Becker. n. 98.
164. ΕΠΙ Α Γ . . . Λ ΓΛ . . . ΟΥ	ἐπὶ Π[ανάμ]ου.	Panticapaei Ant. B. C. n. 24.
165. ΕΠΙ Π Ο ΥΑΙΡΙΑΝΙΟΥ	ἐπὶ Ἀ[γ]ριανίου.	ibid. n. 25.
166. ΟΑΞΜ . . . ΝΕΟΜΑ	caduceus.	ex schedis Birchii.

II. Cnidiorum.

1. ΕΠΙ Α ΚΛΕΥΣΙΣΙΔΩ ΡΟΥ ΚΝΙ	ἐπὶ Ἀ[γαθο?]κλεῦς Ἰσιδώρου. Κνιδίων.	ex schedis Birchii.
2. ΕΠΙΔΗ . . . ΟΝ ΤΟΣΑΙΝΕΑΚΝΙ ΔΙΟΝ	ἐπὶ Δη...οντος (Δηϊλέοντος?) Αἰνέα. Κνιδίων.	ex schedis eisdem.
3. ΕΠΙΑΝΑΞΙΠΠΙ ΔΑΑΠΟΛΛΩ ΝΙΟΥΚΝΙΔΙ . . ancora et tridens	ἐπὶ Ἀναξιππίδα Ἀπολλωνίου. Κνιδίων.	Olbiae: Becker. II, 1.
4. ΕΠΙΑΝΑΞΙΠΠΙ ΔΑΑΠΟΛΛΩ ..ΟΥΚΝΙΔΙΟΝ	ἐπὶ Ἀναξιππίδα Ἀπολλωνίου. Κνιδίων.	ibid. n. 2.
5. . ΠΑΝΛ _ ΠΠΠ . ΔΑΑΠΟΛ . Ω ΝΙΟΥΚΝΙΔΙΟΝ ancora et tridens	[ἐπὶ] Ἀναξιππίδα Ἀπολλωνίου. Κνιδίων.	ibid. n. 3.

258 PARS XXXIX. INSCRIPTIONES INCERTORUM LOCORUM.

6. ΕΠΗ
ΤΑΡΧΑ
ΓΟΡΑΚΝΙ
. . . Ν
ἐπι - - τα Ἀρχαγοῖρα. Κνιδίων. ex schedis Birchii.
7. . . ΙΑΞΚΛΗΠ
ΙΟΔΩΡΟΥΑΓ
ΑΘΙΝΟ
ΚΝΙΔΙΟΝ *parazonium*
ἐ[πι] Ἀσκληπιοδώρου Ἀγαθίνο[υ]. Κνιδίων. ex schedis eisdem.
8. ΣΙΟΥΚΝΙ . . . caput leonis [Διονυ?]σίου. Κνιδίων. ex schedis eisdem.
9. ΕΠΙ ΔΙ
ΟΥ ΜΕΝΤΟΣ
ΚΝΙΔΙΟΥ .
ἐπι Δι - - μέν[ε]ος. Κνιδίων. ex schedis eisdem.
10. ΕΙΡΑΝΙΔΑ
ΚΝΙΔΙΟΝ
Εἰρανίδα. Κνιδίων. ex schedis eisdem.
11. ΕΠΙ ΕΡΜΟΚΡΑ
ΤΟΥ ΠΡΟΛΟ
ΧΟΥ *ancora*
ἐπι Ἐρμοκράτου Ἱππολόχου. Huius genetivi Ἐρμοκράτου exempla a Beckero afferuntur; cf. vol. II. n. 2293. l. 2. Sed vol. III. cl. n. 44. est altera forma Ἐρμοκράτεος, 74. tertia Ἐρμοκράτεος. Olbiae: Becker. n. 4.
12. ΕΡΜΟΚΡΑ
Ἐρμοκρά[τεος] aut -τεος aut -του. Extat in museo Berolinensi. v. Gerhard. Catalogus terr. coct. n. 68. Museo dedit L. Rossius.
13. ΕΠΙ . . . ΙΑΚΟΝ
ΙΟΞΕΥΦΡΟ
ΞΥΝΟΥΚΝΙ *sagitta*
ἐπι [Δρ]άκον[τος]? Εὐφροσύνου. Κνιδίων. ex schedis Birchii.
Cf. vol. III. p. xv. n. 68 sq.
14. ΕΠΙ ΑΡΑΚΟΝΕΝΒΟΝΛΙΔΑΚΝΙΔΙΟΝ ἐπι [Δρ]άκον(τος?) Εὐβουλίδα. Κνιδίων. ex schedis eisdem.
avis tenens unguibus serpentem
15.
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ
ΚΝΙΔΙΟΝ *stella*
. Ἡρακλείτου. Κνιδίων. ex schedis eisdem.
16. ΘΕΥΦΑ
ΤΑΧΙΣ
ΚΝΙ
Θευφάν(εως) Ταχίσ(του). Κνιδίων. Olbiae: Becker. n. 5.
17. *quadratum*
ΚΝΙΔΙΟΝ . ΘΗΡΟ . .
caput tauri
Κνιδίων. Θηρο[κράτεος?]. Cf. vol. III. ex schedis Birchii.
l. c. n. 95.
18. ΙΑΧΙΓΕ
ΧΛΜΑΔ
ΙΟΙΔΙΙ
ἐπι Καλιδάμα. Κνιδίων. ex schedis eisdem.
19. ΕΠΙ ΠΟΛΙ
ΚΝΙΔΙΟΝ
ΔΙΟΔ
ἐπι Πολί[τα] Κνιδίων. Διοδ[ότου?]. ex schedis eisdem vol. III. p. xx. n. 18.
20. ΕΠΙ ΤΕΛΕΚΡΕΟΝ
ΤΟΣΘΕΥΔΘΘΟΥ
ΚΝΙΔΙΟΝ *ancora*
ἐπι Τελεκρέοντος. Θευδόθου (Θευδότου). Olbiae: Becker. n. 6.
Κνιδίων.
21. ΕΠΙ ΤΕΛΕΚΡΕΟΝ
ΤΟΣΙΠ . . ΛΟ
ΧΟΥΚΝ . ΔΙΟΝ
ἐπι Τελεκρέοντος. Ἱπ[πο]λόχου Κν[ι]δίων. *ibid.* n. 7.
22. ΕΠΙ Μ(?) ΕΝ . . Κ
ΗΝΕΥΣ ΞΤΑ
ΤΟΣΚΝΙΔΙΟΝ
ἐπι Μ Κνιδίων. ex schedis Birchii.
23. ΕΠΙ . . . ΚΤΟΣ ΚΝΙΔΙΟΝ
caput tauri
ἐπι τος Κνιδίων. ex schedis eisdem.
24. ΕΠΙ ΚΝΙΔΙΟΝ
caput tauri
ἐπι Κνιδίων. ex schedis eisdem.
25. ΕΠΙ . . . ΚΝΙΔΙΟΝ *caput leonis*
ἐπι . . . Κνιδίων. ex schedis eisdem.

III. THASIORUM ETC.

<p>1. ΘΑΣΙ...ΑΡΕΤΩΝ
piscis.</p>	Θασί[ων] Ἀρέτων.	Panticapaei: Aschik. p. 86. n. 13.
<p>2. ΑΡΙΣΤΟ
Ζ
ΣΙΜΑΘ
sagittarius</p>	Θασίων Ἀριστοδάμ[ας].	ibid. Becker. III, 2.
<p>3. ΑΡΙΣΤΟ
Ζ
ΣΙΜΑΘ.Υ
sagittarius</p>	Θασίων Ἀριστοδάμ[ας].	Olbiae: Becker. n. 3.
<p>4. ΑΡΙΣΤΟ
Μ
ΑΟΥΜΑ
M-Δ</p>	Ἀριστοδάμ[ο]υ [Θ]ασίων[?].	Panticapaei: Aschik. p. 86. n. 12.
<p>5. ΑΣΙΩΝ
testudo
ΑΡΧΗΝΑΣ</p>	Θ]ασίων. Ἀρχήνας.	Olbiae: Becker. n. 4.
<p>6. ΑΞΙΒΑ
Ι
clava
Υ
ΥΥΛΥΝ</p>	Θ]ασί(ων). Βάτων. Πυλάδη(ς).	ibid. n. 5.
<p>7. ΘΑΣΙΩ.
bipennis
ΔΕΛΛΚΟΣ</p>	Θασίω[ν] Δέ[α]λκος.	ibid. n. 6.
<p>8. ΘΑΣΙΩΝ
diota
ΕΛΛΚΟΣ</p>	Θασίων. [Δ]έαλκος.	ibid. n. 7.
<p>9. ΔΑΣΙΩΝ
ΔΙΑΓΟΡΑΣ</p>	[Θ]ασίων. Διαγόρας. prora navis.	ibid. n. 9. Coniecit Becker ansam vol. III. cl. III. 1. eandem esse atque hanc.
<p>10. ΙΝΑΡΩ
caduceus
ΕΡΙ
ΘΑΣΙΩΝ</p>	Ἐπί Ἰνάρω. Θασίων.	ibid. n. 10.
<p>11. ΚΤΗΞΙ
ΘΑΣΙΩ
ΜΥΙΞΚ</p>	Κτησί(ας) Θασίω(ν) Μυίση(ος).	ibid. n. 11.
<p>12. ΛΕΩ
ΘΑΣΙ
ΚΙΡΩ</p>	Λεω(νίδας?) Θασί(ων) Κίρω(ν).	ibid. n. 12.
<p>13. ΘΑΣΙΩΝ
bos
ΞΟΝΝΑΣ</p>	Θασίων. Νάννος.	Panticapaei: Becker n. 13.
<p>14. ΞΝΑΦ^ς ΗΙ
Ο
Σ
capra
Θ
Α
Ε ΙΟΝ</p>	[Ἐπί Ξενο]φάνεος. Θασίων.	ibid. n. 14.
<p>15. ΑΣΙΩΝ
sertum
ΡΟΛΥΝΕΙ
Η Κ</p>	[Θ]ασίων. Πολυνείκης.	Niconii: Becker n. 15.
<p>16. ΘΑΣΙΩΝ
...ΥΝ...</p>	Θασίων [Πολ]υν[είκης?] lacerta	Olbiae: Becker n. 16.
<p>17. ΒΦΞ-Η
ΠΕΝ
ΟΜΟΑΣ
ΙΟΝ</p>	[Θ]ασίων.	<p>Panticapaei: Aschik. p. 86. n. 11.
Idem titulus videtur esse atque vol. III. cl. III. 9.</p>

1. ΜΟΡΑΓ	Παρίων.	in Sicilia reperta ed. L. Stephanus. Vol. III p. II.
2. ΠΑΡΙΩΝ	Παρίων.	Olbiae: Becker IV, 1.
3. ΠΑΡΙΩΝ	Παρίων.	ibid. n. 2.

INCERTORUM LOCORUM.

1. ΑΓΑΘ ΩΝΟΣ	Ἀγάθωνος.	Panticapaei: Beck. V, 2, qui tamen probabiliter coniecit hanc ansam esse eandem atque vol. III. cl. IV, 2.
2. ΑΙΣΧΥ ΙΝΟΣ	Αἰσχύ[λη]νος.	Olbiae: Id. ib. n. 3.
3. ΑΜΥΝΤΑ	Ἀμύντα. corona	ex schedis S. Birchii. cf. vol. III. IV, 7.
4. ΑΜΥΝΤΑ	Ἀμύντα. asterisci	Olbiae: Becker. l. l. n. 4.
5. ΑΜΥΝΤΑ ad dextram corona	Ἀμύντα. Hae tres fortasse ad Cnidiorum vasorum ansas sunt referendae, quod de vol. III. IV, 7 et 8. iam ibid. p. III. coniecimus. Cf. Beck. adn. 3 ad n. 4.	Panticapaei: Antiq. Bosp. Cim. n. 40.
6. ΑΝΤ . . ΟΥ ΕΙΑ + Ω	Ἀντ[αι]ου? - - -	ex schedis Birchii.
7. Α . . . ΘΕΟΥ	Ἀ[ντι]θέου.	Panticapaei: Antiq. Bosp. Cim. n. 41.
8. ΑΝΤΙΜΑΧΟΥ caduceus	Ἀντιμάχου.	Panticapaei: Antiq. B. C. n. 42.
9. ΑΝΤΙ ΦΙΛΟΥ	Ἀντιφίλου.	Olbiae: Becker n. 5.
10. ut n. 9.	Ἀντιφίλου.	ibid. n. 6.
11. 12. ut n. 9.	Ἀντιφίλου.	ibid. n. 7. 8.
13. ΑΠΑ . ΟΥΡΙΟΥ ΕΠΕΙΡΗΝΙΟΥ	Ἀπα[τ]ουρίου. ἐπ' Εἰρηνίου.	ibid. n. 9.
14. ΑΠΣΛΛΟΔΩΡΟΥ	Ἀπολλοδώρου.	ibid. n. 11. cf. vol. III. IV, 13. 14.
15. . ΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΠΙΣΙΔΑ	Ἀπολλωνίου Πισίδα.	ibid. n. 12. cf. vol. III. IV, 17.
16. ΑΡΑΤΑΙΟΥ	Ἀραταίου.	Panticapaei Antiq. B. C. n. 43.
17. ΑΡΓΗΟΥ	Ἀργήου.	Olbiae: Becker. n. 13.
18. ΑΡΙΞΤΑΡ + ΟΥ asterisci	Ἀριστάρχου.	ex schedis Birchii. cf. vol. III. V, 23.
19. 20. ΑΡΙΞΤΑΡΧΟΥ asterisci	Ἀριστάρχου.	Olbiae: Becker. n. 15. 16.
21. ut n. 19. 20. asterisci	Ἀριστάρχου.	ibid. n. 17.
22. ΑΡΙΞΤΟΥ	Ἀρίστου.	Olbiae: Becker n. 18. cf. vol. III. IV, 25.
23. ΑΡΙΞ ΑΣΤΥΝΟ ΚΑΛΛΙΣΟΥ	Ἀρίσ[τωνος?] ἀστυνόμ[ου] Καλλίσ(τ)ου.	Panticapaei Aschik p. 85. n. 3. De hac ansa Becker. tacet. Fortasse Rhodius est titulus cf. vol. III. I, 138-143.
24. ΑΣ ΑΙΞΑΡΙ . . . ΑΡΤΕΜΙΔ . . . ΜΗΝΙΣ -	Ἀρτεμιδ[ώρου] Ἀσ[αίου?] Αἰσαρί[ου?] Μηνις-	ex schedis Birchii, vol. III. p. xx. n. 17. Fortasse est Rhodia ansa.
25. Α . . . ΟΚ . . . ΤΟΥΑΡΟ ΔΕΥΞ	- - - - caput tauri in centro.	ex schedis eisdem.
26. ΒΑΧΧΙΟΥ	Βαχχίου vestitae feminae figura	ex schedis eisdem.
27. ΒΙΩΝΟΣ	Βίωνος.	Olbiae: Becker. n. 20.
28. ΒΡΟΜΥΟΥ	Βρομ(ί)ου.	Olbiae: Becker. n. 21, qui Rhodium hunc titulum esse conicit propter I, 41 suarum ans., qui est 8518. I. n. 54.
29. ΔΑΖΙΠΟΥ	Δαζί(μ)ου?	Olbiae: Becker. n. 22.
30. ΔΗΜΗ ΤΡΙΟΥ	Δημητρίου.	ibid. n. 23.
31. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΘΥΞ caput humanum	Δημητρίου Θυσ - -	ibid. n. 24.

32. ΠΙΔΗΜΟΥ ΤΟΥΡΙΟΣ eques	ἐ]πὶ Δήμου [Ἀπα]τούριος.	Olbiae: Becker. n. 25.
33. ΥΟΤΟΔΟΙΔ	Διοδότου.	ibid. n. 26.
34. ΛΙΟΛΥΣΙΟ	Δ]ιονυσί[ο]υ] aut Διονύσι[ο]ς], ut est vol. III. cl. iv, 50.	ibid. n. 27. cf. vol. III. iv, 48.
35. ΔΙΘΝ	Διον(υσίου).	ibid. n. 30.
36. ΔΩΡΟΘΕΟΥ	Δωροθέου.	ex schedis Birchii vol. III. p. xx. n. 1. cf. ibid. iv, 60.
37. ΔΩΡΟΘΕΟΥ	Δωροθέου.	Olbiae: Becker. n. 32.
38. ΔΘΡΟΘΕΟΥ	Δωροθέου.	Panticapaei Ant. B. C. n. 47.
39. ΕΚΑ ΤΑΙΟΥ	Ἐκαταίου.	Olbiae: Beck. n. 33. cf. vol. III. iv, 62.
40. ΕΛΙΚΩΝ ΙΟΣ	Ἐλικώνιος.	ibid. n. 34.
41. ΕΡΜΙΑ	Ἐρμία.	ex schedis Birchii.
42. ΕΡΜΟΥ ΕΙΔΩΝΙΟΥ ΙΔΑΚΟΥ	Ἐρμού. [Ποσ]ειδωνίου. Ἰδάκου.	Olbiae: Jen. Litt. Zeit. 1842. n. 180.
42. β. ΕΥΑΡΧΟ ΑΡΙΣΤΩΝ	Ε]υάρχο[υ] Ἀρίστων[ος].	Aschik p. 84. n. 1. Panticapaei. Tacet Becker. de hoc titulo. Fort. est Rhodius cf. vol. III. I, 138-143.
42. c. ΕΠΙΕΥ ΚΛΕΥΞ	Ἐπὶ Εὐκλεῦς.	Panticapaei Ant. B. C. n. 48.
43. ΗΡΑΙΩΝΟΣ	Ἡραίωνος.	Olbiae: Becker n. 36.
44. ΗΡΑΙΩΝΟΣ	Ἡραίωνος.	ibid. n. 37.
45. ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ	Ἡρακλείτου.	ibid. n. 38. cf. vol. III. iv, 77. 78.
46. ΗΡ. ΚΛΕΙΤΟ. flos.	Ἡρ[α]κλείτο[υ].	ibid. n. 38. b.
47. ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟ caduceus Σ	Ἡφαιστίωνος.	ibid. n. 39. cf. vol. III. iv, 81.
48. . . Α . . . ΙΩΝΟ caduceus Σ	[Ἡφ]α[ιστ]ίωνος.	ibid. n. 40.
48. β. ΗΡΩΝΥΜ ΝΥΜΟΥΤΟΥ ΔΩΝΙΟΥΣ	[Ἰε]ρωνύμου τοῦ [Ἀπολ]λωνίου?	Olbiae: Jen. Litt. Zeit. 1842. n. 180.
48. c. ΥΤΟΥΗΡΩ ΥΡΟΣΙ ΙΟΣ	- - - τοῦ [Ἰε]ρω[ν]ύμου. Ποσ[ειδών]ιος.	ibid. ibid.
49. ΙΚΕΣΙ	Ἰκεσί[ου]? flos.	ex schedis Birchii vol. III. p. xx. n. 10.
50. ΚΑΣΤΟΡΟ.	Κάστρο[ς].	Olbiae: Beck. n. 41. cf. vol. III. iv, 114.
50. β. ΚΟΟΣ ΙΣΜΗ ΠΑΣΑΝ	- - - - - ultimo loco vide ne subsit nomen Πausanías.	Leuciae: Act. soc. ant. Russ. merid. p. 557. indeque Bullett. Acad. Petr. polit. T. III. n. 22. p. 352. n. 2057.
51. ΚΟΤΕΥΞ	Κότευς?	Panticapaei: Ant. B. C. n. 49. cf. vol. III. iv, 117.
52. ΛΑΥΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΟΥΤΟ ΠΑΣΙΧΑΡΟΥ	- - ἀστυνομού[υ]το[ς] Πασιχάρου[ς]. Primo loco coniecit Aschik. aut ΔΑΥΝ[ΙΟΥ ΤΕΙΧΟΥΣ] aut ΔΑΥΝΙ[Ο ΤΕΙΧΙΤΩΝ] coll. Steph. Byz. v. Δαύνιον τεῦχος.	Panticapaei: Aschik p. 85. n. 7. Tacet de hoc titulo Becker.
53. ΛΙΝΟΥ	Λίνου. uva.	Olbiae: Becker. n. 44.
53. β. . . ΣΑΝΙΔ	[Λυ]σανί[α].	ex schedis Birchii. Cf. vol. III. p. xix. n. 120.
54. ΜΕΛ ΩΝΟΣ	Μέλωνος.	Olbiae: Becker n. 45.
55. ΜΙΘΡΑΔΑ . . . ΑΣΤΥΝΟΜ . . . ΙΚΕΣΙΟΣ	Μιθραδά[τρου] ἀστυνόμου Ἰκέσιος.	Panticapaei: Ant. Bosp. Cim. n. 38.
56. ΜΝΗΣΙ. ΛΕΟΥΟΣ ΦΙΛΟΚΡΑΤΩΣ	Μνησι[κ]λέους. Φιλοκράτης. Becker. manult Φιλοκράτ[ης]. Fort. Φιλοκράτ[ου]ς.	Panticapaei: Becker n. 46.

262 PARS XXXIX. INSCRIPTIONES INCERTORUM LOCORUM.

57. ΞΧΟΥ	[Μό]σχοῦ.	ex schedis Birchii vol. p. XX. n. 7.
58. ΕΠΙΜΥΤΙΩ . ο Ξ	ἐπὶ Μυτίω[ν]ος.	Panticapaei: Ant. B. C. n. 54.
59. ΝΑΝΙΟΣ	Νάνιος.	Olbiae: Beck. n. 48. cf. vol. III. IV, 142.
60. ΝΑΝΙΟΣ	Νάνιος.	ibid. n. 49.
61. ΝΙΚΑΓΙΔΟΣ	Νικαγίδος.	ibid. n. 50. cf. vol. III. IV, 144-146.
62. ΝΙΚΛΙ . . ΟΣ °	Νικ[αγίδ]ος.	Panticapaei Ant. B. C. n. 52.
63. ΝΙΚΙΑ	Νικία.	Olbiae: Becker. n. 52.
64. ΝΟΥΟΣ	Νού(ι)ος.	Panticapaei. Supplevit Becker apud quem est n. 53.
64. δ. ΝΟΥΟΣ	Νού[ι]ος.	Panticapaei. Misit Aschik, in cuius libro est p. 87. n. 19. Supplet [Α]ό- [Χ]ος.
65. ΥΟΙΥΟΝ	Νουίου.	Olbiae: Becker. n. 54.
66. ΞΑΝΘΟΥ	Ξάνθου.	ibid. n. 56.
67. ΟΛΥΜΠΟΥΦ	Ὀλύμπου.	ibid. n. 57. Simil. vol. III. IV, 163. 164.
68. ΟΗΥΜΠΟΥΦ	Ὀλύμπου.	ibid. n. 58.
69-71. ut n. 67.	Ὀλύμπου.	ibid. n. 59-61.
72. ΑΣΤΥΝΟΜ . . ΑΜΦΙΛΟΥ . . ΝΕΚΑΤΑΙΟΥ . . . ΠΒΙΟΣ	ἀστυνόμ[ου Π]αμφίλου - - Ἐκαταίου, [Αλκ]ίβιος. ad dextram femina sedens, ante hanc altera figura.	Panticapaei: Ant. B. C. n. 39.
73. ΕΓ . ΠΟΛΥΞΕΝΟΥ	ἐπ[ι] Πολυξένου.	Olbiae: Becker n. 62.
74. ΡΟΔΩΝΟΣ pugio	Ῥόδωνος.	Panticapaei: Ant. B. C. n. 54. Cf. vol. III. IV, 173-175.
75. ΣΑΡΑΠΙΩΝΟΣ asterisci.	Σαραπίωνος.	Olbiae: Becker n. 63.
76. ΣΚΥΛΑΔΙ canis	Σκυλάδ[ης].	Panticapaei: Aschik p. 84. n. 2.
77. ΣΤΥΡΑΞ	Στύραξ	ibid. n. 67.
78. ΞΩΚΡΑΤΕΥΞ	Ξωκράτους.	ex schedis Birchii vol. III. p. XX. n. 5. cf. p. XIX. n. 179-184.
79. ΞΩΚΡΑΤΕΥΣ Φ	Ξωκράτους.	Olbiae: Becker n. 68.
80. ΞΩΚΡΑΤΕΥΣ	Ξωκράτους.	Panticapaei: Ant. B. C. n. 55.
81. ΞΩΚΡΑΤΗΣ fax	Ξωκράτης.	ibid. n. 56.
82. ΣΩΠΑΤΡΟΥ	Σωπάτρου.	Olbiae: Becker. n. 64.
83. ΕΠΙΤΙΜΕ ΚΛΕΙΔΑ	ἐπὶ Τιμεκλείδα.	ibid. n. 69. cf. vol. III. IV, 188.
84. ΤΙ ΘΑ ΜΥ	Aschikius coniecit Τιθα[ί]ο. fort. [ἐπ]ι Θαμή[ρρα].	Panticapaei: Aschik p. 85. n. 5. Tacet de hoc titulo Beckerus.
85. ΕΠΙ Ι ΟΥ		Panticapaei: Ant. B. C. n. 57.
86. ΠΡΔ		ibid. n. 58.
87. ΑΙΑΗ		ibid. n. 59.
88. Ο . . . ΕΤΗ caput tauri in centro		ex schedis Birchii.
89. ΜΑΝΕΥΞ ΕΓ ΝΕΟΚΟΤΟΥ		ex schedis eisdem.
90. . . . ΔΟ . . . caput tauri . . . ΟΙΑ		ex schedis eisdem.
91. . . . ΛΟΠΑ . . caput tauri		ex schedis eisdem.
92. . . ΑΡΜ . . . ΞΙΟΥ caput tauri		ex schedis eisdem.
93. . . ΜΗ Κ . . Ι caput tauri		ex schedis eisdem.
94. . . Α . . . ΤΟ in centro caput tauri		ex schedis eisdem.
95. ΤΑΙΝΟΣ caput tauri		ex schedis eisdem.

8519. b.

Tituli ansarum Alexandriae repertarum, quos edidit Stoddartus *Transact. of the R. Soc. of Lit.* Vol. II. T. III. p. 126. n. 351. 352. cf. p. 82.

ΑΠΕ

ΣΧΙ

Priorem Stoddartus interpretatur Ἀπαμείων ἐξουσίας, parum probabiliter. Inesse nomen proprium hominis videtur, ut Ἀπελλᾶς. Paulo difficilius est de altero titulo definire aliquid; nemo certe eum insulae Chio tribuerit advocata nominis depravatione

novicia. Fortasse subest Σχινουσσίων de insula Phocensium Schinussa.

Hoc loco addendae sunt ansae notis signatae, quales edidit Beckerus l. c. p. 324. sq.; easdem nos in tabula annexa XI. n. 8519. c. repraesentandas curavimus.

SECTIO SEXTA.

SUPELLEX AENEA ET AUREA CUM PONDERIBUS, SIGILLIS, TESSERIS.

8520.

In capite parvo muliebri aeneo, ex catena appendendo, quod fortasse olim plumbo repletum ponderis loco habebatur, litteris infra collum in orbem incisis; extat in antiquario musei Berolinensis. Cf. Tölken *Leitfaden für die Sammlung ant. Metall-Arbeiten* n. 369.

in parte anteriori:
ΜΔϠΔΔV707
Πολύδωρος.

in parte posteriori:
ΜΟΠΠ>ΤΙΑ7
Πάντιππος.

Nomina eadem habentur in vase Capuano n. 7373. scriptura eadem eademque forma litterarum, nisi quod nunc littera O in nomine priori bis formam triangularem induit. Itaque quum donarium hoc ex Magna Graecia reportatum feratur, vix du-

bium est, quin patriam huius donarii illiusque vasis eandem statuere possimus affirmareque Polydorum et Pantippum donarii auctores esse illos ipsos, qui in vase celebrantur. Ceterum confiteor de antiquitate huius inscriptionis dubitandum esse.

8521.

In astragalo aeneo in Sicilia reperto, qui asservatur in Britannia; transcripsit Forchhammer, misit Müllerus.

TONCEΛOIONEM I

Τῶν Γελώων εἰμί.

Poteram hunc titulum inter Gelenses recensere.

8522.

In vasi grandi aeneo Locris reperto; descripsit Dubois *Descr. des antiquités de Pourtalès-Gorgier* p. 124. n. 690. qui annotat: „grand et magnifique vase de forme ovoïde, garni de deux anses enroulées qui se terminent par des têtes de cygnes; le haut de sa panse est entouré d'une bordure de festons prolongés et gravés en creux; au-dessus du col sont également gravées les lettres qui offrent une forme ancienne et une disposition rétrograde.”

A90

Videtur nomen subesse, ut Θράσων.

8523.

In vasculo aeneo minuto apud Burgonum Britannum. Misit Müllerus. Videtur Atticum esse, si conici licet ex eo, quod quae ex hoc genere minutiarum apud Burgonum certo loco non adscribuntur, Attica fere sunt omnia.

ΓΛΥΚΙΩΝ ΜΟΥΣΑΙ

Γλυκίων Μούσαι[s].

8523. b.

In manu aenea Londini in collect. Londesborough pedem dimidium longa; pollice duobusque qui proximi sunt digitis tenet ovum; in exteriore parte testudo et locusta cernuntur, intus inscriptio est. Ed. S. Birch in *Gerhardi Ephem. Archaeol. (Archaeol. Anzeiger* 1854 p. 440 *); tractaverunt C. Keilius ibidem p. 517. O. Jahn *Über den Aberglauben des bösen Blicks bei den Alten* (*Berichte der Kön. Sächs. Ges. der Wissensch. Philolog. historische Classe* Febr. 1855) p. 102.

ZΟΥΠΟΡΑϞΕΥΞΑ
ΜΕΝΟϞΑΝΕΘΗ
ΚΕΝϞΑΒΑΖΙ
ϞΑϞΦΗΚΩΩ

Ζούπορας εἰξάμενος
ἀνέδνηκεν Σαβαζί[ω]
— ἐπηκόω.

Ἐπηκόω repperit Keilius, qui de diis ἐπηκόοις aliquot locos conguessit quibus addas n. 7321. b. Quae praecedunt litterae tres nondum explicitae sunt; Keilius cogitabat de ΘΕΩ. De manibus votivis cf. O. Jahn. l. c. Secundum Ω in fine tituli folioli instar additum esse putat Keilius.

8524.

In basi clypei votivi, ut videtur, aenei, alta lin. 9. longa poll. 1. lin. 5. lata lin. 10. edidit Caylus Rec. d'antiqu. T. III. P. IV. tab. 97. 4. 5. aeri incisam (cf. p. 307 sq.).

Ο Λ Λ Α

Aut fallor aut nomen fuit [Π]όλλα.

8525.

In equo aeneo; edidit Caylus Rec. d'antiqu. T. V. P. IV. tab. 85. 3. (cf. p. 236 sq.).

Χ Ρ Ε

Incertum est Graecum sit an Latinum. Quodsi Graecum est, fuerit nomen Χρέμης.

8526.

In equo aeneo stragulo ornato; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. n. 186. p. 67.

Κ Ω Ρ Τ Ι Ο Ρ Ο Μ Ε Ι C

Voluit, ni fallor, auctor: κούρτιος Ρώμης, vocabulis secundo casu positus, ut equus dicatur cohortis esse Romanae.

8527.

In strigilibus quattuor, quarum primam descripsit Montfauconius Ant. expl. T. III. P. II. p. 210. tab. 126. reliquae asservantur in antiquario musei Berolinensis (n. 2710 sq.).

- a. Δ Ι Ο Μ Ο Ω Ρ Ω
- b. Α Γ Ο Μ Ο Ω Ρ Ω
- c. Λ Γ Ο Μ Ο Ω Ρ Ω
- d. Ω Ρ Ω Ο Λ Λ Ο Ρ Α
- e. Ξ Α C

Nomen ΑΓΟΛΛΟΔΩΡΩ his strigilibus impressum est ita, ut ubique littera Δ omissa sit ex prava haud dubie pronuntiatione. (Vestigia litterarum tit. e. in fragmento similis strigilis n. 2705 supersunt).

Est igitur Ἀπολλοδώρω nomen opificis genetivo casu forma Dorica expressum. Idem nomen eisdem vitis scriptum, ut est in tit. a. habetur in gemma strigili appositum. Vide n. 7288.

8527. b.

In manubrio strigilis aeneae, in rudibus pagi Attici repertae, in Mus. Lugd. Bat. Inscriptio utrinque ornata pampino elegantissime sculpto; ed. Ianssen Mus. L. Bat. inscriptt. p. 50. n. 5. tab. III.

Α Γ Λ Α Ο Υ

Ἀγλάου.

8528.

In tesseris, quarum prior ex aere est, altera plumbea; editae sunt in Mus. Naniani antiq. coll. n. 350. 351. aeri incisae.

a. Ε Ι Λ
Ο Υ Κ Α Ι Τ Η
Ε Α Ν Τ Ε Λ
Ε C Τ Ω

b. Ν Ε Τ Α
Ρ Α
Α
Α Ε

8528. b.

In parva quadam tibia quadrata aurea e collect. Kestneri. Descripta est Bullett. dell' Instit. di corr. arch. 1852 p. 161 sq. Cf. Archaeologischer Anzeiger 1852 p. 242.

Titulus in quatuor latera distributus litteris eleganter exaratis ita dicitur scriptus esse:

Πουβλιμιανέ | εἰς Ζεὺς | Σέραπυς | ἐλέησον.

8529.

In glandulis plumbeis missilibus ex Graecia reportatis, quarum tres ex schedis Pappadopuli edidit Henzenius Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1849. p. 148; quarta edita est in Mus. Naniani ant. coll. n. 351.

- a. Δ Ε Ξ Α Ι in altero latere fulmen Iovis.
- b. Δ Ι Ο Ν Α . . .
- c. Ρ Α Λ Λ Ι Σ Τ Α Σ folium.
- d. Ε Υ Γ Ε Ι (Τ Ο Υ Σ

Titulus a. cum eadem imagine in parte aversa redit in glandula quam in arce Athenarum repertam dicunt; nunc est in museo Lugd. Bat., unde edidit Janssen Mus. L. B. inscript. p. 50. n. 7. tab. III. Cf. Stuart Antiq. of Athen. III. p. 27. Dodwell Tour of Greece

- a. Δέξαι. b. Δι[ώ]να? c. Παλαιστὰς. d. Εὐγείτου. II. p. 159.

8529. b.

In glandula Sicula; ed. Alessi Lettera su di una ghianda di piombo inscritta col nome di Acheo. Palermo 1829.

Η Ι Α Κ Ε Ο C
Ν Ι Κ Η

Videtur esse Ἡ[ρ]ακ[λ]έο[υ]ς νίκη.

8530.

In simili glandula, nī fallor, quae extat Neapoli in museo Bourbonico; misit Mommsenius.

Ι Θ Δ
Ν Ι Κ

8530. b.

In glandulis missilibus plumbeis Corcyrae repertis (cf. Vol. II. n. 1865—67), quae in collectione Woodbusii Equitis asservantur; descripsit et edidit W. Vischer Epigraph. und archaeologische Beitrage aus Griechenland 1855. p. 3 sq.

- a. KOPIN Κοριν(θίων). scriptas, inter quas N non omnino certum esse fatetur, ita explicat Vischerus, ut sit εὖ σκάνου i. e. σκῆνου; etenim ironice putat appellari eum, qui glandula vulneratus esset, ut bene quasi accumbat ('mach dir gutes Quartier'). Veri similis videtur ipsam glandulam appellari, ut in capite hostis, qui petitur, bene insideat.
- b. ΒΑΣΙΛΕΩΣ Βασιλέως.
- c. in altera parte ΒΞ Βέ(λος)?
in altera ΘΟ Κο(ρινθίων) aut Κο(ρυθαίων).
- d. ΕΥΣΚΑΝΟΥ, in altera parte imago scorpionis, qua imagine instrumentum bellicum aptissime significatur. Haec glandula est aenea. Litteras in-

8530. c.

In glandula plumbea, pruni instar conformata; Argis vidit Rossius, qui descripsit Reisen und Reiserouten in Griechenland I. p. 139. tetigerunt Goettling. Gesamm. Abh. p. 18. Minicis in Actis Acad. Pontif. XI. p. 350. Secchius Bulletin. 1844. n. 30.

In altera parte Τ Ρ Ω Γ
Ε Τρωγάλιον.
in altera ΑΛΙΟΝ

Etiam hic acerbis lusus inest. Glandem enim mortiferam comparari vides cum bellariis, qualia in

conviviis ultimo loco apponi solebant. E quod subscriptum est, fortasse numerum significat glandium iisdem litteris notatarum neque audiendus est Goettlingius, qui legit Τρωγγε ἄλιον. Secchius vertit: man- gia questo confetto.

8530. d.

Alia eiusdem generis monumenta conguessit Caietanus de Minicis 'Sulle antiche ghiande missili e sulle loro iscrizioni' in Volumine XI. Dissertazioni della Pontificia Accademia Romana di Archeologia. Rom. 1852, p. 189—356, ubi appendicis loco etiam quae Graece inscriptae sunt glandes, breviter tractantur. Unde hoc loco composui glandularum missilium notas, iis quae in Vol. II. n. 1865. et in Vol. III. n. 5468, 5567, 5620, 5686 sq., 5743, 5748 tractatae sunt, addendas.

1. ΔΙΟΚ
ΝΙΚΗ
ΚΕΡ
2. ΝΙΚΗ
ΜΗΤΕΡΩΝ
3. ΗΡΑΚΛΕΙ
4. ΚΟΡ
5 et 6. ΕΛΛΕΝΙ
ΕΛΛ

In glandula Mus. Nan. 351 est ΠΑΥ. Quatuor denique glandulas his nominibus insignes ΙΩΙΛΟΥ ΑΝΤΙΔΩΡΟΥ ΒΑΒΥΡΤΑ ΕΥΒΟΥΛΙΔΑΣ mecum communicavit Pinderus, ab ipso in fasciculo tertio libri sui 'Beitraege zur älteren Münzk.' propediem edendas.

1. Διὸς Νίκη Κερ(αυός).

In museo Kircheriano. In parte aversa fulminis imago.

2. Νίκη Μητέρων.

e campis Leontinis cf. Vol. III. n. 5748 sq., ubi est Νίκη Μαιτέρων. De cultu dearum Matrum Siculo cf. Welcker Alte Denkmaler II. p. 154 sq.

3. Ἡρακλεῖ.

4. fortasse Κόρ[α].

5. et 6. Ἑλλήνων. Qui glandulas ita inscriptas in campo Marathonio repertas esse primi dixerunt, de eorum fide si quis dubitat, recte facit. Idem dictum sit de tribus glandulis missilibus ibidem editis, et ipsis, ut dicunt, e Graecia oriundis, quae grandibus litteris Κλεονίκου, Ἐπαμινώνδας, Περικλέης nomina habent inscripta.

8531.

In trutinis duabus; edidit Caylus Rec. d'antiq. T. IV. P. IV. p. 312. n. 1. 2. tab. xcvi.

- a. Ε Κ Ε Ι Ε
b. ΕΞΕΝΕΛΛΕΚΗΝΟΘΟΡΟΥ+

Litterae congestae ut in simili trutina Vol. III. n. 4473.

Tit. b. nomen ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ inter duas cruces appositum, ut etiam Caylo videbatur, recentiore tempore ab homine fortasse Christiano.

8532.

In pondere tabulae aeneae formam habente, quod asservatur Parisiis in thesauro nummario bibliothecae publicae; edidit Longpérier Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XIX. Suppl. 1850. p. 359. Cf. Mon. ined. Vol. IV. tab. XLV. n. 10. Ex schedis Muelleri citavit Boeckhius Disquis. metrol. p. 74 et 128.

ANT'

Ἀντιόχειον τέταρτον.

UN

Pondus est 122 gr. Unde mina, cuius quarta pars est, habuerit 488 gr. Longperier comparavit aliud pondus minae ex eadem collectione (vid. l. c. p. 337), quod nunc est 469, 70 gr. Ceterum hoc pondus Boeckhius Antiochiae Syriae tribuerat; Longperier Antiochia Cariae oriundum suspicatur, quod in huius urbis nummis bos gibber expressus sit (Mionnet. Vol. III. p. 314. n. 59. 60).

8533.

In pondere laeso, quod Smyrna reportavit Lebasius; nunc asservatur in museo Louvre; edidit Longpérier l. c. p. 334. cf. Mon. ined. l. c. tab. XLV. n. 2.

hoc
loco
sphinx
sedens
hoc loco diota

Mvā.

Pondus est teste Longperiero 547 gr. Videtur esse ex eodem loco, ex quo est pondus n. 8534.

8534.

In pondere laeso, quod Chio insulae tribuitur, in thes. nummario bibliothecae Parisinae; edidit Longpérier l. c. p. 334. cf. Mon. ined. l. c. tab. XLV. n. 1. Apographum misit Muellerus.

hoc loco
sphinx
sedens
hoc loco diota

Δύο μνᾶι.

Pondus est 112 $\frac{1}{4}$, 10 gr. unde mina procedit 562, 05 gr. Est eiusdem patriae, cuius est n. 8533.

8535.

In pondere plumbeo, quod est in thes. nummario bibliothecae Parisinae; edidit Longpérier l. c. p. 335. cf. Mon. ined. l. c. tab. XLV. n. 4. Apographum misit Muellerus.

hoc loco diota
ad dimidium
fracta
i q T

Ἡμίτριον.

Est sexta pars minae. Pondus nunc habetur 156, 80 gr. ut mina fuerit 940, 80 gr. Cf. n. 8536.

8536.

In pondere plumbeo, quod asservatur in museo Louvre; edidit Longpérier l. c. p. 335. cf. Mon. ined. l. c. n. 5.

hoc loco diota
ad dimidium
fracta
T H I

Litterae ad sinistram positae legi non possunt. Infra esse siglum vocis Τηίων coniecit Longperier. Cf. n. 8537. Pondus est nunc 127, 22 gr. ut mina fuerit 763, 32 gr.

8536. b.

In pondere plumbeo quadrato Attico e collectione Prokesch. equitis splendidissimi, qui emit Athenis; in parte anteriore habet diotam ut n. 8537. Descriptum est in Gerhardi Arch. Anzeiger 1849 p. 12 illustratum atque editum a Maur. Pinder Beiträge zur älteren Münzkunde 1851. I. p. 63. Tab. IV. n. 1. Vide apud nos Tab. XI. n. 8536. b.

HMI AFOP AC
NO

In his certum est ἡμι(μναίων), quae lectio ipso pondere comprobatur. Esse ἡμιμναίων ἐμπορικόν (cf. Vol. I. n. 123. p. 168) Pinderus colligit ex pon-

dere 335 gr. Cetera dubia sunt; sed quum in titulis Atticis imperatoriae aetatis bini soleant nominari ἀγορανόμοι (Vol. I. n. 313), veri simile est etiam hic in litteris diotae inscriptis duo latere magistratum nomina: ἀγορανομούντων τῶν δεινῶν. Nomina ipsa varie possunt restitui. Ἀθηνόδωρος et Νόμιος exempli gratia posuit Pinderus.

8536. c.

In pondere aeneo eiusdem collectionis Piraei reperto edito ibidem Tab. IV. n. 3. Apud nos Tab. IX. n. 8536. c.

Δ H δραχμαὶ ἡ.
Pondus est idem quod duarum tetradrachmarum vetustiorum (gr. 34. 165), quare de lectione non dubitandum videtur. Littera Δ drachmam significat eodem iure, ut Σ στατήρα, Τ τάλαντον, Ο ὀβελόν, Η ἡμισβόλιον, ut recte iudicat Pinderus. Littera Λ pagus

Atticus vel insula, quae pondere Attico utebatur, potest notari. Tridens ad cultum Neptuni referendus. — Eiusdem originis pondus est, quod edidit Henzen. Bull. 1849. p. 147, cum inscriptione

METPONOMON
Δ Ε Μ Ο

8536. d.

In pondere plumbeo Athenis ut dicunt in arce reperto, nunc in museo Lugd. Bat. Edidit Ianssenius Mus. L. B. Inscr. p. 51. n. 8. tab. III.

† Δ †

Videntur drachmae duodecim (Δ††) indicari. In trutina positum pendet 50,54 gr., ut fere respondeat ponderi attico XII drachmarum.

Ponderibus, quae originis Atticae esse videntur, addendum est illud, quod Longperier. edidit in Annal. Inst. Archaeol. 1839. tav. d'ogg. R. n. 10. p. 279, ita inscriptum

ΑΣ...Ο
ΑΘΕ

8537.

In pondere plumbeo ex insula Aegina reportato, quod asservatur in bibliotheca publica Parisina; edidit Longpérier l. c. p. 335. Cf. Mon. ined. l. c. n. 5. Descripsit etiam I. de Witte Catal. Beugnot n. 420.

ΥΗ hoc loco
Ι diota ΤΡΙ

Τρι(των). Ad sinistram Τη(ων) esse coniecit Longperier. Conf. n. 8536. Olim legebatur τρίτης sine sensu. Ponderus nunc est 284,20 gr. quod deducit ad minam 852,60 gr.

8538.

In pondere ex collectione Allier de Hauterauche, mox Revil, nunc Meynaerts Belgae; edidit Meynaerts Revue de la numismatique belge T. I. Tab. XIV. et p. 369. Repetit Longpérier Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XIX. Suppl. 1850. p. 337. cf. Mon. ined. Vol. IV. tab. XLV. n. 8. Traditur repertum Lampsaci.

Η hoc loco
equi alati pars
anterior
ΞΕΝΟ

Ponderus nunc est 290,20 gr. unde Meynaerts ad minam Rhodiam aut Aegyptiam exigebat binos trientes Atticae minae continentem. Cui obloquitur Longperier: „Le poid pèse, à la vérité, 290,20 gr. ou les deux tiers de la mine attique, telle que Mr. Meynaerts l'indique; mais il faudrait tenir compte d'un fort anneau ou bélière, qui a très-vraisemblablement été ajouté à une époque, où le poids n'était plus

en usage. La marque Η me paraît aussi être l'initiale d' ἡμιμναῖον et la section du cheval ailé vient à l'appui de cette supposition. Le poids de la bélière pouvant être approximativement estimé, d'après son volume, à 15 ou 20 grammes, on serait en droit de reconnaître ici la moitié de la mine asiatique ou égyptienne de 125 drachmes attiques, ἡμιμναῖον de 272,5 grammes, au taux adopté par Mr. Letronne.” Additum siglum nominis in quo inest ζένος, ut Ξενοκράτης, Ξενοφών, Ξενοφάνης. Apposita Longperier monet in nummo Lampsaceno nomen magistratus haberi ΞΕΝΟΦΑΝΟΥ (Mionnet. Vol. II. p. 561. n. 303).

8539.

In pondere nunc ex collectione Pourtalès; ediderunt Paciaudus Mon. Peloponn. Vol. I. p. 254 et Longpérier Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XIX. Suppl. 1850. p. 338 sq. Cf. Mon. ined. Vol. IV. tab. XLV. n. 9. Descripsit etiam Dubois Description des antiques faisant partie des collections de M. le comte de Pourtalès-Gorgier p. 130. n. 750.

Τ hoc loco
Θ noctua
Δ Υ Α

Ponderus est 155 gr. teste Longperiero, qui mire interpretatur Θ(υρεατών)· τρίτα δύο, ut prodeat mina Argiva 232,50 gr. Nam Thyrea oppidum est Argolidis. At illa ratio nimis arbitraria est interpretandi; nec τρίτα δύο dici potest. Non audeo quidquam statuere.

8540.

In pondere ex insula Aegina reportato, quod ex collectione Beugnot comparatum asservatur Parisiis in bibliotheca publica; descripsit I. de Witte Catal. Beugnot n. 421. tractavit Longpérier l. c. p. 336. Inest expressum μέγας.

ΕΤΟΥΣ ΜΗ ΜΗ

Inscriptionem difficillimam lectu esse testatur Longperier, qui quas dedimus litteras dispexisse sibi videbatur. Idem ponderus hoc (59,70 gr.) pro deca-

drachma habens ad minam 597 gr. exigi posse arbitratur coniecitque Meli insulae esse. Sed neque epocham peculiarem insulae fuisse demonstrari potest, et ipsae litterae incertae sunt, ut nihil certi definiri possit.

8541.

In pondere plumbeo, quod asservatur Parisiis in museo Louvre; edidit Longpérier l. c. p. 336. cf. Mon. ined. Vol. IV. tab. XLV. n. 6. cuius tabulae vitium corrigitur in nota l. c. Repraesentatur figura sphaerica quae prope accedit ad similitudinem pomi Melici.

ΜΑΦ

Pondus est 292,30 gr. quod Longperier putat esse ἡμιμναῖον, ut mina sit 597 gr. comparato pondere n. 8540. De inscriptione idem comparat pondus plumbeum collectionis Stakelbergianae, in quo est thyrsus et ΜΑΦ (vide Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XI. 1839. tab. R. n. 9. cf. p. 278). Sed incertum ibi,

ΦΑΜ subsit an ΦΑΝ; quod alterum qui statuit Haseus, plumbum Phanagoriaetribuendum putavit. In nostro pondere diserte traditur esse ΦΑΜ, ut de Phanagoria vix cogitari possit. Videndum igitur ne nomen decurtatum aliud sit. Coniicias intelligi χωράν Φαμιζωνίτιδα prope Amaseam, quam Neapolim a Pompeio vocatam esse testatur Stephanus Byz. s. v. Φαμιζών.

8542.

In pondere ex collectione C. Nieubrii, quod asservatur in museo Hafniensi; citarunt Boeckhius Disquis. metrol. p. 128. et Longperier l. c. p. 339.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΣΕΛΕΥΚΕΩΝ Τέταρτον. Σελευκέων.

Pondus quartam partem minae referens est 109,392 gr. unde mina procedit 437,568 gr. auctior 1,31 gr. quam mina Attica ex calculis Letronnii. Cui Seleuciaetribuendum sit, non constat.

8543.

In pondere aereo (libr. 1, scrup. 13, gr. 15 = 6688.5) ap. Gruter. ccxxii. 3. citavit Boeckhius Disq. metrol. p. 182.

Λ'Α Λίτρα μία.

Quattuor huius ponderis exemplaria Secchius citavit (Camp. di antica bilibra romana p. 28), quo-

rum unum est apud Capranesium, reliqua in museo Kircheriano asservantur. De valore vide Boeckh. l. c. p. 170. Aliud simile est ap. Gruterum ccxxi. Smet. clxxiv. ex quo enotatur ΛΔ, quod correxit Boeckhius l. c. p. 171.

8544.

In pondere plumbeo (gr. 602,35) quod pro norma fuisse videtur; asservatur in museo Kircheriano; edidit et prolixo commentario instruxit Secchius Campione di antica bilibra romana in piombo, Rom. 1835. 4. qui monet „all' orlo dell' incavo vi si conservano tenacissimamente incrostate un buon numero di serpole marino, indizio manifesto che il piombo fu estratto dal mare, e la loro concrezione è sì forte, che sono ivi più dure del piombo stesso;” rursusque „dobbiamo ripetere che il nostro piombo fu nell' acqua marina, e che quantunque coperto di serpole, non leggero deve essere stato il logorio da lui sofferto in tanti anni, e chi lo vede, ben lo argumenta dallo spiaamento dei caratteri, le linee de' quali all' orlo sono assai rilevate e nell' mezzo pressochè rase: arrote a questo una mancanza considerevole dell' orlo al sinistro spigolo superiore del quadrato che sarà quasi di mezz' oncia; e nell' orlo stesso appiè della bilibra vi ha un picciolo vano forse fatto ad arte per infondervi piombo liquido e senza guasto risarcire il peso della bilibra in caso di scemamento”.

ΕΤΟΥΣ·Δ·Ι·
ΥΠΑΤΕΥ·ΟΝ
ΤΟΣ·Τ·ΙΣΚΛΑ
ΤΙΟΥ·ΣΕΟΥ
ΗΡΟΥ·ΙΤΑ
ΛΙΚ·ΟΝ

ΑΓ·ΟΡΑΝ·Ο
Μ·ΟΥΝΤ·Ο·Σ
ΜΕΝΕ·Σ·ΘΕ
Ω·Σ·ΡΗ·Σ·Τ
Σ·ΔΙ·ΛΕΙ·ΤΡ·ΟΝ

³Ετους δὲ ὑπατεύοντος Τι(ίτου) Ἰου(λίου) Κλατίου Σεου-
ήρου· ἀγορανομοῦντος Μενεσ-θέως Χρήστου.

⁴Ἰταλικὸν δίλειτρον.

Pondus hoc duarum librarum Romanarum civitatis est in Italia Graecae. De libra Romana cf. Boeckh. Disquis. metrol. p. 160. Annum XIV Impe-

ratoris Alexandri Severi esse demonstravit Secchius. Itaque ad a. u. 988. p. Chr. 235. pertinet, quo anno consules fuerunt Severus et Quintianus; quorum prior nunc primum suis nominibus exstructus memoratur: Titus Iulius Clatius Severus. Collegam fuisse Tiberium Claudium Quintianum ex fragmento inscriptionis Latinae pridem evicit B. Borghesius Mem. inst. Rom. p. 306. Memoratur apud Lampridium p. 178. Catilius Severus, qui fuit a consiliis intimis Alexandri Imperatoris. Cuius Severi de nomine gentilicio quum etiam Casaubonus dubitaret qui Severum istum natione Syrum potius quam Romanum iudicaret, non male Secchius coniecit apud Lamprid. nomen Clatii reponendum videri, ut Clatius Severus ille ex maternis Alexandri affinibus fuerit ac proinde genti Iuliae adscriptus, idemque sit T. Iulius Clatius Severus, qui consul fuit a. p. Chr. 235. De mentione agoranomi cf. pondera Syriae n. 4476 et 4467. b. in Add. et n. 4531.

8545.

In pondere plumbeo, quod asservatur in museo Kircheriano; edidit Secchius Campione di antica bilibra Romana cet. p. 16. qui nihil tradit de valore hodierno huius ponderis; denuo tractavit atque edidit Raf. Garruccius Piombi antichi raccolti dall' Em. Principe Altieri Romae 1847 p. 57. Tab. iv, 12.

ΑΓΟΡΑΝΟ
ΜΟΥΝΤΟΕ
ΤΗΒΕΞΑΜΗ
ΝΟΝ·Τ·ΑΙΛΙΟΥ
ΔΟΜΙΤΙΑ
ΝΟΥ

in altero latere:
ΤΟΥ ΑΙΔΟ
ΚΙΛΡΧΟΥΚ
ΛΙΗΛΗΓΥΡΙ
ΑΡΧΟΥΚΛΙ
ΓΥΜΝΑΣΙ
ΑΡΧΟΥ

ἀγορανομῶντος τὴν δευτέραν ἐξάμηνον Τ(ίτου) Αἰλίου Δομπτιανῶ
τοῦ ἀνδοκιάρχου (?) καὶ πανηγυριάρχου καὶ γυμνασιάρχου.
Pondus similis originis ac n. 8544. Agoranomus
designatur in semestre constitutus, ut alibi alii ma-
gistratus. Vide Elem. epigr. Gr. p. 324. Ad expli-
candum nomen ἀνδοκιάρχης Garruccius conferri iubet
Hesych. s. v. Ἀνδοκεύς, Ἀναδοχεύς.

8545. b.

In pondere votivo aeneo ex schedis Birchii, qui e Corcyra insula oriundum putat. Inest caput Herculis.

ΘΕΟΙΣΣΕΒΑΣΤΟΪΣΚΑΙΤΩΔΑΜΩ

Θεοῖς Σεβαστοῖς καὶ τῷ Δάμῳ.

In margine circa caput Herculis:

ΑΓΟΡΑΝΟΜΟΥΝΤΩΝΤΙΚΛΑΥΔΙΟΥΡΟΥΦΟΥΚΑΙ
ΤΕΡΤΙΟΥΒΕΚΙΛΙΟΥ

Ἀγορανομούντων Τι(βερίου) Κλαυδίου Ρούφου καὶ Τερτίου
Βεκίλιου.

8546.

In pondere aereo libr. Rom. 3, unc. 10, scrup. 12. edidit Gruterus p. CCXXI. cf. Smet. Inscr. fol. CLXXIV.

ΑΔ - ΘΕΟΔΩΡΟΥ

[λ](ίτρα) δ̄.
Θεοδώρου.

fimae aetatis; paulo vetustiore videri iure monuit
Boeckh. De ponderum cura, quae penes praefectum
urbis erat, nonnulla congesit Secchius Campione
di antica bilibra romana p. 22 sq. Verum potest esse
nunc etiam unus ex XIV curatoribus urbis, quos teste
Lampridio c. 33. Alexander Severus audire urbana
negotia cum praefecto urbis iussit.

Litteram A in A correxit Boeckh. Disq. metrol.
p. 170. quem vide. Theodorus praefectus urbi puta-
tur esse, Corsino iudice (de praef. urb. p. 382) in-

8547.

In pondere aereo unciam exhibente gr. angl. 389. apud Pembrokium T. III. tab. 118. Citat Boeckh. Disq. metrol. p. 179.

⌘ · Α

σὺ(γκία). - - -

Aliud pondus simile, in quo est ⌘·Α (i. e.
σὺγκία α) memorat Boeckh. l. c. p. 178.

8548.

In ponderibus duobus unc. 1, scr. 22, gr. 12. apud Gruterum p. CCXXI. cf. Smet. Inscr. fol. CLXXIV.

⌘ Β

σὺγκία β̄.

Eadem inscriptio habetur in aliis ap. Gruter.
l. c. ponderibus, quorum unum nunc habet unc. 1.
scr. 20. gr. 20. alterum unc. 1. scr. 21. gr. 16. tertium
unc. 1. scr. 22. Quartum exemplum lapideum unc. 1.
scr. 20. gr. 16. praeposita cruce exhibet ΓΒ i. e. Β̄ Β,

quae notatio recentior est, ut in pondere, quod ex
Fabretto citat Boeckh. l. c. p. 183. atque in alio
apud Gruterum p. CCXXII. 14. in quo est crux et
ΗΓ i. Η̄ Β̄ = ἡμιούγκιον (vide Boeckh. l. c. p. 178.
Quintum simile possedit Lucas Paetus. De singulis
videndus Boeckh. Disq. metrol. p. 175. 176. 177.
178. 185.

8549.

In duobus ponderibus ex collectione Capranesi et E. Visconti; citavit Secchius Campione di antica bilibra romana cet. p. 2. et p.
27. qui monet utriusque formam quadratam eandem fere esse quae est ponderis n. 8533. unde videatur utrumque fuisse nor-
mae instar; praeterea utrumque esse prope unciarum trium Romanarum, quales hodie censentur.

ΤΡΙΟΥΓΚΙΟΝ ΙΤΑΛΙΚΟΝ

Τριούγκιον Ἰταλικόν.

8550.

In pondere aereo unc. 2. scrup. 20 apud Gruterum p. CCXXII. 6. Smet. Inscr. fol. CLXXIV. Citat Boeckh. Disq. metrol. p. 177.
Idem pondus videtur esse, quod edidit Sponius Misc. erud. antiq. IX. p. 303.

supra:

⌘ · Γ

σὺγκία γ̄.

in latere:

ΛΙΒΑΝΙΣ

Λιβάνις.

Λιβάνις i. e. Λιβάνιος (cf. Λαβέρις, Ἑλλάδις, Διονύσις
cet.) nomen est magistratus, ut Θεοδώρου n. 8546.
Cf. n. 8541. Idem magistratus redit n. 8545.

8551.

In ponderibus aereis tribus, quorum primum est unc. 3, scrup. 21, gr. 6. alterum unc. 2, scrup. 20, gr. 16. tertium unc. 2. scr. 20;
edidit Gruterus p. CCXXI. cf. Smet. Inscr. fol. CLXXIV. citat Boeckh. l. c. p. 175. 176. 177.

⌘ Γ

σὺγκία γ̄.

Eadem inscriptio habetur in pondere aereo ap.
Pembrok. T. III. tab. 118. cuius mentionem iniicit

Boeckh. l. c. p. 184. Huc pertinet etiam pondus
inscriptum Β̄ Γ i. e. σὺγκία γ, apud Gruterum p.
CCXXII. 10. quod Boeckh. l. c. repetiit p. 178.

8552.

In pondere aereo litteris argenteis; repertum est Aeclani Hirpinorum; transcripti Iulius Friedlaender. Habeo ex schedis Mommsenii.

Ξ Γ
ὄγκιαι ᾿.

in latere: ΜΑΡΚΟΣ Θ
Μάρκος.

De nomine proprio cf. ad n. 8550.

8553.

In pondere aereo unc. 5, scrup. 18. apud Gruterum p. CCXXI. cf. Smet. Inscr. fol. CLXXIV. Citat Boeckhius Disq. metrol. p. 171.

Ξ S'

ὄγκιαι ᾿.

Eadem inscriptio est in pondere simili, quod ex Fabretto citat Boeckhius l. c. Et in recentiori quodam est Γ+S i. e. Γ ᾿, cuius mentio fit ibidem.

8554.

In pondere octo unciarum; edidit Sponius Miscell. erud. antiq. p. 303. indeque Montfauconius Ant. expl. T. III. P. 1. p. 170. tab. 94.

supra:
Ξ Η

infra:
ΛΙΒΑΝΙC

De nomine proprio vide ad n. 8550.

ὄγκιαι ἦ. Λιβάνισ.

8555.

In duobus ponderibus; edidit Sponius Miscell. erud. antiq. IX. p. 303. indeque Montfauconius Ant. expl. T. III. P. 1. p. 170. tab. 94.

a) ΣΚΑΛΑΦΟΣ
Σκάλαφος.

b) ΠΟΛΥΛΑΟΣ
Πολύλαος.

Alia pondera vide in fine praefationis inscriptionibus incert. loc. praemissae notata.

8556.

In vasculo plumbeo, quod possidet Romae Demetrius Diamilla; edidit P. Matranga Bullett. dell' Inst. arch. Rom. 1849. p. 36. ligno incisum.

Φ Λ' Τ Ε Ρ
Τ Ι Α Ν Ο Υ Α
Γ Ο Ρ Α Ν Ο
Μ Ο Υ

in altere latero:
S

Φλ(αυίου) Τερτιανοῦ ἀγορανόμου.

Matranga, qui accurate vasculum examinavit, tradit pondo esse quinque unciarum et sex denariorum, unde probabiliter colligit fuisse olim unciarum sex, ut pondus semissi responderit, cuius semissis siglum in altero latere appareat. Itaque norma mensurae rerum liquidarum videtur Matranga, non quod senos cyathos contineret, sed quod sena vascula huius mensurae effecerint dimidium sextarii.

8556. b.

Vasculum plumbeum musei Britannici, 1 poll. altum, Athenis ut dicunt a Burgone repertum, delphini imagine ornatum. Ed. I. Y. Simpson Notes on some greek medical vases for containing Lykion. Edinb. 1853; citavit S. Birch. ap. Gerhard. Archaeol. Zeitg. 1852. p. 224; tractavit Osann. in Philologo IX. 761.

ΛΥΚΙΟΝ ΠΑΡΑΜΟΥΣΑΙΟΥ

Λύκιον παρά Μουσαίου.

Notum est unguentum, quod nomine Lycii apud veteres ferebatur atque e succo plantae, cuius patria erat Lycia, conficiebatur. Locos veterum citat Osannus l. c. Utebantur hoc unguento maxime in mor-

bis oculorum; summi erat pretii, quare minutis vasculis inclusum venire solebat. Μουσαῖος videtur nomen esse pharmacopolae; alii malebant Παράμουσαίου. Tripus ad Lyciam Apollini sacram pertinere videtur neque alienum est quod monet Osannus ipsum Apollinem apud Hyginum fab. 274. artis oculariae inventorem ferri. Cf. n. 8512.

8556. c.

In quatuor vasculis plumbeis rudi fabrica, quae reperta sunt in sepulcro prope Panticapaeum, ossibus repleto; mortuorum quorum ossa sunt, nomina in operculis negligenter inscripta sunt. Edita sunt apud Ashik II. p. 87. atque in libro Antiquités du Bosphore Cimmérien n. LXVII.

ΑΠΟΛΛΩΝ ΔΟΥ
ΤΕΙΜΟΘΕ V
ΚΥΡΑΘΩΝΟΣ
ΝΕΙΚΟΠΟΛΕΙΝ

Ἀπολλων[ί]δου.
Τειμοθέ[ου].
Κυράθωνος.
Νεικοπολεί[ου].

Ap. Ashik. legitur ΤΙΜΠΘΕΟΥΚΥΡΑ
ΚΥΡΑΘΩΝΟΣ
ΑΠΟΛΛΩΝ
ΝΕΙΚΟΠΟΛΕΟΝC

8557.

In mensura formam cochlearis representante; edidit Sponius Miscell. erud. antiq. p. 304.

ΧΕΜΗ

Χ[ή]μη.

Χήμη est ligula, quarta pars cyathi. Cf. Lobeck Phryn. 387.

8558.

In mensura formam cochlearis representante; edidit Sponius Miscell. erud. antiq. p. 304.

ΑΙΜΩΒΟΛΙΟΝ

αίμ[σ]βόλιον.

8559.

In annulis; Ithacae repperit Guitieri quidam; misit Forchhammer.

a) ΝΙΚΑΣΟ

b) ΣΟC
ΗΜΔ

a) Νίκασο[ς].

b) fort. σ[ῶσον] ἡμ[ᾶς].

8560.

In annulo aereo ex collectione Pourtalès; edidit Dubois Descr. des antiq. de Pourtalès-Gorgier p. 130. n. 751.

ΓΙΟΥΑΜΑ

Fortasse subest Γ(άιος) 'Ιού(λιος) 'Αμά(ραντος).

8561.

In sigillo; citatur Journ. des Sav. 1750. p. 851.

ΙΕΡ . ΞΥCΤΙΚ . ΑΝΤΩΝ . ΓΟΡΔΙΑΝ . ΕΥC . CΕΒ .
CΥΝΟΔΟC'Ιερὰ Ξυστικ(ή) 'Αντων(ιανή) Γορδιαν(ή) εὐσ(εβής)
Σεβ(αστή) σύνοδος.

Synodus gymnica est qualis habetur Vol. III n. 5906 sqq. denominata de Antonio Gordiano Imperatore. Cf. Vol. III. n. 6785. 6786.

8562.

In aere annulo affixo reperto in insula archipelagi. Edidit Caylus Rec. d'Antiq. T. III. P. 3. tab. 32. 4. (cf. p. 145) aeri incisum.

ΔΙΟΝΥCΙΟΥΝΙΔΑ

Διονυσίου 'Ονίδα.

8563.

In sigillo aereo reperto in agro Reatino; edidit Marinus Act. frat. Arv. II. p. 390.

ΜΑΡΚΙΑΝΝΙ .
ΕΡΛΗΤΙCΙC-

Μ[α]ρκί(ου) 'Αννί(ου) 'Ερμητις - -

8564.

In sigillo aereo, olim apud Donium; ex cuius schedis edidit Gorius Inscr. Etrur. T. III. Append. p. 13. 15.

ΜΟΝΟΤΟΝΙΟΥ

Μονοτονίου.

8565.

In annulo musei Brandenburgici; ex Begero edidit Montfauconius Ant. expl. T. III. P. II. p. 250. tab. 137.

ΟΥΕΙΒΙΑΝΗ

Ούειβιανή.

Est Vibiana.

8566.

In annulo aereo obsignatorio, longo uncias fere septem, alto duas; asservabatur Florentiae in museo comitum e Gherardesae; edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. p. LXVII. iterumque T. II. p. 447. 53.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΥ
ΦΙΛΟΜΗΛΟΥhoc loco
delphinus

Μάρκου Αύρηλίου Φιλομήλου.

Vs. 1. Gorius altero loco exhibet ΜΑΡΚ8 ΑΥΡΗΛΙ8.

8566. b.

In cylindro aereo, qui recipiendae rei pretiosae inserviebat, affixo annulo ad suspendendum. Antiquités du Bosph. Cim. n. LXVIII.

ΟΡΧΑ ΜΟ
ΤΟΥΓΟΡΓΙΠΠΟ'Ορχάμο[υ]
τοῦ Γοργίππου.Gorgippi nomen habes in titulo Bosporano
Vol. II. n. 2119.

8567.

In annulo aereo inaurato; edidit Caylus Rec. d'Antiq. T. IV. P. III. p. 172. n. 6. tab. LVII.

ΚΙΡΙΑ
ΚΑΛΗ

Κ[υ]ρία καλή.

Eadem inscriptio habetur in cornalina n. 7332.

8568.

In annulo reperto a. 1839. prope Narbonem; edidit L. Pech Revue archéol. IV. 1. p. 228.

ΟΥΙΣΡΥ
— ΕΥΧ

Dixeris inesse Ουένερι i. e. Veneri. Annulus putatur esse ex iis, quibus olim digitus manus sinistrae minimo proximus circumdari solebat (vid. Gellius Noct. Att. x. 10. Macrob. Saturn. VII. 13).

8569.

In sigillo aereo musei Borgiani Velitris; ediderunt Raponius de epigr. Gr. in Coel. Matth. hort. p. XVIII. et Clemens Cardinalis Inscr. ant. Veliterne Cl. V. n. 115. p. 181. qui monet legi etiam inter Visconti sigilla impressoria aenea n. 41.

ΗΜΕΤΕΡΙ. ΦΙ
ΛΕΙΣΕ. ΣΕΡΑΠἩμέτερ(ε), φιλεῖ σε
Σέραπ(ις).

Schowius et Zoega apud Raponium putabant primae voci subesse nomen proprium. Sed videtur esse mera allocutio eius, ad quem epistola daretur. Mentio Serapidis etiam in gemmis frequens. Cf. n. 7041 sqq.

8570.

In lamella aerea musei Borgiani Velitris; edidit Raponius l. c. p. XIX.

Σ Φ
Μ ΕRaponius non male interpretatus est Σ(έραπ(ις))
φ(ιλεῖ) με.

8571.

In annulo aereo; ex aedibus Iac. Phil. Tomasini Patavii; edidit Sext. Ursatus Mon. Patav. I. s. 6. p. 236. n. 6.

Ι Η Ο Υ Ε Β Ε

Est εὐτύχ(ε) litteris Latinis scriptum.

8572.

In sigillo doliari; edidit Montfauconius Palaeogr. p. 170. (cf. p. 168) aeri incisum, idemque Ant. expl. T. III. P. II. p. 228. tab. 136. Litterae tribus versibus in semicirculo positae concinnatae sunt.

ΚΙΣΕΡΒΕΙΙΑ
ΙΟΥ. ΒΙΤΑΛΙ
ΩΝΟC

Κ(οίντου) Σερβελίου Βιταλίωνος.

8573.

In sigillo doliari Romae reperto; edidit Montfauconius Palaeogr. p. 170. (cf. p. 169) aeri incisum, idemque Diar. Ital. p. 140. et Ant. expl. T. III. P. II. p. 228. tab. 136.

Τ. ΙΟΥΛΙΟΥ
ΦΟΙΒΙΩΝΟCΤ(ίτου) Ἰουλίου
Φοιβίωνος.

8574.

In torque aereo reperto in oppido Buseo inter municipium Iassiorum Dacorum (Iassy) et Bukarestum sito; edidit Gerhardus Archaeol. Zeitung 1843. p. 128. cf. Arch. Anzeiger 1849 p. 65.

ΧΑΙΡΕΚΑΙΠΙΝΕ

Χαῖρε καὶ πῖνε.

Effatum in vasis fictilibus haud infrequens. cf. n. 8096 sqq. 8470 sqq.

8575.

In annulo aereo reperto prope Locros in Magna Graecia; descripsit Panofka in Gerhardi Hyp. röm. Stud. I. p. 322. ablegans ad Mon. ined. della società iperboreo-romana tab. XI. 3. quod opus non publici iuris factum est.

ΩΖΟΙΤΟ ∅ ΦΟΡΩΝCΕ hoc loco ramus myrteus.
Σώζοιτο ὁ φορῶν σε.

Ex ramo myrteo Panofka coniicit annulum donum fuisse videri nuptiale. Similes inscriptiones habentur in gemmis. Cf. n. 7343. 7343. b.

8576.

In annulo aureo, edito in libro *Antiquités du Bosph. Cimmérien* p. 538. Insculpta est imago Scythae sagittam examinantis.

ΞΗΔΑΜΘ /

²ΑΘ[η]νάδης.

Nomen aut artificis aut eius, qui annulum possidebat.

8576. b.

In lamina diadematis aurea; Ithacae inter fodiendum reperit Guitieri quidam; misit Forchhammer.

ΔΙΚΑΙΞ

Δικαι[α]ς.

Referrī poterat haec lamina una cum annulis n. 8549. ad inscriptiones Ithacenses (Vol. II. n. 1927).

8577.

In diademate aureo, quod possidet Lud. Rossius; citavit Gerhardus *Archaeol. Zeitung* 1846. p. 311.

ΙΣΙΔΟΤΗ

²Ισιδότη.

8578.

In lamina aurea, Coreyrae, ut videtur, reperta; est in museo Prosalendi; misit Forchhammer.

ΤΙΜΟ
ΘΕΑ

Τιμοθεα.

8579.

In tesseris eburneis theatralibus, quas deinceps exposituri sumus, tria possunt genera distingui de inscriptionum ratione desumpta. Etenim praeter notam numeralem aliis insunt nomina quum deorum tum hominum, addita in altero latere imagine eorum, aliis nomina locorum in theatro peculiarium, aliis denique ludi, ut videtur, ipsi. Nota numeralis duplex est, Graeca et Latina. Supersunt praeterea multae tesserae aut solis notis numeralibus insignitae aut una cum imagine muliebri vel virili expressa in altero latere. Ex primo genere exemplum antiquius habuimus in Siciliensibus n. 5569. ubi singulis theatri cuneis nomina vidimus inscripta aut deorum aut familiae regiae. Hinc coniectura fieri potest, etiam in his Romanae aetatis tesseris nomina deorum et hominum cuneos indicare, notam autem numeralem significare gradum singulorum cuneorum. De re post Morcellum (*Sulle tessere degli spettacoli romani*, ed. Labus. Mediol. 1827.) dixerunt Rad. Rochettus *Mem. de l'Inst. de France*. T. XIV. 1840. p. 265. et Henzenius *Annal. Inst. arch. Rom.* Vol. XX. 1848. p. 273 sqq. Prima tessera est ex collectione Kestneri; edidit Henzenius l. c. p. 280. *Mon. ined. inst. arch. Rom.* Vol. IV. tab. LI. n. 6.

Aliud exemplum huius tesserae inscripta nota

V II
ΑΡΗC
Z

in altero latere
caput
Martis

²Αρης. VII. ζ̄.

XIII ex coll. Io. Bapt. Visconti memorat Labus ad Morcellum l. c. Huc pertinent praeter tesserarum sequentes etiam quas occupavimus n. 5927. 5928. in quibus est ²Αθηνᾱ. VIII. η̄. ζ̄ — ²Απόλλων. VIII. η̄ — Κάστωρ. XII. ιβ̄.

8580.

In tessera eburnea ex collectione Kestneri; edidit idem l. c. p. 280. *Mon. ined.* l. c. n. 5.

VIII in altero latere
HVI_oC caput
H radiatum
Solis

²Ηλιος. VIII. η̄.

8581.

In tessera eburnea olim in coll. Dodwelli, nunc in museo regis Bavariae; edidit Henzenius l. c. p. 280. *Mon. ined.* l. c. n. 8.

V_o in altero
HPA latere caput
Ε Iunonis

²Ηρα. V. ε̄.

8582.

In tessera eburnea ex collect. Kestneri; edidit idem l. c. p. 280. *Mon. ined.* l. c. n. 7.

XV in altero
ΚΟΟΡΗΙ latere caput
ΙΕ deae

Κόρη. XV. ιε̄.

8583.

In tessera eburnea; edidit Caylus Rec. d'antiqu. T. IV. P. 3. tab. 53. 6. (cf. 158) aeri incisam.

X
(√ωC

E[ρ]ωσ. X. [ι].

8584.

In tessera eburnea musei Bourbonici Neapoli; Minervinus communicavit cum Henzenio, qui edidit Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XX. 1848. p. 280.

XV in altero latere
CIMH caput muliebre
IE horrendum adspectu

O[ρ]μή. XV. ιε.

Puto numen aliquod designari nomine Oρμή, statuer Pausanias I. 17. 1. Parum probabiliter Minervinus coniecit Σμή. ut apud Athenienses aras fuisse Φήμης καὶ Oρμῆς te-

8585.

In tessera eburnea musei Bourbonici; Minervinus communicavit cum Henzenio, qui edidit l. c. p. 279.

Ω ΔΙ in altero latere
 caput muliebre

Videtur subesse ΩΠΑΙ i. e. Ωραϊ. Desunt notae numerales.

8586.

In tessera eburnea ex collectione Henrici Tolley; edidit Henzenius Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XXII. p. 357. n. 4.

VII in altero latere serpens
ΑΓΑΘΟCΔM cum capite grandi
Z humano, ita effectus ut pro
 Sphinge haberi possit

Ἀγαθὸς δ(αί)μ(ων).
VII. ζ.

8587.

In tessera eburnea ex collectione Kestneri; edidit Henzenius Annal. Inst. arch. Rom. XX. p. 279. Mon. ined. Vol. IV. tab. LII. n. 1.

XII in altero latere
ΑΙCXYΛOY vetus aedificium
IB

Aeschylou. XII. ιβ̄.

Eiusdem tesserae aliud exemplar Pompeiis repertum extat in museo Bourbonico Neapoli (vide Pict. Herculan. T. IV. Praef. p. x. cf. Martini Pompeii rediv. c. 10). Cuneus igitur de Aeschylou poeta tragico denominatus fuerit, exposita ibi imagine eius.

8588.

In tessera eburnea ex collectione Kestneri; edidit Henzenius l. c. p. 279. Mon. ined. l. c. n. 3.

VIII in altero latere
ΑΧΑΙ< caput virile
Θ

Αχαϊ[ός]. VIII. ιθ̄.

Videtur cuneus denominatus de Achaeo Eretriensi poeta tragico, qui fuit canoni tragicorum poetarum adscriptus. Cf. Ulrichs Achaei Eretriensis quae supersunt. Bonnae 1834. p. 3 sqq.

8589.

In tessera eburnea ex museo Berolinensi; descripsit Henzenius Bullett. dell' Inst. arch. 1848. p. 68. citavit idem Annal. Inst. arch. XX. p. 279. et XXII. p. 357.

VIII in altero latere
BAXYΛOC caput barbatum
Θ

Bα(x)χύλος. VIII. ιθ̄.

Ignotus homo, cuius de nomine denominatus est cuneus.

8590.

In tessera eburnea Neapoli in museo Bourbonico; Minervinus communicavit cum Henzenio, qui edidit Annal. Inst. arch. Vol. XX. p. 279.

XIII in altero latere
ΔΑΜΑC caput barbatum
ΙΓ

Δάμας. XIII. ιγ̄.

Ignotus homo, cui cuneus denominationem debet.

8591.

In tessera eburnea ex collectione Kestneri; edidit Henzenius l. c. p. 279. Mon. ined. Vol. IV. Tab. LII. n. 2.

XIII
ΔΙΑΓ . ΟΡΤΕ
ΙΓ .

in altero latere
caput virile

Διαγόρ[ας]. XIII. $\overline{\epsilon\gamma}$.
Cuneus de imagine Diagorae cuiusdam deno-
minatur.

8592.

In tessera eburnea olim in collect. Dodwelli, nunc in museo regis Bavariae; edidit Henzenius l. c. p. 279. Mon. ined. l. c. n. 4.

VI
< '1 CIΦΩN

in altero latere
caput barbatum

[Κτη]σιφῶν. VI. $\overline{\zeta}$.
Cuneus de imagine Ctesiphontis cuiusdam de-
nominatus.

8593.

In tessera eburnea; edidit Caylus Rec. d'ant. T. IV. P. IV. p. 284. n. 1. tab. LXXXVII.

X
ΑΔΕΛΦΟ
Ι

Ἀδελφοί. X. $\overline{\iota}$.

Putabatur olim fabula Menandri Ἀδελφοί inscripta
designari. Rectius Henzenius Annal. inst. arch. Vol.
XX. p. 280. aut de imaginibus Dioscurorum intel-
ligit aut de aliis fratribus humanis, de quibus cu-
neus denominatus sit.

8594.

In tessera eburnea ex collectione Henrici Tolley; edidit Henzenius Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XXII. p. 357. n. 1.

XV
<ΟΥC
ΙΕ

in altero latere
caput barbatum

-- οὔς. XV. $\overline{\iota\epsilon}$.

Coniecero fuisse Ἠχούς, ut cuneus sit de ima-
gine Echus denominatus (cf. Vol. III. n. 4538. 4539.).
Potest tamen subesse aliud nomen mulieris, sive in
-κώ sive in -χώ terminans.

8595.

In tessera eburnea Pompeiis reperta, Neapoli in museo Bourbonico; edita est in Pict. Hercul. T. IV. Praef. p. x. cf. Martini Pompeii rediv. c. 10. Tractavit Henzenius Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XX. p. 277.

XI
ΗΜΙΚΥΚΛΙΑ
ΙΑ

in altero latere
amphitheatrum

Ἡμικύκλια. XI. $\overline{\iota\alpha}$.
Sic haud dubie appellatur certa quaedam pars
theatri.

8596.

In tessera eburnea musei Bourbonici; Minervinus communicavit cum Henzenio, qui edidit Annal. Inst. arch. Rom. Vol. XX. p. 282.

Ι
ΠΥΛΗ
Α

Πύλη. Ι. $\overline{\alpha}$.

Locus πύλη dictus ob vicinitatem portae vel
introitus. Neque enim cum Henzenio explicaverim
de prima porta.

8597.

In tessera eburnea musei Bourbonici; Minervinus communicavit cum Henzenio, qui edidit l. l. p. 275.

VII
... ΕΥCIN
Z

in altero latere
pars aedificii

[Ἐλ]ευσί(ια). VII. $\overline{\zeta}$.

Non male sic legens Henzenius tesseram ad eas
refert tesseram, in quibus ludorum nomina designan-
tur; quo pertinent tessera ΠΥΘΙΑ. II. B. Vol. III.
n. 5927. 1. et tessera ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ. XV. ΙΕ in-
scripta Vol. I. n. 540. Quamquam de sensu harum
denominationum adhuc dubito.

8598.

In tessera eburnea ex collectione Kestneri; edidit Henzenius l. c. p. 281. Mon. ined. vol. IV. tab. LII. n. 15.

X
ΕΠΙΔΑ . ΦΝIC
Ι

in altero latere corona
laurea cum lemnisco

Ἐπιδαφνίς. X. $\overline{\iota}$.
Incertum quo pertineat et nomen et tessera.

8599.

In tribus tesseris eburneis ex collectione Kestneri; edidit Henzenius l. c. p. 281. Mon. ined. l. c. n. 9. 10. 11.

276 PARS XXXIX. INSCRIPTIONES INCERTORUM LOCORUM.

1)	XIII
IΓ	in altero latere
caput barbatum	XIII. <i>γ</i> .	Similis est tessera ap. Henzen. n. 12. cum imagine feminae, cuius inscriptio oblitterata est. In his igitur nomina eorum, quorum imagines repraesentantur, non diserte exhibentur.
2)	III	in altero latere
caput muliebre	III.	
3)	ΛI
Ζ	in altero latere
caput muliebre	[VI]I. ζ̄.	

8600.

In tessera eburnea ex collectione Henrici Tolley; edidit Henzenius *Annal. Inst. arch. Rom.* Vol. XXII, p. 357. n. 5.

ΕΡΜΙΑC

Ἐρμίας.

Non patet quo pertineat haec tessera numeralibus destituta.

8601.

In tesseriis septem, quarum priores quinque sunt ex collectione Kestneri, sexta Neapoli in museo Bourbonico; edidit Henzenius l. c. p. 281. Mon. ined. l. c. n. 14. 15. 16. 17. 18. Septimam ex collectione Henrici Tolley idem edidit *Annal. Inst. arch.* Vol. XXII. p. 357. n. 3.

1)	V
Ē	In altero latere volumina
nescio quae colligata	V. ē.	6)	VI
S	in altero latere
incerta res	VI. ζ̄.
2)	XV
I'Є	in altero latere corbicula
ut videtur referta
nescio quibus fructibus	XV. iē.	7)	XII
I'B	in altero latere caput
casside ornatum	XII. iβ̄.
3)	XI	in altero latere
incerta res	XI.	Tesserae sex priores an ad theatrales pertineant, iure dubitavit Henzenius, qui tesseram 2. coniecit esse sportulam referrique posse ad distributiones publicas (<i>Marin. frat. Arv.</i> p. 398), comparans similem tesseram musei Bourbonici, cuius descriptionem debet Minervino.			
4)	XV
IĒ	in altero latere
avicula	XV. iē.				
5)	XII
I B	in altero latere orbis
similis rotae	XII. iβ̄.				

8602.

In quinque tesseriis eburneis, quibus notae numerales inscriptae sunt solae nullo artis additamento; prima est in museo Bourbonico, reliquae ex collectione Kestneri; edidit Henzenius l. c. p. 282.

1)	II
B	II. β̄.	5)	XIII
IΔ	XIII. iδ̄.
2)	III
Δ	III. δ̄.			
3)	XI
IA	XI. iᾱ.	Hae quoque quo pertineant incertum. Ceterum multae habentur similes tesserae solis notis numeralibus Latinis insignitae, quarum formae diversae.		
4)	XII
IB	XII. iβ̄.			

8603.

In quattuor tesseriis eburneis musei Bourbonici, quarum tres priores in speciem amygdalorum formatae sunt, quarta lyrae formam praesentat; citavit Henzenius l. c. p. 286.

1)	III Δ	III. δ̄.
2)	XIII IΓ	XIII. iγ.
3)	XX Λ	XX[X]. λ̄.
4)	XIII IΓ	XIII. iγ.

Similis tessera est Puteolis reperta, quam in speciem cammari (*Plin. H. N. XXVII. 3.*) effictam putat Fiorellius *Mon. ined. d. Italia ant.* p. 2. n. 3. cum nota Γ, III. Has tesseras Henzenius ad illas sortes refert convivales, quibus usum esse Helagabalum testatur *Lampridius 22.*

8604.

In tessera eburnea quadrata musei Bourbonici; citavit Henzenius l. c. p. 286.

BOYC in altero latere BΩC

Βούς. Bos.

Tessera qua sortito designatur donum. Cf. ad lecto Dorica scriptam esse censet. Videtur potius esse n. 8603. Henzenius vocem βῶς in altero latere di- bos Graecis litteris exaratum.

8605.

In astragalo eburneo rotundo litteris aureis; edidit Panofka *Hyp. röm. Stud. I.* p. 325. ablegans ad *Mon. ined. de la société iperboreo-romana tab. x. 6.* quod opus non publici iuris factum est.

ΩΦΡΟΝΙ

Σώφρονι.

Astragalum Panofka coniecit referendum ad lusum aleae, qualem descripsit *Athenaeus 1.* p. 16 F. p. 17. A.

7373. ΜΑΔΥΤΟΥ ΠΟΛΥΦΑΥ
ΑΝΤΙΦΑΤΗ ΜΕΘΩΔΩ
ΜΟΥΤΡΑΤΑ ΜΟΥΦΟΔΩΤΗ

7375. ΕΛΛΑΔΕΣ ΠΕΛΕΥΣ ΙΔΑΚΗ
ΚΑΤΑΡΧΗ ΣΑΛΟΥΙ
7376. ΜΥΣΙΑ ΜΩΜΝΟΝ 7377. ΑΣΙΑ ΒΒΟΥΤΟΡ

7374. ΜΙΟΜΑΦΥΛΩΝ ΕΣΘΝ ΕΣΘΝ ΣΟΣΔ
ΕΣΘΝ ΣΟΥΑΧ ΜΟΥΑΡΤΜΕΤΟΣ ΕΑΦΟΦ

7378. ΜΩΜΚΑΝΤ ΛΑΒΑΝΟ
7379. ΜΟΥΦΑΙ ΒΑΒΑΛΟΥΟΣ ΚΟΥΡΑΙ

7379. ΦΟΥΑΞ ΠΡΙΑΝΟΜ ΕΡΟΥΤΟΡ ΕΠΡΟΥΜΑΤΟΜ
ΑΙΝΟΣ ΚΒΒΡΙΟΝΑΜ ΞΑΝΘΟΜ ΔΑΣΦΟΝΟΜ ΡΟΥΒΙΞΕΝΑ
ΚΙΑΙΣ ΚΕΜΑΝΔΡΑ

7380. ΟΡΟΙ ΑΙΑΝΟΣ ΘΥΜΑΧΟΜ
ΑΜ ΡΑΠΑΔ ΞΑΝΘΟΜ

7380. ΜΑΤΡΑΞΕΦΩΣΕΒ
7381. ΟΥΜΩΔΩΔΟΣ ΒΙΛΛΟΥΤΕ
7382. ΤΥΧΙΣ ΛΟΧ
7383. ΟΥΚΑΡΟ ΒΑΒΙΡΑ
7384. ΣΥΝΝΟΣ ΧΑΥΑΔΟΣ
7385. ΡΟΥΜΙΟΣ ΡΟΥΠΟΣ

7382. ΑΤΑΝΑΤΑ ΕΛΕΙ
7383. ΑΙΩΝΙΟΣ

7383. ΜΕΝΕΛΩΔΟΣ
7384. ΟΥΛΤΕΥ
7385. ΠΑΤΡΟΥΟΣ
7386. ΟΥΤΙΛ ΑΤΙΛΕΙΣ
7387. ΜΕΝΕΛΩΔΟΣ
7388. ΛΟΤΑΙΩ
7389. ΝΕΡΠΑΙΟΣ
7390. ΗΡΑΚ
7391. ΚΕΙΣ
7392. ΑΣ ΒΟΥΟΣ

7384. ΤΕΥΞ
7385. ΑΣΟΡΟΣ ΙΕΥΞ ΑΙΑΙΝΑ
7386. ΓΑΝΥΜΕΔΕΣ
7387. Γ' Ω Σ Ι

7390. ΑΦΡΟΔΙΤΕΣ ΡΟΞΕΙΔΟΝΟΣ ΠΥΘΟΚΙΕΣΚΑΛΟΣ

7388. ΡΟΞΕΙΔΟΝ ΕΟΙΔΑΤΕΣ

7392. ΡΕΑΙΕΥΣ ΚΑΛΟΣ
7393. Ω
7394. Ω Π ΘΕΤΙΣ ΚΑΛΕ

7389. ΤΙΔΩ ΚΑΛΟΣ ΚΟΝΩΟ

7397. ΡΕΛΕΥΣ ΜΕΛΙΤΕ ΜΟΥΑΙΣΚΑΛΟΣ
7400. ΘΕΤΙΣ ΡΕΛΕΥΣ ΚΙΡΟΣ
7395. ΘΕΤΙΣ

7395. ΘΕΤΙΣ

7398. ΔΕΥΑΔ 4 ΤΕΒΟΤΑΞΕΤΑ ΟΡΟ
ΡΕΛΕΥΣ ΚΑΙΣ ΙΣΙ ΕΦΩΤΑΜ Κ
7403. ΑΣΕΝΑ
7413. ΗΡΑΣ ΗΕΡΜΕΣ ΟΣ
7414. ΜΑΙΑ ΗΕΞ ΚΑΛΟΣ ΚΑΡΥΣΤΙΟΣ
7415. ΟΣ
7416. ΔΘΕΝ ΑΑ
7417. ΝΕΥΙΔΟΡΑ ΔΙΟΜΥ
7418. ΗΕΡΑΙΣΤΟΣ
7419. ΜΟΜΟΙΟΤΑ
7421. ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ ΗΕΡΜΟΝ
7422. ΑΡΔΙΩΜΟΣ ΗΕΡΜΟΝ ΗΕΜΕΣ
7425. ΑΛΙΟ ΚΙΣ
7433. ΔΕΜΕΤ ΕΡ
7435. ΑΡΔΙΩΜΟΣ ΗΕΡΜΟΝ ΗΕΜΕΣ
7436. ΗΕΡΑΙΣΤΟΣ ΚΑΛΟΣ
7440. ΗΕΡΜΕΣ
7441. ΗΕΜΕΣ
7442. ΗΕΡΜΟΝ ΗΕΜΕΣ
7443. ΔΕΜΕΤ ΕΡ
7445. ΑΛΙΟ ΚΙΣ
7446. ΑΡΔΙΩΜΟΣ ΗΕΡΜΟΝ ΗΕΜΕΣ

7398. ΡΟΞΕΙΔΟΝ
7402. ΡΟΤΖΙΑΦΕΗ ΗΕΡΑ
7407. ΕΣΚΡ
7408. ΡΟΞΕΙΔΟΝ ΜΟΛΟΤΑ
7409. ΑΘΕΝΑΙΑ ΗΙΛΕΙΟΥΑ
7410. ΗΕΡΜΕΣ
7411. ΗΕΜΕΣ
7412. ΚΑΛΙ ΔΑΙΝΑΚ
7413. ΘΙΡΟΣ ΕΡΕΟΓΥΟΙ

7403. ΑΣΕΝΑ
7413. ΗΡΑΣ ΗΕΡΜΕΣ ΟΣ
7414. ΜΑΙΑ ΗΕΞ ΚΑΛΟΣ ΚΑΡΥΣΤΙΟΣ

7403. ΕΝΚΕΛΑΔΟΣ
7404. ΑΘΕΝΑΙΑ
7405. ΕΝΚΕΛΑΔΟΣ
7418. ΗΕΡΑΙΣΤΟΣ ΚΑΛΟΣ
7420. ΛΕΤΟΣ ΑΠΟΛΟΝΟ
7422. ΑΡΔΙΩΜΟΣ ΗΕΡΜΟΝ ΗΕΜΕΣ
7431. ΔΕΜΕΤ ΕΡ
7435. ΑΡΔΙΩΜΟΣ ΗΕΡΜΟΝ ΗΕΜΕΣ

7415. ΟΣ
7416. ΔΘΕΝ ΑΑ
7417. ΝΕΥΙΔΟΡΑ ΔΙΟΜΥ
7418. ΗΕΡΑΙΣΤΟΣ
7419. ΜΟΜΟΙΟΤΑ

7421. ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ ΗΕΡΜΟΝ
7422. ΑΡΔΙΩΜΟΣ ΗΕΡΜΟΝ ΗΕΜΕΣ
7425. ΑΛΙΟ ΚΙΣ
7433. ΔΕΜΕΤ ΕΡ
7435. ΑΡΔΙΩΜΟΣ ΗΕΡΜΟΝ ΗΕΜΕΣ

7420. ΛΕΤΟΣ ΑΠΟΛΟΝΟ
7422. ΑΡΔΙΩΜΟΣ ΗΕΡΜΟΝ ΗΕΜΕΣ
7431. ΔΕΜΕΤ ΕΡ
7435. ΑΡΔΙΩΜΟΣ ΗΕΡΜΟΝ ΗΕΜΕΣ

<p>7579. Ε Κ Β Α Ι Γ</p>	<p>7580. Δ Μ Σ Δ Μ Α ← Ε</p>	<p>7582. ΑΘΕΝΑΙΕ ΘΕΡΑΚΛΕΣ ΑΡΧΕΥΡΥΤΙΟΝ</p>	<p>7586. ΤΕΡΙΑΚΑΙΡΕΤΕ ΚΑΛΟΝ</p>
<p>7583. ΓΕΝΑΙΕ ΘΕΡΑΚΛΕΣ ΛΕΥΟΝΕΣ ΝΕΙΔΕΣ ΛΕΥΡΕΣ ΘΕΝΑΙ</p>	<p>7584. ΘΕΡΑΚΛΕΣ ΛΕΥΟΝΕΣ</p>	<p>7590. ΤΟΥΤΥΤΙΤ ΘΕΡΑΚΛ ΤΕΣΤΕΟΣ ΚΑΛΟΣ ΑΡΧΥΝΑΥ ΗΡΑΚΛΕΣ ΜΟΤΙΟΥ ΟΝΤΙ</p>	<p>7591. ΑΡΧΥΝΑΥ ΗΡΑΚΛΕΣ ΜΟΤΙΟΥ ΟΝΤΙ</p>
<p>7592. ΝΕΙΕΕΥΣ ΘΕΡΑΚΛΕΣ ΤΡΙΤΟΝ</p>	<p>7593. ΑΜΘΕ ΚΑΛΟΣ ΧΟΙΡΟΣ ΚΑΛΟΣ ΕΥΡΑΡ ΤΟΣ ΚΑΛΟΣ</p>	<p>7594. ΕΤΑΔΕΡΗ ΜΥΔΑΔΕ ΤΔΕΙΚΑ ΧΟΔΕ</p>	<p>7595. ΘΕΡΑΚΛΕΣ ΝΕΡΕΥΣ ΑΜΦΙΤΡΙΤΕ ΝΙΚΕΣΙΡΟΣ ΚΑΛΟΣ</p>
<p>7597. ΘΕΡΑΚΛΕΣ ΘΕΣΥΣ ΑΝΤΙΟΓΕΙΑ</p>	<p>7598. ΣΟΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΛΟΣ ΚΑΡΤΑ</p>	<p>7600. ΑΝΤΑΙΟΝ</p>	<p>7601. ΘΟΥΡΑΡΗΝ</p>
<p>7604. ΑΝΙΝΑΝ ΑΝΙΝΑΝ ΑΝΙΝΑΝ</p>	<p>7605. ΔΙΕΜΕΝΟΣ ΑΝΙΝΟΣ ΔΕΔΑΜΕΝΟΣ ΑΝΙΝΟΣ</p>	<p>7610. ΚΑΚΜΟΣ ΧΑΛΚΑΙ</p>	<p>7602. ΘΕΡΑΚΛΕΣ ΜΙΛΛΟΝ ΑΙΘΙΟΝΑΙΑ ΟΙΓΕΥΣ ΜΕ ΜΕΣ ΠΟΝΑΡ</p>
<p>7617. Α Α Α</p>	<p>7618. ΑΡΕΣ ΒΕΑΛΔΟΣ ΚΑΛΟΣ</p>	<p>7619. ΑΡΕΣ ΑΡΕΣ ΑΡΕΣ</p>	<p>7619. Α Α Α</p>
<p>7632. Α Α Α</p>	<p>7633. ΑΠΟΛΛΟΝ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ ΘΕΡΑΚΛΕ ΑΘΕΝΑΙΑ</p>	<p>7634. ΕΥΟΙΕΤΟΣ ΚΑΛΟΣ ΘΕΡΑΚΛΕΣ ΛΥΚΑΟΝ</p>	<p>7635. Α Α Α</p>
<p>7632. Α Α Α</p>	<p>7632. ΘΕΡΑΚΛΕΟΣ ΚΑΛΟΣ ΗΡΜΟΝΙΟΚΡΑΤΕΣ ΗΙΑ + ΟΣ ΕΥΜΕΥΡΕΣ ΑΙΟΝΥΣΟ</p>	<p>7633. Α Α Α</p>	<p>7634. Α Α Α</p>
<p>7632. Α Α Α</p>	<p>7632. Α Α Α</p>	<p>7633. Α Α Α</p>	<p>7634. Α Α Α</p>
<p>7632. Α Α Α</p>	<p>7632. Α Α Α</p>	<p>7633. Α Α Α</p>	<p>7634. Α Α Α</p>
<p>7632. Α Α Α</p>	<p>7632. Α Α Α</p>	<p>7633. Α Α Α</p>	<p>7634. Α Α Α</p>
<p>7632. Α Α Α</p>	<p>7632. Α Α Α</p>	<p>7633. Α Α Α</p>	<p>7634. Α Α Α</p>
<p>7632. Α Α Α</p>	<p>7632. Α Α Α</p>	<p>7633. Α Α Α</p>	<p>7634. Α Α Α</p>
<p>7632. Α Α Α</p>	<p>7632. Α Α Α</p>	<p>7633. Α Α Α</p>	<p>7634. Α Α Α</p>
<p>7632. Α Α Α</p>	<p>7632. Α Α Α</p>	<p>7633. Α Α Α</p>	<p>7634. Α Α Α</p>
<p>7632. Α Α Α</p>	<p>7632. Α Α Α</p>	<p>7633. Α Α Α</p>	<p>7634. Α Α Α</p>
<p>7632. Α Α Α</p>	<p>7632. Α Α Α</p>	<p>7633. Α Α Α</p>	<p>7634. Α Α Α</p>
<p>7632. Α Α Α</p>	<p>7632. Α Α Α</p>	<p>7633. Α Α Α</p>	<p>7634. Α Α Α</p>

<p>7809 ΒΙΟΝΕΝΕΣ ΚΑΛΟΣ ΠΑΥΝΟΥΣ</p>	<p>7810. ΖΟΥΑΚΕΣ ΝΟΥΙΔ</p>	<p>7811 ΔΟΣΚΥΡΕΙΤΕΡΗ</p>	<p>7813. ΔΙΟΧΣΙΓΟΣ ΚΑΛΟΣ ΜΙΝΕΚΑΙ ΔΥ</p>
<p>7814. ΒΟΡΘΟΕ ΚΑΛΟΣ</p>	<p>7815. ΤΡΟΝΙΚΑ ΔΑΜΥΡΑΙ ΕΥΑΙΩΝ ΚΑΛΟΣ</p>	<p>7816. ΠΟΙΕΤΟΣ ΚΑΥΟΣ</p>	<p>7817. ΕΓΙΑΡΟΜΟΣ ΚΑΛΟΣ</p>
<p>7822. ΥΠΡΟΔΡΑΜΑΣ ΚΑΛΟΣ</p>	<p>7819. ΕΡΗΘΟΚΑΛΟΣ</p>	<p>7822. ΜΕΤΛΟΕΥ ΟΥΤΟΝΕ ΝΙΟΕΤΣ ΚΑΛΕ ΕΥΟΙ ΔΕΤΟΣ</p>	<p>7822. ΚΑΛΙΣΤΑΜΘΕΙΚΑΛΕ</p>
<p>7837. ΚΑΛΟΣ ΚΥΤΑΝΟΡΑ</p>	<p>7827. ΝΗΡΟΚΕΜΕΝΟΚΕΡΙΟΣ ΝΗΡΟΤΑΚΕΚΑΛΟ</p>	<p>7833. ΚΑΥΛΙΚΛΕΣΚΑΛΕΣ</p>	<p>7833. ΚΑΥΛΙΚΛΕΣΚΑΛΕΣ</p>
<p>7853. ΚΑΜΟΙ Δ ΟΙΛΟΥΟΚΕΙΝΕΙ ΚΑΛΟΣ ΧΑΤΕΡΟΣ ΝΙΚΟΥ ΠΡΑΙΣΚΑΝΟΣ ΒΟΡΘΟΕ ΜΕΜΝΟΝ ΟΣΚΑΛΟΣ ΚΑΜΟΙ</p>	<p>7838. Η ΟΡΑΙΣ ΨΑΤΕΣΚΑΝΟΣ ΝΑΙΧΙ ΚΑΥ</p>	<p>7842. Η ΟΡΙΣ ΚΑΛΟΣ ΒΕΑΛΡΟΥ ΙΔΟΚΕΝΛΟΟΝ ΝΕΤΟΝ ΗΕΡΑΚΛΕΥ ΙΣΤΥΑΗ ΕΡΡΕΔΕ</p>	<p>7844. ΜΑΜΕΚΑΙΓΟΥΕΟ</p>
<p>7863. ΚΥΛΟΝ ΣΟΥΤΣΟΥΤΣ ΒΕΒΙΛΟΥΣ</p>	<p>7840. ΛΕΑΝΟΣ</p>	<p>7845. ΛΕΑΝΟΣ ΚΑΛΟΣ ΘΡΑ-ΟΣ ΑΡΕΤΕ</p>	<p>7846. ΚΑΥΟΣ ΒΡΟΚΑΤΕΤ</p>
<p>7881. ΤΙΜΑΧΣΕΝΙΚΑΛΟΣ</p>	<p>7843. ΚΑΥΟΣ</p>	<p>7854. ΜΟΛΙΣ Ο ΛΙΝΟΣ ΧΑΝΘΟΣ ΛΟΣ ΚΑΥΟΣ</p>	<p>7855. ΚΑΥΟΣ</p>
<p>7893. ΚΥΡΟΠΟΙΟΙΟ ΧΕΥΟΕΙΟΝΕΙΟΝΕΙΟ</p>	<p>7856. ΜΕΜΕΜΝΟΝΟΣ</p>	<p>7856. ΜΕΜΕΜΝΟΝΟΣ</p>	<p>7855. ΚΑΥΟΣ</p>
<p>7910 ΗΘΔΕΡΟ ΤΕΝΤ ΒΡ ΙΝΟΡ</p>	<p>7856. ΜΕΜΕΜΝΟΝΟΣ</p>	<p>7856. ΜΕΜΕΜΝΟΝΟΣ</p>	<p>7855. ΚΑΥΟΣ</p>
<p>8070. ΚΑΛΙΠΕΚΑΛΕ</p>	<p>7856. ΜΕΜΕΜΝΟΝΟΣ</p>	<p>7856. ΜΕΜΕΜΝΟΝΟΣ</p>	<p>7855. ΚΑΥΟΣ</p>
<p>8041. ΛΥΣΙΜΙΔΕΣ ΚΑΛΟΣ ΡΟΔΟΝ ΚΑΛΕ</p>	<p>7856. ΜΕΜΕΜΝΟΝΟΣ</p>	<p>7856. ΜΕΜΕΜΝΟΝΟΣ</p>	<p>7855. ΚΑΥΟΣ</p>
<p>8047. ΚΑΛΟΣ</p>	<p>7856. ΜΕΜΕΜΝΟΝΟΣ</p>	<p>7856. ΜΕΜΕΜΝΟΝΟΣ</p>	<p>7855. ΚΑΥΟΣ</p>

<p>8079. ΔΥΝΥΟΝ ΑΥΙΤΕ ΚΛΕΟΚΡΑΤΕ</p>	<p>8100. ΧΑΙΡΕΚΑΙΝΙΕΙΕΥ</p>	<p>8095. ΛΟΓΟΝ ΕΥΛΑΧ</p>
<p>8080. ΧΛΕΟΦΟΝΙΣ ΔΕΜΕΤΡΙΟΣ ΛΛΕΟΦΑΜ</p>	<p>8101. ΧΑΙΡΕΣΥΚΑΙΝΙΕΙΕΥ</p>	<p>8103. ΧΑΙΡΕΤΕΝΕΝΓΣΤΣΤ ΧΑΙΡΕΚΑΙΡΙΟΜΕ</p>
<p>8110. ΑΞΑΧΝ ΝΤΧΓΙΝΙΓΕΝΑΙΕΑ</p>	<p>8112. ΖΙΤΑΝΤΑΧΥΤ</p>	<p>8123. ΑΙΜΕΑΛΕΣΕΡΡΑΦΣΕΝ</p>
<p>8110. ΑΙΤΟΡΙΟΥ ΕΜΕΡΑΙΟΥ ΟΤΕΙΩ ΣΟΙΩΝ ΟΤΕΝΕΛΒΛΜΙΔΕΙ</p>	<p>8113. ΣΙΜΑΧ</p>	<p>8125. ΠΟΣΕΙΔΟΝ</p>
<p>8120. ΟΤΕΝ ΠΑΤΕΡ ΑΙΘΕΡΛΟΥΣΙΟΣΓΕΝ ΕΜΕΔΕ ΠΛΕΟΓΡΑΡΡΒΕΒΑΚΕ</p>	<p>8124. ΛΛΑΚΚΥΕΣ ΕΡΟΙΕΣΥΕΝ ΛΛΑΥΚΥΤΕΣ ΕΡΟΙΕΣΕΝ</p>	<p>8126. ΗΠΟΚΡΙΤΟΣ ΚΑΛΙΣΤΟΣ</p>
<p>8130. ΕΡΙΑΚ Σ ΚΙΡΣ: ΗΕΡΕ ΣΟΓ ΡΕΥ ΛΕ ΠΑΟ ΛΑΣΟΝ ΣΟΠΛΩΝ ΧΑΣΟΝ ΠΟΛΥΒΕΣ ΚΙΡ ΟΣ ΣΤΙΟΣ: ΗΕΔΕ ΧΡΙΠΕ ΧΑΙΤΕ ΣΑΥΡΣ ΠΥΣ ΕΤΕ ΑΟ ΣΤΩΣ ΣΙΜΟΝ ΤΕΡ, ΛΥΚΕ ΚΕ ΚΕΛΑΝΤΙΑΣ ΕΡΕΡ ΑΝΟΥ ΛΑ ΙΟΥ ΝΥΚΙΝΟΥ ΗΙΣΗ ΕΥΑΛΟΕ ΑΘΕΡΡΑ ΕΥΡΑ ΕΥΤΙ ΛΑ ΣΙΝ ΕΣ ΤΥΣΣΟ ΣΟΥΒΑΤΟΡΟΜ ΣΕΧΑ ΔΑΙΡΑ ΚΑΥΕ ΣΑΦΟΡΟ ΜΑΚΙΟΣ ΗΠΟ ΕΝΗΧΕΕ ΝΥΣ ΣΟΛΟΛ ΗΠΙ ΟΜΙΤ ΕΡΗ ΣΝΟΛΙΣ ΣΑΥΡΡΕΥ ΣΕΙΤ</p>	<p>8135. ΔΕΙΝ ΕΣΥΝΕΛΟΥΚΙΑ ΔΟΛΟΝ ΗΕΡΑΧΑ ΕΝ ΕΞΕΚΙΑΣΕΡΟΕΣΕ</p>	<p>8138. ΔΟΚΙΣ ΕΡΡΑΦΣΕΝ 8136. ΑΤΙΕΥΣ ΡΕΝΘΕΣΙΝΕΑ 8140. ΟΜΕΤΑΡΙΑΕΣ ΚΑΛΟΧ</p>
<p>8155. ΕΤΣΕΚΙΑΣΕΡΟΙΕΣΕ ΣΟΥΑΧ ΣΑΙΣΤΣ ΗΕΡΑΚΥΕΣ ΛΕΡΥΟΝΕ ΧΟΙΤΥΡΥΕ ΑΝΤΙΠΟΣ ΣΟΜΣΣ ΗΥΡΟΚΟΜΕ ΚΑΥΡΟΜΕΚΑΛΙΦΟΡΑ</p>	<p>8157. ΕΡΙΚΤΕΤΟΣ ΕΡΑΦΣΕΝ ΠΑΜΑΦΙΟΥ ΠΑΜΑΦΙΟΥ</p>	<p>8158. ΕΡΡΑΦΣΕΝ ΕΥ ΗΙΣ ΤΥΛΟΣ ΧΑΙΤΟΝ ΕΡΟΙΕΣΕΝ</p>
<p>8157. ΝΥΙΕΡΟΣ ΤΕΣΑΡΑ ΜΙΑΝΤΟΣ ΔΙΣΤ ΕΤΣΕΚΙΑΣΕΡΟΙΕΣΕΥ ΟΥΕΛΟΒΙΘΕΚΥΛΑΟΣ ΚΑΣΤΟΡ ΛΥΒΑΡΟΣ ΣΟΣΡΑΦΟΥΤ ΓΕΡΡ ΡΟΥΝΔΕΥΚΕΣ 8177. ΕΡΙΚΤΕΤΟΣ ΕΡΑΦΣΕΝ ΠΑΜΑΦΙΟΥ ΠΑΜΑΦΙΟΥ 8182. ΗΕΡΑΚΥΕΣ ΘΕΡΥΤΑΙ ΣΙΛΕΝΟΣ ΘΕΕΙΟΣ ΜΕΚΑΥΛΟΣ ΧΑΡΙΔΕΡΟΣ ΕΡΡΑΦΚΡΑΤΕΣ ΕΡΑΦΟΤΙΜΟΣ: ΕΡΟ ΙΕΣΕΝ</p>	<p>8157. ΕΤΣΕΚΙΑΣΕΡΑΦΣΕΚ 8182. ΕΡΓΙΛΟΣ ΕΡΟΙΕΣΗ ΑΡΙΣΤΟΘΑΙΝΕΣ: ΕΙΡΡΟΕ ΓΕ ΠΟΣΕΙΔΩΝ ΡΟΥΝΒΡΤΕΣ ΜΙΜΑΣ ΑΡΕΣ 8182. ΕΦΙΑΛΤΕΣ ΑΠΟΛΛΩΝ ΗΕΡΑ ΦΟΙΤΟΣ ΓΑΙΣΗΝ ΑΡΤΕΜΙΣ ΣΕΥΣ ΡΟΡΦΥΡΙΝ ΑΘΑΝΑΙΑ ΕΚΕΑΔΟΣ 8196. ΗΕΡΡΟΑ ΕΝΕΣ ΕΡΟΙΕΣΕΡΡΟ ΗΕΡΡΟΕ ΕΣΕΡΟΙΕΣΙΕΝΕΜΕ 8198. ΗΕΡΡΟΑ ΕΝΕΣ ΕΡΟΙΕΣΕΝ</p>	<p>8158. ΕΡΙΚΤΕΤΟΣ ΕΡΑΦΣΕ ΝΕΣΣΕΙΟΥΣΙΝΟΛΩ 8186. ΕΡΡΑΙΕΣ ΕΡΟΙΕΣΕΝ 8191. ΛΥΣΟΝ ΣΤΙΝΙΟΦ ΗΟΔΟΙΛΟΕ Η ΛΕΝΕΣ ΕΡΟΙΕΣΕΝ ΜΟ ΡΟΙΕ</p>
<p>8198. ΕΡΡΑΡ Ο Η Ε Ν ΡΡΙΑΜΟΜΙΕΝΘΥΜΙΑ Ε Η Η Θ Ρ Ο Β Ι Ο Η ΕΚΤΟΡ Ε Λ Ε Α Ε Μ Ο Η ΟΣ ΟΥΝΔΕΡΟΤΕ ΕΥΟΡΟΝΙΟ Η Ε Ε Γ Ε Σ Η Ε Κ Β Β Ε Ε Ρ Ε Ο Β</p>	<p>8199. ΣΟΙΜΥΟΥ ΡΕΜΕΜΙΣΟ Η Η ΟΙΝΟΡΗ Ο ΑΥΝΟΝ ΓΕ Ν Τ Σ ΟΙ Χ Ο Υ Γ Ι Ο Β Υ Θ Ο Ν Ε Μ Δ Ε Ο Ο Ν Α Ι Ο Ν Ε Ν Θ Ν Δ Ε Η Ε Η</p>	

8185. 8201.

ANTANAPROS MELANION PELEVS
 MEGERON MELEAPOS
 LABROS OPHEGOS
 ANTAIOS

Δ + α κ ν ς
 " " ς ς ε ι ς
 λ ι ι θ ε ο ς
 ς ς ο ι ε ζ εν

8202. 8204.

ΦΙΛΙΜΟΣ ΒΙΤΘΑΑΜΕΙΑ
 ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ
 ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ ΕΡΩΙΕΙΣΕΝ
 ΗΡΟΤΙΜΟΗΝΗΝ

Ν Φ Ρ Ο Ν Ι Ο ς Ε Ρ Ω Ι Ε Σ Ε Ν
 Λ Ν Κ Ο ς

8205. 8206.

ΑΑΜΑΣΙΟΣ ΔΙΟΜΕΔΕΣ ΑΥΤΟΜΕΔΟΝ
 ΚΑΛΟΣ ΕΡΩΘΕΜΙΣ ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ ΕΡΩΙΕΙΣΕΝ
 ΛΥΚΟΣ ΚΑΛΟΣ ΕΡΩΘΕΜΙΣ
 ΟΝΕΣΙΜΟΣ ΕΛΡΑΦΟΣ

Ν Φ Ρ Ο Ν Ι Ο ς Ε Ρ Ω Ι Ε Σ Ε Ν
 Λ Ν Κ Ο ς

8208. 8209.

ΑΠΟΛΟΝ ΚΡΕΝΕ ΒΟΔΙΑ
 ΑΘΕΝΑ ΑΝΤΕΡΟΡ
 ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ ΕΡΩΙΕΙΣΕΝ

Ν Φ Ρ Ο Ν
 Ο Ν Ι Ο ς Ε Σ Ε Ν

8212. 8217.

ΑΝΤΕΜΙΣ ΑΡΕΣ ΑΓΙΑ ΒΕΡΑ
 ΚΑΛΟΣ ΕΡΩΘΕΜΙΣ ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ ΕΡΩΙΕΙΣΕΝ
 ΛΥΚΟΣ ΚΑΛΟΣ ΕΡΩΘΕΜΙΣ
 ΟΝΕΣΙΜΟΣ ΕΛΡΑΦΟΣ

Ν Φ Ρ Ο Ν
 Ο Ν Ι Ο ς Ε Σ Ε Ν

8219. 8220.

ΑΝΤΙΦΑΝΕΣ ΚΑΛΙΤΟΣ ΚΑΛΕ
 ΝΙΚΟΝ ΝΙΚΟΤΡΑΤΕ ΕΥΚΛΕΣ ΚΑΛΙΤΡΑΣΤΕ ΝΙΚΟΘΕΝΕΣ ΜΕΛΕΑ
 ΧΑΡΙΝΙΔΕΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΔΙΟΝΥΣΙΓΕΝΕΣ ΛΥΡΚΙΑΣ ΝΑΥΚΛΕΑ ΚΑΛΕ
 ΙΕΡΟΝ ΕΡΩΙΕΙΣΕΝ

Ν Φ Ρ Ο Ν
 Ο Ν Ι Ο ς Ε Σ Ε Ν

8223. 8226.

ΑΝΤΙΦΑΝΕΣ ΚΑΛΙΤΟΣ ΚΑΛΕ
 ΝΙΚΟΝ ΝΙΚΟΤΡΑΤΕ ΕΥΚΛΕΣ ΚΑΛΙΤΡΑΣΤΕ ΝΙΚΟΘΕΝΕΣ ΜΕΛΕΑ
 ΧΑΡΙΝΙΔΕΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΔΙΟΝΥΣΙΓΕΝΕΣ ΛΥΡΚΙΑΣ ΝΑΥΚΛΕΑ ΚΑΛΕ
 ΙΕΡΟΝ ΕΡΩΙΕΙΣΕΝ

Ν Φ Ρ Ο Ν
 Ο Ν Ι Ο ς Ε Σ Ε Ν

8227. 8228.

ΑΝΤΙΦΑΝΕΣ ΚΑΛΙΤΟΣ ΚΑΛΕ
 ΝΙΚΟΝ ΝΙΚΟΤΡΑΤΕ ΕΥΚΛΕΣ ΚΑΛΙΤΡΑΣΤΕ ΝΙΚΟΘΕΝΕΣ ΜΕΛΕΑ
 ΧΑΡΙΝΙΔΕΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΔΙΟΝΥΣΙΓΕΝΕΣ ΛΥΡΚΙΑΣ ΝΑΥΚΛΕΑ ΚΑΛΕ
 ΙΕΡΟΝ ΕΡΩΙΕΙΣΕΝ

Ν Φ Ρ Ο Ν
 Ο Ν Ι Ο ς Ε Σ Ε Ν

8229. 8230.

ΑΝΤΙΦΑΝΕΣ ΚΑΛΙΤΟΣ ΚΑΛΕ
 ΝΙΚΟΝ ΝΙΚΟΤΡΑΤΕ ΕΥΚΛΕΣ ΚΑΛΙΤΡΑΣΤΕ ΝΙΚΟΘΕΝΕΣ ΜΕΛΕΑ
 ΧΑΡΙΝΙΔΕΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΔΙΟΝΥΣΙΓΕΝΕΣ ΛΥΡΚΙΑΣ ΝΑΥΚΛΕΑ ΚΑΛΕ
 ΙΕΡΟΝ ΕΡΩΙΕΙΣΕΝ

Ν Φ Ρ Ο Ν
 Ο Ν Ι Ο ς Ε Σ Ε Ν

8231. 8232.

ΑΝΤΙΦΑΝΕΣ ΚΑΛΙΤΟΣ ΚΑΛΕ
 ΝΙΚΟΝ ΝΙΚΟΤΡΑΤΕ ΕΥΚΛΕΣ ΚΑΛΙΤΡΑΣΤΕ ΝΙΚΟΘΕΝΕΣ ΜΕΛΕΑ
 ΧΑΡΙΝΙΔΕΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΔΙΟΝΥΣΙΓΕΝΕΣ ΛΥΡΚΙΑΣ ΝΑΥΚΛΕΑ ΚΑΛΕ
 ΙΕΡΟΝ ΕΡΩΙΕΙΣΕΝ

Ν Φ Ρ Ο Ν
 Ο Ν Ι Ο ς Ε Σ Ε Ν

8233. 8234.

ΑΝΤΙΦΑΝΕΣ ΚΑΛΙΤΟΣ ΚΑΛΕ
 ΝΙΚΟΝ ΝΙΚΟΤΡΑΤΕ ΕΥΚΛΕΣ ΚΑΛΙΤΡΑΣΤΕ ΝΙΚΟΘΕΝΕΣ ΜΕΛΕΑ
 ΧΑΡΙΝΙΔΕΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΔΙΟΝΥΣΙΓΕΝΕΣ ΛΥΡΚΙΑΣ ΝΑΥΚΛΕΑ ΚΑΛΕ
 ΙΕΡΟΝ ΕΡΩΙΕΙΣΕΝ

Ν Φ Ρ Ο Ν
 Ο Ν Ι Ο ς Ε Σ Ε Ν

8356 ΗΘΑΙΣΤΟΣ ΚΛΟΝΥΣΟΣ ΚΩΜΩΙΔΙΑ ΜΑΡΞΥΑΣ		8358 ΕΡΜΗΣ ΔΑΙΜΩΝ		8359 ΙΘΙΑΣ ΧΙΡΣΝ ΝΥ ΑΙ	
8361 ΚΛΕΟΓΑΓΡΑ ΕΥΛΟΜΙΑ ΡΗΙΔΙΑ ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΠΕΙΘΩ			8362 ΗΛΙΗ ΕΡΡΕ ΗΑ		8362 ΗΝΗΣΑΙΗ ΚΑΥΜΕΝΗ
8362 ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΠΕΙΘΩ ΤΥΧΗ		8364 ΠΡΕΙΩ	8365 ΙΜΕΡΟΣ	8366 ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΥΜΕΝΗ ΑΡΜΟΝΙΑ ΕΥΚΛΕΑ ΕΥΝΟΜΙΑ	
8366 ΑΡΧΙΔΙΑ ΕΙΘ	8367 ΝΑΠΑΛΙΝΑ	8370 ΕΣΣ ΚΕΦΑΛΟΣ ΚΑΛΙΜΑΧΟΣ		ΧΡΥΣΟΣ	8374 ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ
8369 ΘΑΜΕΙΑ	8378 ΕΥΤΕΡΓΗ ΚΛΕΩ	8378 ΧΟΙΓΡΟΣ ΚΩΜΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΣΙΜΟΣ		8378 ΝΙΚΗ	8378 ΔΗΜΗΤΗΡ ΕΚΑΤΗ
8379 ΚΑΛΛΙΟΥΡ		8379 ΕΥΘΙΑΓΑΛΗΝΗ		8375 ΝΑΞΙΩΝ	8376 ΧΡΥΣΗ ΦΙΛΟΜΗΛΗ
8380 ΕΡΡΕ ΕΥΑ		8381 ΗΛΥΔΙΝ ΕΙΡΗΝΗ		8381 ΙΜΕΡΟΣ	8388 ΛΥΚΟΡΓΟΣ
8382 ΕΥΝΙΚΟΣ		8382 ΕΥΑΡΑΝ ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΙΜΕΡΟΣ		8383 ΙΟΥΩΝΗ	8388 ΠΕΝΘΕΝΣ
8384 ΧΑΡΙΑΣ		8384 ΚΩΜΟΣ ΚΑΤΗ ΝΛΥΘΙΝΟΣ		8390 ΑΛΚΙΜΑΧΟΣ ΚΑΛΟΣ	
8385 ΚΑΛΟΣ ΝΕΑΝΙΑΣ		8386 ΝΥΣΣΕΣ ΜΟΛΚΟΣ ΑΛΟΣ		8392 ΗΡΑΚΛΗΜ	
8396 ΗΡΑΚΛΗΣ		8397 ΘΑΛΕΙΑ ΧΟΡΕΙΑ		8399 ΕΛΙΗ ΑΡΧΥΡΑ	
8397 ΑΛΚΙΜΑΧΟΣ		8399 ΕΡΡΕ		8401 ΕΡΡΕ	
8400 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ		8401 ΑΦΡΟΔΙΤΗ		8401 ΕΡΡΕ	
8401 ΠΑΡΙΣ		8401 ΑΘΗΝΑΙΗ		8401 ΑΡΤΕΜΙΣ	
8402 ΕΡΡΕ		8402 ΝΦΩΟΙΛΠ		8403 ΧΡΥΣΗ	
8405 ΠΡΙΑΜΟΣ		8406 ΚΑΛΟΣ		8403 ΣΕΝ ΑΧΙΛΛΕΥΣ	
8409 ΜΕΜΝΩΝ		8406 ΚΑΛΟΣ		8408 ΚΑΛΕ	
8410 ΠΡΙΑΜΟΣ		8411 ΜΕΝΕΛΕΞ		8419 ΑΝΔΡΟΜΑΧΕ	
8412 ΔΙΟΜΕΔΗΣ		8415 ΕΙΟ		8415 ΤΡΩΙΝ	
8415 ΑΓΧΙΣΗΣ		8415 ΝΕΣΤΩΡ		8415 ΚΑΛΟΣ	
8420 ΑΓΑΜΕΙ		8421 ΟΡΕΣΤΑΣ		8418 ΚΑΕΜΑΤΟΣ	
8422 ΠΕΛΑΡ		8423 ΠΟΣΕΙΔΩΝ		8423 ΙΠΟΔΑΜΕΙΑ	
8425 ΘΙΠΟΤΝΙΑΣΣΕΦ		8426 ΠΟΣΕΙΔΩΝ		8425 ΑΡΜΟΝΙΑ	

